

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Høiesteretsaaret 1874.
(Attende Aargang).

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldenbalke Boghandel (F. Høgel).

Hjeldsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Nabnerogister.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Marhuus Kjøbstads Byraad . . .	136.	Christensen, Mads, Gaardmand . . .	99.
Agerlin, E., Gjortler	539.	— Rasmus, Hørfabrikant . . .	99.
Agier, P. S., Grosferer, hans		— Søren, Gaardeier	276.
Fallitbo	557.	Christiansen, Lars, Gaardmand . . .	221.
Ahlsefeldt-Laurvigens, Geheimecon-		ChristiansstedEskifteret, der behandler	
ferentsraabinde, Grevinde . . .	307.	Kjøbmand S. S. Lunds Fallitbo . . .	557.
Alberti, C., Overretsprocurator 224,	228.	Clasfenske Fideicommiss, Godsbe-	
Andersen, Hans Christian, forhen-		styrelsen for	582.
værende Bryggerknægt	189.	Cordes, Hestehandler	128.
Arenfeldt, Ida Augusta, født Sø-		St. Croix Overformynderi	500.
bøtke, med Mand og Børge,		Crone, Etatsraad, Politidirecteur . . .	552.
Oberst Arenfeldt	500.		
Bedsted og Grurup Sogneraad . . .	642.	Dampstibselskab, det forenede, paa	
Benzon, Kai Marinus Julius Bil-		Langeland og Lolland, Bestyrel-	
helm Albert, Forvalter	363.	sen for	39.
Berliner Wechselbank	129.	Griffen, Christian, forhenværende	
Bremer, Søren Peter Ulrichsen,		Kammertjener	549.
Gaardeier	115.	Farum Værlose Sognesald	613.
Brock, Niels, Grosferer og Hustru		Fiedler, H. B., Birkebonner	536.
Lene Bredal, deres Legater i		Finantsministeriet. 39, 171, 307, 381.	
Kandens, Administrationen for . . .	75.	Fredericia, Forstanderskabet for den	
Bruun, A. E., Hofbagermester,		reformerte Menighed i	91.
Dampmøller	261.	— Kjøbstads Communalbe-	
Budde Lund, Th., Kjøbmand,		styrelse	91.
hans Concurso	442.	Gedalia, G. A., & Comp.	129.
Carstensen, Carl, Redacteur, Cand.		Generaldirectoratet for Skatte-	
polit.	228.	væsenet	173.
Castenskjold, Overtoldinspecteur		Gloslunde og Græshave Sogne-	
for Østfierne, Etatsraad	136.	raad	544.

	Pag.		Pag.
Gouvernementet for de dansk-vest- indiske Der paa Coloniaalkasjerne for St. Croix og St. Thomas, deres Begne	557.	Evensens og efterlevende Enkes Bo	400.
Grabstrup, Thyrsting og Klobborg Sogneraad	115.	Hjernø, Procurator, som Fuld- mægtig for Charlotte Frederikke Hagen, født Søbøtter, m. fl. .	500.
Grønlund, Anders, Borgmester, Herredsfoged, som Skifteforvalter paa afgangne Charlotte Mar- grethe Kjøllers og efterlevende Mand Ole Lows Fallesbos Begne	72.	Hjulet, Christian Pedersen, Gaard- eier	450.
Gunnarsson, Eggert D., Admini- strator for Munkthveraa Klosters Jorder	493.	Holst, Proprietair	128.
Hagen, Charlotte Frederikke, født Søbøtter med Mand og Børge P. M. Hagen	500.	Horbelev og Falkerslev Sogneraad	582.
Hansen, Anders, Gaardeier . . .	337.	HvalfjardarstrøndKøp, Kepsitireren i	159.
— Ane Kirstine	239.	Hvalfsø-Møller, Birkeboommer, Lieutenant	539.
— Christian Leifhold, Færges- gaardseier	39.	Hvidt, Edb. J., som Skiftecom- missair i Grosferer P. J. Agiers, Firma J. J. Hansens Fallitbo	557.
— D., Proprietair, hans Enke, som Eier af en Rod af Rødbj Fjeland	515.	Høierup Sogneraad	124.
— J. J., Firma, dets Fallitbo	557.	Jensen, Ane Margrethe, født Terlkelsen	600.
— Jens Peder, lithographist Sliber	239.	— Ane Marie, Ole Madsen Jensens Enke	600, 639.
— Peder, Gaardeier	400.	— Ferdinand, Bygnings- specteur, Architect	234.
— Rasmus, Brygger	189.	— Knud Pedersen	600, 639.
Hedskjer, Overretsprocurator, som Børge for den umyndiggjorte Brygger Rasmus Hansen . . .	189.	Jesø, Forpagter	363.
Heden Sogneraad	461.	Johansen, Ole, Gaardeier	613.
Helm-Petersen, S. F., Boghandler	276.	Justitsministeren paa Udskrivnings- vesenets Begne	509.
Henrichsen, C. S., Høiesterets- advocat, som Skiftecommis- sair i Grosferer P. J. Agiers, Firma J. J. Hansens Fal- litbo	557.	Kjøller, Charlotte Margrethe, hendes Bo	72.
— Procurator, som Curator i afsøde Gaardeier Jens		Knudsen, Lars, Gaardeier	337.
		Kofoed, Jens	72.
		Kofoed, John David Bertram, Børnepflichtig	509.
		Korsør Byraad paa Korsør Com- munes Begne	622.
		Larsen, Jens Gaardeier	221.
		— Otto, Gaardeier	450.
		Loria, S. J., Boghandler	552.
		Low, Anders Peter, hans Fallitbo	72.
		— Ole	72.
		Lund, J. J., Kjøbmand, hans Fallitbo	557.

	Pag.		Pag.
Maack , forhenbørende Comman- deersergeant	234.	som Executor i afdøde Kammer- herre Johannes Søbøtters Bo	500.
Madsen , Johanne	75.	Schiøtt , Pastor	203.
Magnusson , Sigurjon	493.	Schwartz , N. S. A., Grosferer .	253.
Mau , C., Sognepræst, paa Farum Barløse Sogneskalds Vegne . .	613.	Serente d'Acqueria , forhenbørende Birkeboommer, Kammerjunfer	381, 539.
Meyer , Th., Bogbinder	611.	Sivertsen , S. B., Sognepræst .	159.
Muus , Birkeboommer	171.	Sjællandste Jernbaner , Directionen for de	622.
de Neergaard , Enkefrue	536.	Skelby Sogneraad	475.
— J. Bruun , Kammerherre, som Lovværge for Enke- fru de Neergaard	536.	Skovlænge og Gurreby Sogneraad	544.
— Godseier	475.	Stiftelsen for gamle Haandværks- mestre og deres Enter i trange Kaar , Bestyrelsen for	253.
Nielsen , Christian, Entrepreneur .	173.	Svanefle Kjøbstads Skifteret , der behandler Anders Peter Lows Fallitbo	72.
— Mads , Gaardmand	461.	Sveinson , B., forhenbørende Overretssassessor	633.
— Peder , Gaardeier	203.	Svendfen , Jens, afdød Gaardeier, hans og efterlevende Enkes Bo	400.
Nysted Byraad	549.	Søbøtfer , Johannes, Kammer- herre, afdød, hans Bo	500.
Ødense Amtstuedistricts Amtsraad	370.	— Johannes Adam	500.
Øsen , C. L. & Søn, Firma	442.	— Julie Theodora	500.
Øedersfen , Lars, Gaardmand . . .	124.	— Laurentius	500.
— Niels , Husbefidder	124.	Thomsen , H. Th. A., Kjøbmand	633.
Peterfen , Helm, S. F., Boghandler	276.	— J. , Fuldmægtig	611.
Pingel , Annette Emilie, sødt Sø- bøtfer, Enke efter Lieutenant Alexander Pingel	500.	Visby og Heltborg Sogneraad .	642.
Prieme , C. L., practiserende Læge, Krigsraad	234.	Watt , Robert, Redacteur	224.
Puggaard & Hage , Handelshuus, som Eier af en Lod af Røddby Fælled	515.	Wichfeld , Besidder af Stamhuset Engestofte, Kammerherre	515.
Rasmusfen , Jens, Gaardeier . . .	370.	Østberg , M., Urtekammer	261.
Richter , J. G., Manufacturhandler	253.		
Saraaw , Justitsraad, Byfoged,			

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Abraham , Georg, kaldet half inch	528.	Anderfen , Christen, kaldet Vie . .	11.
Abrahamsfen , Sorgen	410.	— eller Calum , Christine	490.
Andersdotter , Hanna, Hans Chri- stiansfens Hustru	146.	— Frederik	328.
		— Hede , Kirst. , Jensens Hustru	290.

	Pag.		Pag.
Andersen, Henrik Georg	385.	Christensen, Lars Christian	534.
— Jens	163.	— Niels	585.
— Jørgen	457.	— Otto	11.
— Maren Kirstine	425.	— Peder	141, 315, 533.
— Ole	292.	— Thomas Christian, kaldet	
— Peter	521.	Gaspe=Thomas	524.
— Rasmus	302.	Christiansen, Hans Peter	70.
Anderson, Johanne Brittha, Kgl=		— Jacob Holm	87.
lings Husfru	192.	— eller Christensen, Julius	
Andreasen, Christian Ludvig	403.	Thorvald, kaldet Sodeika	288.
— Karen Kirstine, Hansens		— Mads	19.
Enke	531.	Dalhoff, Carl Frederik	241.
Andsager, see Jensen.		Dam, Niels Christensen	315.
Ankjar, Søren Frederik Sofus	332.	Dolmeyer, Julius Andersen	335.
Bager, see Jensen.		Glück , see Toddmann.	
Beck, C. F.	378.	Eugersløv, Niels Jørgen Alfred	429.
Benger, Niels Rasmusen	101.	Eriksen, Christian	99.
Benzon, Ernst August Pyrmont,		Eriksen, Rasmus Peter	37.
Hofjægermester, Stamhuusbe=		Espersen, Abalon Christian	206.
siddet	438.	Flemming, John	43.
Berg, Axel Osvald	186.	Frandsen, Johanne Sofie	348.
Bertelsen, Christian William	397.	— Peder Larsen	344.
Blom, Anna Christine, Gustaffen		Frederiksen, Jørgen	485.
Holms Husfru	6.	Fresløv, see Nielsen.	
Bode, Ferdinand	145.	Friisen, Jensine, Rasmus Mas=	
Brandt, Niels, med Eilmavn Hansen	247.	musens Husfru	368.
Bæk, see Sørensen.		Frangler, Poul Josephsen	471.
Calum , see Andersen.		Gad , see Hansen.	
Christensdatter eller Christensen,		Gaspe=Thomas, see Christensen.	
Ane Marie, kaldet Myrhøi	54.	Gotfredsen, Jens	483.
— Kirsten Marie	322.	Grimstrup, Anders Pederen	491.
Christensen, see Christensdatter.		Groth=Peteresen, Procurator	8.
— see Christiansen.		Grønberg, Jørgen Thorvald	183.
— Ane Margrethe	485.	Gudrunarson eller Hansson, Vigfus	586.
— Christen	117, 309, 315.	Gunst, Franz Peter	153.
— Frederik Wilhelm	498.	Half inch , see Abraham.	
— Hans Christian	258.	Hansdatter, Karen	488.
— Jens, kaldet Hofset	180.	Hansen, see Brandt.	
— Jens Andreas	447.	— Anders	530.
— Karen Kirstine, Rasmus		— Andrea Christine, Larsens	
Hansens Enke	283.	Husfru	595.
— Knud	315.		

	Pag.		Pag.
Hansen, Christian Caspar Emilus	414.	Jensen, Christen	415.
— Christoph.	344.	— Dorteaa Marie, Kjeldsens	
— Hans Sørensen	170.	— Hustru	184.
— Hans Peter	20.	— Jens	302.
— Henrik Christian	404.	— Jens, kaldet Vager	62.
— Jacob Jens	498.	— Jens Peter	121.
— Jens Peder	64.	— Mads	213.
— Lars	354.	— Maren	274.
— Morten Christian	411.	— Marie	264.
— Morten Christian, kaldet		— Niels	445.
Møllebet	354.	— Niels, kaldet Andsager	1.
— Rasmus	81.	— Niels Christian	138, 530.
— eller Gad, Wilhelmine Caro-		— Rasmus	408.
line, Frederiksens Hustru	597.	Johannesen, see Johansen.	
Hansson, see Gudrunarson.		Johansen, Anna eller Ane Cathrine	
Hartvig, Ane Cathrine, Sanders		Caroline, Groths Hustru	351.
Hustru	232.	— eller Johannesen, Niels	
Hassing, Josephine Emilie, Gjenfæ-		Johan	507.
manns Enke	53.	— Peter	292.
Henriksen eller Thelin, Thora		— Rasmus	380.
Eleonora	497.	Johansson, Johan Aron	192.
Hermanfen, see Rasmusfen.		Jonathan, Petrus	142.
Herring, Lovise Augusta Christine,		Joseph, Anthony	43.
Hansens frastille Hustru	312.	Jørgensen, Andreas	36.
Hildebrandt, Adolph Julius		— Anton Julius	69.
Theodor	86.	— Johanne, Petersens sapa-	
Hindriksen, Hans	99.	rerede Hustru	427.
Hjorth, Rasmus Sørensen	55.	— Johanne Lisbeth, Baver-	
Holm, Jacob	87.	svend Niels Larsens Hustru	284.
— Søren Madsen	206.	Reiser, Carl Edouard Theobald	83.
Hollet, see Christensen.		— Carl Theobald Bartholin	83.
Hovalt, Søren Christian	85.	Kirchheiner, Julius Georg Ludvig	
Hjallen, Ole	31.	Carl	60.
Jacobsen, Bertha Johanne Jacobine	201.	Kjeldsen, Jens	184.
— Sep	16.	Kjøge, Wilhelmine Jensine,	
— Rasmus	201.	Schmidts Enke	182.
Jensdatter, Christiane	138.	Knudsen, Anna Sophie	423.
— Christiane, Niels Christen-		— Jens Peter	646.
sen Astrups Hustru	149.	Kragh, Peder Christian	295.
Jensen, Andreas, kaldet Store		Krohn, Hinrich	375.
Andreas	286.	Laffin, Telesfore	65.
— Ane Marie	448.	Lange, Jens Olsen Lem	122.
— Carl Christian	399.		

	Pag.		Pag.
Narsdatter, Christiane, Nielsens		Nielsen, Jens Peter	548.
Hustru	330.	— Søren Christian	247.
Narsen, Anders	298.	— Niels	395.
— Christen	470.	— Niels Christian	246.
— Lars	110.	— Niels Frederik Sigfred	
— Peder	358, 519.	Anton	210.
— Peter eller Peder Sophus		— Ole	498.
Biggo	473.	— Peder	270.
— Svend	244.	— Thomas Christian, kaldet	
Naursen, Caroline	395.	Zgendahl	319.
— Søren Christian	107.	Niesdatter, Birgitte, Schrøders	
Norenzen, Hans Christian	341.	Hustru	481.
Nund, Hermann Hansen	357.	Niesen, Peder	1.
Nabsdatter, Kirsten	489.	Niesdatter, Christiane	478.
— Maren, Poul Rustjars		— Kirsten	478.
Hustru	164.	Nisen, Jens	598.
Nabsen, Ane Dorte eller Dorthæa	467.	— Ole	57.
— Christen	387.	— Svend	292.
— Marie Johanne Caroline .	526.	— Søren	260.
Marcusens, Søren	168.	Nallesen, Christen	431.
Menne, Hans Christian Adolf . .	542.	Nedersen, Anders	419.
Mikkelsen, Christiane Engelse . .	535.	— Andreas	255.
— Thomas	588.	— Christen	281, 418.
Mortensen, Hans Frederik . . .	593.	— Frederik	169.
— Johannes	455.	— Jens	465.
Myrhøi, see Christensdatter.		— Lars	358.
Møllebæk, see Hansen.		— Mikkel	325.
Møller, see Nielsen.		— Peder	231.
Nedergaard, Christen Christensen	11.	Nedersen, Herman Martin Wilhelm	512.
Nielsdatter eller Nielsen, Christi-		— Jacobine Marie, Adlers	
ane, Hansens Hustru	595.	Hustru	441.
Nielsen, see Nielsdatter.		— Ludvig Holberg	317.
— Anders	313.	— Peter Jensen	59.
— Anders, kaldet Fresløv . .	334.	Niël, Sophus Theodor	26.
— eller Møller, Anders Chri-		La Place, Louis Edward eller	
stian	592.	Edmond	23.
— Christen	110.	Poulsen, Søren Meyer	199.
— Christian Marius	268.	— Niels	382.
— Eskild	349.	— Ole	31.
— Hans Poulsen	266.	Qvafnitstj, Frederik Ferdinand .	374.
— Jens	126.	Qasmussen, Hans	468.
— Jens Christian	330.		

	Pag.		Pag.
Rasmusen eller Hermansen, Jørgen	360.	Sørensen, Laust, kaldet Bøl . . .	413.
— Lars Hansen	198.	Thelin, see Henriksen.	
— Peder eller Peder Hansen .	346.	Thomsen, Peder	588.
— Rasmus	177, 354.	Thorjen, Peder Andreas	498.
Rump, Poul Heinrich	157.	Thorup, August	327.
Røhr, Caroline Charlotte, Rasmu-		Toddmann, Alexander, kaldet Elid	43.
musens Hustru	177.	Tost, Peder Christensen	102.
Schionning, Johan Frederik . . .	104.	Tommelbak, Maren Jensdatter . .	524.
Schliebitz, August Eward	344.	Wadmand, Anders Christian Nielsen	419.
Schmidt, Jens Christensen	305.	Vandermelba, Jerome	435.
Schultz, Ditlev Anton Otto	155.	Wie, see Andersen	11.
Simonson, Jens	300.	Wilborg, Karina Nilsdotter	152.
Smaltz eller Schmalz eller Smalls,		Wølbike, Hans Andreas eller An-	
Edward	377.	dreasen	81.
Smidt, Hans Storm	322.	Weng, Søren Andreas	512.
Sodeika, see Christensen.		Winther, Peter Carl Ferdinand .	424.
Stapel, Christian Frederik	89.	Wolfsenberg, Laurine Mathilde,	
Stephansen, Johanne Kirstine . .	120.	Andersens Hustru	200.
Store Andreas, see Jensen.		Zacharia, Carl Johan Gottfred .	406.
Sundberg, Frankt Gustav Leopold	579.	Zedum, Jens Peter	390.
Søderberg, Sophie Mathilde,		Zendahl, see Nielsen.	
Andersens fraskilte Hustru . .	14.	Zhlemschläger, Tønnes Christian	
Sørensdaughter, Ane eller Anne		Christensen	47.
Margrethe	29.		
Sørensen, Andreas	233.		

Fortegnelse

over de i Sagregisteret benyttede Rubrikker.

Afviisning.	Interessentskab.
Alderstidshævd.	Jøland.
Angivelse (falsk).	Kjøb og Salg.
Appel.	Landvæsen.
Arv.	Legater.
Assurancevig.	Løssagtighed.
Barnesødsel i Dølgemaal og Foster mord.	Løsgængeri.
Bedrageri.	Medicinalvæsen.
Betleri.	Meeneed og dermed beslagtede Forbryd-
Beviis.	delsler.
Bigami.	Næringsbrug
Blodstam.	Omkostninger, Salairer m. m.
Bornholm.	Pension.
Brandstiftelse.	Politi.
Caution.	Procedure.
Communalvæsen.	Religionen (Forbrydelsler imod).
Concurs.	Retens Pleie.
Contract.	Røverier og Trusler.
Domstolene.	Skatter og Afgifter.
Drab.	Skifte.
Dyrlæger.	Skolevæsen.
Eed.	Statsforbrydelsler.
Eiendomsret.	Straf.
Embedsmænd osv.	Tiende.
Erstatning.	Tilregnelighed.
Fallit.	Tyende.
Falsk.	Tyveri.
Fiskeri.	Uagtksomhed.
Fogedforretning.	Udelivelsesdomme.
Frihed (Krænkelser af Andres).	Udlæggelse af Børnefæder (urigtig).
Færgevæsen.	Udlændinge.
Fæste.	Uærligt Forhold.
Gjæld.	Veie.
Handelsbøger.	Vidner.
Hittegods (ufølgelig Omgang med) og dermed beslagtede Forbrydelsler.	Wald.
Hæleri.	Waldtægt.
Hævd.	Vernepligt.
Indiciebeviis.	Værneting.
Indirecte Tyvs- og Hæleri beviis.	Værfornærmelser.

Sagregister.

Afviisning.	Pag.
En Sag angaaende Indgreb i Fabnsætternes Eneret afviist fra Høieste- ret paa Grund af manglende objectum appellabile	380.
En Sag afviist fra Høiesteret paa Grund af manglende summa appella- bilis, forsaavidt den angik en Sigtelse for Overtrædelse af Brand- politilovgivningen	588.
En i en bestindigt Sag af den indsnævnte Skifteret udtagen Contraappel- snævning til Høiesteret afviist, da den først var udtagen efter Udløbet af den ved Rescript 30te Mai 1823 § 1 cfr. Pl. 2den Juni 1819 for Stiftesjager foreskrevne Appellationsfrist, uden at Dpreisning var er- hvervet, og Rescript 26de Januar 1775 1ste Stykke ikke kunde omfatte en af Skifteretten iværksat Appel	557.
Alderstidshævd.	
Ret til Passage over en Amdens Grund anseet erhvervet ved Alderstidshævd	450.
Angivelse (falsk).	
En Person, der var tiltalt for falsk Angivelse og falsk Forklaring for Retten, ikke anseet skyldig i førstnævnte Forbrydelse, da det ikke turde statueres, at Angivelsen var skeet mod bedre Vidende, hvorimod han alene dømtes efter Straffelovens § 146, idet § 147, der var anvendt af Overretten, ikke fandtes at kunne komme ham tilgode.	431.
Appel.	
En Tiltalt, der havde forlangt en Dom, hvorved han efter Straffelovens § 248 var idømt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, indanket for Høiesteret, i Genhold til Pl. 23de Mai 1840 § 1 anseet uberettiget dertil, og Sagen derfor afviist.	57.
Antaget, at Høiesteret i Genhold til en samme ved en allerhøieste Ordre medbeelt Bemyndigelse til, uanset at en bestindigt Skiftesag ikke i alle Puncter maatte være paakjendt i Realiteten af Overretten, at tage samme fuldstændigt under Paakjendelse i Realiteten, saafremt det maatte befindes, at saadan Paakjendelse af bemeldte Ret burde være foretagen,	

kunde afgjøre det af Overretten ikke paafjendte Spørgsmaal om, hvorvidt ved en endelig Afgjørelse mellem Parterne Noget maatte tilkomme den ene af disse, da dette Spørgsmaal i Modsetning til, hvad Overretten havde antaget, fandtes at være paafjendt i 1ste Instants 557.

Arv.

Antaget, at Frdn. 14de October 1773 ved sine Bestemmelser om Arvegaarde ikke har testamentarisk Arv for Zie 72.

I et Tilfælde, hvor en Testator havde tillagt sin Hustru en Capital til Rentenhjælp, saaledes at Capitalen ved hendes Død skulde tilfalde hendes Børn eller dem af disse, som maatte overleve hende, til lige Deling, antaget, at Capitalen ikke forinden Hustruens Død kunde anses at være falden i Arv til hendes Børn og saaledes ikke for det nævnte Tidspunct kunde gøres til Gjenstand for Udlæg af Børnenes Creditorer 253.

Assurancefvig.

Frifindelse tillagt 2 for Assurancefvig tiltalte Ægtefæller 177.

Barnefødsel i Dølgemaal og Fostermord.

Straffelovens § 192 2det Led anvendt 264, 425.

Bedrageri.

En Procurator, der sigtedes for at have udviist et svigagtigt Forhold ved at transportere en ham tilhørende Panteobligation til en Mand, der havde underkrevet den som Selbshjdnerecautionist, uden at omtale, at Panteretten af ham var bleven eftergivet, efter Omstændighederne frifunden 8.

En Tiltalt, der sigtedes for at have gjort sig skyldig i Tyveri eller Bedrageri ved at sætte sig i Besiddelse af nogle af ham til en Anden pantsatte Gjenstande, men som gjorde gjældende, at Pantthaveren uberegtiget havde tilbageholdt disse Gjenstande, i hvilke der efter Tiltaltets Formening kun var givet ham Underpant, frifunden for Actors Tiltale, medens Overretten havde frifundet ham for Justitiens Tiltale 16.

En Tiltalt, der, efter i et saakaldet Stadesløsbrev at have givet en Creditor Sikkerhed i nogle ham tilhørende Effecter, havde deels solgt deels med første Prioritet pantsat Effecterne, uagtet han troede, at Stadesløsbrevet gav førstnævnte Creditor Panteret i dem, og at denne Panteret endnu bestod, da de senere Dispositioner foregik, frifunden, da Stadesløsbrevet ikke var tinglæst. 104.

Frifindelse tillagt samme Tiltalte, forsaavidt han var sigtet for ulovlig at have disponeret over nogle Andenmand tilhørende Obligationer . . 104.

En Guldsmed, der havde tilladt sin Lærling at forsyne Messfingringe med Karatsempel, ikke anset herved at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, da det ikke var ham bekjendt, at det var Hensigten svigagtigt at udgive dem for at være af Guld 155.

En Tiltalt frifunden af Mangel paa Beviis 198.

- Straffelovens § 251 anvendt paa en Læredreng, som havde taget flere Varer paa sin Principals Regning, end han havde Ordre til, og selv behøvdte det Overskydende 473.
- Et tiltalt Fruentimmer, der havde faaet Varer udliveredede i en Trediemands Navn ved Hjælp af en af hende selv skreven Seddel uden Underskrift, hvorved de begjæredes udliveredede af bemeldte Trediemand, anseet efter Straffelovens § 251 290.
- Straffelovens § 251 anvendt paa en Tiltalt, der havde taget Varer paa Credit uden Hensigt at betale dem 542.
- Straffelovens § 251 anvendt paa en Tiltalt, der uden Evne og Hensigt til at betale havde tinget sig i Kost og Logis og nogle Dage efter var gaaet bort for at undgaae Betalingen 465.
- En Tiltalt, der ved at udgive sig for Politibetjent deels havde fraendt Tjenestepiger Penge ved at tilfise dem til Lægevisitation tildeels under Trusel af, at de vilde blive afhentede af Politiet, idet han lod sig forstaae med, at han mod Vederlag vilde forstaae dem for at møde, deels forsøgt at tilvende sig Fordeel ved at indbilde forskellige Handlende, at de vare befundne at have kjøbt sjaalne Koster, anseet efter Straffelovens §§ 107 og 251 jfr. tildeels § 46, hvorhos der tillige toges Hensyn til § 245 268.
- Straffelovens § 251 fremdeles anvendt 29.
- En bestindiff Tiltalt, der under det urigtige Foregivende, at nogle Passagerer paa et i Havnen liggende Dampskib ønskede Cigarer, havde faaet saadanne udliveredede hos en Kjøbmand uden senere at betale eller tilbagelevere dem, anseet efter Frd. 11te April 1840 § 41 435.
- Straffelovens § 252 anvendt paa en Tiltalt, der paa Skiftet efter sin afdøde Hustru havde underflaaet et contant Beløb til Skade for sine Stifbørn 126.
- En Tiltalt, der under Registreringen af sit og sin Hustrus Separationsbo havde skjult Penge, for at de ikke skulde komme Boet tilgode, og hans Tjenestepige, som deels havde hjulpet ham hermed, deels paa egen Haand i hans Interesse undraget Effecter fra Registreringen, ansete efter Analogien af Straffelovens § 252, for Tjenestepigens Bedkommende tildeels sammenholdt med § 47 322.
- Straffelovens § 252 anvendt paa en Tiltalt for at have mod bedre Vidende ladet indtale en Fordring, som allerede var afgjort 457.
- Straffelovens § 253 anvendt paa en Tiltalt, der i egen Interesse havde forbrugt nogle ham i Egenkab af Commissionair betroede Pengebeløb 213.
- En Kasserer ved en Syge- og Begravelseskasse anseet efter Straffelovens § 253 for at have forbrugt af Kассens Midler 241.
- En Tiltalt, der af en Person, hvem han havde givet et ham tilhørende Uhr i Haandpant, havde modtaget det for at besørge det solgt for

	Pag.
Panthaberens og derefter havde pantsat det til egen Fordeel, anseet efter Straffelovens § 253	104.
Straffelovens § 253 fremdeles anvendt 1, 86, 286, 328, 334, 341, 399, 441, 473, 535.	
Straffelovens § 256 anvendt paa en Tiltalt, der havde tilfegnet sig et til 1 Mk. vurderet Pommeteroklade, som hun havde faaet tillaaens af en hende ubekjendt Person	531.
En Tiltalt, der hos en Kjøbmand havde erholdt udleveret Varer paa Credit af Børst 3 Mk. 5 f, idet han urigtigen foregav at være sendt af en Karl, hvem han formodede at Kjøbmanden maatte kjende, dømt efter Straffelovens § 256, da han havde forklaret, at han, der godt kjendte Karlen, ikke troede, at denne vilde tage det ilde op, og at han meente snart selv at kunne betale Pengene, hvad han dog først under Sagens Drift gjorde	533.
Straffelovens § 257 anvendt paa en Tiltalt, der ved at foregive for en Kjøbmand, at hans Huusbond havde tilladt, at nogle af ham forlangte Varer maatte føres paa Huusbondens Regning — hvilken Tilbælle denne udtrykkelig havde nægtet — havde erholdt Varerne udlevere, og som derefter, skjønt Huusbonden havde lovet Tiltalte at ville betale Varerne af hans tilgodehavende Løn, hvis han forblev i Tjenesten, forlod denne i Ufide	183.
En Tiltalt, der havde indsamlet et betydeligt Pengebeløb ved svigagtigen at foregive, at det skete i almeennyttige Siemed, og derefter selv forbragt Pengene, dømt efter Straffelovens § 257	186.
Straffelovens § 257 anvendt for Svig udiist med Hensyn til en Tiltalte til Forhandling betroet Gjenstand	284.
Straffelovens § 257 cfr. § 47 anvendt paa et Fruentimmer, som efter Tilskyndelse af en Vgteskabscommissionair havde under et falsk Foregivende fraendt den Person, hun skulde ægte, Penge til dermed at honorere Commissionairen og senere, da Vgteskabet ikke kom istand, fragaaet Modtagelsen	348.

Bedrageri.

En Tiltalt, der havde sendt sin 8-aarige Søn til to Gaardmænd for at bede om nogle Tagneg, ikke herfor anseet efter Lov 3die Marts 1860 § 3	107.
Straf for Bedrageri fremdeles idømt 37, 121, 145, 233, 246, 327, 328, 374, 488, 489.	

Beviis.

I en Sag angaaende Nydelsen af en Portion af det Brod-Bredalste Brudeudfyrslegat for Randers antaget, at der ogsaa vilde kunne tages Hensyn til de efter Legatets Uddeling og navnlig først under Sagens Drift tilbebragte Dplysninger om den paagjældende Ansøgerindes Slagtskab med Testator	75.
--	-----

Bigami.

Straffelovens § 160 anvendt paa en fra sin første Hustru separeret
Eiltalt 357.

Blodskam.

Straffelovens § 161 anvendt paa en Eiltalt, der havde avlet 5 Børn
med sin Datter 89.

En Fader og Datter, der havde avlet 3 Børn sammen, dømt efter
Straffelovens § 161 201.

Bornholm.

Underjøgelse af Spørgsmaalet, om en bornholmst Selveiergaard skulde
betragtes som Arvegaard eller som Kjøbegaard. Antaget, at Frd. 14de
October 1773 ved sine Bestemmelser om Arvegaarde ikke har testamen-
tariff Arv for Die 72.

Brandstiftelse.

Frifindelse af Mangel paa Beviis 580.

Straffelovens § 280 anvendt 244.

En Eiltalt dømt efter Straffelovens § 282 1ste Led for at have sat Ild
paa 2 Stuur 210.

Antaget, at en Eiltalt, der havde foranlediget en Ildbrand ved at gaae
op paa et Loft for at hente Brænde med en i en Tragt anbragt
Stump Ijs, som ved at rives om antændte nogle paa Loftet værende
brændbare Materialier, ikke kunde straffes for ved Tilfidsættelse af al-
mindelig Forsigtighed at have afstedkommet Ildsvaaden 385.

Caution.

Antaget, at en Person, der som mindreaarig havde indgaaet en Cau-
tionsforpligtelse, ikke kunde anses ved flere af ham efter hans 25de
Aar til Creditor skrevne Breve at have paadraget sig eller sit Bo nogen
juridisk Forpligtelse til at betale Beløbet til Creditor i dennes
levende Live 536.

Communalvæsen.

I et Tilfælde, hvor en Skolelod i 1829 var bleven ublagt af en Fæste-
gaards Forder mod en aarlig Godtgjørelse, antaget, at denne maatte
tilkomme Eieren som et stedsevarende Vederlag, men ikke var at be-
trakte som en Erstatning til Fæsteren personlig for den Tid, hans
Fæsteret varede, uanset at den umiddelbart var ydet til ham 475.

I en Sag om, under hvilket af tvende Sogne en Lod henhører, antaget,
at Domsfolene ere competente til at paakjende saadanne Sager, men
at de af Cancelliet i sin Tid afgivne Resolutioner om det specielt
foreliggende Spørgsmaal maatte være afgjørende i Sagens Realitet 642.

Concurs. See Fallit.**Contract.**

Antaget, at et Kjøbenhavnsk Banquierfirma ved som Agent for den franske
Regjering at modtage en Bank i Berlin som Subscriberent paa Stats-

laanet af 1872 ikke havde fritaget Banken for at gjøre nogen Indbetaling ved Tegningen, og at Firmaet, da Banken ikke havde præsteret den Subscribenterne i saa Henseende paahvilende Forpligtelse, ikke var forpligtet til at erstatte det Tab, der var foranlediget ved, at det tegnebe Beløb ikke anerkjendtes af den franske Regjering . . . 129.

Undersøgelse af, om en Contract angaaende Driften af et Bageri maatte opfattes som en Forpagtnings- eller som en Vestyrelsescontract. . . 261.

Antaget, at nogle mellem Parterne stedsfundne mundtlige Forhandlinger om en Forpagtningsrets Overdragelse, ikke havde ledet til en endelig og bindende Overeenskomst 363.

Domstolene.

En Paaastand om, at et Skjøde kjendes ugyldigt, ikke anseet egnet til at tages under Paaafjendelse under en Skiftesag 72.

Antaget, at Spørgsmaalet om, under hvilket Sogn en Eiendom maa henregnes i communal Henseende, hører under Domstolenes Afgjørelse 642.

Drab.

Frifindelse tillagt en Kone, der tiltaltes for ved Uagtsomhed at have forarsaget sit Pleiebarns Død 146.

Straffelovens § 186 jfr. § 46 anvendt paa en Krybskytte, der havde aftrykket Hanen paa sin Bøsse, idet han sigtede mod Overkroppen af en i saa Alens Afstand værende Jagtbetjent med Bevidsthed om, at Skudet efter al Sandsynlighed vilde dræbe eller livsfarlig saare denne, hvilken Følge dog ikke indtraf, da Bøssen klikkede 300.

Straffelovens § 190 anvendt paa en Kone, der havde ombragt sin Mand ved Gift. En Medtalt, der var sigtet for at have raadet til Mordet, frifunden af Mangel paa Beviis 138.

Analogien af Straffelovens § 197 1ste Led anvendt paa en Tiltalt, der forsætlig havde unddraget sin sundsvoage Hustru kyndig Hjælp, medens hun var i Barnsnød, og derved udsat saavel hendes som Barnets Liv og Helbred for døenssynlig Fare 309.

Dyrlæger.

En Tiltalt anseet med Mulct efter Fredn. 8de Mai 1795 § 18 for at have kastreret Gribe, Lam og Bøddere samt derhos med en arbitrair Mulct til vedkommende Politikasse for at have taget Heste under Cuur for smitsomme Sygdomme 593.

Eed.

Antaget, at Eden i en Paternitetsag maatte gaae ud paa, at Mandspersonen ikke havde haft legemlig Dmgang med Barnemoderen paa en saadan Tid, at han kunde være Fader til Barnet, medens der ikke havde været Føie til at lade den lyde paa, at han ingenfinde havde pleiet legemlig Dmgang med hende 239.

Spørgsmaal om Anvendelse af Fyldingsæed eller juramentum ignorantie 400.

Eiendomsret.

- Antaget, at den reformerte Menighed i Fredericia ikke havde godtgjort sin Eiendomsret til nogle indenfor Byens Volde beliggende Arealer, der i ca. 150 Aar havde været i dens Besiddelse 91.
- Paastanden om Vindection af et Grundstykke forfattet, da Besidderen antoges at have vundet Eiendomsnyttighed derpaa 124.
- Antaget, at de i Delingsplanen for en Landsby indeholdte Bestemmelser om Udlæggelse af fælleds Gruusgrave paa visse under en Gaard hørende Marker ikke vare bragte til Udførelse, og at Gaardens Eier ikke nu kunde tilpligtes at fravige noget af de paagjældende Arealer, uanset at der af det ene bestandig havde været svaret en aarlig Kjendelse til Byen, idet det ikke var godtgjort, at dette var en Leieafgift . . . 461.
- Undersøgelse af, om et Document, hvorved der var disponeret over en Capital til Fordeel for visse navngivne Personer, efter hvis Død den skulde tilfalde Udsfæderens „Arvinger,“ havde givet de Forstnævnte Eiendomsret over Capitalen, eller om denne Ret var forbleven hos Udsfæderen, saaat Capitalen efter hans Død maatte betragtes som et hans Bo tilhørende Activ 500.
- Antaget, at en Eiendom paa Vros ved et i 1825 afholdt Skifte var overdraget Enken til Eiendom og ikke blot i Sættebestyrelse paa den ældste Søns Begue, saa at Sidstnævntes Enke var uberettiget til at vindicere Eiendommen fra en Trebiemand, hvem den efter Sønnens Død var bleven tilfjød af Moderen og dennes anden Ægtefælle . . 600.

Embedsmænd osv.

- Antaget, at en Præst paa Island ved at sammenvie et Par, uagtet Bruden havde nydt urefunderet Fattigunderstøttelse, efter Omstændighederne ikke havde gjort sig skyldig i nogen Forsømmelse, som kunde paadrage ham Erstatningspligt til vedkommende Commune 159.
- En Tilfald, der i bebrageriff Hensigt havde udgivet sig for Politibetjent, anset efter Straffelovens § 107 og § 251, idet der tilfjode toges Hensyn til § 245 268.

Erstatning.

- Erstatning tilkjendt Eieren af en Færgegaard for det ved Etableringen af en Dampskibsforbindelse skete Indgreb i hans Eneret til Færgefart 39.
- Antaget, at den reformerte Menighed i Fredericia ikke havde godtgjort en saadan Brugsret til nogle indenfor Byens Volde liggende Arealer, at der kunde tilkomme Menigheden Erstatning ved Fratrædelsen . . . 91.
- Under en Voldsjag 300 Rd. tilkjendte i Erstatning for Helbredelsesudgifter, Næringstab og Lidelse 455.
- I et Tilfælde, hvor der befandtes at være givet et Forbud mod Digers Dplastelse i en Aa til Skade for Requirentens Fiskeret en længere Varighed, end Requirenten var berettiget til at forlange, ingen Erstatning tilkjendt Requiritus, da der manglede tilstrækkelig Oplysning om den ham tilfjode Skade 633.

Yngen Erstatning tilkjendt for Tort og Creditspilbe i Anledning af en paabegyndt Udsættelsesforretning, der var fremkaldt ved Parternes Meningsforskiel om Retten til at besidde den paagaaldende Eiendom, men hvis Fremme nægtes af Fogden 639.
See fremdeles under Embedsmaend osv.

Fallit.

Antaget, at en af en Fallent kort før Concurvens Udbrud ydet Dækning med usædvanlige Betalingsmidler af Gjæld, som tildeels ikke var forfalden, maatte tilbagebetales Concursoet, da Modtagerne ikke havde afkræftet den Formodning om, at de havde været vidende om Insolvensen, der ifølge Concursovens § 22 i et saadant Tilfælde skal ansees at være tilfede 442.

En for Meddeeltighed i svigagtig Fallit sigtet Tiltalt frifunden, da det ikke kunde ansees strafbart, at han paa en Tid, da Debtors Fallit var nærførelse, havde skaffet sig Betaling for sin og sin Hustrus Fordringer, hvilke ikke turde ansees opdigtede, samt da han ikke kunde antages at have faaet større Dækning, end der tilkom ham, eller at have villet sikke Fallenten en Deel af Boet paa Creditorernes Bekostning 65.

Frifindelse tillagt en med Hensyn til nogle før hans Fallit foretagne Dispositioner tiltalt Kjøbmand, da det fandtes betænkeligt mod hans Benægtelse at forudsætte, at han, da han foretog Dispositionerne, havde forudset sin foreftaaende Fallit. Samme Tiltalte heller ikke dømt efter Straffelovens § 262 2det Led, da han selv havde ført de ved Frdn. 1ste Juni 1832 særlig paabudte Handelsbøger, og Uordenerne ved deres Førelse ikke kunde betegnes som grove 390 (395).

En Tiltalt, der paa en Tid, da han maatte forudsee sin Fallit, og ligeledes, efterat Fallitten var indtraadt, havde foretaget Proformatransactioner for at bedrage Boet, anseet efter Straffelovens § 260. — En anden Tiltalt, der havde gjort sig medskyldig heri, anseet deels efter § 260 jfr. § 47 1ste Led deels (forfaavidt Transactionerne laae forud for Fallitten) efter § 252 jfr. § 47 1ste Led, idet han paa den Tid ikke antoges at have tænkt sig Fallitten som nærførelse 1.
See iøvrigt under Handelsbøger.

Falff.

To Tiltalte, der ved deres Anholdelse for at skjule, at de vare undvegne Fanger, havde opgivet opdigtede Navne og med disse underkrevet de af Politiet affattede Fortegnelser over de hos dem ved Anholdelsen forefundne Eiendele, ikke ansete med Straf herfor 247.

En Tiltalt frifunden af Mangel paa Beviis 104.

En Tiltalt, der i egen Interesse havde benyttet en Panteobligation og en Panteattest, vidende, at de vare falske, anseet efter Straffelovens §§ 268 og 269 2det Stykke jfr. § 47 tildeels — af Hensyn til Panteattestens siensynlige Mangler — sammenholdt med § 271 20.

I et Tilfælde, hvor en Testator havde tillagt sin Hustru en Capital til Rentenydelse, saaledes at Capitalen ved hendes Død skulde tilfalde hendes Børn eller dem af disse, som maatte overleve hende, til lige Deling, antaget, at Capitalen ikke forinden Hustruens Død kunde anses at være falden i Arv til hendes Børn og saaledes ikke før det nævnte Tidspunct kunde gjøres til Gjenstand for Udlæg af Børnernes Creditorer 253.

En i et Byggesbrev forekommende Henviisning til Rescript 11te April 1781 § 9 antagen at maatte forstaaes saaledes, at der, naar Opfyldelse finder Sted formedelt Mangel paa Opfyldelse af Byggesbrevets Bिल्-
kaar, og der fremsættes Indsigelse mod Udbygningen, maa erhverves Udbygelsesdom, saaat Vedkommende først derefter ved Execution endeligen kan udsættes af Gaarden, og en Udsættelsesforretning isden forudgaaet Dom derfor anseet uberettiget. 493.

Stabskælpelse af et Forbud imod at oplaste Diger i en Na til Skade for en Andens Ret til Lazefiskeri 633.

Ingen Erstatning tilkjendt for Tort og Creditspilbe i Anledning af en paabegyndt Udsættelsesforretning, der var fremkaldt ved Parternes Meningsforskjel om Retten til at besidde den paagjældende Eiendom, men hvis Fremme nægtedes af Fogden 639.

Frihed (Krænkelser af Andres).

Straffelovens § 219 jfr. § 46 anvendt paa to Tilfælde, der havde søgt at frembringe Arbejdsstandsning. En Medtilkalt frifundet af Mangel paa 292.

Et Tilfælde see p. 498.

Færgesæsen.

Antaget, at den Eieren af Laars Færgegaard tilkommende Eneret til Færgesæsen fra Bestkysten af Lolland til Østkysten af Langeland ikke er indskrænket til Overførsel ved aabne Baade eller mindre Fartsøier, og at der ved Etableringen af en regelmæssig Dampskibsfart mellem de nævnte Steder var gjort et Indgreb i Eneretten, som maatte paadrage Mulct og Erstatning 39.

Fæste. See Landbæsen.

Gjæld.

Forpagteren af en Bagerforretning dømt til at betale Varer, som vare leverede til Forretningen, idet hans Paastand om forinden at have overdraget Forpagtningen til en Trediemand, saa at Fordringen var ham uvedkommende, ikke fandtes at stemme med Indholdet af den mellem ham og den paagjældende Trediemand indgaaede Contract om Forretningens Drift. 261.

En Debitor tilspigtet at indfri to af ham udstedte Panteobligationer, da han ikke havde beviist at have betalt Renter i flere Terminer, saa at Obligationerne vare forfaldne til Udbetaling, og heller ikke havde ført

En Tiltalt anseet efter Straffelovens § 268 cfr. § 271 for at have skrevet og benyttet et falff Cautionsbevis.	29.
En Tiltalt, der ved falffelig at underskrive et Sogneraadsmedlems Navn under en Udleveringssejdel havde skaffet sig forøget Fattighjælp, anseet efter Straffelovens § 268.	107.
Straffelovens § 268 og §§ 274 og 275 jfr. § 268 anvendte paa en Kasjerer ved en Syge- og Begravelseskasse, der havde skjult en Kassemangel ved Hjælp af en forfalffet Vitubebog og forfalffede Regninger	241.
Straffelovens § 268 anvendt med Hensyn til falffe Dvitteringer	473.
En Tiltalt anseet efter Straffelovens § 270 cfr. § 276 for at have skrevet et falff Brev i Adressatens Søsters Navn, indeholdende en Anmodning om at udbetale Tiltalte en Understøttelse til Brevskriverinden	29.
En Tiltalt, efter hvis Anmodning en Anden havde foretaget falffe Tilføjelser i Tiltaltes Studsmaalsbog, dømt efter Straffelovens § 270 cfr. § 274 og § 52.	483.

Fiskeri.

To Tiltalte dømt for Overtrædelse af Loven af 9de Marts 1872 om Fiskeri med Bundslæbevaad	99.
Antaget, at Sognsbogens Forbud mod Tvergjerder i en Na kun gaar ud paa at værne om de Andre tilhørende, høiere oppe til Naen støbende Eiendommers Fiskerettigheder og saaledes ikke kom til Anvendelse med Hensyn til Laxefiskeriet i Ellidaaen paa Sjøland, da de stater stede samtlige til Naen støbende Grunde, samt at der ved Salg. de af Grundene til Private ikke var gjort nogen Indskrænkning den Maade , hvorpaa bemeldte Fiskeri, der fra gammel Tid var blevet behandlet som en særlig, fra Gaardene affondret Rettighed, retsghylbig kunde udøves.	633.

Fogedforretning.

Antaget, at den med Hensyn til resterende Renter af Pantegjæld til Statskassen ved Lov 27de April 1853 § 2 hjemlede Udpantningsret er bortfalden, da denne Bestemmelse ikke er optagen i Lov 29de Marts 1873	171.
Bestemmelsen i Frdn. 2den Juni 1830 § 6 og navnlig Forfristen om den deri omhandlede Frist anvendt med Hensyn til et i 1ste Instants anlagt Erstatningsføgsmaal, hvorunder der gjordes Indsigelse mod Gyldigheden af en af vedkommende Sognefoged foretagen Udpantningsforretning, væsentlig paa Grund af, at der efter Fordringens Beskaffenhed skulde have manglet Hjemmel til at lade den inddrive ved Udpantning. Antaget, at den nævnte Forfrist ikke fyldestgøres ved Sagens Paaklage til Forligelsescommissionen, men at der ialfald ogsaa maa udtages Stævning i Sagen inden Udløbet af den ommeldte Frist	203.

Beviis for et af ham paaberaabt Løfte fra Creditor om en vis Tids Uopsigelighed. 400.

I et Tilfælde, hvor en Part ved Kjøbet af en Eiendom havde forpligtet sig til at overtage den i Eiendommen indestaaende Prioritetsgjæld til en Trediemand, Sidstnævnte anseet berettiget til efter Fuldmagt fra Sælgeren at sagsøge Kjøbereren til at betale Gjælden directe til sig 611.

Handelsbøger.

En Tilfaldt ikke dømt efter Straffelovens § 262 2det Led, da han stedse havde ført de ved Frdn. 1ste Juni 1832 særlig paabudte Handelsbøger, og Uordenerne ved deres Førelse ikke kunde betegnes som grove 390 (395).

En Tiltalt, i hvis Navn hans Søn havde drevet en Handel, og som, foranlediget ved det Tab, Handelen havde medført, opgav sit Bo til Concurssbehandling, dømt for Uordener ved Handelsbøgernes Førelse efter Straffelovens § 262 2det Stykke, uagtet han slet ikke havde befattet sig med Forretningen, hvorimod hans medtiltalte Søn frifandtes 83.

En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 262 2det Led for grove Uordener i Henseende til Førelsen af hans Handelsbøger 60, 153.

Hittegods (ulovlig Omgang med) og dermed beslægtede Forbrydelser.

Et Fruentimmer, der, medens hun i utugtigt Viemed var sammen med en Mandsperson i et hende af Behoeren overladt Værelse, havde, da Mandspersonen tabte Penge paa Gulvet, undladt at gjøre ham opmærksom herpaa for at tilegne sig Pengene og efter hans Vortgang tilegnet sig dem, dømt som Tyv 14.

Straffelovens § 247 anvendt paa nogle Tiltalte, der i Forening havde bemærkt sig Driivtsinmer paa Strandbredden 315.

Straf fremdeles idømt for ulovlig Omgang med Hittegods 69, 122, 247, 298, 346, 411.

Straf anvendt for eftersølgende Meddeeltaglighed i ulovlig Omgang med Hittegods 149.

Straffelovens § 248 anvendt med Hensyn til en Skovl, som Tiltalte efter sin Forklaring havde taget i Bevaring efter at have fundet den henstaaende paa et Sted, hvor hun antog at Eierne havde hensat den for senere at hente den 290.

Hæleri.

En Tiltalt anseet for Attentat paa Hæleri med Hensyn til Koster, som hun havde modtaget i den Tanke, at de vare sjaalne, da det ikke var beviist, at de i Virkeligheden vare det 149, 395.

En Tiltalt dømt for Hæleri, idet hans Forklaring om at have modtaget de under Sagen omhandlede Koster i god Tro efter Omstændighederne forfæstedes 247.

Straf for Hæleri fremdeles idømt 117, 149, 330, 358, 419, 468, 483, 595.
See fremdeles under Dvægthyveri paa Marken.

Hævd.

Paastanden om Vinbication af et af Grundstykke forkastet, da Besidderen antoges at have vundet Eiendoms hævd derpaa 124.
Antaget, at en Part ikke havde vundet Hævd paa et Grundstykke, idet Brugerer af hans Eiendom, der i en Narrække havde benyttet Grundstykket til Hævd, ikke antoges at have udøvet denne Benyttelse paa hans Begue 549.

Indiciebeviis.

En Skolelærer dømt efter Indicier efter Straffelovens § 176 jfr. §§ 173 og 166 for utærligt Forhold mod Pigeborn i Skolen. 47.
En Tiltalt dømt for Røveri efter Indicier 206.
En Tiltalt dømt efter Indicier for Tyveri af en Pengefeddel, som han efter sin Forklaring havde fundet. 295.

Indirecte Tyvs- og Hæleri-beviis.

Besiddelsen af en Gjenstand overbeviist en Tiltalt mod hans Benægtelse 419.
Straf idømt for Hæleri 117, 247, 358, 419, 483.

Interessentfab.

Antaget, at der ikke mellem to Handelshuse navnlig med Hensyn til nogle Plantager bestod noget Interessentfab, paa Grund af hvilket der ikke kunde blive Tale om et virkeligt Gjældsforhold mellem dem 557.

Island.

See under Fiskeri og Fogedforretning.

Kjøb og Salg.

Antaget, at en Mand, der havde afskøbt en Anden en Hest paa den Bestingelse, at Sælgeren skulde indestaae for, at den ikke led af usynlige Feil, ikke kunde forlange, at Handelen skulde gaae tilbage paa Grund af, at Hesten strax efter Handelens Afslutning skulde have viist sig at lide af Dødkuller, da Sælgeren havde godtgjort, at Hesten ingensinde havde viist Legn til denne Sygdom, medens den tilhørte ham, og da det var oplyst, at de Sygdomstegn, som Hesten frembød 4 Dage efter Salget, kunde være opstaaede efter dette. 221.

Antaget, at en Bei ikke var indbefattet under det ved en Auction solgte Areal, da den paa et Skjødet vedheftet Kort, der var fremlagt under Auctionen til Efterretning om Grændserne af den Eiendom, der solgtes, ikke var betegnet som henhørende under samme. 539.

I et Tilfælde, hvor en Kjøbecontract om nogle Parceller havde betegnet Salgs-gjenstanden deels ved Anførsel af Matriculnummerne med Tilføielse af Hartkornet og det omtrentlige Areal deels ved en bestemt Angivelse af Grændsefjeldet, antaget, at den sidste Angivelse efter Omstændighederne maatte være afgjørende, uanset at det angivne Grændsefjeld ikke stemmede med Udtykningskortet. Sælgeren tilpligtet

at berigtige Kjøberens Afkomstsdocumenter i Overensstemmelse med
Dommens Resultat 613.

Landvæsen.

Undersøgelse af Spørgsmaalet, om en hornholmst Selveiergaard skulde
betragtes som Arvegaard eller som Kjøbegaard 72.
En Stamhuusbesidder, der tiltoges for at have overtraadt Frdm. 9de
Febr. 1820 § 7 ved at afgive en urigtig Attest om fæstedelege
Gaarde paa Godset, frifunden i Henshold til sin Forklaring om, at
Attesten ikke var afgiven for at fyldestgjøre den nævnte Lovbestemmelse,
men for at efterkomme et særligt Paalæg med Hensyn til de i Attesten
nævnte Gaarde, medens det derimod var glemt tillige at afgive den
Iovbefalede almindelige Attest. 438.

Legater.

I en Sag angaaende Nydelsen af en Portion af det Brod-Bredalste
Brudeudstyrlegat for Randers antaget, at der ogsaa vilde kunne tages
Hensyn til de efter Legatets Udbeling og navnlig først under Sagens
Drift tilveiebragte Oplysninger om den paagjældende Ansøgerindes
Slægtskab med Testator, og at hendes Ophold i Randers som tje=
nende efter sin Barighed og øvrige Veskaffenhed fyldestgjorde de i Te=
stamentet i saa Henseende opstillede Betingelser 75.

Løssagtighed.

Straffelovens § 174 anvendt paa en Tiltalt, der havde forført et
14-aarigt Pigebarn til Utugt 332.
Straffelovens § 174 anvendt paa en Tiltalt, idet denne maatte siges
at have „forført“ et 13-aarigt Pigebarn til Utugt, uanset at han
ingen særlig Overtalelse havde benyttet, da hun ikke, ham vitterligt,
tidligere havde gjort sig skyldig i noget usædeligt Forhold, og da det
heller ikke var oplyst, at hun tidligere havde haft legemlig Omgang
med nogen Mandsperson. Tvende andre Tiltalte, der sigtedes for at
have overtraadt bemeldte § med Hensyn til samme Pigebarn, fri=
fundne, da de først havde bedrevet Utugt med hende, efterat hun
maatte anses som sædelig fordærvet 354.
Straffelovens § 180 anvendt paa en Tiltalt, der havde ladet sig betale
ikke med Penge, men med Klædningsstykker til sine Børn 368.
Straf efter Straffelovens § 180 fremdeles anvendt 467.
En Kone, der, efter med Politiets Tilladelse at have havt visse Løssagtige
Fruentimmer tilhuse, uden dets Vidende havde udleiet Værelser til
andre Løssagtige Fruentimmer, ikke herfor ansiet efter Straffelovens §
182, da hun ikke havde modtaget noget Forbud i Henshold til denne
Lovbestemmelse 351.
Straf efter Analogien af Straffelovens § 182 2det Led samt Forbrv=

delse af Næringsadkomst anvendt paa en Værtshuusholderffe, der havde holdt løsgættige Tjenestepiger for at trække Gæfter til Huset 448.
Et lignende Tilfælde see p. 530.

Løsgættig.

En Tiltalt anseet med Løsgættigerstraf for Overtrædelse af et ham givet Polititilhold blandt Andet om, at han under Trusel med Straf for Løsgættig iffe uden foregaaende Anmeldelse til Politiprotocollen maatte forlade Kjøbenhavns Jurisdiction 403.
Straf for Løsgættig fremdeles idømt 37, 121, 145, 233, 246, 312, 328, 411, 468, 488, 489, 490, 531, 585.

Medicinalvæfen.

See Dyrslager.

Meeneed og dermed beflæggede Forbrydelser.

Straf anvendt efter Straffelovens § 145 cfr. § 52 3die Mbr. 192.
Straffelovens § 145 fremdeles anvendt 408.
Straffelovens § 146 cfr. § 52 sidste Led anvendt paa en Tiltalt, der for-
gjæves havde opfordret en Anden til at aflægge en falsk Vidnefor-
klaring under en af Tiltalte anlagt civil Sag. 31.
Straffelovens § 146 endvidere anvendt 120.
En Person, der var tiltalt for falsk Angivelse og falsk Forklaring for
Retten, iffe anseet skyldig i førstnævnte Forbrydelse, da det iffe turde
statueres, at Angivelsen var steet mod bedre Vidende, hvorimod han
alene dømtes efter Straffelovens § 146, idet § 147, der var anvendt
af Overretten, iffe fandtes at kunne komme ham tilgode. 431.
En Tiltalt anseet efter Straffelovens § 146, uden at der, som af Over-
retten antaget, i Forbindelse dermed fandtes at kunne tages Hensyn
til § 147 2det Led 360.
En Tiltalt, der havde ladet foretage Vagning i sit Huus, ifjøndt han
vidste, at der var et Hul paa Skorstenen, og derved mulig havde be-
virket den Ildsvaade, hvorved Huset fortæredes, i Henshold til Straffe-
lovens § 147 1ste Led iffe straffet, fordi han under Brandsforhøret
havde udsagt, at det iffe var ham bekjendt, at der havde været Mangler
ved Skorstenen, hvorimod han blev anseet efter Straffelovens § 146
cfr. § 51 for at have opfordret sin medtiltalte Søn til at fortie den
ansførte Mangel ved Skorstenen, idet denne Opfordring antoges idet-
mindste tildeels at have Hensyn til den Forklaring, der i Retten
maatte blive afkrævet Sønnen. Sidstnævnte anseet efter § 146 . . . 589.
En Tiltalt straffet i Henshold til Bestemmelsen i Straffelovens § 148
for af Ubetænkfomhed at have afgivet en positiv urigtig Forklaring 31.
Straffelovens § 148 fremdeles anvendt for Afgivelse af positiv urigtig
Vidneforklaring 110.
Straffelovens § 148 anvendt paa en Tiltalt, der, ifjøndt han i det til
ham som Vidne stillede Spørgsmaals Form var tilstrækkelig opfordret

	Pag.
der til, havde undladt at meddele Alt, hvad han vidste til Sagens Oplysning	192.
Næringsbrug.	
Forbrydelse af Næringsadkomst i Henhold til Lov 23de Mai 1873 § 9 idømt en Tiltalt, der ansaaes efter Straffelovens § 182 2det Led 448, 530.	
En Tiltalt, der sigtedes for at have overtraadt Frdn. 13de Februar 1775 og Pl. 27de November 1839 med Hensyn til nogle i hans Besiddelse forefundne Bomuldsvarer, frifunden, da det ikke kunde forkaftes, at Varerne vare Huusflidsproducter, hvortil det ikke udfordres, at Na- stoffet er taget af Landets Naturalproducter, idet Saadant navnlig ikke kan udledes af Næringslovens § 37.	19.
En Forgyldt i Henhold til Næringslovens § 19 jfr. Pl. 17de August 1835 § 2 anseet berettiget til selv at forfærdige de Speilrammer, som han forgyldte	157.
En Glarmester i Henhold til Næringslovens § 23 anseet berettiget til at sælge folieret Speilglas i ubeskaaret Tilstand til Glarmestre samt til at sælge det af ham selv beskaarne folierede Glas til Andre, uanseet at det ikke havde været indsat i Rammer	157.
Antaget, at nogle efter Requisition af en paa Stedet boende Handlende forauctionerede Varer ikke kunde siges at være givne ham til For- handling i Commission af Varnernes andensteds boende Eier, men at det derimod var denne, der selv havde ladet Auktionen afholde, hvor- for han ifølge § 6 i Lov 23de Mai 1873 dømtes som skyldig i ube- rettiget Næringsbrug	317.
Antaget, at der ikke fandtes Foie til at anvende de om uberettiget Nærings- brug givne Straffebestemmelser paa en Tiltalt, der havde ydet Bistand til en af Eieren af de paagjældende Varer iværksat Forauctionering af disse, til hvilken denne ikke havde Hjemmel i Næringslovgivningen	378.
Bøder og Forbrydelse af Ret til Brændeviinsalg idømt efter Nærings- lovens §§ 77 og 78 for ulovligt Brændeviinsalg og ulovlig Brænde- viinsubstjænkning	406.
Omkostninger, Salairer m. m.	
Salarium tillagt den for Overretten bestfikkede Defensor efter den først for Høieskeret berømte neblagte Paastand	233.
Pension.	
Enken efter en i 1838 med Pension af Statskassen entlebiget Hofembeds- mand anseet berettiget til Enkepension efter Lov 5te Januar 1851 § 8 cfr. Lov 24de Februar 1858 § 10, idet det fandtes irrelevant, at den Art Embeder, hvorfra Manden i sin Tid var entlebiget, nu ikke lønnes og pensioneres af Statskassen	307.
En affkebiget Underdommer, der før sin Udnævnelse til dette Embede havde været ansat som Embedsmand under Kjøbenhavns Politi med Gage af Communens Kasse, antagen kun at kunne beregne sin	

Ejenesetid som pensionsberettiget Embedsmand fra sin Udnævnelse til Underdommerembedet 381.

Politi.

Antaget, at Kjøbenhavns Politidirecteurs i Bekjendtgjørelse af 4de Mai 1872 indeholdte Forbud mod ethvert offentligt Møde under aaben Himmel, som maatte blive berammet af Bestyrelsen for den saakaldte internationale Arbejderforening her i Staden eller af Andre paa dens Begne, uden Foie var Characteriseret som en Grundlovsovertrædelse, en Krænkelse af vore helligste Love og en ulovlig Politiplacat, da det ved den i Bekjendtgjørelsen stete Henviisning til Grundlovens § 88 og Lov 11te Februar 1863 § 9 tilstrækkeligt var tilkjendegivet, at Forbudet kun skulde have Gyldighed, saalænge de omhandlede Møder maatte være at ansee som farlige for den offentlige Fred og Sikkerhed, hvorfor de nævnte, for Politidirecteuren fornærmelige Yttringer antoges at falde ind under Straffelovens § 217 og mortificeredes. 552.

Procedure.

Ikke taget Hensyn til nogle under en civil Sag ifølge Bevilling for Høiestret fremslagte nye Tingøvidner, under hvilke Modparten havde givet Møde, da Bestemmelsen i Pl. 12te Mai 1784 ikke var iagttagen 276.
Se isøvrigt under Rettens Pleie.

Religionen (Forbrydelse imod).

En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 157 2det Led for ved upasfende Yttringer til de Tilstebevarende at have forstyrret en Liigprædiken . . . 397.

Rettens Pleie.

En Procurator, der efter Justitsministeriets Ordre var sat under criminal Tiltale for svigagtigt Forhold, mulceteret under Justitsagen for i sine Forsvarsindlæg at have brugt fornærmelige Udtalelser om bemeldte Ministerium 8.

Misbilligelse af, at en Defensor i sit Indlæg havde udtalt en uberettiget Critik af Underdommerens Ledelse af Undersøgelsen. 270.

Misbilligelse af nogle af en Defensor for Underretten om Actor for samme Ret brugte Yttringer 110 (114).

Mortification af et af en Sagfører om Modpartens Sagfører brugt Udtryk 600.

En Defensor anset berettiget til at conferere med den Tiltalte, medens denne hensad i Arresten, uden forud dertil at indhente Politimesterens Tilladelse. 270.

Røveri og Trusler.

2de Tiltalte dømt efter Straffelovens § 243. 206.

En Tiltalt, som havde givet en Person, der havde frastjaalet ham en Reiseskappe, Valget mellem at betale ham en Pengesum eller blive arresteret, og som efter sin Forklaring vilde lade Halvdelen af Summen tilfalde en offentlig Kasse, medens han ansaae Resten af

Beløbet for et passende Bederlag for en af ham i Anledning af Thyveriet foretagen Rejse og for Afslavnet af Rappen, frifunden, da han ikke kunde antages at have handlet i nogen bevidst Lovstridig Hensigt. 491.

Straffelovens § 245 anvendt paa en Tiltalt, der ved et Truselsbrev havde søgt at afvinge en Mand Penge. 59, 168.

En Tiltalt, der havde udgivet sig for Politibetjent og fravendt Tjenestepiger Penge ved at tilsiige dem til Lægevisitation tildeels under Trusel af, at de vilde blive afhentede af Politiet, idet han lod sig forstaae med, at han mod Bederlag vilde forstaae dem for at møde, samt forsøgt at tilvende sig Fordeel ved at indbilde forskellige Handlende, at de vare befundne at have kjøbt stjaalne Koster, anseet efter Straffelovens §§ 107 og 251 jfr. tildeels § 46, hvorhos der tillige toges Hensyn til § 245 268.

Skatter og Afgifter.

En Kroeier, der siden 1858 havde bortforpagtet Kroen til Forskjellige, indtil han i 1867 solgte den, ikke anseet pligtig at svare Brændebeinsafgift for Tiden fra 1ste Januar 1862 til 30te September 1868, skjøndt han ikke udtrykkelig havde frasagt sig sin Ret til Krohold, da det fremgik af Omstændighederne, at han havde opgivet bemeldte Ret 115.

Antaget, at en Mand, der ikke havde haft fast Ophold i en Kjøbstadscommune i 4 Maaneder af Skatteaaret, i Henhold til Lov 26de Mai 1868 § 26 ikke var pligtig at udrede Skat til bemeldte Commune for nogen Deel af Skatteaaret. 136.

Undersøgelse af, om en mellem 2de Parter stedsfunden gjenfærdig Overdragelse af to dem tilhørende faste Eiendomme med Hensyn til Beregningen af Overdragelsesafgift er at betragte som et Mageskifte eller som tvende Kjøb og Salg. 173.

Skifte.

Antaget, at der ved en Skrivelse, hvori Rigtigheden af nogle fra Modparten modtagne Contocouranter var anerkjendt, var givet en saadan Aerkjendelse af at skylde det derefter udkommende Beløb, som maatte være tilstrækkelig til at hjemle Creditor Haandskriftsret for Beløbet 557.

Antaget, at en Eiendom paa Vrå, der i 1819 var afstaaet til den daværende Tiers Svigersøn og derved bleven denne og hans Hustrus Fællesgods, paa det i 1825 afholdte Skifte af Fællesboet, under Hensyn til, at Afstaaelsen i Virkeligheden havde været en anteciperet Arvebeling, ved en Overenskomst var overdraget den længstlevende Hustru til Eiendom og ikke blot i Sættebestyrelse paa den ældste Søns Begne 600.

Skolevæsen.

See Communalbæsen.

Statsforbrydelser.

En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 90 for i Bladet „Socialisten“ at have brugt en for Kongen fornærmelig Øttring og for i samme

Blad at have indrykket en Opfordring til Arbejderne til at møde i Masse udenfor Christiansborg Slot, medens Kongen gav Audients, hvilken Opfordring efter det dermed forbundne Niemed maatte betragtes som en Trusel mod Kongen	26.
En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 90 for Fornærmelser mod Kongen	85.

Straf.

Straffelovens § 60 1ste Led anvendt	481.
En Tiltalt dømt til at behandles efter en de sædvanlige Vilkaar indeholdende Benaadningsresolution	122, 231, 334.
En Tiltalt, der, efter i 1862 i Genhold til den slesvigste Appellationsrets Dom at være for Tyveri overensstemmende med en Benaadningsresolution indsat paa Røstid i Glücksstadt Straffeanstalt, i 1873 var bleven benaadet af den slesvigste Regjering og nu paany fandtes skyldig i Tyveri, dømt til at behandles efter den anførte Resolution 101.	
Tilleggsstraf ikke idømt en Tiltalt for to inden den ham jenseft overgaaede Tyvssdom begaaede Tyverier, da disse ikke vilde have medført nogen Forhøielse af den ham da idømte Straf.	107.
En Ublænding, som efter ifølge Dom at være udviist af Riget igjen havde begibet sig ind i Landet, herfor anset efter Straffelovens § 16 2det Stykke	6, 152.
Antaget, at Spørgsmaalet, om en Straf af Fængsel paa Vand og Brød vil være at forandre efter Straffelovens § 23 paa Grund af Tiltaltets Frugtsommelighed, bliver at afgjøre efter hendes Tilstand ved Straffens Iværksættelse	284.
Ikke taget Hensyn til en over 60 Aar gammel Tiltalts Dnske om, at den af ham efter Straffelovens § 228 forskyldte Straf maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, men Straffen i Genhold til § 23 fastsat til Fængsel paa sædvanlig Fangekøst	524.

Tiende.

I et Tilfælde, hvor en Tiendeer i 1847 havde samtykket i, at der ikke krævedes Tiende af nogle Jorder i 20 Aar fra den Tid, Udskiftningen var foretagen, antaget, at Lov 14de April 1852 § 22 hjemlede den af Jordernes Eier paasaaede Tiendefrihed, da der til det i §'en nævnte Tidspunct ikke var traadt nogen Tiendesforpligtelse med Hensyn til de omhandlede Jorder i Virksomhed	515.
--	------

Tilregnelighed.

En Tiltalt, der oftere havde viist et voldsomt og fredesforstyrrende Forhold, men ansaaes utilregnelig som lidende af Chronisk Alkoholisisme og delirium tremens, dømt til af Lægeordenen at sættes i Forvaring i Genhold til Straffelovens § 38.	521.
Straffelovens § 39 anvendt paa en i Drabsattentat skyldig Person, der efter de foreliggende Oplysninger om hans Personlighed og hans Ud-	

færd under og efter Gjæringen maatte antages at have udøvet denne i en forstyrret Sindstilstand 300.

Tyende.

Antaget, at en Bryggerknægt, der var bleven bortviist af Tjenesten af hans umyndiggjorte Huusbonds Hustru, hvilken Bortviisning som formeentlig umotiveret ikke ratihaberedes af Børgen, ikke var berettiget til Erstatning, da Myndigheden til at afskedige ham var gaaet over paa Børgen, og Bortviisningen saaledes skeet af en dertil Uberettiget, samt da han, dengang han bortvistes af Tjenesten, blev underrettet om, hvem der var beskiftet til hans Huusbonds Værg, og henviist til at forhandle med denne, hvorefter han uden skjellig Grund vægrede sig ved at efterkomme Børgens Opfordring til ham om at vende tilbage i Tjenesten. 189.

Tyveri.

Et Fattiglem paa en Arbejdsanstalt, der af denne tilhørende Materialier havde forarbejdet en Børste, som han efter sin Forklaring havde forfærdiget til Benyttelse ikke blot til sig selv, men ogsaa for de andre Lemmer, frifunden, idet Forholdet antoges ialfald kun at kunne paa-
drage ham en Disciplinairstraf. 375.

En Tiltalt, der sigtedes for at have gjort sig skyldig i Tyveri eller Bedrageri ved at sætte sig i Besiddelse af nogle af ham til en Anden pantsatte Gjenstande, men som gjorde gjældende, at Pantthaveren uberettiget havde tilbageholdt disse Gjenstande, i hvilke der efter Tiltaltets Formening kun var givet ham Underpant, frifunden for Actors Tiltale, medens Overretten havde frifundet ham for Justitiens Tiltale 16.

En Tjenestekarl, der i sin Huusbonds Have to Gange havde tilvendt sig og fortåret Stikkelsbær, frifunden under en imod ham i den Anledning anlagt Tyvsag, da det ikke var godtgjort, at de fortærede Stikkelsbær havde nogen Pengeværdi 447.

En Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevis 395, 419.

En Tiltalts Tilsegnelse af en Laaneseddel betragtet som Tyveri, idet hendes Forklaring om at have taget den for at hævne sig paa Eierinden forfæstedes 427.

Et Fruentimmer, der, medens hun i utugtigt Niemed var sammen med en Mandsperson i et hende af Beboeren overladt Værelse, havde, da Mandspersonen tabte Penge paa Gulvet, undladt at gjøre ham opmærksom herpaa for at tilegne sig Pengene og efter hans Vortgang tilegnet sig dem, dømt som Tyv. 14.

En Tiltalt dømt som Tyv med Hensyn til en Palle, som han efter sin Forklaring havde taget i en aabenslaaende Port, hvor han antog den henlagt af dens i Stedet arbejdende Eier, medens denne i nogen Tid var gaaet bort, naaet at Pallen efter Bestjaalnes Fremstilling havde henligget i et til Porten stødende Rum, idet Pallen, selv forudsat at

- en Anden end Tiltalte havde flyttet den fra Rummet ud i Porten, dog ikke kunde siges at være kommen ud af Eierens Besiddelse . . . 470.
- En Tiltalt, der hemmelig havde sat sig i Besiddelse af nogle en Anden tilhørende Gjenstande for at pantsætte dem og derefter igjen indløse dem og bringe dem tilbage, dømt for Tyveri, medens Forholdet af Overretten var betragtet som Brugstyveri 481.
- En Tiltalt, der havde frataget en Person forskellige Gjenstande, dømt for Tyveri, idet Bestaaelse, om han end ikke havde sovet, da Gjærningen udførtes, i ethvert Fald maatte antages at have været saa beruset, at han Intet mærkede dertil og ikke gjorde nogen Modstand . . 519.
- En Tiltalt, der efter at have solgt et ham tilhørende Huus med alle deri værende muur- og nagelfaste Gjenstande, hvoriblandt Kaffeovne, og efter at være fraflyttet Huset havde tilegnet sig en i samme værende Kaffeovn samt nogle Stumper Gulvbrædder, straffet som Tyv . . . 36.
- En Tiltalt dømt efter Indicier for Tyveri af en Pengejæddel, som han efter sin Forklaring havde fundet 295.
- En Tiltalt dømt for Lommetyveri 423.
- Straf for simpelt Tyveri fremdeles idømt 29, 53, 54, 64, 69, 70, 101, 121, 141, 163, 170, 182, 184, 199, 200, 232, 258, 260, 283, 284, 290, 298, 328, 330, 334, 341, 344, 346, 368, 375, 377, 399, 404, 410, 411, 413, 414, 427, 429, 465, 467, 473, 497, 507, 512, 524, 526, 528, 531, 585, 595.

Deelagtighed i Tyveri.

- Antaget, at der ikke kan anvendes Straf baade for samtidig og efterfølgende Deelagtighed i samme Forbrydelse. En Tiltalt, der havde været en Anden behjælpelig ved Udsøvelsen af et Tyveri og efter Udsøvelsen paa forskjellig Maade havde deeltaget deri, anset efter Straffelovens § 228 jfr. § 47. 358.
- Straffelovens §§ 47 og 51 anvendte paa en Tiltalt, der havde samthykket i af en Medtalt at modtage Gjenstande, skjøndt han indsaae, at det var dennes Hensigt at stjæle disse, og som derefter havde begivet sig til Gjærningsstedet med den Medtalt, som her leverede ham Kosterne 87.
- Straffelovens § 51 anvendt 149, 184.
- En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 228 jfr. § 52 for at have foreledet Tjenestepiger til at bestjæle deres Hærskab 284.
- Straffelovens § 52 anvendt i et Tilfælde, hvor den foregaaende Instants havde anset § 54 anvendelig 180.
- Straffelovens § 54 anvendt paa en Tiltalt, der med en Anden havde taget Del i Beslutningen om Foretagelsen af en Række Tyverier i fælleds Interesse og i Forbruget og Anvendelsen af de stjaalne Gjen-

stande, men som paa Grund af Svagelighed ikke havde kunnet være med i Udførelsen	478.
Straffelovens § 54 fremdeles anvendt	330.
Forsøg paa Thveri.	
Straf for Forsøg paa Thveri anvendt	149.
Ovægthveri paa Marken.	
<p>To befindiste Tiltalte ansette efter Frd. 11te April 1840 § 6. En tredje Tiltalt dømt for efterfølgende Meddeeltighed i bemeldte Thverier, medens han ved Underretten var frifunden for et Thveris Vedkommende og dømt for samtidig Medvirkning i et andet</p>	43.
Straffelovens § 229 Nr. 1 anvendt	149, 478, 534, 592.
Indbrudsthyveri.	
<p>Straffelovens § 229 Nr. 4 anvendt paa en Tiltalt, der havde begaaet Thveri i et Bærelse, hvortil han havde skaffet sig Adgang ved at trykke saa haardt paa den aflukkede Indgangsdør, der var en Fløiddør, at en oven i Dørkarmen anbragt Jernbøile, hvorigjennem en Træpind var stukken saaledes, at den gik nedfor den ene Fløi, trykkes ud af Karmen</p>	62.
<p>En Tiltalt, der havde begaaet Thveri i et Bærelse, som han aabnede ved med en Mejsel at sthye Nøglen i Dørkarmen saaledes tilbage, at Døren gik op, dømt for Indbrudsthyveri</p>	411.
<p>En Tiltalt, der havde begaaet Thveri i et Bærelse, hvortil han havde skaffet sig Adgang ved den til samme hørende Nøgle, som, da han afskedigedes af Bestjaalnes Tjeneste, ikke blev ham affordret, og som han havde undladt at aflevere for at kunne benytte Bærelset til Natteophold, ikke dømt for kvalificeret Thveri, idet Nøglen ikke betragtedes som tilløst</p>	512.
<p>En Tiltalt, der havde begaaet Thveri i et Huus, hvori han var indseget igjennem et Vindue, dømt for simpelt Thveri, da det ikke ansaaes beviist, at han havde banet sig Adgang til Huset for at stjæle</p>	305.
<p>Et Thveri i en Stald, hvortil Tiltalte havde skaffet sig Adgang ved udbvendigfra at stikke Armen ind gennem et Vindue og derpaa oplukke Portens Laas med den indvendig i samme siddende Nøgle, ikke anset kvalificeret</p>	411.
<p>En Tiltalt, der havde begaaet Thveri i en Kofstald, hvortil han havde skaffet sig Adgang ved at krybe igjennem en Luge, der benyttedes til at udføre Gjødningen, anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4</p>	478.
<p>Straf for Indbrudsthyveri anvendt paa en Tiltalt, der, efterat han for at stjæle var krøbet gennem Vinduet ind i et ovenpaa Sandkisten anbragt Skuur havde besluttet at stjæle nogle der beroende Flasker, men, da det faldt ham lettere at tage disse udefra, var krøbet ud ad samme Wei og havde udtaget dem ved at række Armen gennem Vinduet</p>	646.

	Pag.
Straf idømt for Indbrudstyveri i et Skib	404.
En Tiltalt dømt efter islandsk Straffelovs § 231 Nr. 4 for Indbrudstyveri i et Trømmeffuur	586.
Straf idømt efter Straffelovens § 229 Nr. 4 sidste Led	231.
Straf for Indbrudstyveri fremdeles idømt 169, 247, 341, 411, 429, 468, 579, 597.	
Straf idømt for Forsøg paa Indbrudstyveri	62, 210, 247, 429.
Tyveri af Børn.	
Straffelovens § 228 jfr. § 36 anvendt	473.
Straffelovens § 233 anvendt	288, 424.
Tyveri efter Straffelovens § 234.	
Straffelovens § 234 anvendt	349, 418.
Tyveri efter Straffelovens § 235.	
En Tiltalt, der paa det Sted, hvor hun tjente, havde tilegnet sig noget ituskaaret Rugbrød for at forære det til en Fattig, anseet efter Straffelovens § 235	274.
Straffelovens § 235 anvendt paa en Tiltalt, der i en Skov havde tilevndt sig Dvas og nebsalbne Grenne samt to til 1 Mk. vurderede Favnstykker	524.
En Tiltalt anseet efter Straffelovens § 235 for i en Skov at have skaaret Dviste til Kosteris	281.
Et natligt Tyveri af to Rugbrød, som Tiltalte havde taget gjennem et Vindue efter at have aabnet dette ved at flikke Haanden gjennem en ituslaaet Rude, ikke henført under § 235, men straffet med almindelig Tyvsstraf	319.
Uagtksomhed.	
Frifindelse tillagt en Kone, der tiltaltes for ved Uagtksomhed at have forarsaget sit Pleiebarns Død	146.
Udeblivelsesdomme. 99, 128.	
Udlæggelse af Barnefader (urigtig).	
Frifindelse tillagt en Tiltalt, der var sigtet for Deelagtighed i, at hans Datter havde udlagt en falsk Barnefader til deres i Blodskam sammenavlede 5 Børn.	89.
Et Fruentimmer, der dømtes efter Straffelovens § 161, tillige anseet skyldig i Overtrædelse af § 179 med Hensyn til de af hende i Blodskam avlede Børn	201.
En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 179. Denne § cfr. § 52 anvendt paa Tiltaltes Huusbond, der havde opfordret hende til den falske Udlæggelse, hvorved han ikke vilde have tænkt over, at det var til Indførelse i Kirkebogen, at den urigtige Barnefader skulde opgives, idet § 179 antoges ikke ubelukkende at sigte til den Udlæggelse, der stier for vedkommende Kirkebetjent	485.

Udlændinge.

En Udlænding, som efter ifølge Dom at være udbiist af Riget igjen havde begivet sig ind i Landet, herfor anset efter Straffelovens § 16 2det Stykke 6, 152.

Uteerligt Forhold.

To Tiltalte ikke ansete skyldige til Straf efter Straffelovens § 176, forsaavidt de havde besøgt et 13-aarigt Pigebarns Kjønnsdele, uden at legemlig Dmgang var paafulgt, da de nærmest maatte antages at have tilsigtet legemlig Dmgang med hende 354.

En Skolelærer dømt efter Subicier efter Straffelovens § 176 jfr. §§ 173 og 166 for uteerligt Forhold mod Pigeborn i Skolen 47.

Straffelovens § 185 anvendt paa en Tiltalt, der uden Anvendelse af egentlig Vold havde behandlet en 16-aarig Pige uanstændigt ved uagtet hendes Modstand at besøge hende paa hendes blotte Legeme 382.

Straffelovens § 185 anvendt paa en Tiltalt, der uden Anvendelse af Vold havde gjort Forsøg paa at besøge en Piges Kjønnsdele 445.

Veie.

Antaget, at en Gangsti, der i umindelig Tid havde været benyttet til Færsel af Alle og Enhver og navnlig ogsaa af en bestemt Gaards Beboere, ikke havde staaet i noget saadant særligt Forhold til denne Gaard, at dens Eier i Genhold til Lov Ate Juli 1850 derpaa kunde begrunde en Adkomst til Stiens vedvarende Benyttelse, og at Eieren af den Grund, hvorover Stien løb, havde været berettiget til at aflægge den, da den vel tidligere havde været optaget paa et Regulativ over Communes Gangstier, men ikke fandtes optaget paa noget Regulativ, da den blev afspærret 337.

Ret til Passage over en Andens Mose anset erhvervet ved Akerstids-hævd. Spørgsmaal, om den Veipagtige var berettiget til at forlægge Færsele over en ny anlagt Veie over Mosen 450.

Antaget, at vedkommende Amtsraad havde manglet tilstrækkelig Hjemmel til at optage en Veie paa Regulativet over Amtets offentlige Biveie, forsaavidt den ligger indenfor Grændserne af en Privatmands Jorder, da det Areal, hvorpaa Veien, gaaer, ved Udskiftningen kom til at udgjøre en integrerende Deel af de udskiftede Jorder, og Sagens Oplysninger talte for, at Veien, der ikke kunde anses hævdet som alfar Veie, var anlagt og altid havde været behandlet som en privat Veie 370.

Statueret, at en offentlig Biveie efter sin Benævnelse og sit Diemed maatte antages at strække sig heelt ned til Stranden og saaledes at omfatte det under Sagen omtvistede, til Stranden førende Veistykke, der ogsaa hidtil var blevet behandlet som en Deel af Biveien. Ved-

- Kommende Grundeier derfor anset uberegtiget til at affpærre det nævnte Veistykke ved en Bom 582.
- Antaget, at en Veie ikke var indbefattet under det ved en Auction solgte Areal, da den paa et Skjødet vedhæftet Kort, der var fremslagt under Auctionen til Efterretning om Grændserne af den Eienoom, der folgtes, ikke var betegnet som henhørende under samme 539.
- Under en Tvist, om en Bro var lagt i Skjellet mellem to Sogne, saaat Omkostningerne ved dens Vedligeholdelse efter Lov 21de Juni 1867 § 5 maatte paahvile dem hvert med Halvdelen, antaget, at en Jordlod, om hvis Hensførelse til det ene eller det andet Sogn der var Spørgsmaal, maatte henregnes til det Sogn, under hvilket det ved Matriculeringen var henlagt, og som i en længere Arrække havde oppebaaret Communeafatterne af Lodden samt vedligeholdt den over samme løbende Veie lige indtil Broen 544.
- Korsør Byraad paa Communes Vegne kjendt uberegtiget til at benytte den af det sjællandske Jernbaneselskab anlagte Bro over Korsør Kær til en hvilkenkomhelst Passage som Forbindelse mellem de til Broen stødende, Kommunen tilhørende Veie, da Selskabet hverken directe overfor Byen eller overfor Staten havde forpligtet sig til at tilstede saadan Passage 622.

Bidner.

- Medlemmer af en Sundhedscommission, der paa dens Vegne havde taget Syn over en Behoøfsleilighed, kjendte pligtige at besvare de til dem i en privat Sag rettede Bidnepørgsmaal, der angif den ved Synet forefundne factiske Tilstand, men ikke dem, ved hvis Besvarelse de maatte gjøre Rede for den af dem i Bestillings Medfør i et offentlig Anliggende udviste Virksomhed og meddele, hvilke Anstuelser de havde dannet sig og gjort gjældende under Raadslagningerne med deres Colleger i Commissionen 234.

Vold.

1. Mod Embedsmænd osv.

- En Tilstalt, der havde nægtet en Politibetjent og to Sogneraadsmlemmer at komme ind i hans Stue og slaaet Betjenten, da denne maatte bruge Magt for at faae ham til at følge med, anset efter Straffelovens § 100 55.
- Straffelovens § 100 cfr. § 98 anvendt for voldeligt Forhold mod Politibetjente 81, 471. See ogsaa p. 548.
- Straffelovens § 98 anvendt paa to Tilstalte for Vold mod en Sogneforstander i Anledning af den Naabe, hvorpaa han havde røgtet sin Bestilling som saadan. § 47 citeret med Hensyn til en af de Tilstalte, idet denne uden foregaaende Aftale med Medtilstalte, og efterat denne havde begyndt Angrebet, havde deestaget i dette 302.

2. Mod Private.

- En Person, der tiltaltes for at have tilføiet anden Mand Saar og Stabe paa Halsbred, frifunden, da Aarsagsforbindelsen mellem den af Tiltalte udøvede Vold og de under Sagen omhandlede Beskædigelser ikke var godtgjort. 255.
- En Tiltalt anseet efter Straffelovens § 203 jfr. § 201 for Vold imod sin Moder. 313.
- En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 202 for i en lang Aarrække at have mishandlet sin Hustru paa en oprørende Maade 309.
- En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 202 for Mishandling af sin Hustru, medens den af Overretten tillige citerede § 203 ikke fandtes anvendelig 325.
- Straffelovens § 202 endvidere anvendt for Mishandling af Hustru . . . 107.
- Straffelovens § 202 anvendt paa en Tiltalt, der i længere Tid havde mishandlet sit Barn 164.
- En Tiltalt anseet efter Straffelovens § 202 jfr. § 203 for Mishandling af sine Børn. 335.
- Ansvar efter Straffelovens § 203 paalagt en Tiltalt, der ved at støde en Person omkuld havde bewirket, at dennes Knæskal brækkedes, hvilket ikke kunde ansees tilfattet eller forudseet som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af Gjerningen 387.
- Straffelovens § 203 fremdeles anvendt 415, 455, 598.
- En Tiltalt, som havde ledsaget to Andre, der trængte ind i en Mandes Huus, og var bleven tilstede der, medens de Andre mishandlede Manden, dømt som skyldig i en mindre væsentlig Medvirksomhed, uagtet han ikke havde taget umiddelbar Deel i Mishandlingen, og han heller ikke havde truffet udtrykkelig Aftale med de Andre om Oversaldet. De egentlige Gjerningsmand dømte henholdsvis efter Straffelovens § 203 og efter denne § sammenholdt med § 47 11.
- En befindiff Tiltalt, der havde saaret en Anden med et Geværstuds, anseet efter Frdn. 4de Octbr. 1833 § 3 sidste Punctum jfr. § 4, idet hans Forklaring om, at Skuddet tilfældigt havde ramt den Paagjældende, efter Omstændighederne forkastedes, medens det paa den anden Side fandtes betænkeligt at statuere, at Tiltalte havde handlet efter foregaaende Overlæg, eller at den Saarede havde været sagesløs 23.
- En befindiff Tiltalt, der havde slaaet et Fruentimmer med en Stof, hvorved hun fik en Contusion i Hovedet, og hendes ene Arm brækkedes, dømt efter Frdn. 4de October 1833 § 9 cfr. § 6, idet den Oversalbnne maatte ansees sagesløs. 142.
- Voldtægt.**
- En Tiltalt dømt for forsøgt Voldtægt, idet der ved Straffegrabens Fastsættelse toges Hensyn til den berusede Tilstand, hvori Tiltalte maatte antages at have befundet sig. 102.

En Tiltalt anset efter Straffelovens § 168 uanset hans Forklaring om, at Pigen ikke havde sat sig stærkt til Modværge. 270.

Bærnepligt.

Antaget, at det ikke er en Betingelse for at forfremmes til Halobefaren og tilføres Sørudden, at den Paagjældende paa den Tid, han fremjætter Begjæring derom, skal beskæftige sig med Søfart 509.

Bærning.

Antaget, at der efter Indholdet af D. L. 1—2—24 og Frdn. 3. Juni 1746 § 4 samt Forholdets Natur ikke havde været tilstrækkelig Føie for vedkommende Overret til at annullere Underrettsdommen i en Jusfittsag, fordi denne var anlagt ved et urigtigt Bærning, og Sagen derfor paadømt i Realiteten af Høiestret i Henhold til en dertil meddeelt allerhøieste Bemyndigelse 43.

Utsagnærmøder.

1. Mod Embedsmænd osv.

En Tiltalt anset efter Straffelovens § 101 for i et Brev til Formanden for en Kjøbstads Fattigvæsenesudvalg at have overfaldet denne med Fornærmelser i Anledning af det ham overdragne Hverv 266.

En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 101 for at have fornærmet en Præst under og i Anledning af en af denne holdt Liigprædiken . . 397.
Straffelovens § 101 anvendt for Fornærmelser mod Politibetjente . . 55.

2. Mod Private.

Den Omstændighed, at der ved Dommen i en Sag angaaende en for Citanten fornærmelig Bladartikel ikke var fundet tilstrækkelig Anledning til efter den indstævnte Medacteurs Paastand at anvende Morfication og Mulct i Anledning af Citantens under Proceduren brugte Betegnelse af Indstævntes Forhold, for hvilket denne blev idømt Straf efter Straffelovens § 216, som „et frækt Utsagnænderi“, antagen ikke at kunne berettige Citanten til i Usmindelighed at udtale, at han havde Dom for, at Modparten med Føie af ham betegnes som en Utsagnænder og af ham betragtes som en saadan 224.

Det Samme statureret i Forhold til en 3die Person, der havde vedkjendt sig Forfattereskabet til den fornærmelige Bladartikel, og om hvem den Fornærmede derefter havde udtalt sig paa samme Maade som om Medacturen 228.

Straf efter Straffelovens § 215 cfr. §§ 216 og 217 anvendt for trykte Injurier imod en forhenværende Sogneraadsformand i Anledning af hans Virksomhed som saadan 276.

See fremdeles under Politi.

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 1.

Den 20de Marts.

1874.

Første ordinaire Session.

Fredagen den 6te Marts.

Nr. 53.

Statsraad Bungen

contra

Fiskehandler og Bærtshuusholder **Niels Jensen** med Tiltalnavn **Andsager** og Gaardmand **Peder Olesen** (Def. Brod), der tiltales, Førstnævnte for Bedrageri og Sidstnævnte for Meddeeltighed deri.

Ringkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 23de Juli 1873: „Arrestanten Niels Jensen eller Niels Jensen Andsager bør straffes med 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde og Tiltalte Peder Olesen med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød. Arrestanten og Tiltalte bør derhos udrede Omkostningerne ved deres Arrest, Enhver for sit Vedkommende, og bør derhos Arrestanten tilsvare de øvrige Actionsomkostninger og berunder Salair til Actor, Søkrigscommisair, Procurator Bagge 10 Rd., til Defensor, Kammerraad, Procurator Krarup 6 Rd. og til Defensor, Kammerraad, Procurator Møller 5 Rd.; dog at Tiltalte deraf in solidum med ham udreder $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 20de October 1873: „Arrestanten Niels Jensen med Tiltalnavn Andsager og Tiltalte Peder Olesen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød, den Første i 6 Gange 5, den Sidste i 2 Gange 5 Dage. Actionens Om-

Kostninger, hvorunder der i Salair tillægges Actor for Underretten 15 Rd. og de to Defensorer sammesteds hver 12 Rd. samt Actor og begge Defensorerne for Overretten, Procurator Morville, Procurator Jsaacsen og Cancelliraad Møller hver 15 Rd., udredes af Arrestanten, hvorhos Tiltalte in solidum med ham tilsvarende $\frac{1}{3}$ af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Etatsraad Bungen og Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten, Fiskehandler og Værtshuusholder Niels Jensen med Eitnavn Andsager for Bedrageri og Gaardmand Peder Olesen for Meddeelsagtighed deri.

Efterat en af Arrestantens Creditorer under 19de og 21de Februar s. A. havde ladet gjøre Udlæg for en ham efter en Underretsdom af 12te Januar s. A. tilkommende Fordring stor 63 Rd. 4 Mk. 8 ß med Renter og Omkostninger i forskjellige Arrestanten formeentlig tilhørende Eiendele, navnlig i Retten til at erholde Skjøde paa en Byggeplads paa Ringkjøbing Kjøbstads Vester Strandgade samt i forskjellige Bygningsmaterialier, uagtet Arrestanten under Udlægsforretningen gjorde gjælden, at han havde solgt og overdraget Byggepladsen til Tiltalte P. Olesen, og at ogsaa de ommeldte Bygningsmaterialier tilhørte denne, lod Arrestanten opføre en Bygning paa den nævnte Byggeplads, hvortil han bl. Andet benyttede de ublagte Bygningsmaterialier, og da hans Creditor derpaa — efterat det ved en under 11te October s. A. afholdt Continuationsforretning havde viist sig, at Arrestanten ikke var i Besiddelse af andre Eiendele end det alt ublagte Gods, der ifølge en ved Tinglæsningen af den tidligere Udlægsforretning meddeelt Retseanmærkning var pantsat for et større Beløb, end det antoges at kunne udbringes til — under 14de s. M. havde ladet hans Do erklære fallit, afgav Arrestanten, der var flyttet ind i den af ham opførte Bygning, under Registreringsforretningen den Erklæring, at det af ham beboede Sted saabelfsom tvende deri anbragte faste Vænte og en Komfurindretning tilhørte Tiltalte, der havde leiet ham Stedet paa $\frac{1}{2}$ Aar

til 1ste November f. A., dog uden at der var betinget nogen Leie, hvilken Erklæring havde til Følge, at Stedet og det nævnte Inventarium ikke bleve registrerede.

Da der imidlertid opstod Formodning om, at Arrestanten dog var Eier af Stedet, og det under en i denne Anledning indlebet offentlig Undersøgelse oplystes, at han, der i November 1871 havde kjøbt Byggepladsen tilligemed nogle dengang derpaa staaende Fag af en ældre Bygning af Farver Nessø for en Kjøbesum af 1100 Rb., under Forhandlingerne i Anledning af Kjøbet var optraadt paa en saadan Maade, at Sælgeren og de øvrige Tilsæbevarende antog, at han købte Byggepladsen til sig selv, ligesom han ogsaa i den af vedkommende Landinspecteur under 14de December 1871 udstedte Attest om det købte Areal's Størrelse blev indført som Kjøber af Arealet, og at han vel senere havde opgivet for Sælgeren, at han havde solgt Eiendommen til Tilstalte og foranlediget denne indført som Kjøber i den med Farver Nessø under 6te Februar f. A. oprettede Kjøbecontract samt faaet udstedt en ny Attest om Eiendommens Areal lydende paa Tilstaltes Navn, men at han dog ogsaa senere i flere Henseender var optraadt, som han fremdeles var Eier af Eiendommen, — blev der optaget Forhør over Tilstalte Olesen, der vel i de to første over ham optagne Forhør gjorde gjældende, at han virkelig var Eier af Eiendommen, men derefter vedgik, at dette ikke var Tilfældet, idet han afgav en Tilstaaelse, som han senere gjennem en Række af Forhør uforandret har fastholdt, og som i det Væsentlige gaaer ud paa, at Arrestanten havde kjøbt Byggepladsen og bebygget den for egen Regning, uden at Tilstalte havde ydet noget Bidrag til Bestribelse af Omkostningerne eller havde nogenstunde Leet eller Deelt i Eiendommen, og at han overhovedet ikke havde talt med Arrestanten om Eiendommen, forinden denne i Begyndelsen af Februar Maaned f. A. underrettede Tilstalte om, at han havde kjøbt Byggepladsen og samtidig anmodede ham om at samtykke i, at Kjøbecontracten og Kjøbet kom til at lyde paa hans Navn, da Arrestanten, saavidt Tilstalte kunde forstaae, for hans Creditorers Skyld ikke godt kunde lade Kjøbet lyde paa sit eget Navn. Tilstalte, der vel ikke nærmere kjendte Arrestantens Gjældsforhold, men dog vidste, at han havde ældre Gjæld, og nok kunde indsee, at det var Meningen med den foreslaaede Transaction at hindre Arrestantens Creditorer i at søge Fyldestgjørelse i Eiendommen og paa en eller anden Maade bevirge disse, vil nu først have vægret sig ved at gaae ind paa Arrestantens Forslag, men da denne gjentog sin Anmodning og navnlig bad ham om, at han i ethvert Tilfælde vilde give sit Navn til, indtil Arrestantens ældste Søn var bleven 18 Aar gammel, da Eiendommen saa kunde komme til at staae paa dennes Navn, gav han af Medlidenhed med Arrestanten, der er hans Svoger, sit Samtykke til Transactionen, og underskrev derpaa en paa hans Navn lydende Kjøbecontract, som Arrestanten forelagde ham til Underskrift, ligesom han ogsaa den 9de November f. A., efterat Arrestantens Bo var bleven taget under Skiftebehandling som fallit, efter Arrestantens Opforbring underskrev en af denne affattet Proforma-Leiecontract, hvorved han ubleiede Stedet til Arrestanten paa

et Aar for en maanedlig Leie af 8 Rd., for derved at give det Ubleende af, at Arrestanten virkelig, som af ham under Registreringsforretningen i hans Bo anbragt, boede tilleie i Stedet. Tiltalte, der ikke vil have tilfigtet selv at opnaae nogen Fordeel ved de ommeldte Transactioner, har derhos under Forhørene og senere i Skifteretten samtykket i, at Stedet inddroges under Arrestantens Fallitbo, for hvis Regning det senere er folgt for en Kjøbesum af 2005 Rd., hvoraf de 900 Rd. ere medgaaede til Dækning af den i Eiendommen prioriterede Gjæld. Ligeledes forklarede Tiltaltes Hustru, at hendes Mand, som det maa antages, Aftenen efterat Arrestanten havde anmodet ham om at lade Kjøbecontracten og Skjødet lyde paa hans Navn, har sagt til hende, at Arrestanten vilde have ham til at tage Papirer paa et Sted i Ringfjøsbing, som Arrestanten havde kjøbt, og at Tiltalte var kjed deraf, og at hendes Mand ligeledes efter sin Hjemkomst efter det første over ham optagne Forhør havde yttret til hende, at han var kjed af, at han havde inladt sig i det Forhold med Arrestanten.

Arrestanten har nu vel vedholdende benægtet Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring, idet han har paastaet, at han efter mundtlig Fuldmagt fra Tiltalte og for dennes Regning har kjøbt Byggepladsen af Farver Ness, og at han ligeledes efter Aftale med Tiltalte har forestaaet Opførelsen af Bygningen sammesteds, hvortil han erkjender bl. andet at have benyttet de ved Udlægsforretningen den 19de og 21de Februar udlagte Bygningsmaterialier, samt at han efterhaanden har faaet sine Udlæg i Anledning af Kjøbet af Byggepladsen og Bygningens Opførelse godtgjorte af Tiltalte, der saaledes i Virkeligheden er Eier af Stedet; men ligesom denne Forklaring tildeels er i Strid med Arrestantens egen Erklæring under Udlægsforretningen den 19de og 21de Februar f. A., hvorefter han, som meldt, skulde have solgt og overdraget Byggepladsen til Tiltalte og altsaa maatte antages først selv at have kjøbt den af Farver Ness ikke for Tiltaltes, men for sin egen Regning, saaledes har Arrestanten, hvis Forklaringer under Sagen i flere Henseender have været vakkende og i høi Grad undvigende, og som har maattet erkjende, at han ikke blot har sluttet Accord med de Haandværkere, han havde antaget til at opføre Bygningen, og truffet Bestemmelse om dennes Indretning uden desangaaende at forhandle med Tiltalte, men at han ogsaa uden foregaaende Aftale eller Bemyndigelse fra Tiltalte saavel underhaanden som i de offentlige Blade har salbudt Stedet til Salg eller Leie, ikke oplyst noget, der kunde bestyrke Rigtigheden af den af ham afgivne Forklaring, hvorimod Tiltaltes Tilstaelse — paa hvilken der allerede i og for sig maa lægges særdeles Vægt — foruden ved de ovennævnte Oplysninger tillige end yderligere i en væsentlig Grad bestyrkes, deels ved de af flere Bidner under Sagen afgivne Forklaringer om, at Arrestanten har udtalt sig til dem paa en saadan Maade, at de maatte antage, at han i Virkeligheden selv var Eier af Stedet, om end Papirerne paa samme kom til at lyde paa Tiltaltes Navn, deels navnlig ved flere Breve fra Arrestanten til Tiltalte, der ere forefundne ved en Undersøgelse, som blev foretaget i Tiltaltes Huns, medens denne efter det andet over ham optagne Forhør sad arresteret,

og hvori Arrestanten ikke blot kalder Stedet sit og omtaler Prioritetforholdene og nogle Forhandlinger, han dengang førte med en anden Mand om Salg eller Magestifte af Stedet, som om han i disse Henseender optraadte paa egne Vegne, men ogsaa iøvrigt udtaler sig paa en saadan Maade, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at der er foregaaet Proforma-Transactioner om Stedet mellem ham og Tiltalte, som det var af Bigtighed for dem at holde skjulte. Særlig maa i sidstnævnte Henseende frembæves tre Breve, daterede henholdsvis den 22de Februar, den 5te og den 17de November f. A., af hvilke det første Brev indeholder en Meddelelse om Indholdet af de Erklæringer, Arrestanten Dagen forud havde afgivet under Udlægsforretningen, og hvori Arrestanten, idet han henviste til en Afskrift af den med Kessis oprettede Kjøbecontract, der siges at medfølge Brevet — hvilken Afskrift ogsaa foresandtes ved Huusundersøgelsen — tilføies, at Tiltalte, hvis han skulde blive „indkaldt“, blot skulde forevise denne Afskrift og paastaae, at Eiendommen og de udlagte Bygningsmaterialier vare hans, men at Arrestanten efter en Samtale, han havde haft med en Procurator, der havde sagt, at de aldrig kunde gjøre det Mindste, naar Tiltalte havde Kjøbecontract paa Stedet, ikke troede, at Tiltalte vilde blive „indkaldt“. I det andet Brev, der er skrevet, efterat Arrestantens Bo var taget under Skiftebehandling som fallit, meddeles han dernæst Tiltalte, at Skifteretten for en Ordens Skyld skulde have Tiltaltes Erklæring om at Stedet var hans, og bemærker derpaa, at de ingen Ting kunde gjøre med Hensyn til Stedet, han havde talt med en Procurator, da han var i Varde, og denne havde sagt, at det kom aldeles Ingen ved, om Tiltalte slet ikke havde givet noget for Stedet, de kunde ikke forlange Nogen til at gjøre Gæld for en Eiendom, han havde Papirer paa. Endelig indledes det tredje Brev — der indeholder en specificeret Dyggjærelse af de Spørgsmaal, der under et Dagen forud over Arrestanten optaget Forhør vare blevne rettede til denne, og de Svar, han havde givet derpaa — med den Bemærkning, at Arrestanten gav denne Meddelelse, for at Tiltalte kunde sige det samme, som Arrestanten havde sagt, og at han nok vilde blive spurgt om det samme, og „saa maa det jo passe sammen“, ligesom Brevet slutter med en Forsikkring til Tiltalte om, at han ikke kunde tvinges til at aflægge Gæld, og en Opfordring til ham om at passe paa ikke at forløbe sig.

Idet der nu ikke vil kunne tages noget Hensyn til Arrestantens af Intet bestyrkede Benægtelse af at have tilskrevet Tiltalte de ommeldte Breve, der ere underskrevne med Arrestantens Navn og skrevne med en Haandskrift, der ganske ligner hans sædvanlige, ligesom der ogsaa ved Forseglingen af det ene af Brevene sees at være benyttet et Signet, der ganske ligner det, han pleier at bruge, findes der efter alt det Ovennævnte i Forbindelse med Sagens søvrigte Oplysninger uanset Arrestantens Benægtelse tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at han paa den ovennævnte Maade ved Proforma-Transactioner har søgt at hindre sine Creditorer i at søge Gyldestgjærelse i den af ham for egen Regning indkjøbte Byggeplads og den af ham derpaa opførte Bygning, og da disse Transactioner, der først afsluttedes med den under 9de November

f. A. oprettede Proforma-Leiecontract, tilbeels ere foretagne, efterat hans Bo var taget under Stiftebehandling som fallit, og isøvrigt paa en Tid, da han efter Sagens Oplysninger maatte forudsee sin forestaaende Fallit, findes hans i saa Henseende ubviste Forhold at maatte henføres under Straffelovens § 260, hvorhos han for den af ham foretagne ulovlige Disposition over de ved Ublægsforretningen den 19de og 21de Februar f. A. ublagte Bygningsmaterialier tillige vil være at ansee efter Straffelovens § 253.

Foraaavdtt Arrestanten derhos tillige under nærværende Sag er sigtet beels for under en den 14de August 1871 hos ham foretagne Ublægsforretning at have opgivet sine Eiendele som pantsatte for et større Beløb, end de virkelig vare pantsatte for, beels for i sit Fallitbo at have ladet anmelde, at hans Moder havde en Panteforbring paa ham for 500 Rd., naagtet han kun skulde hende et mindre Beløb, da bliver der, saaledes som Sagen efter den påsejerede Indstævning foreligger Overretten til Paakjendelse, ikke herfor Retten Spørgsmaal om for aaavdtt at idømme ham Straf.

Som Følge af Foranslaaende vil Arrestanten, der er født i Aaret 1829, og som med Undtagelse af, at han i 1865 har erlagt en Bøde for en Politiforfeelse, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter de ovennævnte Lovbestemmelser med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Swad dernæst angaaer Tiltalte P. Olejen, da maa det ved hans ovennævnte Tiltaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig medskyldig i det af Arrestanten ubviste bedrægelige Forhold ved at samtykke i Oprettelse af og medunderskrive de under Sagen omhandlede Proforma-Contracter, men medens han selv har erkendt, at han, da han underskrev Proforma-Leiecontracten, vidste, at Arrestantens Bo var taget under Stiftebehandling som fallit, er der derimod ikke tilstrækkelig Føie til at antage, at han, der ikke, da han underskrev Proforma-Kjøbecontracten, vil have haft nærmere Kjendskab til Arrestantens Pengeforhold, dengang har tænkt sig, at Arrestantens Fallit var nærførelaaende, og han, der er født i Aaret 1826, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor for sit Forhold med Hensyn til Kjøbecontracten være at ansee efter Straffelovens § 252 jfr. § 47 1ste Led og for den øvrige Deel af sit Forhold efter § 260 sammenholdt med § 47 1ste Led, og findes den Straf, han efter disse Ser har forskyldt, ikke at kunne fastsættes lavere end som ved Underrettsdommen bestemt, nemlig til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage.“

Nr. 65.

Advocat Lebinsen

contra

Arrestantinden **Anna Christine Blom, Gustaffen**

Solms Hustru (Defensor Bungen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 16 2det Stykke.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te Januar 1874: „Arrestantinden Anna Christine Blom, Gustaffen Holms Hustru bør straffes med Forbedringshussarbeide i 8 Maanedes samt efter udstaaet Straffetid atter udvises af Riget. Saa bør hun og udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bøcher og Møller med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levinson og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Anna Christine Blom, Gustaffen Holms Hustru, der har opgivet at være 51 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hendes Udseende, og som her i Landet tidligere blandt Andet er anset ved denne Rets Domme af 15de August 1871 og 22de October 1872 efter Straffelovens § 16 2det Stykke og § 230 1ste Led med Forbedringshussarbeide i eet Aar og efter forstævnte Lovbestemmelse med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage samt begge Gange dømt til efter udstaaet Straffetid igjen at udbringes af Riget, er under nærværende, mod hende for Dvertrædelse af sidstomhandlede Lovbestemmelse anlagte Sag ved egen, med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaelse overbevist at have, skjøndt den sidstansorte hende overgaede Dom og den hende i Henhold til samme den 5te December 1872, da hun fremstillede for Protocollen over mistænkelige hjemsendte Personer, fordi hun paany skulde udføres af Riget og hjemsendes til Sverrig, til denne Protocol givne Advarsel om Virkningen af hendes ulovlige Tilbagevenden her til Landet, desuagtet sidstafvigte 11te December uden Tillabelse begivet sig fra Sverrig her til Staden og at være bleven i samme, indtil hun den paaafølgende Dag anholdtes af Politiet.

Som Følge heraf vil Arrestantinden paany være at dømmes efter Straffelovens § 16 2det Stykke deels efter Omstændighederne til Forbedringshussarbeide i 8 Maanedes deels til efter udstaaet Straffetid atter at udvises af Riget.“

Nr. 52.

Advocat Broch
contra

Procurator **Groth-Petersen** (Defensor Henrichsen), der tiltales for det af ham ligeoverfor Teglværkseier Hans Hansen af Veilegaards Teglværk med Hensyn til en til afbøde Gaardmand Christen Olsen af Huusmand Anders Christensen af Veile Mark den 1ste October 1868 udstedt og Procurator Petersen af Skifteforvalteren i fornævnte Christen Olsens Dødsbo tiltransporteret Panteobligation stor 200 Rb. udbviste svigagtige Forhold ved mod Betaling af et Beløb af 235 Rb. at transportere Obligationen til fornævnte Hans Hansen, der havde underskrevet samme som Selvfryltdnercautionist, uden at omtale, at Panteretten af ham var bleven eftergivet.

Faaborg. Kjøbstads Extrarets Dom af 12te April 1873: „Tiltalte, Procurator Groth-Petersen af Faaborg bør for Actors Tiltale i nærværende Sag fri at være. De ovenomtalte, af Tiltalte i hans Tilsvær af 24de Februar og 19de Marts d. A. om og imod Justitsministeriet brugte upassende og utilbørlige Udelabelser bør døde og magtesløse at være. Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Hansen i Sødinge 8 Rb. foruden Diæter efter Amtets nærmere Bestemmelse og til Defensor, Procurator Hoffmeyer 5 Rb., blive at udrede af det Offentlige.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te September 1873: „Tiltalte, Procurator Groth-Petersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Procurator Hansen i Sødinge 8 Rb. foruden Diæter efter Amtets nærmere Bestemmelse og til Procurator Hoffmeyer i Faaborg 5 Rb. samt Salair til Procuratorerne her for Retten, Maag og Salomonson med 8 Rb. til hver, udredes af Tiltalte. Saa bør Tiltalte og til Faaborg Kjøbstads Fattigkasse bøde 10 Rb. og ligesaa meget til Justitskassen. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke

kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne, kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heurichsen for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instans ved Faaborg Kjøbstads Extraret paakjendte Sag er Tilstalte, Procurator Groth-Petersen i sølge Justitsministeriets Ordre actioneret for det af ham ligeoverfor Teglværkseier Hans Hansen af Brillegaards Teglværk med Hensyn til den under Sagen omhandlede, til afbøde Gaardmand Christen Olsen af Huusmand Anders Christensen af Veile Mark den 1ste October 1868 udfædte og Tilstalte af Skifteforvalteren i fornævnte Christen Olsens Bo tiltransporterede Panteobligation for 200 Rd. udbviste svigagtige Forhold, ved mod Betaling af 235 Rd. at transportere Obligationen til fornævnte Hans Hansen, der havde underskrevet samme som Selvfylbuercautionist, uden at omtale, at Panteretten af ham var bleven eftergivet.

Det fremgaaer af Sagen, at fornævnte Huusmand Anders Christensen under 15de Januar 1870 har tilskjødet Rasmus Christensen sin ved bemeldte Panteobligation pantsatte Eiendom, Matr.-Nr. 12g og 12h af Veile Mark af Hartorn 1½ Album for Kjøbesum 570 Rd., fri for Hestelser, saa at han selv skulde indfri den nævnte Panteobligation, men at dette ikke skete, selv efterat Rasmus Christensen, hvis Skjøde havde faaet Anmærkning om Pantebeholdelsen, havde erhvervet Dom over ham den 21de November 1870, hvorved han under en daglig Mulct tilpligtedes at indfri den, samt at Creditor, Gaardmand Christen Olsen derefter indlebede Stridt imod Anders Christensen for at faae Obligationen, hvoraaf Renter ei vare betalte, indfriet, men kort efter døde, hvornæst Skifteforvalteren, der behandlede hans Bo, overdrog Procurator Hoffmeyer at inddrive Obligationens Beløb med paaløbne Renter, og at denne henvendte sig til Tilstalte, som erklærede sig villig til at betale Beløbet imod at faae sig Obligationen tiltransporteret, hvilket ogsaa skete den 13de Juli f. A., idet Tilstalte efter sit Angivende tilsigtede derved at gavne Rasmus Christensen, hvis Consulent han var.

Tilstalte gav nemlig Obligationen en den 15de Juli f. A. dateret Paa= tegning, hvorved han som Eier af Obligationen frasalbt den ved denne givne Panteret i det Hele, og underrettede Teglværkseier Hans Hansen om, at han vilde holde sig til ham som Selvfylbuercautionist, uden at omtale, at Panteretten var frasaldden. Hans Hansen, som antog sig forpligtet til at betale, overdrog sin Consulent, Examinatus juris Johnsen at betale Tilstalte, der heller ikke til denne omtalte, at han havde eftergivet Panteretten, men desuagtet paa

hans Anmodning erklærede at ville være imøbekommende og lovede at give Hans Hansens Transport paa Obligationen. Da Johnsen derefter betalte Tiltalte 235 Rd., som han efter Dpgjørelse forlangte, og erholdt Transporten til Hans Hansens og Obligationen udliveredede, blev han ikke opmærksom paa, at den hele Panteret var frasalben, uagtet dette ogsaa var bemærket i Transporten, skjøndt han efter Tiltaltes Paasand, som han ikke har kunnet modsigge, havde den til Gjennemlæsning, hvorfor Tiltalte, der isøvrigt ei heller ved den Leilighed omtalte Relaxationen af Panteretten, vil have antaget, at han Intet havde at erindre derimod, men erkjendte Tiltaltes Berettigelse til at frasalbe Panteretten; og da Johnsen kort efter, efter usigtigt at have gennemlæst Documenterne og bemærket Relaxationen af Panteretten, kom igjen til Tiltalte og gjorde Indsigelse derimod, vægrede Tiltalte sig ved at give Transporten anderledes.

Tiltalte har nu anseet sig berettiget til uden Hensyn til Selflybners cautionisten at frasalbe Panteretten, forbi denne efter hans Formening ikke tilkom Cautionisten, uden at han fik Transport paa Obligationen, hvilken han ikke havde betinget sig og derfor ikke var berettiget til at fordrø, og Tiltalte har formeent, at det ikke paalaa ham at underrette Hans Hansens om Relaxationen, ligesaa lidt som han kunde behøve at underrette Exam. juris Johnsen derom, da han var besøjet til at gaae ud fra, at Johnsen læste Documenterne og forstod, hvad han læste, og paa Hans Hansens Vegne indvilgede i, hvad der var skeet, da han ingen Indsigelse gjorde derimod.

Om end Tiltalte med Føie kunde gaae ud fra, at Hans Hansens ikke havde nogen Ret til, forbi han Indfriede Obligationen, at forlange sig den tiltransporteret, burde det dog være ham klart, at det, naar Hans Hansens sønftede ved Betalingen at faae Obligationen tiltransporteret, dermed maatte være hans Mening at opnaae ligeoverfor Debitor de Rettigheder, Obligationen oprindeligt gav Creditor, navnlig Panteretten; og naar Tiltalte nu desuagtet under Samtalen med Cautionistens Fuldmægtig indskrænkede sig til at erklære at ville være imøbekommende og give den forlangte Transport, uden at han ved den Leilighed omtalte, at Panteretten var bortsalben, ligesaa lidt som dette blev omtalt, da Betalingen fandt Sted, kan han, der som Lovlyndig maatte vide, at Hans Hansens, naar Panteretten var bortsalben, ikke ved Transporten opnaae mere end ved en Dwittering paa Obligationen, saa at sølgelig Udgifterne til Transportens Affattelse og til det stemplede Papir til samme vare spilde, ikke fritagets for ved denne sin Tavshed at have paadraget sig Skin af at ville staffe sig en Betaling, der, naar han havde fortalt, hvorledes Forholdet var, muligens ikke vilde være bleven erlagt, ialfald ikke uden retslig Afgjørelse. Naar imidlertid hensees til, at det var en saa sagkyndig Mand, som Examinatus juris Johnsen efter det Dphyste maatte antages at være, hvem det af Hans Hansens var betroet at orbne Sagen, og at Tiltalte, efter hvad der ved Documenternes Overlevering foregik imellem dem, maatte være berettiget til at antage, at Johnsen læste, hvad der var skebet, og forstod, hvad han læste, og at han, da han ingen Indsigelse

gjorde derimod, paa Hans Hansens Begue var enig i, at Relaxationen var givet, findes der ikke aldeles tilstrækkelig Føie til at tilregne Tiltalte hans Forhold ved ikke at omtale den som svingagtigt. Det maa derfor billiges, at han ved den indtænkte Dom er frifunden for Actors Tiltale i Sagen, men efter Sagens Omstændigheder findes han at burde betale Actionens Omkostninger og derunder de Salairer, der ere tillagte Underretsfagsførerne og ved Underretsbommen ere paalagte det Offentlige, saavelsoom Salair til Actor og Defensor for Overretten med 8 Rd. til hver.

For de af Tiltalte i Indlægene for Underretten brugte, i Underretsbommen fremhævede Udladelser om Justitsministeriet vil Tiltalte ikke kunne undgaae at anses med en Mulct af 10 Rd., der tilfalder Faaborg Kjøbstads Fattiggæsse, hvorhos han i Medfør af Frbn. 23de December 1735 § 3 vil have at betale lige saameget til Justitskassen."

Mandagen den 9de Marts.

Nr. 57.

Advocat Broch
contra

Otto Christensen, Christen Christensen Nebergaard og Christen Andersen, kaldet Vie
(Defensor Hindenburg),

der tiltales, de to Førstnævnte for voldeligt Forhold og Sidstnævnte for Meddeelagtighed deri.

Lysgaard Hids Herreders Extrarets Dom af 16de September 1873: „Tiltalte Christen Andersen, kaldet Vie bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Otto Christensen og Christen Christensen Nebergaard bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød, Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage, hvorhos de Een for Begge og Begge for Een ville have at udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Overretsprocurator Isaacsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Kjør 4 Rd. Endvidere vil Tiltalte Otto Christensen have at udrede i Erstatning til Anders Niels Pettersen 16 Rd. 12 s, dog saaledes at Tiltalte Christen Christensen Nebergaard deraf in solidum med Otto Christensen udreder de $\frac{2}{3}$ Dele. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Siborg Landsoverrets Dom af 24de November 1873: „De Tiltalte Otto Christensen og Christen Christensen Nedergaard bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 6 Gange 5 Dage og den Sidste i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte Christen Andersen med Tiltavn Vie bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udrede de Tiltalte og Een for Alle og Alle for Een i Erstatning til Dagleier Anders Niels Pettersen 16 Rd. 12 ß saavel som Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Morville 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Højesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Otto Christensen og Christen Christensen Nedergaard for voldeligt Forhold samt Christen Andersen med Tiltavn Vie for Meddeelsagtighed deri.

Tiltalte Otto Christensen har vedgaaet, at han, der var bleven uenig med sin Nabo Dagleier Anders Niels Pettersen, medens de den 15de Juni d. A. om Aftenen gik sammen paa Veien fra Klode Mølle til Engesvang, har, efterat Pettersen havde slaaet ham i Ansigtet og Hjertekulsen — hvad Pettersen iøvrigt har benægtet at have gjort — givet denne 2 à 3 Slag i Hovedet med en Eggestof, 2 Tommer i Omkreds, og at han, da Pettersen derefter stødte ham ned i Beigrøsten og lagde sig ovenpaa ham — medens det efter Pettersens Forklaring var Tiltalte, der kastede ham ned i Grøsten — har slaaet til ham.

Ligeledes maa det ved Otto Christensens og de Tiltalte Nedergaards og Andersens Tiltalser, der tildeels beskyldes ved Sagens øvrige Oplysninger, anses godtgjort, at Christensen senere samme Aften, som det maa antages, omtrent Kl. 11¹/₂, har indfundet sig udenfor fornævnte Pettersens Logi paa Steenpoldt Mark tilligemed de tvende andre Tiltalte, der efter hans Opfor-

bring vare fulgte med ham fra Engesvang for at see, om Petterfon var hjemme, uden at der dog skal være truffet nogen Aftale mellem dem om, hvad der skulde skee, dersom dette var Tilfældet, idet Christensen kun havde sagt til de Andre, at han frøgte for, at Petterfon, der havde brugt Kniv imod ham, atter skulde overfalde ham, og at Christensen, efter at have vækket Petterfon, der var gaaet til Sengs og faldet i Søvn, ved at raabe ind til ham, at han vilde tale med ham, hvortil Petterfon imidlertid svarede, at han ikke havde noget at tale med ham om, er gaaet ind til denne i hans Kammer, hvis Dør Christensen vil have fundet staaende paa Klem, medens den derimod efter Petterfons Forklaring var tilbunden med et Stykke Reeb, som Christensen sprængte i Stykker for at komme ind. Efterat de tvende Tilstalte efter Christensens Opfordring ligeledes vare komne ind i Kammeret, gif Christensen hen til den Seng, hvori Petterfon laa, og vred denne, der streg, da Christensen kom ind, i Næsen samt slog ham med den slabe Haand i Ansigtet. Nedergaard begyndte nu ligeledes at slaa Petterfon i Ansigtet med den slabe Haand, og, efterat Christensen fra sit Hjem havde hentet et Lys, vedbleve han og Nedergaard flistevis at slaa løs paa Petterfon, efter dennes Forklaring i mindst en halv Time, idet de, efter hvad Petterfon har udfagt, tillige truede ham, der nogle Gange forsøgte at raabe om Hjælp, med, at de øieblikkelig vilde slaa ham ihjel, dersom han ikke taug. Efter Christensens Opfordring hjalp Nedergaard ham derefter med at bære Petterfon ud af Huset, ved hvilken Leilighed denne, efter hvad Christensen har erkjendt, muligvis blev stødt mod de skarpe Kanter af Dørkarmen, da Petterfon, der maa antages at have været saagodtsom nøgen, idet hans Skjorte var revet itu og trukken op under hans Arme, var bleven kastet paa den blotte Jord og bunden paa Arme og Been, gif de tvende Tilstalte, efter Petterfons Forklaring, hvis Rigtighed de imidlertid ikke have villet erkjende, dog først efterat de paany havde slaaet og tillige sparket ham med deres Træsko, bort tilligemed Tilstalte Andersen, der hele Tiden havde været tilstede, men havde holdt sig noget tilbage og ikke deeltaget i Mishandlingen af Petterfon, hvorpaa det lykkedes denne at faae sine Arme og Been frie og atter komme ind i sit Logi. Ved den Dagen efter foretagne Lægeundersøgelse fandtes der Spor af voldsomme Slag paa Petterfons Hoved og Ansigt; navnlig havde han paa Isen et 1 Tomme langt og indtil $\frac{1}{2}$ Tomme dybt Saar, hele hans Ansigt var ømt og opsvulmet navnlig paa venstre Side ved Kjæbebenet, hans Dine vare blodunderløbne, ligesom der paa hans Ansigt og Øren fandtes flere Blodudtrædninger og Hudaffrabninger og paa hans venstre Hofte en Hudaffrabning af Størrelse som en Barnehaand, men efter en senere Lægeerklæring af 21de Juli d. A. havde det Saar, Petterfon havde faaet paa Isen, vel efterladt et Ar, men iøvrigt havde Mishandlingen ikke medført nogen Ulempe, som vilde staa ham for Fremtiden, og ligeledes har Petterfon, der efter sin Forklaring under et den 21de Juni d. A. optaget Forhør ikke havde kunnet arbejde og havde været meget lidende efter Mishandlingen, idet han indtil den foregaaende Dags Eftermiddag ikke havde kunnet aabne Munden eller tygge og kun vaufelig havde kunnet synke, ligesom

hans Dine og Næse havde været og hengang endnu tildeels vare meget angrebne, under et den 21de Juli d. A. optaget Forhør udsagt, at han vel endnu var noget sm i Hovedet paa det Sted, hvor Arret fandtes, og endnu maatte benytte Pflaster paa samme, men at han iøvrigt ikke mærkede stabelige følger af den ham tilføiede Overlast.

For deres omhandlede Forhold ville de Tiltalte Christensen og Neberggaard — af hvilke den Første er født i Aaret 1825 og tidligere ifølge Høiestretsdom af 3die December 1845 for Faaretyveri har været anset med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, medens Neberggaard er født i Aaret 1833 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet — være at ansee efter Straffelovens § 203, for Neberggaards Vedkommende sammenholdt med § 47, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Christensen i 6 Gange 5 Dage og for Neberggaard i 4 Gange 5 Dage.

Swad dernæst angaaer Tiltalte Andersen, da maa det efter de foreliggende Oplysninger antages, at han ikke har taget umiddelbar Deel i Mishandlingen af Pettersen, og at han heller ikke har truffet udtrykkelig Afskade med de Andre om Overfaldet paa denne, men ved at ledsage de to andre Tiltalte ind i Pettersens Huus og forblive tilføiede paa Gjerningsstedet under Mishandlingen af Pettersen, idet han derhos har udsagt, at det nok er muligt, at han meente, at denne kunde have godt af nogle Frygt, findes han dog at have udviist en om end mindre væsentlig Meboirksomhed, der maa paadrage ham Strafanvar, hvorved ogsaa bemærkes, at Christensen har udsagt, at han, da han gif hjem for at hente Lys, havde opfordret Andersen til at blive tilføiede under hans Fraværelse for i Forening med Neberggaard at holde Vagt over Pettersen. Denne Tiltalte, der er født i Aaret 1844 og som ved Sammenrum Herreds Extrarets Dom af 29de Juni f. A. for Tyveri er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage, vil derfor for sit omhandlede Forhold være at ansee efter Straffelovens § 203 jfr. § 47 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

De Tiltalte ville derhos in solidum have at betale Pettersen i Erstatning for Helbredelsesudgifter og Næringsstab 16 Rd. 12 f.“

Nr. 58.

Overretssagsfører D. Hansen

contra

Arrestantinden **Sophie Mathilde Søderberg, Andersens**
fraskilte Hustru (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Criminal- og Politiretten's Dom af 17de Januar 1874:
„Arrestantinden Sophie Mathilda eller Mathilde Søderberg,
Andersens fraskilte Hustru bør straffes med Tugthuusarbejde i

3 Aar samt ubrede denne Actions Omkostninger og derunder Salaire til Actor og Defensor, Procuratorerne Ronge og Christensen med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afhærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stånde. I Salarium til Overretsfagsfører Hansen og Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Arrestantinden Sophie Mathilda eller Mathilde Søderberg, Anderjens skaffte Hustru for Tyveri eller ulovlig Dngang med Hittegods anlagte Sag sigtes hun som skyldig i en af disse Forbrydelser med Hensyn til et Kleinsmedesvend Jens Peter Christensen den 22de November f. A. fra- kommet Pengeløb.

Efter den af Arrestantinden afgivne Forklaring og Tilstaaelse, der maa blive at lægge til Grund for Sagens Paabømmelse, idet det isøvrigt Oplyste ikke giver tilstrækkelig Føje til at forkaste dem, er det beviist, at Arrestantinden, som den fornævnte Dags Aften sammen med ovennævnte Kleinsmedesvend Christensen, hvem hun havde truffet paa Gaden, havde begivet sig ind i en Leilighed i Eiendommen Nr. 5 i Store Brøndstræde og i et til denne Leilighed hørende Værelse, som hun havde faaet Lov til at benytte af Beboeren, haat utugtigt Samleie med ham, hvorfor han forud betalte hende 2 Mk., som han udtog af sin Portemonnaie, har, da han ved at gjøre dette uden at mærke det tabte nogle Penge paa Gulvet, besluttet at tilegne sig disse Penge og, idet hun i denne Hensigt undlod at gjøre ham opmærksom paa det Foresaldne, efterat han havde fjernet sig, opjamllet og sat sig i Besiddelse af de tabte Penge, der efter hendes Paastrand udgjorde 2 Rd. 5 Mk. 1 Sk., medens Kleinsmedesvend Christensen vil have mistet omtrent 3 Rd. 3 Mk.

For dette Arrestantinden, der har opgivet at være 36 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hendes Udseende, saaledes overbeviste Forhold, der maa blive at tilregne hende som Tyveri, vil hun, da hun senest ved Højesteretsdom af 9de October 1871 er bleven anseet efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthuusarbejde i 2 Aar, nu blive at dømmes efter samme § af Straffeloven for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne til Tugthuusarbejde i 3 Aar."

Tirsdagen den 10de Marts.

Nr. 54.

Advocat Heinrichsen
contra**Jep Jacobsen** (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri.

Kølbjng Kjøbstads Extrarets Dom af 18de October 1873:

„De Tiltalte Jep Jacobsen og Jens Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. Saa bør de og in solidum udrede alle af deres Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, herunder i Salair til Actor, Cancelliraad Kralund 8 Rd. og til Defensor, Procurator Zahn 6 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 1ste December 1873: „Tiltalte Jep Jacobsen bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger for Underretten efter Underretsdommens nærmere Bestemmelser samt endvidere Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Morville og Sjaacsen 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

(Sattes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indbante Dommes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenværs, der søgte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalste Boghandel (F. Høgel).
Kjeldbør & Gandrup's Boarkufferi.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 2.

Den 27de Marts.

1874.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 10de Marts.

Nr. 54.

Advocat Henrichsen
contra

Sep Jacobsen (see forrige Nr.).

Høiestrets Dom.

Efter de foreliggende Ophlysninger findes Tiltalte ved den af ham udviste, i den indankede Dom omhandlede Fremgangsmaade ikke at have gjort sig skyldig i noget Forhold, som kan paadrage ham Ansvar for Tyveri eller Bedrageri, og han vil saaledes være at frifinde for Actors Tiltale, dog at han efter Omstændighederne bliver pligtig at udrede Actionens Omkostninger, i hvilken Henseende berfor Overrettens Dom vil være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Sep Jacobsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Mellemann for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag, der i første Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Appæl ikke har fundet Sted, tiltales Jep Jacobsen for Tyveri eller Bedrageri.

Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han — der ved et den 19de Juli d. A. dateret og den 30te s. M. tinglæst Pantebrev havde givet Gjæstgiver H. P. Hansen i Kolbing, hos hvem han dengang logerede, Panteret til Sikkerhed for Betalingen for Tiltaltes Foræring og Logis m. m., i en Vogn, en Hest og et Sæt Seletøi, der egentlig tilhørte forhenværende Gjæstgiver Hans Nielsen af Haderslev, men tilligemed dennes øvrige derbørende Formue var overdraget Tiltalte til Beskyrrelse, saaledes at han havde fuld og uindskrænket Dispositionsret over samme — har, da Hansen ved Tiltaltes Forskytning fra hans Gjæstgiversted tilbageholdt de pantsatte Gjenstande, uden Hansens Vidende og Billie sat sig i Besiddelse af Hesten og Seletøiet, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han og den i 1ste Instants Medtiltalte Matten mellem den 13de og 14de August d. A. ere gaaede gennem Vagporten, der aabnedes for dem af en hos Hansen tjenende Pige, ind i den til Gjæstgivergaarden hørende Gaardsplads, og at de derpaa i Stalben, hvis Dør efter Tiltaltes Forklaring var uafslaaet, have bemægtiget sig Hesten og Seletøiet, hvorimod de ikke kunde finde den pantsatte Vogn, som Tiltalte ellers ogsaa vilde have medtaget.

Tiltalte, der forud vil have underrettet Hansen om, at han vilde bemægtige sig de pantsatte Gjenstande, og som, efterat han paa den nævnte Maade havde sat sig i Besiddelse af Hesten og Seletøiet, vil have havt til Hensigt at underrette enten Hansen eller Politiet om det Passerede, hvilket Anbringendes Rigtighed tildeels bestrykes ved et Brev til Hansen besangaaende, der ved Tiltaltes Anholdelse fandtes i hans Reisetøse — har imidlertid gjort gjældende, at Hansen uberettiget havde tilbageholdt de pantsatte Gjenstande, i hvilke der efter Tiltaltes Formenting kun var givet ham Underpant, og at Tiltalte, der forgæves havde henvendt sig til Politiet om Assistance, og som maatte befrygte, at Hansen, der beregnede sig Foderpenge for hver Dag, Hesten forblev i hans Besiddelse, vilde nægte at inklade sig paa en Afregning med Tiltalte, indtil hans Forbring paa denne oversteg de pantsatte Gjenstandes Værdi, ikke har sat sig i Besiddelse af Hesten og Seletøiet for at undbrage sig fra Betalingen af sin Gjæld til Hansen, men kun for at opnaae en Afgjørelse af Forholdet, og herefter og efter Sagens øvrige Oplysninger findes det betænkeligt at statuere, at Tiltalte, der vel ved et Decret af vedkommende slesvigiske Autoritet af 14de Juli d. A. var afsat som Bestyrer af Nielsens Formue, men som dog, idet han ikke ansaa dette Decret som gjældende heri Landet, vedvarende betragtede sig som Cierens Repræsentant med Hensyn til de pantsatte Gjenstande, ved sit nævnte Forhold skulde have gjort sig skyldig enten i Tyveri eller i Bedrageri, hvorimod den stedsfundne Bemægtigelse af Hesten og Seletøiet maa anses som en ulovlig Selvtægt, der ikke kan gjøres til Gjenstand for offentlig Paataale. Han vil derfor være at frifinde for Instansens Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger.“

Nr. 71.

Advocat Nellesmann
contra

Uldvarehandler **Mads Christensen** (Defensor Klubien),
der tiltales for ulovlig Omløben med Varer eller ulovlig Handel.

Stubbekjøbing Kjøbstads Politirets Dom af 21de October 1873: „Tiltalte, Uldvarehandler Mads Christensen af Kjeldstrup bør til Stubbekjøbing Kjøbstads Politikasse bøde 5 Rd., hvorhos de ovenfor specificerede Bomuldsvarer bør være forbrudte til Fordeel for Anholderne. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Selemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de December 1873: „Tiltalte, Uldvarehandler Mads Christensen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omtkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne H. H. Nyegaard og Alberti 5 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 25de f. M. er Høiesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Nellesmann og Klubien tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Stubbekjøbing Kjøbstads Politiret paakjendte Sag er Tiltalte, Uldvarehandler Mads Christensen for ulovlig Handel efter Frdn. 13de Febrnar 1775 § 4 og Pl. 27de November 1839 §, 1 ansæt med en Bøde af 5 Rd. til bemeldte Kjøbstads Politikasse, hvorhos de i hans Varepalle foreskudne, i Underretsdommen nærmere angivne Bomuldsvarer ere erklærede forbrudte til Fordeel for Anholderne, og er denne Dom derefter ifølge Tiltaltes Begjæring indanket herfor Retten.“

Den af Tilstalte afgivne Forklaring om, at disse Varer ere tilvirkede af Landboere i Hammerum, Lysgaard og Bølling Herreder og af ham opkjøbte i bemeldte Herreder, findes imidlertid efter det Oplyste ikke at kunne fastes, hvorved bemærkes, at det af tvende Kjøbmand i Stubbeljøbing for Politiretten afgivne Skjøn indeholder Skjønsmændenes Erkjendelse af, at Varerne kunne være tilvirkede i Hammerum Herred, medens der ikke kan gives Underbommeren Medhold i, at det skulde være en nødvendig Forudsætning for at kunne betegne en Vare som Product af Landmandens Huusflid, at Raastoffet, hvoraf Huusflidproductet er fremgaaet, er taget af Landets Naturalproducter, hvad der ikke, som i Underretsbommen antaget, kan ansees hjemlet ved den i Næringsloven af 29de Decbr. 1857 § 37 indeholdte Henvisning til Frdn. 23de April 1845 § 1, idet det ikke kan antages, at Næringsloven ved den i Paragraphens Begyndelse indeholdte Henvisning til hin Lovbestemmelse har villet udtale, at der ved de i Paragraphens andet Punctum nævnte Huusflidproducter kun skulde forstaaes saadanne, som udtrykkelig ere omtalte i den i en anden Sammenhæng citerede § i Frdn. af 1845.

Efter de anførte Lovbestemmelser sammenholdte med Næringslovens § 42 vil der derfor være at tillægge Tilstalte Frifindelse for det Offentlige Tiltale, medens Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne G. S. Nyegaard og Alberti 5 Rd. til hver, vilde være at udrede af det Offentlige.“

Mandagen den 16de Marts.

Nr. 66.

Advocat Nellemann

contra

Arrestanten **Hans Peter Hansen** (Defensor Levinsen),
der tiltales for Valff.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 2den December 1873:
„Arrestanten, Gjæstgiver Hans Peter Hansen bør henføres til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. 3 Erstatning til Particulier N. Hansen af Bontsild Mark bør Arrestanten derhos udredes 1200 Rd. Saa bør han ogsaa udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Dahl og til Defensor, Cancelliraad Kralund 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Januar 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Sfaacsen betaler Arrestanten 10 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse og isøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten, Gjæstgiver Hans Peter Hansen for Falsk.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees godtgjort, at han i April Maaned -f. A. har ladet N. Hansen af Bonnsild Mark anmode om et Laan paa 1200 Rd. og — idet han ved denne Leilighed lod forevise for ham et paa stemplet Papir skrevet Document, der var underskrevet „Veile den 2den Januar 1873, Jens Christian Jensen“ samt paategnet med Navn af 3 Mænd som Bitterlighedsvidner og indeholdt en Anerkjendelse af, at Jens Christian Jensen, der angaves at være Eier af Gaarden Matr.=Nr. 16 i Nørskov i Pinneballe Sogn, var Arrestanten 2800 Rd. skyldig og derfor havde givet ham første Prioritetens Pantet, næstefter en Aftægt, i bemeldte Gaard — tilbudt at give N. Hansen denne Panteobligation som haandsaaet Pant til Sikkerhed for Laanet, og at Arrestanten, da bemeldte N. Hansen var villig til at tilstaae ham dette Laan mod den tilbudte Sikkerhed, naar han, der ikke vilde indlade sig paa at lade Obligationen, der opgaves at forfalde til Betaling den førstkommande December Termin, tingsløse, ved Panteattest godtgjorde, at den i Obligationen ommeldte Eiendom tilhørte Jens Christian Jensen, der var Arrestantens Svoger, og ikke var hderligere behæftet end i Obligationen ommeldt, nogle Dage senere har leveret bemeldte N. Hansen en saadan Attest, der var udsærdiget paa stemplet Papir og underskrevet „Nørvang-Tørrild Herred i Veile, Gloen“ — hvorved maa antages at være sigtet til Herredsfogden i Nørvang-Tørrild Herred Overaubiteur Slaen, der forøvrigt ikke er Herredsskriver i bemeldte Herreder — og forsynet med et Segl, hvori var aftrykt Navnet Slaen, hvorefter N. Hansen, der beholdt Panteobligationen og Panteattesten, udbetalte til Arrestanten 800 Rd., dog med Fradrag af Renter, beregnede til 6 pCt. pro anno, af dette Beløb fra Laanets Stiftelse til den paaafgjendende December Termin,

hvorhos han maa antages senere til forskjellige Tider at have ubbetalt til eller for Arrestanten 400 Rb., medens han af Arrestanten modtog to af denne udstedte Bøxler, lydende tilsammen paa 1200 Rb.

Arrestanten har nu vedgaaet, at hans Svoger Jens Christian Jensen, der ikke eier nogen Gaard som den i Panteobligationen ommeldte, men kun et lille Sted i Rinnebalke Sogn, og som ikke skylder Arrestanten det i Obligationen ommeldte Beløb, ikke har underskrevet Obligationen eller ladet samme underskrive, og at Arrestanten, der, forinden han henvendte sig til N. Hansen, for-gjæves havde anmodet to andre Personer om Vaan mod Sikkerhed i Obligationen, har vidst dette, da han paa den ommeldte Maade benyttede Obligationen, ligesom det ogsaa var ham bekjendt, at Panteattesten, som han leverede N. Hansen, ikke var udfærdiget paa Nørvang-Tørrild Herreders Contoir.

Arrestanten har med Hensyn til den Maade, paa hvilken han er kommen i Besiddelse af bemeldte Documenter, opgivet, at en Gjæstgiver Rasmussen, der dengang var Forpagter af Fernbanehotellet i Fredericia, men senere skal være udvandret til Amerika, har i Begyndelsen af April Maaned f. A., da Arrestanten krævede ham for 300 Rb., som han foregiver at have tilgode hos Rasmussen, men som denne ikke var istand til at betale, lovet at skaffe ham Documenter, hvorpaa han kunde laane Beløbet, og, da Arrestanten modtog Tilbudet, nogle Dage senere leveret ham den ommeldte Panteobligation, uden at Arrestanten, der strax kunde indsee, at den var falsk, fik nærmere Underretning om, hvem der havde skrevet og underskrevet Obligationen, og ligeledes skal Rasmussen efter Arrestantens Forklaring senere, efterat Arrestanten ifølge hans Annobning havde ladet en anden Person i Fredericia skrive en Skrivelse til Nørvang-Tørrild Herreders Contoir om en Panteattest med Hensyn til den i Obligationen ommeldte Eiendom, have modtaget denne Skrivelse, som Arrestanten selv havde underskrevet, og derefter i Forening med en anden Arrestanten ubekjendt Person, der formeentlig var Signetstikker, udfærdiget Panteattesten i et Bærelse paa Fernbanehotellet i Fredericia, medens Arrestanten imidlertid opholdt sig i et tilstødende Bærelse, hvorpaa Rasmussen gav Panteattesten og Skrivelsen til Nørvang-Tørrild Herreders Contoir til Arrestanten, der, da han afleverede Panteattesten til N. Hansen, tillige leverede denne den ommeldte Skrivelse; og vel er der, efter hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, stærk Formodning om, at Arrestanten paa en mere virksom Maade har medvirket ved Udfærdigelsen af de falske Documenter, navnlig af Panteobligationen, om hvilken det er oplyst, at den er skrevet paa en Procurators Contoir i Horsens ifølge Begjæring af en Person, der efter Procuratørens og hans Fuldmægtigs Forklaringer lignede Arrestanten, men mod dennes vedholdende Benægtelse kan dette dog ikke anses tilstrækkelig godtgjort, og hans Forklaring — som han iøvrigt i et, efterat Sagen var indbragt for Overretten, til Underdommeren indleveret saakaldet Indlæg, til hvilket han har henholdt sig under et derefter over ham optaget Forhør, har villet forandre derhen, at han først efter at have benyttet de ommeldte Documenter har faaet Kundskab om, at de vare falske, til hvilket Anbringende der imidlertid efter

Grundsætningerne i D. L. 1—15—1 ikke vil kunne tages videre Hensyn — bliver derfor at lægge til Grund ved Sagens Paakjendelse.

For sit omhandlede Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1841 og som i Aaret 1871 har været straffet i Hertugdømmet Slesvig for Tyveri med Fængsel i 3 Maanedes, men ikke har været tiltalt eller straffet heri Landet, være at ansee efter Straffelovens §§ 268 og 269 2det Stykke jfr. § 47, tildeels — af Hensyn til Panteattestens siensynlige Mangler — sammenholdt med § 271, med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.“

Nr. 56.

Advocat Revinsen

contra

Arrestanten **Louis Edward** eller **Edmond La Place**

(Defensor Brod),

der tiltales for med et Geværskud at have tilføiet en Andenmand Skade.

St. Thomæ Bytings Extrarets Dom af 15de August 1873: „Arrestanten Louis Edward La Place eller Louis Edmond La Place bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes og efter udstaaet Straf udføres af Landet ved Politiets Foranstaltning. Saa bør han og at betale i Erstatning til François Aubain 8 vestindiske Daler samt udrede de af Actionen flydende Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 27de October 1873: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Revinsen og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 12 vestindiske Daler til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Louis Edward eller Edmond la Place, der er sødt paa Den St. Bartholomæi, er 40 Aar gammel og var Ophjnsmand paa den Jose Fuentes tilhørende Plantage Honduras paa St. Thomas, tiltales under nærværende, i 1ste Instants ved St. Thomæ Extraret paadømte Sag for med et Geværskud at have tilføjet Andenmand Slæde, og er det ogsaa under Sagen tilfulde godtgjort, at den 13de Juni sidstleden om Aftenen Kl. 7—8 en Arbejder paa nysnævnte Plantage, François Aubain, efterat han udenfor Arrestantens Huus havde vexlet Ord med Arrestanten, der stod i eller ved Døren, er bleven rammet og paa forskjellige Steder af Legemet saaret ved et Geværskud, der saldt fra Arrestantens Haand.

Men Arrestanten har paastaet, at det var reent tilfældigt, ikke blot at Skuddet ramte Aubain, men at det overhovedet i det Dieblil gik af, og gaar hans Fremstilling, saavidt den af hans usikre og indbyrdes modsigende Forklaringer laeder sig sammensatte, i det Væsentlige ud paa, at han, rigtignok efter at han havde talt med Aubain, men en Stund, endog 10 Minutter efter, da han hørte en Høne, der laa paa Væg, strige, tog sit Gevær, der hang paa Væggen, ned for at skyde Hunde eller, som det senere hed, ved et Skud strække sin Hund, som han antog forstyrrede Hønen, og at Geværet, formentlig ved at Hanen stødte mod Dørstolpen, ham uforvarende gik af, hvorved da Skuddet maa have ramt Aubain, som han ikke saae eller vidste hvor stod.

Men ligesom denne Forklaring, der, som anført, er afgiven under idelige Modsigelser, ikke i sig selv har mindste Sandsynlighed for sig, saaledes modsiges den saa væsentlig af hvad der ellers foreligger, at den maa forkastes.

Ved de af tvende Vidner, Arrestantens og Aubains sælles Huusbond Jose Fuentes og Arbejderen Pierre Defant i Overeensstemmelse med Aubains Forklaring afgivne Vidnetsbyrd er det for det Første godtgjort, at Arrestanten samme Dags Eftermiddag, da han var bleven vred paa Aubain i Anledning af, at denne og Defant til Fuentes havde angivet, at Arrestanten isædetfor at hjælpe dem med at skjære Græs havde fibdet og drukket, truede Aubain paa Livet, og dernæst er det af nysnævnte Defant og Jules Ledó og Joseph Groot eller, som han under Politiforhøret er kaldet, Grijean, hvilke tvende sidste, da de fra deres Bolig hørte hvirvlet Tale mellem Arrestanten og Aubain, gik ud paa Veien, hvor Defant var, og hvor de traf Aubain, bevidnet, at Arrestanten, efter at han og Aubain, hvis Skjænderi forøvrigt syntes ophørt, da Ledó og Groot kom til, havde vexlet Ordet Carao, et spanskt Ord, der efter Underdommerens Bemærkning bruges som gemeent Haansord, lod salde Ord som „Vent lidt“, „jeg kommer strax“, eller „jeg skal give dig noget“, eller lignende Ting, som Vidnerne, skjøndt de ikke ere gaaft paa det Rene med selve Ordene, alle opfattede som en Trusel, og derpaa vendte sig ind i sit Huus, hvorpaa Skuddet strax efter saldt og strakte Aubain til Jorden, og i Overeensstemmelse hermed er der ogsaa forklaret af Drengen Deville Daniel, der fulgte med Ledó og Groot, og Aubain selv, der berhos har udfagt,

at han, da han passerede Arrestantens Vopæl, blev tiltalt højrøstet af Arrestanten med de Ord, at han om Eftermiddagen havde løjet paa ham, hvortil han kun svarede, at han havde talt Sandhed, da Arrestanten raabte Carao efter ham.

Det kan herefter ikke andet end antages, at det er efter Aubain, Arrestanten har stude; men forsaavidt det, naar først dette er antaget, kunde synes at følge, at Arrestanten ogsaa antages at have stude efter foregaaende Overlæg og i den Hensigt at dræbe Aubain, findes der dog overveiende Betænklichkeit ved fra en Trusel som den om Eftermiddagen brugte, der ligger den lavere Befolkning her saa løst i Munden, at slutte til Tilstedeværelsen af Overlæg; hvorimod det efter Omstændighederne, deriblandt ogsaa den, at Arrestanten ikke har gjort noget Skridt for at søge Aubain, ligesom heller Intet tyder paa, at han har ligget paa Luur efter ham, maa antages, at det er den om Afsteningen ved Aubains Komme foranledigede Opripping af Striden, der paany har sat Arrestantens Sind i Bevægelse og drevet ham til Gjerningen, uden at dog heller de af ham da brugte truende Ord kunne siges med Sikkerhed at indicere Drabsforsæt.

Hvad der imellem Arrestanten og Aubain er passeret, ligger nu vel ikke i det Hele aldeles klart for Dagen, idet, som bemærket, af de afhørte Vidner de to først kom til, efterat det Skænderi, som de dog fra deres Huns vilde have hørt, var forbi, og det tredje, Defant, der var tæt ved Stedet, vil have blundet, indtil han vækkes ved, at Ordet Carao raabtes af Arrestanten, medens Aubain selv, foruden at benægte, at han havde løjet, alene vil have retorqueret nysnævnte Ord, og Arrestanten selv under sine ustabile Forklaringer har udsagt, at Aubain udfordrede ham til at komme ud paa Veien, men det findes dog ikke at turde antages, at Aubain har været en sagesløs Mand.

Ifølge en af Landphysicus den 23de Juni afgiven Erklæring befandt Aubain, paa hvis Legeme, navnlig paa Brystet samt paa høire Forarm og venstre Hånd, der, da han indlagdes paa Hospitalet, fandtes 11 Indgangsaaabninger for Projectiler, alle meer eller mindre af en Vris Størrelse, hvorhos det af en forhaandenværende Blodspytning viste sig, at Lungen eller Lungerne havde været saarede, sig dengang tilfyneladende ret vel, led navnlig ikke af Brystsymptomer, og Svulsten i den venstre Hånd var aftagen, medens dog kun Tiden vilde kunne vise, om en Lungelidelse vilde indtræde, og han sees siden den 24de Juni, da han forhørtes paa Hospitalet, og efter den 30te samme Maaned at være udstreven, gjentagne Gange at være mødt i Ketten, som det synes, ikke i lidende Tilstand. Ifølge en af Landphysicus senere afgiven Erklæring kunde der ingen Tvivl være om, at den i Øværet benyttede Ladning, der er angiven at være skaarne Vlystumper af et Bygkorns Størrelse, har været kraftig nok til at dræbe et Mennecke. Ifølge alt det Foranstørte vil Arrestanten blive at ansee efter Bestemmelserne i Frdn. 4de October 1833 § 3 sidste Punctum cfr. 4, og findes den af Arrestanten, der ikke tidligere har været straffet her i Landet, hvor han kun siden September 1871 har opholdt sig, forskyldte Straf, der i Underretsbommen i Genhold til nysnævnte § 3

1 Mbr. cfr. § 4 er fassat til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned, at maatte bestemmes til lige Arbejde i 1 Aar. Da derhos Arrestanten retteligen i Genhold til Placat 19de April 1805 er dømt til efter udsaaet Straf at udføres af Landet, og den indankede Doms øvrige Bestemmelser om Actionens Omkostninger samt, som af Arrestanten vedtaget, Erstatning til Aubain tilliges, bliver bemeldte Dom med den nævnte Forandring i Straffetiden at stadfæste.“

Tirsdagen den 17de Marts.

Nr. 60.

Advocat Broch

contra

Arrestanten **Sophus Theodor Pihl** (Defensor Levinfen), der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 90.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de Januar 1874: „Arrestanten Sophus Theodor Pihl bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lange og Lehmann med 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

§ Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. § Salarium til Advocaterne Broch og Levinfen for Højesteret betaler Tilkalte 20 Rd. til hver.

§ den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Sophus Theodor Pihl, der er søbt den 23de Marts 1840 og ikke funden tidligere straffet, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 90.

Det Forhold, hvori, og de Handlinger, hvorved Arrestanten sigtes for at have gjort sig skyldig i denne Lovovertrædelse, ere, efter hvad Arrestanten selv har vedgaaet, og hvad der isøvrigt er oplyst, i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestanten i August Maaned forrige Aar, umiddelbart efterat Foreningen »Internationale» var bleven forbudt, havde stiftet en Forening af Arbejdere, »den demokratiske Arbejderforening» kaldet, hvilken han derefter, indtil han anholdtes i denne Sag, ledede som dens selvvalgte Formand.

virkede han i Foreningens Diemed saavel i Skrifter, navnlig i Bladet „Socialisten“ og i et ham selv udgivet Blad, som ved Taler, holdte ved Foreningens Møder, og, da det ved et den 25de fornævnte Maaned paa Stabens Mørefælled afholdt Arbeidermøde var blevet vedtaget at indgaae med en Adresse til Hans Majestæt Kongen om Benaadning af de 3 saakaldte Socialistførere, og Sværkættelsen af denne Foranstaltning overdraget blandt Andre til Arrestanten, anholdt Arrestanten om Audients hos Hans Majestæt Kongen for at overrække en til Allerhøiøstamme stilet, af Arrestanten afene understrevet, men, som det deri hedder, af Tusinder vedtagen Adresse, hvori anholdes om Anvendelse af Kongens Benaadningsret til Fordeel for de omtalte Socialistførere.

Da den ommeldte Audients ikke blev tilsaet Arrestanten, men denne henviist til at aflevere Adressen til Justitsministeren, lod Arrestanten indrykke i Nr. 244 af Bladet „Socialisten“ for forrige Aar, udgivet under 21de December s. A., en med hans Underskrift forsynet Meddelelse herom, hvori det blandt Andet hedder: „Hans Majestæt kunde naturligviis ikke nedlade sig til at modtage en Arbejder ved Audients, men lod gennem sin Adjutant vide, at Adressen maatte indgives til Justitsministeren“, og fremdeles: „Da det imidlertid ikke kan falde mig ind at indgive en Adresse til Justitsminister Klein, vil jeg i Genhold til, hvad der udtaltes paa Fælledmødet, sammenkalde et stort Møde af Arbeidere, for at alle de Arbeidere, der har vedtaget Adressen, selv kan overlevere den til Kongen.“ Paa Grund af dette Inferat blev Arrestanten foranlediget til at give Møde den paafølgende Dag for Kjøbenhavns Politidirecteurs Protocol, til hvilken han, efter at han havde vedkjendt sig, at Inferatet hidrørte fra ham, blev betydet, at det i samme bebudede Møde ikke vilde blive tilstedet, og at han, hvis han desuagtet skulde sammenkalde et saadant Møde, maatte vente at blive dragen til Ansvar efter Straffelovens 11te Capitel.

Ikke bestomindre lod Arrestanten i Nr. 255 af fornævnte Blad for forrige Aar, dateret 2den November 1873 optage en af ham forfattet og understreven Opfordring til Arbejderne i Kjøbenhavn og Omegn om at give talrigt Møde den paafølgende Dag Kloften 12 paa Christiansborg Slotsplads i den Hensigt at give Hans Majestæt Kongen, ved at lade den omhandfede Adresse overlevere støttet ved Nærværelsen af en talrig Arbejderkreds, Leilighed til at forviise sig om, at Tusinder af Arbeidere beklagede den Dom, der var bleven udtalt over de 3 Førere, og endnu ventede, at der fra Hans Majestæt Kongens Side vilde blive taget noget Hensyn til Arbejdernes Snffer.

I Artiklen, hvori denne Opfordring indeholdes, er tilføjet, at Mødet ikke maatte betragtes som en tom Demonstration, men som en Arbejderne paalagt Pligt, samt derhos forudskiftet: først en Gjeugivelse af de Resolutioner, der bleve vedtagne under Arbeidermødet paa Mørefælled den 25de August forrige Aar, og deriblandt den Resolution at henvende sig med Tilbud til Hans Majestæt Kongen med Andragende om Anvendelse af Allerhøiøstammes Benaadningsret til Fordeel for de 3 Førere — i hvilken Henseende det derhos i Slutningen af Artiklen er bemærket, at det nu vil vise sig, om de (Arbejderne)

have Grund til at nære denne Tillid, — dernæst, under Henvisning til den ovenomtalte Underretning i Nr. 244 af Bladet „Socialisten“, en Beretning om det Foreskudte under Arrestantens forjævede Forsøg paa personligen at afgive den heromhandlede Adresse til Hans Majestæt Kongen og endvidere den Meddelelse, at Arrestanten i den Overbevisning, at den danske Arbejder ikke sniffe; at Adressen skulde indgives til en Justitsminister, fra hvem de kun havde seet Modstand mod Arbejdernes Sag, og i den Formodning, at Hans Majestæt Kongen muligens ikke havde opfattet hans Optræden som støttet af de Tusinder af Arbejdere, der vare tilstede paa det nævnte Fælledmøde, hvormed menes Mødet paa Nørresælled den 25de August forrige Aar, havde anseet det for rigtigt at sammenkalde disse Arbejdere saavelsom alle Arbejdere, der toge Deel i de 3 fangne Arbejdersføreres Skjæbne, til det i Artiklen ommeldte Møde i den angivne Hensigt og til den opgivne Tid, paa hvilken Hans Majestæt Kongen, da Arrestanten havde erklæret sig om, at Allerbøjsomme gav Audients paa den fastsatte Dag Kl. 11 og 1, vilde være tilstede.

I Anledning af denne Arrestantens Fremgangsmaade blev han anholdt af Kjøbenhavnns Politi allerede sidstafvige 2den November, og som Følge deraf blev den tilfugtede Indgivelse af Adressen samtids med en Samling af Arbejdere paa Slotspladsen ud for Christiansborg hverken gennemført eller forsøgt, medens dog Arrestantens Opfordring i Nr. 255 af Bladet „Socialisten“ bevirkede, at der paa den omtalte Plads den paafølgende Dags Middag samlede sig en Menneskemasse, som Politiet maatte fjerne, tildeels ved Anvendelse af Magt.

Under denne ovenfor fremstillede Optræden maa Arrestanten ansees at have overtraadt Straffelovens § 90 ved i sin fornævnte Meddelelse i Nr. 244 af Bladet „Socialisten“ at have brugt den Uttring, at Hans Majestæt naturligvis ikke kunde neklade sig til at modtage en Arbejder ved Audients, idet denne Udtalelse efter Ordens naturlige Betydning indeholder den fornærmelige Sigtesse, at Hans Majestæt Kongen ikke skulde ville tilstaae en Arbejder som saadan den Afgang til sin Person, som ved offentlige Audientser staaer aaben for Alle, medens Arrestantens Forklaring af Uttringens Mening, hvorefter denne skulde have været, at Hans Majestæt muligens havde været forhindret fra at modtage ham i Audients, angiver en Tanke, der slet ikke ligger i Uttringens Ord.

Han maa derhos ansees at have overtraadt samme Lovbud ved den omhandlede Opfordring i Nr. 255 af Bladet „Socialisten“, hvilken Opfordring, idet han tilmed selv har erkjendt, at den er steet i det Siemed at paavirke Hans Majestæts Beslutning i Henseende til Modtagelsen af Adressen ved at vise ham den Styrke, Arbejderne besad, og som de kunde benytte til dermed at sætte igjennem, hvad de vilde, kun kan betragtes som en Trusel mod Hans Majestæt.

Arrestanten vil ved hans sidstommeldte Skridt ikke have tilfugtet noget Øberligere, end hvad han har tilstaaet, og til at forklare denne Forklaring giver det isøvrigt Fremkomne ingen Grund. Han vil derhos have været af

den Mening, at han, om han end ikke havde kunnet forebygge for Hans Majestæt Kongen fornærmelige Raab fra den samlede Menneskemasse, dog skulde kunnet forhindre enhver anden Uorden; men at dette vilde have staaet i hans Magt, er blottet for enhver Sandsynlighed.

I Medfør af det Foransførte vil Arrestanten blive at dømme efter Straffelovens § 90, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneeder."

Nr. 68.

Statsraad Bungen

contra

Arrestantinden **Ane** eller **Anne Margrethe Sørensdatter** (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri, Falst, Bedrageri og Forsøg paa Bedrageri.

Tyhjerg Herreds Extrarets Dom af 3die November 1873: „Ane eller Anne Margrethe Sørensdatter bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneeder samt tilsvare de med Sagen lovligen forbundne Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Thomsen og Larsen med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Januar 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Dverretten, Procuratorerne Bøcher og Kalko betaler Arrestantinden Ane eller Anne Margrethe Sørensdatter 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „De med nærværende, fra Tyhjerg Herreds Extraret hertil Retten indankede og imod Arrestantinden Ane eller Anne Margrethe Sørensdatter for Tyveri, Falst, Bedrageri og Forsøg paa Bedrageri anlagte Sag forbundne Omstændigheder ere efter den

af Arrestantinden afgivne Tilskaaelse i Forbindelse med det isørigt Oplyste i det Væsentlige følgende.

En Dag i Juli Maaned f. A. henvendte Arrestantinden sig til Stomager Ljungberg i Næstved om at erholde et Par Brunelsstøvler paa Credit, idet hun foregav at tjene hos Hoteleier Næsted i Næstved, men da Ljungberg ikke vilde inblade sig herpaa, medmindre hun bragte ham en Seddel fra Næsted om, at han indestod for Betalingen, fjernede hun sig, men kom efter en halv Times Forsøg atter tilbage med en af hende selv skreven Seddel, silet til Ljungberg og underskrevet A. Næsted, og hvis Indhold gik ud paa, at denne indestod for Betalingen af 4 Rd. til 1ste August for et Par Støvler til den hos ham conditionerende Pige, hvilken Seddel hun leverede Ljungberg, idet hun urigtigen foregav, at Sedlen var skreven af Næsteds Hustru, da han ikke var hjemme, og erholdt hun derefter ogsaa udleveret et Par Brunelsstøvler til 4 Rd. Ved Underskriften A. Næsted vil Arrestantinden have sigtet til førnævnte Hoteleier, der imidlertid hedder M. F. Næsted.

Den 25de August f. A. har Arrestantinden af Gaardmand Jens Nielsens Hustru i Holsted under det usandskærbige Foregivende, at hun syede hos Bærtshuusholder Peder Poulsen i Næstved samt at hun kom for paa dennes Begne at erholde 2 Pd. Uld, faaet udleveret 2 Pd. Uld, vurderet til 8 Mk., som hun strax solgte, ligesom hun ogsaa ved samme Leilighed skjal et bemeldte Gaardmand tilhørende og til 15 Rd. vurderet Guldsuhr samt Hustruens til 8 R. vurderede Portemonnaie, indeholdende 2 Rd. og nogle Skillingen.

Fremdeles har Arrestantinden den 30te August f. A. fraaet Arbeidsmand Niels Hansens Hustru fra Hvidovre en til 4 R. vurderet Skindpung med deri værende 2 Rd., den 2den September f. A. Enken E. Larsen paa Badesvei Nr. 8 heri Staden 20 R., samt den 4de f. M. Skuespiller Levys Hustru i Frederiksbergs Morfabstheater forfjelligt Damepynnt vurderet til 7 Rd. 5 Mk.

Endelig har Arrestantinden under sit Ophold heri Staden fra 26de August til hendes Anholdelse den 4de September f. A. uden Vedkommendes Viden og Billie skrevet et Brev, underskrevet Karen Marie Andersen, ved hvilken Underskrift hun har sigtet til en hende bekjendt Kone af dette Navn i Næstved, og indeholdende en Anmodning til bemeldte Kones Broder, forhenværende Victualiehandler J. Andersen paa Børnedamsvei Nr. 12, om at give den tro Pige, der overbragte Brevet, lidt til Hjælp til Brevskriverinden, for at denne dermed kunde betale et Læs Tørv til 3 Rd. Med dette Brev henvendte Arrestantinden sig ogsaa paa Andersens Bopæl til dennes Hustru for paa denne Maade selv at faae 3 Rd., men erholdt Intet, da Falskneriet blev opdaget.

Forfaabidt Arrestantinden endnu er sigtet for at have fraaet Huusmand Søren Larsen af Fuglebjerg Mark en Portemonnaie med 13 à 14 Mk. og Johanne Marie Hansen 2 Lommeørklæber, er der imod hendes Benægtelse herfor intet Beviis tilveiebragt.

For de af Arrestantinden, der er sødt den 10de November 1850, og som isølge Næstved Rjbstads Extrarets Dom af 7de Juni 1873 isølge Straffe-

lovens § 251 har været anset med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, begaaede Forbrydelser, vil hun nu være at ansee efter Straffelovens §§ 228, 251, 268 cfr. 271 samt 270 cfr. 276, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshunsarbejde i 18 Maaener, ligesom Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Onsdagen den 18de Marts.

Nr. 64.

Advocat Klubien

contra

Lømrer **Ole Skaffen** og Slagter **Ole Poulsen** (Def. Brock), der tiltales, Førstnævnte for Meeneed og Sidstnævnte for Meddeeltighed i og Forsøg paa Meddeeltighed i denne Forbrydelse.

Stevns Høje Herredets Extrarets Dom af 15de Juli 1873: „De Tiltalte, Lømrer Ole Skaffen af Haarløv og Slagter Ole Poulsen af Emerup bør hensesættes, den Førstnævnte i Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, den Sidstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 60 Dage. Saa betale de og hver for sig samtlige med deres Anholdelse, Arrest og Dommens Execution forbundne Omkostninger samt in solidum denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Rye og Nielsen 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de November 1873: „Tiltalte Lømrer Ole Skaffen af Haarløv bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Forøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. 3 Salair tillægges Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Overmoes og Lange hver 8 Rd., der udredes af de Tiltalte Skaffen og Slagter Ole Poulsen af Emerup Een for Begge og Begge for Een. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder, der i alt Væsentligt ere fremstillede i den indankede Dom, findes der ikke tilstrækkelig Grund til at ansee Tiltalte Ole Skaffen straffkyldig efter Straffelovens § 145, hvorimod det af ham indviste Forhold, navnlig ved

under Tingsvidnet den 8de October 1872 paa Opfordring til at gjengive de af afbøde A. P. Nielsen brugte Ord edelig at have forklaret, at denne havde sagt, at den omspurgte Gave strax fulde træde i Kraft, skjøndt dette var Noget, Tiltalte efter hans senere Tilstaelse ikke havde vidst eller hørt Nielsen sige, maa efter hans i saa Henseende nærmere afgivne Forklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste paadrage ham Ansvar i Henhold til Bestemmelsen i Straffelovens § 148. Efter Omstændighederne findes denne Tiltaltes Straf passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maanedes.

Med Hensyn til det Tiltalte Ole Poulsen paalagte Straf-ansvar vil Overrettsdommen paa de i 'samme under denne Deel af Sagen anførte Grunde kunne stadfæstes.

Samtlige Actionens Omkostninger vil sidstnævnte Tiltalte have at udrede, hvorhos Tiltalte Sfaksen vil være at tilpligte in solidum med ham deraf at tilsvare Halvdelen.

Thi kjendes for Ret:

Ole Sfaksen bør hensesættes i simpelt Fængsel i 3 Maanedes. I Henseende til den Ole Poulsen tilfundne Straf bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, derunder de i bemeldte Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advocaterne Klubien og Brod for Høiesteret 20 Rd. til hver, udredes af Ole Poulsen, hvorhos Ole Sfaksen in solidum med ham deraf tilsvarer Halvdelen.

(Den indbankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 3.

Den 4de April.

1874.

Første ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 18de Marts.

Nr. 64.

Advocat Klubien

contra

Lømrer Ole Isakken og Slagter Ole Poulsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Stebns Faxe Herreders Extraret hertil indankede Sag ere de Tilstalte, Lømrer Ole Isakken af Haarløv og Slagter Ole Poulsen af Smerup actionerede, Førstnævnte for Meeneed og Sidstnævnte for Meddeelagtighed i og Forsøg paa Meddeelagtighed i denne Forbrydelse.

Under et ved Bregentved Gisselfeld Birkeret den 13de September s. A. optaget Tingsvidne i en Sag, der verserede imellem Skifteretten i A. P. Nielsens Dødsbo og Tilstalte D. Poulsen betræffende Eiendomsretten til to Sparekassébøger, besvarede Tilstalte D. Isakken som Vidne Spørgsmaalet, om han flere Gange havde hørt Nielsen omtale, at han havde stjælet og overleveret 2 Sparekassébøger til D. Poulsen med Ja, idet han paa Anledning meddeelte, at engang, da Nielsen for ham havde omtalt, at han havde stjælet D. Poulsen 2 Sparekassébøger og D. Poulsen havde hørt derpaa, fremkom denne med 2 Sparekassébøger, som han opgav at være dem, han havde faaet af Nielsen, hvilket denne da bekræftede, og forklarede derhos D. Isakken videre, at han ved bemeldte Leilighed saae i Bøgerne, hvoraf den ene var Contrabog med Faxe, den anden med Storehebinge Sparekasse, men at han ikke kunde blive klog paa, hvormeget der indestod i hver af dem, hvorimod han troede at kunne gjentjende Bøgerne. Sluttelig tilføiede D. Isakken, at Nielsen bestandig havde yttret, at han havde stjælet D. Poulsen disse Sparekassébøger efter sin Død, hvorimod Nielsen ikke omtalte, om D. Poulsen maatte have Renterne, medens Nielsen levede,

XVIII. Aargang.

men vel, at han i levende Live havde afleveret til D. Poulsen Bøgerne, og at denne var i Besiddelse af dem.

Under et derpaa følgende ved Stevns Føye Herredets Ret den 8de October f. A. optaget Tingsvidne i den samme Sag blev der forelagt Tilstalte D. Saksen som Vidne det Spørgsmaal, om Nielsen udtrykkelig havde sagt, at den nævnte Gave først skulde træde i Kraft efter hans Død, samt om Nielsen i saa Fald har omtalt, af hvad Grund han da allerede havde overgivet Bøgerne i Poulsens Besiddelse, og hertil svarede Saksen, at Nielsen til ham havde sagt, at han havde skænket D. Poulsen bemeldte Bøger, for at det kunde være sikkert, at han fik dem, samt at Gaven strax skulde træde i Kraft, og da Skifterettens Sagsfører derpaa lod Saksen forelægge Spørgsmaalet om, hvorledes han opfattede den i Tingsvidnet den 13de September afgivne Forklaring, at Nielsen bestemt havde ytret, at han havde skænket D. Poulsen Bøgerne efter sin Død, erklærede Saksen, at han ikke kunde forklare den af ham i det nævnte Tingsvidne afgivne Forklaring i berørte Henseende.

Atter blev Tilstalte Saksen afhørt som Vidne under et Tingsvidne i bemeldte Sag den 10de December næstefter, og blev der da fra Skifterettens Sagsførers Side forelagt ham Spørgsmaal om, hvorledes han kunde bringe Overensstemmelse mellem hans modsigende Forklaringer i de to tidligere Tingsvidner, nemlig, at Nielsen havde givet D. Poulsen Bøgerne efter sin Død, og at Gaven strax skulde træde i Kraft, og hertil svarede Saksen, at han ikke kunde give nogen bestemt Forklaring om, hvorledes disse formeentlige Modsigelser i hans Forklaringer ere fremkomne, og mener ikke, at de modsig hinanden.

Da Saksen derpaa blev spurgt om hans Mening med Hensyn til Nielsens Dispositionsret over Bøgerne, hvis han endnu havde levet, erklærede han, at han meente, at Nielsen i dette Tilfælde ikke kunde disponere over Bøgerne eller forlange Renterne af Pengene, og paa Opfordring at gjengive Nielsens Ord i Aulebning af Gaven, svarede han, at han ikke kunde forklare Andet, end at den Afbøde tidligere havde ytret, at han vilde give D. Poulsen Bøgerne, og at han senere hørte Afbøde sige, at nu havde han givet D. Poulsen dem, samt at D. Poulsen derefter gik ind og tog Bøgerne i sit eget Stab i Sovestuen og viste dem frem.

Af de i nærværende Sag optagne Forhører fremgaaer, at Tilstalte Saksens Forklaringer ere stemmende med Sandhed, forsaavidt de gaae ud paa, at Nielsen for ham havde omtalt at have skænket D. Poulsen Bøgerne, og at D. Poulsen i Nielsens Nærværelse fremkom med Bøgerne som dem, der vare ham skænkede, og at Nielsen da bekræftede dette. Derimod maa det, efter hvad der i Sagen foreligger, antages, at Nielsen til Saksen hverken har omtalt, at Gaven først var gjort efter hans Død, eller udtalt, at den strax skulde træde i Kraft. Men efter de fremkomne Oplysninger maa der gaaes ud fra, at Tilstalte Saksen ikke har forsaet Forskjellen mellem *donatio mortis causa* og *donatio inter vivos*, og at det Afgjørende for ham har været, at Bøgerne vare skænkede og overleverede D. Poulsen. Det maa i saa Henseende frem-

hæves, at Saksen har paastaet, at han intet Begreb har om, at han har afgivet modsigende Forklaringer eller har gjort sig skyldig i den Forbrydelse, hvorfor han sigtes, og denne Paastand tør, efter hvad der under Forhørerne er oplyst, og naar henføres til Tiltaltes Svar paa Skifterettens Sagsførers Qvæstioner i Tingsvidnerne af 8de October og 10de December, ikke forkastes. Naar Tiltalte saaledes i Tingsvidnet af 13de September har sagt, at Bøgerne vare stjenkede efter Nielsens Død, medens han i Tingsvidnet af 8de October forklarede, at Gaven strax var traadt i Kraft, saa — foruden at Nielsen efter Tiltaltes Udsigende første Gang, han omtalte at ville give D. Poulsen Bøgerne, udlod sig med, at dette skulde være efter hans Død — maatte de senere Samtaler mellem Nielsen og Tiltalte Saksen og mellem denne og D. Poulsen, efter hvad der om disse er oplyst, i Forbindelse med Bøgenes Overlevering til Sidnævnte naturligen bibringe Saksen den Ansættelse, at Gaven alt da var fæst, hvortil kommer, at Tiltalte har i Forhørerne forklaret, at han ved Ordene „efter sin Død“ i Tingsvidnet af 13de September vil have meent, at D. Poulsen ogsaa skulde beholde Bøgerne efter Nielsens Død.

Til det her Anførte maa endnu føies, at det af Saksen er paastaet og ved Sagens Oplysninger i høi Grad bekræftet, at D. Poulsens Sagsfører under en Samtale, han, umiddelbart før Tingsvidnet den 8de October optoges, havde med Saksen, har betydet denne, at han skulde og kunde sige, som fæst er under bemeldte Tingsvidne, og har Saksen herom udsagt, at han, som ikke selv forstod sig herpaa, antog det for rigtigt, hvad Sagsføreren sagde, da han ansaae denne for klogere end sig.

Under disse Omstændigheder og da der isvrigt ikke i Tiltalte Saksens Vidneforklaringer findes at være fremkommet Noget, der med Føie vil kunne lægges ham tillast, samt da Tiltalte ikke sees at have haft nogen Interesse i den nævnte Sags Udfald, drifter Overretten sig ikke til at ansæe Tiltalte, der er 25 Aar gammel og efter Sagens Oplysninger hidtil har ført en hæderlig Vandel, som skyldig i Meeneed, hvortil selvsølgelig udsordres, at Tiltalte har i Retten afgivet og beebiget en ham bitterlig usandskærbig Forklaring.

Som Følge heraf vil Tiltalte Saksen blive at tillægge Frifindelse for Actors Tiltale.

Forfaavidt Tiltalte Ole Poulsen, der er født den 14de December 1810 og ikke tidligere straffet, er sigtet for Medbeelaglighed i Meeneed, er Overretten med Underdommeren enig i, at Intet i Sagen i saa Henseende er fremkommet.

Derimod er det ved denne Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at han har opfordret Huusmand Hans Hansen, der førtes som Vidne i den oftnævnte Sag, til at forklare, at han vidste, at det var afsøde Nielsens Mening, at Ole Poulsens Kone skulde have Sparekassensbøgerne, uagtet det var Tiltalte bekendt, at Hansen ikke kunde vide, hvad han saaledes bad ham om at sige. Hansen efterkom isvrigt ikke Opforbringen, og Tiltalte D. Poulsens Forhold vil derfor blive at henføre under

Straffelovens § 146 cfr. § 52 sidste Led. Da nu den ved Underretsbdommen i Møbfør af Straffelovens § 23 for denne Tiltalte valgte Straf af 60 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost findes passende, vil bemeldte Dom for saavidt være at stadfæste."

Torsdagen den 19de Marts.

Nr. 74.

Advocat Levinfen

contra

Sømand **Andreas Jørgensen** (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 27de October 1873: „Tiltalte, Sømand Andreas Jørgensen i Ribe bør at hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber og at udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Bøggild og til Defensor, Procurator Ferslev 4 Rd. til hver. Saa er han og pligtig at udrede i Erstatning til Ribe Kjøbstads Fattigvæsen den Sum 5 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 15de Decbr. 1873: „Underretsbdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Justitsraad Neckelmann betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbante Doms Præmisser hebbet det: „Nuber denne Sag tiltales Andre as Torgensen for Tyveri, og er det i denne Henseende ved Tilstaets egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at han — der ved Skjøde af 12te December f. A. havde overdraget Ribe Kjøbstads Fattigvæsen et ham tilhørende Huus med, som det hedder, alle i Huset værende muur- og nagelsaste Gjenstande, hvoriblandt Kaffeovne, og derpaa omtrent ved Juletid f. A. var flyttet ud af Huset, hvor dog hans Svigermoder forblev boende indtil sin Død, der indtraf ved Fastelavnstid d. A. — har efter Svigermoderens Død deels borttaget en i Huset værende Kaffeovn, som han derpaa solgte i et Jernløberi ved en Trebiemand, til hvem han paa dennes Spørgsmaal, om det ogsaa kunde gaae an at sælge denne Kaffeovn, svarede, at han endnu ikke havde solgt Huset, deels taget nogle Stumper Gulvbrædder, efter hans Forklaring af neppe 1 Mk.s Værdi, ud af Huset, hvilke han derefter har brændt. Fattigvæsenet har paastaet sig Værdien af den borttagne Kaffeovn erstattet med 5 Rd. — hvormod Tilstaet ikke har havt noget at erindre — men iøvrigt frasalbet Krav paa Erstatning.

Bel har nu Tilstaet villet gjøre gjældende, at han, der, forinden han solgte Huset til Fattigvæsenet, havde skriftlig tilbudt Ribe Kathedralskole Huset tilkøbs med Forpligtelse til at vedstaae dette Tilbud til Udgangen af Aaret 1872, førend han borttog Kaffeovnen, forespurgt hos Skolens Rector, om han kunde tage den, hvortil Rectoren svarede ja; men ligesom Tilstaets ovenanførte Ytring til den Mand, ved hvem han lod Kaffeovnen sælge, taler for, at han ikke har handlet i god Tro, saaledes er det ogsaa i og for sig uantageligt, at han skulde have meent i det paaberøbte Samtykke fra Rectoren at have havt Hjemmel til at tilegne sig den til Fattigvæsenet solgte Kaffeovn.

I det Tilstaets ovennævnte Forhold derfor i det Hele maa betragtes som Tyveri, maa det billiges, at han, der er sødt den 30te Mai 1843 og tidligere to Gange har været straffet for Tyveri, nemlig isølge Fredericia Kjøbstads Extradets Dom af 25de April 1868 efter Straffelovens § 229 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og derefter isølge Ribe Herreds Extradets Dom af 15de Juni 1870 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, nu ved Underretsbommen er anset efter Straffelovens § 231, ligesom den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 8 Maanederefter Sagens Omstændigheder findes passende, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelse i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger det ligesaa vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.“

Nr. 70.

Advocat Klubien

contra

Arrestanten **Nasmus Peter Grifsen** (Defensor Nellemann ved Levinsen),

der tiltales for Løsgængeri og Vekleri.

Halsnæs og Frederiksbærks Virks Politirets Dom af 10de December 1873: „Arrestanten, Bagersvend Rasmus Peter Eriksen eller Rasmus Eriksen, ogsaa kaldet Peter Kjøbenhavn bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt betale alle af denne Sag lovlig flyvende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Januar 1874: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Maag og Seibelin for Overretten betaler Arrestanten Rasmus Peter Eriksen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Rasmus Peter Eriksen, der under nærværende, fra Halsnæs og Frederiksbærks Virks Politiret hertil indankede Sag tiltales for Løsgængeri og Betleri, er ved egen, med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbevist om den 16de November f. A., da han havde erhøbt Udgangstilladelse fra Ladegaarden, hvor han den 2den September f. A. var indlagt af Kjøbenhavns Politi med et sædvanligt Løsgængertilhold, at være ubeleven fra Ladegaarden og at have begivet sig paa Vandring i Nordsjælland samt ernæret sig ved Betleri, indtil han den 28de November f. A. blev anholdt i Frederiksbærk.“

Arrestanten, der er født i Aaret 1822, er tidligere mange Gange straffet for Løsgængeri og Betleri og Overtrædelse af Frdn. 10de December 1828 og navnlig efter Høiesteretsdom af 18de Juni 1872 for Løsgængeri og Betleri med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt seneft ved Ringsted Kjøbstads Politirets Dom af 19de Juni f. A. for Betleri med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Efter det Anførte vil Arrestanten nu være at ansee efter Lov 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5, og da det findes at maatte have sit Forblivende ved den i Politiretsdommen fastsatte Straf af 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil denne Dom, der retteligen har pålagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salarium til Actor og Defensor for Overretten 5 Rd. til hver.

Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagsførelse for Overretten, forsaavidt Defensor angaaer, har været lovlig, hvorimod det ikke kan billiges, at Actor for Overretten, der isøvrigt har fremmet Sagen med behørig Hurtighed, ikke har givet Møde ved Sagens Optagelse."

Nr. 1. Færgegaardseier **Christian Leifhold Hansen**
(Advocat Klubien efter Ordre)

contra

**Bestyrelsen for det forenede Dampskibsselskab paa
Langeland og Lolland** (Ingen; for **Finantsministeriet**
for hvem Stævningen er forkyndt, den constituerede Kammeradvocat,
Statsraad Bunken),

betræffende de Indstævntes formeentlige Indgreb i Citantens Eneret til Færgefarten fra Lollands Vestkyst til Langelands Østkyst.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Politirets Dom af 29de Januar 1872: „Indklagede, Bestyrelsen for det forenede Dampskibsselskab paa Langeland og Lolland bør for Tiltale af Klageren, Færgeeier Christian Leifhold Hansen af Taars i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Landsovers samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de September 1872: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Højesterets Dom.

Efter Forstrifterne i Placat angaaende nærmere Bestemmelser af Færgestebernes Eneret til Færgefarten i Almindelighed af 12te August 1820, navnlig sammes § 2, i Forbindelse med de særlige Bestemmelser for den i den indankede Dom omhandlede, Citanten tilkommende Færgeret, hvilke ikke — saaledes som Tilfældet er med enkelte af Anordningerne om de forskjellige Færgesteder — indeholde Noget om, at Færgeretten er indskrænket til visse mindre Fartøier, er der ikke Røie til at antage, at Citantens Færgeret alene skulde bestaae i en Eneret til saadan Færgefart eller Overførsel, som skeer ved aabne Vaade eller mindre Fartøier.

Forsaavidt ovennævnte Placat af 12te August 1820 § 2 som en Undtagelse fra den Færgesteberne tilkommende Eneret

har tilladt Kjøbmandsfartøier, der gaae paa Fragt, med Ladninger og behørig Toldklarering, naar de gaae fra Toldsted til andet, fra Afgangstebet at medtage Passagerer, kan herved alene ansees sigtet til Fartøier, hvis Bestemmelse hovedsagelig er at overføre Handelsvarer, og for hvilke Medtagelsen af enkelte Passagerer vilde være en Biting, jfr. Bevilling 7de October 1735. Bemeldte Lovbud vil derfor ikke kunne komme til Anvendelse paa det under Sagen omhandlede Dampfskib, der i det paagjældende Tidrum anvendtes til den samme Slags Befordring af Passagerer og Gods, som efter Lovgivningen, jfr. Placatens § 3, netop er Gjenstand for Færgesarten; navnlig var Skibet ifølge Dampfskibsselskabets Bestægtter indrettet for og benyttedes i betydeligt Omfang af Reisende, hvorhos det, ved at foretage sine Farter flere Gange om Ugen til visse forud bestemte Tider, gik i en saadan Vortfart, som i flere Færge-Anordninger omhandles som en Deel af Færgesarten. Den Omstændighed, at Dampfskibet ikke benyttedes til blot at besøge Taars=Spodsbjerg Færgeløb, men, efter i Spodsbjerg at have affat de Passagerer og det Gods, som dertil vare bestemte, fortsatte sin Fart med andre Passagerer og andet Gods, kan ikke forandre Bestaffenheden af dets planmæssige Farter fra Næstved til Spodsbjerg eller gjøre dets i og for sig uberettigede Overførseler mellem disse Steder lovlige.

Efter det Anførte, og da der igrønt ikke gives nogen Forstrift om den herommeldte Færgeret eller om Færgesænet i Almindelighed, der kunde besøge de Indstævnte til med det omhandlede Skib, indenfor de ved Placaten af 16de Februar 1830 for Citantens Eneret til Færgesart fastsatte Grændser, paa den i Dommen anførte Maade at overføre Passagerer og Gods, medens derimod Placaten af 12te August 1820 § 3 yderligere bestyrker, at udenfor de i denne og den foregaaende Paragraph omhandlede Tilfælde er enhver Befordring af Passagerer og Gods over Færgeløbene ordentligviis ulovlig, naar den udføres af Andre end de til Færgesarten Berettigede, findes de Indstævnte for det af dem iværksatte Indgreb i Citantens Eneret at maatte efter dennes Paastand udrede en Bøde til vedkommende Fattigkasse, der i Medfør af Taxten af 18de Juli 1818, jfr. Placat 12te August 1820 § 4, bestemmes til 4 Rd., samt betale Citanten den af ham

paastaabe Erstatning af 696 Rd. 64 þ med Renter, mod hvilken Erstatnings Beregning ingen speciel Indsigelse er fremsat.

Sagens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og de Citantens befalede Sagførere for Overretten og Høiesteret tilkommende Salaries at ubrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Nakskov Kjøbstads Fattigkasse bøde 4 Rd. Saa bør de og til Citanten betale 696 Rd. 64 þ med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 26de Juli 1870, indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rd. Procurator Maag for Overretten og Advocat Klubien for Høiesteret tillægges i Salarium, den Førstnævnte 30 Rd. og den Sidstnævnte 80 Rd., hvilke Salaries ubredes af det Offentlige.

I den inbankede Doms Præmisser heber det: „I nærværende, ved Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Politiret som vedtaget Bæretning efter Klage af Citanten, Eieren af Taars Færgegaard paa Volland Christian Leifshold Hansen anlagte Sag han har paastaet de Indstævnte, Bestyrelsen for det forenede Dampskibsselskab paa Langeland og Volland, der efter hans Formening gjør Indgreb i hans Færgeret ved med Dampskibet „Spødsbjerg“ at oversføre Personer og Gods fra Nakskov til Spødsbjerg paa Langeland, tilpligtet i Overensstemmelse med Lovgivningen og navnlig Artien af 18de Juli 1818 at betale Mulet til vedkommende Fattigkasse samt Erstatning til Citanten af dobbelte Færgepenge, beregnet for Lidsrummet fra 7de October 1869 indtil 18de Juli 1870 til 706 Rd. 4 Mk. eller efter en deri under Sagens Drift skeet Medfattelse til 696 Rd. 4 Mk. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 26de Juli 1870 samt Sagens Omkostninger skadesløst, idet han har reserveret sig Ret til Erstatning for Dampskibets fortsatte Farter.

Efterat Indstævnets Paastand, der gik ud paa Fristudelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, ved den den 29de Januar d. N. affagte Politiretsdom var tagen tilfølg, dog at Sagsmaalets Omkostninger ophævedes, var Citanten efter dertil meddeelt Opveisning samt Bevilling til fri Proces ifølge Stævning af 10de Mai sidstleden bragt Sagen ind for Overretten, hvor han har inhæretet sin Paastand i 1ste Instants og derhos paastaet de Indstævnte paalagt Sagens skadesløse Omkostninger i

2den Instants efter Reglerne for beneficerede Sager, navnlig Salair til hans bestilte Sagsfører, Procurator Maag, hvorefter Indstævnte har procederet til den indante Doms Stabskælle med Tillæg af Søgsmaalets Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Som det af Sagens Acter sees, blev Laars Færgegaard med tilliggende Forder, Gjenfigveri og Færgerettighed overensstemmende med de ved en derved afholdt Auction fremlagte Conditioner af Generalpostdirectionen ved Skjøde af 31te December 1817 overdragen til Citantens Fader Mads Hansen for 15,000 Rb., ligesom Gaarden med Tilhørende efter dennes Død ved Skjøde af 21de Mai 1837 af Enken blev overdragen til Citanten. Færgeretten bestaaer, ifølge Pl. 16de Februar 1830 angaaende nærmere Bestemmelse af adskillige Færgesteders Eneret til Færgefart, i Eneret til fra hele Vestkysten af Volland til hele Østkysten af Langeland at overføre Personer, Gods etc. for en vis i Taxten af 18de Juli 1818 fastsat Betaling; og da nu det forenede Dampskibsselskab for Langeland og Volland har sat Dampskibet „Spodsbjerg“ i Fart og fra Raskov til Spodsbjerg overfører Passagerer og Gods m. m., formener Citanten, som ovenansført, at der herved skeer et uberettiget Indgreb i hans Færgeret.

I denne Henseende har Citanten yderligere blandt Andet fremhævet, at hans Færgeret krænktes, ligesaa vel naar større Skibe, navnlig Skibe som „Spodsbjerg“, fra Raskov, der efter Placat 16de Februar 1830 hører til Laars Færge-district, besørger Communicationen med det paa Langeland liggende Færgested Spodsbjerg, som naar denne besørges med mindre Fartøier, og at den Undertagelse, der ved Pl. 12te August 1820 er gjort i Disfavør af Færgeretten, nemlig for Kjøbmandsfartøiers Bedkommende, som det er tilladt at medtage Passagerer, ei kan finde Anvendelse paa Skibe i Farter som Dampskibet „Spodsbjergs“, der ikke er et Kjøbmandsfartøj, hvorhos han har urgeret, at Formaalet for det indstævnte Selskab ifølge § 1 af saammes paa en Generalforsamling besluttede Vedtægter er „Iværksættelse og Vedligeholdelse af en regelmæssig directe Dampskibsforbindelse mellem Langeland og Volland med Korsør“, og at den Omstændighed, at bemeldte Dampskibs Toure have et større Omfang, forsaavidt Skibet tillige besørger Communicationen med Korsør, Svendborg, Raskov og Rudkjøbing, er ligegyldig naar det dog, som Tilfældet er, ogsaa overfører Personer og Gods fra Raskov til Spodsbjerg.

Overretten kan imidlertid ikke Andet end tiltræde det Resultat, hvortil Dommeren i 1ste Instants er kommen. Om end ikke Indstævntes Opfattelse af Citantens Færgerettighed, hvorefter denne kun skulde være en Ret for ham til med større eller mindre aabne Vaade at overføre Personer og Gods fra Vestkysten af Volland til Østkysten af Langeland, maatte være den rigtige, saa skjønnes dog ikke bedre, end at Bestaffenheden af den Fart, hvori det indstævnte Selskabs Dampskib Spodsbjerg er sat, ikke med Høie kan ratificeres paa retsstridig Maade at gjøre Indgreb i den Citanten tilkomme Eneret. Bemeldte Dampskib indskrænker sig nemlig, efter hvad der foreligger, ikke til at overføre Personer og Gods mellem de 2 ovennævnte Steder Laars og Spodsbjerg,

men har en langt mere ubstrakt Route, nemlig Korsør, Svenborg, Nakkov, Spodsbjerg og Nubljøbing, og Skibet kan, fordi det paa sine første Tourer kommende fra Nakkov afsætter de derfra medtagne Passagerer m. m. i Spodsbjerg ved dets Anløben af sidstnævnte Steb, ikke siges at gaae i Færgefart mellem Nakkov og Spodsbjerg. Den Citanten tilkommende Ceneret kan kun antages at angaae Færgeretten, ei derimod den almindelige Befordringsret, i hvilken Henseende den væsentlige Forskiel fortjener at fremhæves, at Dampskibet kun til enkelte forudbestemte faste Tider medfører Passagerer m. m. mellem Volland og Vangeland, medens Citantens Færgerettighed kan udøves til enhverjohmst Tid, naar Transport med Færgen ønskes afbøttet.

I Henshold til Ovenstaaende vil den indankede Politiretsdom være at fadfaste.

Processens Omkostninger for Dverretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Den befalede Sagsførelse for Dverretten har været lovlig, men vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tillægges den befalede Sagsfører noget Salair.

For stemplet Papir har der her for Retten ikke været Brug."

Fredagen den 20de Marts.

Nr. 55.

Statsraad Buntzen

contra

Arrestanterne **John Flemming**, **Alexander Todbmann** alias **Ellik** og **Anthony Joseph** (Defensor Klubien), der tiltales den Første for Dvægthyveri og de 2 Sidstnævnte for samme Forbrydelse eller ialfald for Meddeelsagtighed deri m. m.

St. Thomæ Bytings Extrarets Dom af 29de Juli 1873: „Arrestanten Nr. 1 John Flemming, Nr. 2 Anthony Joseph og Nr. 3 Alexander Todbmann alias Ellik eller Ellik bør hensejtes til Forbedringshuusarbejde, de 2 Førstnævnte hver i 4 Aar og den Sidste i 3 Aar, og Arrestanten Flemming derhos efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning udsjores af Landet, og bør Nr. 1 og 2 Een for Vegge og Vegge for Een i Erstatning til R. Penn, J. Frager og Enken Johnstone betale henholdsvis Doll. 80, Doll. 40 og Doll. 18, dog at Arrestanten Todbmann in solidum med dem udreder de 2de sidstnævnte Beløb samt af det første Doll. 4. Arrestanterne Nr. 4 John Christopher Flemming og Nr. 5 Robert Carvelet bør for Actors Tiltale i

denne Sag frie at være. Samtlige af Actionen flydende Omkostninger udredes af Arrestanterne Nr. 1 og 2 Een for Begge og Begge for Een, dog at Arrestanterne Nr. 3, 4 og 5 in solidum med dem deeltage i Udredelsen af bemeldte Omkostninger, Nr. 3 med $\frac{1}{3}$ og Nr. 4 og 5 hver med $\frac{1}{5}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsejls efter Loven."

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 4de October 1873: „Den i nærværende Sag ved Underretten fæste Behandling og den der ergangne Dom bør uefterrettelig at være."

Højesterets Dom.

Om det end maa antages, at nærværende Sag efter de i den indankede Dom anførte Lovbestemmelser retteligen burde have været behandlet og paadømt ved St. Jans Landret, under hvis Jurisdiction Forbrydelserne vare begaaede, findes der dog, efter at Sagen har været Gjenstand for Paakjendelse ved en anden Jurisdiction, efter Indholdet af de ommeldte Lovbud og Forholdets Natur ikke tilstrækkelig Høie til, som ved Overretsdommen er fæstet, paa Grund heraf at annullere den i 1ste Instants affagte Dom, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at der ikke fra de Tiltaltes Side er fremsat nogen Indsigelse med Hensyn til Sagens Behandling.

Som Følge heraf vil Sagen være at paakjende i Realiteten, hvortil Højesteret ved kongelig Ordre af 4de f. M. er bemyndiget for det Tilfælde, at Retten ikke maatte billige den ved Overretsdommen givne Bestemmelse.

Efter den i Underretsdommen indeholdte factiske Fremstilling ere de Tiltalte John Flemming og Anthony Joseph ved bemeldte Dom rettelig ansæet efter Frdn. 11te April 1840 § 6, og de dem tilfundne Straffe af 4 Aars Forbedringshussarbejde for hver findes efter Omstændighederne passende, ligesom det maa billiges, at det ved Dommen er bestemt, at Flemming efter udstaaet Straf bliver at udføre af Landet. Hvad dernæst angaaer Tiltalte Alexander Toddmann, findes han efter de foreliggende Oplysninger med Hensyn til samtlige i Dommen nævnte 3 Tyverier at have gjort sig skyldig i en efterfølgende Meddeeltighed, der maa paadrage ham Ansvar efter ovennævnte Forordnings § 22, og hans Straf

bliver efter Omstændighederne at fassætte til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Derhos ville de Tiltalte være at tilpligte in solidum at udrede de i Underrettsdommen bestemte Erstatningssummer 80, 40 og 18 vestindiske Daler saavel som samtlige Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

John Flemming, Anthony Joseph og Alexander Toddmann bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, de to Første hver i 4 Aar og den Sidstnævnte i 1 Aar, hvorhos John Flemming bør efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning føres ud af Landet. Derhos bør de nævnte Tiltalte Een for Alle og Alle for Een udrede de i Underrettsdommen bestemte Erstatningssummer 80, 40 og 18 vestindiske Daler saavel som samtlige Actionens Omkostninger og derunder i Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Klubien for Høiesteet 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Overrettsdoms Præmisser hedder det: „Da de Forbrydere, der under nærværende, i 1ste Instants ved St. Thomæ Extraret behandlede og paadømte Sag, hvorunder Arresterne John Flemming, Alexander Toddmann alias Elick, Anthony Joseph, John Christopher Flemming og Robert Carvelet actioneres, den Første for Dvægtveri og de Dvægtvere for samme Forbrydelse eller ialfald for Medbeelagtighed deri, ere Gjenstand for Baatale, i det Hele og fuldstændig ere begaaede paa Den St. Jan, og herimod ikke kan komme i Betragtning den Omstændighed, at de sjaalne Kreaturer ere afhændede paa St. Thomas, eller at Fleertallet af de Tiltalte efter Angivelse af de Besjaaerne paa St. Jan er anholdt paa St. Thomas, hvor dog ingen af dem hørte hjemme, burde Sagen i Henhold til L. 1—2—24 cfr. Forordning 3die Juni 1746 § 4 have været behandlet og paadømt ved St. Jans Landret, der har sin egen Dommer, og den ifølge Gouvernementets Ordre ved St. Thomæ Extraret stedsfundue Behandling og den ergangue Dom ville sølgelig blive at annullere.“

I Underrettsdommens Præmisser hedder det: „Ifølge Gouvernementets Ordre af 28de f. M. tiltales under nærværende Sag Arresterne Nr. 1 John Flemming, Nr. 2 Anthony Joseph, Nr. 3 Alexander Todd-

mann alias Ellick, Nr. 4 John Christopher Flemming og Nr. 5 Robert Carvelet, den Første for Dvægttyveri og de Øvrige for samme Forbrydelse eller ialfsald for Meddeelsaglighed deri.

Omtrent i Midten af afvigte Mai Maaned blev der af Eierne af Plantagen Lamesure paa St. Jan, N. Penn til St. Thomæ Politii gjort Anmeldelse om, at han i Løbet af de sidste 14 Dage havde mistet 4 Køer og ved Forespørgsel hos de herbørende Slagtere havde erfaret, at i det mindste nogle af Køerne af Tilstalte Nr. 1 vare folgte her paa Den. En lignende Anmeldelse blev gjort af John Frazer, Eier af en Parcel af Plantagen Coralbay paa St. Jan, der den 4de Mai havde mistet en Ko. Da den nævnte Tilstalte saa Dage efter ankom hertil med sin Vaad, blev saavel han som den øvrige Besætning, de Tilstalte 3—5, anholdte og Undersøgelsen indledet imod dem ved St. Thomæ Politiret, samt snart efter imod Tilstalte Nr. 2, der er hjemmehørende paa St. Jan, ved Politiretten sammesteds, og er senere nærværende Sag beordret anlagt imod de Paagjældende.

Under denne maae de Tilstalte Nr. 1 og 2 ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isvrigt Oplyste ansees lovlig overbeviste om efter en forud lagt Plan om at stjæle Kreaturer paa St. Jan i Forening at have forsvet følgende Tyverier.

1. Engang i April d. A. en Aften efter Solens Nedgang satte de sig i Besiddelse af en ung rød Ko, der tilhørte ovennævnte N. Penn og græssede paa Plantagen Lamesures Land; efter at have transporteret Dyret til en Bugt paa samme Plantage, der kaldes Big eller Great Bay, ventede de, indtil den Tilstalte Nr. 1 tilhørende Vaad, hvis Besætning ved denne Leilighed bestod af de Tilstalte Nr. 3 og 4, ankom, hvilket først skete henad Morgenstunden, og ved Alles Hjælp blev nu Koen bragt ombord i Vaaden, der strax affeilede til St. Thomas.

2. Nogen Tid efter bemægtigede de samme Tilstalte sig ligeledes paa Lamesures Land en N. Penn tilhørende ældre rød Ko med et krunt Horn. De nærmere Omstændigheder ved dette Tyveri vare de samme som ved det nys omhandlede, kun at Vaadens Besætning denne Gang bestod af de Tilstalte Nr. 3 og 5.

3. Endelig fangede de, som det maa antages, den 4de Mai sidslæden paa Saltpond Bakke paa St. Jan en J. Frazer tilhørende rød Ko og en Kalv af samme Farve, der maa formodes at have tilhørt Enken Johnstone; i Forening med Tilstalte Nr. 3 førte de samme Dags Aften Dyrene til Saltpond og dervfra i Vaaden, hvis Besætning var den samme, som da det foregaaende Tyveri forsvedes, til St. Thomas.

Hvad angaaer det af Tilstalte Nr. 3 udviste Forhold, da har denne Tilstalte vel i Politiretten den 16de s. M. vedgaaet at have været vel bekendt med samtlige Tyverier, men denne Tilstaaelse skjønnes at maatte forklares ved den ubørligere, han for Extraretten har aflagt om sin Deeltagelse i de af de Tilstalte Nr. 1 og 2 begaaede Tyverier. Og gaaer denne ud paa, at han var behjælpelig med at bringe de to først staaende Køer fra Straubreddens

ombord i Baaden og derpaa her til Zen samt af Tilstalte Nr. 1 begge Gange som sin Andeel af Fragten af Kærne modtog usædvanlig store Besøb — Besætningen i de smaa Baade, der gaae i Farten mellem Nerne, sønnes væsentlig med en Andeel af den fortjente Fragt — men at han ikke var deelagtig i eller vidende om den af de Tilstalte Nr. 1 og 2 fattede Plan om at sjaale Kreaturer fra St. Jan og Lun havde en Mistanke, der, da den anden Ko førtes til St. Thomas, blev til Visshed, om, at de begge vare sjaalne.

Med Hensyn til det sidste Tyveri har han derimod vedgaaet, at han efter de to Andres Anmodning og vel vidende, at de havde sjaalet Dyrene, hjalp dem med at trække det ene af disse fra Ballen, hvor de Andre havde bundet de af dem tidligere paa Dagen sjaalne Kreaturer, ned til Strandsbredden og derefter med at bringe Dyrene ombord i Baaden, med hvilken han endelig seilede her til Zen.

De sjaalne Kreaturer bleve hver Gang af Tilstalte Nr. 1 efter Ankomsten hertil solgte til herværende Slagtere.

Af de Tilstalte er Nr. 1 John Flemming 44 Aar gammel, sødt paa Tortola, hvor han er Eiendomsbesidder, og ikke tidligere tiltalt eller straffet her i Landet, Nr. 2 Anthony Joseph 33 Aar gammel, sødt paa St. Jan, hvor han eier en Parcel af Eiendommen Mandahl og tidligere ved St. Jans Politirets Dom af 17de August f. A. for Tyveri af Sukkerør anseet med Straf af 10 Dages Fængselsarbeide, Nr. 3 Alexander Toddmann alias Alid eller Ellid 27 Aar gammel, sødt paa Tortola og 2 Gange inden St. Jans Politiret anseet med Mulcter for ringe Politiforseelser.

Efter det Foranstaende ere Nr. 1 og Nr. 2 at ansee som de, der i Forening have begaaet Dvægttyveri paa Marken, og findes den af dem forskyldte Straf i Medhold af Frdn. 11te April 1840 § 6 passende at kunne fastsættes til 4 Aars Forbedringshuusarbeide for hver, hvorhos Tilstalte Nr. 1 efter udsaaet Straf vil være at udsøre af Landet ved Politiets Foranstaltning. Tilstalte Nr. 3 skjønnes ikke at have paadraget sig noget Strafsansvar for sin Deeltagelse i det af de Tilstalte Flemming og Joseph først begaaede Tyveri, men at maatte ansees som skyldig i efterfølgende Meddeelagtighed i det andet og i samtidig Medvirkning i det 3die Tyveri; hans Straf herfor vil være at bestemme efter Frdn. 1840 §§ 22 og 21 cfr. § 6 og § 78, og synes at kunne bestemmes under Tret til 3 Aars Forbedringshuusarbeide."

Torsdagen den 26de Marts.

Nr. 61.

Advocat Hindenburg

contra

Skolelærer **Tønnes Christian Christensen Ohlen-**
schlæger (Defensor Bunken),

der tiltales for uteerligt Forhold mod Pigebørn.

Elbo Bruff og Holmans Herreders Extrarets Dom af 11te Juli 1873: „Arrestanten Tønnes Christian Christensen Øhlenschläger bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar og udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Anklageren, Sagsfører Baleur 10 Rb. og til Defensor, Sagsfører Jørgensen 10 Rb. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 12te Januar 1874: „Tiltalte Tønnes Christian Christensen Øhlenschläger bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Saaesen 15 Rb. til hver. Det Bødte at efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Ved de fremkomne Oplysninger, der i alt Væsentligt ere fremstillede i den indankede Dom, findes der tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte i flere af de i Dommen nævnte Tilfælde og navnlig med Hensyn til Pigebarnet Ane Marie Møller har gjort sig skyldig i et Forhold, der maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 176 sammenholdt med §§ 173 og 166. Den Straf, han herefter har forskyldt, bliver efter Omstændighederne at fassætte til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger, i hvilken Henseende Overretsdommen vil kunne stadfæstes.

Chi kjendes for Ret:

Tønnes Christian Christensen Øhlenschläger bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Statsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rb. til hver.

(Den indankede Doms Præmissjer følge i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 4.

Den 17de April.

1874.

Første ordinaire Sæksion.

Torsdagen den 26de Marts.

Nr. 61.

Advocat Hindenburg

contra

Tønnes Christian Christensen Øhlenschläger (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Skolelærer Tønnes Christian Christensen Øhlenschläger for uretsligt Forhold mod Bagebørn.

Arbeidsmand Thomas Møllers Hustru af Egum har under Sagen edelig forklaret, at, efterat, hendes Stifbatters Datter Ane Marie Møller, der efter sit Udsagn er født 26de Juni 1861, og som gik i Egum Skole, hvor Tiltalte var Lærer, engang i forrige Vinter havde yttret Ulyst til at gaae i Skole uden dog nærmere at angive nogen Grund dertil, fik hun — som det maa antages i den første Halsdeel af Marts Maaned s. N. — af sin Datter Karen Hansen Meddelelse om, at Ane Marie Møller havde betroet denne Grunden til, at hun nødig vilde i Skole, nemlig at Tiltalte brugte at tage hende op til sig bag Kæthedret, sætte hende paa sit Skjød og, idet han lod, som om han vilde hjælpe hende med at regne eller skrive, tage Klæderne op paa hende og blotte sig selv og derefter, idet han holdt hende med Ryggen op til sig og klemte hendes Been sammen med sine, gjøre hende vaad, hvilket Barnet troede skete derved, at han lod sit Vand. Rigtigheden af denne Meddelelse blev bekræftet af Ane Marie Møller, og det blev hende derfor paalagt, at hun, dersom Saadant skete igjen, fragt skulde forlade Skolen og komme hjem, og da hun senere den 24de Marts kort efter at være gaaet til Eftermiddagsskolen kom hjem og klagede over, at Tiltalte nu igjen havde behandlet hende paa samme Maade, undersøgte Thomas Møllers Hustru i Overværelse af Karen Hansen

Barnets Klæder og fandt da, at der paa dets Beenklæder var 2 vaade Pletter, en paa hvert Bugebeen, svarende til Indresiden af Laarene.

Ovennævnte Karen Hansen har i alt Væsentligt bekræftet Rigtigheden af sin Moders Forklaring, og hun har navnlig edelig forklaret, at hun var tilstede, da hendes Moder den 24de Marts, som meldt, afførte Ane Marie Møller hendes Beenklæder, og at det Vaade, der da fandtes paa disse, var tyk Sliim, og overeensstemmende hermed har Arbeidsmand Thomas Møller, der blev tilkaldt ved den ommeldte Leilighed, edelig forklaret, at han saae, at der paa Indresiden af Beenklæderne var 2 vaade Pletter, en paa hvert Bugebeen, samt at det var tydeligt at see, at det Vaade ikke var Urin eller Svæd, idet det var tungtslybende omtrent som Daggehvide, ligesom ogsaa et andet Vidne, for hvem Beenklæderne senere samme Dags Eftermiddag bleve foreviste, edeligen har udsagt, at der paa Indresiden af Beenklæderne, omtrent hvor Splittterne ende, var 2 Pletter, hvor der sad ikke saa lidt vaad Sliim, saa at det var tydeligt, at Pletterne ikke vare af Urin. Nævnte Beenklæder — der bleve udleverede til Politimesteren den 27de Marts og da befandtes at have 2 Pletter paa de af de ovennævnte Vidner omforskarede Steder, og med Hensyn til hvilke Thomas Møllers Hustru og Karen Hansen iøvrigt edeligen have forklaret, at de indtil da vare forblevne urørte, naar undtages, at Ane Marie Møller fik dem paa, da hun den 26de Marts igjen skulde i Stole — ere under Sagens Drift blevne indsendte til det kongelige Sundhedscollegium, der derefter i Skrivelse af 21de April f. A. har erklæret, at det ved en i Collegiet foretagen mikroskopisk Undersøgelse af de ommeldte Pletter er med Sikkerhed godtgjort, at disse hidrøre fra Udgydelse af mandlig Sæd.

Den ovennævnte Ane Marie Møller har under Sagen afgivet Forklaringer, der i det Væsentlige gaae ud paa, at Tilstalte allerede for næsten et Par Aar siden begyndte i Skoletiden at vise sig uteersig mod hende, navnlig ved at stille sin Haand ind gennem Splitten foran paa hendes Kjole og derefter at løfte hendes Understørter op og føle hende paa hendes nøgne Krop mellem Benene, samt at Uteerligheden, der efter hendes Udsagn i det første Aar fandt Sted sjældnere, men i det andet Aar hyppigere eller omtrent daglig, i lang Tid holdt sig indenfor den usynlige Grændse, men at Tilstalte i Sommeren 1872 en Dag kaldte hende op til sig paa Katthedret og forlangte, at hun skulde staae hos ham og skrive, hvorhos han, efter at have stillet hende mellem sine Been og løst hendes Klæder op paa sit Skjød, knappede sine Beenklæder op og sad derefter urolig, indtil hun mærkede, at hun blev vaad, i hvilken Henseende hun nærmere har udsagt, at hun først troede, at han lod sit Vand paa hende, men at hun snart blev vaer, at det ikke forholdt sig saaledes, idet der nemlig fandt noget deraf paa Gulvet, som han derefter søgte at viske ud med sin Træsko. Efter hendes Udsagn har Tilstalte senere oftere underkastet hende en lignende Behandling, og hun har navnlig paa staaet, at han i Tiden fra kort før Joul 1872 meget hyppigt og i Reglen daglig har gjort hende vaad, ligesom hun ogsaa har forklaret navnlig at have seet Tilstalte behandle Pigebarnet Barbara Bjerrisgaard, der maa antages at være omtrent

10 Aar gammel, og som ligeledes gik i Egum Skole, paa lignende Maade. Med Hensyn til, hvad der passerede den 24de Marts, har Ane Marie Møller derhos forklaret, at, da hun, efter om Middagen at have været hjemme, var, medens nogle andre Skolebørn legede udenfor Skolen, gaaet ind i Skolestuen for at læse paa en Lectie, som Tilstaale om Formiddagen havde poaalagt hende at læse om, kom han lidt efter fra sit private Værelse ind i Skolestuen, og efterat han havde søgt at besætte et Gardin, der pleiede at hænge for de nederste Ruder i et Vindue, der vendte ud til Pladsen, hvor Skolebørnene legede, hvilket Gardin var gaaet løst, og han, da Gardinsnoeren var for kort, havde revet et Stykke af det Seglgarn, hvormed en Svamp var besættet til den store Table, og bundet det til Gardinsnoeren og derefter sat Gardinet fast, gik han hen til hende, der sad paa Skolebænken, og tilfredsstillede sin Uteerlighed, og da han var færdig dermed, gik han atter ind i sit Værelse, hvorefter hun strax tog sine Bøger og begav sig hjem, hvor hun da fortalte det Passerede. Det ommeldte Gardin er under Sagens Drift blevet efterseet af en Politibetjent, der har forklaret, at han fandt Gardinet besættet ved Hjælp af et lille Stykke ganske tyndt Seglgarn eller meget grov Traad, der ved den ene Ende var anbragt i Vinduestrogen og ved den anden knyttet til en anden Snor ved Gardinet, samt at bemeldte Seglgarn eller Traad svarede aldeles til det, hvormed Svampen var ophængt ved den store Table.

Flere andre af Skolebørnene have ligeledes sigtet Tilstaale for at have i Skoletiden udviist Uteerlighed imod dem, i hvilken Henseende det navnlig er forklaret af Petra Jørgine Jensen, der efter sit Udsagn er født den 12te April 1861 og i Foraaret 1872 kom ud af Egum Skole, at Tilstaale i Løbet af den foregaaende Vinter har i Skoletiden gjentagne Gange sat sig hos hende paa Skolebænken og trykket hende med Haanden for Brystet eller Maven, og at han navnlig ogsaa undertiden har gjort dette efter at have stukket Haanden ind under et uldent Tørklæde, hun pleiede at have knyttet om Hals og Bryst, eller indenfor Splitten paa hendes Kjolestjort, hvilken Behandling efter hendes Udsagn var hende ubehagelig, uden at hun dog turde afværge den eller vise Tilstaale, at den var hende imod, — af Mette Andersen, at Tilstaale i Sommeren 1872, da hun gik i Stoustrup Skole, hvor Tilstaale ligeledes var Lærer, og til hvilken Tid hun maa antages at have været noget over 12 Aar gammel, 2 Gange satte sig hos hende paa Skolebænken og stak sin Haand ind gennem Splitten bag paa hendes Kjole og Understjorter og bevægede den bag paa hendes Krop, saa at det kilbrede, hvorhos hun har tilføjet, at Tilstaale ved den sidste af de ommeldte Leiligheder havde sin Haand paa hendes bare Krop, men at han, da hun kom til at græde derover, strax tog Haanden til sig, — af Karen Marie Jensen, der har angivet at være født den 20de Juli 1862, at Tilstaale engang i Sommeren 1872 i Stoustrup Skole satte sig hos hende paa Skolebænken og, efter at have stukket sin Haand gennem Splitten bagpaa hendes Stjorter, kilbrede hende bag paa, og at han den næste Dag, da hun for at undgaae lignende Behandling havde læstet sit Overstjort forpaa, stak sin Haand gennem Splitten foran paa dette og kilbrede hende paa Maven,

ligesom han ogsaa da søgte at føre Haanden om bag paa hendes Krop, hvorhos hun har tilføiet, at hun ved den sidste Leilighed kom til at græde, og at Tilstalte derefter aldrig har viist lignende Adfærd imod hende, — og af ovennævnte Barbara Bjerregaard, at Tilstalte i Løbet af sidste Vinter oftere har, idet han satte sig ved Siden af hende paa Skolebænken i Egum Skole eller stillede hende op foran sig, taget hendes Skjorter op og søgt hende paa den bare Krop navnlig bag paa Legemet, og at hun ved en af disse Leiligheder mærkede, at der kom noget af hans nøgne Skind ind mellem hendes Been, og at hun blev vaad, hvorhos hun har tilføiet, at hun tydelig kunde mærke, at det ikke var hans Haand.

Barbara Bjerregaard har derhos forklaret, at hun tidt har seet Tilstalte sidde hos Ane Marie Møller og have denne enten seran sig eller paa sit Knæ, samt at hun den 24de Marts f. A., da Ane Marie Møller, som meldt, kort forinden Eftermiddagskolen skulde begynde, var gaaet alene ind i Skolestuen, saae, at Tilstalte sammesteds stod ved det ene Vindue ifærd med at binde Gardinet fast, og at hun kort derefter listede sig til at see gennem et andet af Skolestuens Vinduer, for hvilket der ikke var hængt noget Gardin, og da saae ham sidde hos Ane Marie Møller, men at hun ikke fik nærmere at see, hvad der skete mellem dem, idet hun af Frygt for, at Tilstalte skulde opdage hende, strax snerede sig fra Vinduet. Det maa derhos antages, at der, forinden Undersøgelsen i denne Sag begyndte, er mellem nogle af Pigebørnene i Egum Skole blevet talt om Tilstaltes uteerlige Forhold ligeoverfor dem, samt at særlig Tilstaltes Forhold ligeoverfor Ane Marie Møller ogsaa har vakt de Skolebesøgende Drenges Opmærksomhed, og 2 af disse have navnlig hver for sig forklaret, at de een Gang have seet Tilstalte sidde hos Ane Marie Møller og løste hendes Skjorter lidt op, og at de, forinden Undersøgelsen i denne Sag begyndte, have drillet hende med at være Kærester med Tilstalte.

Tilstalte har imidlertid vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i uteerligt Forhold ligeoverfor noget af de ovennævnte Pigebørn, og han har særlig, forsaavidt angaaer Sigtelsen for den 24de Marts f. A. at have viist Uteerlighed mod Ane Marie Møller, anbragt, at han ikke ved den omhandlede Leilighed var sammen med hende i Skolestuen, og at han end ikke bemeldte Dag har seet hende, efterat han om Middagen havde været i hendes Hjem, og da det efter Bestaffenheden af de af de ommeldte Børn afgivne Forklaringer, der tildeels have været vakkende og ustabige, ligesom enkelte under Sagen fremkomne Oplysninger maae vække Tvivl om deres Rigtighed — hvilket navnlig ogsaa gjælder med Hensyn til Ane Marie Møllers Forklaring om, hvad der skal være foregaaet den 24de Marts f. A., — findes betænkeligt imod Tilstaltes Benægtelse at ansee et tilsvækkeligt Beviis tilveiebragt for, at Tilstalte, der igrigt har gode Vidnesbyrd om sit Forhold navnlig ogsaa i sædelig Henseende, har gjort sig skyldig i den Forbrydelse, hvorfor han er sigtet, vil han, der er søbt den 3die April 1838 og ikke sees tidligere at have

været tiltalt eller straffet, være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger."

Nr. 78.

Statsraad Bungen

contra

Arrestantinden **Josephine Emilie Hassing, Gjensemanns Enke** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de Februar 1874:
„Arrestantinden Josephine Emilie Hassing, Gjensemanns Enke bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Møller og Hedscher med 5 Rd. til hver. Alt efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Hindenburg for Højesteret betales Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Josephine Emilie Hassing, Gjensemanns Enke, der er født d. 29de Marts 1829 og senest ved denne Rets Dom af 31te Decbr. 1872 anseet efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, er under nærværende, mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen, med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have sidstafsigte 23de Januar sjaalet en Pakhuuskarl Bendt Johan Jonassen tilhørende, til 2 Rd. 3 Mk. vurderet Stortrøst, der hang i et Kjøkken, hvortil Arrestantinden, da hun tog den, havde uhindret Afgang.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu blive at dømmes efter fornavnede Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Nr. 75.

Advocat Henrichsen
contra

Arrestantinden **Ane Marie Christensbatter** eller **Christensen** med Tilnavn **Myrhøi** (Defensor Bungen), der tiltales for Tyveri og ulovlig Besiddelse af stjaalne Koster.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 29de December 1873: „Arrestantinden Ane Marie Christensen, kaldet Myrhøi bør straffes med Tugthuusarbejde i 3 Aar. Hun bør derhos udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator, Kammerassessor Johansen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Høegh 5 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Februar 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Aar.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. 3 Salarium til Advocat Henrichsen og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Ane Marie Christensbatter eller Christensen med Tilnavn Myrhøi for Tyveri og ulovlig Besiddelse af stjaalne Koster.

Ved Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig gobtgjort, at hun i Løbet af sidste Efteraar har i flere forskjellige Gange fra forskjellige Slagteres Boder eller Bøgne paa Torvet i Aal-

borg Ajaalet endeel Kjøbvarer, efter hendes Opgivende til en samlet Bærbi af over 4 Rd., uden at Eierne af disse Varer imidlertid med Sikkerhed ere usundne, undtagen forsaavidt angaaer en slagtet And af Bærbi 5 Mk., som Tiltalte har frafjaalet Slagter Levring, der imidlertid har frafaldet Krav paa Erstatning, og endvidere er det paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte en Aften i October Maaned s. A. har tilvendt sig en Skjorte og et Gardin, der tilhørte Arbeidsmand Carl Vadum og af dennes Hustru vare tilligemed andet Tøj ophængte til Tørring i Gaarden til deres Leilighed i Aalborg, og med hvilke Gjenstande Tiltalte blev paagreben paa Stedet af Eieren, der imidlertid efter at have frataget hende Tøjet lod hende gaae

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1818, og som tidligere gjentagne Gange har været straffet, senest ifølge Overrettens Dom af 1ste Mai 1871 for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 med Tugthuusarbejde i 2 Aar, være at ansee for 6te Gang begaaet Tyveri efter samme Bestemmelse i Straffeloven, og da den hende ved Underrettsdommen idømte Straf af Tugthuusarbejde i 3 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil nævnte Dom, hvis Bestemmelser om Actiøns Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste."

Nr. 76.

Advocat Hindenburg

contra

Nasmus Sørensen Hjorth (Defensor Levinfen),

der tiltales i Henhold til Straffelovens §§ 100, 101 og 203.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 23de December 1873: „Arrestanten **Nasmus Sørensen Hjorth** bør hensejtes i Fængsel paa sædvanlig Fængelkost i 60 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Busch med 5 Rd. og til Defensor, Procurator Borch med 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 9de Februar 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3
 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinfen
 for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Rasmus Sørensen Hjorth i Genhold til Straffelovens §§ 100, 101 og 203“

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Tiltalte for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, da har Politibetjent Dallgaard forklaret, at, da han den 5te November f. A. om Morgenen tilligemed to Sogneraadsmlemmer indfandt sig i Hedensted Fattighuus for at opferdre Tiltalte til at møde i Forhør og gjentagende havde banket stærkt paa Døren til Tiltaltes Stue samt raabt, at han kom i Politiets Vrinde, hørte han, at Tiltalte paa sin Hustrus Spørgsmaal, om hun skulde lukke op, svarede: „Nei lad dem blive udenfor det Kram“ eller brugte et lignende Skjældsord, og da Konen omsider havde lukket dem ind, nægtebe Tiltalte, der laa i Sengen, at staa op og følge med, idet han overdængebe Politibetjenten, der var i Uniform, med Uqvemsord, hvorhos han, da Politibetjenten tilfids truebe med at anvende Magt og foreløbig slog Overdøynen paa Sengen tilfide, begyndte at sparke efter ham, dog uden at ramme ham, samt endelig, idet Betjenten nu tog fat paa hans Been, reiste sig op i Sengen og slog ham lige i Ansigtet med sin Haand, hvorefter han dog klæbte sig paa og uden videre Bægning lod sig føre til Herredæcontoiret. Tiltalte har erklæret Intet at have at erindre imod Sandheden af den saaledes afgivne Forklaring og navnlig indrømmet, at han, uden dertil at kunne angive nogen Grund, nægtebe Politibetjenten og de to Sogneraadsmlemmer at komme ind i hans Stue samt slog Betjenten i Ansigtet, da denne maatte bruge Magt for at faae ham til at følge med, hvad han havde nægtet at gjøre godvillig; det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1805 og tidligere flere Gange har været straffet for Løsgængeri og Veltteri, senest ifølge Hjerre Herreds Politirets Dom af 9de Marts 1869 for fidsnævnte Forseelse med Fængsel paa sædvanlig Fængelse i 12 Dage, ved Underrettsdommen er for det saaledes af ham udviste Forhold anset efter Straffelovens §§ 100 og 101 cfr. § 23, ligesom Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fængelse i 60 Dage, og den inbantebe Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.“

Onsdagen den 1ste April.

Nr. 59.

Advocat Levinfen

contra

Møller Ole Olsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 248.

Raskø Birkis Extrarets Dom af 18de Juli 1873: „Tiltalte, Møller Ole Olsen af Høielse bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 4 Dage samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Glæiser og Rikau 10 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 6te Januar 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Nyhlert og Rasko betaler Tiltalte, Møller Ole Olsen af Høielse 10 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Da det Forhold, hvori Tiltalte efter den indankede Doms Fremstilling har gjort sig skyldig, og om hvilket der efter den til Høiesteret fæste Indstævning alene her for Retten kunde være Spørgsmaal, ikke ved Dommen er tilregnet ham som Tyveri eller Bedrageri, men alene er henført under Straffelovens § 248, og hans Straf herefter ikkun er bestemt til 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, maa han efter Forfristerne i Placat 23de Mai 1840 § 1 antages at have været uberettiget til at forlange Sagen indstævnet til Høiesteret. Som Følge heraf og da Appellen hertil Retten alene er fæet efter Tiltaltes Begjæring, vil Sagen være at afvise. De Actor og Defensor for Høiesteret tilkommende Salairer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Advocaterne Levinfen og Heinrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rb., der udredes af det Offentlige.

I den indbanteede Doms Præmiøser hedder det: „Under nærværende, fra Ballø Birk's Ertvaret hertil indbanteede Sag actioneres Tiltalte, Møller Ole Olsen af Høielse for Tyveri eller Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 248

Da der ved en hos Tiltalte foretagen Huusundersøgelse var forefundet en Deel Søm, henlagte i en paa Tiltaltes Loft staaende Kiste, nemlig:

20 Pakker 3 $\frac{1}{2}$ " à 500 til Værbi . .	21	Rd.	4	Mk.	"	f,
1 do. 4" à do. " — . .	1	—	1	—	8	—
12 do. 3" à do. " — . .	15	—	"	—	"	—
4 do. à 1000 Tækkesøm — . .	2	—	4	—	"	—

samt et Parti løse Søm, anflaaet til

2000 deels 4" deels 3", men overveiede

mest 3 $\frac{1}{2}$ " til Værbi 4 — 2 — " —

hvilke efter det Oplyste maas antages at tilhøre Møllebygger Hans af Slaagelse, der havde medbragt dem blandt de Materialier, han skulde benytte ved Opsyressen i Aaret 1872 af Tiltaltes nuhavende Mølle og Stuehuus, og saa Tiltalte efterhaanden under megen Vakk og Selvmobsigelse den Forklaring, at disse Søm vare bleve fundne af ham i Løbet af de første Maanedee af 1873 paa Loftet over Stuehuset mellem en Deel sammesteds opstaaede Høvs-paaner. Disse Spaaner har han selv tilligemed to Smaadrenge efterhaanden opsamlset paa Byggepladsen og baaret dem op i Sætte paa Loftet, hvor han saa ryfede Spaanerne ud og stablede dem op, uden at han vil have bemærket, at der da var Pakker med Søm imellem dem, og han har paa det Bestemteste nægtet selv med Vidende at have bragt Sømpakkerne op paa Loftet og kan kun forklare disse Tilstedeværelse berbed, at det maa være Ørnene, som have sukket Pakkerne ind mellem Spaanerne. Men naar hensees til Sømmenes Vægt, idet de fleste af Pakkerne veie over 7 Pd., maa det antages umuligt — hvad Tiltalte ogsaa tilsiibt maa ansees at have erkjendt — at disse ubemærket skulde kunne være komne ind i og ud af Sættene, og ligesaa lidt er der oplyst Noget som helst til Beskyrkelse af den Formodning, at Smaadrenge skulde have sukket Pakkerne ind mellem Spaanerne. Hertil kommer, at Tiltalte ikke har omtalt sine Hund til Nogen, end ikke til sin Hustru og ogsaa har forbulgt det for Tieren, med hvem han har talt flere Gange i det Fjerding-aar, der forløb mellem den Tid, da han angiver at have begyndt at finde Søm, og indtil han blev arresteret i Anledning af nærværende Sag, uden at omtale Sømmene, hvilket ikke, som Tiltalte har villet gjøre gjældende, kan, naar hensees til Sømmenes store Værbi og de extraorbitaire Omstændigheder, hvorunder Tiltalte vil have fundet dem, tilskrives Olemsonhed.

Efter hvad der saaleses under Sagen er oplyst, maa det statueres, at Tiltalte swigagtigen har villet tilsegne sig Sømmene, og da hans Forhold i denne Henseende nærmest maa henføres under Straffelovens § 248, maa det billiges, at Tiltalte, der ikke forhen er straffet, men ved Kjøbenhavn's Crimi-nals- og Politirets Dom af 9de October 1866 i en mod ham for Brandstiftelse og Afurancefvg anlagt Sag frifunden for Actors Tiltalte med Paalæg

af Sagens Omkostninger, ved den indankede Dom for Forholdet med Sømmene er anset efter ovennævnte § i Straffeloven, og da den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 4 Dage findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligesledes tilliges, i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 81.

Advocat Henrichsen
contra

Stomager **Peter Jensen Petersen** (Defensor Levinsen), der tiltales for at have ved Trusler søgt at afdvinge anden Mand Penge.

Rønne Rådsheds Extrarets Dom af 16de Marts 1874: „Tiltalte, Stomager Peter Jensen Petersen af Rønne bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt skyldende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Lund 5 Rd. og til Defensor, Procurator Ipsen 4 Rd. At efterkommes under Afbærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at erindre, kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Levinsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Stomager Peter Jensen Petersen af Rønne for at have ved Trusler søgt at afdvinge anden Mand Penge, og er Sagens Sammenhæng følgende:

Den 10de Januar dette Aar tilskrev Tiltalte Procurator Petersen et Brev, hvori han meddelede ham, at, dersom Procurator Petersen ikke affinder sig med ham og betaler ham 30 Rd., saa skal han til Trods for Amtmanden indfinde sig paa gammel Ribbermaneer, hvorhos han beeder Procurator Petersen huffe paa Lieutenant Low paa Nybro Kro og siger, at han har Beviis i Hænderne, samt at, hvis den Kjeltring (Procurator Petersen) ikke vil paa en pæn Maade, skal Offentligheden afgjøre det, og at Lovens Arm, hvis han ikke saer sit Tilgodehavende, nok skal ramme slige Slyngler. Forjaavidt Stomager Petersen i Brevet taler om sit Tilgodehavende hos Procurator Petersen, saa er

der ikke under Sagen oplyst Noget, som bestyrker, at Tiltalte kan have staaet i den Formening, at Procurator Petersen skylder ham Penge.

Hvad Skrivelsen angaar, saa er der ingen Grund til at tage noget Hensyn til de forskjellige tilveels høist usandsynlige Fortolkninger, som Tiltalte har villet give af dens enkelte Udtryk, hvorimod Retten ikke skjønner bedre, end at Brevet, navnlig naar hensees til, at Hensigten isølge Tiltaltes egen Tilstaelse med samme har været at indjage Procurator Petersen saadan Skrak, at han betalte Tiltalte 30 Rb., og til, at Forfatteren er en for Bedrageri og for volbeligt Overfald straffet Person, maa forstaas saaledes, som de i samme brugte Udtryk efter deres naturlige Betydning søre med sig, nemlig at Tiltalte veels truer Procurator Petersen med et volbeligt Overfald og veels vil lade ham forstaae, at han har Beviis for, at Petersen i Forbund med en tidligere for Bedrageri straffet Person har gjort sig skyldig i Bedrageri, og at han, hvis Procurator Petersen ikke affinder sig med ham, vil angive ham, for at han kan blive straffet:

Tiltalte er født paa Christiansø den 4de Februar 1828 [1829], har tidligere været tiltalt og straffet:

1. Ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 19de Juli 1856 for Bedrageri med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.

2. Ifølge Rønde Kjøbstads Extrarets Dom af 19de Januar 1864 for Overfald paa sagesløs Person med 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.

3. Ifølge Rønde Kjøbstads Politirets Dom af 21de September 1868 [1869] for Brud paa den Fred, der bør herske paa offentlig Gade.

Han vil nu være at ansee efter almindelig borgerlig Straffelov § 245, og findes Straffen under Hensyn til samtlige under Sagen oplyste Omstændigheder passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage."

Fredagen den 10de April.

Nr. 67.

Advocat Broch

contra

Julius Georg Ludvig Carl Kirchheiner (Def. Henrichsen),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 262 2det Stykke.

Criminal- og Politiretens Dom af 24de Januar 1874:
„Tiltalte Julius Georg Ludvig Carl Kirchheiner bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lassen og Rothé med 10 Rb. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbandede Dom anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at erindre, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne bliver at nedsætte til 1 Maaned.

Ihi kjenbes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til een Maaned. I Salarium til Advocaterne Brod og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indbandede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Julius Georg Ludvig Carl Kirchheiner for Overtrædelse af Straffelovens § 262 2det Stykke med Hensyn til Førelsen af Handelsbøger vedrørende den af ham under Firmaet Kirchheiner & Co. som dets eneste Ihændehaver fra Slutningen af Mars Maaned 1872 og indtil den 12te Februar f. A., da han opgav sit Bo som fallit til Skifterettens Behandling, her i Staden brevne Manufacturhandel en gros.

Af de i Sagen fremkomne Oplysninger og Tiltaltes egen Forklaring fremgaaer det, at han, der under 16de Mai 1872 erhvervede Borgerklub som Grosferer heri Staden, ikke til den omhandlede Handel har benyttet de autoriserede Handelsbøger, med hvilke det ifølge Forordning 1ste Juni 1832 paahvilede ham som Grosferer at være forsynet, før under 27de September 1872, at han indtil den Tid ikke har ført nogen Journal, men kun 2 Kladebøger og en uautoriseret Hovedbog, at han til intet Tidspunct har ført nogen Raasbog eller andet Forretningens Pengeforhold betræffende Regnskab end en Conto for contant Salg deels i den ældre uautoriserede Hovedbog deels i den autoriserede Hovedbog, med hvilken sidste var fra 4de September 1872 forbunden en Noticebog for contant Salg og 3 Contoer, benævnte Vareomkostningsconto, Handelsomkostningsconto og egen Conto, hvilke alle kun angif Pengeudgifter, samt at han ingen Lagerbog eller Lagerconto har ført.

Tiltaltes Regnskab har saaledes i det Hele taget været indrettet paa en Maade, der, selv om hans Bøger havde været førte usiagtigt, dog vilde have gjort det vanskeligt at see, hvorledes hans Bo gennem hans Omsetninger var bragt i den Tilstand, hvori det var, da han fallerede, idet bemeldte Regnskab hverken gav tilstrækkelig let Afgang til at udfinde, hvilke Activer der, forsaavidt disse bestode af Bæter, havde været i Boet, eller hvilke Pengesummer der vare indgaaede i Boet, men da det derhos er meget langt fra, at Regnskabet er ført med Nøiagtighed, men tvertimod lider af Uordener af en ind-

gribende Virkning, er det, saaledes som det foreligger, umuligt gjennem samme at komme til Kundskab om Forretningens Gang og om Marsagerne til dens ubelbige Udfald. Den Conto, der angaaer det contante Salg i den autoriserede Hovedbog og den saamtidig med denne brugte Noticebog, er saaledes ikke ført fuldstændigt; i Vareomkostningscontoen og Handelsomkostningscontoen ere for 4 Maanedes Udgifterne anførte med en samlet Sum for hver Maaned uden nogen Angivelse af, hvortil disse Udgifter ere gjorte; den saakaldte „egen Conto“ er ført meget ufuldstændigt, og en Bog over Ordreer paa forskrevne Varer, en saakaldet Arbeidsbog, en Begrebog og en Dvitteringsbog ere alle ufuldstændigen førte, den sidstnævnte saagodtsom slet ikke.

Desuden findes der i Hovedbogen opført Poster, der ikke ere optagne i Journalen og omvendt, Poster anførte paa Credits- sidebetfor paa Debet- Siden, og 2 Personer, paa hvem Tiltalte havde trukket Begler til et Beløb af mellem 1600 og 2000 Rd., debiterede for samme, uden at Industribanken, der havde discounteret Beglerne, var bleven opført paa Creditsiden.

Det maa saaledes ansees beviist, at der i Tiltaltes Handelsbøgers Førelse er begaaet Uordener, der maae betegnes som grove, og da der intet Hensyn kan tages til den af ham til sit Forsvar paaberaabte Omstændighed, at Feilene hidrøre fra en nu afdød Person, der førte hans Bøger, idet Ansvoaret i saa Henseende i alle Tilfælde maa paahvile ham, saa vil Tiltalte, der er født den 12te Mai 1847 og ikke funden forhen straffet, blive at dømmes efter det ovenansførte Lovbud efter Omstændighederne til simpelt Fængsel i 2 Maanedes.

Mandagen den 13de April.

Nr. 84.

Advocat Nellesmann

contra

Arrestanten **Jens Jensen**, kaldet **Bager** (Defensor Hindenburg), der tiltales for Tyveri.

Gjerlev Distrikt Herredets Extrarets Dom af 20de Februar 1874: „Arrestanten Jens Jensen, kaldet Bager bør straffes med Tugthuusarbejde i 2 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Olsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Braff 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 16de Marts 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbantebe Dom anførte Grunde tjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt atstande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Hindenburg for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indbantebe Doms Præmisser hebbes det: „Arrestanten Jens Jensen, kaldet Bager — der er født i Mæret 1833, og som, efter ved Overrettens Dom af 11te October 1852 at være anset for 3die Gang begaaet Tyveri med 4 Aars Forbedringshuusarbeide, er straffet i 1859 for attenteret Bolbtægt med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, i 1865 for ulovlig Dmgang med Hittegods med 4 Aars Forbedringshuusarbeide og i dette Aar for Overtrædelse af Straffelovens § 178 med simpelt Fængsel i 8 Dage — tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og er det ved hans egen, med Sagens øvrige Dplysninger stemmenbe Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han en Formiddag den 16de Januar d. A. i den Hensigt at stjæle Brændeviin er gaaet ind i det af Formanden ved Afsens Rridtværk Carlsson og Arbeidsmand Jacob Peder Laursen beboede Huus i Afsens, hvis Beboere paa den Tid vare fraværende, og hvis ene Indgangsdør han fandt uafslaaset, men at han, da han, efter fra Forsluen at være gaaet ind i Kjøkkenet, fandt Døren, som førte derfra ind til Laursens Bærelse, aflukket med en Hængelaas, som han forgjæves søgte at ituslaae med en Muursteen, og ligesledes fandt en anden Dør, gjennem hvilken han vilde gaae fra et til Kjøkkenet stødende Bærelse ind i Carlssons Leilighed, aflaaet, atter er gaaet ud af Huset og har med Bold banet sig Afgang til Carlssons Forslue ved med Hænderne og sit Knæ at trykke saa haardt paa den aflukkede Indgangsdør, der var en Fløidør, at en oven i Dørfarmen anbragt Jernbøile, hvorigjennem en Træpind var stukket saaledes, at den gif nedfor den ene Fløi, trykkes ud af Dørfarmen. Fra Forsluen gif han gjennem en uafslaaset Dør ind i Carlssons Bærelse, og da han ikke her kunde finde Brændeviin, udtog han af Lommen i Carlssons Frakke, der hang paa Bæggen, en Tegnebog og tilegnede sig deraf en Femdalersejdbel, hvorpaa han, der atter lagde Tegnebogen i Frakkelommen og tilslukkede Indgangsdøren, lagde sig til at sove i et Bærelse i den anden Deel af Huset, hvor han kort efter blev anholdt. Femdalersejdbelen, der ved hans Anholdelse fandtes skjult i Foret i hans Kaffet, er tilbageleveret Bestjaalre, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

Ibet der nu efter Bestemmelsen i Straffelovens § 61 2det Led ikke vil kunne tillægges den ovennævnte, Arrestanten for over 10 Aar siden for 3die Gang begaaet Tyveri overgaaede Dom Gjentagelsesvirkning, vil han for sit omhandlede Forhold være at ansee efter Straffelovens § 229 Nr. 4 tildeels sammenholdt med § 46 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes pas-

fende bestemt til Tugthuussarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste."

Nr. 82.

Advocat Hindenburg

contra

Arrestanten **Jens Peder Hansen** (Defensor Bunken),
der tiltales for Tyveri.

Sorø Birk's Extrarets Dom af 16de Januar 1874: „Arrestanten, Drengen Jens Peder Hansen bør straffes med 15 Rottingslag og udrede alle af nærværende Action lovlig flyvende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Floor 5 Rd. og til Defensor, Procurator Windfeld Hansen 4 Rd. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Landsøver samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Marts 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Bøcher og Tvermoes for Overretten betaler Arrestanten Jens Peder Hansen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Jens Peder Hansen, der er født den 24de Januar 1858 og ikke sunden tidligere straffet, under nærværende, ifølge hans Begjæring fra Sorø Birk's Extraret hertil indankede Sag ved egen, af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilfåaelse er overbevist at have den 5te December s. A. straffjaalet sin Huusbond Søren Johansen 2 Mk. 5 β, maa det billiges, at han ved Underretsdommen af 16de Januar d. A. herfor er anset efter Straffelovens § 228 cfr. §§ 37 og 21, og da den valgte Straf af 15 Rottingslag findes passende, og Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil Underretsdommen i det Hele være at stadfæste.“

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 5.

Den 2den Mai.

1874.

Første ordinaire Session.

Torsdagen den 16de April.

Nr. 69.

Advocat Heinrichen
contra

Telesfore Raffin (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri og Meddeelagtighed i svigagtig Fallit.

Frederikssteds Extrarets Dom af 18de Februar 1873: „Tiltalte Thaddæus C. Woods bør hensættes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 48 Timer. Tiltalte A. Telesfore Raffin bør for Tiltale i denne Sag fri at være. De af denne Sag flydende lovlige Omkostninger bør Tiltalte T. C. Woods udrede med det Halve, forøvrigt udredes de af det Offentlige. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 24de September 1873: „Tiltalte Thaddæus C. Woods bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 10 Gange 48 Timer, og Tiltalte A. Telesfore Raffin bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 56 Dage. Saa betale og de Tiltalte Gen for Vegge og Vegge for Gen de af Actionen flydende Omkostninger. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiestrets Dom.

I den indankede Dom er det med Høie antaget, at hverken den af Tiltalte Raffin paa egne eller den af ham paa hans

Hustrus Begne fremsatte, i Dommen omhandlede Fordring enten i det Hele eller for en Deel tør ansees for opdigtet. Ligesom der nu ikke kan paalægges ham noget Strafsansvar, fordi han har skaffet sig Betaling af sin Debitor for sin egen Fordring paa en Tid, da Debtors Fallit var nærforestaaende, saaledes findes han heller ikke at kunne straffes for det af ham paa hans Hustrus Begne udbiste lignende Forhold; og da det derhos ikke med Sikkerhed kan antages, at han til Dækning af sin egen Fordring svigagtig har ladet sig overdrage Varer af større Værdi end fornødent, og der mangler tilstrækkelig Føie til at gaae ud fra, at Hensigten med at søge Dækning for Hustruens Fordring har været at sikkre Fallenten eller dennes Huusstand en Deel af Boet mod Creditorernes Forsøgning, vil der være at tillægge Tiltalte Frisindelse, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at tilsvare Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Telesfore Raffin bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han tilsvarer Actionens Omkostninger, derunder i Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hindenburg for Høiestret 12 bestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende, fra Frederikssteds Extraret indankede Sag tiltales Thaddeus C. Woods for svigagtig Fallit og A. Telesfore Raffin for Bedrageri og Meddeeltighed i det af E. C. Woods udbiste Forhold.

Den 8de November f. A. opgav Tiltalte, Detailhandler E. C. Woods i Frederikssted sit Bo til Skiftebehandling som fallit; ved Registreringen blev der i hans Boutik i Dronningensgade Nr. 17 foresundet som ham tilhørende Varer og Boutikinventarium til efter den under Forretningen fete Burdering et Beløb af Doll. 216 77 ct., deraf Varer til Beløb Doll. 172 27 ct., medens de flere i Boutikken foresundne Artikler til Værdi Doll. 47 69 ct. reclameredes af Medtaltte Raffin, der er Woods Svigerfader, hvorhos Woods erklærede, at han ikke eiede Andet, da samtlige Meubler og Effecter, han havde i Brug, tilhørte hans Svigermøder, Mad. Raffin. Efter en Angivelse om, at Woods havde besøget sine Creditorer, fornemlig ved kort før Fallitten at lade hortsføre Størstedelen af sin Varebeholdning, blev der foretaget en offentlig

Undersøgelse, hvorunder der fremkom saadanne Oplysninger om de Tilstautes Transactioner, at Tilstaute blev institueret som vbenneft.

Ifølge en af Skifteretten under de efter Overrettens Kjendelse optagne yderligere Forhører afgiven Erklæring skulde efter Woods's Bøger Varebeholdningen den 31te October, naar alene Boutiksalgene — til Vælsb fra 1ste Mai til 31te October Doll. 1935 70 ct. — førtes til Afgang, udgjøre en Værdi af Doll. 1828 45 ct., hvilket Vælsb paa det Nærmeste stemmer med, hvad Tilstaute i et Brev til en af sine Creditorer paa St. Thomas af 18de October har opgivet; det herefter ved Registreringsforretningen manglende betydelige Varebeløb er tilnærmelsesviis svarende til det Vælsb, hvorover ved den mellem Tilstaute Woods og Medtilstaute Laffin den 29de October f. A. foretagne Transaction, som strax nedenfor skal omhandles, blev disponeret . . .

Med Henhold til Varebeholdningen foresligger der herefter kun den mellem de tvende Tilstaute den 29de October iværksatte Afhændelse. Nævnte Dag lod Tilstaute Laffin gennem en Sagsfører ved Fogden affordre Tilstaute Woods Betaling af Doll. 564 55 ct. ifølge et den 20de f. M. udstedt Revers, det han truede Woods med personlig Arrest, hvis han ikke indgik Forlig betaltbart paa Ansfordring, og da Forliget derefter var indgaaet, lod han samme Dag gjøre Execution, som det hedder, i den i Woods's Boutik værende Varebeholdning, hvorpaa Woods samme Dags Eftermiddag begyndte og i flere Dage vedblev at udlevere ham Varer, om hvilke Laffin har indrømmet, at de efter Factura=Pris med Told og Fragt havde en Værdi af Doll. 15 à 1600, efter en af dem begge i Forening ved Ubleveringen sat Værdi til Vælsb af Doll. 604 55 ct., Vælsbet af Laffins Forbring med Omkostninger Doll. 40, og disse Varer bleve for Størstedelen henflyttede til Boutiklocalet under de Tilstautes fælles Bolig, hvorfra de med Undtagelse af, hvad Laffin imidlertid havde solgt — efter hans eget Opgivende dog kun ubetydeligt — kom i Skifterettens Besiddelse og siden ved Auction udbragte Doll. 1200. Reverset var af Woods givet Laffin som Dækning for Løn, Laffin i sin Egenstabs af Woods's Bogholder skulde have tilgode, og det er, hvorvel det af Actor har været søgt gjort gjældende, at Forbringingen var urigtig, medens Woods's Bøger, hvor Tilgodehavendet dog ikke synes tilført efterhaanden, som det er paaløbet, ifølge Skifterettens Erklæring Intet oplyse om dette Punct, ikke godtgjort, at den enten i det Hele eller tildeels er opdigtet. Der kan nu ingen Tvivl være om, at Woods, der den 18de October havde henvendt sig til Creditorer paa St. Thomas med en Erpøds af sin Stilling og deri opgivet sin Gjæld til over Doll. 7000, da han indgik Forliget, og endmere, da han derefter gav Laffin Besiddelse af den allerførste Deel af sit Varelager, maatte vide, at en Fallit var eller ialfald ved hans Fremferd blev uundgaelig, og see, at han besøg sine øvrige Creditorer ved den til Svigerfaderen stete Overdragelse, uden at det i saa Henseende kan i nogen Maade disculpere ham, at han vil have meent, at Svigerfaderens Krav var præferabelt; og hvad angaar Laffin, der med sin Kundskab om Svigersønnens Stilling ikke kunde mislænde, at

den af dem fulgte Fremgangsmaade, især i Forbindelse med en anden kort Tid forinden af ham paa hans Hustrus Vegne med Woods foretagen Transaction, berøvede Woods's Creditorer saagodtsom al Udsigt til Betaling, da maa hans Forhold ved Overtagelsen af Varerne tilregnes ham som en strafbar Meddeeltighed i den af Woods foretagne svigagtige Afhændelse.

Tilstalte Woods vil dernæst have paadrøget sig Strafsansvar med Hensyn til den under Forhørerne opløste Transaction til Fordeel for hans Svigermoder, Mad. Laffin. Den 23de September s. A. udstedte nemlig Woods til sin ny nævnte Svigermoder for et Beløb af Doll. 733 35 ct., som Svigermoderen skulde have tilgode paa Pøn, beregnet à Doll. 28 maanedlig, som Tilstaltes Medhjælper i hans Forretning, en Panteobligation, hvorved han gav hende Pant i sit Bøhave, saaledes som i Pantebrevet var specificeret, og den 12te October næstefter overdrog han til Tilstalte Laffin paa den fraværende Mad. Laffins Vegne til Eiendom det pantsatte Bøhave og desforuden Bøgne, Heste, Seletøi m. v., hvilke Sager ikke vare indbefattede i Pantsættelsen, efter en Burdering, der netop udbragte Doll. 733 35 ct., og alt dette Pøssore blev da igjen skjæntet Woods's Børn, i hvilken Henseende der under den fornævnte Undersøgelse er fremkommet et Brev fra Madam Laffin, dateret St. Thomas den 7de October, hvori hun bemyndiger Laffin til at faae hendes Forbring paa Svigersønnen afgjort og begjærer Beløbet sikkret for sine to Børnebørn. Det er nu vel heller ikke med Hensyn til denne Forbring godtgjort, at den for nogen Deel skulde være fingeret, om den end ligesom Tilstalte Laffins synes paafaldende høi, og maa end efter Tilstaltes Forklaring, at han, hvorvel han vidste, at han skjødte mere, end han eiede, dog ikke, da han udstedte Pantebrevet, antog, at han vilde komme til at gaae fallit, den Tvivl, der i saa Henseende maatte være, komme ham tilgode, saa kan der, forsaavidt angaaer den derpaa følgende, endog ubover Pantebrevet gaaende Afhændelse, ingen Tvivl være om, at Woods maa have haft fuld Bevidsthed om, at denne, der kun faldt nogle faa Dage forinden hans Nødtraab til Creditorerne paa St. Thomas, var til Forurettelse for hans Creditorer, selv om han paa den Tid skulde kunne have været uvidende om, at Madam Laffin overdrog det Hele til hans Børn.

Men heller ikke Tilstalte Laffin findes at kunne undgaae Ansvar med Hensyn til denne Deel af Dispositionen, idet det herved maa erindres, at han dengang var i Besiddelse af sin Hustrus Erklæring til Fordeel for Børnebørnene, saa at han ingenlunde kan stilles ved Siden af en Creditor, der gjør sit Yderste for at sikkre Betaling hos en insolvent Debitor, hvorimod hans Forhold ved denne Leilighed, der rettelig maa betragtes i Forbindelse med hans ovenbestede Forhold ved Vareoverdragelsen, uimiskjendelig bærer Præget af, at han har været Woods behjælpelig med at sikkre sig eller den fælles Huusstand saameget som muligt af Voet imod Creditorernes Forfølgning. . .

Efter alt Foranstaaende vil Tilstalte Woods, der er sødt her paa Den, 27 Aar gammel og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, blive at ansee efter

Frdn. 11te April 1840 § 54 og § 55 cfr. § 41 og § 1 medens Medtilltalte Paffin, der er over 60 Aar gammel, født paa Puertorico og ikke tidligere her i Landet har båret tiltalt eller straffet, i Henhold til Frdn. 11te April 1840 § 77 vil blive at ansee efter Frdn. §§ 54, 55 cfr. § 41, § 1 og § 21 samt Placat af 18de October 1820 cfr. Frdn. 12te Juni 1816 med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fængelse i 56 Dage. De Tiltalte ville derhos in solidum have at udrede Actionens Omkostninger."

Mandagen den 20de April.

Nr. 80.

Advocat Brock

contra

Anton Julius Jørgensen (Defensor Nellemann),
der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Bornholms Sønderherreds Extrarets Dom af 14de Februar 1874: „Tiltalte Anton Julius Jørgensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa betaler han og alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Erichsen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Petersen 5 Rd. foruden anordningsmæssige Dagpenge til Begge. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Brock og Nellemann for Høiesteret beta ler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: „Saa vel ved egen Tilstaaelse som ved det dermed stemmende iøvrigt Oplyste er Arbeidsmand Anton Julius Jørgensen af Aker Sogn overbevist om en Aftenstund i September Maaned f. A., efterat Mørket var faldet paa, at have tyvagtig fravendt hans daværende Nabo, Huusmand Jens Hansen Nielsen af 20de Bornegaard's Grund en almindelig Slagsøxe med Skaf, vurderet til 4 Mk., der las ved en Suggestof udenfor Huset tæt op til noget Brænde, samt et til 1 Rd. vurderet Vimmelstak eller saakaldet Boromsving af Jern med dreiet Haandgreb, der hang paa et Søm strax indenfor Vinduet, som vendte ud imod Suggestollen, og som er fæet ved, at han udesfra har stukket Armen ind igjennem en Rude, der var

islykker. Som den, der paa den sidste Tid næsten daglig havde haft Arbejde hos Bestjaalne, var Tiltalte vel kjendt med Husets Leilighed og havde særlig mærket sig, hvor Voromsvinget pleiede at hænge. Da han snart mærkede, at han var mistænkt, idet Kosterne af Nærboende vare sete i hans Besiddelse, og han af Bestjaalne blev krævet derfor, lod han for at undgaae videre Paa-tale, efter at have havt dem i Brug i et Par Ugers Tid, sin Hustru bringe dem tilbage til Eiermanden, der heller ikke om det saaledes Foresaldne har gjort nogen Anmeldelse, hvorimod det først henimod Midten af December tilfældig kom til Dørrighedens Kundskab, hvorpaa offentlig Undersøgelse strax blev indledet. Kosterne, som derunder ere komne tilseede, ere blevne gjengivne Eieren, som har frasalbet Krav paa videre Godtgjørelse. Endvidere har Tiltalte nu i Efteraaret fra en Sommerplads ved Sigtegaard i Aker, hvor en Lønge var bleven nedrevet, som Tiltalte havde havt Arbejde ved, ved Aftentid tilvendt sig et Gaavlbrædt eller „Vindstø“, tilhørende L. E. Pedersen og, efter at have bragt det hjem til Sit, hvor han for sin Kone foregav, at det var kjøbt, kort efter afhændet det til en Paarørende for en gammel Stol i Bytte. Det var et Fyrrebrædt af sædvanlig Størrelse, af Værdi 3 Mk. Paastrand paa Skadegjæld derfor har Bestjaalne ladet falde.

Endelig har Tiltalte, da han og Julius Peter Møller efter sidste Høst tærskede sammen hos Hunsmand Jeppe Jensen i Sofe, hittet en stor Lomme-kniv med Hornskaft vurderet til 4 Mk. mellem nogen Langhalm, der laa udenfor Huset, og, skjønt han vidste, at Kniven var Julius P. Møllers, taget den til sig og, idet han fortalte sin Kone at have tilbyttet sig den, behøbt den uden at fremlyse den eller tale til Eieren derom. Ved hans Anholdelse blev den foresunden hos ham og er senere tilbageleveret Eiermanden, der har frasalbet af Forbring paa Gjæld for Affaen og Værdisforringelse.

For det saaledes uviste Forhøld vil Anton Julius Jørgensen, 25 $\frac{1}{2}$ Aar gammel, der efter Amtets Decret af 17de f. M. under nærværende Sag tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods, og som foruden gjen-tagne Gange at være multeret for Politioordener, er ved søndre Herreds Ex-trarets Dom af 30te November 1867 anset med 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Band og Brød for 1ste Gang begaaet simpelt Tyveri og ved østre Herreds Ex-trarets Dom af 29de Januar 1869 ifunden 5 Gange 5 Dages Band- og Brødsstraf efter Straffelovens § 230 1ste Led, nu ikke kunne undgaae at an-sees efter samme Lovs § 231 1ste Led og § 247 med Straf som for 3die Gang begaaet simpelt Tyveri samt mislig Omgang med Hittegods. Efter de forhaandenværende Omstændigheder, cfr. § 57, findes dens Maal passende at kunne fastsættes til 1 Aars Forbebringshuusarbejde."

Nr. 91.

Advocat Lewinsen

contra

Tjenestekarl **Hans Peter Christiansen** (Def. Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Kangelands Herredets Extradets Dom af 27de Januar 1874: „Tilfalte, Ungkarl Hans Peter Christiansen af Stebjerg bør at hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage samt erlægge til Tjenestekarl Peder Jørgensen 5 Rd. og udrede denne Actions Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schandorff og Ethrup hver med 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb [efter Loven.“

Landsøver samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Marts 1874: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Rønge og Engberg for Overretten betaler Tilfalte Hans Peter Christiansen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinson og Hindenburg for Højesteret betaler Tilfalte 10 Rd. til hver.

„3 den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Tilfalte Hans Peter Christiansen, der under nærværende, i første Instans ved Kangelands Herredets Extradet paadømte Sag er actioneret for Tyveri, ved egen, af de iøvrigt oplyste Omstændigheder bestrakte Tilfælde er overbevist en Dag i afvigte November Maaned at have frastjålet sin daværende Medtjener Peder Jørgensen af Pæregaard 5 Rd., maa det billiges, at han, der er sødt den 15de September 1854 og ifølge Højesterets Dom af 17de Juni 1872 har været straffet efter Straffelovens § 253 og § 257 cfr. §§ 21 og 37 med 10 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangelost, nu er anseet efter Straffelovens § 228, og da den ham ved den indankede Dom tilfældig Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage saavel som Dommens Bestemmelse om Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste.“

Torsdagen den 23de April.

Nr. 23. **Svanefe Kjøbstads Skifteret**, der behandler
Unders Peter Lows Fallitbo (Dverretsagsfører Hansen)
contra

Borgmester, Herredsfoged **Unders Grønlund** som Skifteforvalter paa afgangne **Charlotte Margrethe Kjøllers** og efterlevende Mand **Ole Lows** Fællesbos Begne, bemeldte **Ole Low** og **Jens Kjøfod** (Advocat Henrichsen),
betræffende Sæde-, Afgang- og Indløsningsretten til den 13de Selveiergaard i Østerlarster Sogn.

Bornholms Østerherreds Skifterets Kjendelse af 28de Juli 1871: „Den for A. P. Lows Fallitbo nedlagte Paaastand om Udkjendelse af Sæde-, Afgang- og Indløsningsret til den 13de Selveiergaard i Østerlarster Sogn kan ikke tages tilfølg.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te September 1872: „Den indankede Skifteretskjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Dverretten ophæves.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om den Adkomst, hvormed den under Sagen omhandlede Gaard i 1826 blev erhvervet, væsentligt maa tages Hensyn til den i den indankede Dom omhandlede Contract af 11te December s. A., der slutter sig til Testamentet af 16de Januar 1823 og maa betragtes som en nærmere Udførelse af dette, samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste. For Højesteret er der vel af Citanten fremsat en selvstændig Paaastand om, at Skjødet af 15de Juni 1871 til Indstævnte Kjøfod i ethvert Fald kjendes ugyldigt, men denne Paaastand, mod hvilken der ogsaa af de Indstævnte er protesteret, vil ikke under nærværende Skiftesag kunne tages under Paaastand. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitsklassen betaler Citanten 5 Rd.

I den inbante Doms Præmisser hedder det: „Citanterne, Svaneke Kjøbstads Skifteret, der behandler Anders Peter Lows Fallitbo, paa- anke under nærværende Sag en af Bornholms Østherreds Skifteret den 28de Juli s. A. assagt Kjendelse, hvorved deres Paastand om, at Sæde-, Afgang- og Indløsning retten til den 13de Selveiergaard i Østherlars Sogn erkjendes at være Eiendom for Ole Lows og afbøde Hustru Charlotte Margrethe Kjøllers eneste Barn Anders Peter Low eller nu hans Fallitbo, er nægtet Medhold, og have Citanterne for Overretten gjentaget fornævnte deres Paa- stand saaledes, at endvidere de af Ole Low som Enkemand over Gaarden trufne Dispositioner, navnlig en af ham den 15de Juni s. A. til Indstævnte Jens Koesfod udstedt Skjøde, tilfidesættes.

De Indstævnte procedere derimod til Kjendelsens Stadfæstelse.

Efter de under Sagen fremkomne Oplysninger blev den nævnte Gaard, der var arveligen tilfalden Hans Olsen Sandgaards Datter Karen Kirstine Hansdatter, ved Skjøde fra hendes Mand Ole Sonne Ibsen og med hendes Samtykke den 20de September 1779 efter forudgaaet Lovbydelse solgt for 2000 Rd. til Karen Kirstine Hansdatters Stiffader Anders Andersen og Hustru Balborg Christensdatter, og disse Indstævnte Egteskifte solgte derefter ved Overdragelsescontract af 27de Marts 1800 til evindeligt Arv og Eiendom Gaarden til deres Søn Anders Andersen og Hustru Margrethe Pedersdatter for 1750 Rd. Ved Testament af 16de Januar 1823 indsatte bemeldte yngre Anders Andersen og Hustru Margrethe Pedersdatter Forsnævntes Søsterdatter Charlotte Margrethe Kjøller til efter begges Død at være nindstrænket Eier og Arving af Gaarden, og ved Contract af 11te December 1826 overdrog Margrethe Pedersdatter som Enke til fuldkommen Eiendom Gaarden til Ole Low og hans Hustru, bemeldte Charlotte Margrethe Kjøller for den alt i Te- stamentet bestemte Overdragelsessum af 1500 Rd.

Charlotte Margrethe Kjøller døde i Aaret 1861, og Ole Low er der- efter vedbleven Besiddelsen af Gaarden; men den 21de April 1871 androge endeel af Creditorerne i Sønnen A. P. Lows Fallitbo paa, at der fra Voets Side maatte gjøres Skridt til for A. P. Low eller nu Voet at erhverve Sæde-, Afgang- og Indløsning retten til Gaarden, hvilket foranledigede den for Skifteretten i Østherred, under hvilken Behandlingen af Fællesboet henhører, derpaa gjorde Anmeldeelse og nedlagte Paastand, som afgjordes ved den paaanførte Kjendelse. Det skal derhos bemærkes, at Ole Low ved Skjøde af 15de Juni 1871, altsaa esterat Spørgsmaalet om Sæde-, Afgang- og Indløsning retten var indbragt for Skifteretten, har solgt Gaarden til Ind- stævnte Jens Koesfod.

Uf hvad der saaledes er oplyst fremgaaer, at Gaarden i Aaret 1779 paa lovmæssig Maade, cfr. Frdn. 14de October 1773 § 10, er overgaaet fra at være en Arbejdsgaard til at blive en Kjøbegaard, og det sees af de paaafgørende Transactioner, hvorfor Gaarden har været Gjenstand, at samme ingenfinde senere er gaaet i Arv efter Reglerne i Frdn. 14de October 1773.

Det skjønes saaledes ikke rettere end, at Anders Andersen den Yngre

ved Documentet af 1800, som endog uden Hensyn til, at Overdragelsen netop skete til den nærmeste eventuelle Arving, maa ansees at indeholde en over Gaarden af dens daværende Besiddere udøvet lovlig Disposition, ikke erhvervede Gaarden paa Grund af sin Arveret eller som Arvegaard, men derimod i Kraft af Overdragelsesdocumentet som Kjøbegaard; men heraf er det da en Følge, at han og Hustru, der ingen Livsarvinger havde, maatte i Medhold af den Eieren af en Kjøbegaard i Frdn. 14de October 1773 § 6 givne Tilfaldelse være berettigede til ved Testamentet af 1823 at bestemme, hvem Gaarden ved deres Død skulde tilhøre. Ved den saaledes tagne testamentariske Bestemmelse findes Gaarden nu ikke at være bleven en Arvegaard efter Frdn. 14de October 1773 for Charlotte Margrethe Kjølser, der, efter hvad der maa ansees at være in confesso i Sagen, end ikke var Testatorernes nærmeste Intestatarving efter den i Forordningen foreskrevne Arvegangsmaade. Forordningen kan nemlig ikke antages at have Hensyn til testamentarisk Arv, ibet den i sine Bestemmelser om Arvegaard saavel ifølge sit Niemed som efter sit Indhold alene figter til Gaarde, der gaae i Arv ab intestato. Gaarden, der efter det her Anførte altsaa i ethvert Fald ikke var Charlotte Margrethe Kjølser's Arvegaard i Forordningens Betydning, maa saaledes være undergivet de i Forordningen foreskrevne Regler for Kjøbegaarde, og da nu Gaarden først erhvervedes eller tiltraadtes i Maret 1826, og den indsatte testamentariske Arving da levede i Egtteskab med Indstævnte Ole Low, i Forening med hvem hun overtog Gaarden, samt da den i Testamentet fastsatte Overdragelsessum udrededes af Egttefolkene's fælles Midler, maa Bestemmelserne i Frdn. 14de October 1773 § 6 og Rescriptet af 5te Mars 1777 in easu komme til Anvendelse, og det endog uden Hensyn til det som gyldigt under Proceduren beskridte Document af 1826, der isørigt væsentligst kun fremtræder som gaaende ud paa at lade Testamentet træde i Kraft i Margrethe Pedersbatters levende Live, hvad ogsaa i selve Testamentet er forudsat at kunne skee, og ved hvilket Document Gaarden ligesom er bleven tilfaldet Ole Low og Hustru Charlotte Margrethe Kjølser, ligesom det og strax efter dets Udfærdigelse er tinglæst „som Skjøde“. Men efter det saaledes Anførte og da Indstævnte Ole Low lever, er Gaarden altsaa i Medfør af det ovennævnte Rescript ikke falden i Arv ved hans Hustrus Død.

Det maa derfor have sit Forblivende ved den indankede Kjenbelse, og allerede paa Grund af det Resultat, hvortil Overretten saaledes kommer, bliver der ikke i nærværende Sag Spørgsmaal om efter Eitanterne's Paastand — der isørigt ogsaa kun er fremfat i Forbindelse med Paastanden om Tilfældelsen af Sædes-, Afgang- og Indløsningsretten — at annullere Skjødet til Jens Kjøfod.

Processens Omkostninger her for Retten, hvorpaa der fra begge Parters Side er gjort Paastand, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Det fornødne stemplede Papir er her for Retten forbrugt.“

Fredagen den 24de April.

Nr. 40. **Administrationen** for Grosserer **Niels Brocks**
og Hustru **Lene Bredals** Legater i Randers
(Advocat Levinfen efter Ordre)

contra

Johanne Madsen (Advocat Brock efter Ordre),
betræffende Indstævntes Ret til at erholde et i Aaret 1871 ud-
deelt Brudeudstyrlegat.

Randers Byttings Dom af 7de October 1872: „Citantinden Johanne Madsen af Randers bør være fortrinsberettiget fremfor ovennævnte Anna Marie Arfmann til at nyde det ovenomhandlede Brudeudstyrlegat for 1871, og bør de Indstævnte, Administrationen for Grosserer Niels Brocks og Hustru Lene Bredals Legater i Randers betale Citantinden dets Beløb 1,819 Rd. mod Opfyldelse af de i det paagjældende Testament nærmere fastsatte Vilkaar samt Renter af Beløbet med 3 pCt. aarlig fra 22de November 1871, indtil Betaling steer. Processens Omkostninger ophæves. 3 Salair, som udredes af det Offentlige, tillægges der Cancelliraad Bredstrup 20 Rd. samt Procuratorerne Bierregaard og Hviid hver 5 Rd. At udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Mai 1873: „Indstævnte Johanne Madsen bør være berettiget til, saafremt hun af Citanterne, Administrationen for Grosserer Niels Brocks og Hustru Lene Bredals Legater i Randers maatte befindes værdig og trængende til at nyde det ovenomhandlede Udstyrlegat, da fremfor Anna Marie Arfmann, Kjøbmand Wisbys Hustru at oppebære bemeldte Legat for Aaret 1871 med 1,819 Rd. tilligemed Renter deraf 3 pCt. aarlig siden 22de November 1871. 3 Henseende til Processens Omkostninger i 1ste Instants bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges de for Parterne sammesteds bestiktede Sagsførere, Cancelliraad Møller og Procurator Fasting i Salair hver 25 Rd., der udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Efter Proceduren for Høiesteret foreligger alene til Paa- kjendelse, hvorvidt der ved Sagens Afgjørelse kan tages Hensyn til de efter det i den indbandede Dom omhandlede Legats Uddeling og navnlig først under Sagens Drift tilveiebragte Ophøjninger angaaende Indstævntes Slægtskab med Testator, samt hvorvidt Indstævntes Ophold i Randers efter sin Vestsættelse kan ansees at fyldestgjøre det paagjældende Testaments Betingelser.

Da nu Høiesteret bifalder, hvad der om disse tvende Puncter i Dommen er anført, vil denne efter Indstævntes Paastrand være at stadfæste, dog at det Cancelliraad Møller tillagte Salarium findes at maatte bortfalde.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændig- hederne at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagsfører her for Retten tilkommende Salarium vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det Cancelliraad Møller tillagte Salarium bortfalder. Processens Omkostninger for Høieste- ret ophæves. Til Justitskassen betale Citan- terne 1 Rd. Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., som udredes af det Offentlige.

I den indbandede Doms Præmisser hedder det: „Ved Grosserer Niels Brocks Testament af 19de Februar 1796 er der blandt Andet stiftet et Ud- styrlegat for uformuende Rjømænds eller reel Hændlers saa og af Magi- stratens, Præstestændens samt Rectorers og Høreres Døttre eller anden af hounet og civil Stand i Randers med den nærmere Bestemmelse, at, saafremt Legatet paa engang ansøges af flere, skal det afgjøres af Administrationen ved Stemmerfleerthed, hvorn af de Ansøgende Legatet skal tilfalde, og at Testators og hans Husfrus Familie, i hvad Stand de maatte være, foretrakkes, naar de derom maatte ansøge. Da dette Legat tilligemed flere andre ved samme Testament oprettede Legater skulde uddeles i Aaret 1871, og der i denne An- ledning af Citanterne, Administrationen for Grosserer Niels Brocks og Husfru Lene Brebals Legater i Randers var under 22de April 1871 udfærdiget Bekjendtgjørelse herom med Opskrivning til at indgive Ansøg- ninger om Legatet inden 1ste August næstefter og med Tilføiende, at de, der ansøgte Legaterne paa Grund af Slægtskab med Testator eller bennes Husfru,

maatte med deres Ansøgninger lade følge lovligt Beviis for Slægtskabsforholdet, da der ellers ikke kunde reflecteres derpaa, blev det ommeldte Udsyrslegat an søgt blandt Andre af Indstævnte Johanne Madsen, der angav at conditionere i Randers, og som isøvrigt fornemmelig paaberaabte sig at være i Slægt med Testator.

Ved den berester i August Maaned 1871 stedsundne Uddeling af Legaterne blev Udsyrslegatet imidlertid med Forbigaaelse af Indstævnte tillagt en anden Ansøgerinde Anna Marie Arsmann, der ikke var i Slægt med Testator eller dennes Hustru, men som var sødt i Randers, hvor hendes afdøde Fader havde været Kjøbmand, og hvor hendes Moder dengang endnu levede, og da Indstævnte, der var den Eneeste, som havde søgt Legatet paa Grund af Slægtskab med Testator eller hans Hustru, i den Anledning benvedte sig med en Forespørgsel til Citanterne om Grunden til, at Legatet ikke var tildeelt hende, tilskreve disse under 14de September s. A. Indstævnte, at hun ikke havde kunnet komme i Betragtning til at erholde Legatet, fordi hendes paaberaabte Slægtskab ikke var beviist, fordi hendes Forældre ingenstunde vidstes at have opholdt sig i Randers, og fordi hendes eget Ophold sammesteds ikke var anset tilstrækkeligt.

Indstævnte har berester under denne i 1ste Instants imod Citanterne anlagte Sag, under hvilken hun tillige har stævnet ovennævnte Anna Marie Arsmann tilligemed hendes Mand og Børge, Kjøbmand Bisby i Aarhus — der ogsaa for Overretten er givet Barfel — paastaet sig kjendt fortrinnsberettiget fremsfor bemeldte Anna Marie Arsmann til at nyde det ommeldte Legat og Citanterne derhos tilpligtede at betale sig Legatets Beløb 1819 Rd. med Renter, imod at hun opfylder de i Testamentet nærmere fastsatte Vilkaar, og da disse Paastaaende ere tagne tilfølg ved Underrettsdommen, have Citanterne nu indanket Sagen for Overretten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instants neblagte Frifindelsespaastand, idet de have fastholdt, at Indstævnte af de i deres nysnævnte Skrivelse ansørte Grunde har været uberettiget til at komme i fortrinlig Betragtning til at erholde Legatet, og derhos modsat sig, at der ved Sagens Afgjørelse toges Hensyn til de efter Legatets Uddeling tilveiebragte Oplysninger, navnlig angaaende Indstævntes Slægtskab med Testator, hvilke Oplysninger efter Citanternes Paastand ere for seent fremkomne. Indstævnte procederer derimod til Underrettsdommens Stadsfæstelse.

I den af Indstævnte indgivne Ansøgning om Legatet, der er dateret den 9de Mai 1871, opgav hun at være en Datter af Huusfæstler Lars Madsen og Hustru Christiane Marie Schandorff i Bredsteen ved Veile, hvorhos hun under Henvisning til Side 19 i en under Sagen fremlagt trykt Stamtafle over Testators og Hustrus Slægt — paa hvilket Sted i Stamtavlen findes anført en Christiane Petrea Bennemose Schandorff, gift med Laubmand Lars Madsen, hvilke Ægtefolk derhos angives at have flere Børn, hvis Navne dog ikke ere opgivne, undtagen forsaavidt angaaer en Søn Anton Madsen — gjorde gjældende, at bemeldte Stamtafle udviste, at hun var en Datterbatters Datter af Niels Brocks Hulsøsters Datter og saaledes beslægtet med Testator

i 6te Grad, ligesom hun endvidere, næst at opgive forskjellige Steder i Aarhus, hvor hun havde conditioneret, paaberaabte sig, at hun siden 1ste Mai 1870 havde fast Tjeneste i Randers med Undtagelse af, at hun i 2 Maanedes havde ligget i Tuur hos en Slægtning sammesteds paa Grund af Sæmhed i den ene Haand, og at hun navnlig siden 1ste November 1870 havde conditioneret som Huusjomfru hos en Rjødmand i Randers, og sluttelig henviste hun til nogle medfølgende Attester samt en Døbeattest — hvilken iøvrigt maa antages ikke at være medfulgt Ansøgningen, men senere efter Foranledning fra Citanternes Side blev indleveret til disse — og i hvilken hendes Forældres Navne vare opgivne, som i Ansøgningen anført, hvorhos hun bemærkede, at hun var aldeles uformuende. Ved de af Indstævnte under Sagen tilveiebragte Dplysninger maa det nu ansees tilfulde godtgjort, at hun i Virkeligheden er en Datter af den Person, hvis Navn i Stamtablen angives som Christiane Petrea Bennemose Schandorff — eller som hendes rette Navn maa antages at være Christiane Marie Petrine Bennemose Schandorff — og hennes Ægtefælle Lars Nabsen, og da det efter Proceduren maa ansees in confesso, at Forstævnte stod i det af Indstævnte angivne Slægtskabsforhold til Testator, er der saaledes under Sagen tilveiebragt Beviis for, at Indstævnte er beslægtet med Testator, saaledes som af hende i Ansøgningen opgivet, og ligesom de af Indstævnte i Ansøgningen opgivne Enkeltheder med Hensyn til hendes Slægtskabsforhold i Forbindelse med Henviisningen til Stamtablen og hendes Døbeattest i og for sig maatte — uanset den tilstedeværende Uoverensstemmelse mellem Angivelserne af hendes Moders Navn i Stamtablen og i Indstævntes Døbeattest — paa Sagens daværende Standpunct, endog under alt tilbørligt Hensyn til den ovenberørte Dpfordring til Ansørgerne af Testators eller Hustrus Slægt om at tilægge deres Ansørginger med lofligt Beviis for Slægtskabsforholdet, indeholde tilstrækkelig Dpfordring for Citanterne til ikke uden nærmere Prøvelse at tilfbesætte Indstævntes Paastand om at være beslægtet med Testator, saaledes følger det af Forholdets Natur, at Indstævnte ikke, saaledes som Citanterne have villet gjøre gjældende, kan ved sin Undlædelse af at tilægge Ansøgningen med mere fuldstændige Beviisligheder, hvor til hun ikke kan antages at have modtaget nogen særlig Dpfordring, have afstaaet sig fra under Sagens Drift at tilveiebringe saadanne til Støtte for sin Paastand. Den af Citanterne fremsatte Paastand om, at Indstævntes Slægtskab med Testator ikke skulde være beviist, eller at ialfald de i saa Henseende under Sagen tilveiebragte Beviisligheder ikke skulde kunne komme i Betragtning, maa saaledes ansees for ubesiet. Forfaavidt Citanterne dernæst have støttet deres Vægning ved at tilbese Indstævnte Legatet paa, at hendes Forældre ikke vides nogenstunde at have opholdt sig i Randers, da maa det vel efter Sagens Dplysninger antages, at Indstævntes Forældre ikke have havt Ophold i Randers, men efter Indholdet af de paagjældende Bestemmelser i Testamentet, saaledes som disse navnlig maae antages at være fortolkede ved tvende af Indstævnte paaberaabte Høiesteretsdomme af 25de Martz 1807 og 4de November 1823, kan saadant ei heller ansees som en nødvendig Betingelse

for den af Indstævnte paaſtaaede Berettigelse til at erholde Legatet, idet det nemlig maa antages, at ikke blot saadanne Slægtninge af Testator eller dennes Hustru, hvis Forældre have opholdt eller opholde sig i Randers, men ogsaa saadanne, der selv opholde sig der, uden at saadant har været Tilfældet med Forældrene, have fortrinlig Afgang til at nyde Legatet. Det maa nu ansees godtgjort under Sagen, at Indstævnte den 1ste Mai 1870 kom i Tjeneste som Tjenestige hos en Embedsmand i Randers, hvor hun forblev til omtrent 8 Dage ind i September s. A., da hun paa Grund af Sygdom maatte forlade Tjenesten, hvorefter hun opholdt sig hos en Borger i Randers til den 1ste November s. A., da hun kom i Tjeneste som Hushjemsfru hos en Kjøbmand sammesteds, i hvilken Tjeneste hun navnlig var, da hun ansøgte Legatet, og i hvilken hun forblev til 1ste November 1871 for en aarlig Løn af 30 Rd., samt at hun efter derpaa i nogle Maaneder at være forbleven i bemeldte Kjøbmands Huus uden fast Løn, idet hun paa Grund af Sygdom ingen passende Condition kunde faae, atter er kommen i fast Tjeneste hos en Embedsmand i Randers. Efter hvad der saaledes er oplyst om Besskaffenheden af Indstævntes Ophold i Randers saavel i Tidrummet fra 1ste Mai 1870 indtil den Tid, da hun indgav Ansøgningen, som senere, kan der ei heller gives Citanterne Medhold i, at Indstævntes Ophold i Randers ikke skulde opfylde Testamentets Betingelser i saa Henseende, idet hun i hele det paa gjældende Tidrum maa ansees at have haft fast Ophold og Bopæl i bemeldte By, og idet det i Testamentet udtrykkelig hedder, at Testators og Hustrus Familie i alle Tilfælde skulle præfereres „i hvad Stand de maatte være“, vil der end mindre være Spørgsmaal om at give Citanterne Medhold, forsaavidt de have gjert gjældende, at den Omstændighed, at Indstævnte befinder sig i en underordnet tjenende Stilling, skulde være til Hinder for, at Legatet tildeles hende.

Efter det saaledes Anførte staaer alene det Spørgsmaal tilbage, hvorvidt Indstævnte ganske i Almindelighed kan ansees værdig og trængende til Legatet, idet hun isørgt efter Testamentets Indhold maa ansees at opfylde Betingelserne for at komme i fortrinlig Betragtning til at erholde samme, navnlig fremfor ovennævnte Anna Marie Arfmann, der, som meldt, maa antages ikke at være beslægtet enten med Testator eller dennes Hustru, hvorved ogsaa bemærkes, at det under Sagen er oplyst, at Indstævntes ovennævnte Broder Anton Madsen i Aaret 1870 er tilbeelt den største Portion af et lignende af Niels Brock og Lene Bredal listet Udskærslegat, der uddeles i Kjøbenhavn.

Det kan imidlertid efter Forholdets Natur ikke tilkomme Domstolene at afgjøre, hvorvidt Indstævnte overhovedet er værdig og trængende til Legatet, hvorimod Afgjørelsen i saa Henseende, der forudsætter en nærmere Prøvelse af Indstævntes personlige Forhold, maa beroe paa Citanterne.

Idet det derfor ikke kan billiges, at Indstævntes ovennævnte Paastand om uden videre at tilkjendes det omhandlede Betsp med Renter hos Citanterne er tagen tilselge ved Underretsdommen, vil denne efter alt Foransøgt være at forandre derhen, at Indstævnte bliver at hende berettiget til, saafremt hun

af Citanterne maatte findes værdig og trængende til at nyde det ommeldte Legat, da fremfor Anna Marie Arsmann, Kjøbmand Bisbys Hustru at oppebære Legatet for Aaret 1871 med det ovenanførte Beløb 1819 Rd. tilligemed de af Betsbet indbundne Renter, der efter Oplysningerne i Sagen maae antages at udgjøre 3 pCt. aarlig siden 22de November 1871.

I Henseende til Processens Omkostninger for Underretten, der ved Underrettsdommen ere ophævede, hvorhos der er tilkjendt den for Citanterne i 1ste Instants bestilte Sagsfører i Salair 20 Rd. og de henholdsvis for Citanterne og for Indstævnte til Optagelsen af et Tingsovidne bestilte Sagsførere i Salair hver 5 Rd., hvilke Salairer ere paalagte det Offentlige, vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve, hvorhos der vil være at tilkjende de for Parterne sammesteds bestilte Sagsførere, Cancelliraad Møller og Procurator Fasting i Salair hver 25 Rd., der blive at ubrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagsførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet."

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedspøiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de inbankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 Sk. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Førslaar af den **Guldendalste Boghandel** (K. Hegel).
 Æjendlar & Gendruvs Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 6.

Den 22de Mai.

1874.

Første ordinaire Sessjon.

Mandagen den 27de April.

Nr. 94.

Statsraad Bungen

contra

Hans Andreas eller **Andreassen Vølbike** og **Rasmus Hansen** (Defensor Levinfen),

der tiltales for Opsætighed og Vold mod Politiet.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die Marts 1874: „De Tiltalte Hans Andreas eller Andreassen Vølbike og Rasmus Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 og Sidstnævnte i 8 Dage. Saa bør de og Een for Begge og Begge for Een udrede denne Actions Omkostninger, berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Gottschalk og Meyer med 5 Rb. til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Levinfen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ved egen, med det Dplyste stemmende Tilstaaelse ere de Tilstalte Hans Andreas eller Andreasen Vølbike og Rasmus Hansen, som under nærværende Sag actioneres for Dpsetfighed og Vold mod Politiet, overbeviste at have gjort sig skyldige i det dem paasigtede Forhold.

Efterat de den 22de December forrige Aar havde indfundet sig i Enken Birchs Beværtningslocale i „Lille Vibenshus“, i hvis øverste Stokvært Politiet har Vagtlocale, og derved i en noget beskjænklet, men iøvrigt fuldt tilregnelig Tilstand begge, men især Tilstalte Vølbike havde begyndt at vise en støende og fredsforskyrende Adfærd, kom Politibetjent Nr. 151 Hansen i Uniform tilstede og opfordrede dem til Rolighed. Tilstalte Vølbike slog imidlertid i Bordet for Betjenten og svor paa, at han nok skulde vise ham, hvad han var for en Karl, og da Hansen derpaa gjentog sin Opfordring, sprang han ind paa ham og greb ham med begge Hænder i Halsen, men blev af Hansen kastet i Gulvet og holdt i denne Stilling for at hindre ham i atter at komme paa Benene. Medtilstalte kom nu Vølbike til Hjælp, idet han klamrede sig om Betjent Hansens Ryg og med sin hele Vægt tryngede ham nedad; herved lykkedes det Vølbike at komme løs fra Betjenten og faae sig reist, og begge de Tilstalte gik nu løs paa denne, hvem de, dog uden endnu at have slaaet ham, trængte op imod Døren. Ved Værtindens og hendes Datters Raad var imidlertid Inspectionsbetjent Nr. 71 Willadsen ligeledes i Uniform bleven kaldt fra Vagtlocalet, og ved hans Tilstedekomst lykkedes det efter nogen Modstand at faae de Tilstalte ud af Beværtningen. Da de imidlertid endnu ikke havde forteret de af dem bestilte Forfriskninger, vilde de atter trænge sig ind i Huset, og da de hindredes heri af Betjentene, greb de, hvis Hensigt efter deres eget Udsagn gik ud paa, forsaavidt det var nødvendigt for at opnaae, hvad de vilde, at give disse Prygl, men ikke paa at tilføie dem Skade, sat paa dem paa en saa voldsom Maade, at Betjentene, der frygtede, at de vilde øve yderligere Voldsomheder, saae sig nødsagede til at bruge deres Stave, hvormed de tilbeeste de Tilstalte nogle Slag over Ryggen og Skuldrene. Herefter vege de Tilstalte noget tilbage, men forinden de fuldstændig rømmede Pladsen, havde Tilstalte Vølbike faaet fat paa nogle paa Beien liggende Skjærver, hvormed han kastede efter Inspectionsbetjent Willadsen og ogsaa en gang ramte ham over Benet, uden at dog denne deraf havde nogen videre Meen.

I Medfør af det saaledes Dplyste vilde de Tilstalte, af hvilke Hans Andreas eller Andreasen Vølbike er født den 24de November 1851, og Rasmus Hansen er født den 15de Juni 1846, og af hvilke Ingen tidligere er funden straffet efter Dom, nu være at anses efter Straffelovens § 100 cfr. § 98 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Uge og Sidstnævnte i 8 Dage.“

Nr. 88.

Statsraad Bungen

contra

Carl Edouard Theobald Keiser og Carl Theobald Bartholin Keiser (Defensor Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 262 2det Stykke.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de Marts 1874: „Tiltalte Carl Theobald Bartholin Keiser eller Kaysler bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Carl Edouard Theobald Keiser bør straffes med simpelt Fængsel i 1 Maaned og ubrede denne Actions Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Rode og Engberg med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Nellemann for Højesteret betaler Carl Edouard Theobald Keiser 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende, mod de Tiltalte Carl Edouard Theobald Keiser, der er født den 4de Mai 1823, og Carl Theobald Bartholin Kaysler eller Keiser, der er født den 1ste December 1850, og af hvilke Ingen er sunden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 262 2det Stykke anlagte Sag ere ifølge de Tiltaltes egne, med det isvrigt Oplyste stemmende Tilfælde følger følgende.

Den 9de Juli 1871 aabnede Tiltalte Carl Theobald Bartholin Keiser heri Staden en Detailhandel, som han drev for egen Regning, men med den Aftale med Tiltalte Carl Edouard Theobald Keiser, der er hans Fader, at Borgerskab skulde erhverves paa Sidsnævntes Naavn, da han selv ikke havde den dertil fornødne Alder, og efterat Tiltalte Carl Edouard Theobald Keiser i Henhold til denne Aftale den 14de Marts 1872 havde erhvervet Borgerskab paa bemeldte Handel, opgav denne Tiltalte den 2den September 1873 sit Bø til Concursbehandling, foransædiget ved det Tab, Handelen havde medført.

Da Tiltalte Carl Theobald Bartholin Keiser, som ommeldt, i Aaret 1871 aabnede Handelen, førte han i nogen Tid Regnskabet over Forretningen i løse Smaaøgger paa den Maade, som han selv syntes at kunne finde ud af, og anskaffede sig først senere en nautoviseret Hovedbog, i hvilken han fra

Slutningen af 1872 indtil Fallittens Udbrud har indført sine Creditorer, hvilke han indtil den Tid havde opført paa løse Papirer; lidt senere anskaffede han sig en Kassebog, som han sammenstrev efter Smaaøgerne fra Handelens Begyndelse, men derefter vedblivende førte, og anskaffede endelig først, da han kunde see, at Fallitten snart maatte indtræde, den 15de August forrige Aar de ved Frdn. 1ste Juni 1832 paabudte Handelsbøger, nemlig en autoriseret Journal og Hovedbog, som han sammenstrev efter sine løse Optegnelser, saaledes at de gik tilbage til Handelens Begyndelse, og saaledes at han i Hovedbogen indførte sine Debitorer.

Ifølge hvad der er oplyst af de af Skifteretten i Boet beklippede handelskynbige Revisorer, og som er tiltraadt af Tiltalte, findes der imidlertid en saadan Uorden ved Førelsen af disse Bøger, at det har været umuligt for Revisorerne af Bøgerne at drage nogen Slutning om Karfogerne til Fallitten eller at undersøge, om der er forefaldet Transactioner, hvorpaa Rettens Opmærksomhed burde henledes, idet navnlig ingen af de 2 Hovedbøger, der i et ordentlig ført Regnskab burde være førte som een Bog, stemmer med Kassebogen, denne sidste begynder med en opført større Udgift end Indtægt, indeholder saavel paa Indtægts- som paa Udgiftsiden Summer uden nogen Text, næsten aldrig har kunnet stemme med selve Kassen, da den næsten bestandig viser Kasseunderbalance, og desuden mangler Continuitet, ligesom det ogsaa viste sig, at den ikke stemmede med Kassen, da Skifteretten overtog Boet, og den uautoriserede Hovedbog endelig ikke indeholder Poster fra 1871, men kun fra de følgende Aar.

Det maa saaledes ansees bevist, at der i Førelsen af Handelsbøgerne er begaaet Uordener, der maae betegnes som grove; men da Tiltalte Carl Theobald Bartholin Keiser, endstjændt han maa antages at have brevet Handelen for egen Regning, ikke har været den formelt Ansvarlige i saa Henseende, og det ikke er hans Bo, som paa Grund af Forretningens Tilbagegang er taget under Concurshandling, vil han ikke kunne paalægges Ansvar i Henhold til Straffelovens § 262 2det Stykke, og han vil som Følge deraf være at straffe til Actors Tiltale.

Hvad derimod angaaer Tiltalte Carl Edouard Theobald Keiser, maa det, efter hvad der er oplyst, vel antages, at han har været uden nogenstheft Andeel i Forretningen, idet han hverken har sat Penge i den eller deltaget i Udbyttet eller i dens Bestyrelse, men da han har ladet Borgerstabet løse paa sit Navn, findes han, hvis Bo var taget under Concurshandling, at have paadraget sig Ansvar for Handelsbøgernes ordentlige Førelse, og vil han som Følge deraf være at ansee efter ovennævnte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 1 Maaned.“

Nr. 92.

Advocat Nellemann

contra

Arrestanten **Søren Christian Howalt** (Defensor Bungen), der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 90 og Forordning 10de December 1828.

Mariager Kjøbstads Extrarets Dom af 27de Februar 1874: „Arrestanten Søren Christian Howalt bør hensættes til Forbebringshuusarbejde i 8 Maanedes samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Olsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Braff 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Marts 1874: „Arrestanten Søren Christian Howalt bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa udreder Arrestanten og Actionens Omkostninger og berunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Saaesen og Cancelliraad Møller 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocat Nellemann og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Søren Christian Howalt for Overtrædelse af Straffelovens § 90 og Forordn. 10de December 1828.

Efter Sagens Oplysninger kom Arrestanten, efter i længere Tid at have arbejdet som Smedkerpænd i Ublandet, i Mai eller Juni Maaned f. A. til Kolding, hvor han, der efter sit Udsagn havde tabt sin Vandrebog i Ublandet, af Politiet fik Tilladelse til indtil videre at tage Arbejde, imod at han fra sit Hjemsted skulde skaffe sig Legitimationspapirer, hvilket han imidlertid ikke gjorde, hvorhos han i August Maaned forlod Kolding uden derom at gjøre Anmeldelse for Politiet. Efterat han derpaa havde haft Ophold paa forskjellige Steeder i Sylland, kom han den 17de December f. A. til Mariager for at

ølge Arbejde sammesteds, og den næste Dag indsendt han sig om Aftenen om trent Kl. 6 paa et Bærtshuus sammesteds, hvor foruden Bærtens 3 andre Mænd vare tilstede, og hvor han, der efter sit Udsagn er Medlem af en socialistisk Forening i Preussen, holdt et socialistisk Foredrag, hvorunder han efter Bærtens og 2 af de andre tilstedeværende Mænds edelige Udsagn bl. A. yttrede, at Kong Christian den Niende var en Kjeltring.

Arrestanten har nu vel benægtet at have brugt denne Yttring samt nærmere forklaret, at han, efter i sit ommeldte Foredrag at have yttret, at Konger og Præster vare unyttige Medstaber i Staten, at Storborgerne regjerede over Arbejderne, og at disse nu burde afdanne Aaget, har, idet en af de Tilstedeværende spurgte ham om, hvad han meente om Kongen, hertil svaret: „De er en Kjeltring, der vil lede mig paa Glattis“, hvorimod han ikke vil have brugt Ordet „Kjeltring“ om Kongen; men til denne Forklaring vil der efter Sagens Oplysninger i det Hele intet Hensyn kunne tages, hvorimod det maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten ved den omhandlede Leilighed har brugt den omhandlede Udtalelse om Kong Christian den Niende.

For dette Forhold vil Arrestanten, der er født i 1818 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 90 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, og hvorved den Straf, som Arrestanten maatte have forflydt efter Frbn. 10de December 1828, vil være absorberet.“

Nr. 93.

Advocat Klubien

contra

Adolph Julius Theodor Hildebrandt (Def. Henrichsen),
der tiltales for Bedrageri.

Rjøbenhavn Amts nordre Virks Extrarets Dom af 18de November 1873: „Tiltalte, Guttapercha-Fabrikant Adolph Julius Theodor Hildebrandt af Utterslev Mark bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. Han betaler derhos samtlige de i Anledning af hans Anhølbelse og denne Sag foranledigede Omkostninger og derunder Salarium til Actor, Procurator Diekmann og til Defensor, Procurator Bloctrofs 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Marts 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Sørensen og Kalko for Overretten betaler Tiltalte Adolph Julius Theodor Hildebrandt 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavn's Amts nordre Virks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Adolph Julius Theodor Hilbebrandt actioneret for Bedrageri, og det er ogsaa ved egen Tilskaaelse og det iøvrigt Dplyste beviist, at Tiltalte har gjort sig skyldig heri, idet han har pantsat nogle Sengklæder, bestaaende af en Over- og Underbyrne, en Hovebude og et Par Lagener, som han havde leiet af Skrædder Holst her i Staden ved Contract af 1ste Juli 1872, hvori Sengklæderne ere ansatte til en Værdi af 42 Rd. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er sødt i Aaret 1822 og ikke findes forhen tiltalt eller straffet her i Landet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 253 cfr. § 251, og da den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage findes passende, og Tiltalte rettelig er idømt Actionens Omkostninger, vil Dommen være at stadfæste.“

Nr. 97.

Advocat Henrichsen
contra

Jacob Holm eller **Jacob Holm Christiansen**

(Defensor Klubien),

der tiltales for Deelagtighed i Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de Marts 1874: „Arresterne Johan Anton Ammundsen og Lars Frederik Andersen samt Tiltalte Jacob Holm eller Jacob Holm Christiansen bør straffes, Arrestanten Andersen med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og Arrestanten Ammundsen og Tiltalte Holm eller Holm Christiansen med Fængsel paa Bånd og Brød, Førstnævnte i 6 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa ubreder Arrestanten Ammundsen denne Actions Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hvalfsøe og Seidelin med

6 Rd. til hver, dog saaledes at Arrestanten Andersen og Tiltalte Holm eller Holm Christiansen deraf in solidum med ham tilsvare, Førstnævnte $\frac{4}{6}$ og Sidstnævnte $\frac{1}{6}$. At efterkommes under Af-
færd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jacob Holms eller Jacob Holm Christiansens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Johan Anton Ammundsen Arrestanten Lars Frederik Andersen samt Tiltalte Jacob Holm eller Jacob Holm Christiansen, som er født den 10de Mai 1827 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag, Førstnævnte for Tyveri og de 2 Sidstnævnte for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Ved Arrestanten J. A. Ammundsens egen, af det isvrigt Dplyste be-
styrkede Tilsvaelse er det beviist, at han, som, efter at være bleven afsmønstret
havde faaet Tilladelse til at ligge om Natten paa Skonneren „Juno“, be-
liggende ved Larsens Plads her i Etaden, har i Slutningen af December
Maaned forrige Aar og i Begyndelsen af Januar Maaned dette Aar fra be-
meldte Skib sjaalet.
samt at han endvidere ved samme Tid og fra samme Skib har sjaalet . . .
en til 50 Rd. vurderet Trosser, som han under nedenangførte Omstændigheder
leverede Tiltalte Jacob Holm eller Jacob Holm Christiansen. Alle Gjen-
standene tilhørte Grosferer Heinrich Theodor Christiansen og ere sjaalne fra
Steder paa Skibet, hvortil var ubindret Afgang.

Med Hensyn til Arrestanten Lars Frederik Andersen og Tiltalte Jacob
Holm eller Holm Christiansen er det ligeledes ved deres egne, af det isvrigt
Dplyste bestyrkede Tilsvaelser beviist . . . at Tiltalte Jacob Holm, da Arre-
stanten Ammundsen, efter at være indladt af ham i Egenkab af Mattevagt
paa ommeldte Larsens Plads Natten mellem den 5te og 6te Januar dette
Aar, tilhød ham isædetfor Drillepenge noget Lougværk, har, endstjundt han
indsaae, at det var Arrestantens Hensigt at stjæle Lougværk, samtykket i at
modtage saabant, er fulgt med Arrestanten til Siden af Skibet og der har
modtaget den ovenangførte Trosser af Arrestanten, som, medens Tiltalte ventede,
gik ombord og stjal den. Tiltalte har imidlertid anført, at han, da han mod-

tog Tilbudet, kun antog, at Arrestanten vilde skjæle noget gammelt Lougværk, men at han, efterat Arrestanten havde leveret ham Trossen, da han ved nærmere at undersøge den fandt, at den var saa god som ny, deels af Frygt for Opbagelse deels af Hensyn til Cieren besluttede at lade den komme tilbage til denne og derfor skulde den paa Land i Nærheden af Gjærningsstedet under Skibets Storbaad, hvor den senere er forefundet. For det af dem anførte [ubviste] Forhold ville Arrestanterne og Tiltalte være at ansee efter Straffeloven, Arrestanten Ammundsen efter § 228, Arrestanten Anderssen efter § 231 1ste Led jfr. med §§ 47 og 51 og Tiltalte Holm eller Christiansen efter § 228 jfr. med §§ 47 og 51 efter Omstændighederne, Arrestanten Anderssen med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og Arrestanten Ammundsen og Tiltalte Holm eller Christiansen med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 6 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage.“

Mandagen den 4de Mai.

Nr. 89.

Advocat Hindenburg

contra

Arrestanten **Christian Frederik Stapel** (Defensor Brock), der tiltales for Blodskam og Deelagtighed i falsk Udlæggelse af Barnefaber.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de Marts 1874: „Arrestanten Christian Frederik Stapel bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Gottschald og Nothe med 10 Rd. til hver og til den subsidiaire Defensor, Procurator Kramer i Odense med 4 Rd. At efterkommes under Afseer efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tilstales Arrestanten Christian Frederik Stapel, der er født den 14de November 1823 og ikke funden forhen straffet, for Blodskam og Deelagtighed i falsk Udlæggelse af Barnefaber.

Allerede under den af Kjøbenhavns Politi i Anledning af den Arrestanten paasigtede Blodskam foretagne foreløbige Undersøgelse tilstod saavel han som Camilla Henriette Frederikke Stapel, der efter Udvisende af hendes under Sagen fremlagte Daabsattest er døbt i Hamborg den 15de Juni 1845 som en Datter af Arrestanten og dennes i Januar Maaned 1866 ved Døden afgaaede Hustru Wilhelmine Charlotte Broderfen, til hvem han ægteviebes den 6te Januar 1845, begge usorbeholdent, at de kort efter Arrestantens Hustrus Død havde indladt sig i en af Arrestanten fremkaldt kjødelig Forbindelse og i samme, der var bleven fortsat lige indtil denne Sags Paabegyndelse, havde sammenavlet 5 Børn, hvoraf det ene var afgaaet ved Døden.

Disse Tilstaaelser gjentog saavel Arrestanten som Camilla Henriette Frederikke Stapel for Retten og fastholdt deres i saa Henseende Afgivne gennem flere Forhører, og lige indtil den retslige Undersøgelse første Gang blev sluttet. Arrestanten erkjendte derhos strax udtrykkeligen, at han, uagtet fornævnte Camilla Stapel, der er født den 22de Martz 1845, saaledes var kommen til Verden kun 2—3 Maaneder efter hans og Hustrus Bryllup, dog albrig havde næret nogen Tvivl om, at hun var hans Datter, idet han havde havt legemlig Omgang med hendes Moder, før han blev gift med denne, til en saadan Tid, at han kunde være hendes Fader, og derhos ved at tænke over denne Sag var kommen paa det Rene med, at det var Tilfældet, og det, endstjøndt hans Mistanke var bleven valf ved et anonymt Brev, der skal være skrevet til hans daværende Principal i Hamborg, og hvori Arrestantens Hustru bestyldtes for at staae i utugtigt Forhold til en anden Mandsperson.

Arrestanten afgav derhos en med bemeldte hans Datters i alt Væsenlig fuldstændigt overensstemmende Forklaring, der gaaer ud paa, at han en Aften, da hun i et Grinde kom ind i hans Værelse, uden dertil fra hendes Side givne Anledning kastede hende om paa en Senge og pleiede legemlig Omgang med hende, uden at dog Samleiet blev fuldbyrdet, at han, efter et Par Gange at have behandlet hende paa en lignende Maade og med samme Udfald, tilsidst fuldbyrdede Samleie med hende, og at han senere samlevede med hende, som om hun var hans Hustru, og havde Natteleie i samme Værelse som hun, og at det lykkedes at skjule Datterens Svangerskab og Medkomster, de fikke ved at lade hende søde hos en Jordemoder, for hvem en opdigtet Person opgaves som Barnefaberen, og ved foreløbig at sætte Børnene i Pleie.

Efterat imidlertid Camilla Henriette Frederikke Stapel i October Maaned f. A. var reist bort, formeentlig til Amerika, og Arrestanten under den i Anledning deraf gjenoptagne retslige Undersøgelse var kommen til Kundskab derom, begjærede han sig fremstillet for Retten og afgav nu en fra hans tidligere forffjellig Forklaring, i hvilken han navnlig paastod, deels at det nærmest var Camilla Henriette Frederikke Stapel, der havde fremkaldt Blod-

skamsforbindelsen imellem dem, beels at hun ikke var hans Datter, men en Datter af hans afdøde Hustru og en navngiven Person, om hvem det oplystes, at han er afgaaet ved Døden i Begyndelsen af f. A., beels at han havde underrettet Camilla Stapel om, at han ikke var hendes Fader.

Som Grunden til, at han var fremkommen med de tidligere, nu som urigtige tilbagekaldte Udsagn, angav Arrestanten, at han i Begyndelsen af Undersøgelsen havde været saa stærkt angreben, at han sagde Ja til alle Camilla Henriette Frederikke Stapels Forklaringer, og at han ikke vilde kaste en Skygge paa sin afdøde Kones Rygte. Men da Arrestantens Tilbagekaldelser i det Hele maae betragtes som ubestyrkede og navnlig, forsaavidt hans Paternitet til Camilla Henriette Frederikke Stapel angaaer, ere i Strid med flere Vidners Udsagn, saa vil i Websfor af D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages til samme, hvorimod Arrestanten maa ansees overbeviist ved egen Tilstaaelse og det isørigt Oplyste at have gjort sig skyldig som ovennævnt i Blodskam med sin egen Datter.

Forsaavidt Arrestanten endvidere tiltales for Deelagtighed i falsk Udlæggelse af Barnefader, maa det, efter hvad der er oplyst, antages, at Camilla Henriette Frederikke Stapel har ladet Daaben besille for de af hende med Arrestanten sammenavlede 5 Børn og i dette Tiemed for vedkommende Præst og Kirkebetjent ladet opgive en opdigtet Person som Børnens Fader, i hvis Navn Børnene derefter bleve døbte; men da Arrestantens Udsagn i saa Henseende gaaer ud paa, at han vel paa Camilla Stapels Spørgsmaal ved den første Fødsel svarede, at det jo ikke gik an, at hun udsagde ham som Fader, men at han forøvrigt ikke blandede sig videre heri, men henviste Camilla Stapel til at raadsføre sig med paagjældende Fordemoder, og der isørigt ikke i saa Henseende er fremkommet Andet imod ham end Camilla Stapels Udsagn, at Arrestanten havde sagt hende, at hun ved Opgivelsen af Barnefader kunde vælge, hvilket Navn hun vilde, findes Arrestanten ikke at have gjort sig skyldig i saadan Deelagtighed i falsk Udlæggelse af Barnefader, at han derfor kan paalægges Straf.

Arrestanten vil derfor i Genhold til sit ovenførte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 161 efter Omstændighederne med Tugthuusarbejde i 8 Aar, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger."

Tirsdagen den 19de Mai.

**Nr. 3. Forstanderskabet for den reformerte Menighed
i Fredericia (Advocat Broch)**

contra

Fredericia Kjøbstads Communalbestyrelse

(Advocat Henrichsen),

betræffende bemeldte Menigheds Ret til Kjøbesummen for et i dens Besiddelse værende Grundstykke i Fredericia.

Fredericia Bytings Dom 7de August 1865: „Indstævnte, Fredericia Rådsheds Communalbestyrelse bør for Tiltale af Citanten, Forstanderskabet for den reformerte Menighed sammesteds i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Viborg Landsoverrets Dom af 20de Februar 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret beholdes med Hensyn til, at det ikke af Underrettsacten kan sees, at den af Citanterne den 19de December 1864 irettelagte Fuldmagt er skrevet paa stemplet Papir.“

Høiesterets Dom.

Efter samtlige Høiesteret forelagte Dødsdomme, der vel tildeels først ere fremkomne efter den indankede Dødsdoms Afgivelse, men hvoraf det Vigtigste dog allerede er fremstillet i Dommen, maa Høiesteret, i alt Væsentligt i Henhold til Dømmens Begrundelse deraf, antage, at den reformerte Menighed i Fredericia ingen Eiendomsret har til de under Sagen omhandlede Zorber, men alene en Brugret. Denne Brugret, der nærmest maa anses oprindelig kun at have været grundet paa Leie, fik vel ved den kongelige Resolution af 21de Januar 1744 en større Fasthed, og navnlig forbødes det Magistraten paa nogen Maade at tilegne sig de i Resolutionen ommeldte Zorber; men forsaavidt disse paa det under 9de October 1728 kongelig approberede Kort over Fredericia, hvorefter det var paalagt Magistraten at rette sig, vare affatte som Byggepladser, kan dog Resolutionen ikke antages at have forandret denne deres Bestemmelse eller ophævet den Ret og Forpligtelse, Magistraten ifølge Fredericias Privilegier af 11te Marts 1682 § 7 jfr. § 8 havde til at bortstjøde ubebyggede Byggepladser til hvem derpaa strax god Rådshedsbygning vilde sætte. Paa denne Maade er Resolutionen ogsaa strax efter dens Udfærdigelse forstaaet i en af vedkommende Stiftsbefalingsmand under 2den Marts 1745 afgiven Resolution; og hvad der senere er foregaaet, findes ikke at have kunnet forandre Forholdets retlige Bestaaenhed og navnlig give Menigheden noget Retsskrav paa, naar den Brugretten ophævende Betingelse indtraadte, at faae Andeel i Rådshedsbygningen for det som Følge heraf fratraadte Areal.

Særligt bemærkes, at der vel i de senere Aar i nogle Tilfælde af selve Communen er ydet Godtgjørelse til Menigheden for Afstaaelsen af Jord, men i intet af disse Tilfælde blev, saaledes som i nærværende, nogen paa det approberede Kort affat Byggeplads afftaet for at bebygges, og det Samme gjælder om det i Rescript af 30te November 1787 omhandlede Tilfælde.

Efter det Anførte vil hverken hele den omtvistede Kjøbesum eller, som for Høiesteret subsidiairt paaftaaet, nogen ved uwillige Mænds Taxation bestemt Andeel deraf kunne tilkjendes Citanterne som Godtgjørelse for Tabet af Besiddelsen og Brugen af de omhandlede Byggepladser, hvorimod det, idet der efter Proceduren ikke er Spørgsmaal om Tilkjendelsen af anden Erstatning i Anledning af deres Afstaaelse, maa have sit Forblivende ved den de Indstævnte ved Overrettsdommen tillagte Frifindelse. Denne Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil saaledes efter de Indstævnets Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.
Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd.

I den inbante Doms Præmisser hedder det: „Efterat der i Aaret 1860 ifølge Forhandling mellem Communalbestyrelsen i Fredericia og Militæretaten var til Opsørelse af et Exerceerhuus m. v. anvist Militæretaten et Areal af 5,786 □ Alen af et Grundstykke indenfor Byens Volde, som den reformerte Menighed i Fredericia fra gammel Tid havde haft i Besiddelse, og den erlagte Kjøbesum, 12 § pr. □ Alen eller ialt 723 Rd. 1 Mk. 15¹/₂ §, var bleven deponeret i Fredericia Sparekasse, indtil det var afgjort, hvilken Erstatning der maatte tilkomme bemeldte Menighed for Afgivelsen af det paa-gjældende Areal, tilkjendegav Indenrigsministeriet i Skrivelse af 12te Marts 1863, at den ommeldte Erstatning formeentlig burde ansættes til 6 § pr. □ Alen eller Halvdelen af den ved Afhændelsen indbundne Kjøbesum foruden forholdsmæssig Afgang i en aarlig Byggesgift, der paa vilde de Menigheden i Brug overbragte Sorber. Citanterne, Forstanderskabet for den nævnte Menighed have imidlertid formeent, at de omhandlede Sorber maae anses som Menighedens Eiendom, og idet de derfor ikke have villet erkjende Commu-

nalbestyrelsen i Fredericia som berettiget til at anvise Militairetaten det ovenfor ommeldte Grundstykke eller oppebære den for samme erlagte Kjøbesum, have de under nærværende af dem mod bemeldte Communalbestyrelse anlagte Sag uden isøvrigt at gjøre Indsigelse mod selve den iværksatte Overdragelse paastaet sig kjendte berettigede til at modtage og qvittere for den ovenfor ommeldte, i Sporekassen deponerede Kjøbesum, 723 Rd. 1 Mk. 15 $\frac{1}{2}$ f, hvilket Beløb de in subsidium har paastaet deelt i Overeensstemmelse med Indenrigsministeriets ovennævnte Skrivelse af 12te Marts 1863, og da de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citanternes Tiltale, have disse indanket Sagen for Overretten, hvor de have gjentaget beres i 1ste Instants neblagte Paastande, medens derimod de Indstævnte have paastaet Underrettsdommen stadfæstet.

Efter Sagens Oplysninger hører det paagjældende Areal til nogle Grundstykker, der ifølge den i Aaret 1728 approberede Plan for Fredericia Fæstnings Bygges og Havepladser vare bestemte til Bebyggelse, men tillige med en ligeledes indenfor Fredericias Volde beliggende større Mark have i en lang Række været brugte af den reformerte Menighed, hvis Retstilstand med Hensyn til de samme overladte Zorder har været Gjenstand for en Række administrative Afgjørelser, og hvem det navnlig ved en kongelig Resolution af 21de Januar 1744 bevilges, som det hedder, fremdeles uden nogen Afgift at beholde de dem i Byen til beres Brug hidtil forundte Zorder, hvorimod Menigheden i Medfør af Cancelliets Resolution af 4de Februar 1826 efter den Tid deraf har svaret en aarlig Byggafgift til Communen. Medens nu de Indstævnte have gjort gjældende, at de omhandlede Zorder henhøre til de i Fredericias Privilegier af 11te Marts 1682 §§ 7 og 8 ommeldte „sebigे Pladser“ i Byen, som Magistraten havde uden Betaling at bortkjøbe til dem, som derpaa strax god Kjøbslebbbygning vilde sætte, og at Zorderne maae betragtes som Communens Eiendom, der ifkun har været overladt den reformerte Menighed til Brug, oprindelig mod Leie eller Vederlag til Magistraten, hvem Græsningen inden Byens Volde og paa Byggepladserne ved kongelige Bevillinger af 13de Mai 1704 og 27de April 1731 var overladt til fri Disposition mod en aarlig Afgift af 40 Rd. til Gadernes og Steenbroens Vedligeholdelse, men fra Aaret 1744 — efterat et kongeligt Rescript af 11te Mai 1743 havde bestemt, at Græsningen inden Voldene skulde aarlig bortleies ved offentlig Auction, og Magistraten derimod tillægges 300 Rd. af Byens Kasse — afgiftsfrit, som meldt, indtil 1826, have derimod Citanterne nægtet, at de paagjældende Zorder nogenstunde have tilhørt Communen, eller at der nogenstunde deraf har været udbetalt Leie eller Afgift til Communen, forinden det, som meldt, i Aaret 1826 blev paalagt Menigheden af de ommeldte Zorder at svare en efter Capitelstapten betalbar aarlig Byggafgift, der dog efter Citantens Formening ikke skal kunne betragtes som en Leie- eller Forpagtningssafgift, hvorhos Citanterne med Hensyn til den Maade, hvorpaa Zorderne fra først af ere komne i Menighedens Besiddelse, have udtalt den Formening, at de i sin Tid ere stjælede Menigheden af Kongen i Genhold til

de den under 15de November 1720 medbeeste Privilegier, ifølge hvis § 2 de fremmede nye Colonier af den reformerte Religion, som maatte nedfætte sig i Fredericia, skulde til deres Etablisement og Indretning kunne fordrø sig Plads og bygge paa der i Staden anviste uden Betaling.

Den citerede Bestemmelse i Privilegierne af 15de November 1720 kan imidlertid efter sit Indhold alene anses at angaae Byggepladser, — i hvilken Henseende det ligeledes ved Rescript af 20de Januar 1721 blev paalagt Magistraten at anvise enhver af de ankomne fremmede Familier en af de i Byen liggende afmaalte øde Pladser, som de efter deres Leilighed kunde bebygge, — og kan saaledes ikke antages at have Hensyn til de under nærværende Sag omhandlede Grundstykker, der efter Titanernes Paastrand skulde være overdragne Menigheden i sin Heelhed til Dyrkning uden Forpligtelse til at bygge derpaa, og ligesom det fremgaaer af en af de Indstævnte under Sagen fremlagt Udskrift af Fredericias Raadstuvprotocol angaaende nogle den 1ste Mai 1721 stedsundne Forhandlinger saavel som af en ligeledes af de Indstævnte fremlagt Indstilling fra Fredericias Magistrat af 1ste Juli 1721, at de først ankomne Colonister havde af Magistraten leiet øde Pladser og Jord, beliggende indenfor Stadens Volde, saaledes have de Indstævnte for Overretten fremlagt en i Raadstuarhivet forefundne Gjenpart af et Document, hvis Datum efter et andet ved samme heftet Document formodes at være 29de Mars 1721, og hvori det hedder, at de underskrevne Udske for den reformerte Coloni tilstaae paa Coloniens Vegne at have contraheret med Magistraten i Fredericia om nogle Jorde-Pladser indenfor Voldene, som Magistraten har afstaaet til den reformerte Coloni for aarlig Leie, og at bemeldte Udske til den Ende forpligte sig til at indbetaale for Betalingen af den aarlige Leie, der under 12 forskjellige Poster opgives til ialt 94 Rd. 4 Mk., hvorhos det efter den under disse Paster givne Beskrivelse af de paagjældende Pladser, sammenholdt med Sagens andre Oplysninger, maa antages, at der under bemeldte Pladser er indbefattet alle de Arealer, som den reformerte Menighed endnu besidder mod Udredelse af en Byggesgift til Byen, og navnlig det, hvis Afhændelse har givet Anledning til nærværende Sag.

Vel have nu Titanerne formeent, at naar det i den ovennævnte, under 21de Januar 1744 i Anledning af et Andragende fra den reformerte Coloni i Fredericia om nogle Jorder der i Byen afgivne kongelige Resolution hedder: „Vi bevilge allernaadigst, at den fattige franske Coloni indi Fredericia maa fremdeles uden nogen Afgift beholde de dænnem der indi Byen til deres Brug hidindtil forundte Jorder, dog“ (eller — som bemeldte Resolution i et andet under Sagen fremlagt Document citeres — „og det“) „med de Vilkaar, at Magistraten der paa Stedet ingenlunde understaaer sig samme Jorder til deres Brug at anvende eller sig dænnem paa nogen Maade at anmasse eller tilegne“, skulde det heraf fremgaae, at de paagjældende Jorder allerede tidligere maae have været overdragne Colonien til Eieendomm, uden at der tilkom Fredericias Commune nogen Raadighed over samme, og at der navnlig ikke tidligere deraf kan have været svaret Leie til Communen, saa at det Leiemaalet,

hvortil der sigtes i de ovenfor ommeldte, af de Indstævnte fremlagte Documenter, maa antages ikke at være traadt i Kraft eller ialfsald at have angaaet andre Løbber, hvoraf Menigheden nu ikke længere er i Besiddelse; men efter det Foransførte maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at den reformerte Coloni har havt de ommeldte Forber tillæie af Magistraten, indtil det, som meldt, i Aaret 1743 bestemtes, at Græsningen aarlig skulde bortleies ved Auction, og Leien, som det i en Skrivelse fra Amtmanden af 17de September 1743 hedder, beregnes Byens almindelige Kasse til Bedste; det fremgaaer ogsaa af en i Gjenpart fremlagt Skrivelse fra samme Amtmand af 5te November 1743, at nogle af Coloniisterne for Kongen havde andraget paa fremdeles at maatte beholde nogle af Byens Forber, til hvis Forbedring de, som det hedder, en-deel havde bekostet m. v., i hvilken Anledning det i Skrivelsen tilkjendegives dem, at de kunde vente fremdeles at faae Forberne overladte sig, naar de bleve Høistbydende ved Auctionen eller vilde give ligesaa meget som Andre, og idet der efter de saaleses i det Hele foreliggende Oplysning er mangler al Føie til at antage, at der i Resolutionen af 21de Januar 1744 skulde være sigtet til andre Forber end dem, som den reformerte Coloni tidligere havde leiet af Magistraten, men som ifølge Rescript 11te Mai 1743 fremtidig skulde bortleies ved aarlige Auctioner, kan det ei heller ved de i Resolutionen brugte Udtryk, at Colonien maatte fremdeles uden nogen Afgift beholde de dem i Byen til deres Brug hidtil forundte Forber, ansees ubtalt, at Colonien hidtil havde besiddet Forberne afgiftsfrit, og endmindre kan den ommeldte Resolution afgive Beviis for, at Forberne paa den Tid have været betragtede som Coloniens Eiendom, ligesom der navnlig maa gives de Indstævnte Medhold i, at der ved det i Resolutionen indeholdte Forbud mod, at Magistraten befattede sig med disse Forber, maa antages at være sigtet til den Magistraten, som meldt, tidligere indrømmede Græsningøret indenfor Byens Volde.

(Sinttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-føiede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommes Præmisseser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledtaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæber og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).
Fjeldbøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 7.

Den 29de Mai.

1874.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 19de Mai.

Nr. 3. Forstanderskabet for den reformerte Menighed i Fredericia
contra

Fredericia Kjøbstads Communalbestyrelse (see forrige Nr.).

Ligesom det derhos i et Rescript af 7de Januar 1746 hedder, at af de øde Pladser eller Torder, „som de Reformerte eller Andre allernaadigst er bevilget uden nogen aarlig Afgift og haver Frugten af“, findes det billigt, at der aarlig af Grunden efter Taxten i paakommende Skatter skal contribueres, saaledes er i den i Aaret 1746 forfattede Grundtugt over de indenfor Boldene beliggende Grunde og Bygninger i Fredericia ved samtlige de her under Sagen omhandlede Grundstykker samt enkelte andre Grunde, som ikke længere ere i den reformerte Menigheds Besiddelse, anført „tilhører Byen og bruges af de Reformerte“ eller „haves i Brug af de Reformerte“ eller lignende Betegnelser, der antyde, at Menigheden alene antages at have en Brugsret over disse Grunde.

Naar nu til det Foransførte kommer, at Magistraten, efter hvad der er in confesso, oftere har anvist Byggegrund af de paagjældende Torder, og at det, naar nogen Deel heraf er bleven afhændet, er Magistraten, der har udfærdiget Skjødet derpaa, findes der ingen Føie til at antage, at Torderne nogensinde ere blevene overdragne Menigheden til Eiendom, i hvilken Henseende der navnlig ikke kan tillægges den Omstændighed nogen Betydning, at de paagjældende Torder i enkelte yngre Skrivelser og Tilkjendegivelser fra Magistraten og andre Myndigheder — ved hvilke det ikke kan antages at have været tilfattet i saa Henseende at afgive nogen bindende Erkjendelse — omtales som „tilhørende“ Menigheden eller som deenes „Eiendomsjorder“.

Med Hensyn til den aarlige Bygafgift, som det ved Cancelliets Reso-
XVIII. Margang.

lution af 4de Februar 1826 blev paalagt Menigheden at svare af de Forder, „den inden Byens Volde havde i Brug“, maa det ogsaa, efter hvad der er oplyst om de forudgaaende Forhandlinger i denne Henseende, antages, at den er fassat i Overensstemmelse med, hvad der paa den Tid kunde anses som en passende Leie af Forderne, og vel maa det efter Proceduren og Sagens Oplysninger forudsættes, at, naar Magistraten har udstedt Skjøde paa et i Menighedens Besiddelse værende Grundstykke, er Saadant først skeet, efterat Vedkommende havde truffet Overenskomst med Menigheden angaaende det Vederlag, der skulde ydes denne for Grundens Afstaaelse, og at der ikke før i det Tilfælde, der har givet Anledning til nærværende Sag, har fra Magistratens eller Byens Side været gjort Forbring paa det Vederlag, der maatte blive at erlægge for saadanne Grunde, ligesom det navnlig ogsaa i et Rescript af 30te November 1787, hvorved det bevilges, at der til en Klædefabrik maatte overlades i Leie nogle Grundstykker i Fredericia, der ikke efter Planen af 1728 vare bestemte til Bebyggelse, og deriblandt et Stykke af en i den reformerte Coloni Besiddelse værende Eng, udtrykkelig er bestemt, at den Afgift, der efter Forening med den reformerte Coloni maatte blive at udrede af det sidstnævnte Areal, alene skulde tilkomme Colonien; men Kommunen var paa den Tid ifølge Privilegierne af 11te Marts 1682 § 7 ikke berettiget til at betinge sig Kjøbesum for Grunde, der udvises til Bebyggelse, og det er ikke oplyst, at nogen anden lignende Transaction har fundet Sted, efterat det ved kongelig Resolution af 31te Marts 1858 er blevet Communalbestyrelsen tilladt uanset den ovenfor citerede Bestemmelse i Privilegierne at betinge sig Betaling for de af Stadens Grunde, der udvises til Bebyggelse; der har saaledes i slige tidligere Tilfælde ikke kunnet være Spørgsmaal om Erklæggelse af en Kjøbesum til Fredericia Commune, men alene om Erstatning til Menigheden for Afstaaelse af dens Ret til Grunden samt for de paa samme anvendte Befolninger, og ligesom den Omstændighed, at der først er udstedt Skjøde, efterat der i saa Henseende har været truffet Overenskomst med Menigheden, derfor ikke kan svække Betydningen af, hvad ovenfor er anført om, at det ikke er Menigheden, men Magistraten, der har bortskjødet de paagjældende Lodder, saaledes gaaer ogsaa en af Cancelliet den 21de September 1847 afgiven Resolution ud paa, at den reformerte Menighed i Genhold til, hvad der ved tidligere Leiligheder er antaget, maa anses pligtig af den samme overlade Mark paa Forlangende at afgive Areal til Byggeplads mod en passende Godtgjørelse, der foruden en forholdsvis Afgang i Afgiften til Kæmmerkasjen alene siges at skulle indbefatte et efter billigt Hensyn til Byens Bestaaen og de paa samme anvendte Befolninger saavel som til Sagens øvrige Omstændigheder bestemt passende Vederlag for samme.

I det der efter alt det Anførte maa gaaes ud fra, at de under Sagen omhandlede Arealer i sin Tid alene ere blevne overdragne den reformerte Menighed til Brug, saalænge de ikke benyttedes paa anden Maade i Overensstemmelse med den approberede Plan for Byens Bebyggelse eller ifølge særlig Resolution, maa

der gives de Indstævnte Medhold i, at Menigheden ifølge Bestemmelserne i L. 5—5—1 heller ikke, som Citanterne endvidere have villet gjøre gjældende, kan anses at have vundet Hævd paa de ommeldte Grundstykker enten som Eiendom eller til selvbevarende Brug, og da Citanterne som Følge heraf, samt idet der isørigt efter Proceduren ikke under nærværende Sag er Spørgsmaal om, hvilken Erstatning der maatte tilkomme Menigheden for det til Militairstaten afsigvne Areal og de muligens derpaa foretagne Culturarbejder, ikke kunne anses at have Krav paa den herfor erlagte Kjøbesum eller Andeel deri, maa det billiges, at de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citanternes Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, vil saaledes efter de Indstævnets Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Sagens Omstændigheder at burde ophæves.

Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Underretsacten kan sees, at den af Citanterne den 19de December 1864 iretteslagte Fuldmagt er skreven paa stemplet Papir.

Isørigt sees med Hensyn til de under Sagen fremslagte Documenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet."

Nr. 8. Hørfabrikant **Nasmus Christensen** (Ingen)

contra

Gaardmand **Mads Christensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 63.

Statsraad **Bunken**

contra

Stipper **Christian Eriksen** og Matros **Hans Hindrifsen** (Defensor Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Fiskeri med Bundslæbevaad af 9de Marts 1872.

Erø Herreds Politirets Dom af 23de September 1873: „Christian Erichsen og Hans Hindriksen bør hver især erlægge en Bøde til Erø Herreds Politikasse af 30 Rd. Saa bør de og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den December 1873: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at de Tiltalte, Skipper Christian Erichsen og Matros Hans Hindriksen, Begge af Marstal ville have in solidum at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor ved Overretten, Procurator Heckscher 5 Rd. De idømte Bøder at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bunzen og Advocat Kellemann for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da det under nærværende, fra Erø Herreds Politiret hertil indankede Sag, hvorunder de Tiltalte, Skipper Christian Erichsen og Matros Hans Hindriksen, Begge af Marstal sigtes for Overtrædelse af Loven af 9de Marts 1872, imod deres Veuxgættelse findes ved Vidner at være tilstrækkeligen godtgjort, at de, som ved bemeldte Herreds Politirets Dom af 25de Juni f. A. ere ansete for Overtrædelse af bemeldte Lovbud, paany tvende forskjellige Gange have gjort sig skyldige i samme Forhold ved i Farvandet mellem Langeland og Marstal at have udøvet Fiskeri med det lovsriddige Bundflæbevaad, for hvis Brug de i den tidligere Sag ere dømt, maa det billiges, at de ved den indankede Dom ere ansete hver især med en Bøde af 30 Rd. til Herredets Politikasse samt paa-

lagte at udrede Sagens Omkostninger, dog at disse blive at udrede solidarisk. Med dette Tillæg vil Politiretsdommen være at stadfæste, hvorhos de Tilstalte, for hvem en privat antaget Defensor har givet Møde her for Retten, ville have in solldum at betale i Salair til Actor ved Overretten 5 Rd.“

Nr. 101.

Estatsraad Bunken

contra

Arrestanten **Niels Rasmussen Bengt** (Defensor Nellemann), der tiltales for Tyveri.

Frijsenborgsaurstovs Virks Extrarets Dom af 26de Februar 1874: „Arrestanten Niels Rasmussen Bengt bør behandles efter den ovenansførte kongelige Resolution af 4de October 1861. Arrestanten bør derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Friis 6 Rd. og Defensor, Procurator Ziellian 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 7de April 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 5 Rd. for den Første og 4 Rd. for den Sidste. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Nettelmann betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Estatsraad Bunken og Advocat Nettelmann for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Om Arrestanten Niels Rasmussen Bengt, der under denne Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Ophængninger godtgjort, at han d. 24de December f. A. om Eftermiddagen har i Forstuen i Præstegaarden i Hammel, hvor han var gaaet ind for at bette, tilegnet sig en til 6 Rd. vur-

beret Kaabe, der tilhørte Præsens Datter, og som han fandtes isørt under sin Frakke, da han togt efter samme Dag blev anholdt. Kaaben er under Sagen ubleveret til Besjælnen, der har strafaldet Krav paa Erstatning.

Arrestanten, der er født paa Værø i Aaret 1815, har tidligere været anseet ifølge Værø Stads- og Landretsdom af 20de November 1832 for simpelt Tyveri med Fængsel paa sædvanlig Fængselstid i 20 Dage, ifølge samme Rets Dom af 30te April 1833 for anden Gang begaaet Tyveri med Tugthuudsarbejde i 1 Aar og ifølge Lønder Amtshusets Dom af 7de November 1846 for Røveri med Tugthuudsarbejde paa Livstid. Ifølge kongelig Resolution af 4de October 1861 blev Arrestanten imidlertid løsladt af Straffeanstalten i Glückstadt, dog under Forbehold af, at han atter vilde blive gjenindsat i Straffeanstalterne til livsvarigt Tugthuudsarbejde, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, som ikke maatte medføre en endnu større Straf, og efterat han i Genhold til den slesvigiske Appellationsrets Dom af 16de Juni 1862 var for begaaet Tyveri overensstemmende med bemeldte kongelige Resolution paany indsat i Straffeanstalten til livsvarigt Tugthuudsarbejde, blev han i Mai s. A. benaadet af den nuværende slesvigiske Regjering og løsladt.

Det maa herefter billiges, at Arrestanten ved Underrettsdommen er dømt til at behandles efter den ovenansførte kongelige Resolution af 4de October 1861, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt ham at udrede Actionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten vilde være at bestemme til 5 Rd. for den Første og 4 Rd. for den Sidste."

Onsdagen den 20de Mai.

Nr. 62.

Advocat Klubien
contra

Peder Christensen Toft (Defensor Overrettsfagfører Hansen), der tiltales i Genhold til Straffelovens § 168 cfr. § 46.

Hjerm Ginding Herredets Extrarets Dom af 2den September 1873: „Tiltalte Peder Christensen Toft af Bind bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 6 Uge 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Rammerraad Repsdorph 6 Rd. og Defensor, Procurator Braff 5 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 22de December 1873: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 5 Rd. for den Første og 4 Rd. for den Sidste. 3 Salair til

den subsidiaire Defensor, Sørigskommissair Wagge i Ringkjøbing samt til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann betaler Tilstalte 2 Rd. til Førstnævnte og 5 Rd. til hver af de Sidstnævnte. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der ikke vil kunne tillægges de Høiesteret forelagte nye Oplysninger nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocat Klubien og Overrettsagsfører Hansen for Høiesteret betaler Tilstalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses heber det: „Under denne Sags tilstales Peder Christensen Toft i Henhold til Straffelovens § 168 cfr. § 46.

Pigen Ane Marie Hansen — der ifølge hendes Huusbonds Erklæring skal være en i alle Maader anstændig og sandfærdig Pige — har edelig forklaret, at, da hun den 2den Juli d. A. om Aftenen omtrent Kl. 10 befandt sig paa Veien fra Hølstebro til sit Hjem i Nørre Felding og var kommen forbi Tilstalte, der gik samme Vej, raabte han, dervarnoget bestjænket, efter hende, og da hun fortsatte sin Vej uden at svare, løb han hende ind, tog hende om Livet og søgte at overtale hende til at have Samleie med ham samt, da hun ikke vilde dette, truede hende ligefrem med at ville voldtage hende, hvorefter han endelig fastede hende om i Beigrøsten, lagde sig ovenpaa hende og løstede hendes Klæder op, idet han derhos blottede sig selv, samt forsøgte, uagtet hun bad for sig og gjorde af den Modstand, hun kunde, samt raabte om Hjælp, at tilvinge sig Samleie med hende, hvilket efter hendes Formening visnok ogsaa vilde have kunnet lykkes ham, da han er stærk og hun svag; men da der, efterat han paa den ommeldte Maade havde tumlet med hende et Dvartees Tid, og hendes Kræfter til at gjøre Modstand vare saa godt som udtømte, kom Folk til, slap han hende og blev liggende i Grøsten, medens hun fulgte med de Tilstedekommande. Ligesom nu Rigtigheden af denne Forklaring er bestyrket ved de sidstnævnte Personers Udsagn om, at de paa Pigens Raab kunde høre, at hun var i Forlegenhed og vilde søge Bistydelse hos de Kommande, saaledes har Tilstalte ogsaa efter en Deel Udslygter, og idet han især rigt har gjort gjældende, at han ved den paagjældende Leilighed var saa be-

ruset, at han ikke usiagligt kan erindre det Pøsserebe, indrømmet, at han er tilbøjelig til at antage, at det er tilgaaet, som af Pigen forklaret, og at han navnlig kan erindre, at han havde sat paa Pigen og vilde have Omgang med hende, idet han dog — som han har udsagt — føler sig overbevist om, at han ikke vilde have skaffet sig Samleie med Pigen med Magt, hvorhos han har tilføjet, at det Foresaldne ikke vilde være skeet, hvis han ikke havde været saa besjænknet, at han — der i denne Tilstand pleier at være stem efter Fruentimmer — ikke var Herre over sine Lyster.

Ibet Tilstalte efter det Anførte maa ansees at have gjort sig skyldig i Forsøg paa at tilvinge sig Samleie med den ommeldte Pige, der maa antages at være uberigtet, vil han, der er født den 16de Juli 1840 og tidligere ifølge Ulfborg Hind Herredens Extrarets Dom af 9de Februar 1870 har været straffet for Hæleri og Vold med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, være at ansee efter Straffelovens § 168 cfr. § 46 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder og med særligt Fensyn til den berusede Tilstand, hvori Tilstalte ved den ommeldte Leilighed maa antages at have befundet sig, findes ved Underretsdømmen passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paa- lagt Tilstalte at udrede Actionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, dog at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten blive at bestemme til 5 Rd. for den Første og 4 Rd. for den Sidste."

Torsdagen den 21de Mai.

Nr. 95.

Advocat Hindenburg
contra

Johan Frederik Schønning (Defensor Klubien),
der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de Marts 1874:
„Tilstalte Johan Frederik Schønning bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 8 Dage og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Nissen og Bøcher med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indantebe Dom givne Fremstilling maa det billiges, at Tilstalte alene er anseet overbevist at have gjort sig skyldig i et strafbart Forhold ved til egen Fordeel at pantsætte det under Sagen omhandlede Gulduhr, der var ham

overleveret for at besørge det solgt, hvilket Forhold i Dommen retteligen er henført under Straffelovens § 253, dog at der, da Tiltalte er over 60 Aar gammel, tillige ved Straffens Bestemmelse bliver at tage Hensyn til Forstriften i samme Lovs § 23. Straffen findes efter Omstændighederne at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Johan Frederik Schønning bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indkomne Doms Præmisses hedder det: „Foraauidt Tiltalte Johan Frederik Schønning under nærværende, imod ham for Bedrageri og Falsk ifølge Justitsministeriets Ordre af 26de November f. A. anlagte Sag sigtes for Falsk, er det af Gjertrud Knudsen, Krigsraad Smiths Enke under Sed forklaret, at Tiltalte i Aaret 1857 under Foregivende af, at han kunde anbringe en Deel Penge for hende paa fordeelagtige Biskaar, af hende efterhaanden har modtaget i Alt 2800 Rb. for at ublaane dem til forskjellige Personer, men saaledes at han havde fuldstændig Frihed med Hensyn til Anbringelsen, at han derefter tilbageleverede hende 56 Stkr. Gjældsbreve, hvert lydende paa 58 Rb. med en maanedlig Afbetaling af 29 Rb. i to paafølgende Maaneber og forkyndende sig som udsedte til Fru Smiths af forskjellige, paa en enkelt Undtagelse nær ved den sjællandske Jernbane ansatte Personer, samt at Tiltalte senere for 8 af Gjældsbrevenes Vedkommende har bragt hende det første Afdrag med 29 Rb. for hvert og derom paa hendes Anmodning meddeelt Gjældsbrevene Dwitteringspaategning, men at hun deels paa Grund af, at de stipulerede Afdrag isørigt udebleve, deels paa Grund af Understrifternes Udseende snart kom til den Overbeviisning, at Gjældsbrevene af Tiltalte vare forsynede med falske Understrifter, og under denne Sag have nu ogfaa samtlige de paa Gjældsbrevene anførte Skylbuere, foraauidt de have været til at finde, benægtet at have underskrevet eller ladet deres Navne underskrive paa Gjældsbrevene.

Tiltalte har imidlertid vedblivende poasaaet, at han efter Fru Smiths Anmodning kun har skrevet Tegterne paa Gjældsbrevene samt efter hendes Opgivende Skylbuernes Stilling og Bopæl, men ikke deres Navne og overhovedet ikke havt Andet med Gjældsbrevene at bestille, ligesom han ikke

heller vil have modtaget Beløbene til Skytterne, der have været ham ubekjendte, og til hvem han ikke vil være traadt i Forhold, og ei heller vil han have bragt hende noget Afdrag.

Der er nu vel ved Fru Smiths ovennævnte beedigede Forklaring i Forbindelse med de paagjældende Underskrifters Udseende sammenholdt med de under Sagen tilveiebragte Prøver paa Tilstaltes Haandskrift, derunder Texten i selve Gjældsbrevene, tilveiebragt en Formodning for, at Tilstalte har forsynet Gjældsbrevene med falske Underskrifter; men da der ikke herved er skaffet et alene tilstrækkeligt Beviis tilføde, og der iøvrigt ikke er fremkommet yderligere Oplysninger imod ham, vil han være at frifinde under denne Deel af Actionen.

Forsaauidt dernæst angaaer Tilstalten for Bedrageri, er det ved Tilstaltes egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse beviist, at han, efter den 14de Marts 1860 i et saakaldet Skadesløsbrev at have givet ovennævnte Fru Smith Sikkerhed for en Gjæld til hende af 400 Rd. i et Pianoforte og et Par Mahogni Speile, ved Obligation af 29de October 1863, tinglæst den 2den November næstefter, har givet Particulier Johannes Neergaard første Prioritets Panteret i Pianofortet og ved Kjøbecontract af 4de Januar 1865 solgt Speilene til Fuldmægtig Theodor Lorenzen, uagtet han stod i den For-
mening, at han ved det nævnte Skadesløsbrev havde givet Fru Smith Panteret i disse Gjenstande, og at denne Panteret endnu bestod paa den Tid, han ud-
stedte de to nævnte Documenter.

Da det til Fru Smith udstedte Skadesløsbrev imidlertid ikke er blevet tinglæst overeensstemmende med Forkrifikationen i Frdn. 28de Juli 1841 § 1, uden hvilket der ikke vilde kunne stiftes nogen gyldig Panteret, og Tilstalte ikke heller paa anden Maade findes at have gjort sig skyldig i noget bedrageligt Forhold, forsaauidt angaaer denne Deel af Sigtelsen, vil han ikke heller herfor kunne paalægges noget Strafsvar.

Det Samme er endelig Tilfældet, forsaauidt Tilstalte af Fru Smith er sigtet for til egen Fordeel ulovligt at have disponeret over hende tilhørende 2 Stykker egl. Obligationer à 100 Rd. og 3 Stykker à 25 Rd., idet der imod Tilstaltes Benægtelse ikke er fremkommet noget Beviis for, at han har overskredet den ham af Fru Smith tilstaaede Dispositionsret over disse Obligationer.

Derimod er det ved Tilstaltes egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse beviist, at han, efter for adskillige Aar siden af Fru Smith at have modtaget et af ham til hende som Haandpant overgivet, til 30 Rd. vurderet Gulduhr for at besørge det solgt for hende, imod hendes Vidende og Villie har pantsat det til egen Fordeel og først efter Undersøgelsens Begyndelse har erstatet Fru Smith det Beløb, hvorfor Uhret var pantsat, og sat hende i Stand til at indløse det; og vil Tilstalte, der er født den 20de Marts 1814 og ikke funden forhen straffet, for dette sit Forhold være at anses efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Fængsel paa Bånd og Brød i 8 Dage."

Nr. 99.

Advocat Klubien
contra

Arrestanten **Søren Christian Laurfen** (Defensor Hindenburg), der tiltales for Tyveri, Falsk, Mishandling af sin Hustru og for at have udsendt sit Barn for at bette.

Gjerlev Onsdag Herredets Extrarets Dom af 20de Februar 1874: „Arrestanten Søren Christian Laurfen bør straffes med Tugthuusarbejde i 3 Aar samt betale i Erstatning til Huusmand Anders Mariager af Øster Tørslev 32 β . Tiltalte Else Marie Andersen Blienstrup bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. Saa bør og Arrestanten udrede Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Olsen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Braff 5 Rd., dog saaledes at Tiltalte in solidum med ham heraf udreder en Sjettedeel. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 7de April 1874: „Tiltalte Søren Christian Laurfen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning samt Actionens Omkostninger for Underretten bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Morville og Fasting 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Søren Christensen Smed og Anders Nielsen Bager efter den indankede Doms Afgjælselse have erklæret, at de forlange Tiltalte straffet for de af ham hos dem begaaede Tyverier, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder.

3 Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret betaler Tilstalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Søren Christian Laurfen, der er født i Aaret 1826, og som, foruden at have i sin militaire Tjenestetid været straffet arbitrært med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for at have forladt sin Post, 3 Gange har været dømt for Tyveri, senest ved Gjerlev Dnsild Herredets Extrarets Dom af 10de Mai 1870 efter Straffelovens § 231 1ste Led til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, tistales under denne Sag, som i 1ste Instants tillige angik hans Hustru, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, for falsk, Tyveri og Mishandling af sin Hustru samt for at have udsendt sit Barn for at betse.

Ved Tilstaltes egen Tilnaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der med sin Hustru og 4 Børn havde Bolig i Øster Tørslev Fattighuus, men i Reglen ikke fik anden Fattigundersøttelse end fri Bolig og Udebrændsel samt to Brød om Ugen, har i den Hensigt at skaffe sig to Brød udeleverede paa Communens Regning den 1ste December f. A. sendt en af sine Søønner til Kromand Larsen i Øster Tørslev med en af ham selv skreven Seddel, som han uden noget dertil erholdt Samtykke havde underskrevet med Sogneraadmedlem, Gaarbeier Anders Pedersens Navn, og som indeholdt en Anmodning til Larsen om at lade Tilstalte faae to Brød paa Communens Regning. Da Larsens Handelsbetjent, der først kort Tid iforveien var kommen til Øster Tørslev, ikke kjendte Anders Pedersens Haandskrift, men vidste, at Pedersen var Medlem af Sogneraadet, og at Kromanden pleiede at udlvere Brød til Fattiglemmerne efter lignende Anviisninger, udeleverede han Tilstaltes Søn 2 Rugbrød til 2 Mk. 8 $\frac{1}{2}$ pr. Stk. Paa lignende Maade forsøgte Tilstalte den følgende Dag at faae noget Smør udeleveret hos Larsen, idet han nemlig sendte en anden af sine Søønner til Kroen med en paa 2 Rd. Smør lydende Udeleveringseddel, som han ligeledes selv havde skrevet og uden Vedkommendes Vidende og Billie underskrevet med et andet Sogneraadmedlem Peder Chr. Pedersens Navn; men da det imidlertid var blevet opdaget, at den første Udeleveringseddel havde været falsk, blev Smørret ikke udeleveret.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tilstalte, efter at være i Aaret 1866 straffet for 2den Gang begaaet Tyveri, men forinden han, som melbt, i Aaret 1870 blev dømt for samme Forbrydelse, tredje Gang begaaet, har gjort sig skyldig i to Tyverier, det ene hos Huusmand Jens Juul i Øster Tørslev, hvor Tilstalte en Dag under et Ophold hos denne tilvendte sig et Nøggle Styraad af Værdi 3 Mk., der laa i Vespjaalnes Stue, og det andet hos Poul Ahm sammesteds, hvor han en Nat, efter fra Gaardspladsen at være gaaet ind igjennem en uafloaet Dør ind i Bryggeriet, der atter ved

uafslaafede Døre flob i Forbindelse med Kjøkkenet og Mælkekammeret, tilvæubte sig i Kjøkkenet omtrent 1 Pd. bruunt Sukker af Værdi 24 ß og i Mælkekammeret omtrent 6 Pd. Smør til 22 ß pr. Pd. Endvidere er det paa samme Maade godtgjort, at Tilstalte en Aften i Efteraaret 1872 har ftaaet omtrent 50 Pilekviste af Værdi 2 Mk. i Huusmand Anders Mariagers Pilehegn i Nær Torslev i den Hensigt at anvende dem til Forarbeidelse af Kurve, samt at han i samme Tiemed en Gang i sidste Efteraar har paa ligeneude Maade tilegnet sig omtrent 75 Stykker Pilekviste af Værdi 3 Mk., der tilhørte Huusmand Søren Christensen Smed sammesteds, ligesom han ogsaa i samme Efteraar har en Aften tilvæubt sig en Brønge Rughalm af Værdi 8 ß og en anden Aften en Tagkær af Værdi 12 ß, hvilke tilhørte Gaardmand Anders Nielsen Bager i samme By og laa udenfor dennes Gaard. Anders Mariager har paaftaaet sig tilkjend 2 Mk. i Erstatning for de ham frafjaaltne Pilekviste, men isvrigt er der ikke Spørgsmaal om Erstatning under Sagen.

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen mod Tilstalte for at have mishandlet sin Hustru, har denne forklaret, at Tilstalte oftere, dog i de senere Aar ikkun een Gang, nemlig isjor Sommer, har givet hende Rusfinger, naar hun ikke adløb ham, samt at han en Dag i sidste Efteraar, da hun, der af et af sine Børn havde hørt, at Tilstalte havde klappet et andet Fruentimmer, spurgte ham, hvad dette skulde betyde, blev saa rasende herover, at han greb hende voldsomt i Brystet, hvorved hendes Trøse gik itu, samt kastede hende et Glas Brændeviin i Ansigtet og jog hende ud af Stuen, hvorpaa han kort efter kom ud til hende, der da var besjæftiget med at bære Tørv i Huus, greb hende i Hovedet og kastede hende først over imod et Jordbige og derefter med imod Steenbroen samt slog hende flere Gange med Knyttet Haand i Ryggen. Han gik derpaa atter ind i Huset, men kom lidt efter ud igjen og truede, idet han greb en Jernstovl og søgte den imod hende, med at ville slaae hende ihjel, hvorfor hun løb fra ham, der da forfulgte hende et Stykke og kastede Stovlen efter hende uden dog at træffe hende. Tilstalte, der efter Sagens Oplysninger maa antages i det Hele taget at behandle sin Hustru haardt, har vedgaaet, at han en Gang isjor Sommer uden Anledning har i Hibsigbed givet sin Hustru et Slag paa kinden med den flade Haand, og at han en Dag i sidste Efteraar, da han havde drukket en Deel Brændeviin, blev saa vred paa hende, fordi hun sagde til ham, at han havde klappet et andet Fruentimmer, at han greb hende i Trøien, saa at den gik itu, og, da hun derpaa var gaaet udenfor, lidt efter gik ud til hende og kastede hende omfuld op imod et Jordbige; men hvad han videre ved denne Leilighed har foretaget sig, har han paa Grund af sin berusede Tilstand den paagjældende Dag nægtet at kunne erindre, ligesom han ogsaa har paaftaaet, at, hvis han oftere end de nævnte 2 Gange maatte have brugt Vold imod sin Hustru, maa det være skeet i beruset Tilstand, saa at han ikke har kunnet erindre det. Det kan nu ei heller ansees godtgjort, at Tilstalte oftere end ved de to af ham selv omfjoklarede Leiligheder har lagt Haand paa sin Hustru, og hvad særlig angaaer den imod hende en Dag

ifjor Efteraar udøvede Vold, hvorved det, efter hvad flere under Sagen afhørte Vidner have forklaret, maa antages i det Væsentlige at være tilgaaet, som Tiltaltes Hustru har forklaret, maa han efter Sagens Dplysninger antages ved denne Leilighed at have været temmelig beruset.

Forfaavidt Tiltalte endelig er sigtet for at have udsendt sit Barn for at bette, da er det vel ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Dplysninger godtgjort, at han en Dag i Slutningen af November Maaned f. A. har sendt sin 8-aarige Søn hen til to nærmere opgivne Gaardmænd i Øster Tørslev for at bede disse om nogle Tague, og at Barnet af den ene af Mændene fik to og af den anden et Neg; men da Barnets Forhold ved at udføre dette Grinde for sin Fader ikke kan betragtes som Betleri, kan Tiltalte ei heller straffes efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 for at have udsendt Barnet i bemeldte Niemed.

Idet det nu ikke skjønnes, at de to ovenfor ommeldte, af Tiltalte, forinden Dommen af 10de Mai 1870 overgik ham, begaaede Tyverier vilde have medført nogen Forhøielse af den ham ved bemeldte Dom ifjendte Straf af Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, hvis de vare bleve indbragne under den ældre Sag, og da de øvrige, af Tiltalte vedgaaede Tyverier efter de borttagne Gjenstandes Bestaafenhed og de øvrige med dem forbundne Omstændigheder findes at maatte henføres under Straffelovens § 235, vil Tiltalte saaledes være at ansee efter denne Lovbestemmelse samt efter §§ 268 og 202, hvorved bemærkes, at Søren Chr. Smed og Anders Nielsen Bager ikke have fremsat Begjæring om offentlig Paatale af de ovenommeldte, hos dem begaaede Tyverier, men at der, da disse Tyverier ikke findes at ville kunne faae nogen væsentlig Indflydelse paa Størrelsen af den Straf, som Tiltalte for sit øvrige vedgaaede Forhold har forskyldt, ikke findes at være tilstrækkelig Føie til at opholde Sagen efter Tilviebringelse af Erklæringer i saa Henseende. Efter Sagens Omstændigheder findes Straffen for Tiltalte passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. Iøvrigt vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger for Underretten for Tiltaltes Vedkommende billiges, være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket."

Fredagen den 22de Mai.

Nr. 83.

Advocat Levinfen
contra

Gaardmændene **Lars Larsen** og **Christen Nielsen** (De-
fensfor Heinrichsen),

der tiltales for falsk edelig Forklaring for Retten.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 30te Juli 1873:

„De Tiltalte, Gaardmændene Lars Larsen af Albølgaard og Christen Nielsen af Albøl bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød hver især i 4 Gange 5 Dage. Saa bør de in solidum udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Kjelgaard 8 Rd. og til Defensor, Procurator Løgstrup 6 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 10de November 1873: „De Tiltalte Lars Larsen og Christen Nielsen bør hensættes i simpelt Fængsel hver i to Maanedes. Saa udrede de og hver med Halvdelen Actionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Saaesen 10 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Levinson og Henrichsen tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte hver med det Halve.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Gaardmændene Lars Larsen og Christen Nielsen for falsk edelig Forklaring for Retten.

Under et Tingsvidue, der den 25de Juli f. A. blev optaget til Oplysning i en Sag, som af Gaardeier Jens Peder Thomsen af Kjøret som Børge for sine tre umyndige Broderbørn var anlagt imod disses Stiffader, Gaardeier Ole Pedersen af Albølgaard angaaende Betaling af nogle til December Termin 1871 formeentlig skyldige Renter af Børnens ifølge tinglæst Skifteextract i Ole Pedersens Gaard indstaaende Arv efter deres i Aaret 1860 afsøde Faber, mødte de Tiltalte efter Indkaldelse som Vidner og forklarede hver især efter Formaning til Sandhed blandt Andet, at de havde været tilstede den 6te September 1871 hos Ole Pedersen sammen med denne, J. P. Thomsen og en anden Mand, at Ole Pedersen og J. P. Thomsen ved denne Leilighed bleve enige om, at de Umyndiges Renter til 11te December Termin 1871 skulde afgjøres ved, at Pedersen udføvede til Thomsen en Deel Rifter, Bohave og Sengklæder m. m., hvilken Udførelse derefter fandt

Sted, og at Thomsen da erklærede sig tilfreds og vederlagt for Renten af de Umyndiges Penge til 11te December 1871, hvorhos Tilstalte Larsen paa Spørgsmaal, om J. P. Thomsen ved den omskrevne Leilighed udtrykkelig havde udtalt, at de Umyndige nu ogsaa vare fyldestgjorte for Renterne af deres Arv efter deres Fader, eller om det kun var Tilstaltes Opsættelse, der gik ud herpaa, forklarede, at Thomsen udtrykkelig havde udtalt, at han var fyldestgjort for Renterne af Arven efter begge Forældrene, ligesom Tilstalte Nielsen efter at være forelagt det samme Spørgsmaal udsagde, at det vel ikke udtrykkelig blev udtalt af Thomsen, at de Umyndige ogsaa vare fyldestgjorte for Renten af deres Arv efter Faderen, men at Aftalen imellem Thomsen og Pedersen udtrykkelig gik ud paa, at den Førstnævnte efter at have modtaget de ovennævnte Gjenstande ikke havde nogen videre Forbring paa Renter til December 1871 af de Umyndiges Penge. Disse Vidneforklaringer bekræftede de Tilstalte herpaa efter at være behørig forberedte til Eedsafsættelse med Lovens Eed. Under et senere paa Foranledning af J. P. Thomsen optaget Ringsvidne bleve de Tilstalte alter indkaldte som Vidner og benægtede da begge i Genhold til deres under det tidligere Ringsvidne afslagne Eed paa Spørgsmaal derom at vide, at der ifølge et skriftligt Document havde paahvoilet Ole Pedersen en Forpligtelse til at yde ethvert af sine 4 Stifbørn ved deres Giftermaal som Løvsærv efter deres Fader en Sengs Klæder og et Stykke Vostab af Værbi henholdsvis 50 Rb. og 15 Rb., og at der ved den ovennævnte Sammenkomst paa Albækgaarden den 6te September 1871 var angaaende denne Forpligtelse indgaaet en ny Overenskomst imellem Ole Pedersen og J. P. Thomsen, der gik ud paa, at Børnene skulde være fyldestgjorte for bemeldte Løvsærv efter deres Fader ved i 11te December Termin 1871 at faae udbetalt tilsammen 200 Rb. og faae udleveret nogle Sengklæder, eller overhovedet at tjænde nogen anden, ved den paagjældende Leilighed indgaaet Overenskomst end den, hvorom de havde forklaret under Ringsvidnet den 25de Juli s. A.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indkaldte Dommes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Retteens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forklagt af den Gyldendalke Boghandel (K. Høgel).

Fjeldsø & Th. Sandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 8.

Den 5te Juni.

1874.

Forste ordinaire Sæssion.

Fredagen den 22de Mai.

Nr. 83.

Advocat Levinfen
contra

Gaardmændene Lars Larsen og Christen Nielsen (see forrige Nr.).

Da der imidlertid senere opstod Formodning om, at disse Forklaringer i flere Puncter vare urigtige, blev der indledet en criminel Undersøgelse imod de Tiltalte, og under denne have de Tiltalte nu ogsaa vedgaaet, at Forklaringerne tildeels ere urigtige, idet den ved Sammenkomsten hos Ole Pedersen, der isørigt efter Sagens Oplysninger fandt Steb den 7de September 1871 og ikke, som af de Tiltalte forklaret, den 6te s. M., imellem Pedersen og S. P. Thomsen indgaaede Overenskomst gik ud paa, at Pedersen, foruden Strag at udløvere de omskrevne Løssregjenstande, der vare tillagte hans Stibørn i Arv efter deres Forældre, tillige skulde — efter Larsens Formening som Vederlag for skyldige Renter af Stibørnenes i hans Eiendom indstaaende Arvemidler — senere udbetale 200 Rd. til Thomsen paa Børnenes Vegne, hvilket Pengeløb efter Tiltalte Larsens Forklaring ogsaa nogen Tid efter, vistnok i December Termin s. A. var blevet betalt i Tiltaltes Overværelse, samt at Pedersen da først fra bemeldte Termin skulde forrente Stibørnenes Arvecapitaler, hvilket de Tiltalte ville have forslaaet saaledes, at Eftergivelsen af Renterne gjaldt Børnenes Arv ikke blot efter deres i Juni Maaned 1871 afsøde Moder, men ogsaa efter deres tidligere afsøde Fader, og Tiltalte Larsen har tillige vedgaaet, at det er urigtigt, naar han under Ringvidnet den 25de Juli forrige Aar har udsagt, at S. P. Thomsen ved Sammenkomsten udtrykkelig udtalte, at han var fyldestgjort for Renterne af Arven efter begge Forældrene, idet ingen af disse blev særlig nævnt; men denne Tiltalte har isørigt tilføiet, at, da det, saaledes som han, sent meldt, vil have opfattet den indgaaede Overenskomst, var vedtaget, at Pedersen

ingenksomhelt Rente skulde betale før fra December Termin 1871, fulgte efter hans Formening heraf, at der var sigtet til Arbecapitalerne efter begge Forældrene. Begge de Tilstalte have imidlertid bestemt paastaet, at de under Tingøvidnerne have afgivet deres Vidneforklaringer efter bedste Overbeviisning og ikke forsættlig ere osvegne fra Sandheden, idet de som Grund til, at de ikke under det første Tingøvidne omtalte de 200 Rd., som Ole Pedersen efter Overeenskomsten skulde udbetale, have angivet, at de ikke udtryffeligt bleve spurgte derom, og forsaavidt de under deres Møde i Retten den 7de November f. A. have benægtet at kjende noget til nogen ved Sammenkomsten i September 1871 paa Albækgaardens truffen Overeenskomst om Betaling af 200 Rd., har Tilstalte Larsen udsagt, at han ikke ved Grunden hertil, men antager, at hans Benægtelse har sin Grund deri, at han ikke havde berørt disse 200 Rd. under det første Tingøvidne og derfor ikke havde fundet Anledning til uden særlig Tilspørgsel at omtale dem, medens Tilstalte Nielsen for sit Vedkommeude har om dette Punct udsagt, at han maa have misforstaaet det ham forelagte Spørgsmaal og navnlig ikke have forstaaet, at der i samme var Tale om de 200 Rd., hvorom han senere under Forhøret har afgivet Forklaring.

Vel kunne de Tilstalte nu ikke ved disse Anbringender ansees paa en fyldegljørende Maade at have gjort Rede for, hvorledes de uden at have havt til Hensigt i noget Punct at afvige fra Sandheden have kunnet afgive de ovennævnte, tilbeels urigtige Vidneforklaringer og navnlig besvare de dem under Tingøvidnet den 7de November f. A. forelagte Spørgsmaal i det Hele benægtende, men efter Sagens Omstændigheder og navnlig hvad deres Defensor for Underretten — der under den af S. P. Thomsen imod Ole Pedersen anlagte Sag var den Sidstes Sagfører — i sit Defensionsindlæg har oplyst, nemlig at han, forinden han affattede Vidnespørgsmaalene til Tingøvidnet af 25de Juli f. A., havde talt med de Tilstalte, og da han derved havde erfaret, at de ikke vidste nogen ordentlig Væfthed om Sammenhængen med de 200 Rd., havde brugt Yttringer om, at de Tilstalte under det foresaaende Tingøvidne Intet skulde forklare om disse 200 Rd., medmindre de udtryffeligt maatte blive spurgt derom, findes det betænkeligt at forlæse deres Anbringende om ikke forsættlig at have afgivet urigtig Forklaring. Derimod findes de, som ved Underrettsdommen retteligt antaget, under Afgivelsen af deres Vidneforklaringer at have ndviist en saadan Uagtsomhed, der maa paadrage dem Straf efter Straffelovens § 148, og den Straf, som de Tilstalte — af hvilke Larsen er født i Aaret 1820 og Nielsen i Aaret 1835, og som ikke tidligere have været tilstalte eller straffede — herfor have forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel for hver af dem i 2 Maaneber

Det maa misbilliges, at Defensor for Underretten, Procurator Løgstrup i Frederikshavn i Begyndelsen af sit Defensionsindlæg har paa en utilbørlig Maade betegnet Actors Færb som bestilket Sagfører for S. P. Thomsen, men der findes dog ikke aldeles tilstrækkelig Jøie til herfor at drage ham til Ansvar.“

Nr. 37. **Sogneraadet for Grædstrup, Thyrsting og Klovborg Sogne** (Advocat Revinsen efter Ordre)

contra

Gaardeier Søren Peter Ulrichsen Bremer

(Advocat Nellemann efter Ordre),

betræffende en Indstævnte som forhenværende Eier af Sønderdal Kro formeentlig paahvilende Brændeviinsafgift.

Thyrsting Brads Herreders Rets Dom af 20de Marts 1872: „Indstævnte, Gaardeier Søren Peter Ulrichsen Bremer af Petersminde bør til Citanten, Grædstrup, Thyrsting og Klovborg Sogneraad betale de paastævnte 39 Rd. 36 s med Rente heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 31te August 1871, indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger ophæves, og Salairt til Citantens befalede Sagfører, Procurator Hviid, der bestemmes til 8 Rd., udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 23de September 1872: „Citanten, Gaardeier Søren Peter Ulrichsen Bremer af Petersminde bør for Tiltale af de Indstævnte, Sogneraadet for Grædstrup, Thyrsting og Klovborg Sogne i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og det de Indstævntes befalede Sagfører i første Instants ved Underrettsdommen tillagte Salair udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Høiesteret ved kongelig Ordre af 29de Mai f. A. er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paafjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis, og i Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salarium vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

Til Justitskassen betale Citanterne 1 Rd. Advocat Nellesmann tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Efter Foranledning af Indenrigsministeriet have de Indskævnte, Sogneraadet for Grædstrup, Løhrsting og Klobborg Sogne under nærværende Sag i første Instants fagsøgt Citanten, Gaardeier Søren Peter Ulrichsen Bremer af Petersminde til Betaling af en ham som forhenværende Eier af Sønderdal Kro formeentlig paahvilende Brændeviinsafgift for Tidrummet fra 1ste Januar 1862 til 30te September 1868 til Beløb 39 Rd. 36 ø med Renter, og da de Indskævntes Paastand ved Underrettsdommen er tagen tilfølg, har Citanten nu indbanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i første Instants har paastaaet sig frifunden for de Indskævntes Tiltale. De Indskævnte have ikke givet Møde her for Retten.

Efter Sagens Oplysninger eiede Citanten Sønderdal Kro indtil Aaret 1867, i hvilket Aar han solgte den med de til samme hørende Rettigheder, men allerede forinden havde han ophørt med selv at drive den, idet han fra Aaret 1858 og, indtil han solgte den, havde bortforpagtet den til Forskjellige.

Af samtlige disse Forpagtere saavelsom af den nye Eier blev der indgivet Ansøgninger om at erholde selvstændige Bevillinger til at drive Kroen, paa hvilke Ansøgninger Citanten — som af ham under Proceduren anført — meddeelte en Paategning om Forholdets Rigtighed og knyttede dertil sit Ønske om, at det Ansøgte maatte bevilges, hvorhos han ved Kroens Bortsalg tilligemed den nye Eiers Ansøgning indsendte sin egen Kroholdsbevilling til Cassation, og efterat der i Henhold hertil var meddeelt de Paagjældende de ansøgte Bevillinger, have de uden Afbrudelse brevet Kroen i det under Sagen omhandlede Tidrum og indbetalt den det ommeldte Krohold fra det nævnte Tidrum paaliguede Brændeviinsafgift.

De Indskævnte have nu formeent, at Citanten desuagtet ikke vil kunne fritages for ligeledes at svare bemeldte Afgift, idet de have gjort gjældende, at han ikke i det ommeldte Tidrum overeensstemmende med Næringslovens § 73 har frasagt sig den ham ved hans ældre Bevilling hjemlede Ret til Krohold og derfor i Henhold til samme Lovs § 72 maa være pligtig til at svare Afgiften uden Hensyn til, at han ikke har gjort Brug af denne Ret, og uden at det kan komme ham tilgode, at Forpagteren og den nye Eier — som meldt — have erlagt Brændeviinsafgift i det omhandlede Tidrum, da deres Forpligtelse hertil som grundet paa de dem særlig meddeelte Bevillinger maatte være aldeles selvstændig og Citanten uvedkommende.

Ligesom Citanten imidlertid ved paa den ovenfor ommeldte Maade at tiltræde de indgivne Ansøgninger om Bevilling til at drive Krohold i Sønderdal Kro maa anses med tilstrækkelig Eydellighed at have tilkjendegivet, at han frasagde sig sin Ret til selv at drive det ommeldte Krohold, saaledes

maa Ministeriet i ethvert Fald ved efter at have modtaget de ommeldte, af Citanten tiltraadte Ansøgninger at meddele de ovennævnte Personer Bevillinger til at drive den i Citantens ældre Bevilling omhandlede Kroholdsnæring, hvilke Bevillinger, efter hvad der er uomtvistet, have omfattet hele det under Sagen omhandlede Tidrum, ansees først midlertidig og senere endelig at have sat Citantens Bevilling ud af Kraft i bemeldte Tidrum, og da Citanten som Følge heraf overhovedet ingen Ret har havt til at drive Kroholdsnæring i dette Tidrum, vil han ei heller kunne være pligtig til at svare den under Sagen omhandlede Afgift, uden at det herimod findes at kunne komme i Betragtning, at han har undladt at gjøre nogen saadan særlig Anmeldelse til Øvrigheden, som foreskrives i Næringslovens § 73.

I Genhold hertil vil Citanten være at frifinde for de Indstævntes Tiltale, medens Processens Omkostninger for begge Parter efter Omstændighederne ville være at ophæve, og det de Indstævntes befalede Sagfører i første Instants ved Underrettsdommen tillagte Salair 8 Rd. at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse sammesteds har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet."

Onsdagen den 27de Mai.

Nr. 90.

Advocat Heinrichsen
contra

Arrestanten **Christen Christensen** (Defensor Nellemann),
der tiltales for Tyveri.

Gjording Malt Herrebers Extrarets Dom af 27de Januar 1874: „Arrestanten Christen Christensen bør hensættes til Forbringeshuusarbejde i 18 Maaneber samt tilsvare alle af hans Arrest og denne Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor under Justitsagen, Procuratorerne Bøggild og Ferslev med 6 Rd. til den Første og 5 Rd. til den Sidste og Diætpenge til disse Sagførere efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse samt Salair til den subsidiaire Defensor, Cancelliraad, Procurator Kralund af Kolbing med 2 Rd. Saa bør han og inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse udrede i Erstatning til Gaardeier Villum Nielsen af Hulvad 20 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 9de Marts 1874: „Tiltalte

Christen Christensen bør henføres til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Saaesen tillægges i Salair hver 8 Rd., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henseld til de i den indankede Dom ansførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Ophlysninger bestrøke, at Tiltalte har været i Besiddelse af de under Sagen omhandlede Faar, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Henriksen og Nellesmann for Høiesteret betales Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Indfiddet Christen Christensen, der er sødt den 27de April 1831 og tidligere ved Overrettens Dom af 20de April 1857 for Falst og Bisjeframhandel har været anseet med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder samt en Bøde af 10 Rd., tiltales under denne Sag for Tyveri.

Ved Politibetjent Lausens og flere andre Vidners edelige Forklaringer maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte den 27de November f. A. er passeret gjennem Lunderskov og Gjelballe til Brandrup med 5 stumphalede Faar af engelsk Race, som han undervejs salbød, og af hvilke Gaardmand Ernst Elholm af Brandrup efter sin edelige Forklaring omtrent Kl. 1 om Eftermiddagen afkjøbte ham det ene for 10 Rd., som betales med 2 Femdalersfedler. Endvidere har Gaardmand Hans Peder Stovgaard af Brandrup edelig forklaret, at Tiltalte omtrent Kl. 2 samme Eftermiddag indfandt sig hos ham og salbød 4 Faar, som Tiltalte førte med sig, og af hvilke han afkjøbte Tiltalte det ene for 12 Rd., der betales med 2 Rd. i Sølvpeng og isøvrigt paa den Maade, at han leverede Tiltalte en Tyvedalersfeddel, hvorpaa han af Tiltalte modtog 2 Femdalersfedler tilbage, og det er endelig ved flere Vidners edelige Forklaringer godtgjort, at Tiltalte senere samme Eftermiddag har været i Kolbing med 3 Faar, som han der salbød og isølge de af Bærts-huusholder Niels Nielsen, hos hvem Faarene vare indsatte, samt Slagter Jo-chumsen afgivne edelige Forklaringer solgte til denne Sidste for 40 Rd. Jo-chumsen havde imidlertid, ligesom Tilfældet havde været med flere, til

hvem Tilstalte samme Dag underveis til Kolding havde salubt Faarene, fattet Mistanke til Tilstalte og henvendte sig derfor, idet han foregav at ville hente Pengene, til Politiet, men da han kom tilbage med Politiet, var Tilstalte, der efter Børsthuusholder Nielsens Udsagn havde mærket Uraad, gaaet sin Vej; den følgende Dag blev han imidlertid anholdt af fornævnte Politibetjent Laufen, som det maa antages, omtrent et Par Mile Vest for Kolding, og ved sin Anholdelse fandtes Tilstalte i Besiddelse dels af et Stykke Kæb dels af en Tyvedalersjebbel foruden nogle Sølvpenge. Efterat ogsaa de 2, som meldt, af Elholm og Skovgaard købte Faar vare bragte tilstede under Sagen, har Gaardeier Billum Nielsen af Hulvad gjenkjendt samtlige 5 Faar, der ere vurdere til ialt 100—130 Rd., som sig tilhørende og aflagt Tilhjemlingsgeed samt ved Vidner godtgjort sin Eiendomsret til samme, idet han derhos har forklaret, at Faarene gif Løse paa Marken baade Nat og Dag, og at han først et Par Uger efter Tilstaltes Anholdelse erfarede, at de vare bortkomne, hvorefter Faarene ere udleverede til ham.

Tilstalte har, uagtet de afgivne Bidneforklaringer og Sagens øvrige, imod ham talende Omstændigheder ere ham foreholdte, vedholdende benægtet at have tilsoent sig eller været i Besiddelse af og salubt de ommeldte, Gaardeier Billum Nielsen i Hulvad frafomne 5 Faar; men ligesom det maa ansees tilfulde godtgjort, at Tilstalte har været i Besiddelse af Faarene, saaledes ere isølge det Ovenanførte ogsaa Betingelserne for Anvendelsen af det i P. 6—17—10 og 11 cfr. Frbn. Sde September 1841 § 6 hjemlede Beviis iøvrigt tilstede, og vel har Tilstalte erkjendt, at han, efter den 26de November f. A. at have forladt sit Hjem paa Ribe Mark for at gaae til Kolding, samme Dags Eftermiddag er af en Slægtning, han havde besøgt underveis, bleven ledsaget til et Sted, der maa antages at være ifkun omtrent $\frac{1}{4}$ Miil fjernet fra Hulvad, hvor Faarene ere bortkomne, og hvor Tilstalte efter sin daværende Reiseplan skulde passere forbi, uden at hans Anbringende om, at han derefter forandrede sin Plan og fulgte en anden Vej, i nogen Henseende er bestyrket ved Sagens Oplysninger, ligesom hans Forklaringer derhos overhovedet have været i høi Grad tilbageholdne og tildeels beviisligt urigtige, men det findes dog betænkeligt at ansee det for beviist, at Tilstalte selv har stjaalet Faarene, hvorimod han for sin u hjemlede Besiddelse af disse vil være at ansee efter Straffelovens § 238 som Hæler med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshnuksarbejde i 8 Maanedere. I Henseende til den Gaardeier Billum Nielsen af Hulvad efter hans Paaastand tillagte Erstatning af 20 Rd. for Afvæn af Faarene samt Forringelse og Foderløn samt Actionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Actor og Defensor for Oberretten i Salair hver 8 Rd., vil Underrettsdommen være at stadfæste."

Nr. 100.

Abvocat Levinfen
contra

Johanne Kirstine Stephanfen (Defensor Henrichfen),
der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Denise Kjøbstads Extrarets Dom af 11te Februar 1874:
„Tiltalte Johanne Kirstine Stephanfen bør hensesættes i Fængsel
paa Band og Brød i 3 Uge 5 Dage og udrede alle af denne
Action lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salair til Pro-
curator Cloos og Kammerassessor Jespersen 4 Rb. til Enhver.
At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 7de April
1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til
Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Beyer og
Sørensen betaler Tiltalte Johanne Kirstine Stephanfen af
Dense 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærb efter
Loven.“

Høiesteret's Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne
Levinfen og Henrichfen for Høiesteret betaler Til-
talte 10 Rb. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende,
fra Dense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Johanne Kir-
stine Stephanfen actioneret for at have afgivet falsk Forklaring for Retten,
og hun er ogsaa ved egen Tilstaaelse, der stemmer med det under Sagen iøvrigt
Oplyste, overbevist om heri at have gjort sig skyldig.

Under en privat Politisag, der ved Dense Kjøbstads Politiret var anlagt
af Kammager Sohn paa hans Hustrus Vegne mod Conditorsvend Krogh for
Injurier, blev nemlig Tiltalte den 12te Januar d. A. af Klageren ført som
Vidne, og hun forklarede da efter paa forbestemt Maade at være forberedt til
Eedsafleggelse først, at hun vel havde hørt Klagerens Hustru og Indklagede
kjendes ved den paagjældende Leilighed, men at hun ikke havde kunnet høre,
hvad der blev sagt. Tiltalte var imidlertid saa aabenbart vakkende i sit Ud-
sagn, at Dommeren paany fandt sig foranlediget til at minde hende om den
hende foreløbte Afsærb og at advare hende mod en falsk Forklaring for

Retten, og efter nogen Snakken frem og tilbage vedgik hun derpaa at have hørt Klagerens Hustru og Indklagebe bruge forffjellige Stjælsord imod hunden, hvorom hun derefter afgav nærmere Forklaring.

Paa Grund heraf blev Tiltalte ikke tagen i Eed, hvorimod Undersøgelse blev indlebet imod hende, og under denne har hun da erkjendt, at hun mod bedre Vidende i Begyndelsen af det ovennævnte Forhør er afvegen fra Sandheden, idet hun som Grund hertil har anført, at hun syntes, at Kammerer Sohns Hustru, der jevnlig ligger i Kammeri med de andre Huusbeboere, kunde have godt af ikke ved den nævnte Veilighed at faae Ret over Conditorsvend Krogh. Tiltalte sigtede derhos bemeldte Conditorsvend Krogh for at have opmuntret hende til i Retten at fortie, hvad hun vidste til Oplysning i Sagen, og hun foranledigede derved, at Undersøgelse blev rettet imod ham, og at han blev belagt med personlig Arrest, men senere har hun tilbageladbt denne Sigtelse, hvis Rigtighed heller ikke paa anden Maade er godtgjort.

For dette sit Forhold findes Tiltalte, som er født den 11te Marts 1849 og ikke vides forhen at være tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig at være anseet efter Straffelovens § 146, og da ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil Underrettsdommen i det Hele være at stabsætte."

Nr. 102.

Advocat Henriksen
contra

Arrestanten **Jens Peter Jensen** (Defensor Bunken),
der tiltales for Tyveri, Løsgængereri og Belleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de April 1874:
„Arrestanten Jens Peter Jensen bør straffes med Forbebringshuusarbejde i 15 Maaneeder samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Riisen og Bøcher med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henriksen og Etatsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanten Jens Peter Jensen, som er født den 16de Februar 1843 og tidligere straffet 3 Gange for Tyveri, senest ved denne Rets Dom af 19de August f. A. efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshønsarbejde i 8 Maaned, for Tyveri, Pøsgængeri og Vekleri anlagte Sag er det ved hans egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilståelse beviist, at han den 12te f. M. har stjaalet en til 3 Mk. vurderet, Cigararbejder Peter Hansen Basse tilhørende Hat, som han tilvendte sig fra et Bord i et Caffehuus og strax efter folgte, samt at han har overtraadt et ham ved hans Løsladelse, efterat han havde udstaaet den foransførte Straf, den 21de Februar d. A. til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold blandt Andet om hver Mandag at melde sig ved bemeldte Protocol for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, ved, efter hans Forklaring af Frygt for at blive hjemsendt, at unblabe at gjøre nogen saadan Anmeldelse til tidnævnte Protocol, indtil han anholdtes i Anledning af nærværende Sag, og at han derhos har gjort sig skyldig i Vekleri.

Da han den 14de forrige Maaned var blottet for Subsistensmidler, indsendt han sig af egen Drift paa Kjøbenhavns Politis Hovedstation og afgang sig skyldig i ommeldte Tyveri, hvorom han afgav en fuldstændig Forklaring.

For det af Arrestanten ifølge det Foransførte udbiiste Forhold vil han nu blive at dømmes for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 og efter Lov 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5, og findes Straffen passende under Tæt at kunne bestemmes til Forbedringshønsarbejde i 15 Maaned.“

Nr. 104.

Advocat Hindenburg
contra

Arrestanten **Jens Olsen Lem Lange** (Defensor Henrichsen), der tiltales for Tyveri eller ialfald et Forhold som det, der omhandles i Straffelovens § 247 eller § 248.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ertrarets Dom af 12te Marts 1874: „Arrestanten Jens Olsen Lem Lange bør behandles i Overensstemmelse med den allerhøieste Resolution af 27de September sidstleden. I Erstatning til Tøffelmaker Jens Pedersen af Lilleværlose Overdrev betaler han 6 Rd., hvorhos han tillige udreder samtlige de af hans Arrest og Sagens Action lovligt flydende Omkostninger og derunder Salarium til Actor, Procurator Dieckmann 8 Rd. og til Defensor, Procurator Bloedross 6 Rd. Det Udømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt og i det Hele at efterkommes under Afserb efter Loven.“

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 21de April 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Arrestanten Jens Olsen Lem Lange paalagte Erstatning bortfalder. I Salar til Procuratorerne Delbanco og Seidelin her for Retten betaler Arrestanten 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afserb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henriksen for Højesteret betaler Tilfalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Arrestanten Jens Olsen Lem Lange, der under nærværende, i 1ste Infants ved Kjøbenhavns Amts nordre Virts Extraret påkjendte Sag tiltales for Tyveri eller ialfald et Forhold som det, der omhandles i Straffelovers § 247 eller § 248, er ved den hertil indankede Dom anseet skyldig i Tyveri af en Palle med Urtekravbarer, noget Flæst, Klæbningsstykker m. v., medens der ikke er fundet at kunne paalægges ham Strafsansvar for de øvrige Poster, hvorfor han er sigtet, og da Dommen alene er påaanket efter hans Begjæring, bliver kun hans Forhold med den ovennævnte Palle at påkjende.“

Arrestanten har forklaret at have fundet Pallen i Porten til det Sted, hvor han boede i, Nr. 24 paa Frederikssundsveien, og at han vel kunde indse, at den var henlagt af Nogen, der vilde hente den igjen, men at han tog den, for at den ikke skulde ligge et Sted, hvor Enhver kunde tage den, og han har erkjendt, at det var hans Agt at beholde den, hvilket ogsaa er bestrykt ved, at han bortgav et Stykke af Flæstet og forsøgte at bortgive andet af Palkens Indhold, men da man ikke vilde beholde det, hentatte han igjen Pallen med dens Restindhold i Porten eller hængte den paa et Stakit. Der er nu vel fremkommet en høj Grad af Sandsynlighed for, at han har stjaalet Pallen af en Vogn; der holdt udenfor et Hus Nr. 6 paa Frederikssundsveien, men imod hans Benægtelse findes intet tilstrækkeligt Beviis at være tilveiebragt derfor, og naar den af ham afgivne Fortklaring lægges til Grund, findes han at maatte anses efter Straffelovens § 247.

Arrestanten, der senest har været anseet ved Højesteretsdom af 30te Juli 1863 for 5te Gang begaaet Tyveri efter Frd. 11te April 1840 § 17 med Tugthuusarbejde paa Livstid og ved allerhøjeste Resolution af 27de

September f. A. er skjænket Friheden blandt Andet paa Viklaar, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medfører høiere Straf, dog Væleri og Løsgængeri undtaget, uden videre Dom vil blive at gjenindsætte til Tugthuusarbejde paa Livstid, vil derfor nu, som i den paaanførte Dom bestemt, blive at behandle i Overensstemmelse med fornævnte allerhøieste Resolution, hvorimod det ikke, som i bemeldte Dom fastsat, vil kunne paalægges ham at udrede nogen Erstatning. I denne Henseende vil derfor Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifalbes, være at forandre, men isøvrigt at stadfæste.“

Fredagen den 29de Mai.

Nr. 21. Gaardmand **Lars Pedersen** (Høiesterets-
sagsfører Levison)

contra

Høierup Sogneraad og Huusbesidder unge **Niels
Pedersen** (Statsraad Buntzen efter Ordre),

betræffende bemeldte Sogneraads Forpligtelse til at bortfjerne en paa Citantens Grund opført Huusbygning samt fornævnte Niels Pedersens Forpligtelse til at fravige og til Citanten overgive det den ommeldte Huusbygning til- og underliggende Grundstykke.

Stevns Høje Herreders Rets Dom af 20de Februar 1872: „Indstævnte, Høierup Sogneraad bør under en Mulct af 2 Rd. til Sognets Fattigkasse for hver Dag, denne Dom siddes overhørig, inden 12 Uger fra sammes lovlige Forkyndelse nedbrhede og bortføre den ovennævnte, paa Citanten, Gaardmand Lars Pedersens Arvefæstteieendom Matr.-Nr. 5 i Høierup opførte Huusbygning, og Indstævnte unge Niels Pedersen af Høierup bør inden samme Frist selv med Familie og Eiendele fravige og til Citanten overgive det Grundstykke, som nu til- og underligger ommeldte Huusbygning, men isøvrigt for dennes Tiltale i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves. Indstævnte, Høierup Sogneraads bestillede Sagsfører, Procurator Rye tillægges Salair 12 Rd., som udredes af det Offentlige. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de April 1873: „Citanterne, Høierup Sogneraad og Huusbesidder unge

Niels Pedersen af Høierup bør for Tiltale af Indstævnte, Gaardmand Lars Pedersen sammesteds i denne Sag frie at være. I Henseende til Processens Omkostninger og det Procurator Rye tillagte Salair bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger her for Retten ophæves, og tillægges Procurator Lehmann i Salair 20 Rd. af det Offentlige."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indbandede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der ikke kan tillægges de Høiesteret forelagte nye Oplysninger nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det de Indstævntes befalede Sagsfører her for Retten tilkommende Salarium vil være at udrede af det Offentlige.

Chi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. Etatsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., som udredes af det Offentlige.

I den indbandede Doms Præmisses. hedder det: „For omtrent 40 Aar siden, da den Indstævnte, Gaardmand Lars Pedersen nu tilhørende Arvesfæsteiendom Matr. Nr. 5 i Høierup eiedes af hans Fader, Sognesoged Peder Christoffersen, overfod denne et Grundstykke tæt ved Gaarden til sin Broder Hans Christoffersen, hvorpaa denne opførte et Huus og indrettede en Have. Et Par Aar derefter døde Hans Christoffersen, og hans Enke Ane Margrethe Dalsbatter vedblev at beboe og benytte Huus og Have indtil sin Død, der indtraf i Aaret 1856, hvorefter Huset blev beboet af hendes tvende voksne Døtre, af hvilke den ene et Par Aar derefter giftede sig med unge Niels Pedersen, der siden den Tid har besiddet Huus og Grundstykke. I Aaret 1867 blev efter Begjæring af Indstævnte foretaget Skifte efter Ane Margrethe Dalsbatter, hvorunder Høierup Sogneraad begjærede Boet, der efter Registreringsforretningen bestod af Bøhave, Gangklæder samt tre Fag Huus, udlagt til Dækning for ydet Fattigunderstøttelse og Begravelsesbistand til den Afdøde, og ved Skiftedecision af 22de Juni 1869 blev denne Paastand tagen

tillfølge. Under nærværende Sag har nu Indstævnte fordret Hunsbygningen fjernet, og ved Stevns Høje Herredøtings Dom af 20de Februar 1872 er det under Mulet paalagt Høierup Sogneraad at nedbryde og bortføre denne Bygning og Niels Pedersen med Familie og Eiendele at fravige og til Indstævnte overgive det Grundstykke, som nu til- og underligger Hunsbygningen. Denne Dom have Sogneraadet og Niels Pedersen efter meddeelt fri Proces indanket her for Retten, hvor de procedere til Frifindelse for Indstævntes Tiltale, medens denne procederer til Underretsdommens Stabsfæstelse.

Da det maa ansees givet, at Hans Christoffersen, hans Euse og deres Succesorer have havt den Grund med Have, hvorpaa Huset staaer, i Haand og Hævd i over 20 Aar ulast og ukært til Tinge, og da det ikke er oplyst, at de have havt den enten til Pant eller i Forlening eller i Forsvar, i hvilken Henseende det ikke vilde kunne blive afgjørende, om det end antoges oplyst, at der af Besidderne var aarlig svaret 4 Høstbøge, allerede af den Grund, at det ialfald ikke er oplyst, om denne Præstation staaer i nogen, og da i hvilken Forbindelse med Benyttelsen af Grunden, saa vil Indstævnte unge Niels Pedersen ligeoverfor Eitanterne være den Berettigede til at behøbe Grunden uden anden Afkomst dertil at fremvise, og da den Omstændighed, at Høierup Sogneraad ikke ved Skiftedecisionen er givet Ublæg i Grunden, der ikke var indbragen under Skiftet, ei heller kan berettigede Indstævnte til at fordre, at Raadet skal borttage Bygningen, ville Eitanterne være at frifinde for Indstævntes Tiltale i Sagen.

I Henseende til Processens Omkostninger, der retteligen ere ophavede, samt det Eitanternes befalede Sagfører af det Offentlige tillagte Salair vil det derimod have sit Forblivende ved Underretsdommen. Processens Omkostninger for Overretten findes ligeledes at maatte opøves, og vil det Eitanternes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salair 20 Rd. være at udrede af det Offentlige. Foraaavdi Sagen i 1ste Instants har været beneficeret, attesteres, at Behandlingen har været lovlig ligesom og den befalede Sagførelse i begge Instanter. Fornødent stemplet Papir er her for Retten forbrugt.“

Nr. 87.

Advocat Broch

contra

Gaardmand **Jens Nielsen** (Defensor Klubien),
der tiltales for Bedrageri.

Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 13de November 1873:
„Tiltalte, Gaardmand Jens Nielsen af Bemmøløvs bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage samt udrede samtlige af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i

Salair til Actor, Procurator Strøbech 8 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 10de Marts 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 120 Dage. 3 Salair til Actor for Overretten, Procurator S. Meyer betaler Tiltalte, Gaardmand Ssens Nielsen af Bemmelsø 10 Rigsdaler. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiefsterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Høiefsteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende, fra Korsør Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Gaardmand Ssens Nielsen af Bemmelsø actioneret for Bedrageri.

Forsaavidt Sigtelsen imod Tiltalte gaar ud paa, at han skal have underflaaet den væsentligste Deel af de hans den 12te November 1872 afdøde Broder Christen Nielsens Bo tilhørende Penge og Pengeeffecter, da maa Overretten være enig med Underdommeren i, at der mod Tiltaltes vedholdende Benægtelse ikke i saa Henseende er tilveiebragt noget Beviis her i Sagen.

Naar det fremdeles lægges Tiltalte tillast, at han under Registreringen i bemeldte Christen Nielsens Bo har forklaret, at en af den Afdøde til Tiltaltes Søn J. P. Jensen for 400 Rd. udstedt Panteobligation hidrorte fra contant Laan, medens det maa antages at have været ham bekendt, at dette ikke var Tilfældet, da findes Tiltalte — naar henføres til, at der, efter hvad der i Sagen foreligger, maa gaaes ud fra, at den Afdødes Mening i Virkeligheden har været at stænke J. P. Jensen bemeldte Forbring saaledes, at den først skal gjøres gjældende i Christen Nielsens Dødsbo — ikke paa Grund af den ommeldte urigtige Forklaring at kunne anses som den, der havde søgt at bidrage til, at en opbigtet Forbring gjordes gjældende i Boet, og det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen ikke under denne Deel af Sagen er paalagt noget Ansvar.

Derimod er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at han paa Stiftet efter sin den 4de No-

vember 1870 afbøde Hustiu, der efterlod Børn af et tidligere Ægteskab, har underlignet et, som det efter de foreliggende Oplysninger maa antages, Boet tilhørende contant Beløb af 3000 Rigsdaler, idet han, der ønskede at tilvende sine egne Børn det nævnte Beløb — som han imidlertid selv har beholdt, indtil Undersøgelsen i nærværende Sag i Juni Maaned i forrige Aar begyndte — tog Pengene ud af det Chatol, hvori de beroede, umiddelbart før Registreringen i Boet og nægtede saavel under denne Forretning som senere under Skiftebehandlingen at være i Besiddelse af Pengene eller Pengeeffecter, Boet tilhørende.

For dette Forhold findes Tilstalte, der er døbt den 20de Marts 1808 og ikke tidligere straffet, ved den indkaldte Dom retteligen anseet efter Straffelovens § 252 jfr. § 251 sammenholdt med § 23, men Straffen, der ved bemeldte Dom er sat til Fængsel paa sædvanlig Fængselstid i 80 Dage, skjøndt efter Omstændighederne at maatte bestemmes til samme Fængsel i 120 Dage.

Med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil Underetsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.“

Mandagen den 1ste Juni.

Nr. 45. Hestehandler **Gordes** (Ingen)
 contra
 Proprietair **Solst** (Advocat Henrichsen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lød Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Lød Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Rd. og endvidere til samme Kasse 5 Rd. 3 Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 100 Rd.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 9.

Den 12te Juni.

1874.

Første ordinaire Sessjon.

Lorsdagen den 4de Juni.

Nr. 33. **Berliner Wechslerbank** (Advocat Klubien)
contra

Firmaet **G. A. Gedalia & Comp.** (Advocat Brock),
betræffende Citanternes Fordring paa Erstatning for det Tab, de
have lidt derved, at det Beløb af det i Juli Maaned 1872 ud-
budte franske Statslaan, som Citanterne havde tegnet hos de Ind-
stævnte, ikke er blevet anerkjendt af den franske Regjering.

Sø- og Handelsrettens Dom af 24de April 1873: „De
Indstævnte, Firmaet G. A. Gedalia & Comp. bør for Sagsøgerne,
„Berliner Wechslerbank“'s Tiltale i denne Sag frie at være.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og
med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke
findes at kunne lede til andet Resultat, vil Dommen være at
stabsfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter
Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at
staa. Processens Omkostninger for Høiesteret
ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rb.

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Sagsøgerne, Berliner Wechselbank paastaae under nærværende Sag de Indstævnte, Firmaet G. A. Gedalia & Co. tilspilte de at betale dem 542,079 Rtblr. 21 Sgr. pr. Courant eller subsidiairt 535,119 Rtblr. 11 Sgr. pr. Courant med Renter heraf 6 pCt. pro anno fra den 31te August f. A., indtil Betaling skeer, og Sagens Omkostninger skadesløst i Erstatning for det Tab, Sagsøgerne have lidt derved, at det Beløb af det i Juli Maaned forrige Aar udbudte franste Statslaan af 1872, som Sagsøgerne havde tegnet hos de Indstævnte som Agenter for den franste Regjering, ikke er blevet anerkjendt af bernelde Regjering.

De Indstævnte paastaae sig derimod frifundne og tillagte Sagens Omkostninger skadesløst hos Sagsøgerne, hvorhos de have forbeholdt deres Ret til Erstatning hos Sagsøgerne for det dem ved disses formeentlige Misligholdelse af Overenskomsten tilføiede Tab.

Det er in confesso under Sagen, at de Indstævnte vare af den franste Regjering bemyndigede til at modtage Tegninger til det ommeldte franste Statslaan, hvilke Tegninger skulde finde Sted den 28de og 29de Juli f. A., og det var iblandt Andet en Betingelse, at der af Tegnerne skulde ved Tegningen indbetales eller deponeres 14½ Frcs. for hver 5 Frcs. Rente eller 100 Frcs. Capital, ligesom det bestemtes, at der, hvis Tegningernes Beløb skulde overstige Beløbet af de Rentes, der skulde udfædes, skulde foretages en forholdsmæssig Reduction.

Denne Indbetaling eller Depouering var, hvis Tegningens Beløb i en væsentlig Grad kom til at overstige det forlangte Beløb, — hvilket almindelig antoges at ville skee — en meget byrdefuld Betingelse for Tegnerne, og da det efter Sagsøgenes Paastand almindelig antoges, at den franste Regjering havde indrømmet sine Agenter Begunstigelser i saa Henseende, og at navnlig de Indstævnte vare særlig begunstigede, henvendte Sagsøgerne sig til de Indstævnte ved et Telegram af 26de Juli Kl. 6, 32° Eftermiddag, hvori de meddeelte, at de fra Paris vare gjorte opmærksomme paa, at de Indstævnte vilde tilstaae særdeles fordeelagtige Betingelser ved Tegningen, og udbade sig øieblikkelig Underretning om de Indstævntes Betingelser. Herpaa svarede de Indstævnte ved et Telegram af 27de Juli Kl. 9, 22° Formiddag, at de vilde give ¼ pCt. af de paa Tegningerne saldende Beløb, og at Betingelserne for Subscriptionen vare de, som den franste Regjering vil fastsætte for de udenlandske Huse. Sagsøgerne telegrapherede samme Dag Kl. 11, 52° tilbage, at der værende Tegningshæder ligeledes godtgjorde ¼ pCt. uden Verfement, men dersom de Indstævnte kunde tilstaae ⅜ pCt. Provision og Indbetaling ved Repartition, bad de om Depeche strax og meldte, at de vilde kunne oversende enorme Tegningsordrer. Da de Indstævnte som Svar herpaa i Telegram af samme Dag Kl. 1, 20° Eftermiddag kun meddeelte: „Tilstaae Dem ⅜ pCt. af det paa Subscription resulterende Beløb“, antog Sagsøgerne efter deres Sigende, at de Indstævnte havde indrømmet den stillede Forbring om Indbetaling ved Repartition, da de, som maatte vide, at Sagsøgerne lagde særlig Vægt herpaa, eller i Telegrammet burde have meddeelt, at de ikke kunde ind-

gaae paa denne Forbring, men for en Sikkerheds Skyld sendte de samme Dag Kl. 6, 50^m Eftermiddag et Telegram til de Indstævnte, hvori de blandt Andet meddeelte, at de paa Repartitionsbagen vilde paa telegraphisk Opfordring remittere de Indstævnte eller lade dem udbetale vista Paris eller, dersom det ansøgte de Indstævnte, henvynde dem til en saadan Cours, som de blive enige om, at afgive paa Sagsøgerne Sigt efter Behag, hvorimod de Indstævnte til Gjengjæld skulde stille Sagsøgerne Pariser Scrips i Paris umiddelbart efter deres Fremkomst til Disposition, paa hvilken Meddelelse de Indstævnte blot svarede ved Telegram af 28de Juli Kl. 10, 20^m Formiddag — næstefter en Bemærkning om, at Depecher til Paris kunde tage lang Tid, og at derfor Sagsøgernes Telegram angaaende Tegningen maatte afsendes saa tidligt som muligt — at Betalingen var enten vista stempelfrie Paris eller Berlin 3, 76 eller London 25, 43, og at de vilde stille Pariser Scrips i Paris til Sagsøgernes Disposition umiddelbart efter deres Fremkomst, medens de ikke gjorde nogen Indsigelse imod, at Betalingen først skulde skee paa Repartitionsbagen.

I Løbet af 29de Juli sendte Sagsøgerne derefter i 9 forskjellige Telegrammer Tegninger paa det franske Laan til et samlet Beløb af Capital Fræs. 573,758,300, hvilke Tegninger imidlertid ikke ere blevne omerkendte af den franske Regjering.

Sagsøgerne gjøre nu gjældende, at der ved de ommelte Telegrammer var affuttet en Overenskomst mellem Parterne, isølge hvilken Sagsøgerne vare fritagne for at gjøre nogen Indbetaling førend paa Repartitionsbagen, og at det maatte være de Indstævntes Sag at staffe Tegningen anerkjendt af den franske Regjering, samt at det i hvert Fald maatte være dem, hvem det paabøilede, hvis saadant forinden Repartitionsbagen forlangtes, at gjøre den fornødne Indbetaling eller stille Sikkerhed. Naar de desuagtet senere i Henhold til de Indstævntes Telegram af 31te Juli Kl. 3, 35^m, hvori disse anmode Sagsøgerne om at sende de Indstævntes Chef, Baron Gedalia i Paris et Brev, hvori de gjentage deres Tegning og opgive, at de have krediteret de Indstævnte for 14¹/₂ pCt. eller 83,194,954 Fræs. à 3, 76, da Regjeringen forbrede de 14¹/₂ pCt., have sendt Baron Gedalia et Brev, der for en Formål Skyld er dateret den 29de Juli, og hvori de bemærke, at de have krediteret de Indstævnte det ommelte Beløb, er dette efter Sagsøgernes Paastand skeet, ikke fordi de dertil vare forpligtede, men fordi det interesserede dem, at de Indstævnte bleve satte istand til at opfylde den franske Regjering's Fordringer og saaledes faae Tegningen anerkjendt. At dette desuagtet ikke lykkedes, er efter Sagsøgernes Formenting i ethvert Fald dem uvedkommende, og de paastaae nu de Indstævnte tilpligtede at erstatte dem den Meerudgift og det Tab, der herved er paasørt dem, hvilket, da der isølge Repartitionen vilde have tilkommet dem 7 Fræs. 88 Ct. pr. 100 Fræs. eller 45,212,100 Fræs., har isølge Opgjørelse efter den den 31te August dette Aar officielle Cours i Paris med Tillæg af Courtage og Provision udgjort 542,079 Lhr. 21 Sgr. pr. Court., medens Tabet, naar deres Tegning var tagen med i Betragtning ved Repar-

tionen, og der som Følge heraf ved Repartitionen var tillagt dem en noget mindre Capital, nemlig 7 Frcs. 78 Cent. pr. 100 Frcs. eller 44,638,391 Frcs., vilde have udgjort 535,119 Thlr. 11 Sgr. pr. Courant.

Den ovenangførte, af Sagsøgerne givne Fremstilling af Forholdet mellem Parterne have de Indstævnte imidlertid suppleret med den samtidig med Telegramudvevlingen foregaaende Brevvevling mellem Parterne.

Efter Modtagelsen af det den 27de Juli Kl. 1, 20" affendte Telegram fra de Indstævnte, der blot indeholdt: „Tilstaae dem $\frac{3}{8}$ pCt. af det paa Subscription resulterende Beløb“, tilskrev Sagsøgerne samme Dag de Indstævnte, at de erkjendte Modtagelsen af det ommeldte Telegram, „hvis skriftlige Bekræftelse vi endnu forvente“ (erwartend bleiben), og dette Brev krydsedes af et andet fra de Indstævnte, der var dateret samme Dag som det ommeldte Telegram, nemlig den 27de Juli, og hvori det hedder: „Vi tilstaae at have modtaget begge Deres Telegrammer af respective igaar Aftes Kl. 6, 30" og Dags Formiddag Kl. 11, 52". De vil af vort telegrapherede Svar paa samme have erfaret, at vi ere beredte til at tilstaae Dem $\frac{3}{8}$ pCt. af det resulterende Beløb af Deres Tegning paa det nye franske Laan. Tegningen finder Sted paa Originalbetingelserne og Omregningen i pr. Courant til den Cours, som af den franske Regjering vil blive fastsat.“

Dette Brev maa ifølge en fremsagt Attest fra det preussiske Postvæsen antages at være kommet Sagsøgerne tilhænde den 29de Juli senest Kl. 9 $\frac{1}{4}$ Formiddag, hvilket ei heller af dem er modsigt, og først Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Formiddag affendte de deres første Telegram til de Indstævnte, indeholdende Tegninger paa en Capital af 286,796,900 Frcs. Brevet besvarede Sagsøgerne ved et andet Brev af 29de Juli, der begynder saaledes: „Smød vort Erbødige af 27de modtage vi Deres ærede af samme Dag daterede Brev, hvis Indhold vi med Tak tage til Efterretning.“ Efterat dernæst de affendte 9 Telegrammer med Tegninger ere bekræftede, hedder det: „Det har glædet os, at det er lykkedes vore Bestræbelser at opnaae et saa betydeligt Resultat; Udsalbet vilde ganske vist have været endnu meget betydeligere, hvis vi ikke havde haft nødig først den sidste Dag at komme til vort Klientel med vort Offerte. Efter det Omfang, som Forretningen alligevel har faaet, haabe vi, at De, naar Tiden kommer, vil komme os saa meget som muligt imøde ved Afregningen. De vilde meddele os Repartitioneresultatet saa hurtigt som muligt og tidlige, naar det gaaer an, indrømme os nogle Dages Henstand med de Remisjer, der blive at bestemme for Dem.“ Sluttelig hedder det, at de gjerne vilde træffe en personlig Aftale med Indstævnte om Afviklingen af Forretningen, og hvis det ikke convenerede de Indstævnte at sende en Person til Berlin, der kunde repræsentere dem, vilde Sagsøgerne selv træde i personligt Forhold til dem.

De Indstævnte formene, at der ikke ved de af dem til Sagsøgerne affendte Telegrammer er skeet nogen Indrømmelse om, at der kunde afsiges fra de af den franske Regjering fastsatte Betingelser, saa at Sagsøgerne navnlig skulde være fritagne for at betale eller deponere de 14 $\frac{1}{2}$ pCt. af det tegnebe Beløb, og de formene, at det i hvert Fald af Brevet af 27de Juli, hvis Ind-

hold af Sagsøgerne med Tak er taget til Efterretning, klart fremgik, at her ikke er gjort dem nogen saadan Indrømmelse. Ligesom Sagsøgerne i Brevet af 27de Juli sigte, at de endnu forvente Bekræftelsen af Telegrammet fra de Indstævnte af samme Dag Kl. 1, 20", saaledes formene disse fremdeles, at det ogsaa fremgaaer af Sagsøgenes Brev af 29de Juli, at de have afventet Modtagelsen af Brevet af 27de Juli fra de Indstævnte, inden de gik til deres Clientel med deres Offerte, og at det første Telegram om Tegningen først er affendt efter Modtagelsen af det ovenstævnte Brev. Endelig fremhæve de Indstævnte, at Sagsøgerne, saasnart de bleve opfordrede til det, krediterede dem Beløbet uden at tage noget Forbehold, saa at de altsaa maae have anseet sig forpligtede til det efter den afsluttede Overenskomst.

Vel finder nu Retten, at det af de Indstævnte den 27de Juli Kl. 1, 20" affendte Telegram er uhydeligt og let kunde give Anledning til Misforstaaelse, men Retten maa dog give de Indstævnte Medhold i, at det Brev fra de Indstævnte, som bekræftede dette Telegram, er fuldkommen tydeligt og ikke kunde efterlade nogen Tvivl hos Sagsøgerne om, at Tegningen sandt Sted paa Originalbetingelserne, og at der altsaa ikke var indrømmet dem Fritagelse for Indbetalingen af de 14 $\frac{1}{2}$ pCt. indtil Repartitionsdagen. Af hvad der af de Indstævnte, som ovenfor anført, er fremhævet, fremgaaer det ogsaa efter Rettens Formening tilstrækkelig klart, at Sagsøgerne ikke have anseet Overenskomsten for endelig afsluttet ved Telegrammet af 27de Juli Kl. 1, 20", men afventede dette Telegrams Bekræftelse ved Brev; da dette Brev meddeelte, at Tegningen fandt Sted paa Originalbetingelserne, protesterede de ikke imod denne Udtalelse som en Afvigelse fra den engang sluttede Overenskomst, men de tog i Brevet af 29de Juli dets Indhold, som de sigte, „med Tak til Efterretning“, og først efter dette Brevs Modtagelse affendte de deres Tegninger paa Laanet, idet de endog udtrykkelig bemærkede, at Udfaldet vilde have været endnu betydeligere, hvis de ikke havde haft uodig først den sidste Dag at komme til deres Clientel med deres Offerte.

Noar Sagsøgerne endvidere paastaae, at det Telegram af 28de Juli Kl. 10, 20" Formiddag, der af de Indstævnte affendtes som Svar paa Sagsøgenes Telegram af 27de Juli Kl. 6, 50", ialfsald forandrede Betingelserne i Brevet af 27de, kan Retten ikke være enig heri, og Sagsøgerne have heller ikke i Brevet af 29de Juli omtalt dette Telegram.

Retten kan derfor ikke give Sagsøgerne Medhold i, at de Indstævnte skulde have indrømmet dem Fritagelse for at betale eller stille Sikkerhed for de 14 $\frac{1}{2}$ pCt., naar saadant forinden Repartitionen blev forlangt af den franske Regjering.

Sagsøgerne gjøre imidlertid endvidere gjældende, at, selv om der paahvilede dem nogen Forpligtelse til at indbetale de 14 $\frac{1}{2}$ pCt. inden Repartitionsdagen, have de oplyst denne, idet de, som ovenfor fremhævet, have krediteret de Indstævnte for hele det Beløb, der skulde fermbetales, og de Indstævnte kunde derfor have trukket dette Beløb paa Sagsøgerne og leveret denne Tratte til den franske Regjering, men istedet herfor indlød de Ind-

skævnets Chef sig i personlige Underhandlinger med en af Wechselbankens bæværende Directører, Muffat, der var tilstede i Paris, men ikke havde nogen Fuldmagt af Banken til at optræde paa dens Vegne, hvorfor det maa være Sagsøgerne ubedkommende, at den af Directeur Muffat udslede Delegation paa Aynard & Ruffert i London, der blandt Andet skulde tjene til Sikkerhed for det Beløb, der skulde forubetales, ikke blev anerkjendt for god af den franske Regjering.

Vel kan der nu ikke gives de Indskævnede Medhold i, at Sagsøgerne skulde være affaarne fra at støtte deres Fordring paa det ommeldte Factum, fordi de i Saggivelsen have sagt, at af Alt, hvad der er passeret efter den 28de Juli mellem Parterne vedrørende denne Tegning, er der kun et eneste Factum, der har juridisk Betydning, nemlig at den franske Regjering nægtede at anerkjende Sagsøgenes Tegning, fordi de 14½ pCt. ikke strax vare indbetalte; thi det var en ligesem Følge af Sagsøgenes principale Standpunct, at de ikke kunde ansee sig forpligtede til at indbetale de 14½ pCt. inden Repartitionsdagen, men dette kan ikke være til Hinder for, at de, naar de Indskævnede i Tilsvaret paastaae, at der paahvilede Sagsøgerne en saadan Forpligtelse, subsidiairt gjøre gjældende, at de i hvert Fald have opfyldt denne.

Men Retten kan derimod ikke give Sagsøgerne Medhold i, at de have opfyldt deres Forpligtelse til at forubetale de 14½ pCt.

Det Brev fra Sagsøgerne, hvorved disse creditere de Indskævnede Beløbet af de første Indbetalinger 14½ pCt. af Tegningerne med 83,194,454 Francs. 35 Cent., og som er underskrevet af 2 af Bankens Directører Muffat og Geim og foranlediget af de Indskævnets tidligere omtalte Telegram af 31te Juli Nr. 3,35" til Directeur Muffat, Wechselbank, blev nemlig fremsendt til de Indskævnets Chef, Baron Gedalia i Paris med en Skrivelse, der var underskrevet af Moritz Muffat, Directeur for Berliner Wechselbank, i hvilken Skrivelse det blandt Andet hedder: „Ifølge et Luste af Deres Huus i Kjøbenhavn oversender jeg Dem herved en Skrivelse fra min Bank, hvori vi gjentage vore Tegninger og bekræfte, at vi have crediteret Dem de 14½ pCt. for den første Indbetaling. Men jeg anmoder Dem dog om behageligst med omgaaende Post at ville anerkjende, at dette Brev blot er af en formel Natur.“

Ifølge Indholdet af denne Skrivelse, som ifølge Sagsøgenes egen Erkjendelse gav en Fortolkning af den indsluttede Skrivelse fra Banken, vare de Indskævnede ubesluttede fra med fuld Frihed at benytte den dem af Sagsøgerne givne Credit og kunde ikke følge den Fremgangsmaade, som Sagsøgerne nu anviser dem, nemlig at trække paa Sagsøgerne og levere denne Tratte til den franske Regjering. Da Directeur Muffat personlig kom til Paris for at ordne Sagen, forhandlede Baron Gedalia derfor med ham angaaende Sagens Ordning og mødtog af ham en saakaldet Delegation, dateret Berlin den 29de Juli, hvori „Berliner Wechselbank ved Moritz Muffat“ som „delegeret Directeur“ anmodede D'hr. Aynard & Ruffert i London om „at holde til D'hr. G. A. Gedalia & Comp.s Disposition paa deres første Forlangende Nr. 3,664,764. 6 sh. og at debitere vor Konto for samme.“ Derimod udslede

Baron Gedalia et af Directeur Mufflat selv affattet Modtagelsesbeviis, hvori det hedder: „Vi erklære herved, at vi kun vilde gjøre den ved Finanteministerens Billie til Justification af den regulerede Cautionsforpligtelse paabudte Brug af denne Delegation.“ Baron Gedalia henlede vel Directeur Mufflats Opmærksomhed paa, at det forekom ham, at Delegationen var for stor til at trækkes à vista, og at samtlige hans egne Delegationer vare udfleete paa 14 Dage, men da Mufflat svarede, at han foretrak at udflede den à vista, og at Banken havde det fulde Beløb staaende hos Aynard & Ruffert, modtog han Delegationen og leverede den til den franske Regjering, ligesom han, da Ministeren forlangte det, endosserede samme, hvortil han efter Modtagelsesbeviiset var berettiget. Den franske Regjering lod ikke Delegationen præsenteres i Bondon til Betaling, men alene til Accept, hvilken Aynard & Ruffert imidlertid vægrede sig ved at give uden at vilde motivere deres Afslag, hvorfor Regjeringen ikke vilde modtage Delegationen som Sikkerhed for de 14½ pEt.

Sagsøgerne paastaae imidlertid, at Alt, hvad der er forhandlet i Paris mellem Mufflat og Gedalia, er dem uvedkommende, fordi Mufflat, der senere er bleven afflediget fra sin Stilling som Directeur for Wechselbanken, var uberettiget til at optræde paa deres Vegne og heller ikke bemyndiget til paa Bankens Vegne at udflede en Delegation, idet efter Bankens Statuter een Directeur ikke kan forpligte Banken.

Hensees imidlertid til, at det var Sagsøgerne og ikke de Indstævnte, hvem det efter det ovenfor Statuerebe paahvilede at indbetale eller stille Sikkerhed for de 14½ pEt., og at de Indstævnte, som ovenfor fremhævet, vare affaarne fra med fuld Frihed at benytte det dem crediterede Beløb paa Grund af det Crediteringen Ietsagende Pæev, samt til, at det var Directeur Mufflat, der egentlig havde ledet Forhandlingerne, og fremfor Alt, at det var til ham, at Telegrammerne fra de Indstævnte efter Directionens egne gjentagne Anmodninger skulde stiles, ligesom det ogsaa var foranlediget af et saadant Telegram fra de Indstævnte, at Mufflat personlig var reist til Paris, findes det at være i fuldkommen Overensstemmelse med den Stilling, som Sagsøgerne saaledes havde anvist de Indstævnte ligeoverfor Mufflat, at de, da Sikkerheden skulde stilles, istedetfor at telegrafere til Mufflat, hvis han havde været i Berlin, nu henvendte sig til ham personlig i Paris. Det maatte da være Mufflat og ikke Baron Gedalia, der i Paris skulde varetage Sagsøgernes Løb, og hvis Mufflat herved har haaret sig usorgsigt eller urigtigt ad, kunne Sagsøgerne ialfald ikke vælte Ansvaret herfor over paa de Indstævnte.

De Indstævnte vilde desaarfag være at frifinde for Sagsøgernes Tiltale, uden at det bliver nødvendigt at undersøge, hvad Betydning der skal tillægges den af de Indstævnte fremhævede Omstændighed, at Sagsøgerne heller ikke paa Repartitionsdagen have mødt og præsteret de fordrøede Forudbetalinger.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ephæves. Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen.“

Nr. 41. Overtoldinspecteur for Østifterne, Etatsraad **Casten-
schjold** (Advocat Hindenburg efter Ordre)
contra

Narhuus Kjøbstads Byraad (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til at svare Skat til Narhuus Commune for 1ste Halvaar 1869.

Narhuus Bytings Dom af 20de October 1870: „Indstævnte, Narhuus Byraad ved dets Formand, Borgmester, General-krigscommissair Schmidten bør for Tiltale af Citanten, Etatsraad, Overtoldinspecteur Castenschjold af Kjøbenhavn fri at være. Processens Omkostninger ophæves. 3 Salair til Citantens bestiftede Sagsfører, Overretsprocurator Steinthal af Kjøbenhavn betaler det Offentlige 10 Rd.“

Biborg Landsoverrets Dom af 24de Juli 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 2den September f. A. er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Da Citanten ikke har haft fast Ophold i Narhuus Commune i 4 Maaneder af Skatteaaret 1869, findes hans Paastand om ikke at have været pligtig til at udrede Skat til bemeldte Commune for nogen Deel af dette Skatteaar at have Hjemmel i § 26 i Lov om Kjøbstadcommunernes Styrrelse af 26de Mai 1868, idet denne Paragraph, der er ordlydende med § 21 i Lov om Landcommunernes Styrrelse af 6te Juli 1867, maa, som ogsaa udtalt i førstnævnte Lovs § 27, forudsættes at indeholde de fornødne Regler om Skattepligten til Communerne, og Bestemmelsen i Paragraphens 3die Punctum, at fast Ophold af kortere Varighed end 4 Maaneder ikke kommer i Betragtning, maa antages at give den almindelige Regel om Varigheden af det faste Ophold, der kan begrunde Skattepligt til en Commune; hvorhos der ved „fast Ophold“ i dette Punctum maa være meent det Samme, som i det foregaaende 2det Punctum udtrykkelig er

omtalt, nemlig fast Dphold i Statteaaret. I Overensstemmelse hermed maa samme Lovs § 29 forstaaes.

Efter det Anførte vil Citantens Paastand om Tilbagebetaling af det erlagte Skattebeløb 73 Rd. 62 § med Renter være at tage tilfølg.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og de Citantens befalede Sagsførere tilkommende Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Citanten betale 73 Rd. 62 § med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 29de Marts 1870, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rd. Procurator Steinthal for Underretten, Procurator Fasting for Overretten og Advocat Hindenburg for Høiesteret tillægges i Salarium, den Førstnævnte 10 Rd., den Anden 20 Rd. og den Sidstnævnte 40 Rd., hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser bedder det: „Citanten, Overtoldinspecteur for Skifterne, Statsraad Castenskjold i Kjøbenhavn, der den 7de April 1869 forlob Aarhus, hvor han i nogle Aar havde været bosat som Overtoldinspecteur for Sjælland, og flyttede til Kjøbenhavn, har under denne Sag i 1ste Instants sagsøgt de Indstævnte, Aarhus Kjøbstads Byraad til at betale sig 73 Rd. 62 § med Renter, hvilket Beløb han — efter sin Formening med Urette — har maattet betale i Skat til Aarhus Commune for 1ste Halvaar 1869, og da de Indstævnte ved Underretsdommen ere frikendte for Citantens Tilfælde, har han nu indanket denne Dom for Overretten, hvor han har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagte Paastand. De Indstævnte have derimod procederet til Underretsdommens Stabsættelse.

Citanten har til Støtte for sin Paastand paaberaabt sig, at han, der, som meldt, forlob Aarhus den 7de April 1869, ikke i bemeldte Aar havde sammesteds haft det i Lov om Kjøbstadcommunernes Styrelse af 26de Mai 1868 § 26 ommeldte faste Dphold af 4 Maaneber, der efter den nævnte Lovbestemmelse formentlig maatte anses som en Betingelse for, at der overhovedet kunde paabvise ham Forpligtelse til at svare Skat til Aarhus Commune for nogen Deel af Aaret 1869.

Bestemmelsen i § 26 om, at fast Dphold af kortere Varighed end 4 Maaneder ikke kommer i Betragtning, kan imidlertid ikke ansees at indeholde nogen almindelig Regel om Varigheden af det Dphold, der betinger Skattepligten, men maa antages alene at have Hensyn til den umiddelbart forud i samme § givne Forfrist uugaaende den, der tillige har fast Dphold i en eller flere andre Communer, og den kan navnlig ikke hjemle Citanten, der paa den Tid, da Rigningen paa Formue og Leilighed for Aaret 1869 foregik, havde fast Dphold i Aarhus og derfor rettelig blev inddragen under Rigningen, Fritagelse for overhovedet at betale den ham paalignede Skat, eftersom denne efter Bestemmelserne i Lovens § 29 ikkun kunde bortfalde heelt, dersom han havde forladt Communen inden Skatteaarets Begyndelse, hvorimod han nu, da han først den 7de April er fraflyttet Communen, maa være pligtig at betale Skatten indtil Udgangen af April Kvartal. Da nu den Omstændighed, at der senere blev paalignet og afkrævet Citanten Indkomstskat til Københavns Commune for April Kvartal 1869, ikke kan medføre nogen Forpligtelse for de Indstævnte til i det Hele eller for en Deel at tilbagebetale den af dem hos Citanten lovmæssig oppehaarne Skat, maa det billiges, at de ved Underretsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale. Bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, hvorhos der er tillagt den for Citanten for Underretten bestilte Sagsfører i Salair af det Offentlige 10 Rd., vil derfor være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten vilte efter Omstændighederne være at ophæve.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagsførelse for begge Retter har intet ulovligt Dphold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet."

Mandagen den 8de Juni.

Nr. 85.

Advocat Klubien

contra

Arrestantinden **Christiane Jensdatter** og Arrestanten **Niels Christian Jensen** (Defensor Brod),

der tiltales, Førstnævnte for Drab og Sidstnævnte for Deelagtighed i denne Forbrudelse.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 8de November 1873: „Arrestantinden Christiane Jensdatter bør have sit Liv forbrudt. Arrestanten Niels Christian Jensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Samtlige af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Vøglstrup 8 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne Kjelgaard

og Poulsen 5 Rd. til hver, udredes af Arresterne in solidum. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 2den Marts 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og begge Defensorerne for Overretten, Procurator Sfaacsen, Cancelliraad Møller og Procurator Morville betale de Tilstalte Een for Begge og Begge for Een 8 Rd. til hver. Det Idømte at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Brod for Højesteret betale de Tilstalte Een for Begge og Begge for Een 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestantinden Christiane Jensenatter for Drab og Arrestanten Niels Christian Jensen for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Efterat der var opslaaet Formodning om, at Arrestantindens Mand, Huusmand Hans Frandsen, der den 3die Juli f. A. efter et Par Dages Sygdom afgik ved Døden, var bleven forgivet, og der i den Anledning var paabegyndt offentlig Undersøgelse, vedgik Arrestantinden efter nogen Nægtelse, at hun i den Hensigt at stille sin Mand ved Livet havde indgivet ham noget saafalbet Trefillingsblaet eller tvechromsuurt Kali, som hun havde kjøbt til at farve med, hvorhos hun i Begyndelsen paastod, at Ingen havde været Medvinder i Forbrydelsen og navnlig ikke Arrestanten; men senere har hun i sidstnævnte Henseende afgivet en forandret Forklaring, som hun derefter har fastholdt, og isølge hvilken de med Forbrydelsen forbundne Omstændigheder i det Væsentlige have været følgende:

Arrestantinden, der er født den 23de Februar 1828 og i en Alder af 21 Aar blev gift med sin ovennævnte Mand, med hvem hun har havt 7 Børn, havde i de sidste 15 à 16 Aar levet i meget slet Forstaaelse med Manden, der i Aaret 1859 var bleven nymyndiggjort, hvorfor hun navnlig i Foraaret 1872 havde foreslaaet ham at dele deres Bo, for at hun kunde rejse til Amerika, uden at han dog vilde indlade sig derpaa. En otte Dages Tid før Mandens Død beklagede hun sig for Medtiltalle Niels Chr. Jensen — der siden Foraaret f. A. havde havt Ophold i deres Huus, men til hvem hun isørigt ikke vil have staaet i noget utilledelegit Forhold — over, at hun ikke kunde udholde

Samlivet med sin Mand, der var saa urimelig mod hende, hvortil Jensen svarede, at det var der Naad for, idet hun kunde give Manden noget Rottelkrudtvand, som kunde faaes hos en Dyrlæge, og da hun den 29de Juni paany besvarede sig over Manden og spurgte Arrestanten, om det ikke kunde gaae an at indgive hendes Mand noget Tressillingsblaat, om hvilket hun havde hørt, at det skulde indeholde Gift, svarede han, at hun jo gjerne kunde prøve paa det. Arrestantinden vil dog endnu ikke den Gang have taget nogen fast Beslutning om at forgive sin Mand, men da denne igjen den første Juli om Aftenen og tilbeels om Natten udfjælbte og slog hende og i det Hele var ond imod hende, besluttede hun, da Manden den følgende Morgen omtrent Kl. 4 forlangte Noget at drikke, at give ham noget af det Tressillingsblaat, hun den foregaaende Aften havde opløst i Vand for at farve Uldgarn, i den Hensigt derved at bringe ham af Dage og saaledes blive befriet for ham. Hun kom derfor omtrent en Theefkeesfuld af denne Opløsning i et Kraus Kælk og Vand, hvilket hendes Mand derefter tømte, og da han, efter derpaa at være gaaet paa Arbejde, kom hjem om Formiddagen i en meget syg Tilstand, og hun saaledes var bleven bestyrket i sin Formenting om, at det omtalte Stof var giftigt, gav hun ham i Løbet af Dagen endnu tre Gange i forskellige Drikke hver Gang omtrent en Theefkeesfuld af Opløsningen og ligeledes den følgende Dag 2 Gange, sidste Gang ved Middagstid, hvorefter Manden, der siden den foregaaende Morgen havde haft uafslædig Oplættelse og stærk Diarrhøe, hvorhos han havde klaget over Krampe i Benene og Ondt i Hjertekulen samt Smærter i Svælget og uslutkelig Tørst, døde om Aftenen omtrent Kl. 8 $\frac{1}{2}$.

Efter Resultatet af den den 12te Juli foretagne Obductionsforretning og den derefter stedfundne kemiske Undersøgelse af Hans Frandsens Lig have de obducerende Læger erklæret, at der intet Tegn foreligger paa voldelig Medfart og ei heller paa saadanne patologiske Tilstande, der paa en fyldestgjørende Maade kunde forklare Livets Afbrydelse, men at der dog fandtes Spor af patologiske Forandringer i Tarmcanalen og en paafaldende Blodoverfyldning af den ene Nyre, hvorefter de maatte ansee en Forgiftning med tvechromsuurt Kali — der i langt mindre Dosis, end den Afbøde kan antages at have indtaget, kan have Døden tilfølge i 5 à 12 Timer — for ei alene mulig i det foreliggende Tilfælde, men endog for sandsynlig.

Det kongelige Sundhedscollegium, hvem Sagens Acter have været tilstillede, har ligeledes erklæret, at det efter de fremkomne Oplysninger ikke finder Grund til at betvivle, at den Afbødes sidste Sygdom saavel som hans paafulgte Død kan være bevirket ved Indgivelsen af tvechromsuurt Kali paa den af Arrestantinden angivne Maade.

Idet det efter det Anførte maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at Arrestantinden med Overlæg har skilt sin Mand ved Livet, vil hun, som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, være at ansee efter Straffelovens § 190 med Livsstraf.

Arrestanten Niels Christian Jensen har vedholdende nægtet at have paa den af Arrestantinden angivne Maade raadet hende til at søge at skille sig af

med sin Mand eller at have vidst nogenformhelt Bested om, hvad der har foranlediget Hans Frandsens pludselige Sygdom og Død, eller navnlig om, at Arrestantinden har indgivet ham Trefillingsbillet, og vel har den Udsøgte Datter Mariane Hansen udsagt, at hun nogen Tid før Faberens Sygdom hørte Arrestanten i en Samtale med hendes Moder yttre, „at det godt kunde gaae an at give ham noget Nottetrubtvand“ — hvorved hun antog, at det var Faberen, der sigtedes til — samt at hendes Moder et Par Dage efter Faberens Død, da der begyndte at blive Tale om, at han var forgivet, i Arrestantens Paahør opfordrede hende til, dersom hun vidste Noget, at tie stille dermed og derhos meddeelte hende, at hun havde givet Hans Frandsen noget af den gule Steen — i hvilken Anledning Arrestanten yttrede, at Mariane vel havde Vid nok til at tie stille — ligesom der ogsaa er fremkommet en Deel Formodning for, at de Tilstaaere have staaet i utugtlig Forbindelse med hinanden, hvilket Arrestantinden dog, som ovenfor meldt, har nægtet; men imod Arrestantens Benægtelse kan der ikke ansees tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis for, at han paa nogen Maade har havt Deel i den af Arrestantinden begaaede Forbrydelse; det maa derfor billiges, at han, der er født i Aaret 1827 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er friisunden for Actors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til in solldum med Arrestantinden at udrede Actionens Omkostninger.

Efter det Anførte vil saaledes den indante Dom, mod hvis Bestemmelse angaaende Salairerne til de befalede Sagsførere for Underretten Intet findes at erindre, i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 108.

Advocat Klubien
contra

Arbejdsmand **Peder Christensen** (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 10de Marts 1874: „Tiltalte, Arbejdsmand Peder Christensen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovlig flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Høegh 5 Rd. og til Defensor, Procurator Larsen 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 20de April 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Klubien og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arbeidsmand Peder Christensen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen, med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstræffeligen godtgjort, at han den 16de Februar d. A. har tilvendt sig en Presenning af Værbi 3 Mk., som laa paa Dampskibspladsen ved Aalborg, og som Tiltalte forinden havde seet ligge over noget Fern, hvorfra den af Binden var bortført.

Presenningen, som, efter hvad Tiltalte vidste, tilhørte Dampskibs-
expeditionen, solgte han strax for 2 Mk., og den er under Sagen brogt tilstede og udleveret Besjæerne, der har frasøgt Krav paa Erstatning.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født i 1830, og som ifølge Aalborg Rådhus Exrrets Dom af 7de Marts 1866 har været straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Forordning 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter Straffelovens § 230 1ste Led for anden Gang begaaet Tyveri, og da hans Straf ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste.“

Nr. 107.

Advocat Levinfen

contra

Arrestanten **Petrus Jonathan** (Defensor Bunken),
der tiltales for at have tilføjet en Anden en Vegembsbestadigelse.

St. Thomæ Bytings Exrrets Dom af 27de Januar 1874:
„Arrestanten Petrus Jonathan bør straffes med Forbedringshous-
arbejde i 8 Maanedes samt udrede de af Actionen lovlige flydende
Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 14de Marts 1874:
„Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden
bestemmes til 1 Aar. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocat Levinson og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra St. Thomæ Extraret indankede Sag tiltales Arrestanten Petrus Jonath an af St. Thomæ for at have tilføiet en Anden en Legemsbestadigelse, og er det ogsaa af Arrestanten i Overensstemmelse med, hvad ellers er oplyst, vedgaaet, at han afviste anden Iulebags Aften har tilføiet et 50aarigt Fruentimmer Rosaline Martis Slag med en Stok eller en Stump Træ, hvorved hun fik en Contusion i Hovedet, og hendes venstre Forarm blev brækket.

Efterat Arrestanten den ombandlede Aften omtrent Kl. 7 havde udenfor St. Thomæ By givet sig i Klammeri og strøg efter i Slagsmaal med en Søn af den nysnævnte Rosaline Martis, Alexander Nelson, og denne uden at lide videre Overlast ved Hjælp af et Par af de Tilseendeværende, hvem Rosaline, der tilligemed Andre var kommen til, opfordrede til at hjælpe Sønnen, var bleven befriet fra Arrestanten og ledfaget af Moderen og en Deel andre af den tilstimerende Mængde var gaaet videre hen til Loyds Slagterier, holdt Arrestanten sig i Nærheden af Veien og indtog, som det i Positivrettsforhøret efter hans egen Forklaring hedder, en afventende Stilling, bevæbnet med en Stok eller Træstump, han havde fundet ved Veien, og som han efter sin Forklaring under Extraretsforhøret havde taget til sig for det Tilfælde, han skulde blive angreben; da han hørte, at Alexander Nelson med sit Følge kom tilbage, gik han ud imod Veien, som han dog først naaede, efterat de Andre med Rosaline Martis og et Par Andre bagest vare komne forbi Stedet, hvor han kom ud, saa at han kom bagved dem, og han bibragte nu Rosaline, efter sin egen Forklaring, efterat hun havde kastet en Steen efter ham, efter Rosalines Forklaring derimod uden anden Foranledning, end at hun, da hun hørte Arrestanten skjælde og bande bag ved hende, vendte sig om, nogle Slag med sin Stok, saa at hun faldt til Jorden, men uden at han vil have lagt Mærke til, om han traf hende i Hovedet eller paa Armen. Ifølge Rosalines Forklaring fik hun 3 Slag, det første over Hovedet og derefter to over den venstre Arm, hvormed hun vilde afsbøde Slagene, med de ovennævnte Følger.

Ligesom nu Rosaline Martis bestemt har benægtet at have, som af Arrestanten paasagt hende, slaaet ham med Steen, da han slages med hendes Søn, saaledes maa det ved hendes og tvende Vidners beebigede Forklaringer ansees for godtgjort, at hun ikke heller, umiddelbart forinden Arrestanten anfaldt

hende med Stokkeslag, har kastet nogen Steen efter ham, og hun maa saaledes blive at holde for jageløs. Derimod foreligger der ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at Arrestantens Hensigt skulde have været rettet paa at tilføje hende et saa betydeligt Lunde som sleet.

Ifølge den af Landphysicus den 6te Januar d. A. afgivne Erklæring var den Rosaline Martis tilføiede Contusion paa den øverste Deel af Panden uden Betydning og Brudbet af Armen simpelt eller uden Splintring eller andre Complicationer, saa at det, naar ikke hendes fremrykkede Alder, hvad dog ikke var sandsynligt, vanskeliggjorde Heelingen, kunde antages at ende i Helbredelse og Gjenvindelse af Armen's Førlighed; den 8de Januar kunde hun møde for Politiretten, og den 23de Januar findes det bemærket af Dommeren, at Landphysicus for et Par Dage siden havde udtalt, at han ikke havde nogen Grund til at tvivle om, at Rosaline Martis efter omtrent 2 Ugers Forløb uol skulde blive helbredet. Idet det Rosaline Martis tilføiede Brud af Armen maa henføres under sidste Paragraf af § 3 i Forordning 4de October 1833, vil Arrestanten, der er 26 Aar gammel og ikke tidligere har været tilstalt eller straffet, blive at dømmes efter nysnævnte Forordnings § 9 cir. § 6, og findes hans Straf efter disse Lovbestemmelser ikke at kunne sættes ringere end til 1 Aars Forbedringshuusarbejde.

Underrettsdommen, hvorved Arrestanten er anseet med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned, vil herefter, idet derhos Actionsomkostningerne retteligt ere paalagte Arrestanten, med den nævnte Forandring i Straffetiden blive at stabsætte."

Denne Tidende indeholder alle af Høiefieret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saa længe Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbøes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Bogkæber og paa de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den **Guldendalske Boghandel** (F. Hegel).
 Juelbjar & Lh. Gøndrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 10.

Den 26de Juni.

1874.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 8de Juni.

Nr. 112.

Advocat Hindenburg
contra

Arrestanten **Ferdinand Bode** (Defensor Nellesmann),
der tiltales for Løsgængeri og Veltteri.

Criminal- og Politirettens Dom af 29de Mai 1874:
„Arrestanten Ferdinand Bode og Arrestantinden Caroline Mathilde
Bihl, Sørensens Enke bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns
Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt, Arrestanten i 150 Dage og
Arrestantinden i 30 Dage. Sagens Omkostninger udredes af
Arrestanten, dog at Arrestantinden deraf in solidum med ham
udreder Halvdelen. At efterkommes under Afbørd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indaulede Dom for Ferdinand
Bodes Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste,
dog at Straffetiden findes efter Omstændighederne at burde be-
stemmes til 180 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt
paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffe-

tiden bestemmes til 180 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Nellesmann for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rb. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Ferdinand Bode, der er født den 1ste Juli 1821, og som, foruden at han flere Gange har været straffet for Eienbomsindgreb, senest ved Høiesterets Dom af 23de Marts 1864, der stadfæstet nærværende Rets Dom af 6te Februar samme Aar, efter Forordning 11te April 1840 § 41 i Medfør af samme Forordnings § 79 og § 25 som for 3die Gang begaaet Hæleri med 2 Aars Forbedringshousarbejde, hvori var indbefattet den Straf, som Arrestanten tillige havde forstykt efter Lov 3die Marts 1860 § 1, mange Gange er straffet for Løsgængeri og Væleri, senest ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Politirets Dom af 12te Septbr. f. A. efter ovennævnte Lov af 3die Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med Arbejde i Kjøbenhavns Amts Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage, og Arrestantinden ere under nærværende Sag ved deres egne, af det iøvrigt Dplysste bestyrkede Tilnaaelsf overbeviste at have i Forening i Løbet af omtrent 6 Uger før deres Anholdelse hettet paa mange forskjellige Steder her i Staden, og Arrestanten Bode tillige at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politis Protocol over mistænkelige Personer den 21de Januar dette Aar under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold ved ikke at have meldt sig, siden Tilholdet blev givet, ved ovennævnte Protocol for at godtgjøre lovligt Erhverv.

For dette Forhold ville Arrestanten og Arrestantinden være at ansee efter oftnævnte Lov af 3die Marts 1860 § 3 og Arrestanten tillige efter samme Lovs § 1 cfr. § 5, efter Omstændighederne med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt . . . i 150 Dage“

Mandagen den 15de Juni.

Nr. 115.

Advocat Levinsen

contra

Sanna Andersdotter, Hans Christianfens Hustru,
(Defensor Brock),

der tiltales for ved Uagtsomhed at have forarsaget sit Pleiebarns Død.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 23de Februar 1874: „Tilstalte Sanna Andersdotter, Fabrikarbejder Hans

Christiansens Hustru af Lyngby bør bøde 20 Rb. til Statskassen eller hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage, saafremt Mulcten ikke fuldt betales. Saa betaler hun og samtlige de ved hendes Anholdelse og denne Action foranledigede Omkostninger og derunder Salarium til den bestfikkede Actor, Procurator Bloctros og til den bestfikkede Defensor, Procurator Jørgensen 5 Rb. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt og i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 5te Mai 1874: „Tiltalte Hanna Andersdotter, Fabrikarbeider Hans Christiansens Hustru af Lyngby bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Maag og Casse betaler Tiltalte 5 Rb. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extraret hertil indankede Sag tiltales Hanna Andersdotter, Fabrikarbeider Hans Christiansens Hustru af Lyngby for ved Uagtsomhed at have forarsaget sit Pleiebarns Død.

Tiltaltes Forklaring, der tildeels er bestyret ved det isørigt Oploste, gaar ud paa, at hun Søndagen den 11te Januar d. A. Kl. 8 om Aftenen, da hendes Mand gik i Seng, lagde det i hendes Pleie anbragte, omtrent 5 Maaneder gamle Pigebarn Agelline Christine Petersen til Rette i samme Seng og omtrent en halv Time efter selv lagde sig deri, saaledes at Manden laa inderst ved Væggen og hun selv i Midten. Hun overbeviste sig da om, at Barnet sov, og lagde hun den Flaask, af hvilken Barnet fik Mælk, tildeels

fyldt med varm sød Mælk, i Sengen ved Siden af Barnet. Tilstalte faldt kort efter i Søvn og vaagnede Kl. 11—12 ved, at et andet Pleiebarn, som laa i en Vugge ved Siden af Sengen, gav sig til at sfrige. Da nu Barnet Ageline ogsaa vaagnebe, gav hun hende noget Mælk og lagde hende i sin høire Arm, hvorpaa Tilstalte kort efter faldt i Søvn. Klokken mellem 1 og 2 vaagnebe hun og mærkede da, at Barnet ikke bevægede sig, hvorfor hun tændte Lampen og saae da, at Barnet var dødt. Hun kaldte nu paa sin Mand, tog Barnet op og vaskede det med koldt Vand i Hovedet og heldte noget Vand i Halsen paa det, men da det intet Livstegn gav, lagde hun det tilbage i Sengen, men stod selv op og forblev oppe om Natten, hvorimod hun først om Morgenen Klokken 7—8 kaldte Lægen; denne ankom om Eftermiddagen Klokken 1 $\frac{1}{4}$, men fandt Barnet dødt. Conclusionen af det af de obducerende Læger afgivne visum repertum gaar ud paa, at Barnet, „der ibetmindste i den senere Tid har været sparsomt ernæret, er dødt af Dvælmning, som maa være fremkaldt ved en Hindring for Luftens Afgang til de første Luftrørets hvide Røbninger, en Hindring, der ikke har efterladt sig noget Spor“. Tilstalte, der paastaaer at have givet Barnet tilstrækkelig Næring, har forklaret, at, forsaavidt hun skulde have givet Anledning til Barnets Død, kan hun ikke tænke sig, at det er skeet paa anden Maade, end at Dvælmningen, medens hun sov, er bleven lagt op over Barnets Ansigt, saa at det [ikke] har faaet tilstrækkelig Luft til at drage Aande, hvorhos hun dog tidligere havde antyndet Muligheden af, at hun kunde være kommen til at ligge paa Barnet. Vel er det nu meget sandsynligt, at Barnets Død er bevirket paa den først ansatte Maade, men foruden at dette dog ikke er beviist, stjønnes ialfald Tilstalte ikke at have udviist nogen Uagtsomhed, der kunde bevirke Ansvar, hvorved endnu kan bemærkes, at Sengen efter Dommerens Skjøn er af en tilstrækkelig Bredde til to Personer og forsynet med gode og passende Sengklæder. Da Tilstalte derfor ikke vil kunne anses skyldig i det i Actionsordren ommeldte Forhold, og da hendes Udlabelse af strax at tilkalde Lægen ikke stjønnes at falde ind under Actionsordren, hvorfor det ikke bliver at undersøge, om deraf kunde resultere noget Ansvar, vil hun være at frifinde for Actors Tilstale. Underrettsdommen, ved hvilken hun i Henhold til Straffelovens § 198 og Lov om Ligsyn af 2den Januar 1871 § 6 er ansæet med en Bøde af 20 Rd. med subsidiair Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage, vil derfor for saavidt være at forandre, hvorimod den i Henseende til Actionens Omkostninger, der rettelig findes paa=lagte Tilstalte, vil være at stadfæste.“

Nr. 103.

Advocat Broch

contra

Christiane Jensdatter, Niels Christensen Astrups

Hustru (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri og Forsøg derpaa samt for Meddeelagtighed i Tyveri og Meddeelagtighed i Assurancevig og ulovlig Omgang med Hittegods.

Helsing Nefs Herreders Extraræts Dom af 6te October 1873: „De Tiltalte 1) Frederik Christiansen eller Frederik Christian Christiansen Damsgaard, 2) Christian Nielsen Damsgaard, 3) dennes Hustru Ane Marie Thomsen, 4) Niels Christensen Astrup og 5) dennes Hustru Christiane Jensdatter bør hensesættes til Forbedringshunsarbejde, Nr. 1 i 3 Aar, Nr. 2 i 8 Maaneder, Nr. 3 i 1 Aar, Nr. 4 og 5 hver i 18 Maaneder, men forøvrigt bør Tiltalte Nr. 1 for Actors Tiltale fri at være. 3 Erstatning til Landbhgningernes almindelige Brandforsikkring betale de Tiltalte Nr. 2 og 3 in solidum 251 Rd. og til Brandforsikringen for rørlig Eiendom i Thisted Amt Nr. 1, 2 og 3 ligeledes in solidum 92 Rd. 4 Mk. Tiltalte Nr. 4 betaler til Mads Bertelsen Orndrup Mark 2 Rd. og in solidum med hans Hustru, Tiltalte Nr. 5 til Jens Ulrik 2 Rd. 3 Mk. og til Niels Jensen af Abildgaard 6 Rd. Begge disse Tiltalte deeltage dernæst ligeledes in solidum i Udrebelsen af den Erstatning, som det ved Helsing Nefs Herreders Extraræts Dom af 14de Januar d. A. er paalagt Peder Christian Pou Carlsen, Christian Levin kaldet, at udrede til Proprietair Hjordemaal, Pastor Ingerslev og Jens Christensen Asbøl henholdsvis 8 Rd., 5 Rd. og 6 Rd., dog med Hensyn til sidst anførte Erstatning kun forsaavidt angaaer 4 Rd. af samme. Samtlige Tiltalte udrede enhver for sit Vedkommende de med deres Arrest forbundne Omkostninger og ellers de øvrige af Sagen sthørende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Gømann og Bøch 25 Rd. til hver, saaledes at heraf udrede de Tiltalte Nr. 1, 2 og 3 in solidum, den Første $\frac{2}{8}$ og hver af de øvrige $\frac{1}{8}$, og de Tiltalte Nr. 4 og 5 ligeledes in solidum $\frac{2}{8}$ hver med Halvdelen. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Afserb efter Loven.“

Biborg Landsøverrets Dom af 23de Februar 1874: „Arrestanten Frederik Christianen, ogsaa kaldet Frederik Christian Christianen Damsgaard, Tiltalte Christiane Jensdatter, Niels Christianen Alstrup's Hustru og Arrestantinden Ane Marie Thomsen, Christian Nielsen Damsgaards Hustru bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, de to Første hver i 1 Aar og den Sidste i 8 Maaneder. Saa betaler Arrestanten og i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 14 Rd. 4 Mk. 12 f samt til Brandforsikringsforeningen for rörlig Eiendom i Thisted Amt 51 Rd. I Henseende til den Tiltalte Christiane Jensdatter idømte Erstatning og Actionens Omkostninger for Underretten bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Actionens Omkostninger for Overretten, derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Cancelliraad Møller og Procurator Sjaacsen 15 Rd. til hver, udredes af Arrestanten, hvorhos Tiltalte og Arrestantinden in solidum med ham tilsvare hver Halvdelen af disse Omkostninger. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse for Christiane Jensdatters Vedkommende, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Levinsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik to andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Appel ikke har fundet Sted, tiltales Arrestanten Frederik Christianen, ogsaa kaldet Frederik Christian Christianen Damsgaard for Tyveri, Uds-paasættelse eller Meddeelsaglighed deri, Assurancevig eller Meddeelsaglighed deri og ulovlig Omgang med Hittegods, hans Moder, Arrestantinden Ane Marie Thomsen, Christian Nielsen Damsgaards Hustru for Uds-paasættelse og Assurancevig eller Meddeelsaglighed deri samt for Hæleri og

Christiane Jensdatter, Niels Christensen Astrups Hustru for Tyveri og Forsøg derpaa samt for Meddeelagtighed i Tyveri og Meddeelagtighed i Udfurcesvig og ulovlig Omgang med Pittegebs

Forsaauidt endelig angaaer Tilstalte Christiane Jensdatter, Niels Christensen Astrups Hustru, da er det ikke beviist, at hun har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan ansees som Meddeelagtighed i Udfurcesvig men berimod maa det, efter hvad der er oplyst under Sagen, ansees godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i efternævnte Forbrydelser:

1. I Forsøg paa Tyveri, idet hun har vedgaaet, hvad der stemmer med Sagens andre Oplysninger, at hun en Aften for 2 à 3 Aar siden i Forening med sin i 1ste Instants medtillatte Mand er gaaet ud for at stjæle Kaalrabi paa Proprietair Niels Jensen Abildgaards Mark, hvilket Tyveri de imidlertid ikke fik Leilighed til at udføre, fordi der var Arbeidere ved en derværende Mergelgrav.

2. I foregaaende Meddeelagtighed i Tyveri, i hvilken Henseende det ved den under en anden Sag tilstalte Christian Levins Forklaring, hvis Rigtighed Arrestantinden deels har erkjendt deels ikke har turdet modsigge, maa ansees godtgjort, at hun, da bemeldte Levin en Dag i Sommeren 1871 tilbød hende, der klagede for ham over, at hun ikke havde Noget at spise, at stjæle et Lam til hende, har svaret, at det var godt, men han maatte kun tage det fra En, der kunde taale at miste det, thi saa troede hun ingen Skyld det var, og at hun, da han Ratten efter havde stjaalet et Proprietair Hjardemaal af Bubbøl tilhørende Lam, der stod tåret paa dennes Mark, og bragt hende det, har modtaget det og slaget det samt forbrugt Kjødet i sin Huusholdning, medens hun maa antages at have solgt Ulden og brændt Skindet. Eieren har paa staaet sig Lammets Verdi, som han har ansat til 8 Rd., erstattet.

3. I Hæleri deels med Hensyn til 3 Gæs, som bemeldte Levin efter Sagens Oplysninger en Aften i December Maaned 1867 havde frastjaalet Gaardmand Jens Christensen af Aabøl, og af hvilke Tilstaltes Mand købte de to, medens Tilstalte efter Levins Anmodning slagtede den tredje for ham, uagtet han havde fortalt hende og hendes Mand, at Gæsfene vare stjaalne, deels med Hensyn til noget Korn, som hendes Mand, efter hans Forklaring i Forening med Arrestanten Frederik Christensen, hvad denne dog har benægtet, havde stjaalet, som det maa antages, i Marts Maaned 1871 ved 4 natlige Tyverier, af hvilke idetmindste de tre maae antages at være forøvede ved Indbrud deels hos Gaardmand Jens Ulnig i Hurup deels hos Proprietair Niels Jensen af Abildgaard, hvorhos Arrestantinden endelig har vedgaaet, at hun, da Arrestanten Frederik Christensen engang tilbød hende noget Honning og et Kaalhoved, har modtaget disse Kostre, skjendt hun formodede, at han havde stjaalet dem, hvorved dog benækses, at der ikke er tilveiebragt Beviis for, at dette har været Tilfældet, og at hendes Forhold med Hensyn til disse Kostre derfor kun kan ansees som Autentat paa Hæleri. Gaardmand Jens Christensen har paa staaet sig tilkjendt i Erstatning for de hos ham stjaalne Gæs 2 Rd. for hver Gæs, ligesom Proprietair Niels Jensen af Abildgaard og Gaardmand Jens Ulnig, der have ansat Verdien af det hos dem stjaalne Korn til

beholdsviis 6 Rd. og 15 Mk., have paastaet sig disse Beløb erstatte; samt

4 i Mebbeefaglighed i ulovlig Omgang med Hittegods, idet hun har tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at hun, efterat hendes Mand en Aften i Slutningen af Aaret 1869 havde affjbt ovennævnte Christian Levin et Hestedækket, som denne havde frafsaalet Pastor Ingerslev i Vestervig, men om hvilket han for Tilstalte og hendes Mand foregav, at han havde fundet det, har aftaget de Baand, med hvilke Dækket var kantet, saavel som et samme paaspyt Mærke og derefter benyttet det til Hylstklæde paa sin Seng. Tieren har paastaet sig tilkjendt en Erstatning af 5 Rd. for Dækket, som Tilstaltes Mand maa antages at have brændt, efterat Tilstalte var bleven anholdt.

Som Følge af Foranstaaende vil Tilstalte, der er født i Aaret 1827, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 228 jfr. § 46, § 229 Nr. 1 jfr. § 51, § 238 tildeels sammenholdt med § 46 og § 247 jfr. § 55 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvorhos hun vil være at tilpligte at betale til Pastor Ingerslev, Proprietairerne Hjardemaal og Niels Jenien af Abildgaard samt Gaardmændene Sems Christensen og Sems Ulmich Erstatning efter Underrettsdommens Bestemmelser.

3 Henseende til Actionens Omkostninger for Underretten, forsaavidt den indkomne Deel af Sagen angaaer, maa det have sit Forblivende ved Underrettsdommens Bestemmelser, der maae antages at gaae ud paa, at de Tilstalte hver for sig skulle tilsvare Arrestomkostningerne for sit Vedkommende og af de øvrige Omkostninger hver enkelt den i Dommen for hans eller hendes Vedkommende nærmere angivne Dvotadeel uden noget solidarisk Ansvar for Resten."

Nr. 110.

Advocat Brod

contra

Arrestantinden **Karna Nielsdotter Wilberg**

(Defensor Nellesmann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 16 2det Stykke.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te Mai 1874: „Arrestantinden Karna Nielsdotter Wilberg, ogsaa kaldet Karen Nielsbatter Wildborg bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter udstaaet Straffetid udvises af Riget. Saa udreder hun og denne Actions Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Berggreen og Schack med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Roven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Mellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, mod Arrestantinden Karna Nielsdotter Wilborg, ogsaa kaldet Karen Nielsdatter Wilborg, der har opgivet at være 51 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hendes Udseende, og som ved denne Rets Domme af 3die September 1870 og 14de Februar dette Aar er dømt efter Straffelovens § 228 til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter samme Lovs § 230 1ste Led og § 247 til lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage samt efter tidnævnte Lovs § 16 2det Stykke til efter udsaaet Straffetid at ubringes af Riget, for Overtrædelse af sidstnævnte Lovbestemmelse anlagte Sag er det ved hendes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaelse beviist, at hun, som ved sin Udsendelse af Riget i Medfør af sidstnævnte Dom blev den 23de Marts d. A. til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige hjemsendte Personer advaret om Virkningen af sin ulovlige Tilbagevenden, er uden dertil erhvervet Tilbælskommen tilbage hertil Staden den 26de næstefter og har opholdt sig hersteds, efter hendes Foregivende paa Gjennemreise, indtil hun anholdtes den 29de derefter.

Som Følge heraf vil hun være at dømmes efter Straffelovens § 16 2det Stykke efter Omstændighederne til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage samt til igjen efter udsaaet Straffetid at udvises af Riget.“

Tirsdagen den 16de Juni.

Nr. 98.

Advocat Mellemann
contra

Franz Peter Gunst (Defensor Brod),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 262 2det Stykke.

Criminal- og Politirettens Dom af 28de Marts 1874:
„Tiltalte Franz Peter Gunst bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger, derunder Salar til Actor og Defensor, Procuratorerne Beher og Nissen med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udskærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet derhos bemærkes, at Tiltaltes Handelsomsætning i det Hele har været ubetydelig, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes at kunne nedsættes til 14 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 14 Dage. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende, mod Tiltalte Franz Peter Günst for Overtrædelse af Straffelovens § 262 2det Stykke anlagte Sag sigtes han for at have gjort sig skyldig heri med Hensyn til Førelsen af Handelsbøger i den af ham, der under 5te October 1871 havde erhvervet Borgerkab som Detailhandler heri Staden, i eget Navn og for egen Regning fra Begyndelsen af Juni Maaned forrige Aar og indtil den 11te September forrige Aar, da han opgav sit Bo som fallit til Skifterettens Behandling, herseeds brevene Manufacturbandel en detail.

Det fremgaar i saa Henseende af de i Sagen fremkomne Oplysninger og Tiltaltes egen Forklaring, at han i den embandlede Forretning aldeles ikke har anskaffet eller benyttet de autoriserede Handelsbøger, med hvilke det ifølge Forordningen af 1ste Juni 1832 om Forpligtelsen til at holde saadanne Bøger paabvilede ham at være forsynet, og at han i Forretningen overhovedet ikke har ført andre Bøger end en Bog, kaldet „Conto over Creditorer“, indeholdende en Fortegnelse over disse, opført hver med sin særskilte Conto, en i Form af Kloddebog ført Fortegnelse over Debitorer og en Kassebog, samt at der i denne sidste med Hensyn til Udgifter til et samlet Beløb af ca. 253 Rd., der ere opførte under de enkelte Dage, ikke findes anden Oplysning end Henviisning til en „Udgiftsbog“, som ikke er kommen tilsiende, idet den efter Tiltaltes Forklaring er gaaet tabt for ham saa Dage, førend han opgav sit Bo, men som Tiltalte iøvrigt har udsagt kun var en med Blyant ført Notisbog deels over mindre Udgifter i Forretningen s. Ex. til Avertissementer etc. deels over Udgifter til hans private Forbrug, ligesom der endelig i den ommeldte Kassebog aldeles ikke findes anført Noget om, hvortil Resten af Indtægtsbeløbet eller Udgifter til et samlet Beløb af ca. 158 Rd. — der ifølge Tiltaltes Forklaring ligeledes ere anvendte til hans private Forbrug — ere medgaaede.

Da nu de Mangler, der efter det saaledes Oplyste have været tilføede i Tiltaltes Regnskabsføreise, have gjort denne aldeles illusorisk og derhos bevirket, at det har været umuligt at skaffe sig en fuldstændig og begrundet Oversigt over, hvorledes hans Bo i den korte Tid af ifkun tre Maanedre, hvori Forretningen blev drevet, var kommen i den Tilstand, hvori det var, da han opgav samme, maa han siges at have gjort sig skyldig i grove Uordener i sine Handelsbøgers Føreise, og Tiltalte, der er født den 16de August 1843, og som ikke er funden forhen straffet, vil saaledes blive at dømmes efter det ovenfor anførte Lovbud efter Omstændighederne til simpelt Fængsel i 2 Maanedre."

Nr. 106.

Advocat Nellesmann

contra

Ditlev Anton Otto Schulz (Defensor Henriksen),
der tiltales for Meddeelagtighed i Falsk og Bedrageri.

Helsingør Kjøbstads Exrærets Dom af 9de Februar 1874:
„Nr. 1) Arrestanten Kasmus Gotifred Gunner Lund og de Tiltalte Nr. 2) Ditlev Anton Otto Schulz, Nr. 3) Alfred Biggo Mundus og Nr. 4) Carl Vilhelm Brammer bør straffes med Fængsel paa sævranlig Fangekost, Nr. 1 i 30 Dage, Nr. 2 i 8 Dage, Nr. 3 i 4 Dage og Nr. 4 i 15 Dage. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Knøz 8 Rd. og til Defensor, Procurator Møller 6 Rd. betaler Arrestanten Lund, saaledes at de Tiltalte in solidum med ham deraf udrede, Schulz og Brammer hver $\frac{1}{4}$ og Mundus $\frac{1}{8}$. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Mai 1874: „Tiltalte, Guldsmed Ditlev Anton Otto Schulz bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Winther og Rode for Overretten betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom:

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Helsingør Kjøbstads Etravet hertil indankede Sag, der ved Underretten omfattede flere Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Tiltalte, Guldfmed Ditlev Anton Otto Schult actioneret for Meddeelsagtighed i Falst og Bedrageri.

Det er oplyst under Sagen, at en Sergent ved 3die Bataillon i Helsingør i Efteraaret 1872 har henvendt sig til Tiltalte for at faae en Fingerring af Messing, der ikke passede, gjort mindre, og at Tiltalte har ladet sin Lærling, den i forrige Instants medtiltalte Lund udføre dette Arbeide samt, da Sergenten ønskede at faae Ringen forsynet med Karatsempel, for at den kunde see ud som Guld, har tilladt Lærlingen at stemple Ringen med et af Tiltaltes Karatsempler. Skjøndt nu Tiltalte har erkjendt, at der ved ommeldte Leilighed var Tale om, at Ringen lignede Guld saa godt, at Sergenten, naar den blev forsynet med Karatsempel, godt kunde faae nogle Penge tilloans paa den, og Sergenten ogsaa senere har pantsat Ringen for et Laan af 1 Rd. paa et Laanecointoir i Helsingør, hvor den blev antagen for Guld, findes det dog ikke med Sikkerhed at kunne statuere, at det, dengang Tiltalte tillod Karatsemplets Andringelse i Ringen, har været ham bekjendt, at den agtedes benyttet til derpaa at skaffe Laan; det er overhovedet ikke oplyst, at Sergenten, dengang der blev staaet Karatsempel i Ringen, havde isinde at gjøre Laan paa den, endnu mindre, at han har gjort Tiltalte bekjendt med saadan Hensigt. Hvad angaaer de øvrige, under Sagen omhandlede Ringe, har Tiltalte vel indrømmet, at han nogle Gange, naar hans ovennævnte Lærling har begjært Tiltaltes tilladelse til at forfærdige Messingringe til Salg og har sagt, at han ikke kunde faae Ringene solgte, medmindre de vare forsynede med Karatsempel, har tilladt Lærlingen at anbringe saadant i Ringene, og Lærlingen har derefter deels solgt deels foræret deels pantsat dem; men ligesom Tiltalte har benægtet at have tilladt sin Lærling at anbringe Karatsempel i Ringene for derefter at pantsatte dem som Guldringe — hvorsfor han ikke findes at kunne betragtes som meddeelig i de af Lærlingen i saa Henseende udførte Forbrydelser — har Lærlingen forklaret, at de Personer, til hvem han solgte Ringene, vare bekendte med, at de vare nægte, hvilket ogsaa maa antages at være Tilfældet, idet de kun betaltes med 1 Mk. Stykket.

I Henhold til Anførte, hvorefter Tiltaltes Forhold ikkun kan betragtes som i høi Grad usorgsamt, maa Tiltalte, der er født i Aaret 1837 og ikke forhen tiltalt eller straffet, blive at frifinde for Actors Tiltale, og den ind-

antebe Dom, hvorved han under Paaberaabelse af Straffelovens § 257 cfr. § 48 er anseet med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 8 Dage, vil derfor for saavidt være at forandre, medens den bliver at stadfæste med Hensyn til Actionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte i det ved Underretsbommen bestemte Forhold."

Nr. 113.

Advocat Klubien

contra

Glarimester og Forghlber **Poul Heinrich Rump**

(Defensor Bunken),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Odense Kjøbstads Politirets Dom af 7de November 1873: „Tiltalte Poul Heinrich Rump bøder til Odense Kjøbstads Ræmnerkasse 10 Rd. og udreder alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Laudsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Marts 1874: „Tiltalte, Glarimester og Forghlber Poul Heinrich Rump af Odense bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger og derunder Salair til Procuratorerne A. Lange og Gottschalk for Overretten med 5 Rd. til hver udredes af det Offentlige."

Højesterets Dom.

Da der, forsaavidt Tiltalte har været sigtet for at have i Rammer indsat folieret Speilglas samt at have faldholdt de af ham forghlde Speilrammer, allerede ved Politiretsdommen er tiltalt ham Frifindelse, og denne Dom kun efter hans Begjæring var indanset for Overretten, kan denne Deel af Sagen ikke ansees at have foreligget bemeldte Ret og foreligger saaledes heller ikke nu Højesteret til Paakjendelse.

Hvad angaaer Sigtelsen for, at Tiltalte selv har forfærdiget de Rammer, han har forghlbt, findes han hertil at have havt tilstrækkelig Hjemmel i Næringsloven af 29de December 1857 § 19, jevnsør og Placat af 17de August 1835 § 2. Med Hensyn endelig til Sigtelsen for at have solgt folieret Speilglas kan det

efter Tiltaltes Forklaring ikke antages, at han har solgt saadant Glas ubeskaaret til Andre end til Glarmestre, hvortil han har været berettiget efter Næringslovens § 23, ifølge hvilket Lovbud han ligeledes maa antages at have havt Hjemmel til at sælge det af ham beskaarne folierede Glas til Andre, uanset at det ikke har været indfat i Rammer.

Efter det saaledes Anførte maa det have sit Forblivende ved den Tiltalte ved Overretsdømmen tillagte Frifindelse, ligesom ogsaa Dømmens Bestemmelser om Sagens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Klubien og Etatsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 15 Rd., som udredes af det Offentlige.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, i Iste Instants ved Odense Rådsheds Politiret imod Tiltalte Poul Heinrich Rump, der har Borgerkab i Odense som Glarmester og Forgylber, for uberettiget Næringsbrug anlagte Sag er det i den paaankede Politiretsdom med Røje antaget, at Tiltalte som Glarmester maa være berettiget til i Rammer at indfætte folieret Speilglas og som Forgylber i Næringslovens § 23 har Hjemmel til at falholde de af ham forgylbte Speilrammer, men forsaavidt Politiretsdommen har anset ham uberettiget til selv at forsærdige Rammerne og at sælge folieret Speilglas, beskaaret eller ubeskaaret, til Andre end Glarmestre, bortfalder Spørgsmaalet i forfærdigede Henseende, da Tiltalte her for Retten har forklaret, at han lader Rammerne forsærdige hos Snekere, og denne Forklaring, efter hvad der under et i den Anledning optaget Reassumtionsforhør er opløst, ikke kan forkastes, og hvad Forhandlingen af folieret Speilglas angaaer, skjønes det ikke at kunne formenes ham at sælge folieret Speilglas uden Ramme, naar han er berettiget til at forhandle saadant i Ramme.

Da Tiltalte derfor findes at maatte frifindes for det Offentliges Tiltale, vil Politiretsdommen, hvorved han for 2den Gang udøvet uberettiget Næringsbrug er anset med en Mulct af 10 Rd., blive at forandre, og blive Sagens Omkostninger, hvorunder Solair til Actor og Defensor her for Retten 5 Rd. til hver, at udrede af det Offentlige.“

Fredagen den 19de Juni.

Nr. 49. Sognepræst **C. B. Sivertsen**
(Advocat Levinfen efter Ordre)
contra

Kepstyreren i Hvalfjardarstrønd Kep

(Advocat Nellesmann efter Ordre),

betræffende Spørgemalet om Appellantens Forpligtelse til at erstatte bemeldte Kep de Udgifter, der ere paaførte samme i Anledning af en af ham formeentlig imod Bestemmelserne i Frdn. 30te April 1824 § 3 Nr. 10 foretagen Vielse.

Gulbringe Kjos Sjøsfels Extrarets Dom af 22de November 1870: „Indstævnte, Pastor Sigurdur Sivertsen, Præst til Uffålar og flere Sogne i Rosmhvalanes Kep bør til Fattigkassen i Hvalfjardarstrønd Kep i Borgarfjords Sjøsfel at betale 716 Rd. 43 s med 5 pCt. Renter fra 4de Marts d. A, indtil Betaling skeer. 3 Salair udredes af det Offentlige til hver af de bestfikkede Sagførere, Cand. juris Stuli Magnusfen og Organist P. Gudjohnsen 8 Rd. Det Frømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Den islandfke Landsoverrets Dom af 4de September 1871: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Indstævnets Sagfører, Precurator Páll Melfted udredes i Salair 10 Rd. af det Offentlige.“

Høieste rets Dom.

Efter Sagens Oplysninger har Fattigbestyrelsen i Rosmhvalanes Kep i sin Tid antaget, at den Fattigunderstøttelse af 20 Rd., som Helga Jonsdatter havde nydt, efterat hun i Foraaret 1860 var hjemkommen til Keppen, var erstattet derved, at hun, som fra Foraaret 1861 allerede boede hos sin tilkommende Mand, fra den Tid overtog uden Bederlag at underholde sin gamle Fader, der tidligere var bleven forsørget af Keppen, og der er herefter ikke tilstrækkelig Foie til at antage, at den ommeldte Understøttelse endnu henstod urefunderet, da hun den 14de November 1861 indgif Egteskabet med Hannes Bjarnason. Forsaavidt dernæst angaaer den i den indbankede Dom nævnte, i Tidrummet fra 1858 til 1860 af Gnupverja Kep ydede Fattig-

understøttelse af 88 Rd. 12 ß, bemærkes, at Fattigbestyrelsen i Rosmhøvalanes Kjøp under den i Dommen omhandlede Brevveksling af 1858 maa ansees at have tilkjendegivet Gnupverja Kjøps Fattigbestyrelse, at den, dersom hun trængte til Fattighjælp, ønskede hende hjemsendt, for at Forsørgelsen kunde stee i hendes Hjemstedsgemeinde, samt protesteret imod at betale Noget til hendes Underhold, medens hun opholdt sig i Gnupverja Kjøp. Naar nu hensees til, at det efter de Høiesteret foreliggende, tildeels efter Overrettsdommens Afvisning tilveiebragte Oplysninger maa antages, at Helga Sønnebatter ved sin Hjemkomst ikke er bleven transporteret fra Gnupverja Kjøp paa den i Reglement af 8de Januar 1834 § 8 ommeldte Maade, at hun saavel ved sin Hjemkomst for Kjøpstyret som forinden Vielsen for Citanten har nægtet at have modtaget nogen Fattigunderstøttelse i Gnupverja Kjøp og at der hverken før hendes Hjemkomst eller i de 1½ Aar, som derefter forløb indtil Egtteskabets Indgaaelse, var fra bemeldte Kjøp indløbet nogen Anmeldelse om, at der var ydet hende Fattigunderstøttelse, findes det ikke at kunne tilregnes Citanten som en saadan Forsømmelse, der maatte bevirke Erstatningspligt, at han ikke forinden Vielsen har søgt nærmere autentiske Oplysninger i saa Henseende, hvorved endnu bemærkes, at der ikke var nogen nærliggende Grund til at forudsætte, at der ved Egtteskabet vilde paadrages Hannes Bjarnasons Commune nogen Forsørgelsesbyrde, eftersom han, der havde bosat sig paa en Gaard i Reppen, maa antages at have været en dygtig og ikke uformuende Mand, som derhos ved fortsat Ophold i Reppen der vilde vinde Forsørgelsesret.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 11.

Den 3die Juli.

1874.

Første ordinaire Session.

Fredagen den 19de Juni.

Nr. 49. Sognepræst C. B. Sivertsen
contra

Repsthreren i Hvalfjarðarströnd Rep (see forrige Nr.).

I Henhold til det saaledes Anførte vil der, om der end antages at være en virkelig Causalforbindelse mellem det paaklagede Forhold fra Citantens Side og den Fattigforsørgelse, hverfra Kravet hidrører, efter Citantens Paastand være at tillægge ham Frisindelse.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og Salarierne til de for Parterne ved Underretten og for Citanten ved Høiesteret bestilte Sagsførere blive at ubrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 1 Rd. Candidatus juris Magnussen og Organist Gubjohnsen for Underretten og Advocat Levinen for Høiesteret tillægges i Salarium, de 2 Første hver 8 Rd. og den Sidstnævnte 60 Rd., hvilke Salarier ubredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Med Landsoverrets-
 skævning af afvigte 22de April har Præsten til Ulfålar i Gullbringe Sjøsfel
 S. B. Sivertsen indanket en inden Gullbringe Sjøsfel den 22de No-
 vember f. A. affagt Dom, ved hvilken han tilspigtes at betale Hvalfjardarstrønd
 Fattigkasse 716 Rd. 43 ß med 5 pCt. Renter fra 4de Marts d. A., indtil Be-
 taling skeer, og [hvorefter der tilbømmes] de befalede Sagsførere hver 8 Rd. i Salair.
 Appellanten har paastaet sig pure frifunden for Indskævnets Tiltale, medens
 Indskævnte, som ikke har udtaget Contraskævning til Overretten, har paastaet
 Underrettsdommen stadfæstet og Appellanten tilpligtet at udbrede Sagens Om-
 kostninger efter de for beneficerede Sager gjældende Regler samt sig tilfjendt
 påsænde Salair.

Anledningen til denne Sag er, at Appellanten, Pastor Sigurdur
 Sivertsen paa Ulfålar den 14de November 1860*) sammenviede en vis
 Hannes Bjarnason, der var forsørgelsesberettiget i Hvalfjardarstrønd Rep,
 og Helga Søndbatter, forsørgelsesberettiget i Rosmhvalanes Rep, i hvilken
 Ulfålar Præstefald er beliggende, Begge Tjenestetpænde i hans Sogn, men saa
 oplystes senere, at Helga, som efter hendes egen Forklaring som Fattiglem
 tilligemed sine 2 uægte Børn var bleven transporteret til Rosmhvalanes Rep
 fra Gnúpverja Rep inden Arne Sjøsfel, i Lidsrummet 1858—60 havde mod-
 taget Fattigunderstøttelse i Gnúpverja Rep til Beløb 88 Rd. 12 ß, og at denne
 Understøttelse henfød urefunderet. Fremdeles oplystes, at Helga, da hun i
 Mæret 1860 kom fra Arnes Sjøsfel med sine Børn til Rosmhvalanes Rep,
 havde været nødsaget til bersteds at søge Fattigunderstøttelse, og at der i den
 Anledning var tilfået hende 20 Rd., hvilke dog efter Forklaring af de da-
 værende Repstyrere i Rosmhvalanes Rep, som tilfød Helga Understøttelsen
 — see Retsdocumentet Nr. 15 i Underretsacten — af dem ansæes for
 refunderede Fattigkassen, eftersom Helga, som de yttre, havde antaget sig sin
 gamle og udelevede Fader, der var forsørgelsesberettiget i Rosmhvalanes Rep,
 og ernæret ham, saa at han ikke havde havt nødig at modtage Fattighjælp.
 Efterat Hannes og Helga havde været gifte i 2½ Aar og avlet to Børn
 sammen, drafne Hannes, som da var bleven Bonde i Keppen, og eftersom
 hans Enke Helga saa blev trængende tilligemed sine 4 Børn, blev hun henviist
 til Mondens Forsørgelsesshjem, der, som ovenfor anført, var Hvalfjardarstrønd
 Rep i Borgarfjords Sjøsfel, og transporteret did med sine Børn til fremtidigt
 Underhold og Forsørgelse; men da Fattigforstanderstabt i bemeldte Rep op-
 dagede, at Helga, da hun indgik Ægteskab, havde nydt urefunderet Fattig-
 understøttelse, og Hannes, Helgas Mand, ikke heller havde erholdt Samtykke
 fra sin Forsørgelsescommune, nemlig Hvalfjardarstrønd Rep, til at gifte sig,
 anlagde det Sag mod Appellanten og påstod ham, der saaledes lovstridigt
 havde sammenviet Hannes og Helga, tilpligtet til at betale vedkommende
 Fattigkasse de Udgifter til Beløb 716 Rd. 43 ß, som vare medgaaede til
 Helgas og hendes Børns Forsørgelse fra den Tid af, da hun og de faldt

*) Skal være: 1861.

Hvalsjarbærstrønd Rep til Byrde, og denne Paastrand er, som ovenfor bemærket, tagen tilfølgende af Underdommeren.

Appellanten, der efter det Oplyste havde Grund til at antage, at den Fattigunderstøttelse, som Helga havde modtaget i Rosmhvalanes Rep, var refunderet eller eftergivet, har nu bestændigt fastholdt, at han ingen Kundskab havde haft om den Fattigunderstøttelse, som hun havde modtaget i Gnupverja Rep, og denne hans Forklaring er der ingen Anledning til at bestride; men paa den anden Side er der ikke i Sagen fremkommet Noget til Støtte eller Bewiis for, at Appellanten, saaledes som det dog var hans Pligt, har søgt nogen Oplysning om dette Punct; thi Helgas Forklaring, som findes i Documentet Nr. 12 i Underretsacten, om, at hun ingen Fattigunderstøttelse havde modtaget østeraa, er først afgiven Aaret efter hendes Ægteskab med Hannes og senere fuldstændigt gjenkaldt, see Documentet Nr. 3 i Underretsacten, saa at den ikke kan tages tilfølgende, og naar der henføres til, at Sysselmændene i Gullbringe Syssel i Aaret 1858 havde tilskrevet Repstyrerne i Rosmhvalanes Rep om, hvorvidt de anerkjendte Helga forsørgelsesberettiget dersteds, hvilket de gjorde, og at denne Forespørgsel, som ledsagedes af en Beretning om, hvorledes det isvrigt forholdt sig med Helga, maatte være Appellanten som Medlem af Fattigforstanderskabet bekjendt, havde han den fulbeste Anledning til at søge oplyst, om Helga ikke havde modtaget Fattigunderstøttelse østeraa, tilmed da han vidste, at hun kom fra Gnupverja Rep med tvende unge uægte Børn, og at hun trængte til Understøttelse af Fattigkassen til dem, saasnart hun kom til Rosmhvalanes Rep; men det fremgaaer ikke af Acten, at Appellanten har søgt nogen Oplysning i saa Henseende.

Af disse Grunde maa Retten formene, at Appellanten har gjort sig skyldig i en saadan Forsømmelse, at han ikke kan undgaae retsligt Ansvar, hvorfor Underretsbommen vil være at stadfæste, og skal bemærkes, at, da Indstævntes Sagfører ikke har contraappelleret Underretsdommen, men kun forlangt den stadfæstet, kan Indstævntes Paastrand ved Underretten paa, at Præsten ogsaa tilpligtes at afholde de Udgifter, som Hvalsjarbærstrønd Rep fremtidigt kan faae af Helgas og hendes Børns Forsørgelse, ikke komme under Paakjendelse her ved Retten. Til Indstævntes bestilte Sagfører ved Landsoverretten udrebes i Salair 10 Rd. af det Offentlige.

Saad Sagens Behandling ved Underretten angaaer, attesteres, at den har været forsvartlig, og ved Overretten har Saggivelse og Tilsvær været lovmegetlig.

Mandagen den 22de Juni.

Nr. 118.

Advocat Henriksen

contra

Arrestanten **Jens Andersen** (Defensor Nellesmann),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Mai 1874: „Arrestanten Jens Andersen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Leth og Jacobsen med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da det under nærværende, imod Arrestanten Jens Andersen, som er født i Januar Maaned 1844 og ved denne Rets Domme af 28de September 1869 og 16de August f. A. anseet efter Straffelovens § 228 og § 230 1ste Led med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 og 6 Gange 5 Dage, for Tyveri anlagte Sag er ved hans egen, af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilnaaelse beviist, at han den 14de f. M. har strafjaalet Arbeidsmand Sørensens Hustru Ane Marie Larsen en Dvflaste og en Halvflaste tilsammen af Værdi 12 f, hvilke han for at sælge dem tilvæbte sig i en uafslaaet Kjelder i en Eiendom i Nstedgade, i hvilken han havde begivet sig ind for at stjæle, og forsøgt Tyveri i 2 andre Eiendomme her i Staden, uden at det imidlertid lykkedes ham at tilvæbte sig Reget, vil han være at ansee efter Straffelovens § 231 1ste Led, jfr. tildeels § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedere.“

Nr. 119.

Advocat Nellemann

contra

Maren Madsdatter, Arbeidsmand **Poul Ruskjærs**
Hustru (Defensor Buntzen),

der tiltales for at have mishandlet sit Barn.

Kjends Nørhng Herredets Extrarets Dom af 10de Marts 1874: „Tiltalte, Arbeidsmand Poul Ruskjærs Hustru Maren Madsen af Høislev bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød 2 Gange 5 Dage; saa bør hun og udrede alle af nærværende

Sag flyvende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Cancelliraad, Overretsprocurator Møller 6 Rd. og til Defensor, Overretsprocurator Sjaacsen 5 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 11te Mai 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Justitsraad Neckelmann betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Niekemann og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Maren Madsdatter, Arbeidsmand Poul Ruskjærs Hustru for at have mishandlet sit Barn.

Den 3die September f. A. anmeldte Sogneraadet for Høislev Sogn til Herredsfogden, at der for det var ført Klage over, at Tiltalte — der boer i Høislev tilligemed sin Mand og deres 3 Børn, af hvilke det ældste Ane Petrea Emaline Madsen, der er 7 à 8 Aar gammelt, er født, førend Forældrene i Aaret 1867 bleve ægteviede — havde mishandlet bemeldte Barn i den Grad, at det ansaaes utilkraabeligt at lade Barnet blive hos Moderen, hvorfor Sogneraadet havde talt med Tiltalte og hendes Mand om at afflaae Barnet til en Skolelærer i Lundø, der tidligere havde haft det i Pleie og var villig til at tage det igjen imod en ringe aarlig Godtgjærelse, som Sogneraadet i saa Fald vilde udrede, men at de begge havde vægret sig ved at afflaae Barnet.

Af de i Anledning af denne Anmeldelse optagne Forhører fremgaaer det, at det saavel i den Tid, hvori Tiltalte siden Efteraaret 1872 har boet i Høislev, som, medens hun i de første Par Aar efter sit Giftermaal boede med sin Mand og deres ovennævnte Datter Ane Petrea Emaline Madsen i et Huus paa Staarupgaard's Mark, har været et almindeligt Rygte eller — som et Vidne har udtrykt sig — en bekjendt Sag iblandt de Omkringboende, at Tiltalte mishandlede dette Barn, og det er blandt Andet oplyst, at den daværende Bestyrer af Staarupgaard Grotrian, der nu er Forpagter af

Åsmildkoster, en Dag i Begyndelsen af Aaret 1869, da han havde været Bidne til Tilstaltes Færd imod Barnet, fandt sig foranlediget til at tage dette hjem til sig, hvorefter det kom i Pleie hos den ovennævnte Skolelærer i Lundsø, der imidlertid efter omtrent 1½ Aars Forløb atter overlod det til Forældrene, efter sit Anbringende forbi Tilstalte græd og bad om at faae Barnet igjen samt lovede ingenfinde mere at ville mishandle det. Den af Forpagter Grottrian afgivne edelige Forklaring gaaer ud paa, at han, der af Gaardens Folk havde hørt, at Tilstalte paa en skammelig Maade mishandlede Barnet, og derfor havde opfordret Arbeidsmand Lynderup, der boede i Huus sammen med Tilstalte og hendes Mand, men senere er død, til at foranledige, at han kunde blive Vinedne til Tilstaltes Opførsel mod Barnet, en Dag, da han passerede forbi Tilstaltes Bolig, blev tiltalt af Lynderup og da blev Bidne til, at Tilstalte havde taget Barnets Hoved ind imellem sine Knæ, saa at dets Skrig derved blev dæmpet, og, medens Barnet befandt sig i denne Stilling, af al Magt bankede med knyttet Næve Iæs paa dets Krop og Hoved, indtil Bidnet og Lynderup lagde sig imellem og forhindrede yderligere Mishandling. Bidnet sendte strax Bud efter Sognesogden og tog da i Forening med denne Barnet, der har tydelige Spor saavel paa Hovedet som paa den øvrige Deel af Kroppen af den imod hende udviste Vold, hjem til sig, hvor han lod det syne af Districtslægen, der om Undersøgelsen afgav en skriftlig Erklæring, der gik ud paa, at Barnet har tydelige Spor af corporlig Mishandling, hvilkens Erklæring imidlertid ikke er bragt tilfæde under Sagen. Der blev ved denne Leilighed tillige skrevet en Anmeldelse til Herredsfogden om det Passerede, men denne Anmeldelse blev ikke indsendt, da Tilstalte bad for sig. Endvidere har den ovenfor nævnte Arbeidsmand Lynderups Enke edelig forklaret, at hun ofte, medens hun og hendes Mand boede paa Staarupgaards Mark i samme Huus som Tilstalte og Poul Kuskjær, har været Bidne til, at Tilstalte i en ophidsket Stemning sparkede Barnet med Foden med Kræfte paa, slog det ned i Sorden og i det Hele handlede i høi Grad ilde med det, saa at Bidnet og hendes Mand neppe kunde udholde at see derpaa, og søgte at formaae hende til at forandre sin Adfærd imod Barnet samt, da alle Forsøg vare forgjæves, henvendte sig til Forpagter Grottrian, som ogsaa kort Tid efter blev Viendne til, at Tilstalte mishandlede Barnet, og at Bidnet oftere har seet Spor paa dette af den imod det udviste Adfærd, saasom blaae Pletter i Ansigtet og Gulv i Hovedet. Ligeledes har dette Bidnes Søn edelig udsagt, at han, der, medens hans Forældre boede i samme Huus som Tilstalte og hendes Mand, saa om Vinteren hjemme hos Forældrene, dengang ofte var Bidne til, at Tilstalte saavel med slaa som med knyttet Haand af al Magt slog Iæs paa Barnet uden videre Anledning fra dets Side, saa at Barnet har synlige Spor af Slagene, og at han navnlig en Dag saae, at Tilstalte slog Barnet ned i Gulvet, kastede det ind under Sengen og berester, da Barnet ikke vilde krybe frem igjen, tog en Koff, hvormed hun stubbede Barnet ud paa Gulvet og derpaa, idet hun holdt i Koffestaket, slog Iæs paa Barnets Hoved og Krop. Endelig har den Skolelærer, hos hvem Barnet der-

efter, som meldt, en Tid var i Pleie, i en under Sagen fremlagt Skrivelse til Forhørsdommeren medbeelt, at BARNET, da han modtog det, var saa svagt og skrøbeligt, at det hverken kunde staae eller gaae og efter dets hele Udseende at dømmes maatte formodes at have været mishandlet, ligesom et Vidne har udfagt, at det ved den af Forpagter GROTRIAN omsforklarede Feilighed blev tilkaldt for at aflæde BARNET, da det skulde synes af Districtslægen, og at Vidnet da saae en blåa Plet paa BARNETS Arm, der nok kunde see ud som en Følge af Slag, samt hørte Districtslægen bruge en Ytring, der efter Vidnets Opfattelse indeholdt en Tilkjendegivelse af, at det var bedst, at BARNET ikke blev givet tilbage til Moderen. Tilstalte har nu vel benægtet nogenfinde at have mishandlet BARNET paa nogen af de ovenomsforklarede Maader eller overhovedet ubiift nogen usorvarlig Udfærd imod BARNET, som hun kun, naar saadant har været nødvendigt, vil have revjet med den flade Haand eller ved at slaae det med et Riis paa Ryggen, men ligesom det ved, hvad der efter det ovenfor Anførte i saa Henseende er fremkommet, maa ansees efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Tilstalte, allerede forinden BARNET, som meldt, ved Forpagter GROTRIANS Mellemkomst blev taget fra hende, stadig har mishandlet det paa den af Vidnerne omsforklarede Maade, saaledes findes det efter Sagens øvrige Oplysninger ei heller at kunne betvivles, at hun, efterat BARNET paany var kommet hjem til hende, og ialfsld siden hun i Estraaret 1872 var kommen til at boe i Høislev, jevnlig har behandlet det paa lignende Maade. Det er nemlig i saa Henseende oplyst, at BARNET oftere har søgt Tilflugt hos Naboerne og for dem beklaget sig over, at Moderen — der af Vidnerne er skildret som meget heftig og opfarende — havde slaaet hende med en Træsto eller paa anden Maade mishandlet hende, og at hun ved slike Feiligheder har baaret tydelige Mærker af Slag i Ansigtet samt viift stor Frygt for at vende tilbage til sit Hjem. Et Vidne, der boer i samme Huus som Tilstalte, har derhos edelig forklaret, at Vidnet, der er Syypige og derfor ofte fraværende, vel ikke har havt særdeles Feilighed til at iagttage den Behandling, som Tilstalte har tilbeelt sit ældste Barn, men at hun dog, naar hun var hjemme, har mærket, at Tilstalte tumlede svært med BARNET inde i sin Stue og i det Hele taget ikke behandlede dette Barn saa godt som sine øvrige Børn, ligesom Vidnet en Aften, da hun havde fulgt BARNET hjem fra en Familie, til hvilken det var thyet hen, saae, at Tilstalte, saasnart som BARNET var kommen indenfor Døren, greb det i Armen og kastede det under Stjældsord og Forhandelser hen imod Sengenjælen, men dog, da Vidnet bad for BARNET, ikke dengang yberligere mishandlede det, medens hun derimod vedblev at bruge Mund, og endvidere har et Vidne edelig udfagt, at han en Dag, da han stod udenfor sit Huus, som ligger tæt ved Tilstaltes Bolig, hørte BARNET græde og jamre sig og Tilstalte bruge Mund og skjælde ud, men at der strax blev stille i Huset, da Vidnet for mnlig at forebygge yberligere Mishandling gjorde sig et Grinde forbi Tilstaltes Bolig og derved, som han antager, blev seet af Tilstalte. Efterat Undersøgelsen i Sagen var paabegyndt, er det paagjældende Barn isøvrigt ifølge Stiftamtets Resolution af 20de October f. A. paany

rataget Forældrene og ved Sogneraadets Foranstaltning anbragt i Pleie andetssteds.

Tiltalte, der er født i Aaret 1842 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er for sit ovenomhandlede Forhold ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 202, men Straffen, der er fastsat til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at maatte bestemmes til samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste."

Nr. 121.

Advocat Hindenburg
contra

Arrestanten **Søren Marcusen** (Defensor Levinson),
der tiltales for Attentat paa det i almindelig borgerlig Straffelov
af 10de Februar 1866 § 245 omhandlede Forhold.

Meerløse og Ludse Herredets Extrarets Dom af 13de April
1874: „Arrestanten Søren Marcusen bør hensættes til For-
bedringshuusarbejde i 8 Maaneder samt udrede alle af Actionen
skyldende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator
Arboe 5 Rb. og til Defensor, Procurator Christensen 4 Rb. At
efterkommes under Afsærb efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Mai
1874: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair
til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Rothé og
Heckscher betaler Arrestanten Søren Marcusen 5 Rb. til hver.
At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde
tjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne
Hindenburg og Levinson for Højesteret betaler Til-
talte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Arrestanten Søren Marcussen, der under nærværende, fra Meerløse og Tudsø Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales for Attentat paa det i almindelig borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866 § 245 omhandlede Forhold, er ved egen Tilskaaelse og det isvrigt Dphste overbeviist om at have tilskrevet Meieribestyreren paa Bønderupgaard et den 28de Februar 1874 dateret Brev, hvori han — næst at sigte denne Mand for at have, som det i Brevet kaldes, sjaalet og tvinget Arrestanten og en anden Karl til at stjæle Sæd fra Forpagterens Lade til dermed at fødre dennes Kjør for saaledes at opnaae Ny for at forstaae at behandle Kjørne godt — truer Meieribestyreren med at ville angive dette til Forpagteren, saa at Bestyreren maatte være beløvet paa at møde i Retten, hvis han ikke betalte Arrestanten godt og navnlig sendte ham 10 Rd. For dette Forhold maa det billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom er onsejt efter Straffelovens § 245, hvilket med Høie ikke er antaget udelukket ved Actionsordren, der utvivlsomt sigter til det her omhandlede Forhold, og da den for Arrestanten, der er født den 19de Juni 1838 og tidligere gjentagne Gange har været straffet deels for Tyveri deels for Bedrageri, Løsgængeri og Betleri, senest ved Meerløse og Tudsø Herreders Extrarets Dom af 18de September 1871 for Tyveri 5te Gang begaaet efter Straffelovens § 232 med 2 Aars Fugthuusarbeide, valgte Straf af Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedes findes passende, og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 120.

Advocat Levinfen
contra

Arrestanten **Frederik Pedersen** (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den Juni 1874: „Arrestanten Frederik Pedersen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne, Justitsraad Peterfen og Hvalsøe med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanten Frederik Pedersen, som er født den 15de Juli 1853 og ikke funden forhen straffet, for Tyveri anlagte Sag er det ved hans egen, af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilsaaelse beviist, at han den 28de Marts d. A. har straffaalet Rudst Hans Jensen en til 10 Rd. vurderet Frakke, som han tilvendte sig i Vestjtaalnes aflaaelse Bærelse, til hvilket han, der fra den Tid, da han selv havde beboet det, var bekendt med, at Nøglen til det, naar Beboerne vare fraværende, opbevaretes paa et Søm ovenover Indgangsdøren, om Eftermiddagen Klokken mellem 6 og 7, for at kunne begaae Tyveriet ubemærket, banede sig Afgang ved at bryde ind i det gennem et Bindue, som han efter sin Forklaring fandt staaende paa Klem.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 229 Nr. 4 efter Omstændighederne med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes.“

Nr. 116.

Advocat Brock

contra

Klubehandler **Hans Jørgen Hansen** (Defensor Klubien), der tiltales for Tyveri.

Muckabell Birks Extrarets Dom af 21de Januar 1874: „Tiltalte, Klubesamler Hans Jørgen Hansen, kaldet Dreher af Ryhølle bør henfattes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og derhos udrede alle af denne Sag lovlig flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hoffmejer 4 Rd. og Defensor, Sagfører Hoskjær 3 Rd. foruden Diæter efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de April 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Rothé og Winther betaler Tiltalte Hans Jørgen Hansen, kaldet Dreher af Ryhølle 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hejber det: „Under nærværende, fra Muckadell Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Jørgen Hansen, kaldet Dreyer af Nybølle actioneret for Tyveri.

Forsaaibit Tiltalte er sigtet for i afvigte November Maaned at have stjaalet noget til Tørring udbængt Linned, maa Overretten med Underdommeren være enig i, at der imod Tiltaltes vedholdende Benægtelse intetsomhelst Beviis er fremkommet imod ham.

Naar det fremdeles imputeres Tiltalte, at han af et Fad med Madvarer, der for et Aarstid siden ved en Feilighed var fremsat for ham til Foræring under hans Opbold i en Gaard i Hillerslev, har taget et Stykke Pølse og lagt dette ned i sin Lomme, men som han dog paa Opfordring strax leverede tilbage, da findes Tiltalte ikke for dette Forhold at være incurreret noget Strafsansvar allerede af den Grund, at bemeldte Stykke Pølse af Gaardmanden er erklæret for værbiløst.

Derimod vil Tiltalte, der er født den 12te April 1807 og ikke tidligere straffet, ikke kunne undgaae at ansees for Tyveri med Hensyn til en til 3 Ml. værderet Tobakspibe, som han for et Par Aar siden tog i Nybølle Mølle, hvor han gjennem Staldbøren saae, at den laa paa Gulvet i Karlekammeret, men som han, der med Piben var gaaet ind til den i Møllebygningen boende Bager, dog strax efter ubleverede til Mølleren, som sammesteds var kommen tilstede.

I Henhold hertil findes Tiltalte ved Underrettsdommen retteligen at være anseet efter Straffelovens § 228 cfr. § 23, og da den valgte Straf af 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangeløst efter Omstændighederne skjønes passende, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.“

Mandagen den 29de Juni.

Nr. 86. **Finantsministeriet** (den constituerede Kammeradvocat, Etatsraad Bunzen)
contra

Birkedommer **Muus** (Advocat Henrichsen efter Ordre),
betræffende en af Indstævnte affagt Kjendelse angaaende en begjært Udpantning for resterende Renter af Pantegjæld til Statskassen.

Dragsholm Birks Fogedrets Kjendelse af 19de Juli 1873:
„Den fremsatte Begjæring om Udpantning vil ikke kunne tages tilfølg.“

Randsbover samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Januar 1874: „Den paaanbode Kjendelse bør ved Magt at stande. Pro-

cessens Omkostninger ophæves, og Procurator Hvalfsø tillægges i Salair af det Offentlige 10 Rb.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbante Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salarium vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjenDES for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Advocat Henriksen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rb., som udredes af det Offentlige.

I den indbante Doms Præmisses heber det: „Citanterne, Finantsministeriet paaante under nærværende Sag en af Indstævnte, Virkebonner Muus af Nufjøbing i Sjælland i Egenkab af Kongens Foged i Dragsholm Birk den 19de Juli s. A. affagt Kjendelse, ved hvilken er eragtet, at en af Holbø Amtstue den 16de s. M. i Henhold til Lov af 27de April 1853 § 2 fremfat Begjæring om Udpantning for referende Renter for Halvaaret fra 1ste October 1872 til 31te Marts 1873 af Pantegjæld til Statskassen ifølge Selveiendomsloven af 8de April 1851 ikke kunde tages tilfølg, og gaaer Citanternes Paaftand her for Retten, hvor de have ladet møde ved den constituerede Kammeradvocat, ud paa, at Kjendelsen derhen forandres, at den begjærte Udpantning bør nyde Fremme, hvorhos Indstævnte paaftaaes paalagt Sagens Omkostninger skadesløst at udrede, derunder Salair til Kammeradvocaten. Indstævnte, der er forundt fri Proces for Overretten, har ved sin bestiktede Sagfører, Procurator Hvalfsø paaftaaet sig frifunden og Citanterne paalagt Udredelsen af Sagens Omkostninger, hvorunder Salair til Indstævntes Sagfører.

Det er nu vel saa, at Loven af 27de April 1853 § 2 har anordnet, at de ovennævnte Renter i Udeblivesselskælbe blive at inddrive paa samme Maade og efter samme Dmgang, som for Skatter er bestemt, samt at Skatter efter Lov af 29de Marts 1873 § 1 inddrives ved Udpantning, hvoraf kunde synes at følge, at ogsaa Renterne vilde kunne inddrives ved Udpantning. Men naar hensees til, at sidstnævnte Lov fremtræder som havende til Hensigt paa eet Sted at samle alle de Tilfælde, i hvilke Udpantning kan finde Sted, og at den, efter i sin 1ste § under 10 Nummere at have speciatim angivet de Forbringinger, hvorfor Udpantning kan skee, slutter med, at Udpantning ikke kan

finde Sted udenfor de ovennævnte Tilfælde, men den her under Sagen om=melte Renteforbring ikke findes blandt de nævnte Tilfælde, hvad derimod sees at være iagttaget for en lignende Forbring, nemlig Renterne fra Ryttergobsets Salg, uagtet ogsaa disse sidste Renter ligesom de omqvæstionerede Renter tidligere med Hensyn til Indbrivelsesmaaden vare satte i Klasse med Statter, cfr. Frdn. angaaende Amtskue=Oppebørseler m. v. af 8de Juli 1840 § 11, skjønnes ikke rettere, end at Følgen af, at Bestemmelsen i Loven af 27de April 1853 § 2 ikke er optagen i Udpantningsloven, maa blive den, at den Udpantningsret, som ved hiint Lovbud tidligere var hjemlet, for Fremtiden maa være bortfalden.

Da den paaanførte Kjendelse herefter findes vel grundet, vil samme være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Overretten efter Om=stændighederne ville være at ophæve, og blive; det Procurator Hvalsøe — hvis Sagsførelse har været lovlig — tilkommen; Salair, der bestemmes til 10 Rd., at udrede af det Offentlige.

Her for Retten foreligger ikke nogen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papir."

Nr. 32. **Generaldirectoratet for Skattevæsenet**

(den constituerede Kammeradvocat, Etatsraad Bungen)

contra

Entrepreneur **Christian Nielsen** (Ngen),

betræffende Beregning af Halvprocentafgiit i Anledning af et saakaldet Magestifte om Eiendommene Matr.=Nr. 20am og en Parcel af Matr.=Nr. 20at i Frederiksberg By og Sogn og Nr. 28 paa Østergade.

Kjøbenhavn's Gjældscommissions Dom af 23de Mai 1873:
„Indstævnte Entrepreneur Chr. Nielsen af Frederiksberg bør for Tiltale af Titanterne, Generaldirectoratet for Skattevæsenet i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kongelig Ordre af 11te November f. A. er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Gjældscommissionens Dom bør ved Magt at stande.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under 2den Juni 1870 oprettedes der mellem Manufacturhandler C. H. Dvift heraf Staden og Indskævnte, Entrepreneur Chr. Nielsen af Frederiksberg et Document, der benævnes Mageffistecontract.

I dette hedder det, at Dvift til Indskævnte mageffister og overdrager den ham tilhørende Eiendom Nr. 28 paa Østergade paa Billaar, som derefter anføres under Nr. 1—4. Blandt disse fremhæves, at ifølge Nr. 1 skulde Indskævnte i 11te December Termin s. A., i hvilken han var pligtig at modtage Mageffistebrev paa Eiendommen, overtage eller indfri den indseende Pantegjæld til Beløb ialt 34,000 Rb., udstede Obligation til Dvift for 11,000 Rb. og betale ham contant 3,500 Rb., hvornæst det hedder: „Ved Mageffistet er liquideret 6,500 Rb.; den mellem os for den ovennævnte Eiendom vedtagne Værdi er 55,000 Rb.“

I Nr. 4 hedder det blandt Andet, at Eiendommen, der ved nærværende Mageffistecontract's Underskrift anses Kjøberen overleveret, „naar fra Dato for hans Regning og Risiko“, samt at, „naar Indskævnte paa foransførte Maade har berigtiget Magelægssummen og isvrigt opfyldt nærværende Mageffistecontract's Bestemmelser, kan han forlange sig udstedt Mageffistebrev paa Eiendommen“, og endelig, at „samtlige ved nærværende Overdragelse og sammes endelige Berigtigelse forbundne Omkostninger, saasom til stemplet Papir til denne Contract og til Obligationerne, Tinglysnings- og Udslettelsesgebyrer, Gebyrerne for Rentebevillingerne, $\frac{1}{2}$ pCt. Afgift, forsaavidt denne bliver at erlægge, samt Salair for Expeditionen udredes ene af Kjøberen.“

Derefter hedder det, at Indskævnte mageffister og overdrager til Dvift den ham tilhørende Eiendom Matr.-Nr. 20am i Frederiksberg og en Parcel af Jordlobden Matr.-Nr. 20at sammesteds paa Billaar, som derefter anføres under Nr. 1—9, og hvis Indhold væsentlig er stemmende med det ovenansførte, dog at Nr. 1 lyder paa, at Dvift i 11te December Termin, i hvilken han er pligtig at modtage Mageffistebrev, overtager eller indfri den indseende Prioriteter til Beløb 6,942 Rb. 3 Mk. 11 f og betaler contant 57 Rb. 2 Mk. 5 f, hvorhos det hedder: „Ved Mageffistet er, som ovennævnt, liquideret 6,500 Rb. Den mellem os for ovennævnte Eiendom og Parcel vedtagne Værdi er 13,500 Rb.“, og at Slutningsbestemmelsen lyder paa, at „samtlige, ved nærværende Overdragelse og sammes endelige Berigtigelse forbundne Omkostninger, saasom til stemplet Papir til Mageffistebrevet og til Obligationerne, Tinglysnings- og Udslettelsesgebyrer, Gebyrer for Rentebevillinger, Fattiggave og Salair for Expeditionen udredes ene af Kjøberen.“ Dette Document blev fuldført ved Mageffistebreve, der udstedtes den 25de October 1870.

Da der imidlertid ikkun er indbetalt i Halvprocentafgift et Beløb af 204 Rb. 3 f — hvilket Beløb af en under Sagen fremlagt Angivelse sees at være beregnet af Forskjellen mellem Eiendommens angivne stempelpflichtige Værdier, henholdsvis 55,058 Rb. 2 Mk. og 14,252 Rb. 1 Mk. 12 f, altsaa 40,805 Rb. 4 f, medens Titanterne, Generaldirectoratet for Skattevæsenet, der anser det ovenansførte Document af 2den Juni 1870 ikke for en

Mageskiftecontract, men for tvende Kjøbecontracter, formene, at bemeldte Afgift bør erlægges af de fra begge Sider overdragne Eiendommers fulde Værdier, have de under nærværende Sag søgt Indstævnte til at betale Forskjellen mellem hine 204 Rd. 3 ß og 275 Rd. 1 Mk. 12 ß, som er Halvprocentafgiften af den af ham kjøbt Eiendoms i Documentet anførte Værdi 55,000 Rd., med Tillæg af en Forbogsafgift, som han skal tilsvare, og som er capitaliseret til 58 Rd. 2 Mk., altsaa 71 Rd. 1 Mk. 9 ß med Renter 5 pCt. p. a. fra Støvningens Dato den 17de August 1871, til Betaling skeer, og Sagens Omkostninger, derunder Salair til den constituerede Kammeradvocat.

Indstævnte paastaar sig derimod frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet han formener, at der foreligger en Mageskiftecontract, og at derfor i Henhold til Forordning Sde Februar 1810 § 2b Afgiften endog ifkun burde være beregnet af et Beløb af 14,442 Rd. 3 Mk. 11 ß, som er Forskjellen mellem de kjøbenhavnske og frederiksbergske Eiendommers Værdiers Overstud over de i samme indbestaaende Prioriteter.

Sagens Afgjørelse beroer altsaa paa, om den foreliggende Transaction maa opfattes som et Mageskifte eller som tvende Kjøb og Salg. I saa Henseende kan nu den brugte Udtryksmaade ikke være afgjørende, saa at der hverken kan lægges væsentlig Vægt paa, hvad Indstævnte frembærer, at Documentet betegnes Mageskiftecontract, og at der ofte bruges Ordene Mageskifte, Magelæg osv., eller, som Citanterne urgere, derpaa, at den, til [hvem] hver især af Eiendommene overdrages, paa enkelte Steder betegnes som Kjøber af den. Heller ikke kan der lægges afgjørende Vægt paa den i Documentet brugte Opstilling, nemlig at Overdragelsen af hver især af Eiendommene er behandlet for sig. Afgjørelsen maa derimod beroe paa, om Retsholdsforholdets Indhold fyldestgørende, som er det væsentlige ved et Mageskifte, nemlig at tvende Eiendomme byttes bort mod hinanden med eller uden Tillæg af en Byttesum, eller om Retsholdsforholdet maa opfattes som tvende selvstændige Handler, der i og for sig kunne opfyldes uafhængigt af hinanden, og hvor alene Beberlaget for den ene tildeels er brugt som Compensation for Beberlaget for den anden. Det stjønes nu ikke rettere, end at den førstnævnte Opfattelse maa foretrakkes. Efter Contracten maa det nemlig antages, at ingen af de tvende Erhvervselser kunde finde Steb uden ved Overdragelsen af den anden Eiendom. Citanterne have vel formeent, at hver især af Parterne maatte kunne fordrø Overdragelse af den af ham erhvervede Eiendom mod at tilsvare den Sum, der siges at være liquideret ved Magelæget i Penge iskedetfor ved Overdragelse af den anden Eiendom, men dette maa ansees at være i Strid med Documentets Indhold, hvoresfor aabenbart den hele Transaction maatte bortfalde, naar en af Eiendommene ikke kunde overdrages, og Ketten til at faae Mageskiftet betinges ikke blot af Magelægssummens Berigtigelse, men ogsaa af, at Vedkommende „iøvrigt har opfyldt nærværende Mageskiftecontracts Bestemmelser.“

Bel spnes Contrahenterne at have tænkt sig, at Udstedelse af Mageskiftet brevet — hvis Modtagelse for begge var obligatorisk til 11te December Termin — skulde kunne fordrøes forinden af den ene Contrahent, mod at han

fra sin Side oplybte Vilkaarene for Overdragelsen, men denne noget uklare Bestemmelse kan dog ikke, som Titanterne mene, paaberaabes som Bewiis for de gjensidige Overdragelsers Selvskaendighed.

Ibet Retsforholdet derfor maa betragtes som et Magestifte, og der under denne Forudsætning ikke, fra Titanternes Side kan antages at være fremsat Indvending mod den erlagte Afgifts Tilstrækkelighed, vil Indstævnte være at frifinde.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde hæves, og vil der altsaa ikke blive Spørgsmaal om at tiltjene den constituerede Kammeradvocat Salair under Sagen.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen."

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
 søiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers
 Bræmiser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
 Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
 Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for
 Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. —
 Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og
 paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (H. Høgel).

Hjeldbø & Th. Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N°. 12.

Den 31te Juli.

1874.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 29de Juni.

Nr. 109.

Statsraad Bungen

contra

Maler **Rasmus Rasmussen** og hennes Hustru **Caroline Charlotte Røhr** (Defensor Klubien),
der tiltales for Assurancefog.

Kronborg vestre Virks Extrarets Dom af 30te December 1873: „De Tiltalte, Maler Rasmus Rasmussen og Hustru Caroline Charlotte Røhr bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de Tiltalte in solidum betale samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Høsch 8 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 5 Rd. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de April 1874: „De Tiltalte, Maler Rasmus Rasmussen og Hustru Caroline Charlotte Røhr bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne A. P. Seibelin og Alberti betale de Tiltalte Cen for Begge og Begge for Cen 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Klubien for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Aftenen den 27de Juli f. A. afbrændte det Møllersvend Ole Olsen tilhørende, af denne og Tiltalte Maler Rasmus Rasmussen beboede Huus i Helsing; under de strax efter Branden optagne Forhør erklærede begge de Brandblibte, at de antog Ildbranden forarsaget ved Antændelse af Lynild under et stærkt Tordenveir, som samme Aften var gaaet hen over Helsing, uden at der forøvrigt fremkom bestemt Oplysning om Ildens Ophoist. Den 29de blev Forhøret gjenoptaget af Dommeren i Kronborg vestre Birk, og da Tiltalte Rasmussen tilligemed sin medtiltalte Hustru Caroline Charlotte Røhr den 31te f. M. henvendte sig til Birkedommeren om at erholde en Attest om, at Brandforhørene vare sluttede og indsendte til Amtet, hvilken Attest Secretairen for de mindre Lånbeidomsbesidderes Brandforsikringsforening for værlig Eiendom i Frederiksberg Amt havde forlangt som Betingelse for at kunne udbetale Tiltalte Rasmussen den resterende Deel af den beregnede Erstatning af 628 Rd. 1 Mk. for hans Løssøre, der var forsikket i bemeldte Forening for 740 Rd., blev Rasmussen under et samme Dag optaget Forhør anholdt, ligesom hans Hustru efter samme ligeledes blev anholdt, og ere de derefter begge satte under Tiltale for Assurancevig og ved den i Sagen assagte Underrettsdom ifølge Straffelovens § 259 cfr. § 57 hver især ansete med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Denne Sag er nu alene ifølge de Tiltaltes Begjæring indanket her for Retten, hvor der efter den stete Indstævning saaledes kun bliver Spørgsmaal om Bedømmelsen af de Forhold, med Hensyn til hvilke de Tiltalte ved Underrettsdommen ere blevne ansete straffskyldige.

Tiltalte Rasmussen er ved Underrettsdommen kun domsfældt for i svigagtig Hensigt at have villet tilvende sig Branderstatning for et til 8 Rd. vurderet Sølvlommehør. Morgenen efter Branden den 28de Juli f. A. indfandt Brandforsikringens Sogneforstander sig hos Tiltalte Rasmussen, der paaviste ham de fra Branden reddede Meubler og Effecter. Efter Tiltaltes Forklaring, der maa lægges til Grund ved Sagens Paakjendelse, angav han, foruden hvad der var henlagt i Haven, tillige som reddet, hvad han var isørt, og havde han paa Upret i sin Betselomme og en Staaalkjæde hængende udenfor Vesten; ved

bemeldte Leilighed var der derhos imellem ham og Sogneforstanderen ikke Tale om noget Sølvtøj, i hvilken Henseende Tilstalte særlig har bemærket, at saasomt fremt Sogneforstanderen havde spurgt ham om Sølvtøjet, under hvis Afsumrancejum Uhret var indbesattet, vilde han derved mulig være kommen i Tanker om, at hans Sølvsplinderuhr var blevet reddet. Naar da fremdeles hensees til, at Tilstalte, der efter at have talt med Sogneforstanderen havde forladt Helsingøe for at gaae til sit Arbejde i en anden Landsby, ikke overværede selve Taxationsforretningen, som blev foretaget samme Dag, og under hvilken de Gangklæder, han var isjort, bleve anførte som reddede og vurdere til 6 Rd., og at denne Forretning ikke sees at være understrevet af ham, ligesom han efter sin Forklaring, naar undtages en enkelt Uttring af Sogneforstanderen om den Tilstalte for Sengklæder tilkommende Erstatning, overhovedet ikke vil have vidst, til hvilken Værdi nogen af de reddede Sager blev ansat, findes det ikke at kunne fastures, at Tilstalte paa svigagtig Maade stulde have villet titvende sig Branderstatning for Uhret, og vil der som Følge heraf være at tillægge denne Tilstalte Frisindelse her under Sagen.

Ved den den 28de Juli f. A. afholdte Taxationsforretning blev det fra Branden reddede Løssøre, da Tilstalte Rasmussen, som bemærket, havde forladt Helsingøe, paaviist af hans medtiltalte Hustru. Ved en paa de Tilstaltes Bopæl heri Staden, hvorhen de vare flyttede den 3die August f. A., den 31te f. M. i Tilstalte Caroline Nøhrs Overværelse foretagen Kansagning er der af det forsikrede Løssøre foresundet følgende Gjenstande, som ikke ere medtagne ved Taxationen over det Reddede, og som af Retsvidnerne ere blevne vurderede som følger: et sort fransk Schawl 20 Rd., en Fruentimmerkaabe 5 Rd., et Par Underbeentklæder 5 Rd., en Fruentimmerkjole 3 Rd., et Lagen 2 Rd., 3 Par Knive og Gaffer samt en større Gaffel med sølbelagte Skafter tilsammen 5 Rd. 3 Mk. samt en Pasjer med Tilbehør 1 Rd. Ved denne Vurdering har Tilstalte Caroline Nøhr imidlertid bemærket, at hun ikke kunde erkjende, at Schawlet var mere værdt end 10 Rd., Raaben, Beentklæderne og Lagenet henholdsvis 3, 4 og 1 Rd., Knivene og Gafferne tilsammen 3 Rd. 3 Mk. samt Pasjeren 3 Mk. Efter det Dplyste havde denne Tilstalte selv reddet Schawlet under Branden og henbragt dette til Muurmester Svendsens Huus i Helsingøe, hvor det under Taxationen beroede tilligemed Raaben, Beentklæderne og Kjolen, hvilke Gjenstande hendes Mand havde reddet og henbragt sammesteds. Lagenet har Tilstalte Nøhr efter sin Forklaring Dagen efter Branden fundet i Gruset og bragt til Svendsens Huus. Knivene, Gafferne og Pasjeren laa i den øverste Skuffe i en Commode, som under Taxationen af hende blev paaviist Brandforsikringens Besulbmægtige og Synsmænd, men ikke aabnet, medens hun vil have glemt at opgive de andre Gjenstande, som ikke vare tilstede der, hvor Taxationen blev afholdt. Hun erindrede vel senere, at samtlige fornævnte Gjenstande ikke vare opgivne som reddede, men tænkte, at de kunde opgives for Bestyrelsen for Assuranceforeningen, naar Assurance-gobtigjørelsen blev betalt. Da hun den 17de August f. A. ifølge Fuldmagt fra sin Mand i Hillerød hævde 200 Rd. af Branderstatningen, havde hun vel

ikke omtalt disse Gjenstande som reddede for Foreningens Secretair, ligesom hun heller ikke, da hun den 1te August reiste til Hillerød med sin Mand, som der vilde høre Restbeløbet af Brandersatningen, til ham talte om, at Gjenstandene vare reddede, og at deres Værdi burde frabrages Erstatningen. I Forbindelse hermed har denne Tilstalte imidlertid forklaret, at hun efter Branden havde underrettet sin Mand om, at det var blevet forglemt under Taxationen at aabne den øverste Stufte i Commoden, hvor han maa antages at have vidst at Knivene og Gaslerne laae, samt at hun under Taxationen havde glemt at opgive sit franke Schawl som reddet, hvilken Forklaring ikke findes at kunne forkastes, skjøndt hendes Mand ikke vil have talt med hende om disse Gjenstande efter Branden. Naar derhos henføres til Ubetydeligheden af de øvrige Gjenstandes Værdi, der, som foransørt, efter hendes Paastrand udgjør ialt omtrent 11 Rd., samt at Taxationsforretningen heller ikke sees at være vedtagen af hende paa hendes Mand's Begne, hvorved endnu bemærkes, at der paa denne ikke findes optaget flere Gjenstande, som Tilstalte vil have opgivet som reddede, derunder navnlig den Klædning, hun var iført under Taxationen, findes der ikke at foreligge tilstrækkelig Grund til at statuere, at denne Tilstalte, som ved Underrettsdommen antaget, skulde have gjort sig skyldig i svigagtig Omgang med Hensyn til fornævnte Gjenstande, og vil der derfor ligeledes være at tillægge hende Frisindelse.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være deels at forandre deels at stadfæste.“

Nr. 122.

Statsraad Bungen
contra

Arrestanten **Jens Christensen**, med Tilnavn **Holtet**
(Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Rådshofstads Extrarets Dom af 18de April 1874:
„Arrestanterne Thomas Peter Jensen og Jens Christensen med Tilnavn Holtet bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos de in solidum bør betale i Erstatning til Indsidder Niels Christian Christensen af Ugilt Sogn 2 Rd. 2 Mk. samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Johansen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Larsen 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverretts Dom af 26de Mai 1874: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og Actionens Omkostninger for Dverretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Justitsraad Reckelmann og Cancelliraad Møller 5 Rd. til hver. Den ibømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver efter de derom foreliggende Dplysninger at henseføre under Straffelovens § 231 1ste Led sammenholdt med § 52; og da den i Dommen valgte Straf findes passende, og dens Bestemmelser angaaende Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten, Arbeidsmand Jens Christensen med Tilnavn Holtet tiltales under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik hans Søn Thomas Peter Jensen, for hvis Bedkomende Sagen ikke er appelleret til Dverretten, for Tyveri, og er det ved Arrestantens egen, med Sagens øvrige Dplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han, medens Indsidder Niels Christian Christensen den 4de Marts d. A. under et Besøg paa Arrestantens Bopæl i Aalborg laa og sov sammesteds, talte til sin ovennævnte Søn om, at N. C. Christensen havde Penge hos sig, paa en saadan Maade, at Sønnen vel deri kunde see en Dpfordring til at tilvende sig N. C. Christensens Penge, hvorefter Sønnen, medens Arrestanten var tilstede og saae derpaa, udtog en Puug med Penge af N. C. Christensens Lomme. Sønnen, hvis Forklaring gaaer ud paa, at han udsørte Tyveriet efter Arrestantens Tilskyndelse, og at de vare enige derom, satte sig iøvrigt ved samme Leilighed i Besiddelse af 2 Uhre, som N. C. Christensen havde i Lommen, men dette vil Arrestanten ikke have bemærket. Efterat de vare komne udenfor, modtog Arrestanten af de sjaalne Penge, der maae antages at have udgjort ca. 4 Rd., omtrent 1 Rd. samt efter Sønnens Udsagn tillige Puugen, hvorimod Sønnen behødt Resten af Pengene uden iøvrigt at gjøre Regnskab for, hvor mange Penge der var i Puugen, ligesom han ogsaa behødt Uhrene, der

ere ansatte til en Værbi af ialt 8 Rd., og Beskjaalte har efter at have erhøbt deels Ulyene deels de Penge, hvoraf Sønnen ved Anholdelsen fandtes i Besiddelse, ubleveret, paastaet sig det manglende Beløb erstattet med 2 Rd. 2 Mk.

For sit ansførte Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1820 og 2 Gange tidligere har været straffet for Tyveri, senest ifølge Overrettens Dom af 3die April 1871 efter Straffelovens § 230 cfr. § 54 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter Straffelovens § 231 cfr. § 54, og da Straffen ved Underretsbommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, vil bemelte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger for Arrestantens Bekommende ligeledes billiges, saaledes, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.“

Tirsdagen den 30te Juni.

Nr. 123.

Advocat Klubien

contra

Arrestantinden **Wilhelmine Jensine Rjøge, Schmidts Enke**
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Mai 1874: „Arrestantinderne Wilhelmine Jensine Rjøge, Schmidts Enke og Karen Petrine Jensine Christine Larsen, Sørensens Hustru bør straffes, Førstnævnte med Tugthuusarbejde i 3 Aar og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt have at udrede Een for Vegge og Vegge for Een denne Actions Omkostninger og berunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Herforth og Delbanco med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse for Wilhelmine Jensine Rjøges, Schmidts Enkes Bekommende, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Arrestantinden Vilhelmine Jensen Rjøge, Schmidts Enke, som er født den 8de December 1841 og senest anset ved denne Rets Dom af 3die Septbr. 1870 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Væleri § 1 cfr. § 5 med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og Arrestantinden Karen Petrine Jensen Christine Larsen, Sørensens Hustru for Tyveri anlagte Sag er det ved deres egne, af det isøvrigt Dplyste bestyrkede Tilskaaelser beviist, at de den 23de Febrnar d. A. samt at de senere samme Dag have ligeledes efter foregaaende Aftale begivet sig ind i Marschandiser Lars Hansens Boutik i Antonistræde for at stjæle og dersteds tilvendte sig 2 Kjøler og et Overtykke tilsammen af Værdi 8 Rd., hvilket Tyveri de udførte paa den Maade, at Arrestantinden Sørensens Hustru ubemærket rev disse Klædningsstykker, som vare sammenpakkede, ned af Disten, og Arrestantinden Schmidts Enke bemægtigede sig dem og under et Paastub forlob Boutiken med dem, hvornæst de raadede over dem til fælles Fordeel.

Som Følge af Foransførte ville Arrestantinderne være at ansee efter Straffeloven, Arrestantinden Schmidts Enke efter § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og findes Straffen at kunne bestemmes til Tugthuushuusarbejde i 3 Aar.“

Nr. 124.

Advocat Heinrichsen
contra

Jørgen Thorvald Grønberg (Defensor Klubien),
der tiltales for Bedrageri.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 15de Mai 1874: „Tilfalte Jørgen Thorvald Grønberg bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage; saa bør han ogsaa betale i Erstatning til Kjøbmand Thorsen i Rønne 12 Rd. 1 Mk. 14 ß samt udrede alle af hans Arrestation og Actionen flydende Omkostninger, deriblandt til Actor, Procurator Ipsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 5 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande.
 I Salarium til Advocaterne Henriksen og Klubien
 for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet: „Under nærværende Sag tiltales Førgen Thorvald Grønberg ifølge Amtets Actionsorbtre af 20de April d. A. for Bedrageri, og er det ved Tiltaltens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isvrigt under Sagen Dphyste tilstrækkelig beviist, at han om trent 8 Dage før Juul, da han fra Splitsgaarden i Clemensker, hvor han dengang tjente, skulde kjøre til Rønne, anmodede sin Huusbond, Gaardeier Otto Jespersen om Tilstaaelse til hos Kjøbmand Thorsen at maatte kjøbe sig Løi til nogle Klæder; men uagtet Jespersen nægtebe dette, kjøbte han dog hos Thorsen 5 Alen Klæde til Frakke, Buxer og Vest à 2 Rb. pr. Alen, en Hue til 1 Rb. 1 Mk., 4 Alen Stout à 20 $\frac{1}{2}$ Alen og Knapper 30 $\frac{1}{2}$, idet han forlangte, at Varerne maatte blive førte paa hans Huusbonds Regning og derhos foregav, at han havde erhvervet dennes Samtykke dertil, hvorpaa han fik disse Varer udelivered, som han derpaa afleverede til en Skrædder med Anmodning om at sye ham en Frakke, et Par Buxer og en Vest af Løiet. Da Jespersen bemærkede, at der paa hans Nytaarsregning fra Kjøbmand Thorsen fandtes opført for 12 à 13 Rb. Varer, som han ikke havde modtaget, og ved at forhøre sig hos Thorsen erfarede den nærmere Sammenhæng, foreholdt han Førgen Thorvald Grønberg det Urigtige i hans Opsørjel, som denne ogsaa indrømmede, men lovede dog, at, hvis han opførte sig godt, hvorved han meente, hvis Tiltalte forblev i hans Tjeneste, vilde han betale Varerne af hans tilgodehavende Løn; men desuagtet forlod Tiltalte, skjøndt han var sættet indtil 1ste November d. A., den 17de Februar sin Tjeneste efter forinden at have sagt til sin Huusbond, at han vilde tage bort, fordi han sandt Kisten usvarelige, og det uagtet Jespersen foreholdt ham, at han i saa Fald sandsynligvis vilde blive sat under Tiltale for det af ham ubviste Forhold.

Tiltalte, der er født den 1ste Marts 1854 i Ruthsker Sogn og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil for det af ham ubviste bedrageriske Forhold ikke kunne undgaae at anses efter Straffelovens § 257, og skjønnes Straffen i Betragtning af Sagens Omstændigheder passende at burde bestemmes til 8 Dages simpelt Fængsel.“

Nr. 117.

Statsraad Bungen
 contra

Arbeidsmand **Jens Kjeldsen** og dennes Hustru **Dorthea Marie Jensen** (Defensor Levinen),
 der tiltales, Førgtævnte for Tyveri og Sidstævnte for Deelagtighed deri.

Rouge med flere Herreders Extrarets Dom af 25de Februar 1874: „Tiltalte Jens Kjeldsen og Hustru Dorteia Marie Jensen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 6 Dage og Sidstnævnte i 3 Dage. De Tiltalte bør derhos Gen for Begge og Begge for Gen udrede Actionsomkostningerne, derunder i Salair til Actor, Procurator Bredstrup 5 Rd. og til Defensor, Procurator Jacoby 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 27de April 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Jens Kjeldsen bestemmes til 5 Dage og for Tiltalte Dorteia Marie Jensen til 2 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville betale de Tiltalte Gen for Begge og Begge for Gen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Levinson for Højesteret betale de Tiltalte Gen for Begge og Begge for Gen 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arbeidsmand Jens Kjeldsen og hans Hustru Dorteia Marie Jensen, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Deelagtighed deri.

Ved de Tiltaltes egne Tilskaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Kjeldsen to Gange — første Gang en Aften i Slutningen af November Maaned f. A. og en anden Gang en Aften kort før sidstnævnte Juni — har efter foregaaende Aftale med sin medtiltalte Hustru sjaalet Kul af en Kulbunke, der henlaa paa Ingerslev Strand og tilhørte Eierne af Ingerslev Teglværk, Proprietair Olsen og Forpagter Nath, idet han efter sin Forklaring hvergang tilegnede sig 1½ à 2 Skpr. Kul. Den største Deel af de sjaalene Kul, der af Forpagter Nath ere ansatte til en Værbi af 16 Mk. pr. Tønde, er forbrugt af Medtiltalte til Brændsel, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

For deres omhandlede Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Kjeldsen er født i Aaret 1837 og hans Hustru i Aaret 1846, og som ikke tidligere have

For det af Tiltalte saaledes i det Hele udviste Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 257, og Straffen findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneer, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Axel Osvald Berg bør hensesættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneer samt udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Criminal- og Politirettens Dom bestemte Salarier og endvidere i Salarium til Advocaterne Henriksen og Levinsen for Høiesteret 30 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Tiltalte Axel Osvald Berg — der er født den 3die September 1835, og som ved denne Retts Dom af 22de Juli 1871 for ved Indsamlinger i foregionne literaire Siemeb under Anvendelsen af Opbigtelser at have deels tilvænt sig mellem 700 à 800 Rd. deels gjort yderligere Forsøg i samme Retning var efter Straffelovens § 257 cfr. tildeels § 46 idømt simpelt Fængsel i en Maaned, men ved Høiesteretsdom af 20de November samme Aar blev frifunden for Actors Tiltale med Paalæg af Actionens Omkostninger — for Bedrageri og Betleri anlagte Sag gaaer Tiltaltes Forklaring i det Væsentlige ud paa Følgende:

Fra noget ind i October Maaned 1872 og indtil nærværende Sags Paabegyndelse i Novbr. Maaned s. A. har Tiltalte henvendt sig til en Mængde Personer heri Staden — Handlende, Fabrikanter og større Haandværkere samt fra først i October forrige Aar ogsaa forskellige Dvinder — og aumobt disse, der for Størstedelen vare ham ubekjendte, om Pengebidrag, næsten altid om et Beløb af 5 Rd., til Udbredelse eller til Udgivelse i nye Dplag af endeel Bøger, af hvilke de fleste vare udgionne af ham selv, og som han ansaae for meget priisbillige og særligt stikke til Benyttelse af unge Menneffer i ovennævnte Samsundsclasser, hvorfor han ogsaa ved at aumobe om Vidragene i Almindelighed anbefalede Bøgerne til Brug i Handelsstoler, Fagstoler for Dvinder ojn., idet han herved tog i Betragtning, til hvilken Samsundsclassen den Person henhørte, til hvem han i det enkelte Tilfælde henvendte sig, og tilbød han samtidigt de Paagjældende, at de, dersom de ønskede det, til Bederslag for Vidroget gratis efter eget Valg kunde erhøle et i Værbi tilsvarende Antal af Bøgerne, hvilke tilligemed Priisangivelsen og Tiltaltes Navn samt ansførte paa en trykt Liste, som han i Forbindelse hermed foreviste dem ligesom en skreven Fortegnelse over de Personer, der tidligere havde givet ham

Bidrag i saadant Siemeb, paa hvilken sidste han derpaa opfordrede Vedkom-
mende til at tegne sig for det Bidrag, man vilde yde, og paa denne Maade
har han i det nævnte Tidrum hos over 200 Personer oppebaaret et Belsb
af ialfsld mellem 1000 og 1100 Rd., hvilket han udelukkende har forbrugt
til eget og sin Families Underhold, medens derimod en stor Mængde andre
Personer afflog hans Anmodning om Pengebidrag.

Tilstalte har stadigen fastholdt, at han ikke med den nævnte Indsamling
har forbundet nogen svigagtig Hensigt, idet han herhos har gjort gjældende,
at det virkelig har været hans Mening ved denne at befordre de omhandlede
Bøgers Udbredelse — hvad han efter deres Bestaffenhed og Priisbillighed vil
have anseet for et almeennyttigt Formaal — paa den Maade, at han deels
ventede, at Bøgerne vilde komme unge uformuende Personer tilgode herved,
at de Bidragydende for det erlagte Bidrag som Vederlag modtog og derpaa
gratis udbeefte dem til saadanne, og deels ved, at han ved Hjælp af de
ydede Bidrag vilde sættes istand til at renuncere paa Forfatterhonorar i An-
ledning af eventuelle nye Dplag af Bøgerne og saaledes bevirke, at disse
kunde udkomme til en ligesaa billig Priis som hidtil, og vil det virkelig have
været hans Mening baade at renuncere paa saadant Forfatterhonorar og at
efterkomme de Begjæringer om Bøger, der ifølge de ham, som foromtalt,
gionde Løfter maatte blive rettede til ham, idet han, som ikke selv var Bøgenes
Forlægger, da vilde have kjøbt og tilfattet Paagjælden en til Bidraget svæ-
rende Deel af disse, i hvilket Tilfælde han enten slet ikke vilde have haft nogen
personlig Fordeel af Bidraget eller dog kun erholdt Pengeforfjellen mellem
den mulige lavere Værdi af de forlangte Bøger og Bidraget, hvis denne For-
fjæl nemlig ikke forredes tilbage, samt den Rabat af 25 pCt., der af nogle
af Forlæggerne var tilsagt ham for Afstætning af saadanne Bøger. Med denne
Tilstaltes Forklaring om Hensigten med den heromhandlede Indsamling staaer
det imidlertid i bestemt Strid, deels at han, der ingenstunde vil være bleven
anmodet om at levere nogen Bog som Vederlag for Bidragene, ei heller, som
af ham erkjendt, nogenstunde herfor har leveret nogen saadan eller dog overfor
de Bidragydende insisteret paa, at de skulde modtage og udbeefte Bøger paa den
af Tilstalte omfoklarede Maade, deels at han har erkjendt, at han paa den
Tid, Indsamlingen foregik, var bekjendt med, at der ikke dengang var Spørgs-
maal om et nyt Dplag med Hensyn til nogen af Bøgerne, og at han ikke
har forviklet sig om, hvorvidt der overhovedet kunde blive Spørgsmaal om
noget saadant, hvad der efter det under Sagen Oplyste ikke kan antages at
ville blive, samt at han for en betydelig Deel af Bøgerne allerede tidligere til
Fordeel for Andre havde fraaktrevet sig Forfatterhonorar for det nærmest efter-
følgende Dplag.

Naar nu hertil kommer, at Tilstalte desuden har forklaret, at han,
efterhaanden som han fortsatte Indsamlingen, uden at nogen af de Bidragydende
forlangte eller erholdt nogen af de oftomtalte Bøger, følte, at han, som han
udtrykte sig, var kommen ind paa en Skraaplan, idet han, naar han desuagtet
vedblev at henvende sig til Andre om Bidrag, maatte forudsætte det som

sandsynligt, at ei heller nogen af dem vilde forlange Bederlag for deres Bidrag ligesom han, der forbrugte Bidragene, efterhaanden som han indsamlede dem, ikke, dersom Bederlag var blevet fordret i nogenlunde betydeligt Omfang, vilde have kunnet præstere dette uden extraordinair Hjælp, samt endelig, at der af mange af de Bidragydende er under Sagen afgivet tildeels beebagede Forklaringer, hvoraf det utvivlsomt fremgaaer, at Tiltalte ved at opfordre dem til at yde Bidragene deels har bibragt deels søgt at bibringe dem urigtige Forestillinger navnlig med Hensyn til Indsamlingens Formaal, i hvilken Henseende de hove forklaret ikke at have kunnet opfatte Tiltaltes Udtalelser, der i Almindelighed vare saa svævende og vidtløftige, at Bidnerne i det Hele ikke have kunnet gjengive deres Ordlyd anderledes, end at Bidragene ialfald væsentligt directe skulde komme et almeennyttigt, velgjørende Formaal og ikke Tiltalte selv personlig tilgode, og at Tiltaltes foromtalte Virksomhed i det Hele havde en uegennyttig Character, ligesom flere af de Bidragydende have hævægtet, at Tiltalte har sagt dem, at de kunde faae Bøger som Bederlag for Bidraget, skjønnes der at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte under Anvendelse af Opdigtelser har forskaffet sig og søgt at forskaffe sig de heromhandlede Pengebidrag til egen Fordeel og derefter til eget Brug anvendt det Oppebaarne i et Omfang, der ikke kunde forenes med det Siemeed, hvori Bidragene bleve ydede, medens der under Hensyn hertil ikke findes tilstrækkelig Grund til særlig at tilregne Tiltalte nogen Deel af hans Forhold som Betleri.

For det Tiltalte saaledes overbeviste svigagtige Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 257 jfr. tildeels § 46 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage."

Nr. 16. Forhenværende Bryggerknægt **Hans Christian Andersen** (Advocat Hindenburg),

contra

Overretsprocurator **Heckscher** som Væрге for den umyndiggjorte Brygger **Rasmus Hansen** (Ingen),
betræffende Appellantens formeentlig ulovlige bortviisning af Rasmus Hansens Tjeneste.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Juli 1872: „Indstævnte, Overretsprocurator Heckscher som Væрге for den umyndiggjorte Brygger Rasmus Hansen hør til Citanten, forhenværende Bryggerknægt Hans Christian Andersen betale 64 Rd. 1 Mk. 14 ¢ med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 23de Januar d. A., til Betaling skeer, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil søies, at Citanten, dengang han bortvistes af Tjenesten, blev underrettet om, at Indstævnte var hans umyndiggjorte Huusbonds Børge, og henviist til at forhandle med denne, samt at han derefter uden skjellig Grund vægrede sig ved at efterkomme Indstævntes Opfordring til ham om at vende tilbage i Tjenesten, vil Dommen være at stadsfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Premiser hedder det: Under nærværende Sag har Citanten, forhenværende Bryggerknægt Hans Christian Andersen paastaet Indstævnte, Overretsprocurator Heckscher som Børge for den umyndiggjorte Brygger Rasmus Hansen tilpligtet i hans fornævnte Egenstab at betale ham følgende Poster, som Citanten formeentlig har tilgode, fordi han, der ifølge Contract af 12te November 1870 var antagen som Bryggerknægt hos nævnte Brygger Rasmus Hansen, den 20de Juli f. A. uden lovlig Grund skal være bleven bortviist af sin Tjeneste, nemlig:

1) Løn fra 16de Juli forrige Aar til 1ste Januar dette Aar med 5 Rd. om Ugen	120 Rd. " Mk. " f
2) Gøbtgjørelse for Logis i Tiden fra 1ste August f. A. til 1ste Januar d. A. à 5 Rd. om Maaneden . . .	25 — " — " -
3) For udestaaende Fordringer, som af Citanten i sin Tid ere overtagne ved Udbetaling af deres Betsb .	64 — 1 — 14 -
samt	
4) De Citanten ifølge Contracten af 12te November 1870 tilfommende 5 pCt. af Værdien af de fra medio Juli f. A. til 1ste Januar d. A. leverede Brygg.	231 — " — " -

Salt . . . 440 Rd. 1 Mk. 14 f

med Renter 5 pCt. aarlig fra Klagens Dato den 23de Januar d. A. og Sagens Omkostninger.

Indstævnte har derimod paaføaet sig frifunden mod at betale det under Post 3 nævnte Beløb, 64 Rd. 1 Mk. 14 ß, med Tilfjendelse af Sagens Omkostninger.

Det er under Sagen in confesso, at Citanten, der ifølge Contracten af 12te November 1870 ikke kunde opsiges til Fratrædelse af Tjenesten før 1ste Januar d. A., den 20de Juli f. A. er bleven bortviist af Tjenesten af Brygger Rasmus Hansens Hustru; men Indstævnte, Overretsprocurator Heckscher, der, efterat Brygger Rasmus Hansen i Marts f. A. var bleven erklæret umyndig, er beffikket til hans Børge, har formeent, at denne Bortviisning maatte anses stæet af en dertil Uberettiget, og da han som Brygger Hansens Børge ikke har villet ratiigabere eller sanctionere den, idet der formeentlig ikke var tilstrækkelig Grund til Bortviisningen, men tvertimod har paalagt Citanten igjen at tiltræde Tjenesten mod at faae en passende Erstatning for den Tid, han havde været ube af Tjenesten, men hvorpaa Citanten ikke vilde gaee ind, da han forlangte en større Erstatning, end Indstævnte fandt billig, har han ikke villet erkjende, at Citanten paa den stete Bortviisning har kunnet grunde noget Krav paa Erstatning.

Det skjønnes nu heller ikke rettere, end at der heri maa gives Indstævnte Medhold; thi efter at Brygger Rasmus Hansen var bleven erklæret umyndig, hvorom, efter hvad der er in confesso, fornøden Bekjendtgjørelse overeensstemmende med Pl. 10de April 1841 er stæet, maatte efter Retsforholdets Natur den Mynbighebd, der efter Contracten tilkom Brygger Rasmus Hansen ligeoverfor Citanten, og navnlig ogsaa Mynbighebd til at affædigge ham, være gaaet over paa Indstævnte som hans Børge, uden at, som af Citanten formeent, den Omstændighebd, at han var vedbleven med at aflægge Regnskab til Brygger Hansens Hustru og af hende at modtage Dwittering for det Oppebaarne, heri kunde gjøre nogen Forandring, ligesaa lidt som der, efter at Umyndighedsdocumentet var behørig bekjendtgjort, kunde fordres nogen speciel Underretning herom til Citanten.

Da der nu heller ikke af de Yttringer, Indstævnte skal have brugt ligeoverfor Citanten, da denne efter Bortviisningen henvendte sig til ham, selv om de ere gaaede videre, end Indstævnte har villet erkjende, kan udledes, at Indstævnte skulde have overdraget Brygger Hansens Hustru Raabighebd til paa egen Haand at hæve Contracten af 12te November 1870 eller ialfald have ratiigaberet Bortviisningen, idet Citanten tvertimod har erkjendt, at Indstævnte ndrtykkelig opfordrede ham til at komme igjen for at faae nærmere Besked, og at Indstævnte da tilkjendegav ham, at Brygger Hansens Hustru ikke havde høvt Ret til at bortviise ham, og at han derfor igjen kunde tiltræde Tjenesten mod Erstatning, vil Indstævntes Paastand være at tage tilfølg, dog at der af det Beløb 64 Rd. 1 Mk. 14 ß, som Indstævnte har erklæret sig villig til at betale, tilkjendes Citanten Renter 5 pCt. aarlig fra Forligssklagens Dato, da det af Indstævnte end ikke er asfereret, at Beløbet tidligere er lovlig tilbudt Citanten, og at Sagens Omkostninger efter Omstændighebdene findes at burde opkræves.

Under Sagen er ingen Stempelovertrædelse begaaet."

Onsdagen den 29de Juli.

Nr. 128.

Advocat Levinfen

contra

Johan Aron Johanson og Arrestantinden **Johanne Brittha Anderson**, **Ryllings** Hustru (Defensor Klubien) der tiltales, Førstnævnte for Meeneed og Sidstnævnte for Forlebelse til Meeneed, ialfald til falsk Forklaring for Retten eller dog Forsøg paa disse Forbrydelser.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Mai 1874: „Tiltalte Johan Aron Johanson og Arrestantinden Johanne Brittha Anderson, Ryllings Hustru bør straffes, Tiltalte med Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage og Arrestantinden med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, samt Een for Begge og Begge for Een ubrede denne Actions Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Raas og Suel med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter samtlige under nærværende Sag for Johan Aron Johansons Vedkommende foreliggende Dplysninger maa han ved det af ham udviste, i den indankede Dom nærmere fremstillede Forhold antages at have paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 148, og hans Straf findes efter Omstændighederne ved Dommen passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage Som Følge heraf og da Dommens Bestemmelse om den Johanne Brittha Anderson, Ryllings Hustru tilfundne Straf i Henhold til de for hendes Vedkommende deri anførte Grunde bifaldes, og dens Forskrifter angaaende Actionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil den i det Hele kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Klubien for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 13.

Den 7de August.

1874.

Første extraordinaire Session.

Onsdagen den 29de Juli.

Nr. 128.

Advocat Levinsen

contra

Johan Aron Johanson og Arrestantinden Johanne Brittha
Anderson, Kyllings Hustru (see forrige Nr.)

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, imod Tilstalte Johan Aron Johanson og Arrestantinden Johanne Brittha Anderson, Kyllings Hustru, som have afgivet at være henholdsvis 19 og 45 Aar gamle, hvilket af Retten er skjønnet stemmende med deres Udseende, og som ikke ere fundne forhen straffede, mod Førstnævnte for Meeneed og mod Sidstnævnte for Forledelse til Meeneed, i alt Fald til falsk Forklaring for Retten eller dog Forsøg paa disse Forbrydelser anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Medens Arrestantinden i Foraaret 1871 tjente som Huusholderesse hos dalevende Particulier Gaedecke, med hvem hun senere indlob sig i Egtekab, erfarede hun, at en Broderdatter af Particulier Gaedecke, Emma Henriette Charlotte Gaedecke, som i længere Tid havde havt Tjenester udenfor Byen, havde labet sig fæst hos en Bagermester. Da hun nærede Uvillie mod Emma Gaedecke og ikke ønskede, at hun skulde have Ophold i saadan Nærhed af førstnævnte sin Farbroder, der boede i Danmarksgade, beslattede hun at virke til, at hun ikke kom i bemeldte Tjeneste, giennem et anonymt Brev, som hun vilde lade tilfille bemeldte Bagermester. Da hun imidlertid selv hverken kunde læse eller skrive, formaaede hun et nu afsøbt Fruentimmer og sin Søstersøn, Tilstalte Johanson til at hjælpe hende med at forfatte og nedskrive Brevet, hvis Indhold gik ud paa, at Bagermesteren, til hvem det var adresseret, underrettedes om, at den Domsfru Gaedecke, som var fæstet til hans Boutik, ikke var den

Blads værdig, da hendes Moralitet ikke passede i et anstændigt Huus og hun havde en saa hydende Character, at hun kun havde havt 6 Maaneders Tjeneste i 2 Aar, hvorom han blot behøvede at henvende sig til 2 i Brevet betegnede Personer, af hvilke den ene var Emma Gaedecks Farbroder, hos hvem Arrestantinden var Huusholderesse. Modtagelsen af dette Brev bevægede Bagermesteren til at affinde sig med Emma Gaedecke, saaledes at hun opgav at træde i hans Tjeneste, i hvilken han ikke længere ønskede at modtage hende. Da Emma Gaedecke efter længere Tids Forsøb erfarede, at det anonyme Brev skulde hidrøre fra Arrestantinden, anlagde hun Sag mod denne ved den kongelige Landsovers samt Hof- og Stadsret heri Staden til Straf og Erstatning og lod til Oplysning i Sagen optage et Tingsvidne ved samme Rets andet Bidnekammer, hvorunder Tilstalte Johanson blev stævnet til som Vidne at afgive Forklaring. Ved sit Møde i Bidnekammeret den 18de October f. A. besvarede han, efterat Formaningstalen var bleven oplæst for ham, de ham forelagte Qvæstioner, nemlig: 1) om han kjendte Sagens Parter, 2) om han kjendte den anonyme Skrivelse, 3) om han havde skrevet denne, og hvad eller hvo der havde givet ham Anledning dertil, og 4) om han havde erfaret Noget i hvilken som helst Henseende Ufordeelagtigt om Emma Gaedecke, som kunde besjæ til at nedskrive eller lade nedskrive det for hende fornærmelige Domsomme og Udsagn i bemeldte Skrivelse, efter den fete Protocollation med et „Ja“ til, at han kjendte Sagens Parter, og dernæst samtlige Qvæstioner iøvrigt under Eet saaledes, at han kjendte Emma Gaedecke af Anseelse, men ikke videre, hvorimod Arrestantinden var hans Fæster, og at han, der nu var 18 Aar gammel og sødt i Sverrig, hvorfra han var kommen hertil Landet for henimod 5 Aar siden, ikke længe efter sin Ankomst hertil Landet havde skrevet det ham foreholdte Brev efter Dictat af en nu afdød Dame, uden at han havde nogen Kundskab om Rigtigheden af Brevets Indhold, og bekræftede han derefter denne Forklaring med Lovens Eed. Da Emma Gaedecke fik Mistanke om, at denne hans Forklaring ikke var stemmende med Sandheden, tilfrev hun derpaa under 17de November f. A. Kjøbenhavns Politidirecteur og henstillede, om der ikke maatte findes Anledning til at anfille en criminel Undersøgelse, hvornæst Sagen af denne Embedsmand blev henviist til Undersøgelse ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiret.

Under de Forhører, der ere optagne under den derefter mod Tilstalte og Arrestantinden foretagne Undersøgelse, har Tilstalte overeensstemmende med Arrestantinden forklaret, at han, efter at være bleven opfordret af Arrestantinden til at skrive et Brev for det senere ved Døden afgaaede Fruentimmer og i den Anledning efter særlig Anmodning af dette Fruentimmer at have indfundet sig paa hendes Bærelse, blev af hende, efter først af Arrestantinden at være sendt hen for at see efter, hvad den Mand hed, til hvem Brevet skulde aflæses, anmodet om at renskrive en Concept, samt at bemeldte Fruentimmer, da han ikke kunde læse denne, som var skrevet med danske Bogstaver, dicterede ham det ovenansførte anonyme Brev, og at dette gik for sig i Arrestantindens Overværelse og saaledes, at Arrestantinden under Dicteringen haade rettede paa det, som tidtansførte Fruentimmer vilde lade nedskrive, og gjorde flere Tilføjninger

beri under Samtale med Fruentimmeret om, hvorledes Brevet skulde lypde, men at det var Fruentimmeret, som, naar disse Forhandlinger, hvorunder Arrestantinden ogsaa henvendte sig til ham, vare endte, efterhaanden dicterede ham hele det Indhold, som Brevet endelig fik. Han har endvidere forklaret, at Arrestantinden, da hun var kommen til Kundskab om, at Emma Gaebede vilde anlægge Sag imod hende, begyndte at rette Opfordringer til ham, [om at han,] naar han indfaldtes i Netten for at give Forklaring i Sagen som Vidne, skulde forklare falsk og navnlig udsige, at det ikke var hende, men det senere afdøde Fruentimmer, som havde opfordret ham til eller anmodet ham om at skrive Brevet, at hun ikke var i Bærelset, da han skrev det, eller ialfald gif ud og ind, saa at hun Intet havde hørt, og at det ikke var ham, som havde skrevet Brevet, eller at han havde skrevet saa mange Breve for det ommeldte Fruentimmer, at han ikke kunde sige, om det var et af dem, og i det Hele forklare, at hun ikke havde nogen Skyld i Brevets Tilblivelse, samt at Arrestantinden vedblev at rette disse Opfordringer til ham, efterat han var bleven stævnet som Vidne, og lige indtil hans Møde foransførte 10de October i 2det Vidnekammer, men uden at hun dog særlig anmodede ham om at aflægge Eed paa disse Forklaringer, idet hun tværtimod engang, da han, efter at være blevet stævnet som Vidne sagde til hende, hvad han da skulde gjøre, naar han skulde aflægge Eed, siebliffelig svarede, at han ikke kom til at aflægge Eed.

Tilstaale gav imidlertid, efter hvad ligeledes han og Arrestantinden overeensstemmende have forklaret, intet Tilfagn om at ville rette sig efter hendes Opfordringer, og han har vedblivende paastaet, at han tværtimod hele Tiden havde besluttet, naar han møbte som Vidne, at holde sig til Sandheden, idet han dog har erkjendt, at han, paavirket som han var af Arrestantinden, af hvem han saavel som hans Moder vare afhængige, havde til Hensigt at svare saa tilbagesholdende, som det lod sig gjøre, og ikke at sige mere end det accurat Nødvendige, og at han var meest tilbøielig til ikke af sig selv og uden at blive spurgt derom at forklare Noget om Arrestantindens Deeltagelse i Brevets Tilblivelse.

Han svarede derfor, da han i Vidnekammeret blev spurgt om, hvem der havde skrevet Brevet, at det var ham, og paa yderligere Spørgsmaal om, hvem der havde bedt ham om at skrive Brevet, at det var en afdød Dame, og at denne havde dicteret ham det, fordi han ikke havde kunnet læse Conceptet, idet han paastaer, at han ikke forfællig, men fordi han dengang ikke erindrede det, undlod at anføre, at Arrestantinden havde opfordret ham til at skrive Brevet, samt at han, som ikke vil kunne mindes, at der paa anden Maade er rettet noget Spørgsmaal til ham om Arrestantindens Andeel i Brevets Tilblivelse, og som, uagtet han erkjender, at han vidste, at Tingsvidnet blev optaget i Anledning af en Sag som Emma Gaebede havde anlagt mod Arrestantinden paa Grund af tidnævnte Brev, dog ikke under sit Møde i Vidnekammeret vil have tænkt derpaa og derfor ikke er istand til at forklare Noget om, hvorvidt han havde forstaaet, at de Dplysninger, der forlangtes, angik Arrestantindens Deeltagelse i Brevets

Tilblivelse, vilde, hvis han udtrykkelig var bleven udspurgt i saa Henseende, trods sin Ulyst til at forklare mod Arrestantinden have givet sandfærdige Svar.

Efter de tilbeiebragte Oplysninger og afgivne Forklaringer, navnlig efter hvad Arrestantinden i saa Henseende overeensstemmende med Tilstalte har forklaret, maa det nu antages, at den af Tilstalte ved hans Møde i 2det Bidnekammer den 10de October forrige Aar givne Fremstilling, hvorefter det var det senere afsøede Fruentimmer, der endelig havde dicteret ham det anonyme Brev, uden at han havde nogen Kundskab om Rigtigheden af dets Indhold, ikke efter dens Ordlyd indeholder nogen bestemt positiv Urigtighed, og bliver dette saaledes at lægge til Grund for Sagens Paabømselse. Men da han, der efter det Oplyste ikke nærede nogen Tvivl om, at hele Planen til at skrive Brevet var udgaaet fra Arrestantinden, som ansørt, kjendte Anledningningen til Tingsvidnets Oplagelse og derhos forinden sit Møde i Bidnekammeret indtil det Sidste var bleven opfordret af Arrestantinden til at forklare saaledes, at hun kom til at staae som uden Skyld i Brevets Tilblivelse, hvorfor Tilstalte efter sin egen Erkjendelse netop ogsaa mødte i Bidnekammeret med den forudfattede Beslutning at svare saa tilbageholdende som muligt, og da det endvidere af Protocollationen i det ommeldte Retsmøde og af Tilstaltes egne Erklæringer under Forhørerne samt det isøvrigt Oplyste fremgaaer, saavel at den Bidneopvæksion, der gik ud paa, hvad og hvo der havde givet Bidnet Anledning til at skrive det anonyme Brev, var bleven ham forelagt, forinder han afgav sin Forklaring, som og deels at han ligeledes er bleven udspurgt om, hvem der havde bedet ham om at skrive Brevet, deels at der under særlig Formaning til Sandheds Følge er bleven foreholdt ham et Par forudgaaende Bidneforklaringer, isølge hvilke han i sin Tid havde udtalt, at Arrestantinden havde formoaet ham til at skrive Brevet, vil der ikke kunne tages videre Hensyn til hans Benægtelse af at have tænkt, at det, som søgtes oplyst gjennem hans Forklaring som Bidne, netop var, hvilken Deel Arrestantinden havde havt i, at det oftnævnte Brev blev forfattet. Og naar han derfor, som skeet er, indskrænke sig til at svare paa de til ham rettede Spørgsmaal, at en afsødt Dame havde anmodet ham om at skrive Brevet, og at han havde skrevet det efter hendes Dictat uden med et Ord at omtale, at Arrestantinden havde havt nogen som helst Deel deri og var Ophav dertil, og herefter beedige denne Forklaring, maa det saaledes ansees beviist, at han ved det oftnævnte Møde, skøndt han navnlig i det opstillede Spørgsmaals Form var tilstrækkelig opfordret dertil, har undladt at meddele Alt, hvad han vidste til den Sags Oplysning, i hvilken han førtes som Bidne, og han er altsaa for saavidt overbeviist at have afgivet og beediget en urigtig Forklaring. Der findes imidlertid dog ikke tilstrækkelig Grund til at forlæse hans Forklaring om, at han ikke vil have havt den forudfattede Hensigt at afgive en falsk edelig Forklaring, eller Rigtigheden af hans ovenfor omtalte vedholdende Paastand om, at han ikke vilde have nægtet Arrestantindens Deeltagelse i Brevets Tilblivelse, naar han udtrykkelig var bleven nærmere udspurgt i saa Henseende. Og naar derhos hensees til, at

det ikke, saaledes som hans Forklaring i det paagjældende Retsmøde er tilført Protocolen, af samme kan sees, hvorvidt han virkelig er bleven nøiere og bestemt udsøgt om det, hvorpaa det, som anført, egentlig kom an, samt naar endvidere henføres til Tiltaltes Alder af da ifkun lidt over 18 Aar og hans Livsforhold samt den Sindstemning, hvori han paa Grund af sin under Sagen oplyste Afhængighed af Arrestantinden ikke usandsynligt har befundet sig under Retsmødet, kan det fremdeles heller ikke ansees for aldeles afgjort, at han, da hans Forklaring oplæstes for ham, har indseet, at han, uagtet Forklaringen ikke efter Ordlyden var ligesået urigtig, dog ved at beedige samme aflagde en falsk Eed, og han vil saaledes ikke kunne ansees efter Straffelovens § 145 som den, der med Forsæt har beediget en falsk Forklaring, hvorimod han for det af ham ubviste Forhold ikke vil kunne undgaae Ansvar efter Straffelovens § 148, og findes den af ham herefter forskyldte Straf efter Omstændighederne passende at kunne ansættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Uge 5 Dage.

Hvad dernæst Arrestantinden angaaer, da er det ved hendes af det iøvrigt Oplyste beskrevne Tilskaaelse beviist, at hun, som har erkjendt, at Indholdet af det anonyme Brev, som hun formaaede det senere afsøde Fruentimmer og Tiltalte til at hjælpe hende med at faae nedskrevet, var usandsynligt, forsaavidt det gif ud paa at nedsette Emma Gaebede, har, som for hendes Vedkommende i det Foregaaende nærmere anført, til Tiltalte Johansou rettet hyppige Opfordringer, at han, naar han mødte for Retten som Vidne, skulde afgive falsk Forklaring for at redde hende i den mod hende af Emma Gaebede anlagte Sag, og at hun derved har havt til Hensigt at bevirke, at Tiltalte — til hvem hun ikke havde rettet nogen særlig Opfordring til at bekræfte sin Forklaring med Eed, idet hun tværtimod, som ovenfor anført, da det engang kom paa Tale imellem dem, afviste dette Spørgsmaal, for at Tiltalte ikke derved skulde lade sig afholde fra at give den falske Forklaring, hun ønskede, ved sit Møde i Vidnesammeret, for hvilket hun, som havde seet den til ham udfærdigede Vidneskævnning, vidste, at han skulde give Møde som Vidne — gav en falsk Forklaring for hende, og at han, om forlangtes, bekræftede den med Lovens Eed.

Som Følge heraf vil Arrestantinden, da det dog efter det ovenfor Anførte maa antages, at det ikke lykkes hende at bevæge Tiltalte til med Forsæt at afgive en falsk edelig Forklaring, være at ansee efter Straffelovens § 145 sammenholdt med § 52 Membrum 3, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes for hendes Vedkommende til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar.“

Nr. 125.

Advocat Brock

contra

Arrestanten **Lars Hansen Rasmussen** (Def. Levinfen),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Kjøbenhavn's Amts søndre Virks Extrarets Dom af 22de April 1874: „Arrestanten Lars Hansen Rasmussen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Han bør derhos i Erstatning til Forvalter Jensen betale 20 Rd. 3 Mk. 8 ß og udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, berunder Salair til Actor, Procurator Bloctrofs 5 Rd. og til Defensor, Procurator Jørgensen 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Juni 1874: „Arrestanten Lars Hansen Rasmussen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne P. A. Petersen og Steintal for Overretten betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses heber det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavn's Amt søndre Virks Extraret hertil indankede, mod Arrestanten Lars Hansen Rasmussen for bedrageligt Forhold anlagte Sag er der vel fremkommet endel Formodning for, at Arrestanten, der den 20de December f. A. i Utide forlod sin Tjeneste paa Gaarden Mariendal, har modtaget og til eget Brug anvendt et Pengebels af 20 Rd. 3 Mk. 8 ß, der af Forvalteren paa Gaarden skal være leveret ham til Indkjøb af Mast, men imod Arrestantens vedholdende Benægtelse er der dog ikke tilveiebragt noget til at dømme ham tilstrækkeligt Beviis, og han vil derfor være at straffe for Actors

Tiltale i denne Sag, dog efter Omstændigheberne med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger.

Som Følge heraf vil Underretsbommen, ved hvilken Arrestanten, der er født i Aaret 1842 og tidligere straffet senest ifølge Frederiksborg Birkis Extrarets Dom af 10de October 1870 efter Straffelovens § 230 2det Led cfr. § 229 Nr. 4 med Tugthuusarbejde i 3 Aar, er anset efter Straffelovens § 254 med 1 Aars Forbedringshuusarbejde samt tilpligtet at betale i Erstatning til Forvalter Jensen 20 Rd. 3 Mk. 8 f, være at forandre, hoad den idømte Straf og Erstatning angaaer, hvormod den vil være at stadfæste i Henseende til Actionens Omkostninger, der efter det Ovenanførte retteligen ere paalagte Arrestanten."

Torsdagen den 30te Juli.

Nr. 140.

Advocat Brock

contra

Arrestanten **Jørgen Meyer Poulsen** (Defensor Klubien), der tiltales for Tyveri.

Ribe Herreds Extrarets Dom af 4de Juni 1874: „Arrestanten Jørgen Meyer Poulsen bør straffes med 10 Rotting-slag samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Hostrup 4 Rd. og til Defensor, Procurator Ferslev 3 Rd. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 29de Juni 1874: „Underretsbommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Fasting betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Jørgen Meyer Poulsen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen, med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse

tillstrækkelig godtgjort, at han, der er født i Hertugdømmet Slesvig den 6te October 1857 og har opholdt sig sammesteds indtil han i November Maaned s. A. ankom hertil Landet, hvor han fik Tjeneste paa Seemgaard, har — foruden under sit Ophold i Slesvig at have gjort sig skyldig i Tyveri — den 4de Mai d. A. af en uafsaaset Kiste, der henstod i Tjenestekarl Erik Christian Pedersens Kammer paa Seemgaard, tilvendt sig deels 3 Mk. i Penge samt en Studsmaalsbog deels en Skjorte, et Lommeværkflæde, en Børste og en Barbeerkniv tilsammen af Værdi 1 Rd. 3 Mk. 8 ß, der tilhørte bemeldte Pedersen, samt en Frakke af Værdi 4 Rd., der tilhørte Tjenestekarl John Poulsen. De sjaalne Gjenstande ere bragte tilstede under Sagen og maae antages at være ubleverede de Bestjaalne, der have frataget Krav paa videre Erstatning.

For det omhandlede, heri Landet begaaede Tyveri er Arrestanten, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet heri Landet, ved Underretsdommen retteligen anset efter Straffelovens § 228 jfr. §§ 37 og 21, og da den valgte Straf af 10 Rottingslag efter Sagens Omstændigheder findes passende, og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste."

Nr. 139.

Statsraad Bungen

contra

Arrestantinden **Laurine Mathilde Wolfenberg, Andersens**
Hustru (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Juni 1874: „Arrestantinden Laurine Mathilde Wolfenberg, Andersens Hustru bør straffes med Tugthuusarbejde i 3 Aar og udrede denne Actions Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Berggreen og Schack med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestantinden Laurine Mathilde Wolfenberg, Andersens Hustru, som er født den 15de Juni 1838 og jensef anseet ved Høieslerets Dom af 12te Februar 1872 med Forbedringshønsarbeide i 2 Aar, hvilken Straf ved allerhøieste Rescript af 9de Marts derefter formildebdes til lige Arbeide i 1 Aar, efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, under nærværende, mod hende for sidstnævnte Forbrydelse anlagte Sag er ved egen, af det iøvrigt Oplyste bestrakte Tilfæaelse overbeviist at have i April Maaned forrige Aar ud af en i Musikkærerinde Emilie Balbergs Feilighed, i hvilken hun gjorde reent, beroende Einnedkuro tilvendt sig og derefter pantsat et fornævnte Musikkærerinde Balberg tilhørende, til 1 Rd. 3 Mk. vurderet Eagen samt at have den 14de December samme Aar frastjaalet Victualiehandler Anders Peterfen 2 halve røgebe Oæs af Værdi 2 Rd. 4 Mk. hvilke hun ubemærket tilvendte sig fra Disten i hans Boutik, i hvilken hun vil have indfundet sig for at gjøre Indkjøb, som hun ogsaa gjorde, vil hun, uden at der vil kunne tages noget Hensyn til hendes ubestyrkede Forklaring om, at hun, da hun tilvendte sig Eagenet for at pantsætte det, havde foresat sig at indløse det og tilbagelevere Eierinden det, naar hun nogensinde fik Feilighed dertil, paany være at ansee efter fornævnte § 232 af Straffeloven for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Tugthønsarbeide i 3 Aar.“

Nr. 137.

Advocat Klubien

contra

Arrestanten, Maskinfabrikant **Rasmus Jacobsen** (Defensor Bungen) og Arrestantinden **Bertha Johanne Jacobine Jacobsen** (Defensor Nellemann),
der tiltales for Blodskam og Sidstnævnte tillige for falsk Udlæggelse af Barnefader.

King Herreds Exraretts Dom af 30te April 1874: „Arrestanten Rasmus Jacobsen bør henseftes til Tugthønsarbeide i 8 Aar og Arrestantinden Bertha Johanne Jacobine Jacobsen til Forbedringshønsarbeide i 2 Aar; saa bør de og Een for Begge og Begge for Een udrede samtlige af denne Sag lovligt sthørende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Overrettsfagsfører Kjer 8 Rd. og til Defensorerne, Procurator Knudsen og Overrettsfagsfører Høegh-Guldberg 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserb efter Loven.“

Biborg Landsoverretts Dom af 22de Juni 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og de to Defensorer for Overretten, Procuratorerne Fasting, Sfaacsen og Morville betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Bertha Johanne Jacobine Jacobsen tillige maa antages at have paadraget sig Strafsansvar efter Straffelovens § 179, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Klubien, Etatsraad Bungen og Advocat Nellemann for Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Maskinfabrikant Rasmus Jacobsen og hans Datter Bertha Jacobine Johanne Jacobsen for Blodskam og den Sidste tillige for falsk Ublæggelse af Børnesaber.“

Ved de Tiltaltes egne Tilfældelser, der bestryles ved Sagens øvrige Omstændigheder, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at de, efterat R. Jacobsens Hustru var død i Efteraaret 1867, og Datteren, Tiltalte Bertha Jacobsen var kommen til at styre Faberens Huus, hvor hun tilligemed sine to yngre Søbønder havde Natteleie i en Stue ved Siden af R. Jacobsens Sovekammer, til hvilket Døren stod aaben om Natten, jævnlig siden Foraaret 1868 have pleiet legemlig Omgang med hinanden og avlet 3 henholdsvis den 5te April 1869, den 23de September 1871 og den 29de Januar d. A. fødte Børn sammen. Efter Bertha Jacobsens Udsagn begyndte dette Forhold paa den Maade, at hendes Faber en Nat kom ind og lagde sig i Sengen hos hende samt fuldbyrrede Samleiet med hende, inden hun ret kunde besinde sig, og hun har vedblivende paaaaet, at hun fra Begyndelsen af hun har givet efter for Faberens Villie paa Grund af den fra hans Side anvendte Anstrængelse, idet han nemlig, uden dog at anvende egentlig Vold eller tilføjte hende Overlast, tumlede saa længe — undertiden endog hese Natten igjennem — med hende, at han tilsidst fik sin Villie med hende, og at hun i det Hele taget aldrig godvillig har tilstøbet sin Faber Samleie, men ved Graad og Bønner søgt at bevæge ham til at affaae fra sit Forsæt, ligesom hun ogsaa ofte for at undgaae Faberen, der flejst mobsatte sig hendes Ønske om at forlade Hjemmet

og endog truebe hende paa Livet, hvis hun var ham uskyldig eller omtalte deres Forhold til Andre, har tilbragt Natten under aaben Himmel og først er vendt hjem henimod Morgenstunden.

Tiltalte N. Jacobsen maa nu vel anses at have erkendt, at det er ham, der har foranlediget det forbrøderiske Forhold, der saaledes fandt Sted imellem ham og hans Datter, men isørigt har han benægtet nogenstunde at have imod dennes Villie forskaffet sig Samleie med hende ved Bold eller Trusler og at have modsat sig noget Duffe fra hendes Side om at forlade Hjemmet, ligesom han efter sin Forklaring ogsaa den første Gang, da han søgte paa at faae legemlig Dmgang med sin Datter, atter afstod fra dette Forsæt, fordi hun modsatte sig det.

Forjaaavidt Bertha Jacobsen endvidere er tiltalt for falsk Udlæggelse af Barnefader, er det vel paa samme Maade godtgjort, at hun ved Anmeldelsen til vedkommende Kirkebetjent om sit yngste Barns Fødsel har ublagt en fingeret Person som Fader til dette Barn, medens for hendes to andre Børns Vedkommende Anmeldelserne, ved hvilke hendes Farbroder og en Tømmervend, der havde arbeidet hos hendes Fader, fasskelig bleve ublagte som Fædre henholdsvis til det ældste og næstældste Barn, maae antages at være besørgeede af Tiltalte N. Jacobsen efter forudgaaet Aftale med hende, men efter Sagens Omstændigheder, og idet Tiltalte ikke uden at aabenbare det forbrøderiske Forhold, hvori hun havde staaet til sin Fader, kunde overensstemmende med Sandheden opgive denne som Barnefader, findes der ikke herfor at kunne paalægges hende noget særligt Strafsvar.

De Tiltalte, af hvilke Rasmus Jacobsen er født den 28de Februar 1824 og Bertha Jacobsen den 5te August 1848, og som ikke tidligere have været criminelt tiltalte, ere for den af dem vedgaaede Blodskam ved Underrettsdommen rettelig ansæte efter Straffelovens § 161, ligesom Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt for Rasmus Jacobsen til Tugthuusarbeide i 8 Aar og for Bertha Jacobsen til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste."

Nr. 38. Gaardeier **Peber Nielsen** (Selv)

contra

Pastor **Schjøtt** (Ingen),

betræffende Lovligheden af en hos Citanten efter Indstævntes Requisition den 14de Juni 1870 foretagen Udpantningsforretning.

Vennebjerg Herreds Rets Dom af 24de Juni 1872: „Saavel Hoved- som Continuationsføgsmaalet afvises. Citanten, Gaardeier Peber Nielsen af Nørsum bør til Indstævnte, Pastor Schjøtt i Skallerup betale i Kost og Tæring et Beløb af 8 Rd. Det

Skødte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 28de April 1873: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Gaardeier Peder Nielsen af Nørum til Indstævnte, Pastor Schjøtt i Skallerup med 20 Rd. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underrettsacten sees, at det for Indstævnte den 8de Januar f. A. fremlagte Indlæg har været skrevet paa stemplet Papir. Det Skødte at udredes inden 8 Uger under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Efter de i Forordning 2. Juni 1830 § 6 indeholdte Bestemmelser, der maae komme til Anvendelse, uanset at Citantens Anke over den under Sagen omhandlede, af vedkommende Sognefoged foretagne Udpantningsforretning væsentlig er begrundet paa, at der efter Forbringens Bestaafenhed skal have manglet Hjemmel til at lade den indbringe ved Udpantning, maatte det paaliggende Citanten inden 8 Uger efter Udpantningens Afholdelse ikke blot at indklage Sagen for Forligelsescommissionen, men i alt Fald ogsaa at udtage Stævning i Sagen. Da dette, som i den indkomne Dom anført, ikke af Citanten er iagttaget, samt iøvrigt i Henshold til de i Dommen anførte Grunde vil Citantens for Høiesteret nedlagte Paaastand om saavel Underrets- som Overrettsdommens Annullation samt Sagens Hjemviisning ikke kunne tages tilfølg, hvorimod Overrettsdommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, vil være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indkomne Doms Præmisses hedder det: „Da Citanten, Gaardeier Peder Nielsen af Nørum, der ifølge et ham den 2den Januar 1857 meddeelt Auktionskjøb paa den Skallerup Vennebjerg Sogneskald forhen tilhørende Mensalgaard Matr.-Nr. 2 i Nørum og Matr.-Nr. 31 i Skallerup Skit, er pligtig til aarlig at udrede til Kaldet en Canon af 8 Lbr. 3¹/₂ „

Ekstr. Byg, ikke havde erlagt denne Afgift for Aaret 1869, blev der paa Indskævnets, Pastor Schjotts Begjæring, efterat Amtet den 18de Mai 1870 havde autoriseret Restancen, hvis Pengeværbi efter Capitelstaxten ansattes til 36 Rd. 42 $\frac{1}{2}$, til Inddrivelse ved Udpantning paa Requirentens Ansøgning og Tilsvær for Restancens Rigtighed, ifølge Herredsfogdens Ordre af Sognefogden i Skallerup den 14de Juni s. A. foretaget en Udpantningsforretning hos Citanten, hvorved en denne tilhørende Hoppe blev udlagt til Dækning af Indskævnets ommeldte Krav. Den 11te Juli næstefter indgav Citanten Klage til Forligscommissionsen i nærværende Sag, hvorunder han i 1ste Instants har paastaet Udpantningsforretningen kjendt ugyldig og sig hos Indskævnte tilkjendt Erstatning for Tort, Tab og Creditspilbe i Anledning af samme, men foretog, efterat Forlig den 5te August samme Aar forgjæves var prøvet, og Sagen henviist til Retten, Intet videre til Sagens Fremme, før Tvangsauktion over den udlagte Hoppe var tillyst til den 6te Novbr. 1871, da han udtog Stævning i Sagen, som han ved Auktionen foreviste for Sognefogden, der af Herredsfogden var beordret til at afholde denne. Da Sognefogden imidlertid desuagtet fremmede Auktionen, ved hvilken Hoppen blev bortsolgt, har Citanten under et Continuationsføgsmaal, hvorunder vedkommende Auktionskjøber tillige indskævnedes for at varetage sit Løb, endvidere paastaet Auktionsforretningen kjendt ugyldig, og Citanten tilpligtet at betale ham yderligere Erstatning for Tab og Creditspilbe i Anledning af samme, og da der, efterat Indskævnte, der foreløbig procederede Sagens Formalitet, under Paaberaabelse af Frdn. 2den Juni 1830 § 6 havde paastaet saavel Hoved- som Continuationsføgsmaalet afviste, ved Underrettsdommen blev givet denne Paastand Medhold, hvorhos det paalagdes Citanten at betale Indskævnte 8 Rd. i Kost og Tæring, har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har paastaet Dommen kjendt uefterrettelig og Sagen hjemviist til ny Foretagelse ved Underretten og til Paabømmelse i Realiteten, hvorimod Indskævnte har paastaet den indantebe Dom stadfæstet.

Citanten har navnlig støttet sine for Underretten nedlagte Paastænde paa, at den omhandlede Canon efter sin Beskaffenhed formeentlig — som ogsaa udtalt i en af ham fremsagt Skrivelse fra Justitsministeriet af 24de December 1870 — uden Hjemmel er indbrevet ved Udpantning, og derhos gjort gjældende, at der som Følge heraf ikke under nærværende Sag kan blive Spørgsmaal om Anvendelse af den i Frdn. 2den Juni 1830 § 6 foreskrevne Frist, der kun skal angaae de Tilfælde, hvor Udpantning er gjort for en Forbring, der ifølge Lovgivningen kan indbringes paa denne Maade, og hvor Regressføgsmaalet grundes paa Indsigelser mod Forbringens Rigtighed, samt at han ialfald har efterkommet den omhandlede Bestemmelse ved inden Fristens Udløb at indgive sin Hovedklage til Forligscommissionsen. Heri kan der imidlertid ikke gives Citanten Medhold; thi den, hos hvem en Udpantning er foretagen, kan kun i Henhold til Frdn. 2den Juni 1830 § 6 og under de der foreskrevne Betingelser i 1ste Instants søge Requirenten af Udpantningsforretningen til Erstatning i Anledning af den foretagne Udpantning, og om det end kan

antages, at Forfristen i bemeldte Lovbestemmelse om, at Søgømaalet skal anlægges inden 8 Uger fra Udpantningsforretningens Dato, kan anses fyldestgjort, naar kun Klagen til Forligscommissionen udtages inden den nævnte Frist, selv om Sagen først efter Fristens Udløb indskræves for Retten, maa dette ialfsalv være betinget af, at Stævningen til Retten derefter udtages uden usorøsbent Ophold, jfr. navnlig Frdn. 10de Juli 1795 § 20, og dette kan efter det Ovenangførte ikke anses at være skeet i nærværende Tilfælde, hvor Citanten har ladet over 1 Aar hengaae efter Sagens Henviisning fra Forligscommissionen til Retten, inden han lod den paastævne.

Da det nu derhos maa blive uden videre Betydning, at Citanten efter sit Anbringende allerede den 4de Juni 1870 vil have indgivet en Forespørgsel til Justitsministeriet om, hvorvidt den ommeldte Canons Inddrivelse ved Udpantning havde Hjemmel i Lovgivningen, og at han, der først i November f. A. erholdt Meddelelse om Ministeriets Resolution i Sagen, paa Grund af dennes Indhold vil have troet, at Indstævnte ikke vilde forfølge Udpantningen videre, til hvilken Antagelse han saa meget mindre kunde have Føie, som han ikke mod Indstærntes Benægtelse har godtgjort at have givet denne Meddelelse om Indholdet af Justitsministeriets ommeldte Skrivelse før den Dag, da Auktionen afholdtes, maa det billiges, at Hovedsøgømaalet ved Underrettsdommen er afviist; da det derhos efter den af Citanten brugte Procedure og navnlig efter den Forbindelse, hvori Continuationsøgømaalet ifølge samme staaer med Hovedsøgømaalet, ligeledes maa bifaldes, at Continuationsøgømaalet ved bemeldte Dom er afviist, vil denne, ved hvilken det retteligen er paalagt Citanten at betale Indstævnte det ovenmeldte Beløb af 8 Rd. i Koft og Tæring, i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes Citanten efter Omstændighederne at burde tilsvare Indstævnte med 20 Rd.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Underrettsacten sees, at det for Indstævnte den 8de Januar f. A. fremlagte Indlæg har været skrevet paa stemplet Papir; iøvrigt er med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ingen Stempelovertrædelse begaaet."

Nr. 130.

Advocat Hindenburg

contra

Arrestanterne **Jørgen Madsen Holm** og **Abfalon****Christian Espersen** (Defensor Bunken),

der tiltales for Røveri.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 10de Juni 1874: „Arrestanterne Jørgen Madsen Holm og Abfalon Christian Espersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, den Første i 18 Maaneber, den Anden i 2 Aar; saa bør de og in solidum

afholde alle af deres Arrestation og Actionen flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Petersen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Ipsen ligeledes 5 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factistte Fremstilling, hvorved intet Væsentligt findes at erindre, maa det billiges, at de Tiltalte ere ansete straffskyldige efter Straffelovens § 243, men Straffen findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde for Søren Madsen Holm i 2 Aar og for Absalon Christian Espersen i 3 Aar. Med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil Herredstingsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifalbes, være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes for Søren Madsen Holm til 2 Aar og for Absalon Christian Espersen til 3 Aar. I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Bunken for Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales ifølge Amtets Actionsordre af 15de f. M. Arrestanterne Søren Madsen Holm og Absalon Christian Espersen for Røveri, og ere Sagens factistte Omstændigheder følgende:

Den 31te December forrige Aar indfandt Arrestanten Absalon Christian Espersen sig hos Peter Ipsen, som boer ene i et Huus paa Høiløngen og anmodede ham om et Laan paa 50 Rd.

Da Peter Ipsen afflog hans Begjæring, begav Espersen sig til den i Nærheden boende Søren Madsen Holm, i hvis Huus han opholdt sig til Kl. 5 a 6, hvorpaa de i Forening, idet Holm, som bar Nag til Peter Ipsen, fordi han gjentagende Gange havde afflaet hans Anmodning om Pengelaan, medtog sit med Hagl ladede Gevær og Espersen sin Stok, ilede til Peter Ipsens Huus.

Espersen gav sig nu til at mishandle Peter Ipsen, som laae i sin Seng, idet han tilføiede ham adskillige stærke Slag i Hovedet og Ansigtet med sin

Stof, og Holm bibragte ham derpaa flere Slag med knyttet Haand og ryste ham dygtigt og samtidig truede Ipsen gjentagende Gange med at dræbe ham, idet de, for ikke at blive gjentjendte, talte Svensk.

Ipsen bad dem nu om at skaane hans Liv, tænkte Pys og bød dem Brændeviin og Sukker for at formilde dem, men desuagtet vedbleve Arrestanterne deres Trusler og forlangte, at han skulde give dem 10 Rb., og da Peter Ipsen forfikkrede, at han ikke havde saamange i sit Huus, opfordrede de ham til at give dem, hvad han havde af rebe Penge. Ipsen fremtog nu sin Pengebog, som efter hans Formening indeholdt 4 à 5 Rb., hvilket Beløb Arrestanterne deelte mellem sig, men desuagtet vedbleve de at true med at skyde Ipsen og at bebreide ham, at han havde afflaet deres gjentagne Anmodninger om Pengelaan, men da Ipsens Nabo Ola Håkonson i det samme traadte ind, greb Holm sit Gevær og løb ud og skjulte sig i Lyngen, medens Esperfen tvungen dertil af Ola Håkonson maatte forblive i Stuen, indtil Peter Ipsen havde fortalt alle Enkelthederne ved det paa ham udøvede Overfald. Håkonson tog nu Ipsen med sig til sit Huus, og undervejs kom Holm og Esperfen til, hvorpaa den Sidste tog Ipsen til Side og tilbageleverede ham den Andeel, han foregav at have erholdt, og anmodede ham om ikke at melde det Pasferebe, og den samme Anmodning rettede Holm til Håkonson og Ipsen.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reterss Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa deagl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldenulste Boghandel (K. Hegel).
Hjeldsø & Lh, Gandrup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 14.

Den 18de September.

1874.

Første extraordinaire Session.

Torsdagen den 30te Juli.

Nr. 130.

Advocat Hindenburg

contra

Arrestanterne Søren Madsen Holm og Absalon Christian Esperfen
(see forrige Nr.).

Søren Madsen Holm har vel først for Retten benægtet at have gjort sig skyldig i det ham imputerede Forhold, men senere har han afgivet en med foransførte Fremstilling væsentlig overensstemmende Forklaring, idet han dog bestandig har forfikkret, at det ikke har været hans Hensigt at styde Peter Ipsen.

Absalon Christian Esperfen har derimod vedholdende og haardnakket benægtet at have slaet Ipsen eller truet ham paa Livet eller aftvunget ham Penge.

Men naar hensees til, at baade Ipsen og Håkonson have beediget deres Forklaringer, at Esperfen selv har indrømmet, at han har været i Ipsens Huus medhavende sin Stof, og at Holm har afgivet en med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger temmelig overensstemmende Tilstaaelse om sin Deelagtighed i Forbrydelsen. Kan der ikke tillægges hans Benægtelse nogen Vægt, og det saa meget mindre, som han har vedgaaet, at han har anmodet Ipsen om ikke at melde ham, samt at Niels Olson og dennes Hustru edelig have bekræftet, at Esperfen i deres Nærværelse i Håkonsons Huus har paastaet, at han til Ipsen havde tilbageleveret sin Andeel af de denne frarøvede Penge. Naar hertil kommer, at hans Forklaringer selv have været høist tilbageholdende og vaklende, at hans Udseende under Forhørerne har vidnet imod ham, idet han er bleven rød i Hovedet, har havt Taarer i Øinene og en stærk Bittren ved Munden, samt at hans tidligere Levnet ikke taler til hans Fordeel,

stjønnes ikke rettere, end at der maa være tilveiebragt et i Henhold til Frdn. 8de September 1841 tilstrækkelig Indiciebeviis for hans Strafftylb.

For den dem imputerede Forbrydelse vilde Arrestanterne være at ansæe efter Straffelovens § 243, og stjønnes Straffen i Betragtning af samtlige Sagens Omstændigheder passende at burde ansættes for

1. Søren Madsen Holm, der er født i Ruthsker den 25de October 1844 og ved Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 21de Marts 1861 har været idømt 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød for Tyveri, til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder, og for
2. Absalon Christian Espersen, der er født i Clemenster den 24de Juli 1846, og som
 - a) ved Bornholms vestre Herreds Extrarets Dom af 7de Marts 1866 har været ansæet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød for Tyveri;
 - b) ved Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 3die Juli 1866 for bebrageligt Forhold med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage;
 - c) ved Bornholms vestre Herreds Extrarets Dom af 15de Februar 1869 for Bedrageri med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage;
 - d) ved Bornholms østre Herreds Extrarets Dom af 18de Marts 1871 for anden Gang begaaet Tyveri med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage;
 - e) ved Svaneke og Bornholms østre Herreds Politirets Dom af 27de Mai 1872 for Overtrædelse af et Polititilhold med Fængsel paa Band og Brød i 4 Dage,

til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar.“

Anden extraordinaire Sæssion.

Mandagen den 31te August.

Nr. 147.

Advocat Brock

contra

Arrestanten **Niels Frederik Sigfred Anton Nielsen**
(Defensor Bunken),

der tiltales for Brandstiftelse og Forsøg paa Tyveri.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 27de April 1874:
„Arrestanten Niels Frederik Sigfred Anton Nielsen af Ahusene i Stouby Skov bør hensættes til Tugthuusarbeide i 4 Aar. Saa bør han og i Erstatning til Veile Amts yngre Brand-
asfuranceelskab udrede 27 Rd. samt betale Actionens Omkost-

ninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Borch og Busch 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 6te Juli 1874: „Tiltalte Niels Frederik Sigfred Anton Nielsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning samt Actionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Reckelmann i Salair hver 8 Rd., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocat Brod og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under denne Sag tiltales Niels Frederik Sigfred Anton Nielsen, der er født den 4de Marts 1857 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Brandstiftelse og Forsøg paa Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 19de October s. A. om Aftenen har sat Ild paa et Fæstehuusmands Middel Christensen tilhørende og 10 Alen fra dennes Vaaningshuus i Stouby Stov beliggende Skuur, hvori opbevaredes Brænde og forskellige, Middel Christensen samt dennes hos ham boende Svigersøn Peder Pedersen tilhørende Effecter, der brændte tilligemed Skuret, ligesom Ilden ogsaa udbredte sig til en Deel smaat Brændsel, der var opstabet til Lørring i kun omtrent 3 Alens Afstand fra Vaaningshuset, der var straatækket og tildeels paa Væggene beklædt med Halm, hvilken sidste Ild dog blev dæmpet. Tiltalte har nærmere forklaret, at han bemeldte Aften havde med en tændt Lygte fulgt en anden Dreng paa Bei forbi Middel Christensens Huus, og da han derpaa vendte om, fandt det ham strax ind, at det kunde være morsomt at anslåtte en Ildbrand, hvilket han strax og navnlig længe, før han kom til

Mikkel Christensens Huus, bestemte sig til at udføre ved at stifte Ild paa dennes Skuur, idet efter hans Udsagn Mikkel Christensens Huus var det eneste af dem, han skulde passere, der laa noget affides, saa at han kunde vente at blive useet der. Da han kom hen til Skuret, der, efter hvad der var ham bekendt, fra øverst til nederst alene bestod af Halm, som var befæstet til Lægterne, udtog han en Bist af den Halm, hoormed Skuret saaledes var beklædt, og efter at have antændt denne ved sin Lygte lagde han den igjen tilbage paa Skurets Beklædning, hvorpaa han efter at have seet, at Ilden strax blussede op til det Øverste af Taget, forlod Stebet.

Efter Sagens Oplysninger vare Husets Beboere, hvad Tilstalte allerede havde bemærket, da han første Gang passerede der forbi, gaaede tilfængs, og medens det efter de ophyste Omstændigheder i og for sig er antageligt, at Ilden kunde have forplantet sig til Vaaningøhuset, inden disse mærkede det, blev Branden imidlertid forinden opdaget af Andre, og Ildens videre Udbredelse forhindret. Tilstalte har isvrigt erkjendt, at han indsaae, at der, da Husets Beboere sov, efter al Rimelighed meget hurtigt maatte komme Ild i Huset, og at han ikke nærede nogen Tvivl om, at dette jo vilde skee, ligesom han ogsaa vil have tænkt paa, at Folkene kunde indebrænde, men efter sin Forklaring tænkte han dog ikke, at Folkene vilde indebrænde, da Huset havde idetmindste 2 Døre, og han derhos meente, at Folkene nok itide vilde mærke Ilden, i hvilken Henseende isvrigt bemærkes, at det under Sagen er ophyst, at der i den Ende af Vaaningøhuset, der laa Skuret nærmest, og som — hvad der ogsaa var Tilstalte bekendt — af Beboerne benyttedes til Sovestue, hverken var Vinduer eller Døre, som vendte ud mod Skuret, medens der isvrigt paa Huset var ialt 3 Udgangsdøre. Det nedbrændte Skuur, der ikke var asfureret, er af Mikkel Christensen ansat til en Værdi af 30 Rd., men han har skafaldet Erstatning, hvorimod Veile Amts yngre Brandassuranceselskab har paastaet sig den af samme til Mikkel Christensen og Peder Pedersen ubbetalte Erstatning for det brændte Løssøre 21 Rd. med paaløbne Omkostninger 6 Rd. godtgjort af Tilstalte med ialt 27 Rd.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tilstalte den 11te November f. A. om Eftermiddagen Kl. 2—3 har sat Ild paa et i Haven paa Rosenvold isoleret beliggende, saavel paa Vægge som paa Taget straatækket Skuur af Værdi ca. 10 Rd., der benyttedes til Opbevaring af Haverebflaber, og som ligeledes nedbrændte. Efter sin Forklaring har Tilstalte ogsaa forsværet denne Ildspaaafættelse, som han har sagt, af Raadhed, idet han nærmere har forklaret, at han bemeldte Dag, allerede forinden han gik hjemme fra, havde bestemt sig til at brænde Skuret, som han isvrigt ikke tidligere havde seet, samt at han efter at være gaaet ind i Skuret tog noget Straa af Taget, hvori han tændte Ild ved Hjælp af Svovlstikker, som han havde i Lommen; efterat Skuret var kommet i Brand, gik Tilstalte bort, men blev efter sin Forklaring staaende et Dvartees Tid paa en Balke i Skoven og morede sig med at see Branden. Tillige har han forklaret, at han, efterat der i Efteraaret 1869 var brændt nogle Kornstakke paa Rosenvold — paa hvilke, efter hvad der nu er

oplyst, en anden Dreng havde sat Ild — hvilket det merede ham meget at være tilstede ved, fraa stak Svovstikker i Lommen, idet han deels tænkte paa, at han et andet Aar kunde afbrænde de nye Stakke, og deels paa, at han nok imidlertid kunde see Leilighed til isbet derfor at stille Ild paa Huse og deel., hvorhos han fra den Tid af for det Meste vil have gaaet med Svovstikker i Lommen og stadig søgt Leilighed til at antænde Husene, uden at han dog havde kunnet gjøre dette ubemærket. Det ommeldte Stuur i Rosenvolbs Have var ikke assureret, men Eieren har frasaldet Erstatning saavel for Skuret som for de brændte Vægsregjenstaende, hvis Værdi han har ansat til 15—25 Rd.

Tiltalte har endelig vedgaaet, at han en af de sidste Dage i November Maaned s. A. har kradsat en Rude løs i Væver Anders Nielsens Huus paa Belle Møllebante i den Hensigt at aabne Vinduet og krybe derigjennem for at undersøge, om der ikke i Huset var Noget, navnlig Penge, som han kunde tilvende sig, men medens han var beskæftiget med Ruden, mærkede Eieren det og kom ud af Huset, hvorpaa Tiltalte ubløb.

Ifølge de under Sagen tilveiebragte Oplysninger maa det vel antages, at Tiltaltes Sjælsbevner i enkelte Retninger ere indskrænkede, og at han endog har haft Ord for at være noget idiotisk, men efter Districtslægens i saa Henseende ifølge Overrettens Kjenndelse afgivne Erklæring samt de foreliggende Udtalelser deels af Underdommeren, Retsvidnerne og Arrestforvareren deels af den Præst, der har confirmeret ham, ligesom ogsaa efter hans Morders Forklaring findes der dog ikke at være tilstrækkelig Føie til at antage, at Tiltalte ikke skulde være i Besiddelse af fuld Tilregnelighed.

For sit Forhold i de ovenangførte Henseender vil Tiltalte være at ansee deels efter Straffelovens § 282 1ste Led, idet der navnlig ikke findes tilstrækkelig Grund til at henseende den stedfundne Ildspaaføttelse paa Mikkel Christensens Stuur under samme §'s 2det Led, deels efter Straffelovens § 229 Nr. 4 cfr. § 46, sammenholdt i det Hele med Straffelovens § 37, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. I Henseende til den isømte Erstatning samt Actionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Actor og Defensor for Overretten i Salair hver 8 Rd., vil Underrettsdommen være at stadfæste.“

Tirsdagen den 1ste September.

Nr. 127.

Statsraad Bunken

contra

Arrestanten **Mads Jensen** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for betrageligt Forhold.

Rolbing Rådsheds Exrærets Dom af 20de Marts 1874: „Arrestanten Mads Jensen bør henseendes til Forbedringshuusarbejde i 18

Maaneder. I Erstatning til Gaardeier P. C. Nielsen af Bølling bør han betale 2,426 Rb. 2 Mk. med Renter heraf efter 5 pCt. p. a. fra den 14de Januar 1873, indtil Betaling skeer. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Dahl 10 Rb. og til Defensor, Procurator Zahn 8 Rb. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ovennævnte, af Arrestanten den 29de Januar 1870 udstedte Cautionsbeviis er skrevet paa ustemplet Papir. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afseer efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 8de Juni 1874: „Tiltalte Mads Jensen bør hensejtes til Tugthuusarbejde i 2 Aar. Saa betaler han og i Erstatning til Gaardmand Peder Chr. Nielsen i Bølling 2311 Rb. 2 Mk. samt til Particulier Hans Nielsen i Kjøbenhavn 100 Rb., hvorhos Tiltalte udreder Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 25 Rb., til Defensor sammesteds 20 Rb. samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting 15 Rb. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afseer efter Loven."

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indantebe Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, hvorhos bemærkes, at Peder Chr. Nielsen under et efter Dommens Af afgivne Forklaringer, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rb. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Mads Jensen, der er født i Aaret 1812, og som tidligere ifølge Høiesteretsdom af 19de Mai 1836 har været anset efter Forordning 20de Februar 1789 § 1

med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, ifølge Haderslev Magistratsrets Dom af 13de November 1851 for Falst med Lugthuusarbeide i 1 Aar og ifølge Høiesteretsdom af 29de Juni 1866 for bedrageligt Forhold med Straf som for anden Gang begaaet Tyveri efter Forordning 11te April 1840 § 13 cfr. § 79 af Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, hvorhos han ved sidstnævnte Dom, forsaavidt han da tillige var tiltalt for Falst, ifkun opnaaede Frisfindelse for Actors videre Tiltale, hvad ligeledes har været Tilfældet under tre tidligere Retsfager, der ere paadømte henholdsvis i 1835, 1838 og 1844, og under hvilke han har været tiltalt, i den første for Bedrageri og i de to sidste for Indbrudstyveri, sigtes under denne Sag for bedrageligt Forhold.

I Januar 1873 indgav Gaardeier Peder Chr. Nielsen i Bølling til Politiet en skriftlig Anmeldelse, der gik ud paa, at han, der omtrent sidst i Februar 1872 havde kjøbt en Gaard i Bølling, i hvilken Consularagent Brandt i Kjøbenhavn havde indstaaende en Prioritet af 6000 Rb., der var opsigt til Udbetaling i 11te Juni Termin s. A., kort efter havde henvendt sig til Tiltalte, der da boede i Kolbing, og som havde averteret, at han havde en Capital paa 6000 Rb. til Ublaas i den forestaaende Juni Termin, men hvem Nielsen isvrigt ikke kjendte, men Tiltalte angav da, at de ommeldte 6000 Rb. allerede vare udløvede eller ublaante, hvorimod han efter sit Udsagn fra Fyen ventede 8000 Rb., der tilhørte ham selv, og af hvilke han i December Termin s. A. vilde laane 6000 Rb. til Nielsen mod Prioritet i hans ommeldte Gaard; Tiltalte tilbød derhos at rejse til Kjøbenhavn for at formaae Agent Brandt til at lade sin Capital forblive staaende i Gaarden til December Termin. Tiltalte rejste da til Kjøbenhavn, idet Nielsen medgav ham ca. 275 Rb. eller — som han senere har opgivet — 270 Rb., og da Tiltalte fra Kjøbenhavn telegrapherede til ham om yderligere at sende 520 Rb., da ellers det hele Arrangement med Brandt gik overstyr, sendte Nielsen ham ogsaa dette Beløb, og da Tiltalte derpaa kom hjem, erklærede han, at Sagen nu var ordnet saaledes, at Pengene maatte henstaae til 11te December Termin, og at Tiltalte havde indgaaet Selvfryltdnercaution til Brandt for de 6000 Rb. samt deponeret 1000 Rb. for Hensandens Erholdelse og betalt ialt 570 Rb. i forfaldne Renter. Tiltaltes Udlæg var saaledes 1570 Rb. eller med Tillæg af 15 Rb., som han angav at have betalt en Sagsfører i Salair, og ca. 30 Rb. i Rejsesudgifter, ialt 1615 Rb., hvilket Beløb Nielsen betalte Tiltalte i Løbet af Foraaret, og hans Forhold til Tiltalte var da saaledes, at denne skulde laane ham 6000 Rb. til December Termin 1872 og selv ordne Pengebetalingen med Brandt, med hvem Nielsen derimod Intet skulde have at gjøre. I Løbet af Mai Maaned solgte Nielsen derpaa et ham tilhørende Sted i Bastrup til Tiltalte for 1400 Rb., hvilket Beløb skulde afgaae paa deres ommeldte Mellemværende, og endvidere leverede Nielsen i Løbet af Sommeren og Efteraaret til Tiltalte paa forskjellig Maade i Penge og Penges Værd ialt ca. 600 Rb., saaledes at han i November Maaned havde betalt Tiltalte foruden Renter til Beløb 570 Rb. og Omkostninger til Beløb ca. 46 Rb. et Capitalbeløb af 3000 Rb., medens han Intet havde modtaget af de 6000 Rb., som Tiltalte

havde lobet at laane ham, men derimod stod han i den Formening, at Tiltalte isølge et af ham med Brandt truffet Arrangement, der ikke vedkom Nielsen, havde overtaget Indfrielsen af Brandts Tilgodehavende. I Slutningen af December Maaned blev Nielsen imidlertid af Brandts Bo — idet Brandt et halvt Aars Tid tidligere var død — opfordret til at indfri den ommeldte Gjælb paa 6000 Rd., der hverken i det Hele eller for nogen Deel var betalt af Tiltalte, og da denne nu under forskjellige Udflugter nægtebe at betale Pengene, begjærede Nielsen ham sat under criminel Tiltale for Bedrageri. Den saaledes givne Fremstilling af sit Forhold til Tiltalte har Nielsen under Forhørene i det Væsentlige fastholdt, og hans Forklaringer gaae navnlig ud paa, at Tiltalte har bibragt ham den Forestilling, at Tiltalte ved sine Forhandlinger med Brandt eller dennes Befuldmægtigede havde paataget sig directe og uden umiddelbart Ansvar for Nielsen at indfri Brandts ommeldte Prioritet, der saaledes skulde være Nielsen uvedkommende, og at de 3000 Rd., som han i Aarets Løb betalte Tiltalte — foruden, som meldt, Renter og Omkostninger til Beløb 615 Rd. — bleve denne leverede som Afdrag paa den Gjælb, han herefter vilde komme til at faae i til Tiltalte, og navnlig for af denne at anvendes til Indbetaling til Brandt, idet Tiltalte lovebe, at han, naar han havde faaet de 3000 Rd. — hvilket Beløb han, som Nielsen har udsagt, stadig vilde have fylbt — vilde lade de øvrige 3000 Rd. blive staaende i Gaarden. Iøvrigt har Nielsen efter sin Forklaring ingenfinde modtaget Penge af Tiltalte, ligesaaalidt som denne af egne Midler har gjort noget Udlæg for ham, og, efter hoød der er oplyst under Sagen, har Nielsen, efterat Undersøgelsen var paabegyndt, selv maattet indfri den ommeldte Prioritet af 6000 Rd. til Agent Brandts Bo. Nielsen har derhos til Forhørsdommeren afleveret et den 1ste November 1872 dateret, af Tiltalte underskrevet og forseglet saakaldet Tilstaaelsesbeviis — som han efter sit Udsagn efter gjentagende Mindelser til Tiltalte til at meddele sig — og i hvilket Tiltalte erkjender at have i Tiden fra den 17de Marts til den 1ste November 1872 af Nielsen modtaget under forskjellige Poster af Penge og Penges Bærb ialt 2808 Rd. 4 Mk. — som det hedder — til Dækning for en Capital, som hester paa bemeldte Nielsens Gaard i Bølling 6000 Rd. til A. Brandt i Kjøbenhavn, hvilken Capital jeg har overtaget som Selvslydner til A. Brandt den 17de Marts 1872; det siges derefter i Beviiset, at Nielsen efter „vores“ Overenskomst skulde „spildestgjøre“ 3000 Rd. til Tiltalte, og at der saaledes endnu manglebe 191 Rd. 2 Mk., samt at „de 3000 Rd.“ bleve foreløbig at afgjøre, naar Tiltalte og A. Brandt vare blevne færdige med hverandre om deres Affaire, „som er bemeldte Nielsen uvedkommende, da han ikke kjenber Noget til det Pasfæred.“

Tiltalte — hvis Forklaringer isøvrigt have været i høi Grad ubestemte og tilbageholdende — har erkjendt, at han i Anledning af det ovenommeldte Avertissement, hvorved han til Udlaan tilbød en Capital paa 6000 Rd. — hvis Eier isøvrigt senere skal have taget anden Bestemmelse med samme — er ommen i Forbindelse med Nielsen, paa hvis Vegne han derefter foretog en

Reise til Kjøbenhavn, hvor han — hvad ogsaa er bekræftet ved Sagens andre Oplysninger — ved Overenskomst med Brandt opnaaede Henslænd med Betalingen af den omtvænte Capital paa 6000 Rb. fra Juni til December Termin 1872 mod en Godtgjørelse af 2 pCt. af samme for dette Halvaar samt imod, at han selv indgik Selvflybnercaution for Beløbet; derimod har han benægtet, at han ved sin Hjemkomst har foregivet for Nielsen at have deponeret 1000 Rb. af den flydbige Capital. Endvidere har han erkjendt, at han deels forinden sin Afreise deels under sit Ophold i Kjøbenhavn har af Nielsen modtaget ialt 790 Rb., at han efter sin Hjemkomst yderligere fra Tid til anden har modtaget forskjellige Summer, hvis Størrelse han dog ikke har kunnet opgive, at han har oppebaaret Kjøbesummen, der blev bestemt til 1400 Rb., for det Nielsen tilhørende Sted i Bastrup, hvilket Tiltalte dog efter sin Forklaring folgte i Commission for Nielsen og ikke, som denne har udsøgt, først havde afsjød ham, uden at have betalt nogen Deel af samme til Nielsen, at han desuden har modtaget de foran ommeldte Penge, Varer og andre Effecter, som Nielsen angiver at have leveret ham i Løbet af Sommeren og Efteraaret, til Beløb ca. 600 Rb. eller nysagtigt 596 Rb. 2 Mk., samt at han den 1ste November 1872 har medbeelt Nielsen det ovennævnte Tilnaaelsesbeviis lydende paa ialt 2808 Rb. 4 Mk., hvilket Beløb han af de anførte Summer havde modtaget indtil denne Dato, og hvortil endnu komme to senere modtagne Beløb paa tilsammen 187 Rb. 4 Mk., saaledes at han ved Undersøgelsens Paabegyndelse ialt havde modtaget af Nielsen i Penge og Penges Værd 2996 Rb. 2 Mk. Tiltalte har imidlertid gjort gjældende, at hele denne Sum er medgaaet deels til Ordningen af Forholdet med Brandt, nemlig 570 Rb. til Renter og Godtgjørelse for Henslænden, 15 Rb. til en Sagsfører i Kjøbenhavn og 30 Rb. til Reiseomkostninger, deels til Udgifter i Anledning af Handelen om Nielsens Sted i Bastrup m. v. og Omkostninger til Beløb ca. 70 Rb. ved Udsælgelsen af Documenterne paa Nielsens Gaard i Bølling, deels endelig til en Udbetaling af ca. 1900 Rb., der — som det maa antages den 22de Juni 1872 — fandt Sted paa en Sagsførers Contoir i Kolding, ved hvilken Leilighed saavel Nielsen som Tiltalte vare tilstede, og ved hvilken forskellige Gjældsposser af et saadant Beløb, hvorfor der habdes Sikkerhed i den af Nielsen kjøbte Gaard i Bølling, bleve afgjorte, idet Tiltalte nemlig efter sin Forklaring da betalte 1900 Rb. — hvorpaa der blev givet nogle og tredive Rb. igjen, som Nielsen med Tiltaltes Samtykke behøft — deels ved Hjælp af Penge, som han havde modtaget af Nielsen, og som ere optagne paa Tilnaaelsesbeviiset, deels af egne Midler. Senere under Undersøgelsen har Tiltalte endog paastaet, at han foruden de Summer, han, som meldt, har oppebaaret fra Nielsen, har udlagt endnu Mere for ham, saa at han i Virkeligheden har 528 Rb. tilgode hos Nielsen.

Med Hensyn til de ommeldte 1900 Rb. har Nielsen derimod forklaret, at han havde dem med fra sit Hjem, da han den 22de Juni drog til Kolding for at indbetale dem til den paagjældende Sagsfører, og at han, efter først at have været inde hos Tiltalte og ladet denne opbevare Pengene, medens han

udrettede et Trinde i Byen, ligesom Tiltalte da ogsaa besørgebe nogle af Pengene byttede for ham, fulgtes med Tiltalte hen til Sagføreren, uden at han dog kan mindes, om det var Tiltalte eller ham selv, der bar Pengene, ligesom han ei heller kan mindes, om det var Tiltalte eller ham selv — hvad han er mest tilbøielig til at troe — der talte Pengene ud til Sagføreren, men at Tiltalte i ethvert Fald ikke har udlagt Nogetsomhelst af den nævnte Sum, ligesom den ei heller enten i det Hele eller for nogen Deel er indbefattet under det Beløb af ca. 3000 Rd., som Tiltalte ifølge Tilskaaelsesbeviset og sin øvrige ovennævnte Erkjendelse havde modtaget af ham. Vel har det nu ikke navnlig ved de Forklaringer, der ere afgivne af den paagjældende Sagfører og de øvrige Personer, der samtids vare tilstede paa dennes Contoir, kunnet nærmere oplyses, om Pengene ere leverede Sagføreren af Tiltalte eller af Nielsen, hvilken sidste dog efter Sagføreren Forklaring er noteret i hans Bøger som den, af hvem Indbetalingen er gjort; men ligesom Nielsens Forklaring om at have havt Pengene med hjemmefra er besværet ved hans Hustrus Forklaring, saaledes har han iøvrigt tilstrækkelig oplyst, at han i Løbet af Foråret og For sommeren havde faaet saa betydelige Summer ind, at det berester er antageligt, at han ialfald har været istand til at betale det paagjældende Beløb af egne Midler, og naar endvidere hensees til, at det ubelukkende paabvilede Nielsen at betale det omhandlede Beløb, medens Tiltalte end ikke har paaberaabt sig, at han i Forveien havde lovet at staae Nielsen Midler bertil, at dette Beløb maa antages ikke at have faaet i nogen Forbindelse med Gjælden paa 6000 Rd. til Brandt, at Tiltalte som ovenanført, i sit Tilskaaelsesbevis — der er udfærdt den 1ste November 1872, medens den heromhandlede Udbetaling fandt Sted den 22de Juni s. A. — udtrykkelig erklærede, at de Penge, som Beviset angik, af ham vare modtagne til Dækning af Gjælden til Brandt, hvormod Beviset aldeles Intet indeholder om den heromhandlede Udbetaling, at den Omstændighed, at Nielsen behøbt de nogle og tredive Rd., der bleve givne tilbage, nærmest taler for, at det har været ham, der for egen Regning præsterede Betalingen, samt endelig at det efter de foreliggende Oplysninger om Tiltaltes økonomiske Forhold i og for sig er usandsynligt, at han skulde have været istand til at udrede nogen væsentlig Deel af den ommeldte Sum, findes berester samt efter Sagens Oplysninger i det Hele Tiltaltes ommeldte, af Intet besværede Foregivende om at have udlagt de omhandlede 1900 Rd. ikke at kunne komme i nogen Betragtning. Hvad dernæst angaaer Tiltaltes Anbringende om, at Resten af de ca. 3000 Rd., som han efter Tilskaaelsesbeviset og sin Erkjendelse iøvrigt havde modtaget af Nielsen, var medgaaet til de af ham til Brandt betalte Renter m. v. samt til Omkostningerne ved Reisen til Kjøbenhavn og til Ordningen af Handelen om Stedet i Bastrop m. v., da har Nielsen vel benægtet, at Renterne til Brandt, Salairt til den ovennævnte Sagfører og Tiltaltes Udgifter paa Reisen til Kjøbenhavn, til Beløb ialt 615 Rd. ere indbefattede under den Sum, som Tilskaaelsesbeviset angaar, idet disse Udgifter, til hvis Afholdelse Nielsen, som meldt, deels havde medgivet Tiltalte deels sendt ham mere end tilstrækkelige

Nidler, efter Nielsens Udsagn bleve holdte udenfor det Tilgodehavende, hvorfor han til Beviset meddeelt, ligesom han ogsaa særskilt vil have betalt Tiltalte et Beløb af ca. 70 Rd., som denne havde udlagt for ham i Anledning af Udsærbidgelsen af Documenterne paa Gaarden i Bølling; men da der dog ikke er tilveiebragt nærmere Beviis i disse Henseender, findes der at maatte gaaes ud fra, at begge de nævnte Beløb af Tiltalte ere udlagte af den Sum, som han har erkjendt at have modtaget af Nielsen, medens det derimod, endog under Forudsætning af, at Tiltalte, som han har udsagt, har besørget Stedet i Bastrup solgt for Nielsens Regning og ikke — saaledes som denne har paa-
 faaet — selv har kjøbt det af Nielsen og derefter for egen Regning har solgt det, ikke kan antages, at der med denne Handel har været saadanne Omkostninger forbundne, at der kunde tilkomme Tiltalte nogen betydeligere Gøbtgjældselse af Nielsen. Det Beløb, for hvis Anvendelse det herefter paahviler Tiltalte at gjøre Regnskab, udgjør saaledes 2996 Rd. 2 Mk. ÷ 685 Rd. eller 2311 Rd. 2 Mk., og da han af denne Sum, som han efter sin skriftlige Til-
 staelse og efter Akt, hvad der foreligger i Sagen, maa antages at have faaet udbetalt af Nielsen for at anvende den til Dækning af den ommeldte Gjæld til Brandt, ikke kan antages at have anvendt nogen Deel enten i det nævnte Niemed eller overhovedet i Nielsens Interesse, maa han statueres at have paa-
 bebragelig Viis selv tilvendt sig den nævnte Sum. For dette Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 253.

Endvidere har Particulier Hans Nielsen, for Tiden boende i Kjøbenhavn gjort Anmeldelse om, at Tiltalte, der tidligere, medens H. Nielsen boede i Afsens, drev Forretninger som Commissionair i Faaborg, deels muligen har tilvendt sig to ham tilhørende private og en kongelig Obligation hver paa 100 Rd., der uden hans Vidende og Billie skulle være bortkomne fra en ham tilhørende Pengeliste, hvortil Tiltalte skal have havt Afgang, deels har be-
 draget ham med Hensyn til en Panteobligation stor til Rest 925 Rd., der var udstedt af Skipper Hans Hansen i Faaborg og af H. Nielsen for flere Aar siden er overgivet Tiltalte til Incassation. Med Hensyn til den førstnævnte Sigtelse har Tiltalte imidlertid nægtet at have været i Besiddelse af de paa-
 gjældende Obligationer, og der er ikke iøvrigt oplyst Noget, der i væsentlig Grad kunde bestyrke, at han har gjort sig skyldig i noget Ulovligt i denne Henseende. Hvad derimod den af Skipper Hans Hansen udstedte Obligation angaaer, har Tiltalte vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Op-
 lysninger, at han har quitteret Obligationen mod af Hans Hansens Datter at faae udbetalt 100 Rd., hvilke han derefter selv har beholdt. Tiltalte har imidlertid gjort gjældende, at han ifølge en ham af H. Nielsen meddeelt skriftlig Fuldmagt og mundtlige Aftaler imellem dem var berettiget til at
 quittere Obligationen, naar han kunde opnaae Betaling af 100 Rd. af dens Paalydende, og at der ei heller kunde faaes mere deraf, idet Hans Hansen var insolvent, samt at han har liquideret det af ham oppebaarne Beløb af 100 Rd. i en Modforbring, han havde paa H. Nielsen, paa ca. 175 Rd., hvorom han navnlig i Forveien vil have underrettet H. Nielsen. Bel har nu

Sidsnævnte nægtet at have givet sit Samtykke til, at den omhandlede Gjælb maatte afgjøres ved en Betaling af 100 Rd. — hvilket efter hans Anbringende var langt under Obligationens Værdi — og han vil endog først ved Forhørene i Sagen være bleven vidende om, at Tilstalte havde afgjort Forbringen paa denne Maade, men da H. Nielsen iøvrigt har erkjendt, at han kun ventede, at en Deel af Obligationens Paalydende vilde indkomme, og Tilstalte derhos maa antages at have havt en omfattende Fuldmagt, ifølge hvilken det var overladt til ham efter Sjøn at afgjøre Størrelsen af den Sum, hvorfor den kunde qvitteres, findes det dog ikke, at han ved selve Overenskomsten med Hans Hansens Datter om Gjældens Afgjørelse har paadraget sig noget Strafsansvar. Hvad dernæst angaaer hans Forhold ved selv at beholde de ommeldte 100 Rd., er det vel oplyst, at han har havt Hans Nielsen indtalt for Forligelseskommissionen i Anledning af en Forbring paa denne til Beløb ca. 175 Rd. som Honorar for forskellige Forretninger, som han vil have udført for H. Nielsen; men om dette Mellemværende blev der ved en Sagsførers Medvirkning indgaaet et privat Forlig mellem dem, ifølge hvilket Tilstalte efter Sagsførers Forklaring skulde nøies med et langt mindre Beløb ca. 50 Rd. eller — som det efter det iøvrigt Oplyste maa antages — 30 Rd., der bleve ham contant udbetalte af Sagsføreren, medens der derimod ikke var Tale om, at Tilstalte tillige skulde være berettiget til i sin ommeldte Forbring — der efter Sagsførers Udsagn var i høi Grad opfruet — at liquidere de 100 Rd., som han havde modtaget for den af Hans Hansen udstedte Obligation, og Tilstalte har ogsaa erkjendt, at der ikke under hans Forhandlinger med Sagsføreren, ved hvilke Nielsen ikke var tilstede, var Tale herom, hvorimod han i Forveien i Forligelseskommissionen vil have tilfjendbegivet H. Nielsen personlig, at han agtede at beholde de ommeldte 100 Rd. Dette Sidste har H. Nielsen imidlertid edelig benægtet, ligesom overhovedet at de ommeldte 100 Rd. ere ham godtgjorte ved Liquidation, og da Rigtigheden af denne Nægtelse er bestrøket saavel ved den nysommeldte Sagsførers Forklaring som ved den Forklaring, der er afgiven af en Politiasstent, der ligeledes har havt at gjøre med Tilveiebringelsen af Forliget mellem Tilstalte og H. Nielsen, ligesom endelig ogsaa ved en under Sagen fremlagt Dvittering, som Tilstalte har paategnet Regningen paa hans formeentlige Tilgøbehavende, og i hvilken han blandt Andet erkjender, at dette er ham betalt med 50 Rd., og at han saaledes qvitterer det hele Beløb og ikke har mere at forbre paa denne Regning, men uden at det i Dvitteringen antydes, at de 100 Rd. ligeledes skulde tjene til at afgjøre Forbringen, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til Tilstaltes Foregivende om at have ved Liquidation godtgjort H. Nielsen de omhandlede 100 Rd., idet det navnlig ialfald ikke kan antages, at Saabant er fket med dennes Samtykke, eller at Tilstalte har staaet i den Formening, at et saabant Samtykke var tilstede. Tilstalte maa saaledes anses svigagtigen at have tilvendt sig det omhandlede Beløb, medens dette var ham betroet, hvilket Forhold vil være at henhøre under Straffelovens § 253.

Den Straf, som Tiltalte efter det Foransførte har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder og med særligt Hensyn til Slutningsbestemmelsen i Straffelovens § 251 at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at udrede i Erstatning til Gaardmand Peder Chr. Nielsen i Bølling 2311 Rd. 2 Mk. og til Particulier Hans Nielsen i Rjøbenhavn 100 Rd."

Nr. 36. Gaardmand **Lars Christiansen** (Advocat Henrichsen
efter Ordre),

contra

Gaarbeier **Jens Larsen** (Ingen),

betræffende en Hestehandel.

Rjær Herreds Højesterets Dom af 2den Juli 1872: „Indstævnte, Høker og Gaardmand Lars Christiansen af Nistrup bør for Tiltale af Citanten, Gaarbeier Jens Larsen af Dvergetved i Tolme Sogn i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.“

Viborg Landsoverrets Dom af 17de Februar 1873: „Indstævnte, Gaardmand Lars Christiansen bør, imod at faae den ovenomhandlede, af ham den 3die Juni f. A. paa Hjallerup Marked til Citanten, Gaardmand Jens Larsen solgte Hoppe tilbageleveret, betale til Citanten 75 Rd. med 5 pCt. aarlige Renter af dette Beløb fra den 11te Juni f. A., indtil Betaling skeer, samt Foderpenge fra den 4de Juni f. A., indtil han modtager Hoppen tilbage, efter uvillige, af Retten udmeldte Mænds Ansættelse, dog at Beløbet ikke kommer til at overstige 3 Mk. daglig. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Ibømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkærb efter Loven. Der forelægges Procurator Saaacsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afvigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham for Citanten den 6te Januar d. A. for Dverretten fremlagte Indlæg, der er skrevet paa ustempelt Papir.“

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 14de April d. A. er Højesteret be-
myndiget til at tage denne Sag under Paaktjenbelse, uanset at
dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Ved en Række Vidneforklaringer, der ere afgivne under et af Citanten efter den indankede Doms Affigelse ført Tingsvidne, maa det ansees godtgjort, at den under Sagen omhandlede Hoppe ingenfunde har vliift Tegn til at lide af Dødkuller, medens den tilhørte Citanten, og navnlig ikke heller paa Reisen til Markedet den 3die Juni 1872, hvorhos et af de førte Vidner, der var tilstede ved Handelen, har forklaret, at Hoppen før Handelens Afslutning blev prøvet ved Travning og travede, som funde Heste almindelig pleie at trave. Da nu fremdeles en Høiesteret forelagt Erklæring fra det veterinaire Sundhedsraad gaaer ud paa, at det kan være muligt — om end ikke meget sandsynligt — at de Sygdomstegn, som Hesten frembød den 7de Juni 1872, da den blev undersøgt af Dyrlæge Friis, kunne være opstaaede efter Handelens Afslutning, findes der ikke af Indstævnte ved de af ham førte Vidner og den af ham fremlagte Dyrlægeattest at være tilveiebragt Beviis for, at Hoppen paa den Tid, da Citanten solgte den til Indstævnte, har lidt af Dødkuller, og Citanten vil derfor efter hans Paastrand være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for alle Retter, og det Citantens befalede Sagsfører for Høiesteret tilkommende Salarium bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd. Advocat Henrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag har Citanten, Gaardmand Jens Larsen af Dvergetved — under Paaberaabelse af, at en Hoppe, som han den 3die Juni f. A. paa Sjallerup Marked havde afføbt Indstævnte, Gaardmand Lars Christiansen af Aistrup paa den Betingelse, at denne skulde indestaae for, at Hoppen ikke led af usynlige Feil, havde strax efter Handelens Afslutning vliift sig at være ubrugelig, idet den led af Dødkuller — i 1ste Instants ved Høiesteretten sagsøgt Indstævnte til, imod at faae bemeldte Hoppe tilbageleveret, at betale sig den for samme erlagte

Kjøbesum 75 Rd. med Renter samt Foderpenge med 3 Mt. daglig, regnet fra den 4de Juni f. A., eller efter Rettens Skjøn, og da Indskævnte ved Gjøsteretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har Citanten nu ind-
 anket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine for Gjøsteretten ned-
 lagte Paastande. Indskævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Indskævnte har erkjendt at have solgt den ommeldte Hoppe til Citanten med Forpligtelse til at indstaae Citanten for, at Hoppen ikke havde nogen usynlig Feil, men han har benægtet, at Hoppen, da Handelen fandt Sted, led af eller senere har viist sig at lide af Dødkuller, ligesom Saadant ei heller havde været Tilfældet i de 1½ Aar, hvori den havde været i Indskævntes Besiddelse.

Under et af Citantens for Overretten fremlagt Tingsvidne har et Vidne imidlertid edelig forklaret, at Vidnet, der var tilstede ved Handelen imellem Parterne og en Timestid senere forløb Markedet i Forening med Citanten, bemærkede, allerede forinden Hoppen blev ført bort fra Markedet, at den led af Dødkuller, hvilken Sygdoms Kjendetegn Vidnet af tidligere Erfaring kjendte, ligesom Hoppen ogsaa paa Hjemreisen, der varede fra om Eftermiddagen Kl. 3 à 4 til den følgende Morgen Kl. 5, jævnlig viiste Tegn til at lide af denne Sygdom, idet den, naar den stod, var som død, forblev i den Stilling, man satte den i, saavel med Hoved som med Fødderne og navnlig, naar Forbenene sattes overfors, blev staaende i denne Stilling. Endvidere har et andet Vidne edelig udsagt, at det flere Gange — første Gang om Morgen den 4de Juni f. A., da Citanten kom hjem fra Hjallerup Marked — har seet bemeldte Hoppe, og at den efter Vidnets Formening led af Dødkuller, idet den var døsig og viiste de ovenansførte, af førstnævnte Vidne omfcorelarede Sygdoms-
 tegn, og endelig har en Dyrlæge edelig forklaret, at han i Tiden imellem den 7de og 11te Juni f. A. har efter Citantens Anmodning først underkafst den paagjælbende Hoppe en usiagtig Undersøgelse i Citantens Hjem og derpaa i 2 Dage iagttaget den i Vidnets eget Hjem, og at Hoppen da fremsød de for Dødkuller hos Hesten eiendommelige Symptomer. Dette Vidne har derhos udsagt, at Hoppen maatte antages at have lidt af denne Sygdom ogsaa den 3die f. M., eftersom Sygdommen efter Vidnets Formening ikke vilde kunne være opstaaet i saa kort en Tid, at den kunde hidrøre fra den ved Salget til Citanten foranlebede Forandring af Staldplads og Foder m. m., ligesom det ogsaa under Proceduren for Gjøsteretten er fra Citantens Side uimodsaagt anbragt, at Dødkuller er en Sygdom, der ikke kommer paa eengang, men udvikler sig fra Tid til anden. Ved det saaledes Fremkomne maa det anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Hoppen paa den Tid, da Indskævnte solgte den til Citanten, har lidt af Dødkuller, og Indskævnte vil derfor efter Citantens Paastand være at tilpligte imod at faae den ommeldte Hoppe tilbageleveret at betale til Citanten 75 Rd. med 5 pCt. aarlige Renter af dette Beløb fra Gjøsteretsforvningens Dato den 11te Juni f. A., indtil Betaling steer, samt Foderpenge fra 4de Juni f. A., indtil han modtager Hesten tilbage, efter uvillige, af Retten udmeldte Mænds Ansættelse, dog at Beløbet

ikke kommer til at overflige 3 Mt. daglig. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Der vil være at forelægge Procurator Isaacsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham for Overretten den 6te Januar d. A. for Citanten fremlagte Indlæg, der er skrevet paa ustemplet Papir. Iøvrigt sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet i Henseende til de under Sagen fremlagte Documenter."

Nr. 12. Overretsprocurator **C. Alberti** (Advocat Levinfen)
 contra
 Rebacteur **Robert Watt** (Ingen),
 betræffende trykte Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Mai 1873: „De ovennævnte, i Berlingske Tidende Nr. 217 for 17de September f. A. forekommende, for Citanten, Rebacteur Robert Watt fornærmelige Udblæfser bør være bøde og magteløse, og bør Indstævnte, Overretsprocurator C. Alberti til Statskassen bøde 100 Rd. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 20 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forjaaviddt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udendyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).
 Hielise & Th. Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 15.

Den 25de September.

1874.

Anden extraordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 1ste September.

Nr. 12.

Overretsprocurator C. Alberti

contra

Redacteur Robert Watt (see forrige Nr.).

Høiesterets Dom.

Da den Omstændighed, at der ved Dommen i den den 16de September 1872 paakjendte Sag mellem Parterne ikke fandtes tilstrækkelig Anledning til efter Indstævntes Paastand at mortificere nogle af Citanten under Proceduren om Indstævnte fremsførte Udblæfser — der nærmest gik ud paa, at Citanten havde betegnet Indstævntes under Sagen paaklagede Forhold, for hvilket han ved Dommen ansaaes efter Straffelovens § 216, som et frækt Uresfjænderi — samt til derfor at ansee Citanten med Mulct ikke kunde, ligesaa lidt som bemeldte Doms øvrige Indhold, berettigede Citanten til, som skeet i den under nærværende Sag paataalte Artikel i Berlingske Tidende Nr. 217 for 17de September 1872, i Almindelighed at udtale, at han saaledes har Dom for, at Indstævnte med Føie af ham betegnes som en Uresfjænder, og at han af ham betragtes som en saadan, maa det have sit Forblivende ved den i den indankede Dom med Hensyn til de paaklagede Udblæfser givne Mortification saavel som

ved den Citanten efter Straffelovens § 216 jfr. § 215 idømte Mulct af 100 Rd. til Statskassen og den i Mangel af Betaling substituerede Fængselsstraf. Ibet Dommens Bestemmelse om Procesfens Omkostninger i 1ste Instants ligeledes billiges, vil den kunne stadfæstes med en Tilføining om Fristen for Bødens Udrebelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Udrebelse fastsættes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den inbankede Doms Præmisses heber det: „Citanten, Redacteur Robert Watt paastaar under nærværende Sag nogle af Indskævnte, Overretsprocurator E. Alberti i en Artikel i Berlingske Tidende Nr. 217 for Tirsdagen den 17de September f. A. fremsatte, for Citanten formeentligt fornærmelige Udtaleser mortificerede og Indskævnte derfor anset efter Straffelovens § 216 eller ialfald § 217 samt tilsligtet at udrede Sagens Omkostninger stadesløst.

Den nævnte Artikel, der er forsynet med Indskævntes Underkrift, er saalydende:

„Til Fuldstændiggjørelse af nærværende Blads Referat af den igaar i Landsover= samt Hof= og Stadsretten assagte Dom i den af mig imod Redacteur Robert Watt for Urefornærmelser imod mig t „Dagens Nyheder“ anlagte Retssag finder jeg Anledning til at kundgjøre Følgende:

Redacteur Watt havde under Proceduren paastaet forskellige Udtalelser af mig om hans Forhold mortificerede og mig mulcteret for usømmelig Skrivemaade ved Dommen. Til Exempel havde jeg i mine Indlæg betegnet hans Forhold som et „Urefskjænderi, der udsolber en saa topmaalt Stamløshed, som man neppe vil kunne opvise i noget anstændigt dansk Blad“, ligesom jeg ogsaa gjentagende havde betegnet hans Forhold som „et frækt Urefskjænderi“. Dommens Præmisses indeholde den Udtalelse, at Retten ikke finder Anledning til at tage Redacteur Watts Paastaande om Mortification og Mulct tilfølg. Jeg har saaledes en Dom for, at Redacteur Robert Watt med Føie betegnes af mig som en Urefskjænder. Under et i Anledning af Sagen optaget Tingsvidne har Candidatus politicus E. Carstensen, forhen Redacteur af „Dagens Nyheder“, beediget, at han er Forfatter til den paagjældende Urefornærmelse imod mig. Presselovens Bestemmelser ere til Hindre for, at jeg har kunnet drage

ham til Ansvar som Injuriant; derfor maa jeg indskrænke mig til at offentliggjøre, at jeg har hans egen Tegn for, at han er Dphavsmænd til „et Uressfjænderi af en topmaalt Skamløshed“, og at Hr. C. Carstensen ligesom Redacteur Watt betragtes af mig som en Uressfjænder. Disse Linier fremkomme deels for at værgе om min Agtelse deels som et Bidrag til at oplyse, hvorledes to Redactører, der give sig Udsende af at respectere den offentlige Mening i Kjøbenhavn, omgaaes med Næstens gode Navn og Rygte.“

De af Artiklens Ubladser, hvorover Citanten anker, ere følgende:

1) „et Uressfjænderi, der indeholder en saa topmaalt Skamløshed, som man neppe vil kunne opvise i noget anstændigt dansk Blad“, fremdeles „et frækt Uressfjænderi“.

2) „Jeg har saaledes en Dom for, at Redacteur Robert Watt med Fjæie betegnes af mig som en Uressfjænder.“

3) „Redacteur Watt betragtes af mig som en Uressfjænder.“

Indskævnte har paastaet sig frifunden og Citanten tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger, idet han formener, at nærværende Rets Dom af 16de Septbr. 1872 i en af ham imod Citanten anlagt Injuriesag har, ved ikke, som af Watt paastaet, at anvende Mulct og Mortification for de ovennævnte Ubladser, der af Alberti under hiin Sag vare fremførte, givet ham Hjæmmel til at udtale sig om Citanten, saaledes som steet er i det her under Sagen paalagtebe Inserat.

Denne Indskævntes Formening findes imidlertid ikke at kunne gives Medhold; thi hvad enten Retten ved i den forommeldte Sag ikke at have fundet tilstrækkelig Anledning til Mulct og Mortification har grundet denne sin Bestemmelse paa den Betragning, at Ubladserne efter deres Indhold ikke skjønnes at have krænket Rettens Værdighed, og saaledes har overladt Paatalen under en særlig Sag til den Fornærmede, eller paa Bestaffenheden af det Forhold, der fra Watts Side var udviist imod Alberti, og som i bemeldte Dom Characteriseres som „i høi Grad ærekrænkende“, og hvorfor Watt ved Dommen blev, som anført, anseet efter Straffelovens § 216 cfr. § 215, saa følger dog heraf alene, at Retten ikke har fundet Albertis Ubladser strafbare eller egne til Mortification i bemeldte individuelle Sag, hvorimod Rettens Bestemmelse i saa Henseende ikke findes at hjemle Alberti nogen Ret til under andre Forhold at gjentage Ubladserne eller til i Almindelighed at udtale, at han har Dom for, at Watt med Fjæie af ham betegnes som en Uressfjænder, eller til at offentliggjøre, at Watt af ham betragtes som en Uressfjænder.

Men herefter vil Indskævnte ikke kunne undgaae at ansees efter Straffelovens § 216 cfr. § 215, og findes Straffen at kunne ansættes til en Mulct af 100 Rd. til Statskassen, hvilken Mulct i Mangel af fuld Betaling bliver at afløse med simpelt Fængsel i 30 Dage, hvorhos de paalagte Ubladser ville være at mortificere, ligesom Indskævnte vil have at godtgjøre Citanten Sagens Omkostninger med 20 Rd.

Det fornødne fæmplede Papir er i Sagen forbrugt.“

Nr. 13. Overretsprocurator **C. Alberti** (Advocat Lebinsen)
contra

Redacteur, Cand. polit. **Carl Carstensen** (Ingen),
betræffende trykte Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Mai 1873: „De ovennævnte, i Berlingske Tidende Nr. 217 for 17de September f. A. forekommende, for Citanten, Redacteur, Cand. polit. Carl Carstensen fornærmelige Ubladefler bør være bøde og magtesløse, og bør Indstævnte, Overretsprocurator Alberti til Statskassen bøde 100 Rd. eller, saafremt denne Bøde ikke fulbt betales, hensesættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 20 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Det maa billiges, at det ved den indankede Dom er antaget, at Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de September 1872 i en af Citanten mod Redacturen af „Dagens Nyheder“ N. Watt anlagt Injuriefag, ikke har — ved ikke, som af Watt paaftaaet, at anvende Mortification og Mulct for Ubladefler, der af Citanten under hiin Sag vare fremsførte — givet Citanten Besøielse til at udtale sig om Indstævnte, som steet er i det under nærværende Sag paaklagte Inserat. Vel har Indstævnte under et Tingsvidne i hiin Sag vedkjendt sig, at det Udryk, for hvilket fornævnte Redacteur under den blev søgt og domfældt, hidrører fra ham; men heri indeholdes ikke Hjemmel for Citanten til de mod Indstævnte brugte Ubladefler og i Særbelesghed ikke til i Almindelighed at tilkjendegive, at Indstævnte af ham betragtes som en Vrestjænder. Citanten kan derfor ikke undgaae for de paaklagte Ubladefler, saaledes som ved den indankede Dom antaget, at ansees efter Straffelovens § 216 jfr. § 215. I Henhold hertil og idet Dommens Bestemmelser saavel om Straffen som om Mortificationen og Processens Omkostninger i første Instants billiges, vil den være at stadfæste med en Tilføining om Fristen for Bødens Udbedelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Udbredelse fastsættes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den inbantebe Doms Præmisser heber det: „Citanten, Redacteur, Cand. polit. Carl Carstensen paasaaer under nærværende Sag nogle af Indskævnte, Oberretsprocurator Alberti i en Artikel i Berlingske Tidende Nr. 217 for Tirsdagen den 17de September f. A. fremsatte, for Citanten formentligt fornærmelige Udtalelser mortificerede og Indskævnte derfor anseet efter Straffelovens § 216 eller ialfsald § 217 samt tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger Stadesløst.

Den nævnte Artikel, der er forsynet med Indskævnets Underkrift, er saalydende:

„Til Fuldstændiggjørelse af nærværende Blads Referat af den igaar i Landsover- samt Hof- og Stadsretten affagte Dom i den af mig mod Redacteur Robert Watt for Urefornærmelser imod mig i „Dagens Nyheder“ anlagte Retsag finder jeg Anledning til at kundgjøre Følgende: Redacteur Watt havde under Proceduren paasaaet forskjellige Udtalelser af mig om hans Forhold mortificerede og mig mulcteret for usømmelig Skrivemaade ved Dommen. Til Exempel havde jeg i mine Indlæg betegnet hans Forhold som „et Urefstjænderi, der udfolder en saa topmaalt Stamløshed, som man neppe vil kunne opvise i noget anstændigt dansk Blad“, ligesom jeg ogsaa gjentagende havde betegnet hans Forhold som „et frækt Urefstjænderi“. Dommens Præmisser indeholde den Udtalelse, at Retten ikke finder Anledning til at tage Redacteur Watts Paasaaende om Mortification og Mulct tilfølg. Jeg har saaledes en Dom for, at Redacteur Robert Watt med Høie betegnes af mig som en Urefstjænder. Under et i Anledning af Sagen optaget Tingsvidne har Cand. polit. E. Carstensen, forhen Redacteur af „Dagens Nyheder“, beediget, at han er Forfatter til den paagjældende Urefornærmelse imod mig. Presselovens Bestemmelser ere til Hindre for, at jeg har kunnet drage ham til Ansvar som Injuriant; derfor maa jeg indskrænke mig til at offentliggjøre, at jeg har hans egen Eed for, at han er Ophavsmand til „et Urefstjænderi af en topmaalt Stamløshed“, og at Hr. E. Carstensen ligesom Redacteur Watt betragtes af mig som en Urefstjænder. Disse Linier fremkomme deels for at værge om min Agtelse deels som et Bidrag til at oplyse, hvorledes to Redacturer, der give sig Udseende af at repræsentere den offentlige Mening i Kjøbenhavn, omgaaes med Næstens gode Navn og Rygte.“

De af Artiklens Ubladesser, hvorover Citanten anker, ere følgende:

1) „at jeg har hans Eed for, at han er Ophavsmand til et Vredsfjænderi af en topmaalt Skamløshed.“

2) „at Hr. C. Carstensen . . . betragtes af mig som en Vredsfjænder.“

Indskævnte har paastaet sig frifunden og Citanten tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger, idet han formener, at nærværende Rets Dom af 16de September s. A. i en af ham imod Redacteur Watt anlagt Injuriessag bar', ved ikke, som af Watt paastaet, at anvende Mulct og Mortification for de Ubladesser, der af Alberti under hiin Sag vare fremsførte, givet ham Hjemmel til at udtale sig ikke blot om Watt, men ogsaa om Citanten Carstensen, som stæet er i det her under Sagen paaklagede Inserat, efterjom Carstensen under det i Inseratet ommeldte Tingsvidne har erkjendt at være Forfatter til den under hiin Sag paaklagede Artikel, for hvilken Watt ved den nævnte Dom blev anseet efter Straffelovens § 216 cfr. § 215.

Denne Indskævntes Formening findes imidlertid ikke at kunne gives Medhold; thi hvad enten Retten ved i den forommeldte Sag ikke at have fundet tilstrækkelig Anledning til Mulct og Mortification har grundet denne sin Bestemmelse paa den Betragtning, at Ubladesserne efter deres Indhold ikke skjønnes at have krænket Rettens Værdighed, og saaledes har overladt Paataalen under en særlig Sag til den Fornærmede, eller paa Bestaffenheden af det Forhold, der fra Watts Side var ubviist imod Alberti, og som i bemeldte Dom characteriseres som „i høi Grad ærekrænkende“, og hvorfor Watt ved Dommen blev, som anført, anseet efter Straffelovens § 216 cfr. § 215, saa følger dog heraf alene, at Retten ikke har fundet Albertis Ubladesser strafbare eller egnede til Mortification i bemeldte individuelle Sag, hvormod Rettens Bestemmelse i saa Henseende, navnlig ligeoverfor Citanten Carstensen, der end ikke var Part i den nævnte Sag, ikke findes at kunne give Indskævnte Alberti nogen Besøielse til at offentliggjøre, at der haves Carstensens Eed for, at han er Ophavsmand til „et Vredsfjænderi af en topmaalt Skamløshed“, og at bemeldte Carstensen af ham betragtes som en Vredsfjænder.

Men herefter vil Indskævnte ikke kunne undgaae at ansees efter Straffelovens § 216 cfr. § 215, og findes Straffen at kunne ansættes til en Mulct af 100 Rd. til Statskassen, hvilken Mulct i Mangel af fuld Betaling bliver at afløse med simpelt Fængsel i 30 Dage, hvorhos de paaklagede Ubladesser ville være at mortificere, ligesom Indskævnte vil have at godtgjøre Citanten Sagens Omkostninger med 20 Rd.

Forjaavidt angaaer den af Indskævnte under Proceduren brugte Ubladelse „Citantens infame Forhold imod mig“, findes der ikke tilstrækkelig Anledning til efter Citantens Paastand herfor at anvende Mulct eller Mortification.

Det fornødne stemplede Papir er i Sagen forbrugt.“

Nr. 142.

Advocat Nellemann
contra

Arrestanten **Peder Pedersen** (Defensor Henriksen),
der tiltales for Tyveri.

Kronborg vestre Birkis Extrarets Dom af 12te Mai 1874:
„Arrestanten Peder Pedersen bør behandles i Overeensstemmelse
med den ovennævnte allerhøjeste Resolution af 29de Marts 1873.
Saa bør Arrestanten endvidere betale alle af Actionen lovligt
flydende Omkostninger, herunder Salair til Actor, Procurator
Holch 5 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 4 Rd. At efter-
kommes under Afsærb efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Juli
1874: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair
til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonsen
og Gottschald betaler Arrestanten Peder Pedersen 5 Rd. til hver.
At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger
Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankebe
Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:
Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne
Nellemann og Henriksen for Højesteret betaler
Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankebe Doms Præmisses hedder det: „Da nærværende, mod
Arrestanten Peder Pedersen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold an-
lagte, i første Instans ved Kronborg vestre Birkis Extraret paadømte Sag
alene ifølge Arrestantens Begjæring er indanket hertil, foreligger til Overrettens
Paadømmelse ifkun følgende Forhold, i hvilke Arrestanten ved den indankebe
Dom er funden skyldig.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det til-
strækkelig godtgjort, at han en Nat i afvigte Vinter, som det maa antages,
mellem den 2den og 3die Februar d. A. paa en Tid, da Beboerne vare iseng,
har for at udøve Tyveri banet sig Afgang til det af Snekler Hans Christensen
og dennes Svigerfader, Huusmand Peder Jørgensen beboede Huus i Maarum
Linghuse ved at frabsie de Søm, med hvilke Binduet til Sneklerværkstedet
var fastgjort, ubtage Binduet og gennem Aabningen slige ind i Værkstedet, der

ved uafsaafede Døre stod i Forbindelse med Familiens Sobeværelse, og hvor han tilegnede sig en i et Stab værende Glarmesterdiamant, der tilhørte Hans Christensen, og som er vurderet af Røttens Vidner til 3 Rd., men af Besjaaerne antages ved Borttagelsen at have haft en Værdi af 4—5 Rd., og et Peder Jørgensen tilhørende Par Støvler, der stod paa Gulvet, og som efter Besjaaernes af Arrestanten godkjendte Ansættelse i Bemægtigensens Dieblik havde en Værdi af 5 Rd., men i den Stand, hvori de forefandt hos Arrestanten, vurderedes til 2 Rd. hvorimod det førstnævnte Forhold efter sin Befkaffenhed i og for sig henhører under Straffelovens § 229 Nr. 4 sidste Punctum.

Arrestanten, der er født den 3die October 1806, er blandt Andet bleven anseet ifølge Højesteretsdom af 24de December 1838 for kvalificeret Indbrudstyveri i Genhold til Frdn. 20de Februar 1789 § 4 med Straf af Fængningsarbejde paa Livstid og Kagstrøgning, af hvilke Straffe dog den sidstnævnte blev ham eftergivet ved kongelig Resolution af 30te Januar 1839. Han blev derefter ved kongelig Resolution af 3die October 1849 løsladt paa de sædvanlige Billaar, dernæst ifølge Højesteretsdom af 17de December 1852 for Hæleri dømt til at behandles efter den sidstnævnte kongelige Resolution, atter løsladt paa de sædvanlige Billaar ved kongelig Resolution af 4de October 1861, derefter ved Højesteretsdom af 1ste Juni 1864 for Hæleri dømt til at behandles i Overensstemmelse med denne kongelige Resolution og paany løsladt ved kongelig Resolution af 29de Mars f. A. paa samme Billaar. Det maa derfor billiges, at han ved den indankede Dom er dømt til at behandles i Overensstemmelse med den seneste Løslabelsesresolution. Da derhos bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste."

Nr. 148.

Advocat Nellesmann
contra

Arrestantinden **Ane Cathrine Hartvig, Sanders** Hustru
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Juli 1874: „Arrestantinden Ane Cathrine Hartvig, Sanders Hustru bør straffes med Forbringingshuusarbejde i 18 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Steinthal og Salomonsen med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nellemann og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Da Arrestantinden Ane Cathrine Hartvig, Sanders Husfru, som er langt over criminel Lavalder og bl. A. anseet ved Høiesteretsdom af 1ste September 1863 efter Forordning 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, hvilken Straf hun havde udstaaet den 8de April 1868, under nærværende, mod hende efter den senest udfædte Actionsordre for Tyveri anlagte Sag er ved egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have den 2den April d. A. frastjaaet Arbeidsmand Niels Christian Kjerulf et Beløb af 5 Mk. 1 fl, som hun under sit Ophold i hans Bolig tilvændte sig i en Vinduesklarm, hvor det var henlagt, vil hun, der maa antages ved bemeldte Feilighed at have været noget beruset, men efter hendes egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste ikke i nogen Grad, der kan have Indflydelse paa Spørgsmaalet om hendes Tilregnelighed, være at ansee efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneber.“

Onsdagen den 2den September.

Nr. 154.

Advocat Hindenburg
contra

Arrestanten, Muursvend **Andreas Sørensen** (Def. Henriksen), der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Muckabell Birks Politirets Dom af 29de Juni 1874: „Arrestanten, Muursvend Andreas Sørensen af Faaborg bør hensættes til Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage og derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de August 1874: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor for Overretten, Procurator W. Møller betaler Arrestanten Andreas Sørensen 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stabsfæste, hvorhos der efter den iøvrigt først her

for Retten neblagte Paastand bliver at tilkjende den for Overretten bestilte Defensor et Salarium af 5 Rd., som udredes af Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Randsver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, hvorhos Procurator Nissen for Overretten tillægges et Salarium af 5 Rd., som udredes af Tiltalte. Saa betaler og Tiltalte i Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henriks= sen for Høiesteret 10 Rd. til hver.

I den indkomne Doms Præmisses hebdet: „Da det under nærværende, fra Muckadell Birks Politiret hertil indkomne Sag ved egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er tilstrækkeligen oplyst, at Arrestanten Andreas Sørensen, der mange Gange tidligere har været straffet for Løsgængeri og Betleri, senest ved Baag Herreds Politirets Dom af 21de November f. A. med 180 Dages Evangsarbejde, paany har gjort sig skyldig i disse Lovovertrædelser, idet han fra den 26de Mai til den 19de Juni d. A. er drevet omkring paa Landet i Fyen og uden at søge Arbejde [har] ernæret sig ved Betleri, maa det billiges, at Arrestanten, der er født den 16de April 1835, ved den den 29de Juni d. A. afsagte Politiretsdom er anseet efter Lov 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5, og da den valgte Straf af 180 Dages Arbejde i Odense Evangsarbejdsanstalt findes passende, vil bemelte Dom, der retteligen har paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste.“

Nr. 22. Practiserende Læge, Krigsraad **C. L. Prieme** og
 Hygningssinspecteur, Architect **Ferdinand Jensen**
 (Advocat Henriks=sen efter Ordre),

contra

forhenværende Commandeersergent **Maack** (Sngen),
 be træffende Titanernes Forpligtelse til at afgive Vidnesforklaring
 under en Sag mellem Indstævnte og Grosserer B. Hartvigsen
 samt Marschandiser Sørensen.

Rjøbenhavns Amts søndre Birks Rets Kjendelse af 8de Mai 1872: „Den paastævnte Vidnesførsel vil være at fremme.“

Randsver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 1ste September 1873: „Den paaankede Kjendelse bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Procurator Beher forelægges en Frist af 8 Dage fra denne Doms Affigelse til at

berigtige Stemplingen af det af ham den 23de Juni d. A. fremlagte Indlæg."

Høiesterets Dom.

Af de Vidnespørgsmaal, der ere fremsatte under det i den indankede Dom omhandlede Tingøvidne, men som Citanterne have paastaet sig fritagne for at besvare, findes de under Nr. 1, 2, sidste Deel af 3b og 4 anførte ikke at være af saadant Indhold, at den remfattede Indsigelse kan ansees tilstrækkelig begrundet. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Tilstedeligheden af de øvrige Qvæstioner bemærkes, at Citanterne findes at maatte være fritagne for som Vidner at besvare Qvæstioner, der ikke gaae ud paa at erfare, hvad de ved den i Dommen ommeldte Undersøgelse havde iagttaget, men til hvilke Meninger de vare komne. navnlig om Aarsagerne til og Indflydelsen af den forefundne factiske Tilstand, samt hvorledes denne kunde forandres, og hvilken Dom de fælde over den indgivne Klage; hvorved de maatte gjøre Rede for den af dem i Bestillings Medfør i et offentligt Anliggende udviste Virksomhed og meddele, hvilke Anstuelser de havde dannet sig og gjort gjældende under Raadslagningerne med deres Colleger i vedkommende Sundhedscommission. Ligesom Saadant vilde være i Strid med de Grundsætninger, hvorfra Lov om Erklærings Meddelelse af 2den Februar 1866 kun indenfor visse Grændser tilsteder Afvigelse, saaledes maa Besvarelsen af Spørgsmaal, der gaae ud paa at erhverve et sagkyndigt Skjøn, i Reglen være Gjenstand for en Skjønnsforretning.

3 Henhold til det Anførte vil Citanternes Protest være at give Medhold med Hensyn til de under Nr. 3a, første Deel af 3b, 5, 6, 7, 8 og 9 opstillede Qvæstioner, hvorved endnu bemærkes, at det ikke kan komme i Betragtning, om Indstævnte maatte have forsømt betimeligen at fikre sig andet Beviis.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Advocat Henriksen tilkommende Salarium vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den paastævnte Vidnespørsel kan alene nyde Fremme med Hensyn til de under Nr. 1, 2, sidste

Deel af 3b og 4 anførte Vidnespørgsmaal. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd. Advocat Henriksen tillægges i Salarium for begge Retter 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efter Grosserer Hartvigsen havde rettet en Klage til Sundhedscommissionen for Frederiksberg Sogn over Befkaffenheden i sanitair Henseende af den af ham beboede Leilighed i Eiendommen Nr. 7 paa Laarnborg Vej, der tilhørte Indstævnte, forhenværende Commandeersergent Maack, bleve Citanterne, Krigsraad, Løge C. F. Prieme og Byggningsinspecteur Ferd. Jensen, der begge vare Medlemmer af bemeldte Commission, af dennes Formand anmodede om tjenstlig at tage Syn over bemeldte Leilighed paa Sundhedscommissionens Vegne, og under 23de Januar 1871 afgave Citanterne derefter en Erklæring eller Indberetning til Commissionens Formand om Resultatet af den af dem foretagne Undersøgelse. Under en Sag, som Indstævnte senere anlagde her ved Retten mod Grosserer Hartvigsen og dennes Cautionist, Marschandiser Sørensen til Betaling af Leie for den af Hartvigsen i fornævnte Eiendom beboede Leilighed, fremlagde Indstævnte den af Citanterne afgivne Erklæring, og da Erklæringens Rigtighed og Beviidskraft blev benægtet, paastævnte han et Tingsvidne ved Kjøbenhavns Amts søndre Virk, under hvilket han forlangte Citanterne afhørte som Vidner efter endeel dem forelagte Spørgsmaal, der væsentlig tilfugtede at faae Indholdet af Erklæringen af 23de Januar 1871 edelig bekræftet.

Citanterne protesterede imidlertid imod at afgive Vidnesforklaring i Sagen, og da deres Protest blev forkastet ved Virketingsets Kjendelse af 8de Mai s. A., hvorved Vidnesagen tillagdes Fremme, have de indanket denne Kjendelse her for Retten, hvor de efter medbeelt Bevilling til fri Proces ved deres bestilte Sagsfører, Høiesteretsadvocat Henriksen have paastaet principalt Kjendelsen forandret derhen, at der nægtes den paastævnte Vidnesførelse Fremme, saaledes at Citanternes Protest imod at afgive edelig Forklaring angaaende de til dem rettede Spørgsmaal i det Hele gives Medhold, subsidiært, at de fritages for at besvare deels de Spørgsmaal, som gaae ud paa det Samme som den af dem afgivne Erklæring, deels de Spørgsmaal, som sigte til at afkaste dem et rent Skjøn, hvorhos de i alle Tilfælde have paastaet Indstævnte tilpligtet at udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til den bestilte Sagsfører, hvilket ialfald er paastaet udredet af det Offentlige. Indstævnte har derimod paastaet Kjendelsen stadfæstet og Citanterne paalagte Appellens Omkostninger.

Citanterne have væsentlig støttet deres Protest mod at afgive den dem affordrede Bidneforklaring deels derpaa, at, hvad de have erfaret ved deres Undersøgelse af den omhandlede Leilighed, have de erfaret som communale Bestillingsmænd, nemlig som Medlemmer af Sundhedscommissionen og paa dens Begne og alene i det Offentliges Interesse, saa at de formeentlig ikke kunne være pligtige at vidne derom under en i privat Interesse anlagt Sag, saa meget mindre som de communale Embeds- og Bestillingsmænd ellers vilde kunne bebyrdes med en Mængde ved deres communale Stilling forantledigede Ulemper og Ubehageligheder, navnlig Tidsspilde, deels derpaa, at, da de foreliggende Bidneqvæstioner væsentlig kun ere en Omfkrivning af Citanternes Erklæring af 23de Januar 1871, gaaer Bidnesørfjelen i Virkeligheden ud paa at erhverve et Skjøn af Citanterne, hvilket de ikke kunne være pligtige at afgive uden retslig Udmeldelse, deels derpaa, at Erklæringen af 23de Januar 1871 ogsaa uden Tøvsættelse har offentlig Troværdighed.

Hvad Citanterne saaltes have anført, findes imidlertid ikke at kunne begrunde den nedlagte Protest. Indstævnte maa gives Medhold i, at der til Fritagelse for den almindelige Bidnepligt maa forbres særlig Lovhjemmel, men en saadan høves ikke for at fritage communale Embedsmænd og Bestillingsmænd for at vidne om, hvad de i Embeds eller Bestillings Medfør maatte have erfaret, og den kan ikke begrundes ved den med Bidnepligten forbundne Uleilighed og Tidsspilde, der er fælles for alle Bidner. Forsaavidt Citanterne mene, at der ved deres Bidneforklaring vilde afkræves dem et Skjøn, som de ikke kunne være pligtige til at afgive, bemærkes, at paa den ene Side gaae Bidneqvæstionerne væsentlig ikke ud paa at erholde noget Skjøn af Citanterne, men kun paa at erholde deres Forklaring om, hvad de have erfaret ved det af dem i sin Tid afholdte Syn, og forsaauidt enkelte Dvæstioner gaae ud paa at erholde et Skjøn af Citanterne, staaer det paa den anden Side disse frit for at unblade at besvare disse Dvæstioner, forsaauidt de ikke ere istand dertil, medens det, hvis de besvare Dvæstioner, der maae betragtes som indeholdende et Skjøn, ved Dommen i Hovedsagen vil være at afgjøre, hvilken Betydning der kan tillægges et saadant uden foregaaende retslig Udmeldelse afgivet Skjøn. Forsaavidt Citanterne endelig have støttet Protesten paa, at Erklæringen af 23de Januar 1871 ogsaa uden Tøvsættelse har offentlig Troværdighed, bemærkes, at, selv om Erklæringen kunde betragtes som et offentligt Document, er den ialfald ikke et offentligt Document af den Art, hvis Indhold Lovgivningen har tillagt bevisende Kraft, saalænge Rigtigheden af Indholdet ikke modbevises; men hertil kommer, at Bidneqvæstionerne ikke indskrænke sig til Erklæringens Indhold, men ogsaa indbrage andre Puncter under Bidnesørfjelen. Ingen af Citanternes Paastænde stjømmes saaledes at kunne tages tilfølg, hvorimod den paaatende Kjendelse vil være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at kunne ophæves, og vil der som Følge af Sagens Udsald ikke kunne tilkjendes Advocat Henrichsen, hvis Sagsførelse har været lovlig, noget Salair.

Der vil være at forelægge Procurator Beyer en Frist af 8 Dage fra

denne Doms Affigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 23de Juni d. A. fremlagte Indlæg; isørigt er Stempellovgivningen ikke overtraadt under Sagen her for Retten."

De omhandlede Vidnespørgsmaal lyde saaledes:

1. Kjender Vidnet Sagens Parter, forhenværende Commandeersergent Maad og Grosferer Hartvigsen samt Marschandiser Sørensen?
2. Har Vidnet efter Anmodning af Formanden for Sundhedscommissionen for Frederiksberg, den daværende Virkedommer sammesteds i Januar Maaned f. A. i Forening med Bygningsinspecteur Jensen i Anledning af en fra Indrævnte Hartvigsen til Sundhedscommissionen indgiven Besværing over, at den af ham i Eendommen Nr. 7 paa Taarnborgvej beboede 1ste Salsleilighed var ubeboelig, besigtiget denne Leilighed?
- 3a. Erindrer Vidnet, hvem dets og Bygningsinspecteur Jensens Rapport af 23de Januar f. A. til Sundhedscommissionens Formand bedes foreviist, at Resultatet af det fornævnte Syn var, at Vidnet og Bygningsinspectøren efter at have ladet en Deel af Tapetpapiret aftage erklærede, at hele Leiligheden var indrettet paa en særdeles hensigtsmæssig og forsvarlig Maade saavel med Hensyn til Ventilation som i alle andre Henseender, at den i Leiligheden tilstedeværende Fugtighed alene hidrørte fra Leilighedens Henslaaen i ubeboet og uopvarmet Tilstand under det da stedfundne Frostveir?
- 3b. Blev det saaledes af Vidnet og Bygningsinspectøren antagne Resultat af Undersøgelsen yderligere bestyrket ved et Syn paa Localiteterne af Stueetagen sammesteds, og foresandt man her alle Murene i tør Tilstand?
4. Havde Murene i Stueetagen samme Lykkelse som paa 1ste Sal?
5. Ansaae Vidnet og Bygningsinspectøren efter det saaledes anstillede Syn den af Hartvigsen til Sundhedscommissionen indgivne Klage for aldeles ubegrundet?
6. Vor Fugtigheden af saa ringe Betydning, at den kunde have været fjernet ved nogle Dages Opvarmning af Værelserne?
7. Mener Vidnet, at Fugtigheden slet ikke vilde have viist sig, hvis Leiligheden stadig havde været opvarmet?
8. Kan Røgning af Mad i Værelserne have været en medvirkende Aarsag til Fugtigheden?
9. Formener Vidnet, at Leiligheden, saaledes som den ved Undersøgelsen foresandtes, i nogen Maade kunde være skadelig for Sundheden at beboe?

Nr. 105. Lithographist Sliber **Jens Peder Hansen**

(Advocat Levinsen efter Ordre)

contra

Ane Kirstine Hansen (Barn),

betræffende Citantens Forpligtelse til at ubrede Alimentationsbidrag til et af Indstævnte født vægte Barn.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de August 1873:
„Hvis Indklagede, lithographist Sliber Jens Peder Hansen inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Eed bekræfter, at han ingen-
sinde har pleiet legemlig Omgang med Klagerinden Ane Kirstine Hansen af Høsterkjøb, bør han for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Men træster han sig ikke til at aflægge saadan Eed, bør han til det af Klagerinden den 17de Januar d. A. udenfor Ægteftab fødte Barn August Hansens Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel til dets fhybte 14de Aar betale et saadant Bidrag, som Øvrigheden bestemmer.“

Høiesteret's Dom.

Efter Bestaffenheden af den af Indstævnte mod Citanten fremsatte Sigtelse, der gaaer ud paa, at han er Fader til det i den indankede Dom omhandlede, af hende den 17de Januar f. A. fødte Barn, til hvis Underhold og Opdragelse hun fordrer Bidrag af Citanten, idet hun nærmere har forklaret, to Gange, nemlig midt i April og midt i Mai Maaned 1872 at have havt legemlig Omgang med ham, har der ikke været Tvivl til, som ved Dommen er steet, at lade den Citanten i Medfør af Lovens 6—13—5 paalagte Eed lyde paa, at han ingen-
sinde har pleiet legemlig Omgang med Indstævnte, hvormod Eeden efter Citantens for Høiesteret nedlagte Paastrand findes at burde gaae ud paa, at han ikke har havt legemlig Omgang med Indstævnte paa en saadan Tid, at han kan være Fader til det omhandlede Barn.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Citantens befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salarium vil være at ubrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Naar Citanten inden 4 Uger efter denne Høieste-
retsdoms Forkyndelse efter lovlig Omgang inden
sit Børneting med Eed bekræfter, at han ikke har
havt legemlig Omgang med Indstævnte paa en
saadan Tid, at han kan være Fader til det af
hende den 17de Januar 1873 fødte Barn August
Hansen, bør han for hendes Tiltale i denne Sag
fri at være. Trøster han sig derimod ikke til
saadan Eed at aflægge, bør han til bemeldte
Barns Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel
til dets fyldte 14de Aar betale et saabant Bidrag,
som Øvrigheden bestemmer. Processens Omkost-
ninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen
betaler Indstævnte 5 Rd. Advocat Levinsen til-
lægges i Salarium for Høiesteret 40 Rd., der ud-
rebes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Indklagede, litho-
graphist Eliser Jens Peder Hansen, som under nærværende, ifølge Begjæ-
ring fra Overpræsidenten i Kjøbenhavn anlagte Sag af Klagerinden Ane Kir-
stine Hansen af Høsterkjøb paaaaes tilpligtet som Fader til det af hende
den 17de Januar dette Aar udenfor Ægtekab fødte Barn August Hansen at
betale et saabant Bidrag til bemeldte Barns Underhold og Opdragelse fra dets
Fødsel til dets fyldte 14de Aar, som Øvrigheden bestemmer, har benægtet no-
genfinde at have pleiet legemlig Omgang med Klagerinden, og der ikke for
Sigtelsens Rigtighed er tilveiebragt Beviis eller fremkommet noget til Be-
styrkelse for samme, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at
gjøre afhængig af Indklagedes Eed, saaledes at han, hvis han inden en Frist,
der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter fore-
gaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Eed bekræfter, at han ingen-
finde har pleiet legemlig Omgang med Klagerinden, vil være at frifinde for
hendes Tiltale, men i modsat Fald at dømmes efter hendes i Forordningen af
14de October 1763 jfr. Placat 6te December 1839 hjemlede Paaastand.“

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 16.

Den 16de October.

1874.

Anden extraordinaire Session.

Onsdagen den 2den September.

Nr. 143.

Advocat Henrichsen

contra

Arrestanten **Carl Frederik Dalhoff** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Bedrøgeri og Falsk.

Criminal- og Politiretens Dom af 4de Juli 1874: „Arrestanten Carl Frederik Dalhoff bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og betale i Erstatning til Guldsmedeforeningen for Syge og Begravelse i Kjøbenhavn 782 Rd. 5 Mk. 13 ø. Saa udreder han og denne Actions Omkostninger og derunder Salarier til Actør og Defensor, Procuratorerne Alberti og Justitsraad Petersen med 10 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

De Tiltalte under nærværende Sag overbeviste, i den ind-
ankede Dom fremskillede Forbrydelser blive efter de dermed for-
bundne Omstændigheder at hense under Bestemmelserne i
Straffelovens § 253 og § 263 samt §§ 274 og 275, jevnførte
med § 268, og da den valgte Straf af 2 Aars Forbedringshuus-
arbejde findes passende, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Er-
statningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, kunne
stadsfæstes.

XVIII Hærgang.

Thi kjenbes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Henriksen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Arrrestanten Carl Frederik Dalhoff, som er født den 9de April 1827 og ikke funden forhen straffet, for Bedrageri og Falsk anlagte Sag er det ved hans egen, af det isvrigt Oplyste beslyrkede Tilsaælse bevist, at han i Egenstøb af Kasserer ved „Guldsmedeforeningen for Syge og Begravelse i Kjøbenhavn“ har gjort sig skyldig i de ham paa sigtede Forbrydelser.

Efterat han i Aaret 1859 var bleven antaget som Kasserer for fornævnte Forening, har han, som i denne Egenstøb havde endeel af de denne Forening tilhørende Midler i sin Baretægt og efter de for Foreningen gjældende Vedtægter skulde, saavidt gjørligt, holde dem indsatte i Sparekassen „Biluben“, siden Slutningen af August Maaned 1865 svigagtig af fornævnte Midler forbrugt et Beløb, som ved Opgjørelse har vrist sig at udgjøre 725 Rb. 1 Mk. 14 $\frac{1}{2}$, hvilke Beløb, paa en Ubetydelighed nær Alt, hvad han havde haft i hænde som Foreningens Overstod, han tilvendte sig deels ved til egen Fordeel at hæve af Foreningens i Biluben indstøbte Midler deels ved at tilægge sig Beløb, som han havde opbehaaret for Foreningen og udbød at indskyde paa dennes Konto for at anvende dem til egen Nytte, samt endvidere besøget samme Forening for et Beløb af 14 Rb. 8 $\frac{1}{2}$ ved paa Regnskabet for sidste Halvaar 1872 at opføre dette Beløb som udbetalt til Apotheker Alfred Sprengelsen paa Baisenhussapotheket for Apothekervarer, leverede for Foreningen, endstjøndt han ikke havde udbetalt denne Sum, der endnu skyldtes Apotheker Sprengelsen.

Disse Bedragerier skyldes det ham i de første 5 à 6 Aar at skjule deels ved at unnlade at forevise en Contrabog med Biluben, hvori Beholdningerne skulde være opbevarede, for Bestyrelsen og Generalforsamlingen som Documentation for, at det, der efter Regnskabet skulde være i Behold, virkelig var tilstede, deels ved i en ny Contrabog, som han tog hos bemeldte Pengeinstitut, at overføre de da ikke forbrugte Beløb og indskyde for en kort Tid den manglende Sum, som han erhvervede ved Laan. Da han imidlertid i Januar Maaned 1871, ved hvilken Tid han skulde forelægge Regnskabet for 3die og 4de Kvartal 1870, indsaac, at hans tidligere Bedragerier saalidt som hans fremtidige Bedragerier længere vilde kunne holdes skjulte paa de af ham tidligere anvendte Maader, lod han under det fingerede Navn Guldsmed Theodor Nielsen indtegne paa en ny Konto, der førte Nr. 94,896, i fornævnte Pengeinstitut under 26de Januar 1871 et indstøbt Beløb af 3 Rb., hvornæst han forfalskede denne Contrabogs Indhold ved at forandre det paa Indtægtsiden

skrevne Tal 3 til 330 og herved give det Udsæende af, at der tilbestod 330 Rd.; senere indførte i den, uden at indskyde eller udtage noget som helst Bets, til de Tider, paa hvilke Indstud eller Hævning efter Regnskabet skulde have fundet Sted, sidste Gang under 15de December forrige Aar, forskellige, til de af ham aflagte Regnskaber svarende Pengebeløb som indstudte eller hævde, idet han for at efterligne den første virkelige Indtegning i Bogen under de senere Indtegninger uden de Bedkommendes Vidende og Villie efterstrev Navnene paa Kassereren og 3 Assistenten ved Bittaben, efter hvis Forretningsorden hver Tilbetaling eller Udbetaling skal attesteres ved 2 Embedsmænds Underkrift, og søgte at efterligne deres Håndskrifter, hvilke han havde seet deels under den første virkelige Indtegning i omtalte Contrabog deels i andre af samme Pengestitut udfærdigede Bøger, og foreviste dernæst denne saaledes forfalskede Bog paa alle Generalforsamlinger og Bestyrelsesmøder i de paafølgende Aar som Bilag til sit Regnskab samt afleverede den i Slutningen af Januar Maaned dette Aar til Foreningens Formand som Regnskabsbilag til Forelæggelse for den følgende Generalforsamling, for hvilken han paa Grund af Sygdom ikke var istand til selv at forelægge Regnskabet. Endvidere har Arrestanten uden de Bedkommendes Vidende og Villie forsynet 10 uqvitterede Regninger, som han i Løbet af forrige Aar og i de første Dage af dette Aar havde erholdt tilskillet til Udbetaling for paa Foreningens Vegne udleverede Apothekervarer, til et samlet Bets af 43 Rd. 5 Mk. 1 f fra Baisenhussapoteket, Svaneapoteket, det kongelige Frederiks Hospitals Apotek, Hjortepoetheket og Løveapoteket, og som han ikke havde betalt, med falske Dvitteringer, idet han paa de 7 Regninger fra de 2 forstævnte Apotheker har tilføjet „betalt“ og understrevet dem med Navnene Sprechelsen og E. Petersen, hvorved han sigtede til Apotheker Alfred Sprechelsen og dåværende Medhjælper paa Svaneapoteket Emil Peter Franz Petersen, paa den fra det kongelige Frederiks Hospitals Apotek og fra Hjortepoetheket paaført „betalt“ pr. Holm og „betalt pr. Piper“ med Tilføining paa dem begge efter Navnet af et nydeligt Mærke og Navn, ved hvilke Navne Holm og Piper han sigtede til Apotheker Frederik Henrik Holm paa forstævnte Apotek og til Apotheker Harald Alfred Fedor Piper paa Hjortepoetheket, medens han ved det nydelige Mærke og Navn ikke har villet tænke paa noget bestemt Navn og paa nogen bestemt Person, og paa Regningen fra Løveapoteket tilføjet „betalt pr. Faber Knors“, ved hvilke Navne han har sigtet til Apotheker Faber, som imidlertid allerede forinden denne Regnings Udsendelse var aagaet ved Døden, og til Medhjælper Knorr, hvis Underkrift paa foransførte Maade han havde seet paa tidligere Regninger fra dette Apotek og læst som Knors, samt forfalsket en af Foreningens Læge Sally Levin Eriar, hvem han ikke havde betalt det ham for sidste Dvartet 1869 udsendt Dvittering saalydende: „Af Guldsmedesvendens Forening er mig udbetalt mit Honorar for October, November og December 1869 med 20 Rd., hvorfor qvitteres den 1—1—70 S. Eriar“, ved at forandre Aars-tallene 1869 og 70 til henholdsvis 1873 og 1874.

Arrestanten har herhos forklaret, at han som Bilag til sit Regnskab for sidste Halvaar 1872 har for at documentere den ommeldte Udgift 14 Rb. 8 ß stor til Apotheker Sprechelsen vedlagt 2 Regninger fra denne, men at han ikke bestemt kan erindre, om han har forsynet disse Regninger med falske Dwitteringer, hvilket heller ikke paa anden Maade har kunnet oplyses at have været Tilfældet med Hensyn til disse Regninger, der ikke have kunnet bringes tilstede.

Samtlige foransførte falske og forfalskede Regninger har Arrestanten ligesledes vedlagt som Bilag til sine Regnskaber, i hvilke han havde opsøret disse Poster som betalte, og ere de deels blevne forelagte i Bestyrelsesmøder og paa Generalforsamling, deels, forsaavidt angaaer det sidste Halvaar af forrige Aar, i Forbindelse med Regnskabet for dette Halvaar allerede forinden denne Sags Paabegyndelse bleve tilfillede Foreningens Formand til Forelæggelse.

Som Følge af Foransførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 268, §§ 274 og 275 sammenholdte med § 268, § 252 og § 253, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til forævnte Forening 782 Rb. 5 Mk. 13 ß og at udrede denne Actions Omkostninger.“

Anden ordinaire Sædion.

Fredagen den 2den October.

Nr. 167.

Advocat Klubien

contra

Arrestanten **Svend Larsen** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Brandstiftelse.

Kronborg vestre Virks Extrarets Dom af 9de Juni 1874:
„Arrestanten Svend Larsen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar samt betale i Erstatninger til Landbygningernes Brandforsikring 5290 Rb. 16 ß og til Brandassurancesforeningen for Frederiksborg Amt 3078 Rb. 8 ß. Saa bør Arrestanten endvidere udrede samtlige af Actionen lovlig flydende Omkostninger derunder Salairer til Actor, Procurator Holck 6 Rb. og til Defensor, Procurator Lund 5 Rb. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Juli 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at

Straffetiden bestemmes til 10 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Nøregaard og Lehmann betaler Arrestanten Svend Larsen 8 Rd. til hver. Den ibømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse og igrøbt at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „I nærværende, fra Kronborg vestre Virks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Svend Larsen tiltales for Brandstiftelse, er han ved egen, med hvad der igrøbt er fremkommet stemmende Tilnaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse.

Det er nemlig paa denne Maade oplyst, at han den 1ste Mai d. A. om Aftenen omtrent Kl. 11 forsætliggen har sat Ild paa den Gaardeier Lars Hansens tilhørende, i Søborg By beliggende Gaard, der aldeles nedbrændte tilligemed 2de i Nærheden liggende Huse, af hvilke det ene tilhørte samme Mand, det andet Huusmand Mads Elsen, og at ved denne Feilighed en stor Deel af de i disse Bygninger værende, forskjellige Personer tilhørende værlige Eiendele blev ødelagt, ligesom Gaardens hele Besætning, bestaaende af 5 Heste, 1 Føl, 10 Køer, 8 Ungkvæg, 10 Faar, 10 Lam, 2 Sviin og 2 Griise, indbrændte. Arrestanten har forloret, at han ved Hjælp af en Svovsfil satte Ild i Tagstjæret i det med Gaardens vestlige Længde sammenbyggede Materialhuus, og at han efter i nogen Afstand derfra at have bemærket, at Ilden ikke udbredte sig, paany med en Svovsfil tændte Ild paa samme Sted, hvorpaa han, saa hurtigt som han kunde løbe, begav sig til sin i Nabohøen Dragstrup boende Huusbond, hvem han underrettede om Ildbranden, og nu i Forening med ham og nogle flere ilede til Brandstedet. Da alle de nedbrændte Bygninger vare straaettede, og Ilden derfor hurtigt udbredte sig, vare de i disse boende Mennesters Liv saubentur udsat for Fare, i hvilken Henseende derhos bemærkes, at Lars Hansen samt dennes Hustru og 4 Børn, Tjenestepigen og en paa Gaarden boende Maler, da Ilden udbrød, Alle vare tilfængs og saldue i Søvn og kun bleve vækkede ved, at en tilfældig tilstedekomende Person gjorde Ansrig om Ilden, samt at den usnævnte Maler, da han for at redde

sig maatte løbe gjennem Ilden i Forsnuen, blev noget forbrændt. Arrestanten erklænder, at han, da han påsatte Ilden, maatte vide og vide, at Beboerne vare tilfængs, men har vedblivende nægtet i Gjærningens Sieblis at have tænkt enten paa Menneskene eller Kreaturerne.

Med Hensyn til Motivet til Ildpaaføttelsen er det oplyst, at Arrestanten den ommeldte Aften var kommen i en irriteret Stemning derved, at man i en Kjøbmandsbuik i Søborg, hvor han havde begjært Brændeviin, havde nægtet ham dette og vist ham ud af Buikken. I denne Stemning og da han ikke fandt Leilighed til at hævne sig paa Kjøbmanden, erindrede han, at Lars Hansen i Aaret 1869 havde anmeldt ham til Politiet for at have stjaalet et Par Træstokstøvel, hvilken Anmeldelse havde Tiltale og Domsafdelse tilfølgte, og maa det nu, efter hvad der foreligger, antages at være faldet ham ham ind at hævne dette ved at sætte Ild paa Lars Hansens Gaard.

For den af Arrestanten, der er født den 6te December 1841 og tidligere — foruden oftere i Militairtjenesten at være straffet for Disciplinærforseelser — ved Kronborg bestre Birks Extrarets Dom af 20de Juli 1869 er ondet for Tyveri og svigagtig Omgang med Hittegods med 7 Dages Fængsel paa Bond og Brød, nu begaaede Forbrydelse vil hun, saaledes som det ogsaa er statueret ved den indankede den 9de Juni sidstleden affagte Dom, være at ondes efter Straffelovens § 280. Den ved bemeldte Dom valgte Straffetid af 8 Aars Tugtbuusarbejde findes imidlertid efter Omstændighederne at burde forhøjes til 10 Aar. Med denne Modification vil Dommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger samt de Arrestanten pålagte Erstatninger, nemlig til Landbygningernes Brandforsikkring 5,286 Rd. 16 s og 4 Rd. for Omkostningerne ved Stadens Burdering, ialt 5,290 Rd. 16 s, samt til Brandassuranceforeningen for Frederiksberg Amt 3,078 Rd. 8 s, billiges, være at stadfæste.“

Nr. 166.

Statråad Bunten

contra

Arrestanten **Niels Christian Nielsen** (Defensor Klubien), der tiltales for Vægengeri og Væleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de August 1874: „Arrestanten Niels Christian Nielsen bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns fattigvæsens Trangsarbejdsanstalt i 180 Dage og udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Klubien for Høiesteret betaler Tilfalte 10 Rd. til hver.

I den indkomne Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Niels Christian Nielsen, som er langt over criminel Lovalder og senest ifølge Odense Herreds Politirets Dom af 5te December forrige Aar anseet efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 5 med Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage, ved egen af det iøvrigt Oplyste beskryede Tilnaaelse er overbevist at have betlet samt imod et ham den 25de Januar s. A. til Kjøbenhavns Politiprotocol og mistænkelige hjemsendte Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold unbladt at melde sig til bemeldte Protocol, da han den 13de s. M. indfandt sig her i Staden, vil han være at ansee efter ovennævnte Lovbestemmelser med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage.“

Mandagen den 5te October.

Nr. 145.

Statsraad Bungen
contra

Lugthusefangerne 1) **Jørgen Christian Nielsen** og 2) **Niels Brandt** med Tilnavn **Hansen** (Defensor Klubien), der tiltales, Nr. 1 for Tyveri, Falsk og Bedrageri, Nr. 2 for Tyveri, Hæleri, Falsk, ulevlig Omgang med Hiltgebeds og Bedrageri.

Etbo, Brust og Holmans Herreders Extrarets Dom af 27de April 1874: „Arrestanterne Jørgen Christian Nielsen og Niels Brandt med Tilnavn Hansen bør henfattes til Lugthusearbeide hver i 3 Aar, men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Jørgen Christian Nielsen bør derhos udrede i Erstatning til Fuldmægtig Marsen i Fredericia 84 Rd. 1 Mk. 6 s, hveri Niels Brandt med Tilnavn Hansen deeltager med et Beløb af 11 Rd. 5 Mk. Arrestanterne bør endelig Een for Vegge og Vegge for Een udrede denne Sags Omkostninger, hvoriblandt 8 Rd. i Salair til hver af de bestiftede Sagførere Valeur og Jørgensen og 2 Rd. til Sagfører Jørgensen i Ryberg. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms

lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afmærk efter Loven."

Viborg Landsoverretts Dom af 29de Juni 1874: „Underretsbemmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Jørgen Christian Nielsen bestemmes til 4 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting betale de Tilstalte, Een for Vegge og Vegge for Een 12 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afmærk efter Loven."

Høiesterets Dom.

Forsaaibdt Sagen efter den fete Indslævning foreligger Høiesteret til Paafjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen ansførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at de Tilstalte ikke findes at have gjort sig skyldige i noget Forhold, der kan paadrage dem Ansvar efter Straffelovens § 275 jfr. § 270, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Klubien for Høiesteret betale de Tilstalte Een for Vegge og Vegge for Een 30 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Jørgen Christian Nielsen — der er født i Aaret 1846, og som, efter tidligere gjentagne Gange at have været tiltalt og straffet, for Tiden affoner en ham ved Overrettens Dom af 2den Marts d. A. for 3die Gang begaaet Tyveri og Forsøg paa denne Forbrudelse i Medfør af Straffelovens § 231 1ste og 2det Led jfr. tildeels § 46 idømt Straf af Tugthuusarbejde i 8 Aar — og Niels Brandt med Tilnavn Hansen — der er født i Aaret 1830, og som, efter ligeledes tidligere gjentagne Gange at have været tiltalt og straffet, for Tiden affoner en ham ved Overrettens Dom af 16de Februar d. A. som for 6te Gang begaaet Tyveri i Medfør af Straffelovens § 232 idømt Straf af Tugthuusarbejde i 3 Aar — tilstales under denne Sag for Tyveri, Falsk og Bedrageri og Sidstnævnte tillige for Fæleri og ulovlig Omgang med Pittegods.

Ved Tilstalte Nielsens egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Begyndelsen af Januar Maaned d. A., kort forinden den ved Overrettens ovennævnte Dom af 2den Marts

b. N. paakjendte Zuffitsfag, under hvilken han fandtes skuldsig i 12 Tyverier eller Forsøg paa denne Forbrydelse, af hvilke de fleste vare forbundne med Indbrud om Natten i beboede Steder, paakjendtes af Underretten, har deels forsøgt at stjæle deels virkelig begaaet Tyveri i Fredericia Raad-, Ting- og Arresthuus, hvor han dengang sad arresteret, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han, da han en Dag skulde lægge i Kaffelovnen i en Arrest paa 1ste Sal, har tilegnet sig en Nøgle, der sad i Døren til Byens ligeoverfor Arresten liggende Tingstue, idet han tænkte sig, at han muligviis kunde faae Brug for denne Nøgle, dersom han senere bestemte sig til at begaae Tyveri i Arresthuset eller til at undvige sammesteds fra, og at han — der havde læstet Laasblirket paa Døren til den Arrestcelle, hvor han hensad om Natten, og med et Pudsjern, som han havde glødet i Kaffelovnen, udbrændt saa meget Træ bag Laasblirket, at Gjællen var fri, saa at han var i Stand til at aabne Arrestcellens Dør, naar kun den udbvendige Skuder ikke var trukket for — derefter to Gange ved Nattetid er gaaet ud af sin Celle, hvor Skyderen ikke var for Døren, og har søgt at staa sig Afgang til de til Byfogedcontoir benyttede Localer i Raad-, Ting- og Arresthuset, hvor han antog, at der opbevaredes en Deel Penge. Hans første Forsøg paa at komme ind i Byfogedcontoirot mislykkedes imidlertid, idet han, der var gaaet igjennem Byens Tingstue og et dertil hørende Venteværelse, hvis Døre han aabnede med den stjaalne Nøgle, ind i Vestibulen paa 1ste Sal, hvorfra en Dør fører ind til det ene af de to til Byfogedcontoirot hørende Localer, ikke kunde faae bemeldte Dør op hverken med den stjaalne Nøgle, der ikke passede i Laasen, eller ved Hjælp af et Stykke Strygemaal, som han havde medtaget som Brækljern, idet den flade Deel af Staalet vel kunde stikkes ind gennem Træet bag Gjællen, men uden at denne derved kunde stydes tilbage i Laasen. Derimod tilegnede han sig ved denne Leilighed to Nøgler, der sad i Døre, som vendte ud til Vestibulen, ligesom han gik ind i et Archiocale bagved Tingstuen, i hvilket hans i Bevaring tagne Eiendele opbevaredes, og tog blandt disse et ham tilhørende Pommehur samt noget Postpapir; men nogle Nætter senere, som det maa antages Natten mellem den 7de og 8de Januar, da han efter sin Forklaring mellem Kl. 12 og 1 var gaaet op paa Arresthusets Loft, hvortil han skaffede sig Afgang ved med en af de forrige Gang stjaalne Nøgler at oplukke den aflaaede Dør ud til Arresthusets Hovedtrappe, og ved at klatre over en Gitterdør var kommen derafra ned i den ommeldte Vestibule, lykkedes det ham at komme ind i Byfogedcontoirot ved Hjælp af den til Byens Tingstue hørende Nøgle, som han imidlertid havde tiiflet, saa at den passede til Byfogedcontoirots Dørlaas, og, efter i det inderste Contoirværelse forgjæves at have søgt ved Hjælp af det ovenmeldte Strygemaal at opbryde et Skrivebord, aabnede han med det nævnte Redskab Skufferne i et Skrivebord i det forreste Værelse og udtog deraf deels en Sum Penge, efter hans Opgivende 384 Rd., hvoraf den største Deel vare offentlige Midler, der vare betroede Fuld- mægtig paa Byfogedcontoirot Madsen, medens Resten tilhørte Madsen selv, deels et Uhr og en Broche, der ligeledes opbevaredes sammesteds af be-

melte Madsen, hvorpaa han støbte en Rude ud i et Bindue i det inderste Værelse og opslukkede Binduet for at give det Udseende af, at Lyden derigjennem var kommen ind i Contoiret. Han begav sig derefter fra Vestibulen gjennem et keruil støbende Locale ind i Byraadets Forsamlingsaal, idet han aabnede de aflaaede Døre, han stulde igjennem, med de sjaalne Nøgler, og søgte her at skaffe sig Adgang til et tilsløbende Værelse, hvor han havde hørt, at der opbevaredes en større Sum Penge, men da han indenfor Værelsets ydre Dør, som han aabnede med en af de sjaalne Nøgler, støbte paa en Jern-dør, og hans Forsøg paa med Strygesaalet at skrabyde en Jernplate, der var strukt fast paa det Sted af bemelte Dør, hvor Laasen sidder, mislykkedes, gif han tilbage over Loftet og ned i Kjalderen, hvor han gjemte de sjaalne Nøgler mellem Loftet og Gibstøkket, og hvor han atter hentede dem, da han Natten mellem den 17de og 18de Januar sammen med Medtilltalte Braudt undveg fra Arresthuset. De i Arresthuset sjaalne Nøgler fandtes endnu i Nielsens Besiddelse, da han tilligemed Medtilltalte Dagen efter deres Udavigelse paa-grebes i Nyborg, og ligeledes er det Madsen strafsjaalne Ubr, der under Sagen er vurderet til 1 Rd. 3 Mk., og 291 Rd. „ Mk. 10 f af de sjaalne Penge bragt tilstede under Sagen og tilkageleverede Madsen, der har paa-aaet sig tilkjendt i Erstatning for den sjaalne Breche, om hvilken ingen Oplysning har kunnet tilveiebringes, 5 Rd., og for de manglende Penge 79 Rd. 1 Mk. 6 f. hvorved bemærkes, at han paa anden Maade har erholdt Fyldestgjorelse for 13 Rd. 4 Mk. Paa samme Maade er det godtgjort, at Nielsen, efter, som meldt, Natten mellem den 17de og 18de Januar at være undvægen fra Fredericia Arresthuus, har samme Nat, efter hans Forklaring mellem Kl. 2 og 3, gjort sig flygtig i Indbrudstyveri hos Gaardmand Ole Sørensen Tamkjærs Enke i Gudsø, hvor han, efter at have afrevet et Brødt, der var fastgjort udenfor et Bindue, hvis ene Rude var i Stykker, og derpaa udtaget Binduet, der var sømmet fast udvendig, sleg ind i Bryggeriet. Da han imidlertid fandt de Døre, der derfra førte til Husets øvrige Localer, aflaaede, forlod han atter Bryggeriet, og sleg, efter at have udtaget et udvendig med Søm fastgjort Bindue i den anden Ende af Huset, ind i Storsluen. Her og i en tilsløbende Gang tilegnede han sig 3 Kratter, en Hat og nogle andre Klædningsstykker, der deels beroede i aflaaede Gjemmer, deels hang paa Væggene, og af hvilke de to Kratter og Hatten tilhørte den ovenmelte Enkes Søn og det Øvrige en Karl, der tjente paa Gaarden, men da Enken, der var bleven vækset ved en snirkende Lyd som af en Dør og gjennem et Bindue i Væggen mellem hendes Alkove-seng og den emmelte Gang havde seet Lykkestjæret fra nogle Svovlstikker, Nielsen havde afrevet sammesteds, nu raakte „hvad det var“, forlod denne Huset. De sjaalne Klædningsstykker ere bragte tilstede og, efter tilsammen at være vurderede til 22 Rd. 2 Mk., tilkageleverede de Besjaalne, der have straalbet Krav paa videre Erstatning. Hvad dernæst angaar Medtilltalte Brøndt, da bor Nielsen, da han først afsag Tilskaaelse af ham begaaede Forbrydelser, tillige forklaret, at Lyderiet i Byfogedcontoiret i Fredericia og Forsøget paa at stjæle i det til Byraadets Forsamlingsaal støbende Locale ere

udførte efter foregaaende Afstale med Brandt, der navnlig havde givet Nielsen Anviisning paa at skjæle paa det sidstnævnte Sted og havde laant ham det ovennævnte Strygestaal til Benyttelse ved Udførelsen af Tyverierne, ligesom han ogsaa selv vilde have deeltaget deri, dersom Nielsen ikke havde modsat sig dette, at det var Brandt, der skaffede Nielsen Leilighed til at komme ud af Arresten, idet han, der selv kunde aabne Døren til sin Arrestcelle, de paagjældende Nætter efter Afstale med Nielsen trak den udbændige Skyder fra dennes Arrestdør, og at Tyveriet i Gudsø ligeledes blev udført efter Afstale med Brandt, der under Udførelsen af Gjerningen stod ved et af Gaardens Udhus, uden at der dog var truffet nogen udtrykkelig Afstale om, at han skulde staae der for at holde Vagt. Ligesom Brandt imidlertid vedholdende har benægtet at have truffet nogen Afstale med Nielsen om de ovenmeldte Tyverier eller at have medvirket paa nogen Maade ved Udførelsen af samme, idet han navnlig under Udførelsen af det sidstnævnte Tyveri vil have ligget og sovet i et Kvat langt fra Gjerningsstedet uden at have nogen Kundskab om, hvad Nielsen imidlertid foretoa sa, saaledes har denne senere under en Confrontation med Brandt tildeels afslødet sin første afgivne Forklaring, idet han navnlig har paastaet ikke at kunne erindre at have truffet Afstale med Brandt om de ovenmeldte Tyverier, og skjøndt der er en høj Grad af Sandsynlighed for, at Nielsens første Forklaring er rigtig, kan der dog ikke mod Brandts Benægtelse ansees tilveiebragt Beviis for, at denne har gjort sig skyldig i de ham i for- nævnte Henseender paagjætede Forhold. Derimod maa det ansees tilstrækkelig gædtgjort, at Brandt har gjort sig skyldig i Fæleri deels med Hensyn til en Deel af de af Nielsen i Fredericia Psygedcontoir stjaalne Penges, af hvilke Brandt efter Sagens Oplysninger modtog ca. 50 Rd. den 1sten, da de undvege af Arresten, og 150 Rd. Dagen efter Undvigelsen, deels med Hensyn til to af de i Gudsø stjaalne Frakker, med Hensyn til hvilke Eierne have afslagt Tilhjelingsseid og ført et tilstrækkeligt Eiebemsbeviis, og som efter Sagens Oplysninger maae antages at have været i Brandts Besiddelse ved hans Anholdelse i Nyborg, ligesom han ikke har turdet benægte, at han har modtaget Frakkerne af Nielsen, der kort efter Tyveriet i Gudsø viste ham dem og de øvrige sammesteds stjaalne Klædningsstykker, i hvilken Henseende bemærkes, at Brandt vel har paastaet, at han troede, at Nielsen — hvad denne skal have fortalt ham — havde faaet Pengene af et Fruentimmer, der havde skullet dem ind til ham gjennem Arrestvinduet, og kjøbte Frakkerne tilligemed de øvrige ovennævnte Klædningsstykker af en Person, han tilfældigviis mødte paa Veien til Gudsø Natten efter deres Undvigelse, medens Brandt laa og sov i Krattet, men at det dog ikke kan bevies, at Brandt — der har indrømmet, at Nielsens Anbringende om den Maade, paa hvilken han var kommen i Besiddelse af Pengene, forekom ham utrosk, og at han allerede forinden deres Flugt fra Fredericia Arresthuus havde Mistanke om, at Nielsen havde begaaet Tyveriet i Psygedcontoiret, og endog havde spurgt ham derom, uden at Nielsen egentlig havde benægtet at være Gjerningsmanden — maa have indseet, at Pengene hidrørte fra dette Tyveri, og at det, naar henføres til, paa hvilken Tid

og under hvilke Omskændigheder Kjøbet af Frakkerne og de øvrige Klædningsstykker efter Nielsens Anbringende skulde være foregaaet, ligeledes er aldeles uantageligt, at Brandt ikke skulde have indseet, at dette Anbringende var urigtigt, og havt en bestemt Formodning om, at Nielsen havde tilegnet sig Klædningsstykkerne ved et Tyveri. — Brandt har derhos vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han kort forinden sin Undvigelse fra Fredericia Arresthuus har tilegnet sig en preussisk Chaler, som han havde fundet i Kaffelovnen i en af de derbørende Arreste.

Endelig er det ved de Tilstaltes egne Tilsaæfser og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at de have gjort sig skyldige i Falsk, i hvilken Henseende det nærmere er oplyst, at de, der ved deres Anholdelse i Nyborg havde, for at skjule, at de vare undvegne Fanger, opgivet, Nielsen at være Bødler og hedde Mandix og Brandt at være Stomagermester i Beise og at hedde Jacob Peter Mandix, have, da de skulde underskrive Bevidnelsen om Rigtigheden af de Fortegnelser, Politiet i Nyborg havde affattet over de hos dem ved deres Anholdelse forefundne Gienbete, underskrevet disse Bevidnelser med de ovennævnte opdigtede Navne.

Forsaaibit det derimod er oplyst, at de Tilstalte ved deres Undvigelse fra Fredericia Arresthuus have medtaget hver en Skjorte og et Par Udsokker, der hørte til Arresthusets Inventarium og vare leverede dem til Brug i Arresten, findes deres Forhold for saavidt ikke at kunne medføre Strafsansvar.

I Forhold til det Ovennævnte vilde de Tilstalte være at ansee, Nielsen for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 samt efter § 275 jfr. Analogien af § 270, og Brandt deels som for 7de Gang begaaet Hæleri efter § 238 jfr. § 241, deels efter § 247, deels efter § 275 jfr. Analogien af § 270, hvorved bemærkes, at Underrettsdommen i den mod Brandt anlagte, ved Overrettens Dom af 16de Februar d. A. paaskjendte Sag er afføgt den 7de Januar d. A., altsaa forinden Tilstalte gjorde sig skyldig i de her under Sagen omhandlede Forbrydelser, hvorhos Nielsen for de af ham i Fredericia Arresthuus begaaede Forbrydelser, der, som meldt, ere udøvede, forinden den ved den ovennævnte Overretsdøm af 2den Mars d. A. paaskjendte Justitslag blev paaskjendt af Underretten, i Medfør af Straffelovens § 64 vil være at ansee med en Tilsægsstraf til den ham ved fornævnte Overretsdøm idømte Straf, og findes Straffen for Nielsens Vedkommende passende at kunne bestemmes til Fængtshuusarbejde i 4 Aar, og Straffen for Brandt til samme Art Strafarbejde i 3 Aar. Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er bestemt til Tugthuusarbejde for hver af de Tilstalte i 3 Aar, og hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger og den idømte Erstatning billiges, vil saaledes med den ovennævnte Forandring af Straffetiden for Nielsens Vedkommende være at fastsætte."

**Nr. 79. Bestyrelsen for Stiftelsen for gamle
Haandværksmestre og deres Enker i trange Kaar**
(Advocat Brod)

contra

Grosserer **N. H. A. Schwarz**, Manufacturhandler
J. G. Richter m. Fl. (Ingen),

betræffende Gyldigheden af en efter Appellanternes Requisition forelagene Execution i Indstævnte Schwarzs Andeel i en efter Steenhuggermester Schellers Testament i Overformynderiet indsat Capital.

Landslover, samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de November 1873: „Det ved den paaankede Executionsforretning de Indstævnte, Bestyrelsen for Stiftelsen for gamle Haandværksmestre og deres Enker i trange Kaar, givne Udlæg i den Andeel, som efter afsøde forhenværende Steenhugger J. F. Schellers Testamente af 22de Juli 1859 er tillagt Citanten, Grosserer N. H. A. Schwarz i en til Rentenbælsse for Enken Scheller i Kjøbenhavns Overformynderi til Administration indsat Capital, stor 10,000 Rd., bør være ophævet. Sagens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige billiges, kjendes for Ret:

Landslover, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Ifølge § 4 i det af afsøde, forhenværende Steenhugger J. F. Scheller under 22de Juli 1859 oprettede, samme Dag notarialiter attesterede Testament er i Kjøbenhavns Overformynderi indsat en Capital stor 10,000 Rd., hvoraf den Afsødes Hustru Mette Marie, sødt Mathiesen, tidligere i Egtelsh med afsøde Kunstdreiermester Schwarz, nyder Renten med en Halvdeel i hver 11te Juni og hver 11te December Termin, saalænge hun lever, hvorimod Capitalen ved hendes dødelige Afgang tilfalder hendes 9 Børn eller de af dem, som maatte overleve hende, til lige Deling mellem dem uden Hensyn til Køn. Sin øvrige

Formue har den Afsøde derimod hovedsageligen testamenteret til Stiftelsen for gamle trængende Haandværksmestre og deres Enker heri Staden paa visse nærmere Billaar.

Efterat bemeldte Stiftelse ved Repartitionen i Voet af 13de Marts 1868 blandt andre Pengeeffecter, havde erholdt udlagt Hende Obligationer, som Citanten, Grosserer N. H. A. Schwartz under 7de Januar og 9de October 1866 for Aaan havde udstedt til den Afsøde, og hvorpaa styldtes til Rest henholdsvis 2,200 Rb., foruden 1,000 Rb. i Distriktets Creditsforeningsobligationer 2den Serie og 650 Rb. med Renter, og Debitor ikke havde opfyldt sine Forpligtelser efter Forstrøningerne, søgsøgte de Indskævnte, Bestyrelsen for fornævnte Stiftelse, ham her ved Retten, ved hvis under 13de Marts 1871 affagte Dom han tilpligtedes at indfri Obligationerne med Renter og Sagens Omkostninger. Der blev derpaa under 5te Juni s. A. paabegyndt en Executionsforretning, som continuerede den 27de Juli næstefter, og da der ikke paa hans Bopæl kunde paavises Effecter, hvori Udlæg kunde stee for det styldige Beløb m. v., ialt 4015 Rb. 1 Mk. 12 s, begjærte de Indskævnte Udlæg i den Andeel af ovennævnte 10,000 Rb. med eventuelt vedhængende Renter, som ved Enken Schellers Død vilde blive at udbetale til Requisition, der er et af hendes Børn, og blev der ogsaa af Kongens Foged heri Staden gjort Execution i den Requisition tillagte Andeel i ovennævnte, i Stadens Oberformynderi til Administration indsatte Midler til Fyldbeskjærelse af det Væske og et Anmeldelsesgebyr 1 Rb. 1 Mk. 4 s, saavidt fornødent gjøres eller tilstille kan.

Denne Executionsforretning have Citanterne, Manufacturbandler J. G. Richter, Grosserer N. H. A. Schwartz, Inspecteur C. G. F. Schwartz, Bogbindermester B. F. Schwartz, Alle heraf Staden, Premierlieutenant H. S. Schwartz i Odense, J. E. M. Langkilde, født Schwartz, Tuke efter afsøde Bagermester Langkilde i Helsingør, og Bageribestyrer B. D. Løsekrant her af Staden paa sin Hustru H. J. M. Løsekrant, født Schwartz, hendes Begne, hvis Berettigelse til at optræde som Citanter i nærværende Søg er tilstrækkelig godtgjort og heller ikke bestridt af de Indskævnte, indanket her for Retten, hvor de paa sine Executionsforretningen ophævet, og at de Indskævnte tilpligtes at betale dem Sagens Omkostninger skadesløst. De Indskævntes Paastrand gaaer derimod ud paa, at Forretningen skabsløst, og at Appellanterne tilpligtes i solidum at godtgjøre de Indskævnte Sagens Omkostninger skadesløst.

Medens Citanterne hovedsageligen gjøre gjældende, at der, da den omhandlede Arv efter Testamentet ikke endnu er tilfalden Citanten N. H. A. Schwartz, men hele Capitalen indtil Rentenyderindens Død tilhører afsøde Schellers Vo, er gjort Udlæg i Noget, som ei tilhører denne Citant, og som han kun mulig kan komme til at arve, og at Executionen derfor er ugyldig, jfr. ogsaa L. 1—24—31, 5—2—81 og Frdn. 21de Mai 1845 § 14, paa sine de Indskævnte, at der ikke er Spørgsmaal om nogen bemeldte Schwartz eventuelt tilkommende Arv, der kan betragtes som ventendes Arv, hvormod den Afsøde ved sit Testament har tillagt denne Citant et Legat bestaaende i en Dvotabedel af en vis Capital, og efterat Testator er død, er Rettigheden ikke

længere nogen ubestemt Mulighed, men kommen til fuld Existent og berøvet gaaret ind som en Bestanddeel i den Paagældendes Formue, hvorfor den ogsaa som enhver anden Formuerettighed egner sig til at være Gjensland for Udlæg. For at Executionen skulde kunne rettes, maatte det efter Indskævnets Formening ligesrem grundes paa, at Rettigheden trods dens Character som Formuerettighed ifølge Forholdets Natur eller Lovgivning er undtagen fra Execution, men dette er ei Tilfældet, ligesom endelig den Omstændighed, at Rettigheden er knyttet til Betingelser, ikke kan faae nogen Indflydelse, da det Intet er til Hinder for at gjøre Udlæg i betingede Rettigheder.

Det, som efter Rettens Skjøn alene faaer Betydning ved det foreliggende Spørgsmaals Afgjørelse, er, om hvorvidt den Andeel, som omtænkte Citant under visse Evenualiteter kan faae i den omhandlede Capital, kan betragtes som en Arv, der allerede er falden ved Schællers Død, eller først falder, naar hans Enke ved Døden afgaaer; og naar hensees til Testamentets Ord, hvorefter Capitalen først ved Enkens Død tilfalder Børnene eller de af dem, som overleve hende, til lige Deling, hvoraf atter er en Følge, at Børnenes Arvinger ingen Ret have til Capitalen, og at denne, hvis Enken overlever alle sine Børn, ved hendes Død maa fordeles mellem Arvingerne i Schællers Bo, der saaledes for Tiden maa betragtes som Capitalens Eier, kan det ikke antages, at Arven allerede er falden ved Testators Død, hvorimod Saadant først vil skee ved Enkens Død; men der kan da i Henhold til L. 1—24—31 ikke gjøres Udlæg i den som Noget, der først skal arves.

I Henhold til det Anførte vil den paaanførte Executionsforretning være at ophæve.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse."

Nr. 133.

Advocat Henriksen

contra

Tiltalte **Andreas Pedersen** (Defensor Buntzen),
der tiltales for at have tilføjet anden Mand Saar og Skade paa Helbred.

Bornholms Vester Herreds Extrarets Dom af 1ste Juni 1874: „Tiltalte, Huusmand Andreas Pedersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han betaler alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Petersen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Ipsen 5 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Ophøinger kan det ikke ansees tilstrækkelig godtgjort, at de Bestadigelses, der ere tilføiede de i den indbankede Dom nævnte tvende Arbeidere, ere bevirkede ved den af Tilstalte ubøvede Vold og ikke væsentlig hidrøre fra det Slagsmaal, der umiddelbart forinden havde fundet Sted mellem bemeldte Arbeidere. Det maa derfor billiges, at der ved Dommen er tillagt Tilstalte Frisindelse dog efter Omstændighederne med Paalæg af Actionens Omkostninger.

De Sagsførerne for Høiesteret tilkommende Salarier findes derimod at burde udredes af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Advocat Henrichsen og Etatsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rb., der udredes af det Offentlige.

(Den indbankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indbankede Domes Præmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb. og for Udenbues, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (K. Hegal).
Hjeldise & Th. Sandrup Bogræstteri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 17.

Den 23de October.

1874.

Anden ordinaire Sæssion.

Mandagen den 5te October.

Nr. 133.

Advocat Heinrichsen
contra

Tiltalte Andreas Pedersen (see forrige Nr.).

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales ifølge Amtets Decret af 27de April 1874 Huusmand Andreas Pedersen af Nyker Sogn for at have tilføiet anden Mand Saar og Slade paa Helbred.

Efter det Oplyste ere Sagens factiske Omstændigheder følgende:

Efterat Tiltalte og en tydsk Arbejder ved Navn Heinrich Højer Mandagen den 21de Juli f. A. havde været i Nønne, hvor de havde drukket Noget, kom de om Aftenen samlede til Heinrich Høfers Logi hos Huusmand Ole Peter Hansen Ancher i Sorthat, Nyker Sogn, hvor de nåde en Kop Thee og noget Øl og sadt omtrent et Dvarteers Tid, i hvilken Tid Heinrich Høfer havde fat i en Kniv, som han truede med at ville bruge mod en anden tydsk Arbejder Johan Jagenom, der logerede samme Sted, hvilken Kniv Andreas Pedersen imidlertid fik fra ham, førend Johan kom. Da Johan derpaa kom hjem, greb Heinrich fat paa ham, idet han kom ind ad Døren, hvorved de kom til at brydes, under hvilken Brydning de trykkede 3 Binduesrunder ud samt saldt omkuld paa Gulvet, idet de i Faldet knuste en Stol. Da de efter at være salbne om paa Gulvet strigende fortsatte Brydningen, opfordrede Ole Peter Hansen Anchers Hustru, som tilligemed sine Børn var ene hjemme, Andreas Pedersen til at stille dem ad og slifte Fred i Huset, og greb Andreas Pedersen da Venene af den ommeldte knuste Stol og slog løs paa dem med. Da Tydskerne derpaa stiftes ad og kom paa Venene, gav han, som han har paafoaet, for at siltre sig selv, først Heinrich, som stod i Stuen, et Slag med

XVIII Hærgang.

Stolebenene, og da han derpaa i Kjøkkenet møbte Johan, som tilligemed Heinrich var løbet ind ad Gadebøren og derpaa havde gaaet ind ad Kjøkkenbøren, gav han denne, ogsaa efter hans Paasand for at fikke sig selv, et Slag med Stolebenene, saa at han faldt omkuld paa Gulvet.

Hvad den Heinrich Höfer ved Slagene tilføiede Skade angaaer, da har denne ikke været af nogen farlig Beskaffenhed, hvorhos han har erklæret, at han for sit Vedkommende ikke ønsker Sagen videre forfulgt.

Hvad angaaer Johan Jagenow, der kort efter det Passerede reiste hjem til Lybftand, hvorfra han ikke senere er vendt tilbage, har practiserende Læge Rabell bevidnet, at hans høre Die led af indre Betændelse, som maatte ansees som en Følge af Slaget, hvilken Betændelse i høi Grad hindrede Synet med Diet og maaskee ikke kunde helbreedes, hvorimod Heinrich Höfer har forklaret, at Johan Jagenow opholder sig i Westphalen og, saavidtshån ved, er ved fuldkommen godt Helbred.

Da Andreas Pedersen ved den omhandlede Leilighed ifølge Ole Peter Hansen Anchers Rones Opfordring maatte ansee sig berettiget til, for at staffe Fred i Huset og forhindre videre Ubelæggelse der, at lægge sig imellem Heinrich Höfers og Johan Jagenows Slagsmaal og stille dem ad, og da han — i Betragtning af, at den fremlagte Lægeattest ikke under de foreliggende Omstændigheder kan danne tilstrækkeligt Bevis for, at Johan Jagenow har lidt nogen væsentlig Skade, og med særligt Hensyn til, at han, der nylig havde seet den ene Tysker true med Kniv, var bange for selv at lide Skade — ikke kan siges at have overstredet Nødværgeretten saaledes, at han derved har forskyldt Straf, vil han være at frifinde for Actors Tiltale, efter Omstændighederne dog saaledes, at han vil have at betale alle af Sagen lovlig skydende Omkostninger.“

Tirsdagen den 6te October.

Nr. 177.

Advocat Heinrichsen

contra

Hans Christian Christensen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 16de Mai 1874: „De Tiltalte, Tjenestekarl Hans Christian Christensen af Hjortnæs, Huusmand Jens Christian Pedersen Kragh af Brensted og dennes Hustru Maren Kirstine Thomsen sammesteds bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage, de tvende Sidstnævnte hver i 3 Dage. 3 Erstatning til Enkemadam Thaarup paa Hjortnæs betaler Hans Chr. Christensen 1 Rd. 80 \pounds ; saa udbreder han og for $\frac{1}{2}$ og de Tiltalte Jens

Chr. Pedersen og Hustru hver for $\frac{1}{4}$ samtlige af Actionen lovlige skyldende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Winther med 5 Rd. og Defensor, Procurator Lund med 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 3die August 1874: „Underretsdømmen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Hans Christian Christensens Bedkommende bestemmes til 5 Dage, og at Tiltalte tilsvaerer samtlige Actionens Omkostninger for Underretten. Saa udreder han og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Justitsraad Nedelmann og Procurator Morville 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocat Henriksen og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hebbes det: „Under denne Sag — der i 1ste Instants tillige angik to andre Tiltalte, for hvis Bedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret til Overretten — tiltales Tjenestekarl Hans Christian Christensen for Tyveri, og maa det i denne Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkelig godtgjort, at han Rotten mellem den 17de og 18de Januar d. A., da der var Dands for Folkene paa den Gaard, hvor han tjente, og han ved denne Leilighed var bleven krævet af den i 1ste Instants medtiltalte Jens Chr. Pedersen for nogle Penge, som han skyldte Pedersens ligeledes medtiltalte Hustru for Vast, har, idet han ingen Penge havde at betale med og efter sit Anbringende flere Gange og navnlig samme Aften forgjæves havde bedet sin Madmoder om nogle Penge, tilvendt sig et hans Madmoder tilhørende Kalveskind, der tilligemed et andet lignende hang i Faarestien, hvortil der var fri

Afgang, hvorpaa han, efter først at have anmodet J. Chr. Pedersen om et Laan af 1 Rd., men faaet et afflaaende Svar, leverede Pedersen det sjaalne Skind og spurgte ham, om han vilde laane ham 1 Rd. paa det, saa kunde han jo sælge det og tage sine Penge deraf, hvilket Pedersen da ogsaa gik ind paa. Besjaalne har forlangt sig det borttagne Skinds Værdi erstattet med 11 Mt.

For sit anførte Forhold er Tiltalte, der er født i Mæret 1832 og i Mæret 1854 har været straffet for ulovlig Omgang med Hittegods med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Dage, ved Underrettsdommen rettelig ansæet efter Straffelovens § 228, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at kunne indskrænkes til samme Slags Fængsel i 5 Dage. Med denne Nedsættelse i Straffetiden vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen billiges, for Tiltaltes Vedkommende være at stadfæste, dog saaledes at Tiltalte vil have at tilsvare samtlige Actionens Omkostninger for Underretten."

Nr. 175.

Statsraad Bungen

contra

Søren Olsen (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri.

Bjerge Aasum Herredets Extrarets Dom af 10de Juni 1874: „Tiltalte, Indsidder Søren Olsen af Dræby Mark bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage samt udrede alle med denne Sag lovligen forbundne Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Cloos og til Defensor, Procurator J. J. Hansen hver 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de August 1874: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bejer og Sørensen betaler Tiltalte, Indsidder Søren Olsen af Dræby Mark 5 Rd til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraab Bungen og Advocat Levinfen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rb. til hver.

I den indkomne Doms Præmisfer hedder det: „Indfaldet Søren Olsen af Dråby Mark, der under nærværende, fra Bjerge Masum Herredens Extraret indkomne Sag tistales for Tyveri, er ved egen Tilskaaelse og det iøvrigt Eplysle overbevist om at have gjort sig skyldig heri, idet han i Vinteren 1871—72 har fravendt Gaardmand Hans Pedersen af Dråby Mark, hos hvem hans tørstede, noget urensset Hvede, som det maa antages, omtrent 2 Skjæpper, som han imidlertid kort efter, da Tyveriet blev opdaget, erstatte Besjæerne med 3 Rb. Forfaavidt Tilstalte endvidere er sigtet for at have stjaalet et Boelsmand Anders Jensen tilhørende og af denne til Aftægtsmand Hans Mabsen leveret Uhr, er det ved Underrettsdommen med Høie antaget, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at forlæste Tilstaltes Forklaring om ikke at have havt til Hensigt at tilvende sig dette Uhr. Da nu hans førstnævnte Forhold rettelig er henført under Straffelovens § 228, og Stroffen for ham, der er sødt i Aaret 1836 og ikke findes forhen straffet, påseende findes fassat til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, ligesom Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 35. Hofbagemester, Dampmøller **A. G. Bruun**
(Advocat Hindenburg)

contra

Urtekræmmer **M. Østberg** (Ingen),

betræffende Citantens Forpligtelse til at betale Indstævntes Tilgodehavende for Varer, leverede til „Kongens Bageri“ i Kjøbenhavn.

Sø- og Handelsrettens Dom af 11te December 1873: „Indstævnte, Hofbagemester, Dampmøller A. G. Bruun bør til Sagsøgeren, Urtekræmmer M. Østberg betale de paastævnte 380 Rb. 4 Mk. 9 ø med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 25de Juli d. A., indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afværk efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Den mellem Citanten og Bager Meinung den 9de September 1871 oprettede Contract, hvorefter Sidstnævnte, der forud var Svend i „Kongens Bageri“, indtil April Maaned 1873 forestod dette Drift, maa efter den Maade, hvorpaa Forholdet deri betegnes, og efter de Forrifter, som derom ere givne — saaledes som i den indankede Dom fremstillet — ansees ikke som en Forpagtningscontract, men som en Contract om Bageriets Bestyrelse paa Citantens Vegne. Som Følge heraf og da de Oplosninger, der iøvrigt under Sagen ere fremkomne om den i det ommeldte Tidrum brugte Fremgangsmaade, ikke lede til at antage, at der ved Meinungs Overtagelse af Bageriets Drift foregik en saadan Forandring i Citantens Stilling med Hensyn til den ved Driften foranlebigede Gjæld, at han kan undgaae at tilsvare Indstævnte det omtvistede Tilgodehavende for de af denne til Bageriet leverede og der forbrugte Varer, vil den indankede Dom være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Premiser hedder det: „Sagsøgeren, Urtefræmmer M. Nitzberg, paastaaer under nærværende Sag Indstævnte, Høfbagermester, Dampmøller A. C. Bruun tilpligtet at betale 380 Rd. 4 Mk. 9 sk, som han skylder for Varer, der i en gros Partier ere solgte og leverede ham til Brug i hans Bageri, „Kongens Bageri“ kaldet, med Renter 5 pCt. p. A. fra Klagenes Dato d. 15de Juli d. A. og Sagens Omkostninger Stabeskostf.“

Indstævnte paastaaer sig derimod frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet han gjør gjældende, at han allerede for flere Aar siden har fraτραadt Driften af det saakaldte „Kongens Bageri“ og givet det i Forpagtning til Bager Meinung, hvilket ogsaa var Sagsøgeren bekendt, ligesom Bager Meinung, der senere er goet faldt, selv har erkjendt sig som Debitor for det heromhandlede Beløb, og i hvert Fald var Meinung efter den med Indstævnte indgaaede Contract uberettiget til paa Indstævntes Vegne at købe de heromhandlede Varer paa Credit.

At Indstævnte selv eller ved Fuldmægtig har bestilt de omhandlede Varer, er ikke af Sagsøgeren godtgjort, men den Omstændighed, at Røgen uden

Bemyndigelse fra Indstævnte har bestilt Varer, er ikke tilstrækkelig til at befrie ham for at betale dem, hvis han har modtaget dem og forbrugt dem. I saa Henseende bemærkes, at det er givet under Sagen, at Varerne ere leverede til og forbrugte i „Kongens Bageri“, at dette Bageri i en lang Aarrække har været og endnu er af Civilisten bortforpagtet til Indstævnte, og at Indstævnte ikke har udfærdiget nogen Beskjendtgjørelse og navnlig heller ikke gjort nogen særlig Meddelelse til Sagsøgeren om, at han har bortforpagtet Bageriet til Meinung. Det maa derfor være Indstævntes Sag at oplyse, at de til Bageriet leverede og der forbrugte Varer ikke ere leverede til og forbrugte af ham. Til Oplysning herom har han nu fremlagt den mellem ham og Meinung samt en Trebiemand, der imidlertid senere er fratraadt Bageriets Drift, indgaaede Contract, der er dateret den 9de Septbr. 1871, og som er ophævet i Begyndelsen af April 1873, medens de heromhandlede Varer ere leverede i Marts 1873. Denne Contract gaar ud paa, at Indstævnte antager Meinung og en Trebiemand som „Bestyrere“ af sit Bageri; i 1ste Post bestemmes det, at Alt, hvad der i Forretningen indkommer pr. Kasse, daglig skal afleveres til Indstævnte eller den af Indstævnte lønede Kasserer, der afholder alle Udgifter, Forretningen vedkommende, saasom til Indkjøb af Varer til Bageriet og Huusholdningen, og fører nsigtigt Regnskab over Indtægter og Udgifter. I 2den Post bestemmes det, at der foruden et vist Quantum Brød skal daglig betales Indstævnte 3 Rd. 5 Mk., og efterat disse Beløb tilligemed Skatter forløbs ere afholdte, og Kassereren har affattet Forretningens Overtalsregnskab, er det Tiloversblivende Bestyrerens Løn. I 3die Post hedder det, at Indstævnte med Hensyn til de nærmere Regler for Bageriets Bestyrelse indskrænker sig til at bestemme, at Bestyrerne skulle gjøre de fornødne Indkjøb efter forudgaaet Aftale med Kassereren, der under denne Forudsætning betaler contant. Bestyrerne maae ikke kjøbe Varer paa Credit og kunne overhovedet ikke paadrage Forretningen nogen Gjældsforpligtelse. De skulle modtage Meel fra „Lille Mølle“, og er det en Selvejlsøge, hedder det, at jeg (Indstævnte) hver Dag af Kassebeholdningen tilbageholder det Beløb, der svarer til Prisen for det leverede Meel. Efterat det i 4de Post er bestemt, at Bestyrerne kunne affædiges med 3 Maaneders Barsel til en hvilken som helst Tid, og at de skulle holde Indstævnte skadesløs for deres Bestyrelse, hedder det i 5te Post, at Bestyrerne til Sikkerhed for Opslydselsen af deres Forpligtelse, og at Intet forkommer af det dem Anbetroede, skulle deponere hver 1,000 Rd., som de ved Fratrædelsen erholde tilbage med Fradrag af, hvad de have at tilsvare.

Efter Rettens Formening kan det ikke antages, at Indstævnte ved denne Contract har bortforpagtet Bageriet, saaledes at han skulle være fritaget for at tilsvare den ved Bageriets Drift foranledigede Gjæld. Ikke blot kaldes de, til hvem Bageriets Drift overdrages, Bestyrere og ikke Forpagtere, ligesom det i § 4 hedder, at de kunne „affædiges“ til hvilken som helst Tid, hvilket ikke kan siges om Forpagtere, men Bestemmelserne i § 1, at Alt, hvad der indkommer pr. Kasse, daglig skal afleveres til Indstævnte eller den af ham lønede Kasserer, der afholder alle Udgifter, Forretningen vedkommende, og i § 3, at Be-

Styrerne skulle gjøre de fornødne Indkjøb efter Aftale med Kassereren, og at de ikke maae kjøbe Varer paa Credit, tale bestemt imod, at Bageriet har været bortforpagtet, ja det kan neppe engang siges, at dets Drift i egentlig Forstand har været overladt til Bestyrerne. Vel har Indskævnte gjort gjældende, at det er Noget, der senere forekommer, naar man bortforpagter eller bortleier en Forretning, t. Ex. en Theater-Entreprise, til Tredeemand, paa hvis Soliditet man ei stoler, at man da ansætter en Kasserer, der modtager Indtægten og deraf tilbageholder den vedtagne Afgift; men i nærværende Tilfælde skulde Kassereren ikke blot tilbageholde Afgiften, men ogsaa afholde alle Forretningen vedkommende Udgifter, saasom til Indkjøb af Varer til Bageriet og Huusholdningen, og naar den Gjæld, der tilstedes, var Indskævnte uvedkommende, sees det ikke, hvorfor han i Contracten forbyder dem at stifte Gjæld eller tage Varer paa Credit.

Hertil kan endnu søies, at Meinung først lang Tid efter Contractens Dyrættelse tog Borgerskab som Bager, at Indskævnte har indrømmet at have qvitteret Regninger for det Brød, som Bageriet leverede til Civilisten, og at Indskævnte har erkjendt, at, hvis han ved Slutningsopgjørelsen mellem ham og Meinung den 3die April d. A., da han udbetalte Meinung Værdien af de i Bageriet foresundne Varer m. m. og den stillede Sikkerhed efter Fradrag af, hvad Meinung skulde tilsvare, havde vidst, at Meinung styldte det under denne Sag omhandlede Beløb — hvorved dog bemærkes, at det af den af Indskævntes Kasserer førte Regnskabsbog fremgaaer, at Sagsøgeren ofte først i den næste Maaned har faaet Betaling for, hvad han i den foregaaende Maaned har leveret — vilde han ved Opjørelsen have tilbageholdt Beløbet.

Efter Rettens Opfattelse af Forholdet mellem Indskævnte og Meinung bliver det uden Betydning, om Sagsøgeren har kjendt dette Forhold.

Indskævnte vil derfor være at tilplichte at betale det paaskævnte Beløb med Renter, hvorimod Sagens Omkostninger efter Omstændighederne vilde være at ophæve.

Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen."

Nr. 162.

Advocat Levinfen
contra

Arrestantinden **Marie Jensen** (Defensor **Henrichsen**),
der tiltales for forsættelig at have dræbt sit uægte Barn strax efter
Fødselen eller for BARNESØBSEL i Dølgemaal.

Sunds Gudme Herredets Extrarets Dom af 11te Juni
1874: „Arrestantinden Marie Jensen af Brudager bør hensættes til
Forbedringshuusarbejde i 3 Aar samt ubrede alle af hendes Arrest
og Actionen flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor,

Procurator Sthrup og til Defensor, Procurator Hansen 5 Rb. til hver. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Landsøver, samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de August 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bøcher og Engberg betaler Arrestantinden Marie Jensen 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 15 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Sunds Gudme Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Marie Jensen for forsætlig at have dræbt sit uægte Barn strax efter Fødselen eller for Barnesøbsel i Dølgemaal.

Ifølge Arrestantindens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger blev hun, der er ugift, medens hun i Aaret 1873 tjente paa Als, besvangret af en Tjenestekarl, og da hun paa Grund af sit fremrykkede Svangerskab, som hun imidlertid stadig benægte, i November Maaned s. A. maatte opgive sin daværende Tjeneste og ikke for Tiden kunde faae nogen anden, begav hun sig til sine Forældre i Brudager paa Fyen. Hun forbulgte ogsaa her sit Svangerskab, idet hun — som hun under Forhøret tilfids har forklaret — havde til Hensigt at søde i Dølgemaal og tænkte paa at dræbe Barnet, hvis hun kom til at søde ubemærket, og Barnet havde Liv efter Fødselen. Efterat hun en Dag i November Maaned havde været i Besøg hos sin Moster uden at have haft nogen Fornemmelse af, at hun snart skulde søde, mærkede hun, da hun om Aftenen gik hjem, Sting i Siden og Smerter over Lænderne, og medens hun stod paa Veien og holdt med Haanden i nogle Pusle, fødte hun et Barn, der ved Fødselen faldt ned paa Veien.

Efterat hun havde taget det op og søøbt det i sit Understjært, kastede hun det i en ved Siden af Veien værende Mergelgrav, der var fyldt med Sand, skjøndt hun mærkede, at det bevægede Hovedet lidt, men iøvrigt ikke undersøgte nærmere, om det var levende eller ei. Barnets Lig er senere fundet

i Mergelgraven og har været underkastet en Obductionsforretning, ifølge hvilken Barnet var suldbaaret og havde aandet, hvorfor det i det kgl. Sundhedscollegiums Skrivelse af 13de Mai d. A. udtales, at det maa antages at have levet efter Fødselen, medens dets Død ifølge bemeldte Forretning sandsynligvis er fremkaldt ved Suffocation.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestantinden, der er født den 11te April 1849, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 192 andet Stykke med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, og Underrettsdommen, hvorved hendes Straf i Medfør af bemeldte §'s første Stykke er bestemt til samme Slags Strafarbejde i 3 Aar, vil derfor for saavidt være at forandre, hvorimod bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, isvrigt vil være at stadfæste“.

Onsdagen den 7de October.

Nr. 179.

Advocat Nellesmann

contra

Hans Poulsen Nielsen (Defensor Henriksen),

der tiltales for Fornærmelser mod Formanden for Ebeltoft Fattigvæsens-Udvalg.

Ebeltoft Kjøbstads Extrarets Dom af 13de April 1874: „Tiltalte, Garver H. P. Nielsen af Ebeltoft bør hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage. Saa bør han og udrede de af Actionen lobligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Møller 4 Rd. og til Defensor, Procurator Kolding 3 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 1ste Juni 1874: „Tiltalte, Hans Poulsen Nielsen bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 5 Rd., til Defensor sammesteds 4 Rd. samt til Actor og Defensor for Oberretten, Procurator Fasting og Justitsraad Nellesmann 5 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Efter Bestaffenheden af de af Tiltalte mod Formanden for Ebeltoft Fattigvæsens-Udvalg fremsførte Fornærmelser, der indholdes i et Sidstnævnte tilfattet Brev og i det Høiesterets ere

ansførte i den indankede Dom, maa Tiltalte antages at have paa-braget sig Ansvar efter Straffelovens § 101, og hans Straf findes at kunne bestemmes, saaledes som i Byttingsdommen steet, til simpelt Fængsel i 6 Dage. Denne Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, vil saaledes kunne stadfæstes med den af Overretten bestemte Forandring i Salarierne. Derhos vil Tiltalte have at udrede de Sagsførerne for Overretten tilkjendte samt de Advocaterne for Høiesteret tilkommende Salaries.

Thi kendes for Ret:

Byttingsdommen bør ved Mågt at stånde. Saa bør Tiltalte udrede de i Landsoverrettens Dom bestemte Salaries samt i Salarium til Advocaterne Nellemann og Henrichsen for Høiesteret 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sog tiltales Garver Hans Poulsen Nielsen for Fornærmelser mod Formanden for Ebeltoft Fattigvæsensubvalg.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte, der maa antages i længere Tid at have modtaget Fattigunderstøttelse gennem Udvalget for Fattigvæsenet i Ebeltoft, under 23de August f. A. tilskrevet Formanden for bemeldte Udvalg, Kjøbmand Lundberg et Brev, hvori han, næst at besvære sig over, at Udvalget skulde have nægtet ham at Hjælp, uagtet han var i høi Grad trængende der-til, fremsætter forskjellige Beshylbninger og Insinuationer mod Udvalgets Medlemmer og særlig Kjøbmand Lundberg, idet han blandt Andet sigter bisse for at ville „drive ham til at stjæle eller kelle eller muligen bræbe sig selv og sin Familie“, at handle „af reen Ondskab“, at have „lyst nok til alt Ondt mod ham“ m. M. Efterat Tiltalte i denne Anledning var stillet for Forhør, har han derhos i Retten yttret den Formening, at Grunden til, at Lundberg havde nægtet ham Understøttelse, var den, at han vist havde Noget imod Tiltalte, fordi denne ikke havde villet hjemføre Lørv for ham for en Betaling, der efter Tiltaltes Formening var uforholdsmæssig lav, og da Tiltalte derefter har nægtet at tilbagefalde sine i det ovennævnte Brev brugte Ublabeser, har Kjøbmand Lundberg forlangt ham braget til Ansvar saabel for bisse som for hans nysommeldte mundtlige Yttringer i Retten. Der findes imidlertid ikke under nærværende Susiitsag at kunne paalægges Tiltalte Straf for nogen af de omhandlede Ublabeser, idet der navnlig ikke med Hensyn til nogen af dem foreligger en saadan personlig Tiltale, som Straffelovens § 101 maa an-

tages at forudsætte, og forsaavidt isvrigt navnlig de i Brevet brugte Udtalelser maae antages at være fremsatte af Tiltalte i den Hensigt at fornærme Udvælgels Medlemmer og særlig Kjøbmand Lundberg, maa det i alt Hald efter Straffelovens § 223 være de Paagjældendes egen Sag ved privat Søgemaal at drage Tiltalte til Ansvar.

Tiltalte vil saaledes være at frifinde for Justitiens Tiltale i denne Sag, hvorhos Actionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige."

Nr. 164.

Advocat Nellemann

contra

Arrestanten **Christian Marius Nielsen** (Defensor Levinson), der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 107 og 245 eller ialfsald § 251.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de August 1874: „Arrestanten Christian Marius Nielsen bør straffes med Forbedringshousarbejde i 8 Maaneder samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Rode og Engberg med 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der ved Straffens Bestemmelse tillige bliver at tage Hensyn til Forstriften i Straffelovens § 245, vil Dommen kunne stadfæstes, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Premisser hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanten Christian Marius Nielsen, som er født den 3die April 1853 og tidligere anseet ved denne Rets Domme af 20de Juli og 16de October

1869, 9de April 1870 og 10de Februar 1872 henholdsvis efter Straffelovens § 228, § 270 jfr. § 52, § 275 jfr. § 270 og tildeels §§ 54 og 271, sammenholdt med §§ 37 og 21, og § 3 i Lov 3die Marts 1860 med 25 Rottingslag, efter Straffelovens § 275 jfr. § 270, sammenholdte med §§ 46, 37 og 21, med 10 Rottingslag, efter samme Lovs §§ 228, 247, 251 og 253, sammenholdte med §§ 37 og 21 og tildeels med § 64, samt efter § 3 i Lov 3die Marts 1860 med 25 Rottingslag og efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4 1ste Led, § 256, jfr. § 251 og § 257 med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, for Overtrædelse af sidstnævnte Lovs §§ 107 og 245 eller i alt Fald § 251 anlagte Sag er det ved hans egen, af det iøvrigt Oplyste bestræbte Tilstaaelse beviist, at han i Mai Maaned dette Aar deels har for 7 forskellige Handlende, som han opsogte i deres Butiker, udgivet sig for at være Politibetjent og i denne foregivne Egenskab forebragt for dem, at det under en Sag var oplyst, at de havde kjøbt sjaalne Gjenstande, eller udspurgt dem om, hvorvidt de havde kjøbt saadanne Gjenstande, hvilken Fremgangsmaade han brugte, fordi han haabede, at de Paagjældende for at undgaae Ubehagelighederne ved at skulle give Møde i foransførte Anledning vilde tilbyde ham Penge eller Andet, uden at han imidlertid derved opnaaede større Udbytte end at blive trakteret med 2 Cigarer, deels har under samme Foregivende af at være Politibetjent og i lignende Anledning og Hensigt opsogt en Handlende i hans Butik, men da han ikke var tilstede, forladt denne uden senere at indfinde sig hos ham.

Paa samme Maade er det beviist, at Arrestanten, efterat den Fængsling, han havde været underkastet under Underfølgelsen af hans foransførte Lovovertrædelser, var bleven hævet den 1ste forrige Maaned, har den paafølgende Dag henvendt sig til 7 forskellige tjenende Personer af Qvindekønnet paa de Steder, paa hvilke de vare i Tjeneste, og ved usandsfærdig at foregive, at han var Politibetjent og indsendt sig i saadan Egenskab i Anledning af, at de vare blevne angivne for Politiet som løsgangne og skulde give Møde for det eller til Løgevisitation, og derhos, idet han paa flere Steder optegnede deres Navne, Bopæl m. m., tilfagde dem til Møde og for nogle af dem ansøgte, at de vilde blive afhentede ved Politibetjente, og at Undlæbelse af at møde vilde medføre samme Følge, at lade dem vide, at de ved hans Hjælp vilde kunne undgaae et saadant Møde, men at det vilde være forbundet med Uleilighed og Bekostning for ham at befrie dem derfor, har — i den Hensigt ved denne sin Fremgangsmaade at formaae de Paagjældende til i den Tro, at han vilde hjælpe dem ud af Forlegenheden, at affinde sig med ham, men uden dog udtrykkelig at anmode om Penge eller andre saadanne — paa 4 Steder berøget de ovenbetegnede, ham fuldstændig ubekjendte tjenende Personer, til hvilke han henvendte sig, eller Andre paa deres Vegne til at udbetale ham i Alt omtrent 8 Rd. 3 Mk., medens han de 3 øvrige Steder ikke opnaaede noget Udbytte ved sin foransførte Fremgangsmaade, samt at han, der, efter at være bleven samme Dag anholdt paa, den følgende Dag undløb fra sin Bevogtning, har paa sidstnævnte Dag, nemlig den 3die f. M. og den 4de derefter paa aldeles

lignende Maade paa et Sted skaffet sig udbetalt 3 Ml. og paa 2 andre Steder gjort Forsøg i samme Retning, uden at han imidlertid opnaaede sin Hensigt.

Som Følge af Foransførte vil Arrestanten være at anses efter Straffes Lovens § 107 og § 251 jfr. tildeels § 46, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbebringshuusarbejde i 8 Maanedere.

Torsdagen den 8de October.

Nr. 114.

Advocat Nellesmann

contra

Arrestanten **Peder Nielsen** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Voldtægt.

Dragsholm Birkis Extrarets Dom af 2den Marts 1874: „Arrestanten Peder Nielsen af Storeklinte Enghave bør hensættes i Forbebringshuusarbejde i 4 Aar samt betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Lunøe og Defensor, Procurator Clausen med 5 Rd. til hver. Defensor, Procurator Clausen bør til „de Fattiges Kasse“ i Nykjøbing p. Sj. høde 10 Rd. og til Justitskassen 10 Rd. Det idømtes at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Mai 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Salairerne til Actor og Defensor, Procuratorerne Lunøe og Clausen bestemmes til 8 Rd. for hver, samt at de Procurator Clausen idømte Mulcter af 10 Rd. til „de Fattiges Kasse“ i Nykjøbing og til Justitskassen bortfalde. I Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Schack og Alberti betaler Arrestanten Peder Nielsen 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Dødsninger ikke findes at kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Hindenburg for Høiesteret betaler Tilstaale 30 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Dragsholm Birks Extraret hertil indankede Sag tiltaales Arrestanten Peder Nielsen for Voldtægt.

Det er i denne Henseende oplyst, at Arrestanten den 21de Novbr. f. A. om Aftenen mellem Kl. 7 og 8, da det var mørkt, i Følge med en svensk Karl Håkon Jensen er truffen sammen med en paa Dragsholm Hovedgaard tjenende 22aarig Meieripige Kirsten Marie Nielsen, der hidtil var ham ubekjendt, og en anden paa Dragsholm tjenende Pige Bobil Mathiesen, der begge vare paa Veien til Dragsholm, og at de da have tilbudt at ledsage Pigerne, hvilket disse vel affloge, men Arrestanten og Håkon Jensen fulgte dog med dem, saaledes at Arrestanten og Kirsten Marie gik foran med hinanden under Armen. Efter Arrestantens Forklaring fik han under denne Vandring Lykt til at have Samleie med Pigen, hvorom han dog ikke vilde bede hende, førend han havde hende alene, saa at hun ikke med Nytte kunde gjøre Modstand, hvorfor han paaskyndede deres Gang saaledes, at de kom et Stykke forud for den anden Pige, med hvem Håkon Jensen fulgte, hvorpaa han under et Paaskud fik Pigen Kirsten Marie til at følge med ham hen til en noget fra Veien beliggende Jordhytte, ind i hvilken han efter Pogens Forklaring trak hende ved Armen.

Angaaende hvad der derefter passerede i Jordhytten, gaaer Arrestantens Forklaring i de første Forhører, saaledes som han med nogle Modificationer er vebbleven denne efter at være bleven konfronteret med Kirsten Marie, i det Væsentlige ud paa, at han, efterat de vare komne ind i Hytten, hvor der var bælgmørkt, uden forinden at have omtalt, hvad han tilsigtede, strax kastede hende om paa Jorden og begjærede at have Samleie med hende, hvilket hun nægtede, men hvad der dog lykkedes ham at opnaae, efterat han tre Gange havde kastet Pigen, der hver Gang gjorde Modstand og de to Gange kom paa Benene igjen, om paa Jorden, idet han da tiltvang sig Samleie med hende — der efter sin Forklaring ved saaledes at blive kastet omtudt havde stødt sin Hoste — ved at lægge sig tæt ovenpaa hende, saaledes at han havde Magten over hende og tvang hendes Been fra hinanden, hvilket Sidste Arrestanten, idet ved den omhandlede Leilighed maa antages, om end ikke i nogen betydelig Grad, at have været under Indflydelse af Spirituosa, i et senere Forhør dog ikke har villet kunne erindre. Pigen havde dog ikke sat sig stærkt til Modværg og navnlig ikke brugt sine Arme til at forsvare sig eller til at holde ham fra sig; hun havde vel bedet for sig og sagt til ham, at han ikke maatte, ligesom hun ogsaa havde streget, dog ikke meget, og Arrestanten havde da sagt til hende, at, naar hun streg, fik hun Bygg, men dette vil Arrestanten dog under

et senere Forhør ikke kunne hufte, uagtet han efter Kirsten Mariæ Forklaring 3 Gange skal have truet hende med Bryll, ligesom han ogsaa senere har benægtet at have holdt hende for Munden med sin Haand, da hun freg, hvilket han først havde forklaret, medens Arrestanten efter et Vidnes Udsagn har udtalt sig saaledes for Vidnet Dagen efter, hvad Arrestanten imidlertid har nægtet.

Arrestantens Forklaring gaaer fremdeles ud paa, at han ikke havde ynderlig ondt ved at staffe sig Samleie med Pigen, og han har benægtet, at Pigen, hvad hendes Forklaring gaaer ud paa, skulde have reuet ham i Ansigtet eller paa Hænderne, ligesom han heller ikke vil kunne hufte, at hun skulde have sparket ham eller reuet i hans Klæder. Efterat Arrestanten første Gang havde fuldbyrdet Samleiet med Pigen, stode de begge op, men forlode ikke Hytten, der ikke var forsynet med Dør, ligesom det heller ikke er oplagt, at dens Indgang paa anden Maade var spærret, og Pigen yttrede da efter Arrestantens Forklaring, at de Andre vist havde hørt det, og hun ønskede at komme bort, men paa Arrestantens Opfordring blev hun — der, som ovenfor bemærket, ved at kastes om paa Jorden vil have stødt sin Hofte og ikke kjendte Veien — dog, uden at han behøvede at anvende Magt, og Arrestanten havde derpaa endnu 2 Gange Samleie med hende, hvilket hun, efter hvad Arrestanten udtrykkelig har erkjendt, vel heller ikke vilde tilstaae, men uden at hun dog gjorde egentlig Modstand.

Arrestanten fulgte derpaa Pigen hjem til Dragesholm, men forlob kort derpaa igjen Gaarden, som han har sagt, forbi han syntes at mærke, at Karlene begyndte at blive urolige, som om de vilde tage fat paa ham.

Den af Kirsten Marie, der maa ansees for uberygtet, afgivne og senere under Sagen beedigede Forklaring gaaer endvidere ud paa, at hun, hver Gang Arrestanten saaledes havde Samleie med hende i Jordhytten, har viist al den Modstand, hun formaaede, hvorhos endnu bemærkes, at den ovennævnte sjeneste Karl Håkon Jensen og Pigen Bobil Mathiesen have beediget, at de udenfor Jordhytten havde hørt, at Kirsten Marie græd og bad for sig, efter Håkon Jensens Forklaring bad hun i Førstningen endogfsaa meget for sig, men senere blev det stille, hvorefter Vidnerne gif deres Bei, samt at der efter de under Sagen afgivne Lægeerklæringer Intet taler imod, at Samleiet virkelig er blevet fuldbyrdet.

Efter den af Arrestanten efter det Foransførte afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Dplyste findes det saaledes at maatte antages, at Arrestanten med Vold har tiltvunget sig Samleie med Pigen Kirsten Marie Nielsen ialfald den første Gang, dette fandt Sted.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 18.

Den 30te October.

1874.

Anden ordinaire Session.

Torsdagen den 8de October.

Nr. 114.

Advocat Nellesmann

contra

Arrestanten Peder Nielsen (see forrige Nr.).

Arrestanten har vel senere tilbagekaldt sin Tilnaaelse og givet en meget detailleret Fremstilling, hvorefter Bigen altsedes frivillig skulde have tilstædet ham Samleie; men til denne Tilbagekaldelse som ubestyrket og i Strid med positive Oplysninger i Sagen — i hvilken Henseende navnlig henvises til de ovennævnte Vidnesbyrd af Bobil Mathiesen og Håkon Jensen — vil der i Genhold til L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages.

Arrestanten, der er født den 27de Juni 1852 og ikke tidligere findes straffet, vil for det af ham udviste Forhold være at ansæe efter Straffelovens § 168, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbringelsesarbejde i 4 Aar, ligesom bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, der retteligen ere paalagte Arrestanten, dog at Salairerne til Actor og Defensor, Procuratorerne Lunse og Clausen bestemmes til 8 Rd. til hver, billiges, vil Dommen med den nævnte Modification for saavidt være at stabsæste.

I Salarium til Actor og Defensor for Overretten vil Arrestanten berhos have at betale 8 Rd. til hver.

Med Hensyn til Processualia bemærkes, at der ikke findes at have været tilstrækkelig Anledning til den i Underrettsdommen ubtalte Misbilligelse af, at Defensor, Procurator Clausen, som det hedder, „uden Virke-dommerens Vidende har stæffet sig Afgang til Tilstalte, medens han hændte i Arresten“, idet dette alene er stæet for i Egenkab af Defensor at conferere med Arrestanten, hvortil Procurator Clausen maatte være berettiget uden forud hertil at indhente Politis-

mesterens eller Underdommerens Samtykke, cfr. Arrestreglement 7de Mai 1846 E. § 13.

Derimod kan det ikke billiges, at Procurator Clausen i sit Defensionsindlæg af 20de Februar d. A. har udtalt Tvivl om, at Dommeren har rettet den efterfølgende Undersøgelse (i Anledning af Arrestantens Tilbagekaldelse) ligesaa meget paa at oplyse, at Forbrydelsen ikke er, som at den er begaaet, idet Underdommerens Forhold ikke berettiger til en saadan Critik af Forhøret; men der findes dog ikke tilstrækkelig Anledning til herfor at ansee Procurator Clausen med Mulct, og de ham ved Underrettsdommen for denne Udladelse i Analogi af L. 1—12—2 cfr. Frdn. 23de December 1735 § 3 idømte Mulcter af 10 Rd. til „de Fattiges Kasse“ i Nylsøbing og til Justitskassen ville derfor bortfalde, hvorved bemærkes, at det ikke havde været nødvendigt, saaledes som fleet, særlig at indaabe Sagen hertil Retten i Anledning af de Procurator Clausen idømte Mulcter, da Overretten uden saadan særlig Indbankning var ikke blot competent, men forpligtet til at paaskende denne Deel af Sagen som vedrørende Sagsførelsen i det Høje, cfr. Frdn. 3die Juni 1796 § 35 og Rescript 28de Februar 1800.“

Fredagen den 9de October.

Nr. 163.

Advocat Hindenburg
contra

Maren Jensen (Defensor Nellesmann),

der tiltales for Tyveri.

Middelfom Sønderlyng Herredets Extrarets Dom af 28de Mai 1874: „Tiltalte Maren Jensen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa betaler hun og alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Overretsprocurator Morville 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Møller 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 20de Juli 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Justitsraad Nellesmann betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger kan Tiltalte alene ansees skyldig i at have i Folkestuen paa Nsmildkloster tilegnet sig 4 à 5 Pbd. itusaaet Rugbrød for at forære det til en fattig Kone, hrem hun tidligere med sin Madmoders Tilladelse havde givet nogen Spise, naar hun indfandt sig paa Gaarden. Det saaledes af Tiltalte udviste Forhold vil efter Gjenstandens ringe Værdi og øvrige Bestaaenhed og samtlige dermed forbundne Omstændigheder — blandt hvilke kan mærkes, at Tjenestefolkene havde Tilladelse til at medtage fra deres Maaltider, hvad de deraf levne, idet de dog skulde fortære det paa Gaarden — være at hense under Straffelovens § 235. Hendes Straf findes i Vedtragting af den hende tidligere overgaaede Dom ikke at burde bestemmes lavere end til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Maren Jensen bør henses i simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Nellesmann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Tjenestepige Maren Jensen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godgjort, at hun, der den 1ste Novbr. s. A. var kommen i Tjeneste hos Forpagter Grotrian paa Nsmildkloster, har den 27de eller 28de Marts d. A. i Folkestuen sammesteds tilvendt sig noget Rugbrød — efter hendes Huusbonds Forklaring omtrent 10 Pbd., men efter hendes Udfagn ifkun 4 à 5 Pbd. — af Værdi 4 à 5 f. pr. Pbd., hvilket hun gjemte i sin Dragtliste til den 30te s. M., da hun lagde det i en Kuro for dermed at begive sig til Biborg og forære det til en fattig Kone. Da hun i denne Hensigt gik ud af Døren, blev imidlertid Tyveriet opdaget af hendes Madmoder, og Kuroen med det sjaalne Brød frataget hende. Forfaavidt Tiltalte derimod endvidere er sigtet for i den Tid, hvori hun har tjent Forpagter Grotrian, ostere at have frajaalet denne Fødevarer, er der imod hendes Benægtelse ikke tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis imod hende.

Tiltalte, der er født i Aaret 1838 og ifølge Mors Herrerets Egtvarets Dom af 3die Juni 1871 har været straffet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil for sit ovenomhandlede Forhold være at anses efter samme Lovs § 230 1ste Led med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Auctionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste."

Nr. 15. Gaardeier **Søren Christensen** (Selv)

contra

Boghandler **S. F. Helm-Petersen** (Ingen),

betræffende Injurier.

Lunde Stam Herredets Nets Dom af 8de October 1872: „De af Indstævnte, Gaardmand af Allesø Søren Christensen om og til Citanten, Boghandler af Odense S. F. Helm-Petersen i Indstævntes ovenfor nævnte Inserater i „Thens Stiftstidende“ samt hans Skrivelse af 25de Marts 1871 brugte og særlig de af Citanten ovenfor udhævede, for ham fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, saa de ikke komme Citanten til Skade paa gode Navn og Rygte, og bør Indstævnte for sit Forhold i saa Henseende til Statskassen at erlægge en Bøde af 500 Rd. eller, hvis denne Bøde ikke fuldt betales, da at hensesættes til simpelt Fængsel i 3 Maaneber; men iøvrigt bør Indstævnte for Tiltale af Citanten i denne Sag fri at være. Der forelægges Indstævnte en Frist af 8 Dage til at bevirke sit under 5te December 1871 fremlagte Indlæg behørigen stemplet. Processens Omkostninger ophæves. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsrets- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de April 1873: „De ovenfor omhandlede, af Citanten, Gaardeier Søren Christensen af Allesø om Indstævnte, Boghandler S. F. Helm-Petersen brugte, som fornærmelige betegnede Udladelser bør være døde og magtesløse, og bør Citanten til Statskassen bøde 200 Rd. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden nebensævnte Frist hensesættes i simpelt Fængsel i 60 Dage. Processens Om-

kostninger for begge Retter ophæves. Det Ibømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke kan tages Hensyn til de af Citanten ifølge Bevilling for Høiesteret fremlagte nye Tingsvidner, skjøndt Indstævnte under samme har givet Møde, efterdi der ikke sees dermed at være forholdt efter Placaten af 12te Mai 1784, vil den indankede Dem i Henhold til de deri for Citantens Demfælbelse anførte Grunde være at stadfæste, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse bestemmes til 4 Uger fra nærværende Doms Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for den ibømte Bødes Udredelse bestemmes til 4 Uger fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Efterat Indstævnte, Boghandler S. F. Helm Petersen, der i et Par Aar havde været Medlem af og i ca. 1½ Aar Formand for Alles og Næstbyhovedbroby Sogneraad, paa Grund af Bortflytning fra Communen var udtraadt af Sogneraadet i Sommeren 1870, lod Citanten, Gaardeier Søren Christensen af Alles, der var Medlem af samme Sogneraad og vil have staaet i den Formening, at Indstævnte ikke havde aflagt behørig Rede og Rigtighed for Communens ham i Egenkab af Sogneraadets Formand betrodde Midler, og som vil være besværet i denne Formening ved Pittringer af den nyvalgte Formand, i Høiesterets Tidende Nr. 325 for 21de November 1870 med Navns Underkrift indrykket et Inserat, hvori han opfordrede Indstævnte, der for ca. 3 Maanedes siden var flyttet fra fornævnte Commune uden at have opgjort sit Regnskab til Communens Kasse, til snarest muligt at opgjøre bemeldte Regnskab til Sogneraadet, hvorhos det blandt Andet tilføies, at, hvis Indstævnte troer at skulle være Curator for hele Alles og Næstbyhovedbroby Sogneraad, tager han vist feil; hvis Sogneraadet skulde staae under Curator, vilde Citanten og vist mange flere ikke give Indstævnte deres Stemme, men stemme paa en sanddru, solid og rebelig Mand. Dette Inserat fremkalbte en Erklæring af 22de No-

ember 1870 fra samtlige øvrige Medlemmer af det nævnte Sogneraad, hvilken allerede fandtes indrykket i Fyens Stiftstidende Nr. 326 for sidstnævnte Dato, og i hvilken de bringe Indstævnte deres Tak for den Nidjærhed, Orden og Retfærdighed, hvormed han i den Tid, han har været Formand i Sogneraadet, har varetaget Communens Tare, og for den Veileidning, han efter sin Udtrædelse paa Anmodning og uden mindste Godtgjørelse har ydet dem, og beklage, at han paa Grund af forandret Livssikling har maattet fratræde denne Plads, hvorhos Sogneraadets nye Formand særligt erklærer, at Indstævnte for længere Tid siden til ham havde aflagt fuldstændig Rede og Rigtighed for Alt, hvad han havde haft i Bærge for Sogneraadet som dets Formand. Samtidigt anlagde Indstævnte Sag mod Citanten for Insuperatet i Tidenden for 21de November 1870, og ved Lunde og Stam Herredstings Dom af 20de December s. A. blev Citanten for de foran fremhævede og nogle flere Pittinger i Insuperatet, der ansaaes fornærmelige for Indstævnte, idømt en Bøde til Statskassen af 100 Rd. eller en subsidiair Straf af simpelt Fængsel i 30 Dage, hvorhos de fornærmelige Pittinger mortificeredes og Citanten tilpligtedes at betale Indstævnte Sagens Omkostninger skadesløst, og ved denne Dom acquiescerede Citanten.

Endnu medens denne Sag svævede for Retten, lod Citanten indrykke et nyt Insuperat i Fyens Stiftstidende Nr. 347 for 14de December 1870, hvori han, ligeledes med Navns Underkrift, navnlig kritiserer de øvrige Sogneraadsmedlemmers Erklæring af 22de November 1870, fremhæver nogle formeentlige Urigtigheeder fra Indstævntes. Side som Sogneraadsformand, navnlig ved Meddelelsen af en Protocoludskrift, og antyder, at den Indstævnte i Aviserne hvede Noes skulde være kjøbt. I Anledning af dette Insuperat foretog Indstævnte dengang Intet ligesaa lidt som i Anledning af et ham tilfaldt, af Citanten underfrevet Brev af 25de Mars 1871, hvori Citanten navnlig omtaler den ham overgaaede Dom, hvis Resultat han siger ikke at kunne forstaae, da han mener kun at have talt Sandhed, hvorhos han aller hentyder til Indstævntes formeentlig urigtige Forhold ved Regnskabsaflæggelsen og Meddelelsen af Protocoludskriften. Heller ikke foretog Indstævnte Noget i Anledning af et nyt af Citanten underfrevet Insuperat i Fyens Stiftstidende Nr. 188 for 26de Juni 1871, hvori Citanten kommer tilbage til det i Sagen tidligere Passerede, navnlig hans eget Insuperat af 21de November 1870, Erklæringen af 22de November 1870, den ham overgaaede Dom og hans Beskyldninger mod Indstævnte; men da Indstævnte modtog et med Densse Poststempel af 4de October 1871 forsynet anonymt Brev, indeholdende grove Injurier mod Indstævnte og hennes afbøde Faber, anlagde Indstævnte, der antog, at dette Brev hidrørte fra Citanten, efter Klage af 5te October 1871 nærværende Sag ved Underretten imod Citanten, hvem han nu paaslof draget til Ansvar for samtlige i de ovennævnte Insuperater i Fyens Stiftstidende for 14de December 1870 og 8de Juni 1871 samt i Skrivelsen af 25de Mars 1871 og i den anonyme Skrivelse indeholdte Fornærmelser, af hvilke han særlig fremhævede:

A. af Inferatet af Decbr. 1870.

1. at Citanten ved at omtale Indstævntes Afgang som Formand for Næsø Næstbyhovedbroby Sogneraad siger om Indstævnte: „saa kunde det være beslageligt nok at miste saadan en Mand, især naar der ingen reistandige Mænd kunde findes i Communen, men jeg troer, der er Mange, ja Mange, som maaskee ere mere paalidelige og rebelige Mænd end som Petersen“;
2. at Citanten beskylder Indstævnte for som Formand for bemeldte Sogneraad at have meddeelt Citanten en Udskrift af Forhandlingsprotocollen, som ikke var ordlydende efter Protocollen, og urigtig at have indført en anden Mand's Navn deri;
3. at Citanten henimod Slutningen af Inferatet med Hensyn til den af de øvrige Sogneraadsmlemmer afgivne Erklæring om Indstævnte som Formand for Sogneraadet siger om ham, at han har kjøbt de øvrige Mlemmer til at stæffe sig Koes i Kviseerne;
4. at Citanten sluttelig siger med Hensyn til den Mand, der har faaet Koes, nemlig Indstævnte, at han, Citanten, „ikke vil rose En, der ikke er Koes værd, langt mindre en Mand, der ikke er sanddru og rebelig“.

B. af Inferatet af 26de Juni 1871.

5. at Citanten ved at omtale sit Inferat af 21de November 1870 og den ham i denne Anledning overgaaede Dom siger om Indstævnte: „Kan en Person, der omgaaes med Usandhed, kaldes solid og rebelig? naar Petersen indfører Løgn i Protocollen, kan han saa virkelig kaldes sanddru, fordi . . .“;
6. at han senere hen siger: „at Petersen ikke har indført alle Communens Indtægter og Udgifter i Protocollerne“;
7. at han sluttelig, efter at have omtalt den nye Formands Virksomhed i Sogneraadet og gjort gjældende, at denne ikke har glemt at see sig lidt vel tilgode af Communens Penge, siger i Anledning af, at Indstævnte har ydet den nye Formand forsøben Veiledning, „det kan vistnok stjønnes, at Peter Larsen har faaet en god Veiledning, ellers var han vistnok ikke kommet saa godt derfra“;

C. af Brevet af 25de Martz 1871.

8. at Citanten gjentagne Gange paastaar, at hvad han har sagt om Indstævnte i sit Inferat af 21de November 1870, hvorfor Demmen af 20de December 1870 overgik ham, er Sandhed, og at han (Citanten) ikke ved dette Inferat har løiet eller derfor staaer som en Løgner, hvorved Citanten altsaa paany inhærerer sine Meddelelser og Bestyrdninger i dette Inferat mod Indstævnte, naaget de ved den nævnte Dom ere mortificerede;
9. at han senere siger, at Indstævnte har indført Løgn i Protocollen (Sogneraadets), som ikke kan vidstes ud og er let at bevise.

D.

10. Høje Indholdet af det anonyme Brev og navnlig nogle enkelte beri indholdte, for Indstævnte og dennes afbøde Faber høist fornærmelige Udtalelser;

og gif Indstævntes Paastrand ud paa, at samtlige for ham fornærmelige Udtalelser og Besskyldninger, særlig de fremhævede Kjenntes bøde og magtesløse, at Citanten ansøes med streng Straf af Fængsel eller Bøder efter Straffelovens § 215 og § 217 jfr. § 216, samt at Citanten tilspigtedes at betale Indstævnte Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkelig. Citanten procederede til Frisindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, men ved Underrettens Dom af 8de October f. A. bleve samtlige foranstaaende Ytringer med Andtagelse af de under Nr. 10 ansørte, med Hensyn til hvilke det ikke imod Citantens Benægtelse er sundet beviist, at han har nogen Andeel i det anonyme Brevs Tilblivelse, som fornærmelige for Indstævnte mortificerede, og Citanten i Henhold til Straffelovens § 217 jfr. § 30 idømt en Bøde til Statskassen af 500 Rd. eller en subsidiair Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaneder, men isøvrigt frisunden for Indstævntes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Citanten nu ved Stævning af 12te October f. A. indbragt her for Retten, hvor han har gjentaget sin for Underretten neblagte Paastrand om Frisindelse for Indstævntes Tiltale og ialfsald paastraaet den idømte Bøde betydeligt nedfat, hvorhos han har paastraaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger navnlig ogsaa her for Retten.

Da Indstævnte, skjædt lovlig varflet hverken er mødt eller har ladet møde for Overretten, vil Sagen i Medfør af Lovens 1—4—30 og Frdn. 3die Juni 1796 § 2 være at paaflende efter de fremlagte Breve og Beviidligheder, navnlig Underretsacten.

Heraf fremgaaer, hvad angaaer Inseraterne i Stiftstidenden for 14de December 1870 og 26de Juni 1871 og Brevet af 25de Marts 1871, at det er in confesso, at Citanten er Forfatter deraf og ansvarlig for Indholdet. Forsaavidt Citanten nu har villet gjøre gjældende, at han ikke har havt til Hensigt at fornærme Indstævnte, men at Inseraterne og Brevet kun ere fremkomne for at frie ham selv for Ansvar som Medlem af Sogneraadet med Hensyn til Communens Penge og for at imødegaae Erklæringen af 22de November 1870 og rense sig i Anledning af Indstævntes Offenliggjørelse af Dommen af 30te December 1870, da findes intet Hensyn at kunne toges hertil, da det maa komme an paa, hvorledes Citantens Ord efter deres Indhold og Sammenhæng naturligen maae forstaaes og opfattes. I denne Henseende skjønnes det nu ikke, at den ovenfor under Nr. 2 fremhævede Pasfus af de paaflagede Skrifter kan siges at indeholde noget Fornærmeligt mod Indstævnte, hvorved særligt bemærkes, at det maa anses opløst, at Indstævnte har meddeelt Citanten et Uddrag af Sogneraadets Forhandlingsprotocol, som ikke ordret stemme med Protocollen, hvorfor Citanten, der ansaae det for en Udskrift, har meent at kunne betegne det som urigtigt. Derimod findes de øvrige af

Indskævnte fremhævede Yttringer at indeholde Sigtelser, som, hvis de vare rigtige, nødvendigst maatte deels gjøre Indskævnte uværdig til Medborgeres Agtelse, deels nedsette Indskævntes borgerlige Agtelse, i hvilken Henseende, hvad de under Nr. 6 og 8 paaklagede Udtalelser angaaer, særligt bemærkes, at den første af disse nærmest findes at maatte forstaaes som en Insinuation om, at Indskævnte skulde have haft egennyttige Hensigter ved den Maade, paa hvilken han havde ført Communes Protocoller, eller ialfsald, at han havde gjort sig skyldig i grov Uorden ved Førelsen af disse, medens der med Hensyn til den sidstnævnte maa gives Indskævnte Medhold i, at Citanten efter hele Indholdet af Brevet af 25de Marts 1871 paany har gjentaget de ved Dommen af 20de December 1870 mortificerede fornærmelige Yttringer, og da Yttringerne trods Citantens Benægtelse utvivlsomt alle maae ansees at sigte til Indskævnte, da Citanten intet Beviis har kunnet præstere for Rigtigheden af de i Yttringerne liggende Sigtelser, samt da Citantens Stilling som Almuesmand ikke vil kunne bevirke, at hans Ord skulde fortolkes paa nogen fra den sædvanlige afvigende Maade, vil Citanten ikke kunne undgaae at ansees efter Straffelovens § 215 jfr. § 216 og § 217 samt § 30 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til en Statskassen tilfølsende Bøde af 200 Rd. eller i Mangel af Bødens Betaling inden den fastsatte Frist til simpelt Fængsel i 60 Dage, hvorhos Udtalelserne ville være at mortificere. Underretsbommen, hvorved, som ovenfor anført, samtlige foran under Nr. 1—9 refererede Yttringer som fornærmelige ere mortificerede, og Citanten for samme anset efter Straffelovens § 217 jfr. § 30 med en Bøde af 500 Rd. eller en subsidiair Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaned, vil altsaa for faavidt være at forandre, hvorimod dens Bestemmelse om Processens Omkostninger, som ere ophævede, billiges.

Processens Omkostninger for Overretten findes ligeledes at burde ophæves. Overtrædelse af Stempellovgivningen er ikke begaaet her for Retten."

Nr. 172.

Advocat Mellemann

contra

Fattiglem **Christen Pedersen** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 235.

Sorø Virts Politirets Dom af 16de Mai 1874: „Tilfalte, Fattiglem Christen Pedersen af Lunge Fattighuus bør ansees med 6 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost og ubrede alle af nærværende Sag lovligt skyldende Omkostninger. At efterkommes under Afkærd efter Loven."

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de August 1874: „Tiltalte, Fattiglem Christen Pedersen af Liunge bør henfættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Justitsraad Nyegaard og Salomonsen betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Mellemann og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Tiltalte, Fattiglem Christen Pedersen af Liunge, der er født den 19de Februar 1826, og som oftere har været straffet for Tyveri, blandt Andet isølge Slagelse Kjøbstads Ertrærets Dom af 28de November 1868 efter Straffelovens § 231, samt i Aaret 1870 tvende Gange har været dømt efter Straffelovens § 235 for Skottyveri, den ene Gang tillige for Vold mod Skovbeijentene efter Lovens § 100, og som fremdeles ved Høiesteretsdom af 9de April 1872 for Skottyveri i Møbsør af bemeldte § 235 har været anset med 2 Dages simpelt Fængsel, er under nærværende, fra Sors Birk's Politiret hertil indankede Sag ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen overbevist at have saavel den 13de Decbr. f. A. som — efterat den rettlige Undersøgelse i den Anledning var paabegyndt — den 5te Januar d. A. af Træerne i Sors Academi's Skove stjålet Dviste til Kosteriis, den første Dag 313 Stkr. af Værbi 2 Mk. og den sidste Dag 94 Stkr. af Værbi 12 lb.

For dette Forhold, der af Academiets Forskbestyrelse er forlangt gjort til Gjenstand for offentlig Paatale — idet Samme, der har erholdt det Stjaaerne tilbage, har frafaldet Paastand paa Erstatning — findes Tiltalte ved den indankede, den 16de Mai d. A. affagte Politiretsdom retteligen at være anset efter Straffelovens § 235, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til 6 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangeløst, skjønnes at burde fastsættes til 14 Dages simpelt Fængsel.

I Henseende til Sagens Omkostninger vil derimod Dommen være at fastsætte“.

Nr. 136.

Advocat Levinfen
contra**Karen Kirstine Christensen, Rasmus Hansens Enke**
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Lollands Nørre Herreds Extrarets Dom af 21de April 1873: „Tiltalte Karen Kirstine Christensen, Rasmus Hansens Enke bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Henriksen og Defensor, Procurator Barfoeb hver 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Juni 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Lehmann og Berggreen betaler Tiltalte Karen Kirstine Christensen, Rasmus Hansens Enke i Besterborg 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indbænkede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbænkede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Lollands Nørre Herreds Extraret hertil indbænkede Sag er Tiltalte Karen Kirstine Christensen, Rasmus Hansens Enke i Besterborg actioneret for Tyveri, og det er ogsaa ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at hun heri har gjort sig skyldig, idet hun den 9de Marts d. A., da hun var kommen ind til Brygger Peder Larsen i Besterborg for at kjøbe Øl, er, medens Bryggerens Datter, der var ene hjemme i Beboelsesleiligheden, hentede Øllet fra Kjælderen, gaaet ind i en Stue, der stöder til den, hvor hun opholdt sig, og hvortil Døren var lukket, men ikke aflaaet, samt af et der staaende Skædestab, hvor hun vidste at Bryggeren gjemte sine Penge, og hvori Nøglen sad, har taget ud af en i Skabet beroende Pung 5 Østbølere, med hvilke hun, efterat hun var vendt til-

bage til den forreste Stue og af Bryggerens Datter, der strax efter kom op fra Kjelberen, havde modtaget Allet, begav sig bort. En Times Tid efter blev hun imidlertid af Bryggeren, der havde Mistanke til hende, og som ved at eftersee sin Pengebeholdning opdagede, at der manglede Penge, antruffen hos en Familie i Hulbæk ikke langt fra Besterborg, og paa hans Forhold vedgik hun Tyveriet og tilbageleverde de sjaadne 5 Sølvdalere.

For dette Forhold findes Tiltalte, der er født den 1ste Mai 1845 og ikke tilforn straffet, ved den indantebe Dom retteligen anset efter Straffelovens § 228, og da den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød skjønes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 149.

Advocat Hindenburg
contra

**Johanne Lisbeth Jørgensen, Bøversvend Niels
Larsens Hustru (Defensor Levinfen),**

der tiltales for Tyveri, bedrageligt Forhold, Hæleri eller Medbeelagtighed i Tyveri.

Rjøge Rjøbstads Extrarets Dom af 13de Mai 1874: „Johanne Lisbeth Jørgensen, Niels Larsens Hustru bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt i Erstatning til Arbeidsmand Poul Hegner udrede 3 Mk. Kirsten eller Inger Kirstine Hansen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Saa bør de Tiltalte in solidum betale Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Glæiser og Rikau 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Juli 1874: „Tiltalte, Johanne Lisbeth Jørgensen, Bøversvend Niels Larsens Hustru bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til den Tiltalte paalagte Erstatning og Actionens Omkostninger bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Delbanco og Suel betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8

Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

Forfaavidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret: Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinson for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende, fra Kjøge Kjøbshads Ertraret hertil Retten indankede Sag, der i 1ste Instantz tillige angik en anden Tilstalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, tistales Johanne Elisabeth Tørgensen, Bøversvend Niels Larsens Hustru for Tyveri, bedrageligt Forhold, Hæleri eller Meddelagtighed i Tyveri.

Ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isvrigt Oplyste maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tilstalte har gjort sig skyldig i følgende Tyverier. Den 11te Marts d. A. har hun frastjålet Arbeidsmand Poul Hegner 1½ Snees til 48 fj vurderede Silb, som hun derefter har solgt; i Løbet af afvigte Vinter har hun af Medtilstalte for Underretten i 2 Gange modtaget 8 Pd. Kjøb, vurderede til 2 Rd., som denne, der hos Tilstalte havde kjøbt endeel Klædningsstykker paa Credit, efter Tilstaltes Opfordring til at skaffe hende noget Smaal, hvorom Tilstalte derhos nærmere har forklaret, at hun nok troer at have sagt til Medtilstalte, at hun kunde saae en Hat for 7 Mk., naar hun vilde give Tilstalte et Stykke Kjøb, naar hendes Huusbond skulde slagte, har frastjålet sin Huusbond, ligesom hun, efter at have rettet en lignende Opfordring til en anden Tjenestepige, ogsaa af denne har modtaget endeel Levnetsmidler, som denne frastjal sin Huusbond, der har ansat Værdien af det ham frastjålene til ialt 8 Mk.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen for bedrageligt Forhold, er det paa lige Maade godtgjort, at Tilstalte omtrent 1 Aar for Underjøgessens Paabegyndelse i nærværende Sag af Ane Petersen, Jens Larsens Enke har modtaget til Forhandling et Par Sko, som hun skulde sælge mod contant Betaling, og for hvilke hun skulde søge at opnaae en Priis af 7 Mk. Disse Sko solgte Tilstalte til Medtilstalte for Underretten paa Credit for 15 Mk., paa hvilke hun dog i Afdrag modtog 1 Pd. Uld, som hun solgte for 3 Mk. 8 fj eller 4 Mk.; derefter har Tilstalte imidlertid for Jens Larsens Enke foregivet, at der kun var budt hende 6 Mk. for Skoene, ligesom hun ogsaa for denne fortaug det

paa Betalingen fete Afdrag, og da denne efter flere Udfugter fra Tiltaltes Side omtrent en Maanedstid før Undersøgelsens Begyndelse henvendte sig til hende om Pengene for Skoene, bankede hun endog Jens Larsens Enke ud af Døren. Tiltalte har derhos vedgaaet, at hun, dersom hun havde faaet Salgsprisen som aftalt af Medtillalte, hun vilde have betalt Jens Larsens Enke 7 Mk., uagtet det ikke var omtalt imellem dem, at Tiltalte maatte beholde, hvad hun fik over denne Priis for Skoene, og hun selv har erkjendt, at hun kun havde Fordring paa Sælgepenge, efter hendes eget Dypgivende 2 $\frac{1}{2}$ af Marken. Forsaavidt Tiltalte endelig er sigtet for, at hun af Oconomens Hustru paa Fattighuset i Kjøge har modtaget 2 Pd. Flaest vurdere til 48 $\frac{1}{2}$ i Betaling for 2 Mk. eller 2 Mk. 8 $\frac{1}{2}$ samt en halv Snees Spegesild, vurdere til 8 $\frac{1}{2}$, kjøndt hun selv antog, at denne ikke maatte bortgive disse Gjenstande, der tilhørte Fattigræset, foreligger der ikke tilstrækkelige Oplysninger til at bedømme, om, og da hvorledes Tiltaltes Forhold er strafbart, og det findes ikke fornødent at opholde Sagen derefter, da dette ikke vil faae Indflydelse paa hendes Straf.

For de ovenomtalte Forhold vil Tiltalte, der er født den 21de Mai 1835 og ifølge Kjøge Kjøbstads Politirets Dom af 26de April 1866 har været anseet efter Lov 3die Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Dage, være at ansee efter Straffelovens § 228, tildeels sammenholdt med § 52, og § 257, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte paa Grund af, at hun var frugtlommelig, under Paaberaabelse af Straffelovens § 23 er anseet med Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 60 Dage, vil altsaa med Hensyn til Straffen være at forandre, idet det vil være at bedømme efter hendes Tilstand ved Straffens Sværskættelse, om denne vil være at forvandle overensstemmende med bemeldte § 23, hvorimod Dommens Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger for Tiltaltes Bekommende billiges, hvorfor den i disse Henseender vil, forsaauidt den er paaantet, være at stadfæste.“

Nr. 181.

Advocat Revinsen
contra

Andreas Jensen, kaldet **Store Andreas** (Def. Hindenburg),
der tiltales for Bedrageri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 12te Juni 1874:
„Tiltalte, Arbeidsmand Andreas Jensen (Store Andreas) af Ugersted Bakker bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. Saa bør han udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Kjelgaard

4 Rd. og til Defensor, Procurator Løgstrup 3 Rd. At efterkommes under Afkærb efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 10de August 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Cancelliraad Møller betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinson og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arbeidsmand Andreas Jensen, der under nærværende Sag tiltales for Bedrageri, er det ved hans egen, med Sagens sorige Oplysninger stemmende Tilførelse tilstrækkelig godtgjort, at han, der i Foraaret 1873 af Proprietair Møller-Holst til Store Raanholt havde laant en Brændegæse for at bruge den til at ophugge Træstubbe med, har uden Eierens Vidende solgt den for 5 Mk. til en Tredeemand, af hvem den er indleveret til Retten. Dyren, der er vurderet til 10 Mk., maa antages at være uleveret Proprietair Møller-Holst, der har frataget Krav paa Erstatning. Tiltalte har vel derhos anbragt, at det var hans Hensigt at levere Møller-Holst en anden og bedre Gæse istedetfor den ommeldte, der var bleven opslidt ved hans Arbejde, hvilket han af Mangel paa Penge ikke vil have kunnet udføre; men til dette Anbringende findes der efter Sagens Oplysninger i det Hele ikke at kunne tages noget Hensyn.

For sit Forhold i den anførte Henseende er Tiltalte, der er født i 1830 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen retteligen anset efter Straffelovens § 253, og da hans Straf findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste."

Nr. 150.

Advocat Levinfen
contra**Julius Thorvald Christensen** eller **Christensen**, kaldet
Sodeika (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavn's Amts søndre Virts Extrarets Dom af 29de April 1874: „De Tiltalte, Julius Thorvald Christensen, kaldet Sodeika, og Niels Peter Madsen bør straffes, Førstnævnte med 25 og Sidstnævnte med 20 Slag Niis, hvorhos de Een for Vegge og Vegge for Een bør udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Diechmann 5 Rd. og til Defensor, Procurator Bloctrofs 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Juli 1874: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Tiltalte, Drengen Julius Thorvald Christensen, kaldet Sodeika alene udreder $\frac{2}{3}$ af Actionens Omkostninger, derunder Sagførersalarium. I Salarium til Procuratorerne Alberti og Seidelin for Overretten betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde dog med Bemærkning, at der ikke i nærværende Sag findes Anvendelse for Straffelovens § 54, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.)

Hoiefterets Tidende,

udgiven

af

Hoiefterets Protocolsecretairer.

Nr. 19.

Den 6te November.

1874.

Anden ordinaire Session.

Fredagen den 9de October.

Nr. 150.

Advocat Levinsen

contra

Julius Thorvald Christiansen eller Christensen, kaldet Sodeika
(see ferrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Rjøbenhavn's Amts søndre Virks Eyraret hertil indankede Sag, der for Underretten har angaaet en Medtilltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltaltes Drengen Julius Thorvald Christiansen, kaldet Sodeika for Tyveri, og er det ogsaa ved hans egen, med det isørigt Oplyste stemmende Tiltaale godtgjort, at han, der er født den 7de Juli 1862 og ikke tidligere straffet, i Tiden fra Heroaret 1873 indtil i Januar Maaned d. A. har gjort sig skyldig i de i Underrettsdommen nærmere bestrevne 8 Tyverier, der dog paa et Par Undtagelser nær kun have angaaet mindre betydelige Gjenstande, af hvilke Tyverier derhos 3 ere forøvede mod hans Pleiesørbødre, ligesom det ene af dem er udøvet efter Samraad og i Førelse med en anden Dreng, mod hvem imidlertid Tiltale er frasat, og endelig det sidste Tyveri er begaaet, efterat Undersøelsen i nærværende Sag var begyndt.

Efter det Anførte maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 233 tildeels sammenholdt med § 54, ligesom Straffen passende findes bestemt til 25 Slag Rist, hvorimod der ikke findes at have været tilstrækkelig Anledning til, som ved Underrettsdommen sket, at paalægge Tiltalte at udrede samtlige Actionens Omkostninger, derunder Sagsførersarium, in solidum med den for Underretten Medtiltalte, da Tiltalte ikke er actioneret eller dømt for nogen af de Forbrydelser, for hvilke Medtiltalte ved Dommen er

anseet, og Tilstalte vil derfor alene have at udrede $\frac{2}{3}$ Dele af Actionens Omkostninger, derunder Sagsførselsalirerne.

Med Modification herefter vil Underrettsdommen være at stadfæste, forsaavidt paaanket er."

Mandagen den 12te October.

Nr. 160.

Advocat Nellesmann

contra

Hedevig Kirstine Andersen, Jensens Hustru

(Defenser Klubien),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri samt for Tyveri eller ulovlig Omgang med Hittegods.

Sæby Rådsheds Exrærets Dom af 25de April 1874: „De Tilstalte Hedevig Kirstine Andersen af Vester Idestovehede og hendes Mand Niels Christian Jensen sammesteds bør hensættes, Forstnævnte i Fængsel paa Band og Brød i 3 Uger 5 Dage og Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 3 Dage. Saa bør Hedevig Kirstine Andersen i Erstatning til Aftægtemand Peder Albrechtisen af Løgtved betale 1 Rd. samt udrede alle af denne Sag levlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Acter, Procurator Kjelgaard 6 Rd. og til Defensor, Procurator Løgstrop 5 Rd., dog at Niels Christian Jensen in solidum med hende udreder $\frac{1}{3}$ af samtlige Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viberg Landsretts Dom af 6te Juli 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Saa udrede de Tilstalte og paa den i Underrettsdommen med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maaade i Salair til Acter og Defensor for Overretten, Justitsraad Nedelmann og Cancelliraad Møller 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms levlige Forkyndelse og isørigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hedevig Kirstine Andersens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanfæret, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Klubien for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Hedevig Kirstine Andersen — som det i Actionsordren hedder — for Tyveri eller Bedrageri samt for Tyveri eller ulovlig Omgang med Gittetgods og hendes Mand Niels Christian Jensen for Meddeelselighed i Tyveri eller ulovlig Omgang med Gittetgods.

Ved Tilstalte Hedevig Kirstine Andersens egen, med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilsvareelse er det tilstrækkelig godtgjort, at hun en Dag i forrige Estraar har tilrendt sig en til 1 Rd. vurderet Frakke, der tilhørte Tjenestebørg Hans Chr. Pedersen og af denne var ophærgt udenfor et Stuehuus i Kjærsgaard for at tørres. Tilstalte fik Frakken itu og benyttede Stykkerne paa forskjellig Maade. Besjælnes Børge har paa dennes Begne nedlagt Paastrand om en Erstatning af 1 Rd.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tilstalte i den Hensigt at skaffe sig Bæver paa Credit i Gaardmand Jens Christensens Navn har engang i December Maaned f. A. henvendt sig i Kjøbmand Schors Butik i Søby og sammesteds afleveret en af hende selv skreven Seddel uden Underskrift, der gik ud paa, at Madam Schor af bemeldte Jens Christensens anmodes om at udlevere 2 Alen Duffel og 1 Pund Tvis til Konen Marie Larsdatter — hvilket Navn efter hendes Forklaring var opdigtet — hvorefter hun af Schors Hustru fik udlæveret 1 P. Tvis samt endvidere paa Forlangende en Kam, begge Dele paa Jens Christensens Regning, medens hun derimod inret Duffel erholdt, da denne Vare ikke fandtes i Butikken. Tvisen, der er vurderet til 1 Rd. 2 Mk. 8 h, mistede Tilstalte efter sin Forklaring paa Hjemveien fra Søby, men Kammen af Værdi 1 Mk. er bragt tilbage, og forøvrigt er Paastrand om Erstatning frasalden. Tilstalte har isøvrigt anbragt, at det var hendes Hensigt senere i Jens Christensens Navn at betale Tvisen og Kammen, men at hun heri blev forhindret.

Endelig er den nævnte Tilstalte saavelsom hendes medtiltalte Mand funden i Besiddelse af en til 4 Mk. vurderet Skovf, der efter Huusmand Lars Peter Nielsens Forklaring er ham tilhørende og frakommen ham mod hans Vidende og Bilkie i Estraaraet 1872 fra hans Arbejdsplads paa en Mark, i Nærheden af hvilken Hedevig K. Andersen dengang arbejdede. Sidstnævnte har imidlertid nægtet at have taget Skovlen paa den nyssnævnte Arbejdsplads, hvorimod hun engang for over et Aar siden vil have fundet den benyttende ved en Kornstak i Nærheden af sit og sin Mandes Huus, hvor hun efter sin Forklaring antog, at Eieren havde sat den for senere at hente den, og efter sin Forklaring bragte hun derefter Skovlen hen til sit Husets Indgangsdør,

for at ingen Anden skulde faae den end Eieren, naar han meldte sig; men forøvrigt har saavel kun sem bendes Mand — hvilken sidste har udsagt, at hans Kone for ham angav at have fundet Ekerlen — erkjendt, at denne senere er bleven brugt i deres Huns, uden at de have foretaget Noget for at opløse den

For det af dem vedgaaede Forhold vilde de Tiltalte — af hvilke Hedevig Kirshine Andersen er født i Aaret 1830 og Niels Ebr. Jensen i Aaret 1823, og sem med Udtagelse af, at Sidstnævnte i Aaret 1858 har været under Tiltale for at have afløgt falsk Eed, men frifandtes for Actors videre Tiltale, ikke tidligere have været tiltalte eller straffede — være at ansee, Hedevig Kirshine Andersen efter Straffelovens §§ 2:8, 251 og 248 og Niels Ebr. Jensen efter sidstnævnte Lovbestemmelse sammenholdt med § 55, og da Straffen ved Uldersretsdømmen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage for Førstnævnte og til simpelt Fængsel i 3 Dage for Sidstnævnte, vil bemeldte Døm, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste."

Nr. 129.

Advocat Klubien

contra

Evend Olsen, Ole Andersen og Peter Johansen
(Defensor Nellemann),

der tiltales for at have udviist det i Straffelovens § 210 omhandlede Forhold.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Døm af 13de Mai 1874: „De Tiltalte Evend Olsen, Ole Andersen og Peter Johansen bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød, Nr. 1 i 2 Gange 5 Dage og Nr. 2 og 3 i 5 Dage; saa bør de alle Tre in solidum udrede alle af deres Arrestation og Actiønen flydende Omkostninger, deriblandt til Actor, Procurator Petersen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Ipsen 5 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Døm.

Mod Tiltalte Peter Johansens Benægtelse findes det ikke ved de Høiesteret forelagte Oplysninger gædtgjort, at han har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 210. Der vil derfor være at tillægge ham

Frifindelse for Actors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Paalæg af Actionens Omkostninger.

De tvende andre Tiltalte ere i den indankete Døm med Føie ansete skyldige i det i Dømmen for deres Vedkommende fremstillte Forhold, der bliver at henseende under bemeldte Lovbestemmelse sammenholdt med § 46. Deres Straf findes at maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Svend Olsen i 3 Gange 5 Dage og for Ole Andersen i 2 Gange 5 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil Herredstingsdommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Peter Johansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Svend Olsen og Ole Andersen bør henseendes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 3 Gange 5 og den Sidste i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Nellesmann for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 15 Rd. til hver.

I den indankete Doms Præmisses heber det: „Under nærværende Sag tiltales Svend Olsen, Ole Andersen og Peter Johansen ifølge Amtets Ordre af 24de Marts d. A. for at have udviist det i Straffelovens § 210 ombandlede Forhold, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Efterat Directeur Kubech ved Hasle Kulværk havde tilkjendegivet Arbeiderne ved samme, at de fra 1ste December vilde faae deres Arbeide betalt efter Accord isædetsfor som hidtil med Daglon, og han derpaa, da der den første Lønningsdag blev utbetalt Arbeiderne Lønning efter den nye Ordning, havde svaret flere Arbeidere, som erklærede sig utilfredse hermed, at det maatte have sit Forblivende ved den nye Lønningsordning, men at det stod de Misfornøiede frit for at forlade Kulværkets Tjeneste, havde dette til Følge, at ingen af de danske og svenske Arbeidere indfandt sig ved deres Arbeide den 9de December, hvorimod de atter mødte paa Kulværket den 10de December, uden at de dog alle vare enige om en Gjenoptagelse af Arbeidet. Da der samme Dags Eftermiddag ved Arbeidstidens Begyndelse havde samlet sig en stor Mængde Arbeidere

i Maskinhuset, hvor de opbevarede deres Klæder, gav Directeuren Ordre til, at de, som vilde arbejde, skulde indfinde dem paa Contoiret, men at de Øvrige skulde rømme Maskinhuset. Flere af de misfornøiede Arbeidere indfandt sig nu paa Contoiret, hvor de ajentogte Fordringen om at blive betalte ligesom tidligere, men modtog atter det Svar, at der ikke vilde ske nogen Forandring heri, og omtrent samtidig hermed bleve flere Arbeidere, som enten havde erklæret sig tilfredse med Forandringen, eller som endnu arbejdede paa de tidligere Lønningssvilkkaar, ibet de vilde klæde dem om i Maskinhuset for at paabegynde Arbejdet, hindrede deri af de Tilstaaede ved Overtalelser, Bødd og Trusel om Bødd, indtil Politiet kom til og anholdt Urostaatterne, hvorefter Arbejdet i Løbet af de følgende Dage atter blev ajenoptaget af Arbejderne.

Tilstaaede Nr. 1, Svend Olsen har saaledes overeensstemt med det isvrigt under Sagen Oplyste tilstaaet, at han har truet de Arbeidere, som vilde arbejde, med Frygt, at han sneg sig bag paa Arbejdsmand Troels Pedersen, greb fat paa ham og kastede ham omkuld, samt at han ligesledes greb fat paa Arbejdsmand Pyster og gav ham nogle Drefigen, ibet han kastede ham om, og det af den Grund, at disse Arbeidere søgte at arbejde, uagtet de strikende Arbeidere havde forbudt dem det.

Tilstaaede Nr. 2, Ole Andersen har i Overeensstemmelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger tilstaaet at have truet Troels Pedersen med Frygt, hvis han begav sig til Arbejde, samt at han, efterat Svend Olsen havde taget fat paa Pyster, ligesledes tog fat paa ham og gav ham nogle Drefigen, og at han fremdeles har kastet Kul eller Møg efter Arbejderen August Svendsen.

Tilstaaede Nr. 3, Peter Johansen har derimod vedholdende og haardt nækket til at have haft nogen Andeel i de stedfundne Arbejderuroligheder, men ligesom det fremgaaer af de af Jurkøber Jens Pedersen, Opsynsmand Jens Hansen Andet og Arbejder Troels Pedersen afgivne Forklaringer, at han har opfordret de Arbeidere, som vilde arbejde, til at undlade det samt efter Troels Pedersens Forklaring truet denne med Frygt, hvis han arbejdede, saaledes have Inspecteur Simann og Directeur Edelstein beediget, at han har forgrebet sig paa Directeur Rubach ved at tage ham i Brystet, da denne havde begivet sig over i Maskinhuset for at skaffe Orden tilveie.

For det af dem ubvisse retsstridige Forhold vilde de Tilstaaede ikke kunne undgaae at ansees efter Straffelovens § 210, og skjønnes Straffen, naar hensees til Sagens samtlige Omstændigheder, passende at kunne ansættes for:

Nr. 1, Svend Olsen, der er født i Sverria den 12te August 1849, og som ifølge Nordre Herreds Gytrarets Dom af 1ste Mai 1873 for Voldsbandling har været straffet med 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød samt mulcteret ved Rønne og Hasle Kjøbstæders Politiretter for Gadenordener, til Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage,

Nr. 2, Ole Andersen, der ligesledes er født i Sverrig den 16de September 1839, og har været mulcteret ved Hasle Kjøbstæders Politiret for Gadenordener, med samme Straf i 5 Dage, og

Nr. 3, Peter Johansen, der er født i Sverrig og skjønnes efter hans Angivelse at være 22 Aar gammel og ikke vides tidligere at have været criminaliter tiltalt, dømt eller straffet, med den samme Straf i 5 Dage."

Nr. 157.

Advocat Klubien

contra

Arrestanten **Peder Christian Kragh** (Def. Nellesmann), der tiltales for Tyveri eller ialsald for ulovlig Omgang med Pittegeds.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 16de Mai 1874: „Arrestanten Peder Christian Kragh bør hensejtes til Tugthuusarbejde i 4 Aar. Saa udreder han og alle af hans Arrest og nærværende Action flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Overretspræcurator Isaacsen 8 Rd. og til Defensor, Overretspræcurator Fasting 6 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Juli 1874: „Underretsbemmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Præcurator Morville og Cancelliraad Møder betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Nellesmann for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Peder Christian Kragh — der er født i Aaret 1825 og tidligere gjentagne Gange har været straffet, senest ifølge Højesteretsdom af 2den Januar 1868 for 5te Gang bejaaget Tyveri efter Straffelovens § 232 og for Vedrageri efter § 253 med Tugthuusarbejde i 6 Aar — tiltales under denne Sag for Tyveri eller ialsald ulovlig Omgang med Pittegeds.“

Gaardeier Jørgen Melbgaard af Vibæk har edelig forklaret, at han, der den 23de Januar d. A. var taget til Viborg for at høre et større Pengebetsløb, noget over 3900 Rd., og som den følgende Morgen vilde reise til Hjørring for mulig at købe en Eiendom, tog, efter at have modtaget det nævnte Betsløb, af dette 19 Halshundrededalersfedler og rullede dem sammen i en særskilt Pакke, som han indsejlede i et Stykke Papir og derpaa forvarede i en Lomme, han særlig i dette Niemed havde labet høre paa den indvendige Side af sin Vest, hvormod han gav en Kiskmand Resten af Pengene at forvare.

Efter at have gjemt Pакken med Sedlerne i den ommeldte Betslomme knappede han Vesten til og aabnede den først igjen, da han om Aftenen imellem Kl. 8 og 9 slæbte sig af for at gaae tilsengs i sit Logis hos Værtshusholder Sørensen i Viborg, hvor han efter dennes Anmodning deelte Soveværelse med Tiltalte, og da han, idet han tog sin Vest af, mærkede, at Pакken med Pengene var i Lommen, lagde han Vesten ind under sin Hovedpude, hvilket Tiltalte, der dengang allerede var i Seng, men saa vaagen med Ansigtet vendt ud imod Værelset, efter hans Formening nødvendig maa have lagt Mærke til. Den følgende Morgen Kl. 5 $\frac{1}{2}$ tænkte Melbgaard Kysen og stod op, hvorpaa han alene isørt sit Undertøj og Strømper gik ned i Gaarden uden at tænke paa de Penge, han, som meldt, havde liggende i Vesten under sin Hovedpude, og da han noaet efter kom tilbage til Værelset, hvor han havde lodet Kysen blive staaende, saae han ved at aabne Døren Tiltalte — der var vaagnet, da han stod op, og havde yttret, at han ogsaa slutte op for at gaae paa Arbejde — staae i bar Skjorte midt imellem begge Sengene og navnlig ikke i Nærheden af sin egen Seng og den tæt ved samme staaende Stol, hvorpaa Tiltaltes Klæder laae. Tiltalte slæbte sig nu paa og forlod Værelset — som det senere er faldet Melbgaard ind ved at tænke tilbage derpaa, med et paafaldende Gastsærk — medens Melbgaard fortsatte sin Paaklædning, under hvilken han ved at tage sin Krave op fra den Stol, paa hvilken han om Aftenen havde lagt den, til sin Fornæring fandt tre Halshundrededalersfedler liggende paa Stolen; han kom derved til at tænke paa sine Penge i Vesten, og ved nærmere Undersøgelse saae han da, at der havde været Nogen ved hans Hovedpude, efterat han havde forladt Sengen, ligesom han ved at taae Vesten frem kunde see, at der havde været Noaen ved hans Penge, idet Pакken nemlig fandtes opsluttet, herhos det ved Eiterælling af Pengene viste sig, at der foruden de tre Sedler, der, som meldt, laae paa Stolen, endvidere manglede en Halshundrededalersfedel i det Antal Sedler, der slutte være i Pакken. Han meddeelte derefter det Paasæredte til Sørensen, og ved at tale sammen om Sagen bleve de enige om, at det maatte være Tiltalte, der havde taget den manglende Seddel.

Der blev da gjort Anmeldelse om Sagen til Politiet, og da en Politibetjent i den Anledning den følgende Morgen indfandt sig hos Værtshusholder Sørensen, foreviste Tiltalte paa Spørgsmaal af Betjenten, om han havde Penge hos sig, noget over 2 Rd., idet han nægtede at være i Besiddelse af flere Penge, men ved en af Betjenten anstillet Undersøgelse af hans Person fandtes der endvidere i hans Lomme 25 Rd. i Sedler og omtrent et ligneude Betsløb i

Esbo, med Hensyn til hvilke Penge Tilstalte paa Anledning opgav, at han havde dem deels fra Straffeanstalten i Viberg, idet han ved sin Løsladelse derfra den 10de s. M. havde faaet udbetalt en Deel Overarbejdspenge, deels fra Kjøbenhavn, hvorhen han efter Løsladelsen var bleven sendt, og hvor han af forskjellige Bekjendte havde faaet en Deel Penge. Under de derefter optagne Forhører har Tilstalte nu vel vedgaaet, at hans Anbringende for Politibejrenten om Maaden, hvorpaa han var kommen i Besiddelse af de hos ham fundne Penge, var urigtigt, og at disse hidrørte fra en Halvhundredbalerfeddel, som han var kommen i Besiddelse af i Bærtsbuusholder Sørensens Hus den Morgen, da Meldgaard efter sin Forklaring havde mistet en saadan Seddel, men han har vedhækkende benægtet at have sjaalet Sedlen og paaafaaet, at han har fundet den, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han, da han bemeldte Morgen, efterat Meldgaard var kommen op fra Gaarden, forlod deres fælles Sovværelse, der var oppe paa Loftet, saar, at der paa det øverste Trin af Trappen eller paa selve Loftet i Nærheden af Trappen laa et Stykke Papir, hvilket han da tog op i den Tanke, at det var et Stykke rent Papir, som han mulig kunde bruge, men at han efter at være kommen ud i Gaarden og gaaet hen til et Vindue i Sørensens Leilighed, indensfor hvilket der var tændt Lys, saar, at det Papir, han havde fundet, var en Halvhundredbalerfeddel eller — som han senere har udsagt — en Pengefeddel, og at han da bestemte sig til at beholde Seddelen og senere samme Dag fik den trykt i en Butik, hvor han kjøbte nogle Sæller.

Efter Sagens Oplysninger er der imidlertid ineen Føie til at antage, at Tilstalte skulde være kommen i Besiddelse af den paaafjebende Halvhundredbalerfeddel paa den af ham omfoklarede Maade, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at Bærtsbuusholder Sørensen, der om Aftenen den 23de Januar med et tændt Lys fulgte Meldgaard op paa Værelset, edelig har forklaret, at han er overbevist om, at Meldgaard ikke ved denne Leilighed har tabt nogen Halvhundredbalerfeddel, da hans Væst var aldeles tilknappet, samt at det ikke kunde have undgaaet hans Opvæksomhed, saafremt der, da han posserede Trappen med Lys, havde paa eller tæt ved denne ligget en saadan Seddel, hvilket Sidste en Tjenustepige, der samtidid logerede hos Sørensen, for sit Vedkommende ligeledes edelig har udsagt med Tilføiende, at hun bemeldte Aften gif i Seng, saavidt hun mindes, Kl. 11 og da posserede med et tændt Lys op ad Trappen, at Meldgaard ikke kan have tabt Sedlen om Morgenen, idet han, da han gif ned i Gaarden, lod Væsten med Pengene blive liggende i sin Seng, at det efter Sagens Oplysninger er aldeles usandskynligt, at nogen Anden skulde have tabt en Halvhundredbalerfeddel paa det af Tilstalte opgivne Sted, at det maa anses godtgjort, at det, selv om dette maa'ie have været Tilfælde, dog paa Grund af det Mørke, der herskede paa Loftet paa den Tid, da Tilstalte den 24de Januar d. A. om Morgenen posserede over samme, nemlig om trent Kl. 6, ikke vilde have været muligt for ham at see, at der laa en saadan Seddel sammesteds i Nærheden af Trappen, og at det ei heller kan antages, at Tilstalte, som af ham aubragt, kan, da han om Morgenen gif igjenuem

Gaarden, udenfor det af ham eegivne Vindue have seet, at det Stykke Papir, han vil have fundet, var en Pengeseddel, eftersom der maa formodes ikke at have været tændt Lys paa den Tid i Værelset indenfor, og det i hvert Fald, idet der var sætte, mørke Gardiner for Vinduet, er usandsynligt, at der igjennem disse kunde falde tilstrækkeligt Lys til, at Tilstalte udenfor Vinduet kunde have gjort den af ham foregivne Opdagelse. Naar nu derhos henføres til, at Tilstalte, som meldt, har deelt Værelse med Meldgaard paa den Tid, da denne efter sin Forklaring har mistet en Halvhundredalerseddel, medens der i den Tid ikke kan antages at have været andre Personer tilstede i Værelset, at Tilstalte endog en kort Tid har været alene tilstede i Værelset, at han, umiddelbart efterat Tvøriet maa være begaaet, efter sin Forklaring har været i Besiddelse af en Halvhundredalerseddel, uden at han har kunnet give nogen lysdelstjærende Forklaring om, hvorledes han har faaet denne Seddel, at den ovennævnte Tjenestepige har forklaret, at hun, medens Meldgaard, som meldt, d. 24de Januar om Morgenen var nede i Gaarden, gik forbi den halvt aabne Dør ind til det Værelse, hvori Tilstalte og Meldgaard havde ligget om Natten, og da saae Tilstalte staae i den Skjorte inde i Kammeret tæt ved den Seng, hvori Meldgaard havde ligget, og at Tilstalte er en gjentagne Gange tidligere for Tvøri straffet Person, findes der efter Alt, hvad der saaledes foreligger, at være tilveiebragt et efter Forretningen af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Tilstalte har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri. De 50 Rd., der ved Tilstaltes Anholdelse fandtes i hans Besiddelse, ere udbetalte Meldgaard, der har frataget Krav paa videre Erstatning.

Efter det Anførte maa det billiges, at Tilstalte ved Underrettsdommen er anseet for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, og da Strafsen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 4 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste."

Tirsdagen den 13de October.

Nr. 151.

Advocat Klubien
contra

Anders Larsen (Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegeds.

Kronberg vestre Virks Extrarets Dom af 14de April 1874:
„De Tilstalte, Indsidder Anders Larsen og Niels Carl Christian Andersen, Begge af Gilstrup bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage samt in solidum betale samtlige af Actionen lovligt

flhønde Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Gold 5 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 4 Rd. At efterkommes under Udførd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 3die Juli 1874: „Underretskdommen bør, serjaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Mundt og Nielsen betaler Tilstalte, Indsidder Anders Larsen af Eilstrup 6 Rd. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Henrichsen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kronborg vestre Birts Eptraret hertil Retten indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tilstalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, tilstaltes Indsidder Anders Larsen af Eilstrup for Tyveri og ulovlig Omgang med Hitegods

Ved Tilstaltes egen ved det isvrigt Oplyste beskrevne Tilførelse maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han i afsigte Binter, da han havde Arbejde i den Staten tilhørende Gribstov, af det Brænde, som han om Dag:n havde skaaet i Forening med sine Medarbejdere, om Aftenen har taget en stor Deel Skoveffelter af forskjellig Art, tilsammen vurderet til 5 Rd. 40 s, hjem til sin Velig, samt at han en Dag i Januar Maaned dette Aar, da han kjørte om trent en halv Favn af dette Brænde, som han havde solgt til en Kjøbmand i Maarum, hen til denne, paa Gaden i bemeldte By har sunder et af Nestsvidnerne til 8 Skilling vurderet Sykke Bøgeknudefrænde, som han lagde op paa Læset og solgte med dette, naaget han selv antog, at det var tabt af en Vogn, som kjørte Brænde enten for Forstvæsenet eller for en Brændehandler til Frederiksborg eller Dronningmøllen.

For dette Forhold findes Tilstalte, der er født i Aaret 1821, og efter tidligere, foruden tvende Gange at være friunden for videre Tilstalte for Tyveri, at have været straffet gjentagne Gange med Fængsel paa Vand og Brød for For nærmelser mod Politiet, Hæleri, Løsgænger og Overtrædelse af et Polititilhold,

samt ifølge Høiesteretsdomme af 14de Marts 1862, 1ste October 1863 og 21de October 1868 henholdsvis er for anden Gang begaaet Valeri i Henhold til 6—17—10 og 11 cfr. Rdn. 8de Septbr. 1841 § 6 og Rdn. 11te April 1840 § 22 bleven anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, fri-funden for Acters videre Tiltale for Valeri, samt ifølge Straff-lovens § 235 anseet med simpelt Fængsel i tre Uger, ved den indankede Dom retteligen anseet efter Straff-lovens §§ 228 og 247 cfr. §§ 57, 61 og 62, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ligesom Dommens Bestemmelse om Actienens Omkostninger billiges, vil bemærkte Dom være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket."

Nr. 191.

Advocat Hindenburg

contra

Arrestanten **Jens Simonsen** (Defensor Henrichsen),
ber tiltales for Forsøg paa Drab.

Bregentved Bispefuld Birks Extrarets Dom af 10de April 1874: „Arrestanten Jens Simonsen bør hensættes til Forbedrings-huusarbejde i 1 Aar og betale alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Precurator Thomsen 6 Rbd. og til Defensor, Precurator Larsen 5 Rbd. og Diæter til de Samme efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.“

Landskriver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste September 1874: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Precuratorerne M. Møller og N. P. Sørensen betaler Arrestanten Jens Simonsen 8 Rbd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forheld findes efter de med samme forbundne Omstændigheder at maatte henføres under Straffelovens § 186 jevnført med § 46, hvormed dog efter de foreliggende Oplysninger om Tiltaltes Tilregnelighed og navnlig den af Sundhedscollegiet afgivne Erklæring tillige bliver at sammenholde § 39. Den af ham her-efter forskyldte Straf findes at kunne bestemmes til 2 Aars

Forbedringshuusarbeide. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Zens Simonson bør henseendes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen for Spiefteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Bregentved Gisselsfeld Virks Exiraret hertil indankede Sag actioneres Arrestanten, Tjenestefarl Zens Simonson for Forsøg paa Drab.

Bed Arrestantens egen Tilnaaelse i Forbindelse med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger er det godtgjort, at han, da han den 1ste Januar d. A. havde begivet sig ind i den Gisselsfeld Kloster tilhørende Skov Nugaards Bønge kaldet for at øve ulovlig Jagt i den Hensigt derved at tilvende sig en Forbeel, og han der lidt over Middag blev overrasket og forfulgt af wende af Klosters Jagtvejente, bar, efter forjæves at have forsøgt at undslippe, vendte sig imod den nærmeste af disse og i en Afstand af c. 10 Alen fra ham lagte sin Bøsse, der var ladet med 22 tildeels meget store Hagl samt et Stykke firkantet Jeru af Størrelse fem et Hagl, an paa ham, idet han sigtede efter hans Overkrop, samt derefter trykket Hænen af, hvorefter ogsaa Hængeløsten exploderede, medens Skuddet selv ikke gik af. Han forsøgte derefter ijen at undslippe, men da Vejenten indhentede ham, vendte han sig efter begge Vejentenes Forklaring atter om og slog med Bøssen efter den samme Vejents Hoved, hvilket Slag denne dog med sin Bøsse afbødte, saa at det kun ramte hans venstre Arm uden at gjøre Skade, hvorefter Vejenten med sin Bøsse slog Arrestanten, som det derefter lykkedes at anholde. Arrestanten har vel erkjendt, at han, der ikke tidligere vil have forsøgt at rive Krybskytteri, forud havde tænkt paa, at han mulig kunde blive forfulgt, og han havde da tænkt paa at søge at redde sig ved Flugten; men dermed vil han ikke have tænkt paa, hvad han vilde gjøre, hvis Flugt blev ham umulig. Han vidste, at Bøssen var ladet, og efter hans Formening maatte Skuddet gaae af, naar han trykkede løs, da det ikke tidligere var hændes ham, at den slog Rilt; men iøvrigt vil han, da han forsøgte at flyde paa Vejenten, ikke have haft nogen klar Tanke om, hvad han gjorde. Vel mindes han, at han sigtede saaledes paa Vejenten, at Skuddet, hvis det var gaaet af, vilde have truffet denne i Overkroppen, og at han har seet hen over Sigtekornet, ligesom han og'aa var sig bevidst, at, naar Skuddet traf Vejenteit i Overkroppen, var der al Sandsynlighed for, at han vilde blive dræbt eller livsfarlig saaret; men han har dog vedblivende paastaet, at det er

ham umuligt at angive, hvad han tænkte paa i dette Lieblit, og navnlig om han havde i Sinde at dræbe Betjenten eller blot saare ham for at standse hans Forsølgelse, hvorimod han antager, at det er Skrækken, der har været Aarsag til hans Handlemaade, uden at det dengang stod klart for ham, at han, naar han vilde lade sig paagribe, kun vilde paadrage sig en Mulct, hvilken han vidste var Stroffen for Krybskytteri. Ei heller vil han kunne erindre, at han efter det mislykkede Forsøg paa at skyde paa Betjenten har slaet efter denne eller er bleven slaet af Betjenten, der iøvrigt kered tilsiiede Arrestanten navnlig en betydeligere Læsten i Hovedet, som dog senere er helbreddet. For det af Arrestanten urviste Forheld skjønnes han, der er født den 5te Februar 1850 og som ikke er befunden tidligere at været tiltalt eller straffet, rettelig af Underdommeren at være anset efter Straffelovens § 188 jfr. 46, men naar Underdommeren tillige har antaget, at § 39 kunde være at bringe i Anvendelse til Fordeel for Arrestanten, da finder Overretten, efter hvad der foreligger, Drømtænkkelighed ved at tiltræde denne Anskuelse.

Straffen for Arrestanten findes imidlertid under Hensyn til samtlige Omstændigheder at kunne ansættes, som ved Underrettsdommen bestemt, til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger, berunder de Actor og Defensor tillagte Salairer, ligeledes billiges, vil saaledes i det Hele være at stadfæste."

I den i Høieskeretsdommen paaberaabte Erklæring fra det kgl. Sundhedscollegium hedder det: „Efter de foreliggende Oplysninger om Arrestantens Personlighed, navnlig om hans indskrænkede Aandskræfter og svage physiske Constitution, samt om hans Adfærd under og umiddelbart efter Attentatet maa det efter Collegiets Mening antages, at han har udøvet dette i en saa forstyrret Sindstilstand, at han i Lieblittet ikke har været istand til klar og fornuftig Omtanke."

Nr. 186.

Advocat Nellesmann

contra

Jens Jensen og Rasmus Andersen (Def. Hindenburg),
der tiltales for voldeligt Overfald mod en Segneforstander.

Sors Birk's Extrarets Dom af 15de Juni 1874: „Tiltalte, Huusmændene Jens Jensen og Rasmus Andersen, Vegge af Gyrtinge bør straffes, Førstnævnte med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og Sidstnævnte med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Saa have de og in solidum at udrede alle

af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Flor 5 Rd. og til Defensor, Procurator Winkfeldt-Hansen 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 21de August 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Tiltalte Jens Jensen til 4 Gange 5 Dage og for Tiltalte Niæmus Andersen til 3 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Procuratorerne Trermoes og Maag for Drer=retten betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henseld til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Mellemann og Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Sors Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Huusmændene Jens Jensen af Drsførveier og Niæmus Andersen af Gyrstinge for voldelig Overfald paa en Sogneforstander, og ere de ogsaa ved egen, med det iøvrigt Dplysste stemmende Tilstaaelse overbeviste om at have gjort sig skyldige heri, idet de den 7de Februar d. A., efter først særstilt at have bekreidet Sogneforstander, Huusmand Johan Franken den Maade, hvorpaa han røgtede sit Hverv ved Udbetaling af Fattighjælp, i Forening, men dog uden nogen foregaaende Aftale herom have overfaldet den nævnte Sogneforstander, idet Tiltalte Jens Jensen først med knyttet Haand kibragte ham, der iøvrigt kort iorveien havde tracteret Tiltalte med 4 Snaipse Brændeviin for at bilægge Sagen, et Slag i Ansigtet, saa at hans Næse og Muund blødte, og derpaa, efter at Tiltalte Niæmus Andersen havde trukket Johan Franken om med sig, saa at han (Franken) kom til at ligge øverst, med dennes Stof, sem Tiltalte Jens Jensen fratog ham, har kibragt ham, medens Niæmus Andersen holdt paa ham, flere Slag, indtil Stokken gik in, men uden at der dog, herved tilføiedes Johan Franken nogen videre Skade. Iøvrigt maae de Tiltalte antages at have været noget beskjæntede, men dog ikke anderledes, end at de vidste, hvad de gjorde.

Efter det Anførte og da Volden maa ansees ubøiist imod Sogneforstanderen

i Anledning af den Raade, hvorpaa han har røgtet sin Bestilling som saadan, maa det billiges, at de Tiltalte — af hvilke Jens Jensen er født i 1835 og tidligere straffet ifølge Høiesteretsdom af 22de Januar 1862 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Tyveri, og Rasmus Andersen er født i 1818 og tidligere straffet ifølge Sorø Viiks Exraters Dom af 18de December 1854 med lige Fængsel i 4 Dage for Overtrædelse af et Entholdelsesdecret — ved den indankede Dom ere ansete efter Straffelovens § 98, hvormed dog for Rasmus Andersens Vedkommende bliver at sammenholde § 47 1ste Stykke; men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Jensen i 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte Andersen i 2 Gange 5 Dage, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til lige Fængsel, for Tiltalte Jensen i 4 Gange 5 Dage og for Tiltalte Andersen i 3 Gange 5 Dage. Med denne Forandring i Henseende til Strøffetiden vil Dommen, der rettelig har paalagt de Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger in solidum, være at stadfæste.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Gaalønge Rettens Sæssioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbuds, der sælge Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subcriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Guldendalke Boghandel (K. Pegel).
 Hjelbise & L. Wandrups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 20.

Den 13de November.

1874.

Anden ordinaire Session.

Onsdagen den 14de October.

Nr. 197.

Advocat Nellesmann
contra

Arrestanten **Jens Christensen Schmidt** (Def. Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

København Kjøbstads Extrarets Dom af 22de August 1874:
„Arrestanten Jens Christensen Schmidt bør hensesættes til Forbed-
ringshuusarbejde i 1 Aar. Efter udstaaet Straffetid vil han
derhos være at bringe ud af Riget. Saa vil han og have at
udrede alle af denne Sag levligt flydende Omkostninger, herunder
i Salair til Actor, Cancelliraad Dahl 5 Rd. og til Defensor,
Procurator Zahn 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter
Loven.“

Biborg Landsøverrets Dom af 14de September 1874: „Tiltalte
Jens Christensen Schmidt bør hensesættes i Fængsel paa Band og
Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Om-
kostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i
Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting
og Cancelliraad Møller 5 Rd. til hver. At efterkommes under
Afsærd efter Loven.“

XVIII Hærgang.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der ikke vil kunne tillægges de Høiesteret forelagte nye Dphlysninger nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Mellemann og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Saa tiltales Jens Christensen Schmidt for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilfælde og Sagens øvrige Dphlysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han Natten mellem den 28de og 29de Juni d. A. har skaffet sig Afgang til det af Gjestgiverste Grethe Nielsen beboede Hus i Kolbing — hvor der, efter hvad der var Tiltalte bekendt, paa den Tid Ingen var hjemme — ved at slige ind igjennem et af Kjøkkenvinduerne, som han aabnede ved at trykke en Kude ind, og derpaa afstige den Haspe, hvormed Vinduet holdtes lukket, og at han, efter fra Kjøkkenet at være gaaet ind i Beboelsesleiligheden, sammesteds har fra et Hængeskab, hvis Dør efter hans Udsagn var uoplaaset og blot klemt til, tilvendt sig et Guldbuhr af Værdi 12 Rd. Han lagde sig derpaa til at sove i Grethe Nielsens Seng og forlod først Huset den følgende Morgen, idet han gik ud af en Bagdør, der var lukket ved en indvendig paasat Haspe. Tiltalte har imidlertid udsagt, at han ikke havde banet sig Afgang til Huset for at stjæle, idet Tanken om at tilvende sig Uhret først var opstaaet hos ham, da han havde seet det ligge inde i Skabet, og at han vel paa Grund af den berøvede Tilstand, hvori han ved den paagjældende Leilighed befandt sig, ikke bestemt kan sige, i hvilket Diemed han var steget ind i Huset, men at han ikke kan tænke sig Andet, end at han har gjort det for at komme til at sove. Idet nu denne Forklaring efter Sagens samtlige Omstændigheder ikke findes at kunne forkastes, vil Tiltalte, der er født i Hertugbømmet Slesvig i Aaret 1835 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet her i Riget, for sit ovenomhandlede Forhold være at ansee efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage.“

Torsdagen den 15de October.

Nr. 10. **Finansministeriet** paa Statskassens Vegne (den
constituerede Kammeradvocat, Statsraad Bunken)

contra

Geheimeconferentsraadinde, Grevinde **Ahlefeldt-Laurvigen**
(Advocat Klubien),

betræffende den Indstævnte tilkommende Enkepension af Statskassen.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Februar 1873: „Indstævnte, Finansministeriet bør af Statskassen betale Citantinden, Geheimeconferentsraadinde, Grevinde D. Ahlefeldt-Laurvigen de paastævnte 128 Rd. 32 $\frac{1}{2}$ med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 7de Juli 1871, indtil Betaling skeer. Saa bør Citantinden og være berettiget til fra 1ste Juli 1871 at regne af Statskassen at oppebære en aarlig Enkepension af 385 Rd. Processens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Foranket ved Finansministeriets Vagring ved at anvise Citantinden, Geheimeconferentsraadinde, Grevinde D. Ahlefeldt-Laurvigen Pension af Statskassen efter hendes den 3die Februar 1871 ved Døden afgangne Mand har hun ifølge Stævning af 7de Juli næstefter under nærværende Sag søgt bemeldte Ministerium til at betale sig i Enkepension for Tiden fra 1ste Marts til 1ste Juli s. A. et Beløb af 128 Rd. 32 $\frac{1}{2}$ med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, indtil Betaling skeer, og endvidere paastaet sig kjendt berettiget til fra 1ste Juli 1871 at regne af Statskassen at oppebære en aarlig Enkepension af 385 Rd. samt endelig sig tillagt Sagens Omkostninger med et tilstrækkeligt Beløb.

Den const. Kammeradvocat, der har givet Møde for den indstævnte Mini-

terium, har derimod paaftaaet dette frifundet og Citantinden tilfpligtet at udrede Søgemaalets Omkostninger, berunder Salair til Kammeradvocaten.

Føreløbigen bemærkes, at Citantindens æftede Mand ved allerh. Rescript af 21de April 1838 blev entlediget fra sit Embede som Hofchef hos daværende Prinds Frederik Carl Christians Gemalinde Prindsesse Wilhelmine Marie med en aarlig Pension af 3000 Rd., der skulde udredes af Finantsskassen, indtil den almindelige Pensionsskaffe kunde overtage den, at han ved allerh. Rescript af 2den November 1842 udnævntes til Ceremonimester ved Kong Christian den 8des Hof med en Gage af samme Størrelse som bemeldte Pension, der nu indbroges, og med Tilfagn om ved mulig Afgang fra sin Charge atter at nyde de ommeldte 3000 Rd. i Pension; at han ved Frederik den 7des Thronbestigelse vedblev at være Ceremonimester, senere Overceremonimester, idet hans Gage da udrededes af den ved Thronbestigelsen dannede Civilliste, og endelig at han ved sidnævnte Konges Død, da han ifølge allerh. Rescript af 7de December 1863 ikke overgik i Kong Christian den 9des Tjeneste, traadte tilbage paa den ham som ovenanført, i Tilfælde af Entledigelse reserverede Pension af 3000 Rd., der nu udbetales ham af Statskassen indtil hans den 3die Februar 1871 indtrufne Død.

Medens nu Citantinden formener, at den af hende paaftaaede Ret til Pension ligefrem er hjemlet i Pensionlov af 5te Januar 1851 § 8, ifølge hvilken den, der herefter blev Enke efter en pensioneret Embedsmand, skulde have Ret til Pension af samme Række som Manden, har derimod den const. Kammeradvocat bestridt Rigtigheden af denne Paaftand, idet han imod samme blandt Andet har fremhævet, at Grev Ahlefeldt, da Loven af 5te Januar 1851 emanerede, var i et Civilisten vedkommende og af denne sønnet Embede, og at den ved bemeldte Lovs § 1 etablerede Ret til Pension af Statskassen er indskrænket til de egentlige Statsembedsmænd, saabanne, der med kongelig Ud nævnelse ere i et af Staten sønnet Embede, hvorimod Lovens § 2 udtrykkelig holder de Civilisten og det kgl. Huses Hofholdninger vedkommende Personer udenfor sit Omraade. Da Citantindens Mand saaledes ikke ved Loven af 1851 erhvervede nogen Ret til Pension af Statskassen, antoges hun heller ikke i Medfør af denne Lov at kunne fordrø saadan, ligesom den Omstændighed, at hendes Mand i Genhold til det ham ved allerh. Rescript af 2den November 1842 givne Tilfagn var i 1863 traadt tilbage i den ham ved hans Entledigelse i 1838 tillagte Pension, ikke formenes nu efter hans Død at kunne bewirke hende en tilsvarende Ret, da Tilfagnet var givet ham personlig, men Rescriptet Intet indeholder om nogen eventuel Enkepension for hende.

Retten finder dog ikke, at det saaledes Ansøgte eller, hvad der isvrigt ira Finantsministeriets Side er fremhævet, kan betage Citantinden den i Lov 5te Januar 1851 § 8 saavelsom i Lov 24de Februar 1858 § 10 Enker efter pensionerede Embedsmænd i Almindelighed tillagte Pensioneret.

Da Grev Ahlefeldt i 1838 entledigedes fra sin Stilling som Hofchef hos Prindsesse Wilhelmine Marie, var han en til Bekræftelse af dette Embede af Kongen udnævnt Embedsmand og blev ved sin Afgang fra dette tillagt Pension af

Statskassen. Medens han derpaa fra 1842 til 1863 fungerede som Hofembedsmand hos Kongerne Christian den 8de og Frederik den 7de og lønnedes af bispe, inddroges Pensionen, men i Henshold til det ham ved hans Ansættelse i 1842 givne allh. Tilsagn traadte han i 1863 atter tilbage i denne og oppebar den nu som tidligere af Statskassen. Citantindens Mand var altsaa, da han døde, en af Statskassen pensioneret Embedsmand, og kan hun som Følge heraf ikke være udelukket fra den Euler ester pensionerede Embedsmand ved Loven af 1851 § 8 cfr. Lov 24de Februar 1858 § 10 tillagte Pensionøret, idet det selvfølgelig er irrelevant, at den Art Embeder, hvorfra han i 1838 entlebigedes, nu ikke lønnes og pensioneres af Statskassen, men af Civillisten eller vedkommende Appanager.

Ibet Citantinden saaledes maa kjenbes berettiget til Pension af Statskassen, maa denne, da der ingen Indsigelse er gjort imod den fra hendes Side gjorte Beregning af sammes Størrelse, tilkjendes hende, som af hende paastaat.

Søgsmaalets Omkostninger ville efter Omstændighederne være at op-
hæve, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tillægges den const. Kammer-
advocat noget Salair.

Der foreligger ingen Stempelovertræbelse.“

Fredagen den 16de October.

Nr. 169.

Advocat Hindenburg
contra

Arrestanten, Gaardmand **Christen Christensen**
(Defensor Brod),

der tiltales for at have mishandlet sin Hustru, udsat hendes Liv for Fare og foranlediget sit Barns Død.

Bregentved Gisselfeld Birks Exrærets Dom af 20de Mai 1874: „Arrestanten Christen Christensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Larsen 8 Rd., til Defensor, Procurator Frenchen 5 Rd. og Diæter til Førstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de August 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Riisen og

Bøcher betaler Arrestanten, Gaardmand Christen Christensen 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Medens det maa billiges, at Tiltalte for de i den indankede Dom fremskillede, mod hans Hustru gennem en Række af Aar forøvede Mishandlinger er anseet efter Straffelovens § 202, findes det af ham ved hans Hustrus Barnesødsel i Januar Maaned 1871 udviste, i Dommen ommeldte Forhold at maatte sættes ved Siden af det i kemeldte Lovs § 197 1ste Led omhandlede, i hvilken Henseende bemærkes, at Tiltalte uagtet indtrængende Anmodninger forsættelig har unddraget sin sindssyge Hustru den Hjælp, hvortil hun ved den nævnte Feilighed høilig trængte, og derved udsat saavel hendes som Barnets Liv og Helbred for øiensynlig Fare, uden at det dog kan ansees godtgjort, at dette hans Forhold har medført Barnets Død. Den Straf, Tiltalte efter de anførte Lovbestemmelser har paa draget sig, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadsfæste.

Chi kendes for Ret:

Christen Christensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver, samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Høiesteret betales Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Bregentved Selskabs Virks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten, Gaardmand Christen Christensen for at have mishandlet sin Hustru, udsat hendes Liv for Fare og foranlediget sit Barns Død.

Forelsbigen bemærkes, at Arrestanten, der er født den 15de August 1814, i Aaret 1858 indgik Ægteskab med Ane Marie Christensen, der da var i det 18de Aar, at han uagtet det indgangne Ægteskab fortsatte et utilladeligt Forhold til en paa Gaarden tjenende Pige, og at han, efter i April 1855 at være udlagt som Fader til et af hende født Barn, ved Amtets

Resolution blev dicteret en Straf af 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Band og Brød, hvilken Straf dog, paa hans Hustrus Forbøn og da hun erklærede sig villig til at vedblive Samlivet med ham, eftergaves ham ved kongelig Resolution.

Arrestantens Forhold mod bemeldte hans Hustru maa, efter hvad der foreligger, ansees i en lang Række af Aar at have været slet. Det er saaledes deels ved Vidners Udsagn og deels ved hans egen Indrømmelse oplyst, at han idelig haanede og krænkede hende endog i de paa Gaarden værende Føllø Paahør, at han afslukkede Levnetsmidlerne for hende og kun gav hende ligesom Følløene bestemte Portioner Mad, at han nægtede hende saadan Føde, som hun, der Tid efter anden fødte ham 9 Børn, behøvede navnlig under hendes Svangerskaber, ligesom han, naar hun var syg, ikke vilde tillade hende at blive liggende i Sengen, ofte har lagt Haand paa hende, engang slaæet hende med en Jern-Flidder over Armen og ofte slaæet hende, naar de om Aftenen vare komne tilsengs, saaledes at hun maatte staa op og lægge sig i Vige-kammeret hos en af Pigerne. Arrestanten indrømmer ved Siden heraf, at hun ikke havde givet ham Anledning til sliig Behandling, idet hun aldrig fremkaldte Strid eller engang svarede ham igjen, men tang til Alt.

De hyppige Barnefødsler og de deraf følgende Svækkelser — rimeligviis i Forbindelse med de legemlige og sjælelige Lidelser, som Arrestantens haarde Udfærd paaførte hende — nedslukkede hende i en stedse tiltagende Melancholi, der tilsidst gik over til en efter Erklæring fra Overlægen paa Dringe Sinds-sygeanstalt, hvor hun i længere Tid har været under Behandling, uhelbredelig Afslidighed.

Med Hensyn til den Deel af Actionen, hvorunder Arrestanten tiltales for at have udsat sin Hustrus Liv for Fare og for at have foranlediget sit Barns Død, er det oplyst, at, da hun i Januar 1871 skulde føde sit næstsidste Barn, og Fødselsveerue alt vare begyndte om Morgenen Kl. 4., vægrede han sig ved at lade Jordemoderen hente, uagtet hun, hvis Smerter og Eltrig stedsbleve stærkere, anmodede om Lægehjælp, og den vogne Datter indstændig bad ham om at høre efter Jordemoderen, eller om at der idetmindste maatte hentes nogle Koner til Hjælp, hvilket Sidste han ogsaa afflog, indtil han endelig Kl. 4 Estermiddag hørte efter Jordemoderen, ligesom han nu tillod, at der maatte hentes to af ham opgivne Koner, der imidlertid vare yngre og kun lidet erfarne, medens han forbød at hente en ældre og erfaren Kone Ane Ring, der boede umiddelbart i Nærheden, og som benyttedes i Tilfælde, hvor Jordemoderen ei betimelig kunde komme. Da Tjenestepigen efter at have hentet den ene af bemeldte to yngre Koner blev opmærksom paa, at Arrestantens Hustrus Strig vare ophørte, gik hun ind til denne og saae da, at hun havde født et Barn, der laa mellem hendes Been paa Ryggen og var levende, men ikke afstift fra Moderen. Deels af Angst og deels fordi hun ei forstod at pde sin Madmoder Hjælp, forlod Pigen Bærelset efter at have til-dækket den Syge, der klagede over Kulde, med Dynen. Da nu kort efter den ovennævnte Ane Ring uagtet Arrestantens Forbud var bleven henter, fordi

den tilstedekomne yngre Kone ikke havde drillet sig til alene at gaae ind til Varnemoderen, befandt^s Barnet, der ifølge den noget senere ankomne Forbeders Forklaring var et suldbaaret stort Pigebarn, at være dødt. Arrestanten har erklæret, at han vel vidste, at en Barsellone er udsat for Livsfare ligesom det nyfødte Barn, naar der ei gives kyndig Hjælp ved Fødselen, og han har intet rimeligt Motiv kunnet opgive til den af ham udviste Ligegyldighed og Uvillie, idet han dog har benægtet, at han herved har haft til Hensigt at opnaae Konens eller Barnets Død.

Ved Akt, hvad der saaledes er oplyst om Arrestantens igjennem en Række af Aar forfattede oprørende Forhold mod Hustruen, findes han med Høie at maatte betegnes som den, der har mishandlet sin Ægtefælle, og han, der ikke tidligere har været tiltalt eller dømt, vil sælgelig være at ansee efter Straffelovens § 202, hvorimod der, efter hvad der i Sagen foreligger, ikke findes Anledning til, som ved Underrettsdommen antaget, tillige in casu at anvende Straffelovens § 197 og § 203. Forørigt vil det have sit Forblivende ved den af Underdommeren valgte Straf af 2 Aars Forbebringshuusarbejde, der efter den i bemeldte § 202 givne Bestemmelse ikke af Overretten vil kunne stærkes.

Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil derfor i Henhold til det Ovennævnte i det Hele være at stadfæste."

Nr. 184.

Advocat Hindenburg
contra

Arrestantinden **Lovise Augusta Christine Herring,**

Hansens fraskilte Hustru (Defensor Brod),

der tiltales for Overtrædelse af et hende givet Polititilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste September 1874:
„Arrestantinden Lovise Augusta Christine Herring, Hansens fraskilte Hustru, bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 72 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Lovise Augusta Christine Herring, Hansens frostille Hustru, der er født den 19de Juni 1826, og som tidligere oftere er straffet, blandt Andet ved denne Rets Domme af 17de October 1868 efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 med 60 Dages Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeidsanstalt, af 5te October 1869 efter Straffelovens § 230 1ste Led med Forbringshuusarbejde i 1 Aar og af 10de Mai 1873 i Mølsør af Plan af 1ste Juli 1799 § 157 jfr. Placat af 19de December 1832 og 9de October 1833 § 2 efter § 3 i Lov af 3die Marts 1860 paany med 60 Dages Arbejde i fornævnte Arbeidsanstalt, under nærværende Sag ved egen Tilskaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at være mod et hende til Kjøbenhavns Politiproto- col over mistænkelige Personer den 6te Juni d. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold udebleven fra Ladegaarden, hvor hun var udlagt, fra den 13de August d. A., da hun havde Udgangstilladelse, og indtil hun blev anholdt under denne Sag den 21de August, vil hun igjen være at ansæe efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 efter Omstændighederne med 72 Dages Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeidsanstalt.“

Mandagen den 19de October.

Nr. 178.

Advocat Hindenburg
contra

Gaardmand **Anders Nielsen** (Defensor Brock),

der tiltales for at have øvet Vold imod sin Moder.

Stevns Faxe Herreders Extrarets Dom af 12te Juni 1874: „Tiltalte, Gaardmand Anders Nielsen af Varpeløv bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale samtlige af Sagen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Nielsen og Defensor, Procurator Rye 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te August 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage, og at Salairerne til Actor og Defensor fastsættes til 5 Rd. til hver. I Salarium til Procuratorerne Winther og Rode for Overretten betaler Tiltalte, Gaardmand Anders Nielsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 5 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Pandsøver, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Stevns Faxe Herredets Etraret hertil indankede Sag tiltales Gaardmand Anders Nielsen for at have øvet Vold mod sin Moder, og er det i denne Henseende ved Tiltaltes egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilsaelsse godtgjort, at Tiltalte, der er født i Aaret 1836, Søndagen den 3die Mai d. A. i en temmelig beskjæntet Tilstand, men dog ikke anderledes, end at han vel vidste, hvad han gjorde, har tilføiet sin Moder, der er tilhuse hos ham og iøvrigt ligesom Tiltalte skal være noget forfalden til Drit, under et mellem dem opstaaet Elskænderi, der efter Tiltaltes Forklaring skal være fremkaldt ved Drillerier og Udskjælning fra Moderens Side, fler Slag i Ansigtet enten med den knyttede eller den flade Haand, saa at hun soldt om paa Gulvet.

Efter den fremlagte Lægeattest klagede Moderen, der er 61 Aar gammel, den 5te Mai d. A., da Undersøgelsen blev foretagen, alene over lidt Tungthed i Hovedet og Omhed i Ansigtet, hvilket sidste var temmelig ophovnet, fornemlig i venstre Side, ligesom Hudens var stærkt decoloreret som Følge af Blodudtræbning, og bemærkedes i begge Linderegionerne tvende af størstet Blodbeholdende Saar, som dog begge vare af mere overfladisk Natur, og af hvilke det ene var af ca. en Sølvstillsings Størrelse, medens det andet var noget mindre.

Iøvrigt er Moderen, der i Forhøret den 9de Juni d. A. har erklæret at være fuldstændig raff efter Slagene, gaaet i Forbøn for Tiltalte og har anmodet om, at Straffen, hvis hun ikke reent kan fortaamnes for saadan, maa blive saa lille som muligt, ligesom hun ogsaa har begjært, at hun ikke ved Dommen frakjendes Arveret efter hende.

Efter det Anførte vil Tiltalte, der ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 203 cfr. § 201, og findes Straffen uanset Moderens Forbøn ikke at kunne bestemmes ringere end til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød.

Med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil Underretsdømmen, der har anseet Tiltalte efter Straffelovens § 201 sammenholdt med § 203 2det Punctum cfr. § 205 og bestemt Straffen til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød samt retteligen paalagt Tiltalte Actionens Omkostninger, dog at Salairerne til Actor og Defensor bestemmes til 5 Rd. for hver, være at stadfæste."

Nr. 134.

Advocat Hindenburg
contra

1) **Niels Christensen Dam**, 2) **Christen Christensen**, 3) **Knud Christensen** og 4) **Peder Christensen** (Defensor Brod),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 247.

Stads Herreds Exrærets Dom af 27de Marts 1874: „Niels Christensen Dam bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage eller, dersom han med Lægens Tilladelse foretrækker det, i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Christen Christensen, Knud Christensen og Peder Christensen bør hver for sig hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. De Tiltalte udrede derhos hver for sig samtlige af deres Arrest og Straffens Fuldbkyrdelse lovlige flydende Omkostninger, og ville derhos Alle for Een og Een for Alle have at udrede, de 3 Førstnævnte $\frac{2}{4}$ og Sidstnævnte $\frac{1}{4}$ af Sagens øvrige Omkostninger, berunder Salair til Actor, Procurator Poulsen 7 Rd. og til Defensor, Procurator Smith 5 Rd. At efterkommes under Afspærd efter Loven inden 15 Dage fra Dømmens lovlige Forkyndelse."

Biborg Landsoverrets Dom af 18de Mai 1874: „De Tiltalte Niels Christensen Dam, Christen Christensen, Knud Christensen og Peder Christensen bør hensættes i simpelt Fængsel, Niels Chr. Dam i 14 Dage og de Øvrige hver i 8 Dage. Saa udrede de Tiltalte og Een for Alle og Alle for Een Actionens Omkostninger og berunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten 6 Rd. til den Første og 5 Rd. til den Sidste samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Isaacsen og Cancelliraad Møller 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Niels Christensen Dam findes at burde bestemmes til 3 Uger.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Niels Christensen Dam bestemmes til 3 Uger. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om de Tiltalte, Gaardeier Niels Christensen Dam, Christen Christensen, Knud Christensen og Peder Christensen, der under denne Sag sigtes for at have gjort sig skyldige i Dvertrædelse af Straffelovens § 247, maa det ved deres egne Tilstaafelser og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkelig godtgjort, at, efterat Tiltalte Dam den 21de Decbr. f. A. om Aftenen, da han paa Grund af det stormende Veir tænkte sig, at der var drevet noget Træ op paa Stranden, havde søgt til de tre Medtiltalte, af hvilke Christen og Knud Christensen ere hans Søner, at de skulde kjøre ned til Stranden og hente, hvad de kunde finde, samt lægge det paa hans Mark, hvor det da den næste Morgen skulde pløies ned, begave de sidstnævnte tre Tiltalte sig samme Aften ned til Stranden, og medens Knud Christensen forblev holdende med Bognen ved Stranden, bemægtigede de to Andre sig endeel ved Strandfanten flydende Planker, Brædder og Plankestumper, som de derpaa i 2 Læs kjørte op paa N. Chr. Dams Mark og afstøfede der, hvorefter Tømmeret den følgende Morgen af de Tiltalte Dam og Chr. Christensen blev nedpløiet i Marken. Ved en den 24de f. M. om Eftermiddagen foretagen Undersøgelse er det bragt for Dagen og vurderet til ialt 19 Rd. 3 Mk.

Tiltalte Dam har vel anbragt, at, da han den 22de Decbr. om Morgen kom tilfode og hjalp Sønnen med at nedpløie det Fundne, blev han bange ved at see, at der var saa meget Træ, og vilde derfor have anmeldt det for Strandfogden, hvilket han dog ikke fik utført, men dette Anbringende vil efter Indholdet af hans Tilstaafelse i det Hele ikke kunne komme i nogen videre Betragtning. De Tiltalte Christen Christensen og Peder Christensen have til deres Undskyldning paaberaabt sig, at de meente, at det ikke var saa stor Forsælselse at tage det Tømmer, der flød paa Vandet, som hvis de havde taget det paa den faste Strand; isørigt have de ubetydelig erkjendt, at det var

Hensigten, at de i Forening med de to andre Tiltalte skulde tilegne sig det Fundne, om hvis Fordeling imellem dem der dog ikke var truffet nogen Aftale.

For deres ovennævnte Forhold ville de Tiltalte, af hvilke N. Chr. Dam er født i Aaret 1813 og Christen Christensen, Knud Christensen samt Peder Christensen henholdsvis i Aarene 1848, 1854 og 1852, og som ikke tidligere have været under criminel Tiltale, være at anses efter Straffelovens § 247, cfr. for Tiltalte Dams Vedkommende § 52 og for de øvrige Tiltaltes § 47, og findes Stroffen efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til simpelt Fængsel, for Tiltalte N. Chr. Dam i 14 Dage og for de øvrige Tiltalte i 8 Dage for hver."

Tirsdagen den 20de October.

Nr. 96.

Advocat Brod

contra

Rjøbmand **Ludvig Holberg Petersen** (Def. Hindenburg), der tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen med Hensyn til en i Gislev Kro i Sunds Gudme Herreder afholdt Auction.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de Februar 1874:
„Rjøbmand Ludvig Holberg Petersen bør for Tiltale af det Offentlige i denne Sag fri at være. Omkostningerne udredes af det Offentlige.“

Højesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder kunne de Tiltalte tilhørende Varer, der ved den i den indaankede Dom nævnte Auction bleve bortsolgte, ikke, som af ham forklaret, anses at være givne Detailhandler Henriksen til Forhandling i Commission, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at ingen Overlevering fandt Sted af Varerne, der saa godt som umiddelbart før Auctionen bleve henførte til dennes Bopæl, uden at nogen Fortegnelse over dem medfulgte, at Tiltalte selv indsendt sig sammesteds og var medvirkende ved Auctionens Afholdelse, og at fornævnte Henriksen ikke havde nogensemhelst Ret til at disponere over de paa-gældende Varer, men væsentlig alene havde det Hverv at requirere Auctionen med Afbenyttelse af en ham fra Tiltalte i dette Diemed tilstillet Blanket. Som Følge heraf maa Tiltalte be-

tragtes som den, der selv har ladet den paagjældende Auction afholde, og da han ifølge § 6 i Lov af 23de Mai 1873 om Forandring i og Tillæg til Næringsloven hertil har savnet Derrettigelse, maa han anses skyldig i uberettiget Næringsbrug, der maa paadrage ham Ansvar efter Næringsloven af 29de December 1857 § 75. Mulcten findes at kunne bestemmes til 10 Rd., der blive at tillægge Svendborg Amts Fattigkasse. Tilstalte vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Ludvig Holberg Petersen bør til Svendborg Amts Fattigkasse bøde 10 Rd. samt udrede Sagens Omkostninger og derunderi Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende, efter Henslilling af Amtmanden i Svendborg Amt ifølge Politidirectorens Begjæring ved denne Ret anlagte Sag, hvorunder den her i Staden bosatte Ludvig Holberg Petersen, der ifølge eget Opgivende er 41 Aar gammel, og som under 2den December 1867 har erhvervet Borgerskab som Kjøbmand i Frederikshavn, hvilket han efter midfertibig Opgivelse af samme har gjenoptaget den 5te October 1869, tiltales for Overtrædelse af Næringslovgivningen med Hensyn til en i Gislev Kro i Sunds Gudme Herreder afholdt Auction, er det ved hans egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at, efterat han, der ikke selv havde Handelsberettigelse i de nævnte Herreder, havde truffet Overenskomst med Detailhandler Hans Henrik Henriksen i Gislev Kro om Bort salg af et Tilstalte tilhørende Parti Varer ved Auction hos bemeldte Henriksen mod en Godtgjorelse til denne af 2 pCt. af Brutto-auctionsbeløbet, og efterat han i dette Niemed havde den 10de og 11te Juni f. A. ladet Varerne hense fra Nyborg til Gislev Kro, hvor Tilstalte derhos selv samtidig ankom, er der ifølge derom forinden af Henriksen til Sunds Gudme Herrederes Auctionsret indgiven Begjæring, hvori det ikke omtales, hvem Varerne tilhørte, den 11te og 12te Juni f. A. af den nævnte Ret blevet afholdt Auction hos Henriksen over det paagjældende Parti Varer, saaledes at Tilstalte selv var tilstede og paa forskjellig Maade medvirkede ved Auctionen.

Ifølge Tilstaltes og Henriksens indbyrdes overensstemmende Forklaring var det imidlertid ikke Tilstalte selv, der lod den omhandlede Auction afholde, men var Forholdet meget mere det, at det af Tilstalte var overdraget til bemeldte Henriksen i Commission for ham at lade det paagjældende Vareparti

bortsælge ved Auction, og bestyrkes dette saavel derved, at Henriksen, som anført, havde betinget sig 2 pCt. i Provision af Bruttoauctionsbøbet, som ogsaa derved, at det var Henriksen, der i eget Navn begjærede Auctionen afholdt, og som ene traadte i Forhold til Auctionsretten samt selv antog Auctionsincassatoren, saaledes at denne kun ifølge Anvisning af Henriksen efter Auctionen udbetalte Nettobøbet af denne til Tilstalte, uden at det herimod kan blive af nogen afgjørende Betydning, at Varerne først bleve hentsede til Henriksens Bopæl saagodtsom umiddelbart før Auctionen og ikke bleve formelig overleverede til ham, eller at Tilstalte, som fremhævet, selv medvirkede ved Auctionen. Og da nu bemeldte Henriksen, der siden den 10de Januar 1862 havde havt Næringsberettigelse som Detailhandler i Gislev, som saadan ifølge § 6 i Lov af 23de Mai s. A. om Forandringer i og Tillæg til Lov om Haandværks- og Fabrikdrift m. m. af 29de Decbr. 1857 maa antages at have været berettiget til paa sin Bopæl at lade saadanne Varer som de i nærværende Sag omhandlede bortsælge ved Auction, og da derhos § 36 i nyseævnte Lov af 1857 hjemler Enhver Ret til at drive Commissionshandel med de samme Varer og i de samme Quantiteter, som han for egen Regning maa kjøbe og sælge, uden at Bortsalg af de Varer, som saaledes haves i Commission, ved Auction kan ansees udelukket herfra, saa vil Tilstalte Petersen ikke kunne broges til Ansvar med Henhyn til den omhandlede Auction, men vil være at frifinde under nærværende, mod ham anlagte Sag, hvis Omkostninger derhos ville være at udrede af det Offentlige."

Nr. 159.

Advocat Brod
contra

Arrestanten **Thomas Christian Nielsen**, kaldet **Ogendahl**
(Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Mariager Rådsheds Extrarets Dom af 1ste Juli 1874: „Arrestanten Thomas Christian Nielsen, kaldet Ogendahl bør hensesættes til Tugthunsarbejde i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Olsen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Braff 5 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 10de August 1874: „Tilstalte Thomas Christian Nielsen, kaldet Ogendahl bør hensesættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer

samt i Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Cancelliraad Møller og Procurator Sjaacsen 8 Rbd til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom emhånblede Thveri af to Rugbrød vil han efter de dermed forbundne Omstændigheder og i Betragtning af de ham tidligere evergaaede Domme som skyldig i 5te Gang begaaet Thveri være at ansee efter Straffelovens § 232, og Straffen findes at kunne bestemmes til 2 Aars Tugthuusarbeide. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Thomas Christian Nielsen bør hensættes til Tugthuusarbeide i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brod og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 15 Rbd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser søjke i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedseiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledjaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rbd. og for Udenbves, der søjke Bladet med Posten, 6 Rbd. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæber og paa de kjl. Postcontoirer.

Forlagt af den Guldendaliske Boghandel (F. Hegel).
 Sjældner & Nj. Wandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 21.

Den 20de November.

1874.

Anden ordinaire Sæssion.

Lirsdagen den 20de October.

Nr. 159.

Advocat Brock

contra

Arrestanten Thomas Christian Nielsen, kaldet Øgendabl
(see forrige Nr.).

I den indkomne Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sags tiltales Thomas Christian Nielsen, kaldet Øgendabl for Tyveri, og efter den Maade, hvorpaa Sagen foreligger Overretten til Paaskjendelse, er der kun Spørgsmaal om hans Forhold med Hensyn til 2 Rugbrød, som han i Overensstemmelse med Sagens øvrige Oplysninger har vedgaaet at have tilkendt sig den 4de Juli 1872 ved Midnatstid paa den Højsjægermesters Eejttie tilhørende Eiendom Stovsgaard, idet han, der havde fulgt en af Gaardens Piger hjem fra Markedet i Hobro, inden sin Vortgang arbejdede et til Gaardspladsen vendende Vindue i Vagesluen ved at stikke sin Haand gennem en ituslaet Rude i samme og derefter trække det op, hvorpaa han, staaende paa Jorden udenfor, fra et i Stuen umiddelbart under Vinduet staaende Bord borttog Brødene, af hvilke hvert veiede ca. 10 Pbd. og havde en Værdi af 3 ½ pr. Pbd. Tiltalte har derhos anbragt, at Gaardens Bestyrer Petersen nogle Dage iforveien havde tilladt ham, hvis han vilde tie med, hvad Petersen havde gjort ved Tiltaltes Hustru, at tage 2 Brød, naar Angen faae det, idet Petersen skulde have sigtet til, at Tiltaltes Hustru nogen Tid forud skulde være bleven voltaget af ham, og Tiltaltes Hustru har ogsaa under Forhørrerne afgivet en Forklaring, hvorefter hun 2 Gange skulde være bleven voltaget af Petersen i Gaardens Have; men til dette Tiltaltes Foregivende, hvis Rigtighed Bestyrer Petersen edelig har benægtet, og som isørigt

ikke finder nogen Bestyrkelse i Sagens Omstændigheder, findes intet Hensyn at kunne toges.

For det ommeldte Tyveri, der efter Sagens Omstændigheder findes at burde henføres under Straffelovens § 235 — i hvilken Henseende særlig bemærkes, at Beskjaalne, der har strafalbet Erstatning, i sin Tid efter at være kommen til Kundskab om det ikke derom gjorde Anmeldelse til Politiet, men først, efterat Undersøgelsen i nærværende Sag var sat i Gang, har forlangt Tilstalte straffet — vil denne, der er født i Aaret 1842 og tidligere gjentagende har været straffet, senest ifølge Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 8de October 1866 efter Straffelovens § 232 for denne Forbrydelse fjerde Gang be-
gaaet med Tugthuusarbejde i 4 Aar, nu være at ansee efter forsinavnte § med en Straf, der skjønes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned.“

Nr. 155.

Statsraad Bungen

contra

**Hans Storm Smidt og Kirsten Marie Christens-
batter** (Defensor Brodt),

der tiltales for Bedrageri og Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 18de Marts 1874: „De Tilstalte, forhenværende Gaarbeier Hans Storm Smidt og Kirsten Marie Christensbatter, Begge af Hjørring bør hensesattes i Fængsel paa Vand og Brød respective i 2 Gange 5 og i 5 Dage. Saa bør de Tilstalte og hver for sig udrede de med deres Arrest forbundne Omkostninger samt Gen og Begge og Begge for Gen afholde samtlige øvrige af Undersøgelsen og Actionen flydende Udgifter, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lund og Winther respective 6 Rd. og 5 Rd.“

Viborg Landsøverrets Dom af 22de Juni 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Isaacsen betale de Tilstalte Gen for Begge og Begge for Gen 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indaulede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staae.
 I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat
 Brod for Høiesteret betale de Tilstalte Een for
 Vegge og Vegge for Een 20 Rd. til hver.

I den iudantebe Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales forhenværende Gaardeier Hans Storm Smidt og Tjenestepige Kirsten Marie Christensdatter for Bedrageri og Deelagtighed denne Forbrydelse.

Efterat Tilstalte Smidt og hans Hustru Severine Elisabeth Sophie Madsen ved Amtets Bevilling af 29de April s. Aar vare blevne separerede i Hensende til Vord og Seng, indfanbt Skifteretten, ved hvis Foranstaltning deres Fællesbo, efter hvad der i saa Hensende var vedtaget imellem dem, skulde deles, sig den 1ste Mai s. A. paa Voets Eiendom Kjærgaard i Bjergby Sogn for efter Hustruens Anmodning at registrere og vurdere bemeldte Bo, ved hvilken Leilighed der foruden den faste Eiendom, der vurderedes til 8,000 Rd., foresaandtes en Deel Besætnings- og Inventariegenstande samt Løssøre, men af rede Penge ifkun 2 Rd. 3 Mk. Da Skifteforvalteren imidlertid ved sin Ankomst til Gaarden havde af en Mand — der som Madam Smidts Raadgiver havde tilligemed denne indfundet sig for at overvære Forretningen, men som isørigt ligesom Madam Smidt paa Grund af Smidts Dødsforfæle igjen sjernebe sig inden Registreringens Begyndelse — faaet at vide, at Smidt kort iserveien, ibet han udbetalte sin Hustru 20 Rd., havde udtaget en Deel flere Penge af et Chatol og leveret dem til sin Huusholderste, Medtillalte Kirsten M. Christensdatter, gjorde han begge de Tilstalte opmærksomme paa det Ansvar, de vilde paadrage sig ved at forstikke Noget Voet tilhørende, men de nægtede begge gjentagne Gange at have gjort noget saabant og at være i Besiddelse af flere Voet tilhørende Penge end de ovennævnte 2 Rd. 3 Mk. Efterat Forretningen derpaa var sluttet, beordrede Skifteforvalteren i sin Egenkab af Stebets Politimester Tilstalte Kirsten M. Christensdatter at følge med til Hjørring for nærmere at afhøres, og hun kom da frem med en Lommebog, som hun opgav at have faaet af Smidt, og hvori der fandtes 65 Rd., men da hun som Grund til, at hun ikke strog var kommen frem med Pengene, angav, at hun havde frygtet for Ubehageligheder og desuden ikke havde vidst, at der var Penge i Lommebogen, ligesom Tilstalte Smidt, der den paagældende Dag var en Deel beruset, paa Forehold af det Passerede yttrede, at han skulde have Noget at leve af og meente ikke ot skulle gjøre Regustab for den yderste Skilling, blev der foreløbig Intet videre foretaget i Anledning af det Paeserede, før end Smidts Hustru i en Skrivelse til Herredsfogden af 5te November s. A. begjærebe criminel Underføgelse indledet imod be Tilstalte og disse dragne til Ansvar for svigagtig at have foranlediget, at

forskjellige af Fællesboets Giendele, saavel Penge som Løssregjenstande, ikke vare blevne medtagne under Registreringsforretningen m. v.

Under de i Anledning af denne Skrivelse optagne Forhører maa det ved de Tilstaates egne Tilnaaelser og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at Smidt — der efter sin Forklaring frøgtede for, at han, naar alle de i hans Besiddelse værende rede Penge skulde indbrages under Skiftebehandling, Intet vilde faae at leve af, førend Skiftet var sluttet — har den 1ste Mai f. A., da Skifteforvalteren kom til Gaarden, af sit Chatol udtaget deels den ovennævnte Lommebog med deriværende 65 Rd., deels en i Papiir indsvøbt Palle, hvori der foruden nogle Regninger og andre Papirer laas nogle Seddelpenge, efter hans Opgivende 4 Femrigdalersejler, og leveret begge Dele til Medtillatte Kirsten M. Christensdatter med Anmodning om at gemme dem, hvilket hun — der efter sit Udsagn vel kunde indsee, at der var Penge i Lommebogen og Pallen, og at det var Smidts Mening, at disse ikke maatte komme frem under Registreringen — ogsaa gjorde, idet hun skjulte Lommebogen i Kalkelovnen i et af Værelserne og puttede Pallen ind paa sit Brost under Kjolen, hvor hun havde den gjemt under hele Registreringsforretningen. Da Skifteforvalteren imidlertid, som meldt, efter Forretningens Slutning beordrede Kirsten M. Christensdatter at følge med til Hjørring, blev hun bange og leverede med Smidts Samtykke Lommebogen med deri værende Penge til Skifteforvalteren, hvorimod hun beholdt Pallen, som hun samme Aften, da Skifteforvalteren havde forladt Gaarden, gav tilbage til Smidt.

Endvidere har Smidt, efterat Registreringen bemeldte Dag var begyndt, i samme Næmed leveret Medtillatte en Tegnebog med Penge — efter sit Opgivende 25 Rd. — idet han bad hende at gemme den og passe paa, at den ikke skulde blive stjeven, og Kirsten M. Christensdatter, der vidste, at Skifteretten dengang havde været i Smidts Sovestue og strevet Alt, hvad der fandtes sammesteds, og som derfor ansaae dette Sted for det sikreste Gjemmested for Tegnebogen, stal den da ind imellem Galmen og Sengesædet i Smidts Seng, hvor den, idet hun senere, da Smidt spurgte efter den, ikke var istand til at crindre, hvor hun havde skjult den, blev liggende, indtil Sengen ved den nogen Tid efter afholdte Auction over Fællesboets Giendele var bleven solgt, og Kjøberen ved at rydde Sengenbalmen ud fandt Tegnebogen, som han derefter overleverede til Smidt, der derefter beholdt den. Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer er der vel fremlemmet nogen Formodning for, at denne Tegnebog saavel som den ovennævnte Palle have indeholdt flere Penge, end Smidt har opgivet, men noget tilstrækkeligt Beviis i saa Henseende er ikke tilveiebragt. Endvidere er det ved Tilstalte Kirsten M. Christensdatters egen Tilnaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun, da Soguesogden den 6te Mai f. A. ventedes til Rjærgaard for efter Skifteforvalterens Ordre at registrere og vurdere nogle paa et Loft beroende Gjenstande, der ved en Forglemmelse ikke vare medtagne under den tidligere Forretning, har uden Anmodning fra Smidts Side af en paa bemeldte Loft

staaende Riste udtaget noget Dækstøi af Værbi 5 Rd. og labet det nedgrave i Haven, for at det ikke skulde blive skrevet af Sognesogden. Efterat Sognesogden havde forladt Gaarden, led hun atter Dækstøiet optage og bragte det ind til Hjørring, hvor hun afleverede det hos Smidts Moder med den Bæsteb, at det var noget Dækstøi, hun skulde bringe ind fra Kjærgaard. Ifølge Sagens Oplysninger maa det antages, at saavel det ommeldte Dækstøi som de Fenge, Smidt efter det ovenfor Anførte havde holdt udenfor Registreringen, og som han har brugt, senere ere førte Boet til Indtægt og saaledes vilde komme i Betragtning ved Boets Opgjørelse

Ibet der nu efter D. L. 1-15-1 intet Hensyn vil kunne tages til Tiltalte Smidts ved hans Defensor for Overretten fremsførte forskjellige Anbringender, der i de væsentlige Punkter forandre hans tidligere Tilførelse, vilde Tiltalte — af hvilke Smidt er født i Aaret 1824 og Kirken M. Christensbatter i Aaret 1847, og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede — for deres ovenomhandlede Forhold være at ansee efter Analogien af Straffelovens § 252, for sidstnævnte Tiltaltes Vedkommende tildeels sammenholdt med § 47, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder ved Underretsdømmen passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød, for Tiltalte Smidt i 2 Gange 5 Dage og for Kirken Marie Christensbatter i 5 Dage.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.“

Onsdagen den 21de October.

Nr. 183.

Statsraad Bungen
contra

Mikkel Pedersen (Defensor Levinsen),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Mishandling af sin Hustru.

Ribe Herreds Extrarets Dom af 3die Juni 1874: „Tiltalte Mikkel Pedersen af Ribe Kanalhuus bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Bøggild 5 Rd. og til Defensor, Procurator Hostrup 4 Rd. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 3die August 1874: „Tiltalte Mikkel Pedersen bør hensettes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser og derunder i Salair til

Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Saaesen og Fasting 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Straffelovens § 203 ikke i nærværende Tilfælde findes at kunne komme til Anvendelse, kjendes for Ret: Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stånde, I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Levinson for Højesteret betales Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under denne Sag tiltales Mikkel Pedersen for at have gjort sig skyldig i Mishandling af sin Hustru.

Ved Tiltaltes egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der i Foraaret 1869 var bleven gift med sin Hustru Cathrine Elisabeth Jensen, deels allerede fra Begyndelsen af deres Egteløb jævnlig har slaaet og paa anden Maade mishandlet sin nævnte Hustru — i hvilken Anledning der i Aaret 1869 blev indledet offentlig Undersøgelse imod ham, uden at han imidlertid da blev sat under Tiltale, idet det maa antages, at Konen er gaaet i Forbøn for ham og har indvilget i at fortsætte Samlivet med ham — deels ogsaa efter den Tid og navnlig i afgivte Efteraar og Vinter flere Gange har slaaet hende, medens Tiltalte dog ikke har villet erkjende at have slaaet hende i en saadan Grad, at det kunde kaldes Mishandling, idet hun navnlig efter hans Udsagn aldrig har blødt eller havt blaae Pletter efter hans Slag. Ligesom imidlertid flere Vidners Forklaringer gaae ud paa, at Tiltalte ved nogle af de sidstnævnte Leiligheder har slaaet sin Kone i Ansigtet, eller hvor han kunde træffe, med Næverne, saa at Blodet flød, og hun foldt om paa Gulvet, samt at hun ogsaa efter at have været udsat for saadan Behandling har baaret sønlige Mærker deraf, saaledes er det særlig ved en Lægeattest af 17de Januar d. A. oplyst, at Konen da ved Undersøgelsen frembød deels en blaalig sort Misfarvning af Hudens under det ene Øie af over en Tommes Længde, hvilken Læsion utvivlsomt skyldtes et Stød eller lignende ydre Vold, deels en Svullenhed oven i Hovedet af omtrent en Species Størrelse, som hun sømmede meget, hvorhos hun betydelig sømmede hele det høire Kinnbeen; og vel har Tiltalte med Hensyn til de i denne Lægeerklæring omhandlede Veffadigelser — der efter Konens Forklaring og Sagens øvrige Oplysninger maae antages at hidrøre fra et Sammenstød med Tiltalte, der fandt Sted den 16de Januar d. A. — udsagt, at han ved denne

Leilighed ikke slog hende, men kun havde grebet fat i hende for at holde hende tilbage, og tale med hende, og at hun da rev sig voldsomt fra ham og berøvede ham til at støde sig paa Dørkarmen, men ligesom dette Udsagn, der er i Strid med Konens Forklaring, isølge hvilken Tilstalte slog hende med knyttet Næve i Ansigtet, i og for sig er lidet antageligt, saaledes maae Bestabigelseerne i ethvert Tilfælde, ogsaa efter Tilstaltes egen Fremstilling, anses foranledigede ved voldelig Behandling fra hans Side.

For det af Tilstalte saaledes udbviste Forhold vil han, der er søbt i Aaret 1833, og om hvem det ikke er ophjst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 202 tilbeets sammenholdt med § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Uge 5 Dage."

Nr. 182.

Advocat Brock

contra

Arrestanten **August Thorup** (Defensor Klubien),
der tiltales for Væleri.

Frederiksbund Kjøbstads Politirets Dom af 17de Juli 1874:
„Arrestanten, Slagtersvend August Thorup bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Uge 5 Dage samt udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste September 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Simonfen og Berggreen betaler Arrestanten August Thorup 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom:

3 Genhold til de i den indbandede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Frederikshund Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten August Thornup, der tiltales for Bettleri, ved egen med det iøvrigt Dplysne stemmende Tilskaaelse overbevist om at have gjort sig skyldig i denne Forskyldelse, idet han, som den 29de Juni d. A. dimitteredes fra Ladegaarden, begav sig ind i Horns Herred, hvor han, efter strøf at have forbrugt de Penge, han havde med sig, ernærede sig ved at bette, indtil han den 6te Juli næstefter selv meldte sig til Politiet.

Arrestanten, der er født i Aaret 1824 og flere Gange straffet for Løsgængeri og Bettleri, senest ved Kjøge Kjøbstads Politirets Dom af 9de April f. A. efter Lov 3die Mars 1860 §§ 1, 2 og 5 og under Hensyn til Straffelovens § 58 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 4 Dage, er nu ved den indankede Politiretsdom af 17de Juli d. A. rettelig anseet efter Lov 3die Mars 1860 § 3, og da den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage skjønes passende, vil bemeldte Dom, der har paalagt Arrestanten Udredelsen af Sagens Omkostninger, i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 176.

Advocat Brod

contra

Arrestanten **Frederik Andersen** (Defensor Klubien),
der tiltales for Bedrageri, Tyveri, Løsgængeri og Bettleri.

Hirschholm Birkis Extrarets Dom af 10de Juli 1874:
„Arrestanten Frederik Andersen bør hensættes til Forbedringshushandsarbejde i 2 Aar. Saa betaler han ogsaa alle af denne Sag skyldende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor. Sagfører Raaschou og Procurator Vedschou 5 Rd. til hver foruden Diæter efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de August 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten, Appellationsretsraad Juul og Justitsraad Nhegaard betaler Arrestanten Frederik Andersen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brod og Klubien for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I nærværende, imod Arrestanten Frederik Andersen for Bedrageri, Tyveri, Løsgængeri samt Bettleri anlagte og fra Sirsholm Birkis Exraret hertil indankede Sag er det ved egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaelse beviist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Bedrageri deels ved den 5te April d. A., da han af Skovfoged Bartels, i hvis Tjeneste han var, havde modtaget 1 Rd. 3 Mk. for at kjøbe Brod, at anvende disse Penge til eget Brug, hvorefter han udslob at vende tilbage i Tjenesten, deels ved nogle Dage derefter at sælge et til 2 Mk. vurderet Tørskæde, som han havde laant af Huusmand Christian Jensen, i Tyveri ved en Dag i Slutningen af fornævnte Maaned at gaae ind i Gaardmand paa Lyngø Mark Anders Rasmusens Storstue, hvortil Udgangsdøren stod aaben, og der tilegne sig et til ca. 10 Rd. vurderet Stykke Bødmel, i hvis Besiddelse han strax efter blev greben, endelig i Løsgængeri og Bettleri, idet han — uanset det ham med Trusel af i Tilfælde af dets Overtrædelse at anses for Løsgænger den 7de Februar d. A. givne Polititilhold om at skaffe sig fast Arbeide og lovligt Erhverv eller i Mangel deraf at melde sig hos Politiet eller vedkommende Sogneraad — har efter, som ovenanført, at have forladt sin Tjeneste hos Skovfoged Bartels drevet omkring og hovedsagelig levet af Bettleri, indtil han den 20de Mai d. A. blev anholdt.

Arrestanten — der er født den 7de November 1847 og tidligere har været straffet som skyldig i de samme Forbrydelser og Forseelser, for hvilke han i nærværende Sag er under Tilstale, navnlig isølge Frederiksberg Birkis Exrarets Dom af 11te Juni 1872 for Tyveri 3die Gang begaaet samt for Bedrageri, Løsgængeri og Bettleri med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar og efter samme Birkis Exrarets Dom af 3die Juni s. A. for Bedrageri og Løsgænger med samme Straf — er derfor rettelig nu dømt efter Straffelovens §§ 232 og 253 samt Lov 3die Marts 1860, og da den i Underrettsdommen valgte Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbeide findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, berisblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilslagte Salairer, ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 193:

Advocat Henrichsen
contra**Jens Christian Nielsen** og dennes Hustru **Christiane Larsdatter** (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri og Sidstnævnte tillige for Meddeelagtighed i denne Forbrydelse.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 1ste Juni 1874: „De Tiltalte Jens Christian Nielsen og Hustru Christiane Larsen af Abildgaards Mark i Verslev Sogn bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 30 Dage. I Erstatning til Laurig Madsen af Abildgaards Mark betaler Jens Chr. Nielsen 2 Mk.; saa utrede de Tiltalte og Een for Begge og Begge for Een alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lund og Winther med henholdsvis 5 Rd. og 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 3die August 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 20 Dage for hver af de Tiltalte. I Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procurator Fasting og Cancelliraad Møller betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, dog med Bemærkning, at Henviisningen til Straffelovens § 55 for Christiane Larsdatters Vedkommende maa bortfalde, hvorimod der istedetfor samme bliver at tage Hensyn til bemeldte Lovs § 238, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Brod for Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under denne Sag tiltales Aftægtsmand Jens Christian Nielsen og hans Hustru Christiane Larsdatter for Tyveri og Sidstnævnte tillige for Meddeeltighed i denne Forbrydelse.

Ved Tiltalte Nielsens egen Tilnaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der ivoirigt maa antages at leve i en trangfri Forsatning, isjor Efteraar, ved i sin Nabo Svenning Mortensens Have at samle Raablade, som Mortensen havde overladt Tiltalte, imod at denne herfor skulde levere Mælk, har tilvænt sig nogle Raathoveder, af hvilke han fik et Par i Hakkelse, medens 6 Stykker af Værdi 24 à 28 ð ere blevene tilbageleverede Besjæerne, der havde opdaget Tyveriet. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte nogle Gange, dog ikke i sidste Aar, har paa Gaardmand Peder Chr. Nørgaards Mark, der laa i Nærheden af Tiltaltets Bolig, taget Kartofler, som han bragte til sit Hjem i en Strippe, samt at han i sidste Efteraar har deels flere Gange taget enkelte Havrefjærver paa P. Nørgaards Mark, deels tilvænt sig noget — et Par Kurve fulde — Hø paa Hundmand Laurig Madsens Mark, ligesom han endelig ogsaa en Dag har paa sin Nabo Søren Christensens Mark taget nogle grønne Rugvipper, der dog maae antages at have været uden videre Værdi. Tiltalte har udsført største Delen af disse Tyverier i Forening med sin elleveaarige Pleiesøn, Julius Peter Nielsen, der imidlertid ved Justitsministeriets Resolution af 24de April d. A. er fritagen for at sættes under Tiltalte for sit saaledes udviste Forhold. Paa samme Maade er det for Tiltalte Christiane Larsdatters Bedkommende godtgjort, at de ovennævnte af hendes Mand begaaede Tyverier af Kartofler ere udførte efter forudgaaet Aftale med hende, samt at hun har taget activ Deel i Udførelsen af et af Tyverierne af Havrefjærver, ligesom hun ogsaa særlig har vedgaaet at have modtaget nogle Løg og Guldrødder, som hendes ovennævnte Pleiesøn havde tilvænt sig i Svenning Mortensens Have, skjøndt hun vidste, at de vare sjaalne, og hun har derhos tiltraadt, hvad hendes Mand har forklaret om, at de formodentlig fra Begyndelsen af ere enedes om de ommeldte Tyverier. Laurig Madsen har for det ham fra sjaalne Hø paastaet sig tilskendt 2 Mk. i Erstatning, men ivoirigt er der ikke Spørgsmaal om Erstatning under Sagen.

De Tiltalte, af hvilke Christiane Larsdatter er født i Aaret 1799 og i Aaret 1833 har været straffet for Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens Jens Chr. Nielsen, der er født i Aaret 1800, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ville for deres ovenomhandlede Forhold være at anfse efter Straffelovens § 228 str. § 23, for Christiane Larsdatters Bedkommende tildeels sammenholbt med §§ 54 og 55, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængselsløn for hver af de Tiltalte i 20 Dage.

Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er bestemt til samme Stags Fængsel i 30 Dage for hver, og ved hvis Bestemmelse om Erstatningen og Actionens Omskiftninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes med den ansførte Forkortelse af Straffetiden være at stadfæste.“

Nr. 161.

Advocat Henriksen

contra

Søren Frederik Sofus Ankjær (Defensor Brod),
der tiltales i Henhold til Straffelovens § 174.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 8de Mai 1874: „Tiltalte, Porteur Søren Frederik Sofus Ankjær bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt ubrede alle af denne Sag levligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Busch med 5 Rd. og til Defensor, Procurator Borch med 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 3die August 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Isaacsen og Morville betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indbankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Henriksen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Porteur ved Løsning Jernbanestation Søren Frederik Sofus Ankjær i Henhold til Straffelovens § 174.

Gaardmand Niels Pedersens Datter Magdalene Pedersen, der er sødt den 28de Januar 1859, har forklaret, at, medens hun, der arbejdede hos Stationsforvalteren i Løsning, en Morgen i Juli Maaned s. A. gjorde reent i 2den Classes Ventefal, kom Tiltalte derind og gjorde Forsøg paa at kysse og kærtegne hende, men da hun stred imod og sagde, at hun vilde sige det til Stationsforvalteren, forlob han Stuen; han gjentog imidlertid derefter næsten daglig sine Besøg i Ventefalen paa den Tid, hun var der om Morgen for at gjøre reent, og efterat han omtrent en halv Snees Gange forgjæves havde forsøgt at forføre hende til Utugt, fik han omsider sin Villie med hende, idet hun en Dag, efterat han havde væltet hende om paa nogle Stole, faldt til Føie uden at gjøre Modstand. Efter den Tid havde hun

jevnligt Samleie med Tiltalte paa forskjellige Steder indtil i Januar Maaned d. A., da en Pøge, til hvem hun paa Grund af Tilbedefindende havde henvendt sig, erklærede, at hun var frugtformelig; og hendes Forældre, for hvem hun derefter tilfod sit Forhold til Tiltalte, have derpaa forlangt denne sat under Tiltalte.

Tiltalte har vel erkjendt, at han senere har havt legemlig Omgang med Magdalene Bederfen, men han har benægtet Rigtigheden af hendes Forklaring om, at dette Forhold skulde have taget sin Begyndelse allerede i Juli Maaned f. A. samt under de af hende angivne Omstændigheder, hvorimod han har forklaret, at han første Gang bedrev Utugt med hende i Begyndelsen af November Maaned eller den 10de November f. A. i det tæt ved Stationen beliggende Signalhuus, hvor han ofte har Vaagt, og hvor Pigen paa Veien til sit Hjem efter endt Arbejde hos Stationsforvalteren oftere var kommen ind til ham, uden at han tidligere havde gjort noget Forsøg paa at have Omgang med hende, naagt hun flere Gange havde løbet efter ham og villet kysses ham, og han har i det Hele villet gjøre gjælbende, at det ikke er ham, men Pigen, der — som han har sagt — ved sin Hængen paa ham har givet Anledning til det mellem dem opstaaede Forhold, samt at hun, der i det Hele skal have udviist en paatrængende Opsøsel mod Mandfolk, allerede maa have været besvangret af en Anden, forinden Tiltalte første Gang havde legemlig Omgang med hende.

Efter en, medens Sagen stod for Overretten, erhvervet Pøgeattest af 11te Juli d. A. skjønnedes Pigen Magdalene Bederfen efter en den foregaaende Dag foretagen Undersøgelse at befinde sig i den sidste Halvdeel af den sidste Svangerskabsmaaned og antoges saaledes at maatte være bleven besvangret i de sidste Dage af October eller første Dage af November f. A. Da Muligheden herefter ikke udelukkes af, at Pigenes Besvangrelse kan være en Folge af den af Tiltalte med hende bedrevne Utugt, om det endog forholder sig rigtigt, at han første Gang har havt Samleie med hende i Begyndelsen af November Maaned, og derhos Pigen efter de om hendes Forhold tilveiebragte Oplysninger vel maa antages i sin Omgang med Personer af Mandkjønnet at have været vild og overgiven, men uden at noget egentlig Usædeligt er oplyst om hende, vil Tiltalte, der er født i 1826 og ikke sees tidligere at være tiltalt eller straffet, ikke kunne undgaae for sit ommeldte Forhold at anses efter Straffelovens § 174, og da Straffen findes ved Underretskommen passende bestemt til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, vil denne Dom, hvis Bestemmelser om Actiørens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste."

Torsdagen den 22de October.

Nr. 185.

Advocat Henriksen
contraArrestanten **Anders Nielsen**, ogsaa kaldet **Fresløv**
(Defensør Bungen),

der tiltales for Tyveri og bedrageligt Forhold.

Amager Birks Extrarets Dom af 25de Juli 1874: „Arrestanten Anders Nielsen bør hensesættes i Tugthunsarbejde paa Fivstid. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Dieckmann og Defensør, Procurator Sjørgensen 5 Rd. til hver, udredes af Arrestanten. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste September 1874: „Arrestanten Anders Nielsen, ogsaa kaldet Fresløv bør behandles i Overeensstemmelse med den fgl. Resolution af 31te Marts d. A. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande, dog at Salairret for Defensoratet tillægges Procurator Bloctros. I Salair til Procuratorerne Alberti og M. Møller for Overretten betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føies, at de Tiltalte overbeviste, i Dommen fremstillede Forbrudelser henhøre deels som 4de Gang begaaet Tyveri under Straffelovens § 232 og deels under samme Lovs § 253, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henriksen og Statsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Anders Nielsen, ogsaa kaldet Fresløv, der under nærværende, fra Amager Birks Extraret alene efter hans Begjæring hertil indankede Sag tiltales for Tyveri og bedrageligt Forhold, er ved den paaankede Dom rettelig anseet overbevist

at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser, ibet han den 22de Mai d. A. har frastjaalet Niemester Sørensen en til 9 Rd. vurderet Ravnbuugs Trøle og uden hans Tillæbelse afhændet en til 2 Rd. vurderet Spade, som han havde loant Arrestanten til Brug ved noget Høvearbeide.

Da Arrestanten, der er født den 1ste Septbr. 1817 og efter gjentagne Gange at have været straffet, senest efter Høiesterets Dom af 31te Juli 1865 i Henhold til Frdn. 11te April 1840 § 79 cfr. §§ 17 og 43 med Tugthuusarbeide paa Livstid, ved allerhøieste Resolution af 31te Martz d. A. er skjenket Friheden med Tillæsbegivelse af, at han, saafremt han paaany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medfører høiere Straf, dog Væleri og Løsgængerer uundtagen, uden videre Dom vil blive gjenindsat til Tugthuusarbeide paa Livstid, vil han nu være at behandle efter fornævnte lgl. Resolution, og vil Underrettsdommen, hvorved Arrestanten er dømt til at henseettes i Tugthuusarbeide paa Livstid, i Overensstemmelse hermed blive at forandre.“

Nr. 165.

Advocat Henrichsen
contra

Julius Andersen Dolmeyer (Defensor Bungen),

der tiltales for Misshandling af sine Børn.

Criminal og Politirettens Dom af 15de August 1874:
„Tiltalte Julius Andersen Dolmeyer bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Schack og Rode med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indskede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henrichsen og Statsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmissær hedder det: „Under nærværende, med Tilstaltes Julius Andersen Dolmeyer, som er født den 25de Mai 1836 og ikke funden forben straffet, for Mishandling af sine Børn anlagte Sag er det ved hans egen af det isvrigt Oplyste bestrakte Tilskaaelse bevist, at han sidstafvigte 14de Juni om Etermiddagen, da han ved sin Hjemkomst fandt sine 2 Døtre, Anna Cecilie Bolette, 13 Aar gl., og Julie Henriette Marie, 11 Aar gl., mod hans Forbud legende paa Gaden, og den yngste af dem ikke vilde tilskaae en Forseelse, som han antog at hun havde begaaet, og den ældste efter hans Formening var for længe om at besørge et Vrind, har, saavel herfor som ferdi hans ældste Datter flere Dage i Ferveien havde begaaet en Forseelse, for hvilken han imidlertid allerede havde revst hende, tildeelt dem med en omtrent 1 $\frac{1}{4}$ Alen lang og ca. $\frac{1}{2}$ Tomme tyk, med Messingbueffo forsynet Spanstrøksstok, med Mellemrum i Løbet af nogle Timer en betydelig Mængde Slag deels paa Hovedet deels paa Kroppen, samt hoor han overhovedet kunde ramme dem, som ved at skjule sig under Sengen med flere Steder søgte at undgaae Slagene, med saadan Voldsomhed, at deres Legemer efter en fremlagt Lægeerklæring udviste, Anna Cecilie Bolettes: over venstre Kind og omkring høire Dre, navnlig dennes nederste Parti samt paa høire Side af Hovedet Blodudtrædninger, stærk Esvulst og Æmhed, stærk Blodsvulst af begge Zielaag og Blodudtrædninger under Diets Bindehud, den venstre Arm overordentlig opsvulmet og øm i sit hele Forløb og overalt dækket med Blodudtrædninger, hvilket ogsaa fandtes paa begge Haandrygge, venstre Side og høire Skulder, og Julie Henriette Mariæ: paa Hovedet Tegnet til ydre Læsioner, idet Huden paa flere Steder paa den behøarede Deel af samme var aflødt og havde efterladt 4 ff store blødende Flader og paa venstre Underarm Blodudtrædninger og Mærker af Slag. De Anna Cecilie Bolette tilføiede Læsioner vare saa alvorlige, at hun blev indlagt til Behandling paa det kgl. Frederiks Hospital, hvis Overchirurg, Professor Sægtorsh under 26de Juni afsagde den Erklæring, at hun rimeligviis i Løbet af en Ugestid vilde kunne forlade Hospitalet, uden at det kan antages, at de hende tilføiede Læsioner vilde have nogen stadelig Indflydelse paa hendes fremtidige Sundhedsstilstand.

Som Følge af Foransførte vil Tilstalte, der har erkjendt, at han i den ophidsede Tilstand, i hvilken han befandt sig, har slaaet for haardt, men derved forklaret, at det ikke har været hans Hensigt at tilføie sine Børn nogen Bestadigelse, være at ansee efter Straffelovens § 202 jfr. § 203, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Uange 5 Dage.“

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N°. 22.

Den 27de November.

1874.

Anden ordinaire Session.

Mandagen den 26de October.

Nr. 14. Gaardeier **Anders Hansen** (Advocat Henrichsen)
contra

Gaardeier **Lars Knudsen** (Advocat Hindenburg),
betræffende en af Indstævnte paastaet Ret til Pasage over Ci-
tantens Mark.

Skovby Herreds Rets Dom af 5te Marts 1872: „Contra-
citanten Lars Knudsen bør for Hovedcitanten Anders Hansens
Tiltale i denne Sag fri at være. Contracitanten vil være at
tilkjende en reel Ret til som Eier af Matr.-Nr. 12a i Skovby
for sig, Familie og Folk paa Gaarden at have fri Gang over
Hovedcitantens Mark Matr.-Nr. 7 ligeledes i Skovby ad den
paa det fremlagte Situationskort affatte Sti, der gaaer i Ret-
ning fra Sydost mod Nordvest over Marken fra Skovby efter
Eskildstrup, og bør Hovedcitanten være pligtig til under en daglig
Mulct af 1 Rd. til Odense Amts Fattigkasse inden 4 Uger fra
Dommens Forlyndelse at aabne Hegnet for Enden af Stien, saa
at den uhindret kan passeres. Processens Omkostninger saavel i
Hoved- som i Contrasagen ophæves. At efterkommes under Ad-
færd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de
Marts 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog

at den i samme fastsatte Frist bestemmes til 8 Uger fra nærværende Doms lovlige Forkyndelse. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes under Afkørb efter Loven."

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte Ophlysninger kan det ikke antages, at den i den indbankede Dom omhandlede Gangsti er udlagt ved Afstiftningen; og om det end ansees godtgjort, at den i umindelig Tid har været benyttet til Færdsel af Alle og Enhver og navnlig ogsaa i et ikke ringe Omfang af Beboerne af Indstævntes Gaard, mangler der dog Høie til at antage, at Stien har staaet i noget saadant særligt Forhold til denne Gaard, at Indstævnte i Henhold til Lov om Gangstier af 4de Juli 1850 § 5 derpaa kan begrunde en Afkomst til Stiens vedvarende Benyttelse. Da nu Stien vel har været optaget paa et Regulativ over Communens Gangstier for Aarene 1861—63, men den, idet intet Regulativ senere er forfattet, ikke, da Citanten affærrede den, fandtes optaget paa noget da gjældende Regulativ, maa han ifølge fornævnte Lovs § 5, jevnført med Bestemmelserne i §§ 1 og 2 om, at der mindst hvert 3die Aar skal forfattes nye Regulativer, ansees at have været bespiet til at aflægge Stien. Indstævnte vil derfor efter Citantens Paastand være at kjende uberettiget til Gang over Citantens Mark ad den omhandlede Sti; hvilket selvfølgelig ikke medfører, at Indstævnte, saafremt Stien paa lovlig Maade optages paa et Regulativ over Communens offentlige Gangstier, skulde være udelukket fra at benytte den ligesom alle Andre. Efter Proceduren for Høiesteret er der ikke Spørgsmaal om at idømme Indstævnte Mulct for Beskadigelse af Citantens Hegn. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør være uberettiget til Gang over Citantens Mark ad den under Sagen omhandlede Sti. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Nærværende Sag er i 1ste Instants anlagt ved Skovby Herreds Ret af Titanten, Gaardeier Anders Hansen af Skovby mod Indstævnte, Gaardeier Lars Ruudsen sammesteds, hvem Titanten paastod kjenbt uberettiget til at gaae over hans Mark paa en Gangsti, der gaaer i Retning fra Sydost til Nordvest, og som fører fra Skovby til Esfildstrup, samt tilpligtet at erlægge Mulet for ulovlig Bestadigelse af Titantens Hegn og paalagt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastod sig frifunden og anlagde derhos et Controvsøgsmaal, hvorunder han paastod sig kjenbt berettiget til for sig, sin Familie og sine Følf fremtidig at passere den under Sagen omhandlede Gangsti over Titantens Mark Nr. 7 i Skovby — hvilken Paastand han senere nærmere forklarede derhen, at det var gaa Eier af Matr.-Nr. 12 a i Skovby, at Indstævnte paastod sig denne Ret tilkjenbt — samt Titanten tilpligtet under en daglig Mulet at aabne Hegnet for Enden af Stien, saa at denne ubindret kunde passeres, og endelig Titanten paalagt at tilsvare saavel Hoveds- som Contrasagens Omkostninger. Titanten paastod sig frifunden under Contrasøgsmaalet, subsidiairt Indstævnte ialfsald alene kjenbt berettiget til Gang for sin Person. Ved Herredsrettens Dom af 5te Marts f. N. bleve Indstævntes Paastande i det Væsentlige tagne tilfølje, idet han blev frifunden for Titantens Tilstale og tilkjenbt Ret til som Eier af Matr.-Nr. 12 a i Skovby for sig, Familie og Følf paa Gaarden at have fri Gang over Hovedtitantens Mark Matr.-Nr. 7 i Skovby ad den paa det fremlagte Situationskort affatte Sti, der gaaer i Retning fra Sydost til Nordvest over Marken fra Skovby til Esfildstrup, medens Titanten tilpligtedes under en daglig Mulet af 1 Rb. til Amtsfattigkassen inden 4 Uger fra Dommens Forkyndelse at aabne Hegnet for Enden af Stien, saa at den ubindret kan passeres. Processens Omkostninger i begge Søgemaal hævedes.

Denne Dom har Titanten nu ifølge Stævning af 11te April f. N. indanket her for Retten, hvor han paastaar den forandret overeensstemmende med hans for Underretten nedlagte Paastand, haabe den principale og den subsidiaire, hvorhos han for det Tilfælde, at der bliver tilkjenbt Indstævnte nogen Ret til Gang over Marken, paastaar det udtalt i Dommen, at herved ikke paalægges Titanten nogen Forpligtelse til bestandig at holde en fast Gangsti udlagt eller nogen Substrænkning i hans Ret til at bearbejde sin Mark i dens fulde Udstrækning; endelig paastaar han Indstævnte paalagt Sagens Omkostninger i begge Instanter. Indstævnte procederer derimod til Underretsdommens Stadfæstelse, ialfsald saaledes at den omhandlede Færdseksret tillægges ham, hans Familie og Følf, hvorhos han paastaar sig tillagt Sagens Omkostninger.

Indstævntes Paastand om at være berettiget til den omhandlede Færdseksret er støttet dels paa, at den ommeldte Gangsti formeentlig er udlagt ved Udskiftningen i 1794, dels paa, at den i Aaret 1860 er bleven optaget paa det i Henhold til Lov om Gangstier i offentlig Diemed af 4de Juli 1850 forfattede Regulativ, dels endelig paa Udøvelse i Anders Tid. Hvad nu det

førstnævnte Anbringende angaaer, da findes der vel paa Udføistningskortet affat en Wei i samme Retning som den under Sagen omhandlede Sti, men efter Citantens Paastrand, der bekræftes af en Attest fra en Landinspecteur, skal den Signatur, hvormed Weien er anlagt paa dette Kort, netop betegne, at den er afflagt ved Udføistningen; og vel have flere Vidner forklaret, at de af nævngivne ældre, nu afsøde Folk, som have levet paa Udføistningens Tid, have hørt, at Stien ved denne blev ublagt mod Erstatning til den daværende Eier af Matr. Nr. 7, men disse Vidnesbyrd kjønnes ikke i og for sig at afgive fuldt Beviis. Ei heller kan Indstævntes Paastrand støttes paa den ovennævnte Optagelse paa Gangsiregulativet. Vel er det nemlig ifølge de af flere daværende Sognesforstandere afgivne Forklaringer antageligt, at Stien virkelig er bleven optaget paa dette Regulativ, uden at Saadant har mødt Indsigelse, men under alle Omstændigheder har dette Regulativ kun haadt Gyl-dighed for Aarene 1861—1863, og senere er der ikke i Sognet forfattet noget Regulativ. Derimod maa det ved de under Sagen afførte Vidner anses tilstrækkeligt godtgjort, at Stien qvæstionis i saa lang Tid, Nogen kan erindre, og navnlig over 40 Aar bestandig har været afbenyttet af Alle og Enhver og navnlig af Beboerne af Indstævntes Gaard, og ligesom ingen Vidner have forklaret at kunne erindre en anden Tilstand, saaledes have flere Vidner forklaret at have hørt af ældre Folk, at Stien bestandig har været til almindelig Færdsel. Vel maa det nu antages, at Citanten, naar han saaede Vaarfæd, i Reglen har overpløiet Stien, men dette kan saa meget mindre betragtes som en Afbrydelse af Færdselen, som det er oplyst, at denne i saa Fald ustandfset foregik over det Pløiede, som da hurtigt igjen blev tiltraadt, hvorhos det maa bemærkes, at Citanten, efter hvad der er in confesso, naar han saaede Winterfæd, pløiede en Fure paa hver Side af Stien for at indskrænke Gangen til selve Stien. Da nu endelig Citantens Paastrand om, at Færdselen ikke har fulgt Stien, men er foregaaet over Marken, hvor man bedst kunde, heller ikke bestrækkes ved de afgivne Vidneforklaringer, idet det efter disse netop maa antages, at Færdselen er skeet ad Stien, unbtagen naar man paa Grund af Fugtighed paa enkelte Steder er traadt udenfor, maa den omhandlede Færdsel anses at være begrundet ved Albers Tids Hævd, navnlig ogsaa for Indstævnte og hans Gaards Beboere, og da der ikke, som Citanten mener, i Underretsproceduren findes nogen Hindring for, at Retten tilkjendes Indstævnte som Eier af Gaarden Matr. Nr. 12 a, vil Underretsdommen i Henseende til Spørgsmaalet om Færdselsretten være at fastfæste baade med Hensyn til Hoved- og Contrafælgmaalet, saaledes at Fristen for Opfyldelsen af Citantens Forpligtelse til at aabne det for Enden af Stien anbragte Gjerde fastsættes til 8 Uger fra nærværende Doms Fortyhøvelse.

Forfaasidbt endelig angaaer Spørgsmaalet om Ansvar for Indstævnte for at have forstyrret et af Citanten for Stien opsat Riisgjerde, da er det vel ved et Vidnes Forklaring bragt til Sandsynlighed, at Indstævnte har gjort en Aabning i et af Citanten anbragt Riisgjerde, men der foreligger ikke tilstrækkelig Oplysning til at bestemme, om dette Gjerde var af en saadan

Bestaffenhed, at Indstævnte, uanset at det efter det Ovenførte var opfat uden lovlig Hjemmel, kunde paadrage sig Ansvar ved at bryde beriggennem, og her findes derfor ikke Anledning til at lade Sagen i dette Punct falde ud til Sed, hvormod det maa billiges, at Underrettsdommen ogsaa heri har frifundet Indstævnte. Da bemeldte Doms Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes bifalbes, vil den i det Hele kunne staafæstes, ibet der ikke findes Høie til at knytte saadanne nærmere Udtalelser dertil som de af Citanten paa-
 staaede, da Spørgsmaalet om en saadan Begrænsning af Citantens For-
 pligtelse ligger udenfor Underretsproceduren. Processens Omkostninger for
 Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at høre.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten."

Nr. 138.

Advocat Hindenburg
 contra

Arrestanten **Hans Christian Lorentzen** (Def. Nellemann),
 der tiltales for Tyveri og Vedrageri.

Norvang Tørrild Herredets Extrarets Dom af 22de Mai 1874: „Arrestanten Hans Christian Lorentzen bør hensættes til Forbedringshøusarbejde i 2½ Aar og udrede i Erstatning til Tjerkel Nlesen af Lindved 25 Rd. Saa bør han og at udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, deriblandt Salair til hans Anklager, Cancelliraad Borch 6 Rd. og til hans Forsvarer, Procurator Wadum 5 Rd. Den ibømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 29de Juni 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. Den ibømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

For de i den inbankede Dom fremstillede Forbrydelser findes Tiltalte rettelig anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 253. Endvidere er det ved Tiltaltes Tilstaaelse og de isøvrigt fremkomne Oplysninger godtgjort, at han Ratten mellem den 19de

og 20de September f. A. i et Udhuus til Inspecteurboligen paa Sandbjerg i Sundeved har i et Kammer, hvortil han skaffede sig Afgang gjennem uafslaaede Døre, og hvor to Damer havde Natteleie, tilvendt sig et Gulduhr m. m. til Værdi af ialt 36 Rd. Dette Tyveri, der bliver at henføre under Straffelovens § 228, er Høiesteret, efterat Justitsministeriet i Henhold til samme Lovs § 6 havde bestemt, at Tiltalte derfor skulde actioneres heri Landet, ved kongelig Ordre af 20de Juli d. A. bemyndiget til a prima instantia at tage under Paaskjendelse i Forbindelse med de i Dommen omhandlede Forbrydelser. Den Straf, Tiltalte herefter i det Hele har forskyldt, findes passende at kunne bestemmes til 3 Aars Forbedringshuusarbeide, hvorhos han vil have at udrede den i Dommen fastsatte Erstatning samt Actionens Omkostninger, berunder de i Overrettens Dom bestemte samt de Sagførerne for Høiesteret tilkommende Salarier. Endelig vil han efter den af Actor for Høiesteret nedlagte Paastand have at tilsvare denne 4 Rd. for en af ham beførget Oversættelse.

Thi kjendes for Ret:

Hans Christian Lorenzen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar samt udrede i Erstatning til Therkel Olesen af Lindved 25 Rd. Saa betaler han og Actionens Omkostninger, berunder de i Landsoverrettens Dom bestemte Salarier og i Salarium til Advocaterne Hindenburg og Mellemann for Høiesteret 15 Rd. til hver samt til Advocat Hindenburg endvidere 4 Rd. for en af ham beførget Oversættelse.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales forhenværende Mølleforpagter Hans Christian Lorenzen for Tyveri og Bedrageri.

Med Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han Natten imellem den 14de og 15de Marts d. A. har forsvet et Indbrudstyveri i Kollerup Præstegaard, hvorom han nærmere har forklaret Følgende: Da han, der vandrede om paa Landet for at salghde suaa Vorde, som han førte med sig, om Aftenen den 14de Marts d. A. var

paa Veien fra Kollerup, hvor han bl. A. havde været inde i Præstegaarden, til Vindelev Kro for at overnatte der, bestemte han sig til, da han var i Forlegenhed for Penge, at begaae Tyveri i bemeldte Præstegaard, idet han formodede, at han sammesteds vilde kunne forskaffe sig Penge eller Værdisager, hvorfor han, efter at have opholdt sig noget i Vindelev Kro, der ligger $\frac{1}{2}$ Mil fra Præstegaarden, igjen forlod Kroen omtrent Kl. 9, idet han for Krofolkene foregav at ville besøge et Vrind i Holtum, og gik tilbage til Kollerup. Da han kom i Nærheden af Præstegaarden, gik han over Marken ind i Haven, hvorfra han bemærkede, at der var Lys i et af Værelserne, og ved at nærme sig det oplyste Bindue — der efter Sagens Oplysninger kun usuldstandig var dækket indvendig med et Stykke Pap — kunde han see, at Præsens Døttre havde deres Sovokammer indenfor, ligesom han ved samme Leilighed iagttog, at der i Værelset ved Siden af dette var en Rude itu forneben i et af Binduerne. Efterat Lysen i det nævnte Sovokammer var blevet slukket, og han derpaa først havde forsøgt at oplukke det Bindue, hvori der som meldt var en Rude itu, ved at række Haanden ind igjennem Hullet i Ruden, uden at det dog lykkedes ham paa denne Maade at faae aflaget den Krog, hvormed Binduet indvendig var lukket, skar han af et Frugttræ i Haven en Green af omtrent en Alens Længde og afstøbte Krogen ved at stille Greenen ind igjennem Hullet i Ruden, hvorpaa han aabnede Binduet og steg ind i den indenfor værende Havestue. Efter derpaa at have aabnet Døren fra Havestuen ind til Sovokammeret, uden at Præsens Døttre, der havde Natteleie her og allerede vare faldne i Søvn, vaagne ved Laasens Knirken, listede han sig forsigtig ind i Sovokammeret, og ved at gaase efter Lyden af to Uhre kom han til at støde imod to Commober, der efter Sagens Oplysninger stode tæt ved den ene af Sengene, og paa hvilke Uhrene laae. Han tilvendte sig da først de to Uhre og undersøgte derpaa Skufferne i de to Commober, hvortil Nøglerne faldt i, og da han i de øverste Skuffer fandt enbeel Værdigjenstande, navnlig forskjellige Smykker, der laae deels løse deels i Kuffer, tog han til sig Alt, hvad han saaleeds kunde finde i Mørket, og som han meente at have Værdi, hvorefter han igjen listede sig bort ad samme Wei, ad hvilken han var kommen ind, og skjulte de sjaalne Koster, som han af Frygt for at blive mistænkt for Tyveriet ikke turde føre med sig, i den nærliggende Kollerup Skov, hvorfra det var hans Hensigt senere igjen at afhente dem for at gjøre dem i Penge. Da han udsførte Tyveriet, havde han hos sig en Pistol, hvis ene Løb efter hans Forklaring var ladet med et stort Røvebægel, men han har paaftaaet, at han, saafremt Damerne havde bemærket hans Nærværelse og gjort Anstrig, ikke vilde have benyttet Pistolen, som han førte med sig paa sine Reiser for i paakommende Tilfælde at værges sig, men vilde være undslåen uden at fortrædige Damerne. De sjaalne Gjenstande, der havde en Værdi af ialt 183 Rd. 5 Mk., ere — med Undtagelse af et Perle Halsbaand af Værdi 1 Mk., som Tilstalte mener at have tabt — sunne efter hans Paaviisning paa det Sted, hvor de vare skjulte, og tilbageleverede de sjaalne, Pastor Knædenborg, der har frasalbet Krav paa videre Erstatning.

Paa samme Maade maa det ansees godtgjort, at Tiltalte uberettiget har til eget Brug anvendt 25 Rd., som Gaardmand Therkel Olesen af Lindved Mark en Dag i sidste Efteraar havde betroet Tiltalte, for at denne paa Olesens Begne skulde indbetale dem til Veile Bank, og at han ikke senere har erstattet, hvad han saaledes har forbrugt. Olesen har paastaet sig 25 Rd. tilkjendt i Erstatning under Sagen, hvormod Tiltalte har erklæret Intet at erindre.

Tiltalte — der er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1845, og som ved Krigsretsdom af 16de Juli 1868 er for forsøgt Voldtægt anset med Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse og strengt Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, men ikke isvrigt tidligere har været tiltalt eller straffet her i Kongeriget — er for sit ovennævnte Forhold ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2½ Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at slafsætte.“

Tirsdagen den 27de October.

Nr. 199.

Advocat Hindenburg
contra

**Christopher Hansen, Peder Larsen Frandsen og
August Edoard Schliebitz** (Defensor Broct),

der tiltales for Tyveri.

Rjøbenhavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 4de Mai 1874: „De Tiltalte, Indsidderne Christopher Hansen og Peder Larsen Frandsen, begge af Uttersløv samt Arbeidsmand August Edoard Schliebitz af Buddinge bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage. De betale derhos in solidum samtlige de med deres Anholdelse, Arrest, Straffens Execution og denne Action forbundne Omkostninger og derunder Salarium til Actor, Procurator Pleæross 8 Rd. og til Defensor, Procurator Jørgensen 6 Rd. At efterkommes under Udfærd cfter Loven.“

Randsøver samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de September 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten, L. Hvaløse og Simon-

fen betale de Tiltalte Christopher Hansen og Peder Larsen Frandsen af Uttersløv samt August Edvard Schliebig af Bubbinge in solidum 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afbørd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Forjaanidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret: Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende, fra Nordre Virls Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte Christopher Hansen og Peder Larsen Frandsen af Uttersløv samt August Edvard Schliebig af Bubbinge for Tyveri.

Bed de Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt oplyste Omskændigheder er det ogsaa tilstrækkeligt godtgjort, at de Tiltalte Chr. Hansen og A. Schliebig Tirsdagen den 10de Marts d. A. og førnævnte Tiltalte samt Tiltalte P. L. Frandsen den følgende Dag have skaaet og tilægnel sig enbeel Rør i nogle Anparter af Søborg Mose, der beels tilhører Proprietair Schubarth beels Gaarbeier Anders Hansen med flere. Medens samtlige Tiltalte have erkjendt, at de ikke havde nogen Berettigelse til at stjæle Rør paa de Anders Hansen med flere tilhørende Moseparter, have derimod Chr. Hansen og A. Schliebig vedblivende paastaet, at de, som de foregaaende Dage havde efter Accord skaaet Rør hos Proprietair Schubarth, havde forskaaet hans Svar paa en Anmodning fra dem om at maatte stjæle nogle af de tiloversblevne Rør til dem selv saaledes, at han havde tilladt dem dette . . . De affaarne Rør i Forbindelse med nogle, som samtidig vare skaaene paa nogle Holme, paa hvilke Tiltalte Schliebig var berettiget til Rørstjæring, udgjorde omtrent 6 Traver, hvoraf 4 Traver Gibsrør og 2 Traver Tøkkerør. Hvormange Rør de Tiltalte have tilegnet sig paa hver Mosepart, har ikke tilstrækkelig bestemt kunnet oplyses, men efter Chr. Hansens Forklaring have de tilegnet sig omtrent 1½ Trave paa Anders Hansens med flere Mosepart, deraf ½ Trave den første Dag og 1 Trave den næste Dag, Alt Gibsrør, medens den største Deel af Resten blev taget paa Proprietair Schubarths Mosepart. Samtlige Rør have de solgt for ialt 10 Rd. 32 ø til

Jordbruger Rasmus Jensen i Uttersløv, der laante ham Hest og Vogn til Kørenes Befordring. Bemeldte Jordbruger Rasmus Jensen har imidlertid senere vederlagt de Forurettede Kørenes Bærbi, og der bliver saaledes ikke Spørgsmaal om Erstatning under nærværende Sag.

Af de Tiltalte er Christopher Hansen født den 30te Juli 1846, A. Schliebitz den 28de Decbr. 1828 og P. L. Frandsen den 5te Januar 1825. Ingen af dem findes tidligere at være straffet.

For det af dem ubviste Forhold findes de Tiltalte rettelig ved Underretsbommen at være ansete efter Straffelovens § 228, og da ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver især skjønes at være passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste."

Nr. 132.

Advocat Brod

contra

Peder Rasmussen eller **Peder Hansen Rasmussen**
(Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Kysted Kjøbstads Extrarets Dom af 13de April 1874: „Tiltalte Peder Rasmussen eller Peder Hansen Rasmussen af Raagelunde bør henses i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Overretsfagsfører Jensen 5 Rd. og Salair til Defensor, Kammerassessor, Procurator Blæsberg 4 Rd., men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Juni 1874: „Underretsbommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne A. L. Salomonsen og P. A. Petersen betaler Tiltalte Peder Rasmussen eller Peder Hansen Rasmussen af Raagelunde 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Henriksen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Nylid Kjøbstads Exraret hertil indankede Sag actioneres Tilstalte Peder Rasmussen eller Peder Hansen Rasmussen af Raagelunde for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Hvad Sigtelsen for Tyveri angaaer, da er Tilstalte ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt oplyste Omstændigheder overbeviist at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse derved, at han engang forrige Sommer, da han stod i Begreb med at kjøre til sit Hjem fra Fabrikken „Lolland“, for hvilken han havde kjørt Steen, har lagt en til en Værbj af 8 à 12 f vurdereet Krybbe, som tilligemed flere andre af Fabrikken var overladt de Kjørende til Afbenyttelse, i sin Vogu i den Hensigt at hjemkjøre den til sig og tilvænde sig den; men da det blev opdaget, inden han kjørte bort, har han selv Krybben tilbage paa dens tidligere Plads ved Staldbygningen.

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen for ulovlig Omgang med Hittegods, da er det oplyst, at Tilstalte er funden i Besiddelse af en af ham ikke oplyst, til 3 Mk. vurdereet Vognvægle, der tilhørte Parcellist Henrik Strædders Enke, hos hvem Tilstalte logerede i Vinteren 1872—1873. Denne Vægle vil han efter sin Forklaring have fundet paa hendes Mark i December Maaned 1872 uden at have havt nogen Kundskab om, hvem den tilhørte, og skjønt Rigtigheden af denne i og for sig mindre sandsynlige Forklaring ikke lidet svækkes derved, at det af bemeldte Enkes Søn er forklaret, at den omhandlede Vægle først blev savnet i Januar eller Februar s. A., og at den havde været benyttet paa Stedet saa Dage, forinden den savnedes, findes Tilstaltes Forklaring dog, som ogsaa af Underdommeren statueret, ikke at kunne forkastes, og Tilstalte vil altsaa for saavidt kun kunne anses overbeviist en ulovlig Omgang med Hittegods.

For de af Tilstalte saaledes begaaede Forbrydelser findes han, der er født den 20de Juni 1847, og som ikke tidligere sees at være tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen rettelig at være anset efter Straffelovens § 228 og § 247 cfr. § 62, og da den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, ligeledes billiges, i det Hese være at stadfæste.“

Nr. 168.

Advocat Brock
contra

Johanne Sofie Frandsen (Defensor Henrichsen),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Østerflakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 7de Februar 1874: „De Tiltalte, Huusmand i Stenbækshelm Niels Frederik Christiansen og Eypige Johanne Sofie Frandsen, nu i Abbenæs, blive at hensætte, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage og Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 6 Dage. Saa bør de ogsaa Een for Begge og Begge for Een udrede Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Sagsfører Simmelhag 5 Rd. og til Defensor, Procurator Larsen ligeledes 5 Rd. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den under Sagen fremlagte, ikke daterede Veiecontract mellem Bæver Deichsel og Johanne Sofie Frandsen er skreven paa ustemplet Papir. At efterkommes under Afserd efter Loven “

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 22de Mai 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Gottschald og Justitsraad Nhegaard for Overretten betale de Tiltalte Niels Frederik Christiansen og Johanne Sofie Frandsen Een for Begge og Begge for Een 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom. .

I Henhold til de i den indankede Dom for Johanne Sofie Frandsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Østerflakkebjerg Herreds Extraret paaføende Sag sigtes de Tiltalte Niels Frederik Christiansen og Johanne Sofie Frandsen, af hvilke Ingen findes tidligere criminaliter straffet, og som ere fødte resp. den 28de Septbr. 1838 og den 8de Juni 1841, for bedrageligt Forhold.

Det er ved de Tiltaltes med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilfælde

godtgjort, at Tilstalte N. F. Christiansen, der bl. Andet søger Erhverv som Commissionair ved at bringe Giftermaal istand, har søgt at bringe et saadant istand mellem en paa Karrebæk Mark boende 70-aarig Bøvær Samuel Deichsel, der i Februar f. A. var bleven Enkemand, og Medtiltalte J. S. Frandsen, og at han, da han af hende forlangte 25 Rd. for sin Uleilighed, og hun var ude af Stand til at betale ham Noget, opfordrede hende til at skaffe Penge ved at indbilde Deichsel, at en hende tilhørende Symaffine var pantfattet for 25 Rd., og bevæge ham til at betale hende disse, for at hun kunde faae Symaffinen, hvilket hun ogsaa gjorde, hvorefter Deichsel dertil gav hende 16 Rd. og traf Overenskomst med Tilstalte N. F. Christiansen, som erholdt de 16 Rd. af Medtiltalte, om, at han skulde betale Resten 9 Rd. imod at erholde Læred som Beberlag, hvilket han ogsaa, da han foregav at have indløst Affinen, sit foruden 25 Alen Læred, han havde betinget sig af Deichsel for sin Uleilighed med Giftermaalet, medens Deichsel blev holdt i Ubivendighed om, at Tilstalte J. S. Frandsen ogsaa havde maattet betale Christiansen for Arrangementet. Giftermaalet kom imidlertid ikke istand paa Grund af, at Deichsel skulde Sognet Refusion for Fattiguunderstøttelse, som han ikke kunde betale, og da Tilstalte J. S. Frandsen, som var flyttet hen til Deichsel, derefter blev enig med ham og flyttede bort igjen, og Deichsel for at udløse Symaffinen forlangte at erholde de 25 Rd., han havde udredet for at indløse den fra den foregionne Pantfætning, nægtede hun efter foregaaende Aftale med Medtiltalte Christiansen at have modtaget noget saadant Pengebeløb, ligesom Tilstalte Christiansen nægtede at vide noget derom saavel som at have faaet noget Beberlag af hende for at skaffe hende en Mand.

For det af de Tilstalte saalebes mod Deichsel udviste Forhold findes de retteligen at være anseete efter Straffelovens § 257 cfr. § 47, og da de for dem ved den indankede Dom valgte Straffe af Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage for Christiansen og af simpelt Fængsel i 6 Dage for Johanne Sofie Frandsen saavel som Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil den i det Hele blive at stadfæste."

Nr. 141.

Advocat Levinson

contra

Parcellist **Effild Nielsen** (Defensor Broct),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Virks Extrarets Dom af 18de Marts 1874:
 „De Tilstalte, Ungkarl Ole Jensen af Grønholt og Parcellist Effild Nielsen af Lønholt bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, den Første i 8 Dage og den Sidste i 3 Gange 5 Dage, hvorhos Tilstalte Effild Nielsen bør udrede alene de med hans

Anholdelse og Arrest forbundne Omkostninger samt in solidum med Medtillaste Ole Jensen alle øvrige af Actionen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Lund 6 Rd. og til Defensor, Sagsfører Raaschou 5 Rd. Saa bør de og in solidum udrede i Erstatning til det fgl. Forstvæsen 21 Rd. 1 Mk. 8 f. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 30te Juni 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Hvalsøe og Rønge betaler Tiltalte, Parcellist Eskild Nielsen af Lønholt 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kronborg østre Birk's Extraret til Overretten indankede Sag, hvorunder Parcellist Eskild Nielsen af Lønholt tiltales for Tyveri, maa det ved Tiltaltes med hvad der ibrigt er fremkommet stemmende Tilsaaelse ansees oplyst, at han i Forening med en anden i 1ste Instants Medtillalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, den 7de December f. A. i Thulstrup Hegn har affaaaret og sat sig i Besiddelse af 132 Stkr. Horntræer i den Hensigt at benytte dem som Tællekjeppe, hvilke Træer ere ansatte til paa Bogsstedet at have havt en Værdi af 1 Mk. pr. Stk. eller ialt 22 Rd., som det fgl. Forstvæsen har paaflaaet sig erstattet efter Fradrag af Træernes Værdi som Tællekjeppe, nemlig 4 Mk. 8 f.

Efter Overrettens Kjendelse har der ibrigt været optaget et Reas= sumtionsforhør i Anledning af, at Tiltalte havde henvendt sig til sin Defensor her ved Retten og tilbageladit den afgivne Tilsaaelse; men er der under

dette Forhør Intet fremkommet, som imod L. 1—15—1 kan svække Tilstaaelsens Betydning.

For det saaledes forøvede Tyveri maa det efter de foreliggende Omstændigheder billiges, at Tiltalte, der er født den 1ste Juli 1837 og ikke findes tidligere at have været straffet eller tiltalt, ved den indankede, den 18de Marts sidstleden affagte Underretsdom er anset i Møbsør af Straffelovens § 228 cfr. § 234 med Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød. Da nu bemeldte Doms Bestemmelser saavel i Henseende til Actionens Omkostninger m. m., som hvad den paastaede Erstatnings Udredelse angaaer, ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 131.

Advocat Nellemann

contra

**Anna eller Ane Cathrine Caroline Johansen,
Groths Hustru (Defensor Brock),**

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Mai 1874: „Tiltalte Anna eller Ane Cathrine Caroline Johansen, Groths Hustru bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Anna Dalsen bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Uger. Actionens Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Mundt og Suel med 6 Rd. til hver udredes af de Tiltalte af hver med Halvdelen. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Ane Cathrine Caroline Johansens, Groths Hustrus Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, mod de Tiltalte Anna Olsfon og Anna eller Ane Cathrine Caroline Johansen, Groths Hustru — som have opgivet at være 31 og 46 Aar gamle, hvilket af Retten er kjønnet at stemme med deres Udseende, og af hvilke Sidstnævnte tidligere er anseet ved Aarhus Rådsheds Extradets Dom af 7de Februar 1856 efter Frdn. 11te April 1840 § 76 cfr. §§ 41 og 1 samt efter Analogien af Danske Lovs 6—13—30 cfr. Pl. 27de Novbr. 1775 §§ 7 og 9 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved denne Rets Dom af 31te Juli 1860 for Tyveri i Medfør af samme Frdn.s § 79 efter § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf dog ved allerhøieste Rescript af 26de September s. A. til Chefen for Kjøbenhavns Politi og Kjøbstpolitiet blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Høiesteretsdom af 6te Novbr. 1866 efter Straffelovens § 248 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, medens Førstnævnte ikke er funden forhen straffet — for Overtrædelse af Straffeloven, Tiltalte Anna Olsfon af dens § 180 og Tiltalte Groths Hustru af dens § 182 anlagte Sag er det ved Tiltalte Anna Olsfons egen, af det isørligt Drlyste bestyrkede Tilstaafelse beviist, at hun i Slutningen af forrige Aar og i Begyndelsen af dette Aar har ernæret sig af at bedrive Utugt og derved handlet imod en hende af Kjøbenhavns Politi under 21de October 1871 givne Advarsel om ikke at søge Erhverv ved Utugt.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
 sjøede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers
 Præmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
 Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
 Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for
 Udenbys, der søfke Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. —
 Subscriptionen er bindeude for een Aargang og modtages i alle Boglader og
 paa de fyl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).
 Hjelmsø & Wandrups Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 23.

Den 4de December.

1874.

Anden ordinaire Sædſion.

Tirsdagen den 27de October.

Nr. 131.

Advocat Nellesmann

contra

Anna eller Ane Cathrine Caroline Johansen, Groths Hustru
(ſee forrige Nr.).

Den af Tilstalte Groths Hustru i Sagen afgivne Forklaring med Hensyn til de Puncter, for hvilke der kunde være Spørgsmaal om at underkaste hende Strafsansvar, gaar ud paa, at hun, som med Politiets Tilladelse eller Vidende tidligere og ſeuest i Slutningen af forrige Aar har havt ved Naan opgivne Fruentimmer tilhuse, som vare under Politiets Tilsyn og ernærede sig ved Løsgagtighed, har uden Politiets Vidende i et Par Maaneder i Begyndelsen af forrige Aar og i nogle Uger i indværende Aar udleiet Værelser til 2 andre Fruentimmer, af hvilke det ene var fornævnte Tilstalte Anna Olſon, efterat hun dog først havde forviſket sig om, at begge disse Fruentimmer vare løsgagte og ernærede sig derved, til deri at bedrive Utugt for Betaling, at hun, uden at tænke Noget derved og ialfsad ikke i den Hensigt at give Anviſning til Utugts Bedrivelse, har henviſt en Mandſperson, som paa hendes Bøvel ſpurgte efter en Vige, som ſtulde have beet hos hende, til Tilstalte Olſons aabentſtaaende Værelse, hvilket han imidlertid ſprog forlod, da hun ikke var den, han ſøgte, at hun engang, efter hendes Paahand i Spøg, har udtalt til ſamme Tilstalte, at hun kunde gaae til Vinduet og „køpe“ Herrer, ſamt at hun endelig har forhøiet den Sunſleie-godtgjørelſe, ſom enkelte af de hos hende boende Fruentimmer fra først af havde accorderet med hende om at betale, een Gang maanedlig for det Fruentimmer, der ligesom Tilstalte Olſon boede tilſeie hos hende uden Politiets

Vibende, fordi der kom mange Mandfolk til dette Fruentimmer, og hendes Fortjeneste saaledes var god, men de øvrige Gange ikke af Hensyn til den større Indtægt, de hos hende boende Fruentimmer havde ved at drive Løssagtighed.

Da det af denne Tilstalte efter det Foransførte ubviste Forhold efter de Omstændigheder, som efter hendes Forklaring, der for endeel stemmer med det Dplyste og som maa lægges til Grund for Sagens Paabømmelse, have været forbundne dermed, og navnlig naar der tages Hensyn til, at hun efter de fremkomne Dplysninger ikke alene ikke har modtaget noget Forbud af Politiet mod at have Fruentimmer tilhuse, men endog har havt dets Tilladelse dertil med Hensyn til enkelte løssagtige Fruentimmer, og at det vedtagne Bederlag, hun oppebar for Værelsernes Udleining, har været den eneste Indtægt, hun har gjort sig af at have løssagtige Fruentimmer tilhuse, ikke findes at kunne henføres under Straffelovens § 182 eller denne Lovbestemmelses Analogi, vil hun være at frifinde, dog saaledes at hun deeltager i Udredelsen af Actionens Omkostninger paa den nedenansførte Maade.“

Onsdagen den 28de October.

Nr. 187.

Advocat Levinsen
centra

1) **Lars Hansen**, 2) **Rasmus Rasmussen** og 3) **Morten Christian Hansen**, kaldet **Møllebæk** (Def. Nellemann), der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 174 og 176.

Odense Herreds Extrarets Dom af 8de Juni 1874: „De Tilstalte, Arresterne Lars Hansen, Rasmus Rasmussen og Morten Christian Hansen (Møllebæk) bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i 4 Maaneder. Saa bør de og hver med $\frac{1}{3}$ Deel at udrede alle af denne Sag forlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator F. S. Hansen 6 Rd. og til Defenser, Procurator Cloos 5 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de September 1874: „Arresterne Lars Hansen, Rasmus Rasmussen og Morten Christian Hansen, kaldet Møllebæk bør for Actors Tilstale i denne Sag frie at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Procuratorerne Seidelin og Hedscher tillægges i Salair for Over-

retten hver 8 Rd., som udredes af Arreftanterne hver med $\frac{1}{2}$.
 At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Medens det maa billiges, at de Tiltalte i Henshold til det i den indankede Dem derem Anførte ikke ere ansete efter Straffelovens § 176, og ligeledes, at der ved Dommen er tillagt Rasmus Rasmussen og Morten Christian Hansen, der efter Sagens Dylkninger først have bedrevet Utugt med det omhandlede Pigebarn, efterat hun maatte ansees som sædeligt fordærvet, Frifindelse, forsaavidt angaaer Sigtelsen for Overtrædelse af § 174, vil derimod Lars Hansen ikke kunne undgaae Ansvar efter sidstnævnte Paragraph, idet han maa antages at have forført Pigebarnet til Utugt, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at det fra hans Side er erkjendt, at hun ikke, ham bitterligt, tidligere havde gjort sig styldig i noget usædeligt Forhold, og at det heller ikke er eplyst, at hun forhen har havt legemlig Omgang med nogen Mandsperson, ligesom den af Tiltalte til hans Undskyldning paaberaabte, fra hendes Side ved den paagjældende Leilighed faldne Dyring efter dens Bestaffenhed og de øvrige foreliggende Omstændigheder ikke findes at kunne komme i Betragtning. Hans Straf findes efter ovennævnte § 174 sammenholdt med § 23 at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Lars Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Iøvrigt bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Advocaterne Levinsen og Nellemann tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa samme Maade som Actionens øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, fra Dønsse Herreds Extradet hertil indankede Sag tiltales Arresteranterne Lars Hansen, Rasmus Rasmussen og Morten Christian Hansen, kaldet Møllebøt, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1814, 1817 og 1808, og af hvilke Ingen tidligere findes tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens §§ 174 og 176.

Ved Arresteranternes egen, med det isvrigt Dpflyste stemmende Tilføielse er det nu vel ogsaa godtgjort, at de i Tiden fra Mai 1873 til i Begyndelsen eller Midten af April d. A. til forskjellige Tider gjentagne Gange have havt legemlig Dmgang — uden at Samleiet dog hver Gang blev fuldkbrdet — med et den 26de December 1859 født og i April Maaned d. A. confirmeret Pigebarn, der altsaa paa den Tid, det utugtige Forhold begyndte, var i en Alder af mellem 13 og 14 Aar; men da det efter det Dpflyste ikke kan antages, at nogen af Arresteranterne har forført Pigen til Utugt — hvilket maa anses som en Forudsætning for Anvendelse af Straf efter Straffelovens § 174 saavel efter §'ens udtrykkelige Ord, som naar den sammenholdes med § 173 — i hvilken Henseende bemærkes, at ligesom hun, dengang Arresteranterne Rasmussen og Morten Christian Hansen havde legemlig Dmgang med hende, alt tidligere gjentagne Gange havde havt Dmgang med Arresteranten Lars Hansen og saaledes alt dengang var sædelig fordærvet, saaledes kan sit nævnte Arresterant heller ikke antages at have brugt nogen særlig Overtalelse for at formeae hende til at tilføie ham Samleie, idet han tværtimod maa antages foranlediget til at anmode hende herom ved hendes egen Henvendelse til ham med usædelig Tiltale, hvilket hun vel, efter hvad hun har forklaret under et efter Overrettensens Rkendelse optaget Reassumptionsforhør, ikke vil have gjort i den Tanke herved at bevæge Lars Hansen til at indlade sig med hende, men uden at hun dog kan sige, hvorfor hun gjorde saadant — ville Arresteranterne, forsaavidt de ere stattede for Overtrædelse af Straffelovens § 174, være at frifinde for Actors Tiltale.

Det Samme findes at maatte statuere med Hensyn til Eigtelsen for Overtrædelse af Straffelovens § 176; thi vel have Arresteranterne Lars Hansen og Rasmussen forklaret, at de en enkelt Gang have indstrænket sig til at beføle Pigebarnets Kjønsdele, uden at legemlig Dmgang er paafølgt, men selv om dette maatte have været Tilfældet, uanset at det efter Pigenes Forklaring maa antages, at legemlig Dmgang hver Gang har fundet Sted, findes de dog ikke, da de dog nærmest maa antages at have tilsigtet legemlig Dmgang og isvrigt naar henses til det hele utugtige Forhold, som har fundet Sted mellem dem og Pigen, herved at have gjort sig skyldige til Straf efter Straffelovens § 176 som for et utærsligt Forhold.

Efter det Afsorte ville samtlige Arresteranter være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, og Undertetsdommen, ved hvilken de ere ansete hver med en Straf af Fængsel paa sædvanlig Fængselstid i 4 Maaneder, altsaa forsaavidt være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste med Hensyn til Actionens Omkostninger, der retteligen ere paalagte Arresteranterne hver med $\frac{1}{3}$ Deel.“

Nr. 190.

Advocat Klubien

contra

Hermann Hansen Lund (Defensor Levinfen),

der tiltales for Vigami.

Nalberg Rjebstads Extrarets Dom af 23de Juli 1874: „De Tiltalte, Rjebflagersvend Hermann Hansen Lund og Snekfersvend Niels Peter Andersen bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Land og Brød i 6 Uge 5 Dage og Sidstnævnte med en Statekaafen tilfaldende Bøde af 20 Rd. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, udholde simpelt Fængsel i 8 Dage. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Bengen 6 Rd. og til Defenser, Procurator Larsen 5 Rd., ville være at udrede af Tiltalte Lund, dog saaledes at Tiltalte Andersen in solidum med ham vil have at tilsvare $\frac{1}{4}$ deraf. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Leven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 31te August 1874: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa betaler Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Morville og Fasting 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Klubien og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Hermann Hansen Lund, der under denne Sag — som i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Bekommende ingen Appel har fundet Sted — tiltales for Vigami, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han den 22de November 1868 har, uagtet han dengang ikke havde opnaaet Skilsmisse fra sin Hustru Bobil Marie Kirsiine Pedersen, fra

hvem han imidlertid isølge medbeelt Separationsbevilling af 27de Marts 1858 levede adfælt i Henseende til Børd og Seng — laded sig ægterie til Higen Laurentia Aunsta Lassen, idet han for hende og vedkommende Præst forbulgate sit tidligere Ægteskab og udgav sig for Ungkarl, brorefter han har levet i ægtefabeligt Samliv med hende og derunder ardet 3 Børn, uden senere at underrette hende om sit forrige Giftermaal, før hans første Hustru i indværende Aar indgav Ansøgning om Skilsmisse, hvilket foranledigede Under- søgelsen i nærværende Sag.

Bes har nu Tiltalte udsagt, at han, der ikke kan læse eller skrive, har været ubekjendt med, at den omtalte Bevilling indeholdt en udtryffelig Clausul om, at den ikke hjemlede ham Ret til at indgaae nyt Ægteskab, og at han har staaet i den Formning, at han var berettiget til at indgaae et saadant, og kun har lagt Skjul paa sit tidligere Ægteskab, fordi han ikke ønskede, at hans anden Hustru skulde vide Noget herom; men da disse Anbringender ikke vilde kunne komme i videre Betragtning, maa det billiges, at Tiltalte ved Underretsdømmen er anseet efter Straffelovens § 160, og da Straffen for ham — der er sødt i 1830 og forben oftere har været straffet navnlig for Tyveri — findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Uge 5 Dage, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende det vil kunne have sit Forblivende, være at slabsætte, forsaavidt den er paaanlet."

Torsdagen den 29de October.

Nr. 180.

Abvocat Klubien

contra

Arrestanten **Lars Pedersen** og **Peder Larsen**

(Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Førstnævnte tillige for Hæleri.

Kronborg vestre Virks Extrarets Dom af 29de April 1874:
„Arrestanten Lars Pedersen bør hensættes til Forbedringshuus- arbejde i 18 Maaneber og Tiltalte Peder Larsen bør straffes med 20 Rottingslag. Saa bør Arrestanten og Tiltalte betale samtlige af Actionens lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Hold 8 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 5 Rd., saaledes at Arrestanten deraf udbræder $\frac{3}{4}$ og Tiltalte $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de August 1874: „Arrestanten Lars Pedersen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, men iøvrigt bør Underretsbdommen ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Gottschald og Justitsraad Nøregaard betale Arrestanten og Tiltalte Peder Larsen 10 Rd. til hver, der udredes paa samme Maade som Actionens øvrige Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forfaabidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen ansførte Grunde kjendes for Ret: Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Klubien og Nettekemann tillægges i Salarium for Høiesteret hver 15 Rd., der udredes af de Tiltalte paa samme Maade som Actionens øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisseser hebbet det: „Under nærværende, fra Kronborg vestre Virks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Lars Pedersen og Tiltalte Peder Larsen actioneres for Tyveri og Forskønnede tillige for Hæleri, bliver der efter den Maade, hvorpaa Sagen efter den påserede Indstævning foreligger Overretten til Paakjendelse, her for Retten ifkun Spørgsmaal om følgende Forhold, i hvilke Arrestanten og Tiltalte ved den indankede Dom ere fundne skyldige, for Arrestantens Vedkommende navnlig ifkun om hans Forhold til en grønfarvet Klædesnor, vurderet til 3 Mk., en Jernbøge, vurderet til 2 Mk. og en til samme Værdi ansat Galosak, af hvilke Gjenstande han har været i ughjemlet Besiddelse.

Derimod findes Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede indirecte Beviis at være tilfælde med Hensyn til den ansførte Sæl, idet Arrestanten har erkjendt, at Sællen, med Hensyn til hvilken Gaarbeier Anders Hansens Enke Lovise Frederiks-batter af Lougø har aflagt Tilhjemlingsbeden, er hende tilhørende, og der ikke efter den af hendes Søn, Gaardbestyrer Peder Andersen afgivne edelige Forklarings Kon tages noget Hensyn til Arrestantens ubestyrkede Foregivende om, at kemelbte Peder Andersen i forrige Aars Foraars har laant ham Sællen for at hjembringe nogle Kartofler, som han havde kjøbt paa Gaarden. Det maa derfor billiges, at Arrestanten ved Underretsbdommen er ansæt i Medfør

af de førskaffede Bestemmelser som Hæler med Hensyn til den ommeldte Sæl.

Arrestanten, der er født den 25de Decbr. 1825 og har været straffet ifølge Høiesterets Dom af 20de Febr. 1862 efter Frdn. 11te April 1840 §§ 1, 6, 22 og 28 samt § 77 jfr. § 58 med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og ifølge samme Reis Dom af 20de Marts 1866 for uleflig Dmgang med Pitttegods efter samme Frdn.s § 79 og § 58 cfr. §§ 22 og 25 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil derfor nu være at ansee — idet sidstnævnte Dom ikke kan tillægges Iterationsvirkning, og der efter det Oplyste ikke var fersløbet 10 Aar, efterat han havde udsaaet den ham ved den førstnævnte Dom idømte Straf, inden han gjorde sig skyldig i det Forhold, hvorfor han under denne Sag dømmes efter Straffelovens § 238 for 2den Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og Underrettsdommen, hvorefter han er anseet efter samme Lovs § 241 cfr. §§ 238, 57, 61 og 62 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder, vil for saavidt være at forandre.

Hvad dernæst Tilstalte angaar, da er han, der er født den 8de Januar 1857 og ved nærværende Reis Dom af 21de September 1872 har været ansæet efter Straffelovens § 228 cfr. §§ 21, 29 og 37 samt efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 med 15 Rottingslag, som ansæet, ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilsaaelse overbevist at have været Arrestanten behjælpelig ved Udførelsen af det ovennævnte Tyveri hos Gaardeier Lars Christensen af Kladsbølshøjen og Lanimet, der er vurderet til 8 Rd. Han har vel tillige tilsaaet, at han efter Tyveriets Udførelse paa forskjellige Maade har deltaget i samme, og er derfor ved Underrettsdommen bleven ansæet efter Straffelovens § 223 jfr. §§ 47, 55, 57, 21, 29, 37 og 61, men da han ikke kan straffes baade for samtidig og efterfølgende Meddeeltagighed i samme Forbrydelse, vil han ikkun være at ansee efter bemeldte Lovs § 228 jfr. § 47 sammenholdt med §§ 37 og 21 med den i Underrettsdommen fastsatte Straf af 20 Rottingslag, som findes passende.

I Henhold hertil vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, saaledes være deels at forandre deels at afsætte."

Nr. 135.

Advocat Nellesmann

contra

Jørgen Masmussen eller **Hermanzen** (Def. Henriksen),
der tiltales for falsk Vidneforklaring.

Nøbbh Rådsheds Extrarets Dom af 3die November 1873:
„Tilstalte, Skipper Hans Hansen af Nøbbh bør for Actors Til-

tale i denne Sag fri at være. Tiltalte, Gaardeier Sorgen Rasmussen i Veileby bør hensesættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. De Tiltalte udrede Enhver for sit Vedkommende Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Jansen paa Bremerøvd 10 Rd. og til Defensor, Procurator Keesøed i Saxkjøbing 8 Rd. samt Diætpenge og Befordringsogedtgjørelse til Sidsmævnte, af hvilke Udgifter $\frac{1}{3}$ tilsvares af Tiltalte Hansen og $\frac{2}{3}$ af Tiltalte Rasmussen, hvorhos sidsmævnte Tiltalte endvidere erstatter det Offentlige de ved en Sættedømmers og Skriveres Bestikkelse i Sagen foranledigede Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Juni 1874: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Winther og Vecher for Overretten betaler Tiltalte, Gaardeier Sorgen Rasmussen eller Hermansen af Veileby 10 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil være at hensesætte under Straffelovens § 146, uden at der efter de foreliggende Omstændigheder findes, som i bemeldte Dom skeet, i Forbindelse hermed at kunne tages Hensyn til Bestemmelsen i § 147 2det Led. Straffen bliver at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Sorgen Rasmussen eller Hermansen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nellesmann og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indkomne Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Rødkby Kjøbstads Extraret hertil indkomne Sag, der i 1ste Instants omfattede en Rettiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Tiltalte, Gaardeier Jørgen Rasmussen eller Hermansen af Billeby actioneret for falsk Vidneforklaring.

I en af Gaardeier P. Caspersen i Glostunde mod Skipper H. Hansen i Billeby ved Fuglse Herreds Ret anlagt Sag til Betaling af en Andeel i en Lotterigevinst mødte Tiltalte i bemeldte Ret som Vidne den 2den April 1872 og forklarede, dog uden at blive tagen i Ord, at det ikke var ham bekendt, at Parterne havde spillet sammen i Clasfelotteriet, og end mindre, at de ved 6te Trækning i September 1871 skulde i Forening have vundet 5000 Rb. paa 2 Lodsedler. Endvidere forklarede Tiltalte, at han ikke havde hørt Skipper Hansen tritre, at Gaardeier Caspersen havde i Forening med ham vundet 5000 Rb., og ved denne Feilighed bruge den Dyring, at han ikke var nogen Kjeltring og derfor ei heller visde narre Caspersen for, hvad der virkelig tilkom ham af Gevinsten, og at Tiltalte ei heller havde hørt omtale af Andre, at Skipper Hansens negerkunde skulde have tritret sig saaledes. Tiltalte har imidlertid under nærværende Sag tilføjet, hvad ogsaa stemmer med det isøvrigt Oplyste, at den nævnte Forklaring er urigtig og afgiven med bedre Vidende, idet han deels havde hørt omtale af Andre, at der var faldet en Gevinst paa en Seddel i Clasfelotteriet, hvori Gaardeier Caspersen havde Part med Skipper Hansens, og at Sidstnævnte skulde have brugt Dyringen om, at han ikke var nogen Kjeltring, deels havde hørt Hansens selv udtale, at Caspersen havde spillet sammen med ham paa den Clasfelotteriseddel, hvorpaa Gevinsten var falden, og saaledes ogsaa skulde have Part i denne. Som Motiv til den urigtige Forklaring har Tiltalte anført, at han befrøgte, at han ved at udsige, hvad han vidste, kunde bewirke, at Caspersen vandt sin Sag, og at Tiltalte i saa Fald skulde paadrage sig et Ansvar ligeoversfor ham, navnlig derved, at han nogle Dage før Trækningen havde nægtet en Trediemand, der havde Lotterisedlen i Besiddelse, at gjøre Udlæg til Fornælse af den heromhandlede Andeel i Sedlen, hvorsfor Sedlens Besidder havde sagt ham, at han saa alene vilde fornye den for egen Regning, ligesom Tiltalte har argivet, at han ogsaa troede, at mulig den Omstændighed, at hans Kone havde havt Andeel i Lotterisedlen, kunde medføre et saadant Ansvar for ham.

Sin Tilføjeelse har Tiltalte vel senere tildeels tilbagekaldt som urigtig, hvorhos han tildeels har benægtet at have afgivet den anførte Tilføjeelse; men ligesom denne Tilbagekaldelse, der ikke finder Støtte i Sagen, ikke kan komme i Betragtning efter P. 1-15-1, staar Tiltaltes Benægtelse af at have afgivet den anførte Tilføjeelse i Strid med Retsvidnernes Erklæring.

For sit anførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1817, og som forhen ved Grevskabet Knuthenborg Virks Extrarets Dom af 20de April 1852 er anset for Bedrageri efter Frdn. 11te April 1840 § 43 cfr. § 1 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, i hvilken Henseende der dog er meddeelt ham Reskript af 28de December 1872,

ved den inkankebe Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 146, dog at der ogsaa bliver at tage Hensyn til § 147 2det Led paa Grund af Tiltaltes Forhold til Sagen og Parterne, ligesom det ikke kan lades ude af Betragtning, at Tiltaltes Vidnesbyrd efter L. 1—13—19 var betydningsløs, henseet til den ham tidligere overgaaede Dom for Bedrageri. Da den Tiltalte ved Underretsdømmen tilfældigvis straffes af simpelt Fængsel i 2 Maaneder findes passende, og Dømmens øvrige Bestemmelser for Tiltaltes Berømmende ligeledes billiges, vil den, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste."

Tirsdagen den 3die November.

Nr. 39. Forpagter **Jesø** (Advocat Nellesmann)

contra

Forvalter **Kai Marius Julius Wilhelm Albert Benzø**
(Advocat Heinrichsen),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til at overtage Forpagtningen af Gaarden Matr.-Nr. 2 og 17k i Tolstrup.

Elbo, Brust og Holmans Herreders Rets Dom af 8de November 1871: „Saafremt Indstævnte Kai Marius Julius Wilhelm Albert Benzø paa Henneberg Ladegaard efter foregaaende lovlig Omgang inden sit Børneting med sin corporlige Gæd bekræfter, at han ikke har indgaaet den Overenskomst med Citanten, Forpagter Jesø i Tolstrup, som er bestrevent i det af denne under 17de August f. A. fremlagte Contractsudkast, saa bør han være fri for Citantens Tiltale under nærværende Sag. Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Gæd, bør han under en Mulct af 4 Rd. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, hvilken Mulct tilfalder Veile Amts Fattiggæsse, oprette en Contract med Citanten i Overensstemmelse med det emmeldte Udcast, alene med den Forandring, at den i sammes 3die Post vedtagne Afstaaelsessum nedsettes til 3100 Rd., og dernæst betale Citanten disse 3100 Rd. med 5 pCt aarlige Renter fra 1ste August f. A., indtil Betaling skeer, samt tiltræde Forpagtningen af Gaarden Matr.-Nr. 2 og 17k i Tolstrup, Herredet Sogn. I begge Tilfælde bør Sagens Omkostninger være

ophævede. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverretts Dom af 31te Marts 1873: „Contractanten Kai Marius Julius Wilhelm Albert Benzen bør for Hovedcitanten, Forpagter Jesø's Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, dels at det ifølge Und. retsacten maa antages, at den den 15de Februar 1871 af Hovedcitanten for Underretten fremlagte Contract af 1ste Marts 1868 imellem Hovedcitanten og August Bjerregaard ifkun er forsynet med Stempel til Taxt 32 β , dels at det ikke af den samme Dag af Hovedcitanten fremlagte Tingvidneact, indeholdende et inden Elbo m. fl. Herreders Ret optaget Tingvidne, kan sees, at de i bemeldte Ret den 12te October og den 16de November 1870 fremlagte Vidnestævninger have været udfærdigede paa Stempelpapir, dels at det ei heller af den af Hovedcitanten den 12te Februar 1872 for Overretten fremlagte Tingvidneact kan sees, at mere end de to af de den 5te April 1871 fremlagte 3 Vidnestævninger have været udfærdigede paa Stempelpapir."

Høiesterets Dom.

I Henseld til de i den indkomne Dom anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at erindre, og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faae nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, og det vil saaledes ikke under nærværende Sag blive at afgjøre, hvilken Betydning der under en modsat Forudsætning maatte være at tillægge den Omstændighed, at Contracttiden for den under Sagen omhandlede Forpagtning den 1ste Marts d. A. er udløben. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.
Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag har Hovedcitanten, Forpagter Jesh af Tøllstrup i 1ste Instants søgøgt Contracitanten Kai Marius Julius Wilhelm Albert Benzon paa Hennesberg Ladegaard for formeentlig Misligholdelse af en Contract angaaende Overdragelsen til den Sidstnævnte af Hovedcitantens Forpagtningsret til Gaarden Matr.-Nr. 2 og 17 k i Tøllstrup for den tilbageværende Deel af Hovedcitantens Forpagtningsetid, og har Hovedcitanten paaaaet Contracitanten under Dagmødet tilpligtet at tiltræde Forpagtningen af bemeldte Gaard og oprette Forpagtningscontract med Hovedcitanten paa de i et af ham under Sagen fremlagt Udloft til en saadan Contract stipulerede Vilkaar samt endvidere tilpligtet overeensstemmende med bemeldte Contractublaafs 3die Post at betale sig 3200 Rd. med Renter og udrede Erstatning for Misligholdelse.

Med Underrettsdommen er Sagens Udald gjort afvængigt af Contracitantens Eed, saaledes at han, saafremt han med Eed bekræfter, at han ikke har indgaaet den Overenskomst med Hovedcitanten, som er beskrevet i det ovennævnte Udloft til en Contract, er frifunden for Hovedcitantens Eistale, men i modsat Fald deels er under en Bøde til Amtets Fattighus af 4 Rd. for hver Dag, han sidder Dønnen overbørig, tilpligtet at oprette en Contract med Hovedcitanten i Overensstemmelse med det nævnte Udloft alene med den Forordning, at den i sammes Treie Post anførte Afstaafelssum nedsettes til 3100 Rd., deels er tilpligtet at betale Hovedcitanten disse 3100 Rd. med 5 pCt. aarlige Renter heraf fra den 1ste August 1870, indtil Betaling sker, samt at tiltræde Forpagtningen af Gaarden, og Sagen er derefter af begge Parter indanket til Overretten, hvor Hovedcitanten har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse, medens Contracitanten har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagte Kriksindfølelsepaastand.

Det er in confesso, at der i Juli Maaned 1870 er ført Forhandlinger imellem Parterne om den ommeldte Forpagtnings Afstaafelse til Contracitanten, og at Hovedcitanten og Contracitanten navnlig i dette Tiemed en Dag i bemeldte Maaned vare tilfæde hos en Sagfører i Kolding, der ved denne Leilighed affattede det ovenfor ommeldte, af Hovedcitanten fremlagte Udloft til en Contract, der gaar ud paa, at Contracitanten skulde tiltræde Gaarden den 1ste August s. A. og for den tilbagestaaende Deel af Forpagtningstiden, der udløb den 1ste Mars 1874, indtræde i Hovedcitantens Rettigheder og Forpligtelser med Hensyn til Gaarden og saaledes navnlig svare Forpagtningsafgiften, der udgjorde 800 Rd. aarlig, samt i sin Tid ofstevre Gaarden og Besætningen m. v., hvorhos han for Afstaafelsen af Forpagtningsretten m. v. skulde betale Hovedcitanten 3200 Rd., medens Hovedcitanten skulde erbreve Gaardens Eiers Samvilde til Afstaafelsen, imod at Contracitanten stillede Eieren en saadan Caution, som denne vilde ontage, ser Opfyldelsen af Contracten og den contractlige Aflevering af Gaarden med Besætning m. m. Dette Udloft blev ikke ved denne Leilighed understrevet, hvorimod der blev berammet et nyt Møde til den 23de s. M., og paa denne Dag mødtes Parterne atter i Kolding, idet Contracitanten foruden to Raadgivere medbragte

en Mand, der havde lovet at være hans Cautionist, ligesom Gaardens Eier, hvis Samtykke til den attraaede Afstaaelse skulde erhverves, ogsaa var tilstede. Der blev da paany forhandlet om Sagen dels paa et Gjaelgiverssted i Byen dels hos den ovennævnte Sagsfører, idet der navnlig fra Contracitantens eller hans Raadgivers Side blev gjort flere Indvendinger, der medførte forskellige Modificationer i den tidligere Aftale, men da derefter Spørgsmaalet om Cautionen blev bragt paa Bane, bleve Forhandlingerne afbrudte, som det maa antages, paa Foranledning af Contracitantens Raadgiver, der fandt de i denne Henseende af Gaardens Eier stillede Fordringer uantagelige — hvilke navnlig gik ud paa, at Contracitanten foruden at stille Sikkerhed for 1146 Rd. 4 Mk., hvortil de Eieren tilhørende Besætningsdele og Inventarieregnskaber, der i sin Tid vare overleverede til Hovedcitanten, vare tagende, endvidere skulde stille en Sikkerhed af 2000 Rd. eller, som det nærmest maa antages, 3000 Rd. for Forpagtningscontractens Opfyldelse i det Hele og Gaardens Aflevering ved Forpagtingens Udløb — og samme Dag underrettede Contracitanten ved et Brev Hovedcitanten om, at han ikke vilde modtage den paaagjældende Gaard i Forpagtning.

Hovedcitanten har nu villet gjøre gjældende, at det allerede ved det først ommeldte Møde imellem ham og Contracitanten var kommet til en endelig og bindende Overenskomst om Forpagtingens Overdragelse til Contracitanten paa de Betingelser, der ommeldes i det samme Dag affattede Udskift, hvis Underskrift alene var bleven udsat til det senere Møde, fordi Parterne snittede, at Contracten samtidig skulde ratificeres af Eieren, samt at Contracitanten da ogsaa skulde betale den vedtagne Afstaaelsessum og stille den i Udskift ommeldte Sikkerhed, samt at det ogsaa under Forhandlingerne paa det senere Møde gjentagne Gange havde vist sig, at han og Contracitanten vare enige, og Handelen fuldstændig afsluttet. Contracitanten kunde imidlertid ikke præstere den Caution, som Eieren forlangte, fordi den Mand, der havde lovet at være hans Cautionist, nægtede at cavere for mere end de ovennævnte 1146 Rd. 4 Mk., og da Contracitanten, efter hvad Hovedcitanten, som ovenfor berørt, har gjort gjældende, havde forpligtet sig til at stille en saadan Caution, som Eieren forlangte, maa han saaledes efter Hovedcitantens For mening anses at have været uberettiget til af den Grund at vægre sig ved at fuldbyrde den iøvrigt endelig indgaaede Overenskomst. Til Støtte for disse Anbringender har Hovedcitanten ladet optage nogle Tingsvidner, hvorunder navnlig den Sagsfører, hos hvem de ovennævnte Forhandlinger tildeels have fundet Sted, har forklaret i det Væsentlige overensstemmende med Hovedcitantens Fremstilling, ligesom ogsaa de af Gaardens Eier og dennes Hustru, der overrøvede Parternes Forhandlinger den 23de Juli, afgivne Vidnesbyrd gaar ud paa, at Parterne i alt Øvrigt gjentagne Gange vare komne til fuldstændig Enighed, og at det alene var Spørgsmaalet om Cautionens Størrelse, der bevirkede, at Contracitanten afbrød Forhandlingerne, hvorhos det endelig ved flere Vidners Forklaringer er oplyst, at Contracitanten, allerede før de ommeldte Forhandlinger fandt Sted, havde sættet flere paa

Gaarden tjenende Kjøll til at forblive i Tjeneste hos ham efter den 1ste August, paa hvilken Dag han, som meldt, efter Udkastet skulde overtage Forpagtningen.

At der nu allerede ved det førstnævnte Møde mellem Parterne skulde være blevet afsluttet en endelig og bindende Overenskomst, ifølge hvilken Contracitanten var pligtig at overtage Forpagtningen paa de i Udkastet angivne Bilkkaar, kan saa meget mindre antages, som det, efter hvad der er in confesso, ved dette Møde blev forudsat, at der skulde finde yderligere Forhandlinger Sted angaaende Udkastet, der, uagtet det var tilfælde ved Mødet, ikke blev understrevet, hvorhos det maa antages, at et saa væsentligt Punct som Størrelsen af den Sikkerhed, Contracitanten vilde have at stille, slet ikke var blevet særlig forhandlet, og det kan navnlig, uanset den ommeldte Sags førers Bidnesbyrd end ikke have Formodningen for sig, at Contracitanten ved dette Møde skulde have villet forpligtet sig ganske i Almindelighed til at stille en saadan Sikkerhed, som Gaardens Eier vilde antage. Ved de gjentagne Forhandlinger den 23de Juli blev der ogsaa, efter hvad der er oplyst, vedtaget flere ikke uvæsentlige Forandringer i de tidligere aftalte Bilkkaar, men om det end efter de ovenangførte Bidnesforklaringer og de isørikt foreliggende Oplysninger maa antages, at der tilsidt var opnaaet fuldstændig Enighed om alle øvrige i Udkastet ommeldte Bilkkaar, kan det dog ei heller for disse Forhandlinger Bedkommende anses godkjort, at de have ledet til, at Contracitanten paatog sig en saadan almindelig Forpligtelse, som ovenmeldt, til at stille Gaardens Eier en saadan Sikkerhed, som han vilde antage, og Contracitanten kan derior, da Spørgsmaalet om Sikkerhedens Størrelse og Betsaffenhed blev reist, ikke anses at have været forud forpligtet til at indgaae paa de i saa Henseende opstillede Fordringer, hvorimod han, idet det efter Alt, hvad der under Sagen er fremkommet, sees at have været Forudsætningen, at der om den paatænkte Overdragelse skulde oprettes en selvstændig skriftlig Contract, maatte, saalænge en saadan ikke var i det Hele endelig vedtagen eller underskrevet, være berettiget til at træde tilbage fra de isørikt trusne Aftaler, saa meget mere som det paagjældende Punct efter de om Sikkerhedens Størrelse opstillede Fordringer i Forhold til Størrelsen af Forpagtningsskatten og det tilbageblivende Tidrum af Forpagtningen maatte anses for meget væsentligt.

Contracitanten vil som Følge heraf være at frifinde for Hovedcitantens Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter vilde efter Omstændighederne være at ophæve.

Statelassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, deels at den den 15de Februar 1871 af Hovedcitanten for Underretten fremlagte Contract af 1ste Marts 1868 imellem Hovedcitanten og August Bjerregaard ifølge Underrettsacten maa antages ikkun at være forsynet med Stempel til Løst 32 β , deels at det ikke af den samme Dato af Hovedcitanten fremlagte Tingsvidneact, indeholdende et inden Elbo m. fl. Herredens Ret optaget Tingsvidne, kan sees, at de i bemeldte Ret den 12de October og den 16de November 1870 fremlagte Vidnesætninger have været udfærdigede paa Stemp

pelpapir, beels at det ei heller af den af Hovedcitanten den 12te Febr. 1872 for Overretten fremlagte Tingsvidneact kan sees, at mere end de to af de den 5te April 1871 fremlagte tre Vidnestævninger have været udfærdigede paa Stempelpapir. Iøvrigt sees ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted i Henseende til de under Sagen fremlagte Documenter."

Nr. 202.

Advocat Levinfen

contra

Jensine Friisen, Nasmus Nasmusfens Hustru

(Defensor Hindenburg),

er tiltales for Tyveri samt for Overtrædelse af Straffelovens § 180.

Randers Kjøbstads Exrærets Dom af 18de August 1874:
„Tiltalte Jensine Friisen, Nasmus Nasmusfens Hustru bør hen-
sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ud-
rede alle denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor,
Cancelliraad Olsen 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Bredstrup
4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 21de September 1874:
„Underretskommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor
og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad
Neckelmann betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes
under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes jer Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Advocaterne Levinfen og Hinden-
burg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd.
til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 24—25.

Den 11te December.

1874.

Anden ordinaire Session.

Tirsdagen den 3die November.

Nr. 202.

Advocat Levinfen
contra

Jensine Frixen, Rasmus Rasmussens Hustru (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Jensine Frixen, Arbeidsmand Rasmus Rasmussens Hustru for Tyveri samt for Overtrædelse af Straffelovens § 180.

I forsynævnte Henseende maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun den 5te Juli d. A. efter at have hjulpet Dagleier Peder Jensen, hvem hun havde truffet i beruset Tilstand paa Gaden i Randers, ud i et udenfor Byen værende Anlæg, har, uden at Jensen mærkede det, sat sig i Besiddelse af en Palle, som han førte med sig og havde lagt paa Jorden ved Siden af sig, da han satte sig ned, hvilken Palle, der bestod af en i et Torklæde indsvøbt Halvkaabe, hun derpaa stjalte i sit Hjem. De stjaalne Gjenstande ere under Sagen bragte tilseende og efter at være vurderede til ialt 2 Rd. 2 Mk. udleverede til Eieren, der ikke har gjort Krav paa videre Erstatning.

Ligeledes har Tiltalte, der den 26de Juli f. A. til Politiprotoollen har modtaget Advarsel bl. Andet mod at lade sig bruge til Utugt for Betaaling, vedgaaet at have overtraadt det hende saaledes givne Tilhold og i høi Grad gjort sig skyldig i Utugt, idet hun dog har benægtet, at hun herfor har ladet sig betale med Penge, hvorimod hun oftere har faaet Klædningsstykker til sine Børn.

For sit Forhold i de anførte Henseender er Tiltalte, der er født den 22de Marts 1831 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved

XVIII. Aargang.

Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 228 og § 180, ligesom den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste."

Nr. 20. Gaarbeier **Jens Rasmussen** (Advocat Hindenburg)
contra

Odense Amtstuedistricts Amtsraad (Ingen),
betræffende Amtsraadets Ret til at optage en over Citantens
Mark gaaende Bei paa Regulativet over de offentlige Biveie.

Hjerge Nasum Herredets Rets Dom af 4de November 1871:
„Det indstævnte Amtsraad for Odense Amtstuedistrict bør for
Citanten, Gaarbeier Jens Rasmussen af Bregner, dennes Til-
tale i nærværende Sag fri at være. Processens Omkostninger
ophæves.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te August
1873: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Pro-
cessens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Højesterets Dom.

Som bemærket i den indankede Dom, er det under Sagen
uomtvistet, at den omhandlede Bei fra Bregner Bygade til
Stranden ikke er ublagt ved den i Aaret 1796 foregaaende Ud-
stiftning af bemeldte Vys Zorber, og den findes heller ikke affat
paa en Højesteret forelagt Copi af et over Bregner Vys Zorber
i 1795 optaget Kort, der maa ansees forfattet af den Land-
inspecteur, som forestod disses Udstiftning. Det maa herefter an-
tages, at det Areal, hvorpaa Beien nu gaaer, ved Udstiftningen
kom til at udgjøre en integrerende Deel af de udstiftede Zorber,
og særlig maa det efter de foreliggende Dplysninger antages, at
de paa det fremlagte Situationskort med ABC og EFG betegnebe
Strækninger af Beien ligge indenfor Grændserne af de Citanten
tilhørende Zorblodder, Matr.-Nr. 14, 15 og 28a. Det er nu
saa langt fra opløst, at Beien senere ved Udstiftningen er bleven
ublagt som offentlig Bei, at de fremkomne Dplysninger meget

mere i deres Hæelhed bestemt tale før, at den er anlagt og altid har været behandlet som en privat Wei, med hvilken det Offentlige ingenfinde har befattet sig. Til de i Dommen nævnte, til Støtte herfor af Citanten paaberaabte Omstændigheder kan navnlig spies, at det nordlige Stykke af Weien i Anledning af en i 1863 steet Deling af Matr.-Nr. 28 i 2 Parceller ifølge en privat Overenskomst mellem disses Eiere for en Deel blev udvidet og forlagt til et andet Steb, samt at dette Stykke af Weien indtil da kun bestod og nærmest Stranden endnu kun bestaaer af et ca. 3 Alen bredt Vognspor, uanset at dette Weistykke maatte være en uundværlig Bestanddeel af en offentlig Wei, der netop skulde føre til Stranden, medens den sybligere Deel af Weien, der alene var nødvendig for de Lodbøiere ved samme, for hvis Skyld den efter Citantens og Sogneraadets Mening er anlagt, i lang Tid har haft en Bredde af 6 Alen.

Forsaauidt de Indstævnte have formeent, at de i hvert Fald paa Grund af Weiens Benyttelse i Alders Tid af Alle og Enhver have haft Hjemmel til efter Lov om Bestyrelsen af Weivæsenet m. m. af 21de Juni 1867 § 6 — altsaa uden Sagtagelse af Forstrifterne i Lov om Jordes Afgivelse til Biveie af 20de August 1853 — at optage den paa Regulativet over offentlige Biveie, bemærkes, at den Brug, der efter de derom afgivne Vidneforklaringer er gjort af Weien af Andre end nydnævnte Lodbøiere og dem, der have haft Forbindelser med disse, ikke findes at have været af en saadan Væsenhed, at den herved kan ansees hævdet som alfar Wei. Det bliver derfor ufornuødent at undersøge, hvorvidt Amtsrådet under den modsatte Forudsætning havde været berettiget til at optage den paa Regulativet.

Ifølge det Anførte maa Amtsrådet antages at have manglet tilstrækkelig Hjemmel til at optage den omhandlede Wei paa Regulativet over Amtets offentlige Biveie. I Betragtning af de Indstævntes subsidiaire Erindringer ved Citantens Paastande ville disse dog kun være at tage tilfølgende paa den Maade, at Weiens Optagelse paa Regulativet som ugheldig ophæves, forsaavidt den, som ovenanført, ligger indenfor Grændserne af Citantens Jorder.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for alle Retter.

Chi kjendes for Ret:

Optagelsen af „Veien fra Bregnøer Bygade til Stranden“ paa Regulativet over offentlige Biveie i Odense Amtsråadskreds bør, forsaavidt den ligger indenfor Grændserne af Citantens Forder Matr.=Nr. 14, 15 og 28a i Bregnøer, som ughlbig være ophævet. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Citanten, Gaardeier Jens Rasmussen af Bregnøer har under nærværende, i 1ste Instants ved Bjerge Nafum Herredsting anlagte Sag paaflaaet de Indstævnte, Odense Amtsråd tilpligtede at lade den over Citantens Forder Matr.=Nr. 14, 15 og 28a førende, paa Regulativet over offentlige Biveie i Odense Amtsråadskreds for Aarene 1868 - 1872 optagne og paa Regulativet som „Veien fra Bregnøer Bygade til Stranden“ betegnede Bei udslette af Regulativet, subsidiairt, at det ialfsald paalægges Amtsrådet at lade den Deel af Veien, der ligger paa Citantens Forder, udslette af Regulativet. Efterat en af de Indstævnte neblagt Afviisningspaafland, støttet paa, at det formeentlig laa udenfor Domstolens Competence at give Amtsrådet et Paaflæg som det omhandlede, var forkastet ved Herredstingets Kjendelse af 14de Januar 1871, paaflod Amtsrådet sig frifundet for Citantens Tiltale. Begge Parter neblagde Paafland paa Processomkostninger. Ved den inden Herredstinget den 4de November s. A. affagte Dom frifandtes Amtsrådet, medens Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom har Citanten derefter indanket her for Retten, hvor han har paaflaaet den forandret i Overensstemmelse med sin for Underretten neblagte Paafland, hvormod de Indstævnte have paaflaaet den stadfæstet. Parterne have derhos gjort Paafland paa Processomkostninger i begge Instantsfer.

Paa et under Sagen fremslagt Situationskort er ommeldte Bei, langs med hvis vestlige Side løber et Hegn, medens intet Hegn paa Beiens østlige Side adskiller den fra Citantens med Fleres tilgrændsende Lødder, betegnet med A, B, C, D, E, F, G, H, hvoraf A antyder Endepunctet ved Bregnøer Bygade, H Endepunctet ved Odense Strand.

Da Veien ikke var i farbar Stand, henvendte Citanten sig i Aaret 1868 til Drighrup Sogneraad med Begjæring om Beiens Behandling efter Lov af 14de April 1865 om Istaadsættelse og Vebflickeholdelse af private Biveie, til hvis Afbenyttelse Flere ere ubelukkende berettigede. Begjæringen blev tagen tilfølgelge af Sogneraadet, der ved Kjendelse af 18de Februar 1868 bestemte,

hvem der vare berettigede til at benytte Veien og forpligtede til at iflandsfætte og vedligeholde den, hvorledes og inden hvilken Tid Veien skulde iflandsfættes m. m. Da imidlertid flere af de tilgrændsende Lodsseiere vare misfornøiede med denne Kjendelse, blev Sagen indbragt for Amtsraadet, der optog Veien paa Regulativet over offentlige Biveie i Dønsø Amtskrets.

Det er in confesso under Sagen, at den omhandlede Bei ikke er udlagt ved Udskiftningen af Bregnsøer Byes Forder, der foregik i 1796, men Citanten antager, at Veien ved en i Maren 1803 og 1804 foregaaet Udskiftning af tvende Gaarde i Bregnsøer er bleven udlagt til ubeslukkende Benyttelse for Parcellistene som Bei til Bregnsøer, og at Veien som Følge heraf og da Beiarealet er indtaget fra de tilgrændsende Lodder, er en privat Bei, som derfor ikke kunde optages paa Regulativet over offentlige Biveie. Citanten, hvem Beviisbyrden i saa Henseende maatte paahvile, har imidlertid ikke gjort denne Beiens Oprindelse og Character. Hvad angaaer Beistykket A, B, C, der grændser til de Citanten tilhørende Matr.-Nr. 14 og 15, og Beistykket C, D, E, der støder til Matr.-Nr. 6 a, 11 og 10, tilhørende andre Lodsseiere, er Intetfornøieligt oplyst om, hvorledes Veien er fremkommen, og hvorfra det Areal, paa hvilket den er beliggende, er indtaget. Med Hensyn til Beistykket E, F, G, der grændser til den Citanten tilhørende Matr.-Nr. 28 a, og Beistykket G, H, der støder til Matr.-Nr. 28 b, tilhørende en anden Lodsseier, bemærkes, at der vel under Sagen er fremlagt et den 11te Juni 1803 dateret Stjøde fra Peder Nielsen til Knud og Søren Rasmussen paa en Jordlod paa Bregnsøer Mark, hvis Areal i Stjødet er angivet til 154,860 Dv.-Alen, og at ifølge Situationskortet indeholde Matr.-Nr. 28 a og 28 b respective 111,060 Dv.-Alen og 43,800 Dv.-Alen, altsaa tilsammen et Areal af 154,860 Dv.-Alen, hvorunder Veien ifølge Angivendet paa Kortet er iberegnet; men der laaber sig dog ikke herfra drage nogen sikker Slutning om, at Beiarealet er taget fra fornævnte tvende Lodder, da der ikke er fremlagt noget Stjødekort fra 1803, saa at det ikke vides, om Veien, der ikke omtales i Stjødet af bemeldte Aar, ligesaa lidt som den, efter hvad der er in confesso, omtales i de til de andre Parcellister udstedte Stjøder, dengang eksisterede, eller om den først senere er udlagt, ligesom Citanten ikke har fremlagt sit Stjøde paa Matr.-Nr. 28 a og derved oplyst, at der er tilstjødet ham 111,060 Dv.-Alen. Det er fremdeles uden Betydning i heromhandlede Henseende, hvad Citanten endvidere har paaberaabt sig, at Veien kun er 6 Alen bred og saaledes ikke har den for offentlige Biveie foreskrevne Bredde, og at den paa Matriculationskortet, der ikke kan tjene til Beviis i Eiendomsstrætter, er betegnet som Markvei, samt at de tilgrændsende Lodsseiere hidtil have vedligeholdt Veien, og at Citanten har benyttet en Deel af den til Græsning. Citanten har derhos ikke oplyst, at det Areal, hvorpaa Veien ligger, er, som af ham gjort gjældende, ansat til Hartkorn, og dette indbefattet under det hans Gaardpaaligtede Hartkorn. Da Citanten saaledes ikke har beviist, at Veien er udlagt til ubeslukkende Benyttelse for de tilgrændsende Parcellister, og at den som Følge heraf er en privat Bei, samt da det ikke kan tillægges nogen Indsigelse, at

Drigstrup Sogneraad har erkjendt den som saadan, allerede af den Grund, at Sogneraadets Kjenbelse maa ansees underkjendt af Amtsraadet, maa det tilsliges, at Amtsraadet er frikjendt for Citantens Tiltale, uden at det er fornødent at undersøge, om Veien, som de Indskævnte have paaberaabt sig, ialfsald er bleven benyttet af Alle og Enhver i Alderstid, og at der derfor er bundet Hævd paa dens Benyttelse som alfar Dei. Ligesom Sagens Omkostninger rettelig ere hævde ved Underretten, hvorfor den indankede Dom i det Hele vil være at stadfæste, blive de ogsaa at ophæve her for Retten.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten."

Nr. 210.

Advocat Klubien

contra

Arrestanten **Frederik Ferdinand Dvasinitzky**

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Væleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te October 1874:
 „Arrestanten Frederik Ferdinand Dvasinitzky bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hejder det: „Da Arrestanten Frederik Ferdinand Dvasinitzky, der har opgivet at være 38 Aar gammel, hvilket af Retten er skønnet at stemme med hans Udseende, og senest ved Kjøbenhavns Amts nordre Birts Politirets Dom af 19de Juni d. A. er anseet efter Lov 3die Marts 1860 § 3 med Arbeide i Kjøbenhavns Amts Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage, under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse er

overbestift om at have gjort sig skyldig i Betleri, vil han paany være at ansee efter ovennævnte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med Arbejde i Kjøbenhavn's Fattigvæsens Evangsarbejdsanstalt i 90 Dage, hvorhos han vil have at udrede Sagens Omkostninger."

Nr. 196.

Advocat Klubien

contra

Arrestanten **Hinrich Krohn** (Defensor Nellemann),
der tiltales for Tyveri.

Faaborg Kjøbstads Extrarets Dom af 23de Mai 1874: „Arrestanten, Fattiglem Hinrich Krohn af Faaborg bør hensættes til Forbebringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede alle af hans Arrest og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Groth-Petersen 6 Rd. og Defensor, Procurator Hoffmeyer 5 Rd. De i Arrestantens Besiddelse forefundne 520 Stykker Tøiklemmer, 6 Saugknapper og 1 Klædebørste bør at udleveres til Faaborg Arbejdsanstalt. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te September 1874: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog at dens Bestemmelse om, at 520 Stykker Tøiklemmer, 6 Saugknapper og 1 Klædebørste, der ere fundne i Arrestanten Hinrich Krohns Besiddelse, skulle udleveres Faaborg Arbejdsanstalt, bortfalder. 3 Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Casse og Schack betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Klubien og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisseser hedder det: „Arrestanten Hinrich Krohn, der under nærværende, fra Faaborg Rådsheds Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri, har, efter først stadigen at have nægtet at have gjort sig skyldig heri, under et ifølge Overrettens Kjenndelse optaget Reasjunktionsforhør afgivet en Forklaring, der maa anses at indeholde en Tilstaaelse af, at han har stjaalet Brænde fra Brændehuset ved Faaborg Arbeidsanstalt, paa hvilken han var indlagt som Lem. Der foreligger derhos for dette Factum et fuldstændigt Vidnebeviis, idet tvende andre Lemmer edelig have forklaret, at de i Løbet af sidste Vinter samtiden have iagttaget, at Arrestanten har hentet Brænde i Brændehuset — undertiden hver Dag, undertiden kun hver anden Dag, en 8—10 Stykker ad Gangen — og deraf forfærdiget Klemmer og Saugknapper.

Arrestanten selv paaftaaer ikke at kunne opgive, hvor meget Brænde han har taget fra Anstalten, men efter det Oplyste maa det antages at have beløbet sig til mindst $\frac{1}{6}$ Faavn, der er ansat til en Værdi af 2 Rd. 2 Mk., og benægter han isvrigt at have anvendt noget af det i det nysnævnte Niemed.

Med Hensyn til en Klædebørste, som er funden i Arrestantens Besiddelse, har denne vel vedgaaet at have forarbejdet den af Anstalten tilhørende Haar og Træ, hvoraf han uden Tilladelse havde sat sig i Besiddelse; men da hans Forklaring om at have forfærdiget samme til Anstalten, hvor han vilde lade den være til Benyttelse ikke blot for sig, men ogsaa for de andre Lemmer, saasnart den var færdig, ikke med Sikkerhed kan forkastes, maa det billiges, at han under denne Sag for saavidt er strifunden, idet hans Forhold ialfald kun vilde kunne paadrage ham en Disciplinairstraf. Det Samme gjælder hans Forhold med Hensyn til to Stofke, som han har forfærdiget, uden at han vil kunne erindre, hvorfra han har faaet Træet til dem, hvilket heller ikke er blevet oplyst, saavelsom med Hensyn til 9 Kjepper, som han først angav at have taget paa Veien til Trelleborg af en større Bunte Qviste, men senere har paaftaaet at have kjøbt af en Ubekjendt for 4 Snaps, idet der ingen Eier er oplyst til disse Kjepper, der ere vurdere til 16 R, og der saaledes mangler Himmel til offentlig Paatale af dette Forhold, der maatte henføres under Straffelovens § 235.

Da nu Arrestanten, der er søbt den 7de Marts 1819, tidligere ifølge Faaborg Rådsheds Extrarets Domme af 23de Januar 1863, 26de Juli 1869 og 31te Mai 1872 har været straffet henholdsvis efter Frbn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, efter Straffelovens § 230 med samme Straf og efter dens § 231 med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneeder, foruden at han ved samme Rets Dom af 10de Septbr. 1870 i Henhold til Straffelovens § 247 har været anseet med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, er han ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet Tyveri med en Straf, der passende findes fastsat til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

Derimod maae Dommens Bestemmelser om, at de i Arrestantens Besiddelse forefundne 520 Strk. Tøilkemmer, 6 Saugknapper og 1 Klædebørste

bør udbereves til Faaborg Arbeidsanstalt, bortfalde, for de tvende førstnævnte Gjenstandes Vedkommende, allerede forbi det, om det end maa antages, at enbeel af disse Gjenstande ere forfærbigede af Anstaltens Brænde, dog ikke er oplyst, at dette gjælder om dem alle, eller overhovedet i hvilket Omfang dette har været Tilfældet, ligesom der heller ikke ellers foreligger tilstrækkeligt Materiale under denne Sag til at afgjøre Erstatningsspørgsmaalet. Med denne Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste."

Nr. 204.

Statsraad Bunken

contra

Arrestanten **Edward Smalz** eller **Schmalz** eller **Smalls**
(Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bytings Exraret's Dom af 24de Juni 1874:
„Arrestanten Edward Smalz (Schmalz, Smalls) bør straffes med 1 Aars Forbedringshuusarbeide samt udrede de af Actionen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Den vestindifste Landsoverrets Dom af 19de August 1874:
„Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneber. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindifste Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende, fra St. Thomæ Exraret indankede Sag sigtes Arrestanten Edward Smalz (Schmalz eller Smalls), der tiltales for Tyveri, for den 26de Mai d. A., da han i Barber Scipios Barberstue havde faaet sit Haar klippet, ved sin

Bortgang at have medtaget en Barbeerkniv til en Værdi af 3 Doll. 75 cts., og har Arrestanten ogsaa, efterat han under Politiretsforhøret først havde benægtet at have taget Barbeerkniven, og senere, da han erfarede, at det Fruentimmer, han lever med, havde afleveret Barbeerkniven, som han havde taget med sig hjem, havde paastubt, at han, da han var i Barbeerstuen, havde været saa beruset, at han Intet derom vidste, tilsidst vedgaaet, at han ved sin Bortgang fra Barbeerstuen medtog Kniven, men derhos angivet, at det maa tilskrives hans berusede Tilstand, at han har gjort det, og at han ikke har gjort det i egenlytlig Hensigt.

Følge det af Barbeer Scipio, der har faaet Kniven udleveret og forøvrigt har frataget Erstatning, afgivne Vidnesbyrd var Arrestanten imidlertid, da han fik sit Haar klippet, aldeles ikke beruset, og efter hvad af Forhørsdommeren er bemærket, var han, da han, som det sees, et Par Timer efterat han havde været i Barbeerstuen, fremstillede for Retten, vel noget beruset, men ingenlunde i en saadan Grad, at han ikke var sig bevidst, hvad han foretog sig, saa at der mangler Føie til at antage, at han ikke skulde have været fuldt tilregnelig. Han vil saaledes være at sælde skyldig i det ham imputerede Tyveri.

Da Arrestanten, der er Sidsødt og 26 Aar gammel, ved Højesterets Dom af 2den October 1866 har været anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 12 1ste og 2det Membrum samt § 80 cfr. § 12 med Straf af Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, hvilken Straf dog ved kongelig Resolution af 26de Noobr. s. A. blev nedsat til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, er han ved den indseende Dom rettelig anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 13, og findes den Straf, han derefter har forskyldt, og som ved Underretsdommen er fastsat til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, efter Omstændighederne og navnlig efter Bestaffenheden af den Straf, han tidligere har paaτραget sig, ifølge nævnte Paragraphs sidste Punctum ikke at kunne sættes mindre end til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedere.

Med denne Forandring i Straffetiden vil da Underretsdommen, der rettelig har paalagt Arrestanten at betale Actionens Omkostninger, være at sløjfeste."

Onsdagen den 4de November.

Nr. 152.

Advocat Brock
contra

Detailist **C. F. Beck** (Defensor Bunken),
der tiltales for Overtrædelse af Næringslovens Bestemmelser om
Afholdelse af Auction.

Svendborg Rådhusets Politirets Dom af 24de November

1873: „Tiltalte, Detaillist C. F. Beck bør til Svendborg Ræmmerkasse høde 30 Rd. At efterkommes inden 3 Solemærker efter Dommens Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Mai 1874: „Tiltalte, Detaillist C. F. Beck bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. I Salair til Procuratorerne S. H. Jacobsen og Justitsraad Nyegaard for Overretten betaler Tiltalte 6 Rd. til hver. Det Ibømte at udredes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter de fremkomne Oplysninger vil Tiltalte, der ikke var Eier af de i den indankede Dom omhandlede Varer, heller ikke kunne betragtes som Commissiønsforhandler med Hensyn til disse, idet hans Virksomhed væsentlig har indskrænket sig til at bestille den Auction, som Eieren lod afholde over disse Varer, der ikke kom i Tiltaltes Besiddelse eller iøvrigt paa nogen Maade bleve undergivne hans Raadighed, hvormod de af Eieren sendtes directe til Auctionsstedet, hvor han ogsaa selv kom tilstede og varetog sin Interesse under Auctionen. Tiltaltes Forhold bestaaer saaledes kun i paa den anførte Maade at have ydet Bistand til den af Eieren selv iværksatte Forauctionering, til hvilken Eieren ikke sees at have havt Hjemmel; men for saadan Bistand findes der ikke tilstrækkelig Føie til at bringe de om uberettiget Næringsbrug givne Straffebestemmelser til Anvendelse. Som Følge heraf maa Tiltalte blive at frifinde, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte C. F. Beck bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, ved Svendborg Rådsheds Politiret imod Tiltalte Detaillist E. F. Beck for Overtrædelse af Næringslovens Bestemmelser om Afholdelse af Auction anlagte Sag er Tiltalt ved Politirettens Dom af 24de November f. A. ansæet efter Lov 29de December 1857 § 75 med en Bøde af 30 Rd. til Kæmmerkassen.

Da Tiltalte den 28de Juni 1860 har erhvervet Borgerklub som Detailist i Svendborg og efter at have drevet Handel der indtil April 1869, da han indtil videre opgav sit Borgerklub, paany har taget Bopæl i Svendborg og under 16de Juni f. A. erholdt sit Borgerbrev sat i Kraft igjen, findes han i Henhold til Lov af 23de Mai 1873 § 6 berettiget til i Svendborg at lade afholde offentlig Auction over de Varer, som han ellers er berettiget til at forhandle, og da han i Lov 29de December 1857 § 36 har Hjemmel til ogsaa i Commission at forhandle saadanne Varer, findes han, hvad entent de Varer, han den 27de Juni f. A. lod bortsælge i Svendborg ved offentlig Auction, vare hans egne, saaledes som han oprindelig har forklaret, eller alene betroede ham i Commission for en i Kjøbenhavn bosat Grosserer, ikke at have gjort sig skyldig i noget Forhold, hvorfor der under nærværende Sag kan paalægges ham Strafsansvar, og han vil derfor blive at frifinde for det Offentliges Tiltale her i Sagen.“

Nr. 192.

Advocat Brock

contra

Brændehandler **Nasmus Johansen** (Defensor Bunken),
der tiltales for Indgreb i Favnstæternes Eneret.

Kjendelse, affaagt af Criminal- og Politirettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 15de Juni 1874: „Da der ikke er fastsat Straf for Indgreb i Favnstæternes Eneret, blev Sagen hævet som hørende under privat Forsøgning.“

Højesterets Dom.

Da der ikke vil kunne være Spørgsmaal om for det under nærværende Sag omhandlede Forhold at paalægges noget Ansvar, som udgjør objectum appellabile for Højesteret, vil Sagen her fra Retten være at afvise.

Thi kendes for Ret:

Denne Sag afvises. Advocat Brock og Etatsraad Bunken tillægges i Salarium for Højesteret hver 10 Rd., der udredes af det Offentlige.

Fredagen den 6te November.

Nr. 28. Kammerjunker **L. B. Serene d'Acqueria**

(Høiesteretsjagfører Levifon)

contra

Finantsministeriet (den constituerede Kammeradvocat, Stats-
raad Bunken),

betræffende Omfanget af Citantens Pensionsret.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 18de August 1873: „Indstævnte, Finantsministeriet bør for Citanten, Kammerjunker L. B. Serene d'Acquerias Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Procurator Møhlertz forelægges en Frist af 8 Dage fra Dommens Afgivelse til at foranstalte det af ham den 10de Marts b. A. fremlagte Indlæg stemplet.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Ophøininger ikke findes at kunne lede til andet Resultat end det deri antagne, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Ihi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rb.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Citanten, Kammerjunker L. B. Serene d'Acqueria, som ifølge kongelig Udnævnelse af 1ste Februar 1840 ansattes som Copist ved Kjøbenhavns Politiret og Politiets øvrige Forretninger, og som under 30te Marts 1843 allernaabigt beftikkes til Fuldmægtig sammesteds med Gage af Stadens Kasse samt derefter den 7de Januar 1854 udnævntes til Virkebonner og Skriver i Halsnæs og Frederiksbørgs Birk, fra hvilket Embede han under 25de Mai 1871 allernaabigt entledigedes fra 1ste October s. A., formener, at den ham tilkommende Pension maa blive at regne efter en Tjenestetid fra 1ste Februar 1840 og altfaa ifølge § 3 i Pensionsloven af 5te Januar 1851 udgjøre $\frac{2}{3}$ af Embedes=

indtægten, 1494 Rd. 49 $\frac{1}{2}$ = 996 Rd. 32 $\frac{1}{2}$, medens det indstævnte Ministerium antager, at Citantens Pension ikkun kan være at beregne efter en Tjenestetid fra 7de Januar 1854, altsaa at ansætte til $\frac{5}{10}$ af Indtægten eller 747 Rd. 24 $\frac{1}{2}$.

Dette Spørgsmaal har Citanten nu under nærværende Sag isølge Stævning af 16de Marts 1872 indbragt her for Retten, hvor hans Paastand gaaer ud paa, deels at det indstævnte Ministerium tilpligtes at betale ham 124 Rd. 3 Mk. 4 $\frac{1}{2}$, som efter hans foranstaaende Beregning endnu restere paa den ham for Halvaaret 1ste October 1871—1ste April 1872 betalte Pension, tilligemed Renter og Omkostninger, deels at han kjendes berettiget til i aarlig Pension af Statskassen at nyde 996 Rd. 2 Mk.

For det indstævnte Ministerium har det constituerede Kammeradvocat med Henviisning til § 1 i Pensionsloven af 5te Januar 1851 paaستاet Frisindelse og Citanten paalagt Ubredelsen af Omkostningerne, berunder Kammeradvocatens Salair.

Da det er in confesso, at Citanten, skjønt udnævnt af Kongen, ikke fra 1840 til 1854 har været lønnet af Staten, og da det ikke fra Citantens Side er oplyst, at han ved Pensionslovens Emanation var ansat i en Besiddelse, der efter de før 1851 gjældende Regler gav Afgang til Pension af Statskassen, findes hans Tjenestetid som pensionsberettiget Embedsmand ligeoverfor Statskassen i Medfør af Pensionslovens Bestemmelser retteligen at være beregnet at have taget sin Begyndelse den 7de Januar 1854, og det indstævnte Ministerium vil som Følge heraf være at frifinde for Citantens Tilstale.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og findes der herefter ikke Anledning til at tillægge Kammeradvocaten Salair hos Citanten.

Procurator Mühlertz vil være at forelægge en Frist af 8 Dage fra Dommens Affigelse til at foranstalte det af ham den 10de Marts b. A. fremlagte Indlæg stemplet.

Søvrigt har det fornødne stemplede Papir i Sagen været forbrugt."

Mandagen den 9de November.

Nr. 189.

Statsraad Bunken

contra

Niels Poulsen (Defensor Klubien),

der tistales for Forsøg paa Voldtægt eller for uteerligt Forhold.

Hjerm Binding Herredets Extrarets Dom af 22de Mai 1874: „Tilstalte Niels Poulsen af Struer bør straffes med

Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage samt ubrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Braff 6 Rd. og til Defensor, Procurator Repsbordh 5 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 24de August 1874: „Tiltalte Niels Poulsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han ubreder Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 4 Rd. og til Defensor sammesteds 3 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville 5 Rd. til hver. Det Bødte at efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold findes ifølge de derom fremkomne Oplysninger at maatte paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 185, og Straffen vil efter Omkændighederne være at bestemme til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Niels Poulsen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag tiltales Tjenestefarl Niels Poulsen for Forsøg paa Voldtægt eller for ueteerligt Forhold.

Pigen Inger Mabsen, der efter sin Forklaring er født den 20de Juni 1857, har afgivet en Forklaring, der gaaer ud paa, at, da hun Søndagen den 12te April d. A. om Aftenen Kl. 9 à 10 befandt sig paa Hjemveien fra Kesen til Struer, hvor hun tjente, og undervejs havde taget Afsted fra nogle Karle, som hun havde mødt og kjendte, blev hun kort efter indhentet af Tiltalte, der var kommen tilføede, medens hun talte med de ommeldte Karle, og som nu begyndte at indlede Snak med hende og efterhaanden blev nærgaaende,

idet han tog hende under Armen og, da de vare komne noget henad Veien, med Magt trængte hende op mod et Rafværk ved Siden af Veien, tog hendes Klæder op og beframmede hende paa hendes blotte Legeme, uagtet hun gav sig til at græde og bad ham at lade hende gaae i Fred, og efterat hun var kommen fra ham, ubviste han, der vedblev at følge med hende ad Veien til Struer, flere Gange underveis en lignende uanstændig Ufsærd imod hende, sidste Gang udenfor et Huus, der maa antages at ligge i selve Struer By eller ialfsald tæt udenfor denne, idet han her med Magt trængte hende ned paa en Trillevoagn og igjen begyndte at tage hendes Klæder op og beføle hende samt holdt hende her mod hendes Willie sidde hos sig i en Tid, hvis Længde hun dog ikke har kunnet nærmere angive, og hun kom først fra ham, da hun truede med at tilkalde Folk. Pigen har isvrigt udsagt, at der dog ikke egentlig var Udsigt til, at Tiltalte ligesrem vilde tilvinge sig Samleie med hende, hvilket navnlig var Grunden til, at hun, sfsendt der to Gange, mebens Tiltalte var sammen med hende, kom Folk forbi, ikke tilkalde Hjælp, samt at det i Begyndelsen, efterat hun var kommen hjem, var hendes Hensigt at tie med det Hele, da hun ingen Skade havde taget, og da hun skammede sig ved at omtale, hvorledes hun var bleven behandlet, men da hun erfarede, at Tiltalte havde givet det Udseende af, at han havde faaet sin Willie med hende, fortalte hun det næste Dag til sin Huusbond, efter hvis Foranstaltning det derefter maa antages, at Anmeldelsen til Retten er stæet.

Tiltalte har erkjendt, at han, der efter sin Forklaring den omhandlede Aften var noget beruset, har havt sat paa den nævnte Pige i den Hensigt at faae legemlig Omgang med hende, og at han navnlig har behandlet hende i det Bæsentlige paa den ovenangførte Maade, ligesom han særlig har indrømmet, at Pigen ikke havde givet ham Anledning til at troe, at hun vilde indlade sig i utugtigt Forhold med ham, og at hun bad ham om at lade hende være, men han har anbragt, at han ikke rigtig troede, at hendes Modstand var Alvor, og at han, saasnart han blev overbevist om, at dette var Tilfældet, lod hende gaae. Han har derhos ved sin Defensor herfor Retten givet en Fremstilling af det Foresaldne, hvilken han senere under et efter Overrettens Kjenndelse optaget yderligere Forhør har fastholdt, og som i det Bæsentlige gaar ud paa, at han efter Pigens Ufsærd maatte antage, at hun ikke havde noget Videre mod hans ommeldte Opførsel og til en vis Grændse var enig med ham, idet hun vel, da han første Gang beføle hende paa Legemet, i en noget klynkende Tone bad ham at lade være, men derefter, da han strax holdt op, i al Benfælselighed gif videre med ham med sin Arm i hans og senere sad hos ham paa den ommeldte Trillevoagn udenfor et Huus i Struer i over en halv Time, i hvilken Tid han mange Gange kysede hende, uden at han kunde mærke, at hun var vred paa ham, samt at hun hverken græd eller truede med at sfrige og til Slutning rolig lod sig følge af ham til det Huus, hvor hun tjente, og her bød ham Godnat, som om Intet var passeret. Vel har nu Pigen benægtet Rigtigheden af denne Tiltaltes Fremstilling, men da der isvrigt mangler nærmere Oplysning om det Foresaldne, vil Tiltaltes Fremstilling deraf saa

meget mindre kunne forlæstes, som den maa anses tilbeels beskyttet ved Sagens øvrige Omstændigheder, i hvilken Henseende navnlig fremhæves, at det efter det Ovenførte flere Gange havde været muligt for Pigen at unddrage sig Tiltaltes Følgeskab, at hun først Dagen derefter, og efterat hendes Fraværelse havde været Gjenstand for Omtale, har klaget over Tiltaltes Adfærd imod hende, samt at Tiltalte samme Aften, han havde været sammen med hende, af egen Drift indfandt sig i hendes Condition og talte saavel med hende som hendes Huusbond om hendes Udebliben, uden at hun da førte nogen Klage over ham.

Det findes herefter betænkeligt at statuere, at Tiltalte imod Pigen Billie har tilladt sig et saadant uretligt Forhold imod hende, der vil kunne paadrage ham Strafsansvar, ligesom der navnlig efter det Foransførte ikke kan være Spørgsmaal om at betragte hans omhandlede Forhold som Forsøg paa Voldtægt, og Tiltalte, der er født i 1841 og ikke tidligere har været straffet, vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger."

Nr. 173.

Advocat Revinsen

contra

Henrik Georg Andersen (Defensor Nellemann),

der tiltales for ved Tilfidesættelse af almindelig Forsigtighed at have afstedkommet Udsvaade.

Hjlemslev Gjern Herredets Extrarets Dom af 28de Mai 1874: „Tiltalte, Stomager Georg Henrik Andersen af Laasby bør henfættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned samt udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring 964 Rd 16 ff, dog at Straffen bortfalder, naar han udreder den idømte Erstatning. Tiltalte betaler derhos alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Bagger 5 Rd. og til Defensor, Procurator Bjerregaard 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 27de Juli 1874: „Tiltalte Henrik Georg Andersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger, herunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair

til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Saaesen 5 Rd. til hver. Det Bømte at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Levinson og Nellesmann for Høiesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag, tiltales Stomager Henrik Georg Andersen af Laasby for ved Tilfidsbesættelse af almindelig Forsigtighed at have afstedkommet Ildsvaabe.

Den 21de Marts d. A. om Eftermiddagen Kl. 4—5 opstod der Ild i det Tiltalte tilhørende og af ham og Hustru beboede Huus i Laasby, der aldeles nedbrændte, ligesom ogsaa det dermed sammenbyggede, Snebler Sørensen tilhørende Huus i det Bøsentlige nedbrændte. Ilden maa antages først at være opstaaet i den indvendige Side af Taget over Tiltaltets Huus, men om sammes Opkomst foreligger der isvrigt ikke andre Oplysninger end de, som indeholdes i Tiltaltets Forklaring, der gaaer ud paa, at han bemeldte Eftermiddag var gaaet op paa Loftet med en tændt Stump Pys paa omtrent en Tommes Længde, som han havde anbragt indvendigt i den smalle Tub af en Tragt, idet han vilde trække to Stykker Træ, der laae under nogle Tørv, frem, da hans Kone næste Dag skulde brygge og bage, og hun selv ikke havde kunnet saae Træet ud; han stillede derpaa Tragten paa den spidse Ende foran paa en Brændevogn, der stod paa Loftet, saaledes at Tragten's Overkant bagtil var støttet mod Vognens Forsmæk, men under hans Bestræbelser for at saae Træet frem rullede der en Deel Tørv ned, som efter hans Formening maae have rammet Tragten, der saldt ned af Vognen, hvorefter Lyset, der saldt ud af Tragten og ned i Fugerne mellem Loftstræbderne, strøg antændte noget Blaar, der var slukket i Fugerne for at tætte, og Ilden greb nu herfra saa hurtigt fat i hvad der isvrigt laa paa Loftet, navnlig noget Blaar og derfra i Taget, at Tiltalte, der er værkbruden og ifkun kan gaae ved Krypke og Stol, kun reddede sig ned af Loftet, hvor han ikke vil have opholdt sig længere end i det Hele nogle faa Minutter. Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Tiltalte ved den paagældende Leilighed har været en Deel beruset, men han har selv benægtet dette, ligesom ogsaa at han, som af flere Vidner forklaret, oftere, navnlig i beruset Tilstand skal have truet med at brænde Hus

af over Ronen, med hvem han levede i et slet Forhold. Iøvrigt maa det antages, at Tiltalte lider Tab ved Branden, idet navnlig en betydelig Deel af hans Løssre, der ikke var asfureret, brændte. Af den almindelige Brandsforsikring for Landbygninger, i hvilken saavel Tiltaltes som Sørensens Huse vare asfurerede, er der under Sagen nedlagt Paastand paa en Erstatning af ialt 964 Rd. 16 ff.

Efter Tiltaltes ovenansførte Forklaring om de med Ilden's Udbrud forbundne Omstændigheder maa det nu vel antages, at han ikke, forinden han gav sig ifærd med sit Arbejde paa Loftet, har befæstet den ommeldte Tragt, hvori Lyset var, paa en tilstrækkelig betryggende Maade, medens det dog ei heller uden videre kan forudsættes, at Ilden vilde være undgaaet, saafremt Tragten havde været bedre fastgjort, men det skjønnes dog ikke, at han ved sit Forhold i den nævnte Henseende eller overhovedet ved at begive sig op paa Loftet med Lyset anbragt i en Tragt, som onført, har gjort sig skyldig i nogen saadan Tilfidsfølelse af almindelig Forsigtighed, der maatte paabrage ham Ansvar navnlig efter Straffelovens § 284, og han vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger."

Nr. 203.

Advocat Nellesmann

contra

Uldhandler **Christen Madsen** (Defensor Levinfen),
der tiltales for Bold og Legemsbestadigelse.

Hjørring Kjøbstads Extrarets Dom af 28de Juli 1874: „Arrestanten, Uldhandler Christen Madsen af Holstebro bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Derimod bør han udrede samtlige af Undersøgelsen og Actionen lodligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lund og Winther respective 5 Rd. og 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 7de September 1874: „Tiltalte, Uldhandler Christen Madsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt i Erstatning til Garversvend og Musicus Silius Sørensen betale 60 Rd. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Cancelliraad Møller 8 Rd. til hver. Den idømte

Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige For-
kyndelse og isvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Den af Tiltalte forøvede, i den indankede Dom omhandlede
forsættelige Voldsgjerning findes efter samtlige dermed forbundne
Omstændigheder at maatte paadrage ham Ansvar efter Straffe-
lovens § 203, og Straffen vil være at bestemme til Fængsel paa
Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til den idønte
Erstatning og Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Christen Madsen bør hensættes i Fængsel paa
Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. Isvrigt bør
Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I
Salarium til Advocaterne Nellemann og Levinson
for Høiesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag
tiltales Uldhändler Christen Madsen for Vold og Legemsbefkædigelse.

Garvervend og Muscus Silius Sørensen har under Sagen edeligen
forklaret, at, da han den 4de Juni d. A. om Aftenen omtrent Kl. 11 havde
indsundet sig hos Værtshuusholber Thomsen i Hjørring, blev han strax ved sin
Indtrædelse i Værtshuset af Tiltalte, der dengang var ham ganske ubekjendt,
tiltalt med de Ord: „Du er nok en Høiremand“, hvilket formeentlig alene
foranledigedes ved, at han bar en Hue med Cocarde paa, ligesom Tiltalte ogsaa
uden dertil givne Anledning tog fat paa ham, og da Silius Sørensen derpaa
i Forening med en Anden var gaaet ud paa Gaden, fulgte Tiltalte strax efter
ham og tog atter fat paa ham, rullede ham og rev hans Frakke itu, ibet han
yttrede, at Silius Sørensen var en Høiremand og nu skulde have Prøgl,
hvorhos Tiltalte, efterat Silius Sørensen havde revet sig løs fra ham og var
gaaet rolig ned ad Gaden, løb efter ham, indhentede ham og kastede ham
omkuld paa Steendroen, i hvilken Henseende Silius Sørensen først har for-
klaret, at, inden han endnu havde faaet Tid til at sætte sig til Modværge,
greb Tiltalte bagfra fat i ham og slyngede ham med en saadan Hefstighed mod
Steenbroen, at han blev liggende uden at være sig rigtig bevidst, men senere
har han modificeret denne Forklaring derhen, at han vel er vis paa, at han,
der enten gik roligt ned ad Gaden eller stod stille i det Dieblis, han blev
indhentet af Tiltalte, ikke er falden omkuld tilfældigt eller af sig selv, og at
hans Fald er foranlediget af Tiltalte, men at han derimod ikke er sikker paa,

om Tiltalte rendte ham omkuld eller, som melbt, greb fat i ham bagfra og slungebe ham mod Steenbroen. Efter Falbet kunde Silius Sørensen ikke støtte paa det høire Been, men maatte hjælpes hjem af Andre, og da han kom hjem, viste det sig efter hans Udfagn, at han havde kvæstet sit høire Knæ meget alvorligt, og at Knæfalken var reent forskudt. Den næste Dag blev der tilkaldt en Læge, der under 8de Juni d. A. har erklæret, at Silius Sørensen ved den ham overgaaede Wold havde paadraget sig et Brud af Knæfalken, der for at helbredes fordrebe en længere Tids Sengelse og neppe nogenfinde vilde kunne helbredes saaledes, at ikke hans Arbeidsfærdighed vilde lide derunder, og under 26de Juli d. A. har Districtslægen erklæret, at Silius Sørensen endnu da har og i længere Tid ikke vilde kunde undvære Bandage om Knæet, samt at han vel nok vilde komme til at bruge Venet, men at han neppe vilde faae selvstændig Kraft i det, saa at der kunde være Tvivl om, at han i Fremtiden kunde vedblive at fortsætte sin Profession som Garber.

To Vidner, der ved den ommeldte Leilighed vare tilstede hos Værtshuusholder Thomsen, og som vare fulgte med Silius Sørensen og Tiltalte ud paa Gaden, have med Hensyn til, hvad der passerede mellem disse, navnlig umiddelbart udenfor Værtshuset, afgivet Forklaringer, der i det Væsentlige stemme med Silius Sørensens, ligesom de ogsaa have forklaret, at Tiltalte, efterat Silius Sørensen havde revet sig løs fra ham og var løbet ned ad Gaden, rendte efter ham og indhentebe ham, samt at Silius Sørensen da falbt omkuld, uden at de dog kunne afgjøre, om dette skete tilfældigt, eller om han blev kastet omkuld af Tiltalte, der efter det ene af disse Vidners Udfagn falbt ovenpaa Silius Sørensen. Ligesom derhos et tredie Vidne, der efter sit Udfagn havde ved den ommeldte Leilighed gennem et Bindue i det Huus, hvor Værtshuusholder Thomsen boede, seer, at Silius Sørensen falbt om paa Steenbroen, og at Tiltalte falbt ovenpaa ham, edeligen har forklaret, at han er temmelig overbeviist om, uden dog at kunne beebdige saadant, at Tiltalte ved bemeldte Leilighed havde fat i Silius Sørensen og smed ham omkuld, saaledes har ogsaa et fjerde Vidne, der iagttog det Passerede gennem et Bindue i et Huus ved Siden af det af Værtshuusholder Thomsen beboede, edeligen forklaret, at, medens Silius Sørensen stod aldeles stille, kom Tiltalte rendende i fuld Fart og tørnebe med en saadan Kraft imod ham, at han styrtebe omkuld paa Steenbroen, medens Tiltalte falbt ovenpaa ham, samt at han er aldeles vis paa, at Silius Sørensens Fald foranledigedes af Tiltalte, men at han derimod ikke bestemt tør udsige, om Tiltalte, idet han kom rendende, foruden at tørne mod Silius Sørensen tillige greb fat i benne; samme Vidne har ligeledes edeligen udsagt, at han vel ikke med Bestemthed tør sige, om det var med Villie, at Tiltalte tørnebe imod Silius Sørensen, men at det saae ud dertil, og at han saa godt som er overbeviist om, navnlig efter hvad der var passeret iforveien, at Tiltalte gjorde det med Villie for at rende ham omkuld, og endelig have flere Vidner, der kom tilstede ved den ommeldte Leilighed, efterat Silius Sørensen var falben omkuld, afgivet Forklaringer, der gaee ud paa, at Tiltalte, der var gaet lidt ned ad Gaden, medens nogle af de Tilstebeværende

vare i Begreb med at hjælpe Silius Sørensen op, vendte tilbage i det Døbtid, da de havde faaet Silius Sørensen reist, og slog baade denne og en af de Andre omkuld.

Tiltalte har nu vel anbragt, at han den ommeldte Aften var saa beruset, at han end ikke kan erindre da at have været hos den ovennævnte Bærtshusholder eller at have haft noget Sammenstød med Silius Sørensen, men ihøvvel han maa antages ved bemeldte Feilighed at have været en Deel beruset, kan det dog efter Sagens Oplysninger i saa Henseende ikke antages, at han skulde have været beruset i en saadan Grad som af ham paastaet, eller at han ved bemeldte Feilighed skulde have befundet sig i en Tilregneligheden ubelukkende Tilstand. Det maa derhos efter samtlige Sagens Oplysninger ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ved en forfættlig Volds handling har foranlediget den Silius Sørensen tilspiede Legemsbeskadigelse, der efter sin Veffaffenhed findes at maatte henføres til de Veffabigelfer, der ere omhandlede i Straffelovens § 204, men ligesom der mangler al Føie til at antage, at Tiltalte skulde have tilsigtet at tilføie Silius Sørensen en saa betydelig Legemsbeskadigelse som skeet, saaledes kan det efter Sagens Oplysninger, og idet der navnlig mangler tilstrækkelig Oplysning om Waaden, hvorpaa Silius Sørensen blev kastet omkuld af Tiltalte, ei heller ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har maattet forubsee en saadan Veffabigelse som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af den af ham ubviste Vold. Tiltaltes Forhold findes derfor at maatte henføres under Straffelovens § 207, og den Straf, som han, der er født den 10de Marts 1840 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han vil have at betale til Silius Sørensen den af denne forlangte Erstatning af 60 Rd., som Tiltalte har erkjendt at være meget billig."

Onsdagen den 11te November.

Nr. 153.

Advocat Henrichsen
contra

Rjøbmand og Tobaksfabrikant **Jens Peter Odum**
(Defensor Levinfen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens 26de Capitel.

Randers Rjøbstads Extrarets Dom af 4de April 1874:
„Tiltalte Jens Peter Odum bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. Saa udreder han og alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Olsen 15 Rd., til Defensor under Hovedsagen, Cancelliraad Bredstrup

15 Rb. og til den subsidiaire Defensor, Procurator Pashjerg i Skive 2 Rb. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 20de Juli 1874: „Tiltalte Jens Peter Ørum bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saalebes at han udbejder Actionens Omkostninger og berunder i Salair til Actor for Underretten 20 Rb., til Defensor sammesteds 16 Rb., til den subsidiaire Defensor for Underretten 2 Rb. samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Isaacsen 15 Rb. til hver. Det Ibømte at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Henriksen og Levin-
sen for Højesteret betaler Tiltalte 30 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag er Kjøbmand og Tobaksfabrikant Jens Peter Ørum sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens 26de Capitel.

Efterat Tiltalte, der i henved en Snees Aar havde været etableret som Kjøbmand i Randers, hvor han i Begyndelsen drev en Isestramforretning og senere en Colonialvareforretning i Forbindelse med en Tobaksfabrik, i Forsommeren 1873 havde undladt at betale forskjellige forfaldne Bøxter, der af denne Grund bleve protesterede, blev hans Bo den 28de Juni s. A. efter Requisition af en af hans Creditorer overtaget af Skifteretten til Concurssbehandling, og da Curator og Creditorudvalget derefter i deres i Henhold til Lov 25de Marts 1872 afgivne Betænkning henlede Dømmærksomheden paa forskjellige formeentlige Uordener og mislige Dispositioner, der havde sundet Sted i Tiltaltes Forretning, blev Undersøgelsen i nærværende Sag indledet imod ham.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at den i Henhold til nyseendte Lovs § 78 udarbejdede Oversigt over Boets Status har udvist en Underbalance af ca. 28,000 Rb., og at Boet, der ibrigt maa antages senere efter Afslutningen af en Accord at være ekstraheret Tiltalte til fri Raadighed, ifkun vilde have kunnet yde de Creditorer, der ikke vare sikrede ved Pant eller vare særlig privilegerede, en Dividende af høist 25 pCt. De nærmere Aarsager til denne betydelige Underbalance ere imidlertid ikke oplyste under Sagen, og der er navnlig Intet fremkommet, der særlig kunde tale for, at Tiltalte skulde

have underfulket nogen Deel af Voets Masse, hvorimod Sigtelsen fornemmelig gaær ud paa, at Tilstalte beels skal paa en Tid, da han maatte forubjæe sin forestaaende Fallit, have begunstiget enkelte af sine Creditorer paa de øvriges Beføstning, beels skal have gjort sig skyldig i grove Uordener i Henseende til Førelsen af sine Handelsbøger.

S førstnævnte Henseende er det navnlig oplyst, at Tilstalte, der i Aaret 1863 af sin Broder, Proprietair S. Odum havde faaet overdraget en saakaldet Accommodationsobligation, hvorved der gaves Panteret i en Broderens tilhørende Gaard for et Vælg af 6,000 Rd., i det Viemed at gjøre Laan paa samme, hvorefter Tilstalte ogsaa havde laant 5,000 Rd. paa Obligationen, og som desuden i 1870 af den samme Broder havde laant 4,800 Rd. og i 1872 endvidere 3,200 Rd., for hvilke tvende sidstnævnte Vælg han under 28de September 1872 medbealte Broderens en Obligation med Panteret i Tilstaltes Gaard i Randers næstefter en ældre Prioritet paa 28,000 Rd., har beels den 17de Marts 1873 foranlediget den sidstnævnte Obligation tinglæs, hvorved Broderens Tilgodehavende efter samme er blevet sikret, beels den 30te Mai s. A. indfriet den førstnævnte Obligation ved at betale den Gjæld, med Hensyn til hvilken den, som meldt, var sikket til Sikkerhed, og i Begyndelsen af Juni tilbageleveret Broderens Obligationen, ligesom Tilstalte endvidere under 6te, 10de og 16de Juni 1873 har contant tilbagebetalt exam. juris Ostensfeldt i Randers ialt 3,000 Rd., som han tidligere havde laant af denne. Fremdeles har Tilstalte den 25de Juni til Kjøbmand Høy i Randers, der havde ca. 150 Rd. tilgode hos ham, overdraget et Parti Rosiner af omtrent tilsvarende Værdi, hvorved Høy er bleven dækket, og samme Dag til Bager Hæfving ligeledes i Randers, der blandt Andet havde endosseret en Vexel for Tilstalte paa 600 Rd. — der da endnu ikke var forfalden, men som Hæfving isøvrigt senere har maattet foranledige indfriet — et Parti Sukker og Cerender til en Værdi af 827 Rd. 3 Mk. 12 ß, ligesom Tilstalte endelig i Løbet af Juni Maaned har betalt nogen Regningsgjæld og deriblandt navnlig en af de sidste Dage for Fallitten 100 Rd. til Smedler Jørgensen i Randers som Afdrag paa et Tilgodehavende, som denne havde. Det er derhos oplyst, at Tilstalte den 25de Juni til Kjøbmand Kleisborff i Randers har pantsat en Deel Varer til Værdi 2,100 Rd. for et Laan af 1,200 Rd., der udbetales ham den samme og den paafølgende Dag, og som maa antages strax at være blevet anvendt i Tilstaltes Forretning. Det fremgaær nu af Udføslingerne i Sagen, at Tilstaltes økonomiske Forsætning allerede nogen Tid før Fallitten var mislig, i hvilken Henseende navnlig maa fremhæves, at to Riga-Vexler paa tilsammen ca. 1,370 Rd., der forfaldt henholdsvis den 20de Mai og den 3die Juni, og som det paahvilebe Tilstalte at betale, bleve protesterede de non solutions, at Tilstalte, efter hos et Høbenhavnssk Handelskhuus at have opnaaet Prolongation paa en Maaned med Betalingen af en den 3die Juni forfalden Vexel paa 1,000 Rd., ei heller betalte en anden den 11te s. M. til samme Handelskhuus forfalden Vexel ligeledes paa 1,000 Rd., der derefter blev protesteret, og i Anledning af hvilken den paagjældenbe Creditor reiste til Randers og under en den 13de Juni seds-

sunden Forhandling, under hvilken han maa antages at have udsøbt et stærkt Tryk paa Tilstalte, indgik en Overenskomst med denne om Betalingen af den nævnte og nogle andre Fordringer i Løbet af de næste 14 Dage, hvorhos Tilstalte tillige skulde opgjøre sin Status, men hvilken Overenskomst Tilstalte isøvrigt i det Væsentlige ikke overholdt, at et Handelshuus i Flensborg, der for 2 Vareposter havde en Forbring paa henvend 1,000 Rd., der vare forfaldne henholdsvis midt i Mai og i Begyndelsen af Juni, efter først paa Tilstaltes Begjæring at have indrømmet ham Genstand med Betalingen, midt i Juni Maaned havde overgivet Forbringene til Inddrivelse til en Sagfører i Randers, der derefter ogsaa maa antages at have forhandlet med Tilstalte derom, samt at der netop i Tiden kort før og efter Faldtten forfaldt særdeles betydelige Fordringer paa Tilstalte — i hvilken Henseende han særlig maa anses at have erkjendt, at der i Tiden fra den 25de Juni til den 10de Juli eksisterede deels allerede forfaldne Fordringer deels saadanne, der i dette Tidrum yderligere forfaldt, tilsammen til et Beløb af ca. 16,000 Rd., hvoraf den allerførste Deel var Børggjæld — uden at Tilstalte kan antages at have været i Besiddelse af endog blot tilnærmelsesvis tilstrækkelige Midler til at dække disse Fordringer til Forfaldstid. Tilstalte har imidlertid vedholdende benægtet at have forudsæet sin foresaaende Fallit, idet han navnlig har paaderaaet sig, at han ingenfinde tidligere, saalænge han havde været etableret, havde opgjort sin Status og derfor ikke kjendte sin økonomiske Forfatning, hvilken efter hans Udsagn først blev ham klar den 27de Juni, da han blev færdig med den Statusopgjørelse, som han efter den ovennævnte kjøbenhavnste Creditørs Forlangende havde udarbejdet, hvorhos han har gjort gjældende, at han med Hensyn til den ommeldte deels allerede forfaldne deels i den nærmeste Fremtid forfaldende Gjæld ventede deels at kunne faae Udsættelse med samles Betaling deels at kunne skaffe Dækning, fornemmelig ved hvad der imidlertid indkom i Forretningen eller ved Laan, hvorom han navnlig vil have høvt Udsagn saavel fra sin ovennævnte Broder som fra exam. juris Ostenfeldt. Hvad særlig angaaer Tilstaltes Forhold til hans Broder, da maa det efter Sagens Oplysninger antages, at denne allerede, da han i September 1872 laante Tilstalte 3,200 Rd., havde forlangt den ovennævnte Accommodationsobligation tilbage saavel som Sikkerhed i Tilstaltes Gaard for sit Tilgodehavende paa 8,000 Rd., og at han senere flere Gange med Bestemthed havde gjentaget sit Forlangende i saa Henseende, hvorefter, som berørt, Obligationen paa 8,000 Rd. i Marts Maaned blev tinglyst, ligesom Accommodationsobligationen i Slutningen af Mai blev indfriet, men paa den anden Side maa det antages, at Tilstalte, efterat dette var skeet, og navnlig efter Udløbet af Juni Termin ogsaa med Rimelighed kunde gjøre Regning paa yderligere, ikke ubetydelige Laan hos Broderen, ligesom der ogsaa er Foie til at antage, at Tilstalte, der oftere tilforn havde høvt større Summer tillaans af Ostenfeldt, hvilke han sædvanligvis modtog efter Udløbet af de ordinaire Renteterminer og da atter tilbagebetalte ved Begyndelsen af den paafølgende Termin, vilde have kunnet gjøre Regning paa efter Udløbet af Juni Termin 1873 paant at faae et større

Beløb tilkaans af ham, og Tiltaltes Anbringende om paa den Tid, da Fallitten blev erklæret, at have havt Udsigt til at faae større contante Beløb til Disposition, saafremt han oplybte sine Forpligtelser ligeoverfor Broderen og Ofsensfeldt, maa altsaa for saavidt ansees bestyrket ved de foreliggende Oplysninger. Hvad dernæst angaaer Tiltaltes ovennævnte Forhold ved i de nærmeste Dage før Fallitten at overdrage Varer til Rjshmand Høy og Bager Hassing samt at gjøre Afbetalinger paa den foran berørte Regningsgjæld, da er der vel ikke oplyst at have foreligget nogen særlig Anledning for Tiltalte til netop paa dette Tidspunct at foretage disse Dispositioner, saaledes som Tilfældet efter det Nysanferte var med Hensyn til hans Dispositioner ligeoverfor Broderen og Ofsensfeldt — hvorved dog bemærkes, at Tiltalte har angivet, at han ved at overdrage Hassing Varer for et saa betydeligt Beløb havde havt til Hensigt senere at formaae ham til herfor at paategne en Bægel — og de saavel af Høy som af Hassing afgivne edelige Forklaringer gaae navnlig ud paa, at Tiltalte uden Foranktning fra deres Side kom til dem og tilbød dem Varerne, hvorhos særlig Hassing har forklaret, at hverken Prisen eller Ovanthiteten af de Varer, der overdroges ham, blev aftalt, at de af Tiltalte bleve besørgebe indfatte i et Brændehuus, som Hassing havde leiet i Tiltaltes Gaard, og at de udgjorde et større Parti, end han havde ventet, og indbefattede en Bærefort, Corender, hvorom der slet ikke havde været Tale imellem dem, ligesom ogsaa Snebker Sjergens Forklaring gaaer ud paa, at Tiltalte sendte ham de ovennævnte 100 Rb. uden i den nærmeste Tid iforveien at være bleven krævet for Beløbet; men skjndt der herefter samt efter hvad der isøvrigt i saa Henseende er oplyst maa være en ikke ringe Formodning for, at Tiltalte har særlig bestræbt sig for at dække de Paagjældendes tildeels endnu ikke forsaldne Fordringer, og det paa en Tid, da han, som meldt, ikke havde været istand til at betale andre Creditorer for længere Tid siden forsaldne Tilgodehavende, findes det dog ikke at kunne ansees tilstrækkelig godtgjort, at han enten med Hensyn til disse Dispositioner, eller forsaavidt angaaer hans ovennævnte Forhold til hans Broder eller til Ofsensfeldt eller ved Optagelsen af det ovennævnte Laan hos Rjshmand Kleisendorff mod Pant i Varer har gjort sig skyldig i noget saadant Forhold, der vil kunne paadrage ham criminel Ansvar, idet det navnlig efter de foreliggende Oplysninger om de Hjælpekilder, hvorpaa han kunde gjøre Regning, og i Betragtning af, at den Statusoversigt, som han fra Midten af Juni var bestjæftiget med at udarbejde, maa antages først at være bleven færdig den 27de Juni, findes betænkeligt mod hans vedholdende Venægtelse at forudsætte, at han paa de Tider, da de ommeldte Dispositioner fandt Sted, har forudsæet sin foreskænde Fallit.

Hvad dernæst angaaer Tiltaltes Forhold med Hensyn til Fjorelsen af hans Handelsbøger, have Curator og Creditorudvalget i Boet — der maae antages at være komne i Besiddelse af samtlige i Boet foreskudne Handelsbøger — vel i deres ovennævnte Betænkning erklæret sig ude af Stand til paa Grundlag af det forhaandenværende Materiale at foretage nogen Revision eller afgive hyldestjørende Betænkning om Aarsagerne til Fallitten eller om For-

retningens Gang i det Hese, hvilket navnlig maa antages at være begrundet i, at Tiltalte, efter hvad han har erkjendt, deels Tid efter anden har tilintetgjort sine ældre Handelsbøger, naar de ikke længere brugtes, deels slet ikke har ført forskjellige Bøger, som efter Sagens Oplysninger maae antages sædvanligviis at blive førte i Forretninger af det Omfang og den Bestaffenhed som Tiltaltes, hvorhos Tiltalte har erkjendt, at hans Bøger ikke altid have været førte à jour, samt at han undertiden har unbladt at indføre Beløb, som han laante paa kortere Tid og da atter tilbagebetalte, i Raskbogen, og at navnlig flere af de Beløb, som han i tidligere Tid havde laant af Olsenfeldt og atter tilbagebetalt, ikke have været indførte i Hovedbogen. Da Tiltalte imidlertid maa antages stedse at have ført de ved Frbu. Iste Juni 1832 særlig paabudte Handelsbøger, og der uanset de nysnævnte Mangler med Hensyn til hans Bogføring dog ikke skjønes at være eplyst saadanne Feil i denne Henseende, der kunde betragtes som grove Uorden, eller som i væsentlig Grad maatte svække Paalideligheden af Tiltaltes Bogføring, findes der ei heller, forsaavidt denne Deel af Sagen angaaer, at kunne paalægges ham noget Strafsvar.

Tiltalte vil saaledes efter det Anførte være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger."

Torsdagen den 12te November.

Nr. 188. Overretsfagfører Asmusen
contra

Niels Nielsen og Caroline Laurfen (Def. Henrichsen),
der tiltales henholdsviis for Tyveri og for Hæleri.

Hads Herreds Extrarets Dom af 22de Juni 1874: „Arrestanten Niels Nielsen af Hundslund og Tiltalte, Tjenestepige Caroline Laurfen af Dvdrupgaard bør hensættes, den Førstnævnte til Lugthuusarbejde i 3 Aar og den Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage; saa bør og Arrestanten udrede alle af denne Sag lovligten flyvende Omkostninger og beriblandt i Salsalairer 6 Rd. til Actor, Procurator Knudsen og 5 Rd. til Defensor, Procurator Fernstrup. dog saaledes at Tiltalte in solidum med Arrestanten udreder $\frac{1}{3}$ af de ommeldte Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 24de August 1874: „Tiltalte

Niels Nielsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Tiltalte Caroline Laursen idømte Straf samt Actionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Actor og Defensor for Dverretten, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann i Salair hver 8 Rd., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Dverrettsfagfører Asmusen og Advocat Henrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa samme Maade som Actionens øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Niels Nielsen for Tyveri og Caroline Laursen for Hæleri.

Tiltalte Caroline Laursen, der indtil 1ste November s. A. levede sammen med Tiltalte Niels Nielsen, har forklaret, at Sidstnævnte, der tidligere gjentagne Gange har været straffet for Tyveri og andre Eiendomsindgreb, og som siden Nytaar 1872 til Statisthed havde Arbejde paa Dubrupgaard, i Løbet af forrige Efteraar, naar han kom hjem fra Arbejde, efterhaanden har medbragt engang en Stp. Hvede, i 4 forskjellige Gange c. 1 Tønne Rug, 2 Gange en And hver Gang, i flere Gange endeel Duer, navnlig engang 5 Stykker, engang 4 Stykker og flere Gange 2 à 3 Stykker ad Gangen, 2 Gange Kartoffler, omtrent en Stp. hver Gang, i flere forskjellige Gange nogle lange Stænger, nogle Stykker Fabutræ og en Landveisbul samt engang en halv Snees Æg, hvilke Gjenstande derefter deels ere blevene forbrugte af begge de Tiltalte i Huusholdningen deels af Tiltalte Niels Nielsen ere blevene solgte eller bortblyttede, hvorhos hun har udsagt, at Tiltalte Niels Nielsen med Hensyn til flere af de nævnte Gjenstande, navnlig Rugen, Ænderne, Duerne og Ægene udtrykkelig havde fortalt hende, at han havde taget dem paa eller ved Dubrupgaard.

Det er derhos oplyst, at der paa Dubrupgaard i Løbet af Efteraaret og Vinteren er blevet savnet endeel Duer af den derværende Flok, ligesom der ogsaa er blevet savnet 2 Haner, og ved en paa Tiltalte Niels Nielsens Bopæl foretagen Undersøgelse er der fundet endeel Binger og Fjer saavel af Duer som af Ænder eller Haner. Tiltalte Niels Nielsen har imidlertid vedholbende benægtet at have sjaaket nogen af de ommeldte Gjenstande, idet han

med Hensyn til Medtiltales ovenansførte Forklaring har angivet at have kjøbt saavel Duer som Ender og Haner i Horsens, ligesom han vil have faaet en senere afdød Gaardmand til at købe saavel Høede som Rug til sig i Horsens og endvidere kjøbt Rug af 2 ham ubekjendte Koner, og med Hensyn til flere af de øvrige, af Medtiltalte omskrevne Gjenstande har han nægget at have været i Besiddelse af saadanne, og vel ere Tiltaltes ommeldte Foregivender i ingen Henseende bestræbte ved hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, ligesom hans Forklaringer i det Hele have været i høi Grad tilbageholdende, indbyrdes modsigende og tildeels beviislige usandsfærdige, men der er dog ikke imod hans Benægtelse tilbeiebragt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i noget af de ham paasigtede Tyverier, og han vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger, som ved Underrettsdommen bestemt.

For Tiltalte Caroline Laurdens Vedkommende maa det derimod efter hendes ovenansførte Tilståelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at hun har deeltaget i at forbruge flere af de ovenommeldte Gjenstande, nægget hun — efter hvad hun har erkjendt — autog, at de vare stjaalne, og for dette Forhold vil hun, idet det, som meldt, ikke er tilstrækkelig godtgjort, at de paagjældende Gjenstande virkelig vare erhvervede ved Tyveri, være at anses for Attentat paa Hæleri efter Straffelovens § 238 cfr. § 46. Straffen for denne Tiltalte, der er sødt i Aaret 1849, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage, og Underrettsdommen, der har samme Strafbestemmelse, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger for denne Tiltaltes Vedkommende ligeledes billiges vil saaledes, forsaavidt angaaer Straffen for Caroline Laurden samt Actionens Omkostninger i det Hele, hvorunder der vil være at tillægge Actor og Defensor for Overretten i Salair hver 8 Rd., være at stadfæste.“

Nr. 200.

Advocat Heinrichsen
contra

Christian William Bertelsen (Defensor Dungen),

der tiltales for Forbrudelse imod den offentlige Myndighed og Orden og mod Religionen.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 28de Juli 1874:
„Tiltalte, Arbeidsmand Christian William Bertelsen bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa bør han og betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Pro-

curator Møller 5 Rd. og til Defensor, Procurator Knøz 4 Rd. At efterkommes under Afkørb efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de September 1874: „Tiltalte Christian William Bertelsen af Helsingør bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Hesthøer og Konge betaler Tiltalte 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afkørb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henriksen og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende, fra Helsingørs Ertzret hertil indankede Sag er Tiltalte Christian William Bertelsen af Helsingør actioneret for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden og mod Religionen, og det er ogsaa ved Tiltaltes egen Tilssaelse samt de i Sagen afhørte Vidners Forklaringer tilstrækkelig godtgjort, at han ved en Begravelse paa Byens Kirkegaard den 23de Mai b. A. under Ligprædiken har til det tilseendeværende Følge høit udtalt, at de ikke skulde troe, hvad Præsten sagde, at det var Løgn, og at det var Løgn hvert eneste Ord, han sagde, samt at Præsten var en Hykler, ved hvilket Forhold fra Tiltaltes Side Præsten saae sig nødsaget til at afbryde sin Tale og slutte Handlingen.

Det er endvidere paa samme Maade oplyst, at Tiltalte, da Præsten derefter var i Begreb med at forlade Kirkegaarden, er gaaet hen til ham og sagde til ham, at han var en Hykler og holdt Taler for Penge.

Tiltalte er født den 18de Mai 1829, og er, foruden flere Gange som Soldat at være straffet arbitrairt for Tjenesteforsøelser, anseet ved Krigsrettsdom af 13de Februar 1854 for Vold mod civile Personer med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Krigsrettsdom af 5te Januar 1855 for Forføelse mod den Agtelse, han skyldte sine Foresatte, med Degradation fra Corporal til Menig i 2 Maanedes.

For sit ovennævnte, her under Sagen omhandlede Forhold findes Tiltalte, der ikke sees ved bemeldte Leilighed at have været i nogen Tilregnelighed ubelukkende

Tilstand, ved den indankede, den 28de Juli d. A. affagte Dom retteligen anseet efter Straffelovens § 157 2det Led og § 101, men Straffen, der ved Dommen er sat til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, stjønnes efter samtlige joreliggende Omstændigheder at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil i saa Henseende være at stabsæse."

Nr. 206.

Advocat Henriksen

contra

Arrestanten **Carl Christian Jensen** (Defensor Brod),
der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die October 1874:
„Arrestanten Carl Christian Jensen bør straffes med Forbedrings-
huusarbejde i 8 Maaneder samt udrede denne Actions Omkost-
ninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne
Salomonsen og Winther med 8 Rd. til hver. At efterkommes
under Afbærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen
og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd.
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod
Arrestanten Carl Christian Jensen, som er født den 28de Juni 1845 og
ved Høiesterets Dom af 20de Februar forrige Aar anseet efter Straffelovens
§ 269, cfr. § 275, § 271 og § 54 samt tilbeets § 46, § 268 og § 253 cfr. § 251
med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder, for Tyveri og Bedrageri anlagte
Sag er det ved hans egen, af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilsaacelse beviist,
at han i Tidrummet fra Begyndelsen af sidstafvigte April Maaned indtil sin
Anholdelse i Anledning af denne Sag den 12te Juli derefter har i 2 Gange
frastjaalet Snektersvend Christian Frederik Møller en Deel tilsammen til

24 Rd. 2 Mk. vurdere de Klædningsstykker, som han tilvendte sig i et uakkaaset Klædefab i det Bærelse, som han og Vestjaalne beboede i Forening, samt uden de Vedkommendes Vidende og Villie pantsat en Deel tilsammen til 46 Rd. vurdere de Klædningsstykker, som han deels havde leiet deels laant af Strøddermestrene August Christian Sbrig og Peter Christensen samt af Stomagerjvnd Niels Frederik Jørgensen. Som Følge heraf vil han være at ansee efter Straffelovens § 228 og § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedere."

Fredagen den 13de November.

Nr. 18. Gaarbeier **Peder Hansen** (Advocat Revinsen),
contra

Procurator **Henrichsen** som Curator i afsbøde Gaarbeier
Jens Svendsens og efterlevende Enkes Bo (Højesteretsfags-
fører Revison),

betræffende Betaling af 5,600 Rd. m. v.

Hollands Nørre Herreds Rets Dom af 22de April 1873:
„Imod Udlevering i qvitteret Stand af de to af Indstævnte,
Gaarbeier Peder Hansen i lille Løitofte til afsbøde Gaarbeier
Jens Svendsen i Høismarke under 20de Juni 1867 og 15de
Marts 1869 udstedte Panteobligationer henholdsvis paa 5,000 Rd.
og 600 Rd. bør Indstævnte Peder Hansen betale Citanten, Pro-
curator Henrichsen in q. q. det paastævnte Beløb 5,600 Rd. med
Rente 4 pCt. fra 11te December 1868 til 28de Februar d. A.
og 5 pCt. fra sidstnævnte Dato, til Betaling skeer, og Sagens
Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 15 Dage efter
denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 26.

Den 18de December.

1874.

Anden ordinaire Sæssion.

Fredagen den 13de November.

Nr. 18. Gaarbeier Peder Hansen
contra

Procurator Henrichsen som Curator i afsøde Gaarbeier Jens Svendsens og efterlevende Enkes Bo (see forrige Nr.).

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste September 1873: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten bør Citanten, Gaarbeier Peder Hansen af lille Pøitofte betale stabsløst til Indstævnte, Procurator Henrichsen i Nakstov som Curator i afsøde Gaarbeier af Høismarke Jens Svendsens og efterlevende Enkes Bo. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærb efter Loven. Der forelægges Overretsfagsfører H. Jensen en Frist af 8 Dage fra Dato til at berigtige Stempelingen af det af ham den 23de Juni d. A. fremlagte Indlæg.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Citanten for Høiesteret har frasalbet den i den indankede Dom berørte Indfigelse, der var støttet paa, at Capitalerne først ere blevne optagne til Udbetaling i Juni Termin f. A., vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste, hvorved navnlig bemærkes, at de Høiesteret forelagte nye Dphsninger ikke findes at være tilstrækkelige til at tilstede

Citanten at aflægge Tjldingskeed i Henseende til nogen af de under Sagen omtvistede Poster og ei heller til, som subsidiairt paaftaaet for Høiesteret, at paalægge Jens Evidsens Enke juramentum ignorantiae. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Tji kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Gaarbeier Peder Hansen af Lille Løstoft, der ved Hollands Nørre Herredstings Dom af 22de April d. A. er kjendt pligtig til imod Ublevering i qvitteret Stand af 2 af ham til aftøde Gaarbeier Jens Evidsen i Høiemark under 20de Juni 1867 og 15de Marts 1869 udstedte Panteobligationer henholdsvis paa 5,000 Rd. og 600 Rd. at betale til Indskævnte, Procurator Henriksen i Raskov som Curator i bemeldte Jens Evidsens og efterlevende Enkes No 5,600 Rd. med Renter 4 pCt. fra 11te December 1868 til 28de Februar d. A. og 5 pCt. fra sidstnævnte Dato, til Betaling steer, samt Sagens Omkostninger skadesløst, paaanker under nærværende Sag denne Dom til Forandring derhen, at han skrifindes i Sagen som for tidlig anlagt, eller ialfald at han skrifindes, saafremt han med Eed tør bekræfte, at bemeldte Jens Evidsen før sin Død har givet ham det Løfte, at de ovenansførte 5,000 Rd., som Citanten skylder efter Obligationen af 20de Juni 1867, skulde staae fast i 10 Aar efter hans — Jens Evidsens — Død, uden at Capitalen kunde opsiges eller inddrives, uanset om Renterne af samme bleve betalte eller ikke. Indskævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse, hvorhos begge Parter gjensidigen have paaftaaet sig Appellens Omkostninger erstattede skadesløst af Bederparten. Citanten har erkjendt, at han er Doet den paaftævnte Gjæld skyldig, ligesom han heller Intet har havt at erindre imod, at Capitalerne efter Panteobligationernes Indhold strax og uden Opsigelse ere forfaldne til skadesløs Betaling, saafremt han udeblev med Renter udover den 18de i hver Terminsmaaned; men til Støtte for sin ovenansførte principale Paaftand har han anført, at Capitalerne endnu ikke vare forfaldne til Udbetaling, da Sagen den 28de Februar d. A. blev paalagt, idet han, foruden at han vil have betalt Renterne indtil Juni Termin f. A., for Overretten har gjort gjældende, at Capitalerne først ere bleve ham opsigte til Juni Termin d. A., i hvilken Henseende han her for Retten har fremlagt en den 26de October f. A. dateret Opsigelse fra Hollands Nørre Herreds Skifteret. Ligesom der imidlertid ikke

mod Indskævnets Protest kan tages Hensyn til udsævnte, først her for Retten fremkomne nye Anbringende og fremlagte nye Document, saaledes har Citanten ikke imod Indskævnets Benægtelse godtgjort, at han har betalt Renter af Obligationen af 1867 siden 11te Decbr. 1868 eller nogensinde Renter af Obligationen af 1869, og da han nu heller ikke har ført nogetstomhelst Beviis for sit ovenanførte Afserum betræffende afgangne Jens Evendens foregivne Løfte om de 5,000 Rdl's. Uke-Opsigelse, vil saaledes hverken hans principale eller subsidiaire Paastrand kunne gives Medhold, hvorimod den indskævnte Dom, imod hvis Resultat han isøvrigt Intet har havt at erindre, i det Hele vil være at stadfæste.

Citanten vil derhos efter Omstændighederne være at tilpligte at betale til Indskævnte Sagens Omkostninger for Overretten stadesløst.

Der vil være at forelægge Overretssagsfører H. Jensen en passende Frist til at berigtige Stempelingen af det af ham den 23de Juni d. A. fremlagte Indlæg, men isøvrigt findes ikke under Sagen begaaet nogen Stempel-overtræbelse her for Retten."

Nr. 201.

Advocat Klubien

contra

Arrestanten **Christian Ludvig Andreaesen** (Def. Bunken), der tiltales for Løsgængeri.

Frederiksbund Kjøbstads Politirets Dom af 20de August 1874: „Arrestanten, Snekkersvend Christian Ludvig Andreaesen af Kjøbenhavn bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de September 1874: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor her ved Retten, Procuratorerne Steinthal og Lehmann betaler Arrestanten, Snekkersvend Christian Ludvig Andreaesen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Klubien og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbante Doms Præmisser hedder det: „Under denne fra Frederikshund Kjøbstads Politiret hertil inbante Sag er det ved Arrestanten, Snektersvend Christian Ludvig Andreasens med hvad der igrigt foreligger stemmende Tilfaælde oplyst, at han har overtraadt et ham den 4de August afslede til Kjøbenhavns Politis Protocol over mistænkelige Personer givet Tilhold, der blandt Andet gik ud paa, at han under Trusel med Straf for Løsgængerii ikke uden foregaaende Anmeldelse ved denne Protocol maatte forlade Kjøbenhavns Jurisdiction for at tage Ophold andetsteds, idet han uden saadan Anmeldelse har bemeldte Dags Aften forladt Kjøbenhavn og begivet sig ud paa Landet, hvor han har drevet omkring, indtil han den 10de s. M. blev anholdt.

For det af Arrestanten, der er født den 28de August 1824 og oftere tilforn er straffet for Løsgængerii og Betteri, senest ifølge Ringsted Kjøbstads Politirets Dom af 31te Januar d. A. med 180 Dages Tvangsarbeide, saaledes ubviste Forhold maa det billiges, at han ved den inbante, den 20de s. M. afsagte Politiretsdom paany er anseet for Løsgængerii, og da den valgte Straf af 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød efter Omstændighederne findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil denne Dom i det Hele være at stadfæste.“

Mandagen den 16de November.

Nr. 211.

Etatsraad Bungen

contra

Arrestanten **Henrik Christian Hansen** (Defensor Klubien), der tiltales for Tyveri.

Kønne Kjøbstads Extrarets Dom af 17de October 1874: „Arrestanten Henrik Christian Hansen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Petersen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Ipsen 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Byttingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Klubien for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tilstaltes Arrestanten Henvil Christian Hansen for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tilstaltes egen Tilførelse, som stemmer med hvad der forøvrigt under Sagen er oplyst, følgende:

Efterat Arrestanten havde udstaaet en ham under 22de August d. N. af Kjøbenhavns Criminal- og Politiret idømt Straf, blev han af Kjøbenhavns Politii hjemsendt hertil Rønne, hvor han ankom Mandagen den 21de f. M. og tog Ophold hos sin Pleiemoder, Snebler Kjæmpes Enke. Det var imidlertid hans Hensigt at reise igjen for at søge Hvre, da han er Sømand, men da han manglede Midler til sin Udrukning og navnlig Kjøleklæder, besluttede han sig til at sætte sig i Besiddelse deraf paa en ulovlig Maade. Lørdagen den 26de September forlod han derfor sit Hjem om Aftenen Kl. 8 og brev omkring paa Byens Gader, indtil han Kl. godt 10 var kommen ned til Havnen. Da han der bemærkede Havnebøgterne staaende henne ved Havnebøgten i Samtale med en Mand, troede han at kunne undgaae deres Opmærksomhed og gik om bord paa en i Havnen liggende Sagt „Abelone“, der tilhører Skipper Hans Marcher, steg først ned i Folkelufafet, tændte en der hængende Lampe med Svovlsstikker, han havde med i Kommen, og satte sig her i Besiddelse af efternævnte Gjenstande, tilhørende Matros paa Sagten Ole Hansen Schou, 1 rødt Halstørklæde, vurderet til 32 f, 1 Sydvest 80 f, 1 blaa Dyffels Stortrøje 5 Rd. og et Par Støvler 4 Rd. Efter at have slukket Lampen forlod han Folkelufafet, lagde de der staaende Kostur paa Dækket og begav sig agter ud; her flog han en Rude ind paa Skylligthed, førte sin Haand ind igjennem den derved frembragte Åbning, Kjøb de Kroge tilbage, hvormed Skylligthedsvinduerne ere krogede fast paa Karmen, løste de Binduerne af og kros igjennem Åbningen ned i Kabytten. Ved at lede fandt han i en Væststige et Lys, som han tændte. Blandt endeeel Væststige, som laae i en i Kabytten henstaaende Fjerding, fandt han et Brækjern, hvormed han aabnede Chatollets Klap og Stuffen og udtog deraf og af de øvrige Gjenstande i Kabytten, hvad han meente at have Brug for, efterfølgende Gjenstande, 1 blaatærnet Overbyrne, vurderet til 10 Rd., 1 do. Hovedpude til 1 Rd. 48 f, 1 do. do. til 1 Rd. 48 f, 1 Par blaae Klædesbuysur til 1 Rd., 1 Par graae do. 48 f, 1 Par grønlandske Skindbuysur til 3 Rd., 1 gammel sort Vest til 16 f, 1 graa Udtrøje til 1 Rd. 64 f, 1

Par ulbne hvide Underbeenklæder til 1 Rd. 48 β , 1 Par do. do. til 1 Rd., 1 ulbne Skjorte til 1 Rd. 64 β , 1 gammel do. do. 64 β , 1 graat uldent Halsstøkkede til 64 β , 1 brunnt do. do. til 48 β , 1 Kaninskindhue til 2 Rd., 3 Par Strømper til 2 Rd., 3 Par Soller til 1 Rd., 1 Par Strømpefaster til 32 β , 2 Par Vanter til 1 Rd., 1 Sæk til 48 β , 1 Kniv til 20 β , 1 Almanak til 4 β , 1 Par Vanter til 16 β , 1 Hat uden Værbi, 1 Par gamle Væentklæder til 16 β , Alt tilhørende Skipper Hans Marcher.

Endvidere opbrød Arrestanten en i Rabytten hængende aflaaet Sparebøsse, hvis Indhold var bestemt til Skipperkassen, og udtog de deri værende 38 $\frac{1}{2}$ β . De i Rabytten sjaalne Koster stoppede han derefter i den sjaalne Sæk, sluktede Lyset, aabnede Rabytsdøren indvendig fra og gik op af Trappen paa Dæklet. Først han forlod Skibet, hvor han opholdt sig over en halv Time, stoppede han de Koster, som han havde sjaalet i Følkeslutafet, i Sækken, lukkede Rabytsdøren til og lagde Sklygthsvinduet paa sin Plads. Da han forlod Skibet, gik han ad Havnegade og langs med Søen til Nørrelaas, hvor han afleverede Sækken med Indhold til sin virkelige Moder under Høregivende af, at den indeholdt hans Kieklæder m. v., og skrev udenpaa Sækken H. K. H. med Rødkridt. Da han imidlertid Dagen efter bemærkede, at der fra Politiets Side anstillede Undersøgelse i Anledning af dette Tyveri, og han tillige frygtede for, at det ikke vilde lykkes ham at faae Sækken bragt ombord paa noget Skib, tog han den om Aftenen igjen fra sin Moders Huus og lagde den ved Kemner Hoffmanns Havgærde ved Søen, hvor den den næste Morgen blev funden og bragt i Rettens Børge.

Fremstillet for Politimesteren benægtede Arrestanten strax paa det Bestemte at have gjort sig skyldig i noget Ulovligt, men efter at være sat under Anholdelse afgav han en fuldstændig Tilstaelse.

De Besjaalne have faaet Kosterne tilbage med Undtagelse af forommeldte 33 $\frac{1}{2}$ β og have frataget Krav paa Erstatning.

For ovenfremstillede Forhold vil Arrestanten, der er født den 12te September 1855 og ved Københavns Criminal- og Politirets Domme af 24de Februar og 22de August 1874 er anseet med Straf for Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i henholdsvis 3 Gange 5 Dage og 4 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter Straffelovens § 231 2det Led, og findes Straffen under Hensyn til Sagens samtlige Omstændigheder at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedr."

Nr. 195.

Etsraad Buntzen

contra

Carl Johan Gottfred Zachariae (Defensor Le-insen),
der tiltales for ulovligt Brændeviinsalg og ulovlig Brændeviins-
udfjæknning.

Arz og Skippinge Herreders Politirets Dom af 20de Juni 1874: „Tiltalte, Detaillist Carl Johan Gottfred Zachariæ af Svebølle bør til Holbæk Amtsfattigkassæ erlægge en Bøde paa 100 Rb. Saa bør og hans Beholdning af Brændeviin confisceres og Tiltalte have sin Ret til Brændeviinsalg forbrudt. Endelig bør Tiltalte udrede nærværende Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Sotemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 4de September 1874: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne J. Meyer og Bloch for Overretten betaler Tiltalte Carl Johan Gottfred Zachariæ 5 Rb. til hver. Den idømte Mulct at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Afsærb efter Loven.“

Høiesteret's Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Levinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Carl Johan Gottfred Zachariæ, hvem der under 23de December 1867 er medbeelt Næringsbeviis paa Detailhandel i Svebølle og den 31te December 1870 Næringsbeviis paa Brændeviinshandel sammesteds, sigtes under nærværende, fra Arz og Skippinge Herreders Politiret hertil indankede Sag for ulovlig Brændeviinsalg og ulovlig Brændeviinsubstjæntning, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dplyfte er det ogsaa beviist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i disse Forseelser, idet han deels har forhandlet Brændeviin i mindre Maal end $\frac{1}{4}$ Pot, cfr. Lov af 2den Juli 1870 indeholbende nogle nærmere Bestemmelser angaaende Brændeviinshandel § 1, deels ofte har tilstebet, at Brændeviin, som kjøbtes hos ham paa medbragte Flasker, fortæredes i hans Boutik, hvortil Tiltalte undertiden selv leverede Glas, deels endelig ved en enkelt Leilighed har udstjæntet 3 à 4 Snaps Brændeviin, der forud var betalt.

Tiltalte, der er født i Aaret 1835, har i Genhold til Amtsresolution af 13de Juli 1869 erlagt 10 Rd. i Mulct for uberettiget Brændeviinshandel og i Genhold til Amtsresolution af 12te November s. A. 25 Rd. i Mulct for samme Forseelse og Beværtning med bairersk *Sl* for Betaling og er for at have beværtet for Betaling i sit Huus med Brændeviin, Gammelviin, Punschextract, bairersk *Sl*, Limonade og Hvedebrød ved nærværende Rets Dom af 6te September 1872 anseet som for tredie Gang begaaet ulovligt Brændeviinsalg og som for tredie Gang begaaet ulovlig Beværtning efter Lov af 29de December 1857 § 78 cfr. § 77 og § 75 med en Mulct af 60 Rd. For det Tiltalte under nærværende Sag oversjære Forhold vil han nu for 4de Gang begaaet ulovligt Salg og 2den Gang begaaet ulovlig Udfjænkning af Brændeviin være at anse efter Næringslovens §§ 77 og 78, og findes den af ham forskyldte Straf ved den indlaufede Dom påseende bestemt til en Holbet Amtsfattigkasse tillagt Bøde af 100 Rd., ligesom det maa billiges, at hans Beholdning af Brændeviin er confiskeret, og at han er dømt til at have sin Ret til Brændeviinsalg forbrudt, da han nu anden Gang er funden skyldig i uberettiget Udfjænkning af Brændeviin, cfr. § 78. Da Tiltalte ved Politiretssdommen derhos rettelig er paalagt Sagens Omkostninger, vil Dommen i det Hele være at stadfæste."

Nr. 194.

Advocat Levinfen

contra

Arrestanten **Rasmus Jensen** (Defensor Klubien),

der tiltales for Meeneed.

Salling Herreds Extrarets Dom af 18de Juli 1874: „De Tiltalte, Arrestanten, Tjenestekarl Rasmus Jensen, Huusmand Rasmus Andersen og Tjenestekarl Søren Peder Hansen, Alle af Bøghden bør hensættes, Førstnævnte til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, de 2de Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør de og at udrede alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hoffmeyer 6 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne Groth Petersen i Faaborg og Schandorff i Svendborg 5 Rd. til hver samt Diæter til Sidstnævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse, saaledes at Arrestanten Rasmus Jensen vil have at udrede fornævnte Omkostninger med det halve Beløb og Rasmus Andersen og Søren Peder Hansen hver med en Fjerdedeel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de September 1874: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Westrup og Suel betaler Arrestanten Rasmus Jensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Dplysninger om Tiltaltes mentale Tilstand ikke i denne Henseende kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Ved egen, med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er Arrestanten Rasmus Jensen, som under nærværende, fra Selling Herreds Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik 2 Medtaltale, for hvis Vedkommende Dommen ikke er appelleret, actioneres for Meeneed, overbevist at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse.

Da han nemlig den 21de Marts d. A. blev ført som Vidne under en mod Medtaltale, Ejendomsforvalter Søren Hansen for Sagtovertrædelse anlagt privat Politisag, har han skjønt lovlig forberedt forklaret og med Tved bekræftet, at det ikke var ham bekjendt, at Søren Hansen den 10de Mai f. A. om Aftenen forsynet med Bøse havde begivet sig ud paa Bøydens Marker og der blev seet af Sæger Bang, hvem det dog ikke lykkedes at anholde Hansen, der undløb; men under den criminelle Undersøgelse har han vedgaaet, at han mod bedre Vidende har afgivet denne Forklaring, som er usandskærlig, idet Hansen, med hvem han tjente sammen, da han om Aftenen den 10de Mai f. A. kom hjem, fortalte Arrestanten, at Stykten Bang havde været efter ham. Arrestanten har vedblivende paaftaaet, at han af egen Drift har afgivet denne urigtige Forklaring uden dertil at være forledet af Nogen, alene fordi han troede, at han, naar han gav et benægtende Svar, derved vilde kunne undgaae al videre Uleilighed og Ubehagelighed.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er sødt i Aaret 1824 og ikke findes tidligere straffet, og om hvis mentale Tilstand Intet foreligger, som kan faae Indskyldelse paa hans Straffskyld, ved Underrettsdommen er anseet

efter Straffelovens § 145, og da den valgte Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbejde findes passende, og Dommens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger ligeledes bifaltes, vil denne, forsaavidt den er paaanført, være at stadfæste."

Nr. 217.

Advocat Henrichsen
contra

Jørgen Abrahamsen (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kjerteminde Kjøbstads Extrarets Dom af 8de Juli 1874: „Tiltalte Jørgen Abrahamsen, Aftægtsmand i Bregnerør bør til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar at hensesættes og at udrede samtlige af Actionen lovligt flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator J. J. Hansen 6 Rd. og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Borch 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de September 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til 8 Maaneber. I Salair til Procuratorerne ved Overretten Lassen og Seidelin betaler Tiltalte, Aftægtsmand Jørgen Abrahamsen af Bregnerør 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I nærværende, imod Tiltalte, Aftægtsmand Jørgen Abrahamsen af Bregnerør for Tyverianlagte og fra Kjerteminde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er det ved egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilnaaelse bevist, at Tiltalte — der er født den 18de December 1811 og tidligere, foruden i 1845 at være straffet for ulovlig Omgang med Hittegods, har været anseet ifølge fornævnte

Kjøbstads Extrarets Dom af 31te Mai 1867 for Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og isølge Bjerge Asum Herredets Extrarets Dom af 8de Juni 1872 for samme Forbrydelse anden Gang begaaet med Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 60 Dage — paany har gjort sig skyldig i Tyveri ved den 5te Juni d. A. at have stjaalet en Aftægtsmand i Kjerlinge Niels Nielsen tilhørende og i Kjøbmand i Kjersteminde Nordens Butik henstaaende Hantekurv af Værbi 40 fl , og hvori var Brød og Brændeviin tilfammen af Værbi 38 fl .

Forfaabidt Bestjaalne ikke har faaet Kosterne, hvoraf Tiltalte havde spist og drukket noget, tilbage, er han bleven skyldsigjort af Tiltalte.

Da Overretten er enig med Underdommeren deri, at Tiltaltes Hænsling efter samtlige Omstændigheder ikke kan henses under Straffelovens § 235, bifaltes det, at han ved Underretsdommen er ansæet efter bemeldte Lovs § 231, og skjønes Straffen at kunne bestemmes til 8 Maaneders Forbedringshussarbejde. Med den deraf følgende Væbring vil bemeldte Dom, ved hvilken Straffen er fastsat til 1 Aars lige Arbejde, men hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilsendte Salairer, billiges, være at stadfæste."

Tirsdagen den 17de November.

Nr. 208.

Advocat Nellemann

contra

Arrestanten **Morten Christian Hansen** (Def. Henriksen), der tiltales for Tyveri, ulovlig Omgang med Hiltogods og Løsgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die October 1874: „Arrestanten Morten Christian Hansen bør straffes med Forbedringshussarbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Seidelin og Rothe med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsjærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hebbet det: „Arrestanten Morten Christian Hansen, der er født den 15de April 1852 og senest ved Højesterets Dom af 27de Januar forrige Aar anset efter Straffelovens § 230 1ste Led med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, er under nærværende, mod ham for Tyveri, ulovlig Omgang med Hittogods og Løsgængerer anlagte Sag ved egen, med det isvrigt Oplyste stemmende Tilfælle overbevist at have i sidstafvige Sommer i 8 forskellige Gange sjaalet en Frakke, hvori et Lomme-tørklæde, et Cigarsouteral og en Nøgle, samt et Uhr, hvilke tilsammen til 11 Rigsdaler vurderede Ting tilhørte Kærtmagerlærling Carl Hallstrøm, nogle Klædningsstykker i det Hele af Værdi 3 Rd. 2 Mk. og et Skriin eller en Kasse, vurderet til 1 Mk. 8 ß med deri liggende 1 Rigsdaler i Penge, hvilke Gjenstande tilhørte deels Arbeidsmand Christen Jensen deels Arbeidsmand Peter Hansen, en Deel Klæder, ialt ansatte til en Værdi af 1 Rd. 2 Mk. og en Rd. i Penge samt et til 3 Mk. vurderet Par Beenklæder, Alt beroende i to i hans bopælende Logis hos Ane Dorthea Peterfen staaende, aflaaede Kuffert eller Kasser, som hun havde i Forvaring for to tidligere hos hende boende Personer, hvem det Ommeldte tilhørte hver med en Deel, et til 4 Rd. vurderet, Conditør-lærling Emil Luudegaard tilhørende Par Sko, et Kudsft Andreas Petersen tilhørende Uhr af Værdi 8 Rd, to tilsammen til en Værdi af 19 Rd. ansatte Stortrøier, som tilhørte Tjenestekarl Lars Andersen, og en Louise Augusta Andersen tilhørende, til 1 Rd. vurderet Chemise.

Af disse Tyverier udjørte Arrestanten Tyverierne fra Kærtmagerlærling Hallstrøm, Arbeidsmændene Christen Jensen og Peter Hansen og fra Louise Augusta Andersen ved i Eiendommene Nr. 64 og 61 paa Vesterbrogade og Nr 4 i Victorlagade i den Hensigt at begaae Tyveri om Dagen at staffe sig Afgang til Gjærningsstederne, der i de to førstnævnte Eiendomme vare Ovisværelser og i den sidstnævnte et Værelse i Stueetagen, ved Hjælp af falske Nøgler, hvormed han aabuede Værelsernes aflaaede Døre, og det sidstommeldte af disse Tyverier tillige ved at aabue en aflukket Skuffe i en Commode med en Nøgle, som han fandt i Værelset, og Tyveriet fra Tjenestekarl Lars Andersen i Vestjaalnes Kammer, et Ovisværelse i Eiendommen Nr. 16 ved Stranden, efter først forgjæves at have forsøgt paa at aabue Værelsets aflaaede Dør med falsk Nøgle og ved at bore Huller i Døren med et Bribbor, paa den Maade, at han, benyttende en medbragt Mejsel stød Niglen i Dørens Laas saaledes tilbage, at Døren gik op.

Af de øvrige Tyverier gennemførte Arrestanten Tyveriet fra Kudsft Andreas Petersen paa den Maade, at han aabuede den aflaaede Port paa en Eiendommen Nr. 43 i Slotsholmsgade værende Stald ved udvendigfra at stikke en Arm gennem et ved Siden af Porten anbragt Bindue, hvis Luffe, en Hvirvel ikke var paasat, og derpaa at oplukke Portens Laas med den indvendig i Laasen siddende Nøgle, hvorefter han gik ind i Vestjaalnes i Stalden liggende aflaaede Kammer, hvor Uhret hang, og de 3 andre Tyverier paa Steder, hvortil Afdgangen stod ham aaben, Tyverierne hos Ane Dorthea

Peteresen ved at opbryde den ene Kuffert eller Kasse og at gjøre et Hul i Bunden paa den anden.

Paa samme Maade som ovennævnt er Arrestanten derhos overbevist at have undladt at oplyse og tilegnet sig 3 ialt til 4 Mk. 8 p. vurderede Nøgler, som han i Juni Maaned dette Aar samlede vil have fundet paa en Gade, samt at have overtraadt et ham til Protocolen over mistænkelige Personer under sæbbaanlig Straffetruffel den 1ste Juli 1873 givet og under 6te October samme Aar modificeret Tilhold deels ved ikke, da han i sidstnævnte Maaned forlod Kjøbenhavn og reiste til Tybtskland, derom at gjøre nogen Anmeldelse til den omhandlede Protocol, deels ved ikke efter hans Tilbagekomst hertil Staden i Marts eller April dette Aar at have meldt sig til Protocolen for, som ham paalagt i Tilholdet, at give Oplysning om, at han eruærede sig paa lovlig Maade.

I Medfør af det Foransførte vil Arrestanten nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 231 1de og 2det Led jfr. § 229 Nr. 4 og efter sammes § 247 samt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Vetsleri, og findes Straffen under Et at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar.“

Nr. 144.

Advocat Heinrichsen
contra

Kaufst Sørensen med Tilnavn **Bæk** (Defensor Nellesmann),
der tiltales for Tyveri.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 3die Marts 1874:
„Tiltalte Kaufst Sørensen Bæk af Nørre Felding bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Braff 6 Rd. og til Defensor, Kammerraad Nejsbergh 5 Rd. At efterkommes under Afmærk efter Loven.“

Viborg Landsoverretts Dom af 22de Juni 1874: „Tiltalte Kaufst Sørensen med Tilnavn Bæk bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 4 Rd., til Defensor sammesteds 3 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Fasting 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Kellermann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Laust Sørensen med Tilnavn Væl for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 20de Januar d. A. om Aftenen paa et Bærtshuus i Holslebros har tilvendt sig en til 5 Rd. 3 Mk. vurderet Palle Tvist, der tilhørte Smed Johannes Nielsen Tolstrup af Skindberg Mark og af denne var lagt paa Enden af Vordet tæt indenfor Døren. Strax efterat Tiltalte havde sat sig i Besiddelse af Pallen, gif han bort med samme, men blev umiddelbart derefter anholdt, og Besjaaerne, der har erholdt Tvisten udliveret, har ikke gjort Forbring paa Erstatning. Det maa isørigt antages, at Tiltalte ved den paagjældende Leilighed har været noget beruset, men dog ikke i en Grad, der kunde ubeslutte Tilregnelighed, og forsaavidt han i en for Overretten fremlagt Skrivelse har villet gjøre gjældende, at han ikkun ved en Feiltagelse var kommen i Besiddelse af Pallen, er der efter Sagens Oplysninger i det Hele ingen Foie til hertil at tage noget Hensyn.

For bemeldte sit Forhold vil Tiltalte, der er søbt i Aaret 1835 og tidligere har været anseet ifølge Holslebro Kjøbstads Extrarets Dom af 28de Juli 1868 efter Straffelovens § 228 for Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage samt ved Overrettens Dom af 11te September 1871 for Overtrædelse af Straffelovens § 101 med simpelt Fængsel i 2 Dage, være at ansee efter Straffelovens § 230, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage.“

Nr. 215.

Advocat Henrichsen

contra

Arrestanten **Christian Caspar Emilus Hansen**

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de October 1874:

„Arrestanten Christian Caspar Emilius Hansen bør straffes med Tugthuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ronge og Christensen med 6 Rigsdaler til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staae. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Hindenburg for Høiesteret betales Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Christian Caspar Emilius Hansen, der er født den 4de Januar 1835 og senest ved denne Rets Dom af 10de Juni forrige Aar anseet efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, er under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilslaaelse overbevist at have sidskavigt 6te September i Bærelser, hvortil Afdgangen lod ham aaben, stjaalet 2 Frakker, af hvilke den ene, som tilhørte Cand. theol. Casper Henrik Stibolt, er vurderet til 4 Rb., og den anden, tilhørende Cand. phil. Hans Christian Sørensen er ansat til en Værdi af 1 Rb. 3 Mt.

Som Følge heraf vil Arrestanten blive at dømme efter fornævnte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Tugthuusarbejde i 2 Aar.“

Nr. 207.

Advocat Hindenburg
contra

Christen Jensen (Defensor Nellemann),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Slagelse Rådsheds Extrarets Dom af 6te Juli 1874: „Tiltalte, Fiskehandler Christen Jensen af Slagelse bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage samt tilsvare de af nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til

Aktor, Procurator Drechsel 4 Rb. og til Defensor, Procurator Reichmann 3 Rb. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den October 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage, og bør Tiltalte, Fiskehandler Christen Jensen udrede 2 Rb. i Erstatning til Værtshusholder Rasmus Jørgensen. 3 Salair til Procuratorerne Schack og Westrup for Overretten betaler Tiltalte 5 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Kellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

(Den indankede Doms Præmisjer sølge i næste Nr.)

Rettelser:

Side 370 Linie 2 f. n.: „ved“ læs: „end“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedsiede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaer ugentlig 1 à 2 Aft. — Prisen er 6 Rb. og for Udenbys, der sølge Bladet med Posten, 6 Rb. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæber og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalke Boghandel (K. Høgel).
Jørlis & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 27.

Den 24de December.

1874.

Anden ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 17de November.

Nr. 207.

Advocat Hindenburg

contra

Christen Jensen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmissær hedder det: „Under nærværende, fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Fiskehandler Christen Jensen actioneret for volbeligt Dverfsald, og er det ogsaa ved egen Tilslaaelse og det isovrigt Dplyste beviist, at Tiltalte den 13de Mai d. A. med en Stol har tilføiet Værtshusholder Rasmus Jørgensen et Slag i Hovedet, hvorved der isølge en under Sagen fremlagt Lægeattest af samme Dag blev bragtes ham et blødende Saar tværs over Panden, lidt over det høire Øie og gaaende gjennem Huden i en Længde af omtrent $\frac{2}{3}$ Tomme. Saaret heledes hurtigt uden at efterlade vanjirende Ar. Tiltaltes Angivende om ved den omhandlede Leilighed at være angreben med Vold af Rasmus Jørgensen og Kone, forinden han slog hiin, saa at han befandt sig i Nødværge, er ikke blot ubestyrket, men i ligefrem Strid med de under Sagen afgivne Vidneforklaringer.

Tiltalte, der er født i Aaret 1830, er forhen anseet ved Slagelse Kjøbstads Politirets Dom af 4de Juni 1870 under en privat Sag efter Strfls. § 200 og § 217 med en Bøde af 5 Rd., ved Høiesteretsdom af 8de December 1870 efter bemeldte Lovs § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 18de December 1870 efter bemeldte Lovs §§ 98, 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. For det under nærværende Sag omhandlede Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anseet efter Strfls. § 203, og findes Straffen at

XVIII. Hærgang.

maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Dommen, der har fastsat Straffen til samme Fængsel i 5 Dage, men rigtigt paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, være at modificere, hvorhos Tiltalte vil have at udrede 2 Rbd. til Børsthuusholder Rasmus Jørgensen i Erstatning for Helbredelsesudgifter."

Nr. 214.

Advocat Hindenburg
contra

Christen Pedersen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Bregentved Giesfeldt Birks Extrarets Dom af 1ste Juli 1874: „Tiltalte, Indsidder Christen Pedersen af Hasle Communehuus bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; i Erstatning til Lehnsefidderen af Grevstabet Bregentved bør han betale 1 Rbd.; saa bør han og betale alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Larsen 5 Rbd. og til Defensor, Procurator Thomsen 4 Rbd. og Diæter til de Samme efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at fuldbyrdes under Afærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 18de September 1874: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Hecksher og M. Møller for Overretten betaler Tiltalte, Indsidder Christen Pedersen af Hasle Communehuus 5 Rbd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Bregentved Gisselsfeld Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Indsidder Christen Pedersen af Hasle Communehuus er actio- neret for Tyveri, er det ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste beviist, at Tiltalte en Dag i December f. A., da han var i den under Grebskabet Bregent- ved hørende Frerølev Møllestov for at ophugge noget Støbbrænde, som han havde faaet Lov til at rydde, har affaaget et paa Roden staaende Afstræ af ca. 5 Alens Længde og 4—6 Tommers Tykkelse, der er vurderet til 1 Rd., og bortført det samt anvendt det til deraf at forkørbige Drestaster. Da Tiltalte var i Begreb med at bære Træet bort, blev han antruffen af en Jæger ved Grebskabet, der, efterat Tiltalte havde tilstaaet at have uberettiget tilvendt sig Afstræet, forsbød ham at tage mere Støbbrænde i Stoven, og som tillige udtrykkelig vil have forbudt Tiltalte at gaat bort med Afstræet, hvilket sidste Forbud Tiltalte dog ikke vil have hørt.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1831, og som ved nærværende Rets Dom af 17de Mai 1862 er anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvilken Dom imidlertid i Henhold til Straffelovens § 61 sidste Stykke ikke faaer Strations- virkning, ved den indankede Dom retteligen anseet efter Straffelovens § 228 cfr. § 234 og § 57, ligesom Straffen passende findes bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Da Dommens Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste.“

Onsdagen den 18de November.

Nr. 205.

Advocat Brod

contra

Arrestanten **Anders Pedersen** og **Anders Christian Nielsen Badmand** (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri eller ulovlig Omgang med Pittegods.

Han Herrebernes Extrarets Dom af 6te August 1874: „Arrestanten Anders Christian Nielsen Badmand bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Anders Pedersen bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, og Til- talte Maren Kirstine Eriksen bør straffes med 8 Dages simpelt Fængsel. 3 Erstatning til Gjørtler Sørensen i Gjøttrup udreder Anders Pedersen 14 Rd. Enhver af Arrestanterne udreder der- hos hver for sit Vedkommende de med Anhøldelsen og Arresten

forbundne Omkostninger, og af de isvrigt af Sagen lobligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Kammerraad Lytke og Defensor, Procurator Mønsted 10 Rd. til hver, udreder Anders Christian Nielsen Badmand $\frac{2}{5}$, og de øvrige $\frac{3}{5}$ udredes in solidum af Anders Pedersen og Maren Kirstine Eriksen saaledes, at Førstnævnte tilsvares $\frac{2}{5}$ og Sidstnævnte $\frac{1}{5}$. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage fra Dommens loblige Forfyndelse og denne isvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 21de September 1874: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at den Gjortler Sørensen tilkjendte Erstatning bortfalder. Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Fasting og Saaacsen 10 Rd. til hver betale de Tiltalte hver med det Halve. Det Ibømte at efterkommes under Udsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den stete Indstævning for Anders Pedersens Vedkommende foreligger Høiesteret til Paaafjendelse, og i Henshold til de i den indankede Dom deels under denne Deel af Sagen deels med Hensyn til den Medtaltale Anders Christian Nielsen Badmand anførte Grunde vil Dommen være at stabsæfte, dog at Straffetiden for Anders Pedersen findes at burde bestemmes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Anders Pedersen bestemmes til 1 Aar. Advocaterne Brock og Klubbien tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte hver med det Halve.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Anders Pedersen og Anders Christian Nielsen Badmand sittaes under denne Sag, som i 1ste Instants tillige angik A. Pedersens Husku, for hvis Vedkommende den dog ikke er appelleret, for Tyveri eller ulovlig Udgang med Hittegods.

Derimod er her under Sagen bragt tilfælde en Malmhane af c. 5 Lispunds Vægt, om hvilken Brænderieier P. Vestergaard, der ved Vidner har bevist sin Eiendomsret til den, har udsagt, at den havde henligget ved Døren til hans Brænderi, og at den, hvad han edelig har bekræftet, er ham frakommen mod hans Vidende og Villie, og med Hensyn til hvilken Tiltaltes Hustru har forklaret, at hun en Dag i Marts eller April d. A. af Tiltalte — som tidligere havde fortalt hende, at han vidste, hvor der var en Malmhane, ibet han, da hun bestemt raadede fra at tilvende sig den, fordi det let kunde blive opdaget, bemærkede, at det nok kunde forblive skjult, og som derefter en anden Gang havde sagt hende, at han havde noget Malm, men ikke, hvor han havde det — blev opfordret til at følge ham, da han vilde sælge det til Gjørtleren i Gjøtrup, og at hun ved at efterkomme denne Anmodning saae, at han i en Kende ved Gaarden Petersbøl opgravede Hanen, som han derpaa, efterat den var nebsagt i den ene af nogle Riiskurve, som han førte med sig paa en Trillebør for at affætte dem, førte til Gjøtrup, samt at han siden meddeelte hende, der havde forladt ham for at aflevere 2 bestilte Kurve til en Gaardmand i Byen, at han havde saet 14 Rd. for Hanen. I Overensstemmelse hermed har bemeldte Gjørtler og dennes Hustru edelig udsagt, at Førstnævnte ved nybemeldte Leilighed afsjøbte Tiltalte Hanen, som han foregav at skulle sælge for sin Svoger, for 14 Rd., som Gjørtlerens Hustru laante hos 2 Naboer, og begge disse have hver for sit Bekomvende afgivet hermed stemmende Forklaringer, idet den ene har tilføjet, at Tiltaltes [Gjørtlerens] Hustru, da hun den ommeldte Dag laante 2 Rd. af ham, yttrede, at Tiltalte skulde have dem for leveret Metal, og den anden, at hun om 12 Rd., som hun fik af dette Vidne, sagde, at de skulde betales til en Mand fra Havet, der havde leveret noget Messing til hendes Mand; hvorhos endelig et Vidne har forklaret, at det en Dag, medens det var beskæftiget med Grøstarbejde hos bemeldte Gjørtler, saae Tiltalte komme kjørende til denne med en Trillebør, hvorpaa der stod en Riiskurv, men paa hvilken man efter den Maade, hvorpaa Tiltalte førte, udbødvendig maatte antage, at der var noget Tungt, samt at Vidnet senere hørte Gjørtlerens Kone tale om, at hun maatte laane Penge, som Tiltalte skulde have, og at det ogsaa veed, at hun hos de nævnte Naboer fik 14 Rd. tillaans i dette Tiemeed. Da det herefter findes tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, hvad han stadig har benægtet, har været i Besiddelse af den ommeldte Malmhane, og saaledes Betingelserne for Anvendelsen af Danstevns 6—17—10 og 11 jfr. Forordningen af 8de September 1841 § 6 ere tilfælde, vil han være at dømmes for sit heromhandlede Forhold, efter Omstændighederne dog kun som Hæler, og han, der inaa antages at være født i Aaret 1839, og sem ved Kongs Rigsråds Etrarets Dom af 13de Juni 1867 har været anset efter Ensl. § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Høllm Hindsted Herreders Etrarets Dom af 24de Marts 1870 efter Strfl. §§ 229 og 247 med Forbedringsarbejde i 1 Aar og ved Hvetbo Herreders Etrarets Dom af 6te April 1872 efter samme Lovs § 230 1ste Led sammenholdt med § 241 med lige Straf, vil saaledes nu være at ansee efter Strfl. § 238 jfr. § 241 som for 4de Gang begaaet Hæleri med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til samme Art af Strafarbejde i 8 Maaneber.

Om Tilstalte Anders Christian Nielsen Badmand har ovennævnte Medtilstaltes Hustru udsagt, at hendes Mand Dagen, eiterat han som meldt havde modtaget 14 Rd. i Betaling for Malmhanen, heraf udbetalte 4 Rd. til Tilstalte Badmands Hustru, og at Tilstalte Badmand Dagen efter, at Anders Pedersen var arresteret under denne Sag, kom til hende og sagde, at hun ikke maatte omtale, at han havde været med til Tyveriet, da han saa ogsaa vilde blive arresteret, samt at han nogen Tid efter yttrede til hende, at hendes Mand jo godt kunde blive ved at sige, at han ikke havde taget Malmhanen, og sagde dette saaledes, at hun sandt sig foranlediget til at sige til ham, at saa havde han taget den, hvortil han Intet svarede, men lo paa en saadan Maade, at hun fik det Indtryk, at det virkelig forholdt sig saa, hvorfor hun er fuldkommen overbevist om, at de ommeldte 4 Rd. vare Betalingen for hans Deelagtighed i det paagældende Tyveri; og ligeledes har Tilstalte Badmands Hustru forklaret, at Anders Pedersen en Dag i April d. A. gav hende 4 Rd. til hendes Mand, idet han paa hendes Spørgsmaal om Grunden hertil svarede, at det ikke vedkom hende, hvilket Svar hun ogsaa senere paa Anledning modtog af sin Mand. Tilstalte har imidlertid nægtet at kunne erindre at have yttret sig til Medtilstaltes Hustru, som af hende forklaret, og derhos anbragt, at bemeldte 4 Rd., som han har erkjendt at have modtaget, vare Betaling for en Stortrøie, han havde solgt til Medtilstalte, og naaget dette foregivende efter de iøvrigt foreliggende Oplysninger er lidet antageligt, kan der dog, idet Tilstalte vedholdende har nægtet at have taget Deel i det omhandlede Tyveri, ikke ansees tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis imod ham.

Forsjaavidt Tilstalte endvidere er sigtet for at have sjaalet strandet og løst fra Havet inddrevet Gods, har han ved erkjendt at have været i Besiddelse af en Deel Tømmergenstande og Skibsjern og navnlig til Forskjellige at have afhændet 3 Jernstænger til en Værbi af c. 6 Rd. Stk., men han har derhos foregivet at have købt disse sidste af en Ukjendt og det Øvrige ved Strandsauktioner, og det er ikke oplyst, at nogen af de nævnte Gjenstande er ulovligt erhvervet af ham.

Et Bidne har endvidere edelig forklaret, at Tilstalte mellem sidste Juul og Kyndelmisse har solgt ham et Anker af c. 4 Pispunds Vægt, og Bidnets Hustru har ligeledes edelig forklaret, at hun ved samme Leilighed saae sin Mand staae med et Anker i sin Smedie, hvor hun ikke tidligere havde seet noget saadant, og at Tilstalte da var nærværende, hvorhos begge Bidner af Ankeret, hvoraf kun et Stykke er bragt tilstede, have givet en Beskrivelse, der passer til et, hvorom to andre Bidner edelig have udsagt, at de havde henlagt det i Havbassen ved Kollerup Strand, hvorfra det en Nat i sidste Winter forsvandt, ligesom ogsaa den af disse Bidner opgivne Eier til det sidstnævnte Anker har beediget, at dette er ham frakommet mod hans Vidende og Villie. Men hverken han eller de to nysemdte Bidner have bestemt kunnet gjenkende det tilstedebragte Stykke som henhørende til det af dem omskrevne Anker, og da Tilstalte har nægtet at have tilvendt sig et Anker paa ulovlig Maade, er der, naaget hans Forklaring iøvrigt har været i høi Grad vakkende, ei heller

under denne Deel af Sagen fremskaffet et til at bømme ham tilstrækkeligt Beviis.

Da det Samme endelig gjælder, forsaavidt Tiltalte er sigtet for i afvigte Eстераar at have bemægtiget sig en ovenmeldte Vestergaard tilhørende Bødder, som efter Eiererens Forklaring skal være seet at løbe omkring i Nærheden af Tiltaltets Bolig, maa det billiges, at denne Tiltalte ved Underretsdømmen er frifunden for Actors Tiltale, dog med Forpligtelse til at deeltage i Udrebelsen af Actionens Omkostninger.

Om Erstatning bliver Intet at paakjende, da der ikke under denne Sag vil kunne tilkjendes den ovennævnte Gjærtler nogen saadan, hvorfor den ham ved Underretsdømmen hos Tiltalte Petersen tillagte Erstatning maa bortfalde, og da Brænderieier Vestergaard, hvem den ommeldte Malmhane er udleveret, har frasjaldet Krav paa videre Erstatning med Hensyn til samme.

Med den nyseævnte Udbring vil saaledes bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger i 1ste Instants det for de Tiltalte A. Pedersens og Badmands Vedkommende findes at kunne have sit Forblivende, være at stadfæste, forsaavidt den er paaantet."

Mandagen den 23de November.

Nr. 226.

Advocat Klubien
contra

Arrestantinden **Anna Sophie Knudsen** (Def. Levinson),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te October 1874:
„Arrestantinden Anna Sophie Knudsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomonson og Naasløff med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Anna Sophie Knudsen, der har opgivet at være 38 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hendes Udseende, og som er forhen straffet ved Viborg Overrets Dom af 16de December 1867, Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 31te Mai 1870 og førstnævnte Rets Dom af 7de Juli forrige Aar efter Straffelovens § 268 og i Genhold til § 271, efter sammes §§ 251 og 256 jfr. § 62 og efter dens §§ 228 og 251 tildeels sammenholdt med § 46 med Fængsel paa Vaub og Brød i 6 Gange 5, 5 Gange 5 og 6 Gange 5 Dage, er under nærværende, mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen, af det isvrigt Dplysle bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have sidstavgitte 25de August paa det saakaldte Klubetov her i Staden sjaalet en til 1 Mk. vurderet Portemonnaie med deri værende Penge til Betsøb mindst 2 Rd. 4 Mk. 12 ß, hvilken Muurvoend Hansens Hustru Christiane Guldbbrandsen tilhørende Portemonnaie Arrestantinden for at tilegne sig samme med Subhold tog ud af Besjaaelses Komme.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu blive at dømmes efter Straffelovens § 230 1ste Led efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes.

Nr. 225.

Advocat Levinfen

contra

Peter Carl Ferdinand Winther (Defensor Kellemann),
der tiltales for Tyveri.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 7de September 1874: „Tiltalte, Drengen Peter Carl Ferdinand Winther bør straffes med 10 Slag Riis samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Møller 5 Rd. og til Defensor, Procurator Knog 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de October 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne S. Meyer og Laaksen betaler Tiltalte Peter Carl Ferdinand Winther 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Nellemann for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Helsingør Kjøbstads Extraret mod Tilstalte Peter Carl Ferdinand Winther for Tyveri anlagte Sag er det ved Tilstaltes egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at han en Dag i Slutningen af afvigte Juni Maaned, da han passerede Gaarbspladsen i Mad. Iversens Eiendom i Helsingør, hvor han havde Arbejde paa Loftet, har tilvendt sig en til 7 Mk. vurderet Malmortor, som stod i en Kurv i Gaarden. Allerede nogle Dage iforveien havde han besluttet at stjæle Morteren og derefter at sælge den til en Sjortler. Da han havde sat sig i Besiddelse af Morteren, tog han den op med sig paa Loftet for, naar han forlob dette, at føre den med sig, men paa Grund af Mad. Iversens Tilstedekomst maatte han skjule Morteren, som han henfattede under en paa Loftet staaende Seng, og da bemeldte Kone forblev tilfede hele Eiden, medens han udførte sit Arbejde, havde han ikke Leilighed til at medtage Morteren ved sin Vortgang fra Loftet, hvor den ogsaa senere fandtes paa det anførte Sted.

For dette Forhold findes Tilstalte, der er født den 23de October 1861 og ikke tilforn straffet, ved den indankede Underrettsdom retteligen anset efter Straffelovens § 233 cfr. § 29 med en Straf af 10 Slag Riis. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 213.

Advocat Brod

contra

Arrestantinden **Maren Kirstine Andersen** (Def. Levinsen), der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og Barmemord.

Lunde Skam Herredets Extrarets Dom af 24de August 1874: „Arrestantinden Maren Kirstine Andersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i fem Aar. Saa bør hun og at udrede alle af denne Action lodligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Cloos og til Defensor, Kammerassessor Seesperen med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de October 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Ronge og Auditeur Mundt for Overretten betaler Arrestantinden Maren Kirstine Andersen 8 Rd. til hver. Alt efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Levinson for Høiesteret betaler Tilstalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, fra Lunde Stam Herreders Extraret hertil indankede Sag tistales Arrestantinden Maren Kirstine Andersen for BARNESØFSEL i Dølgemaal og BARNEMORB.

Efter Arrestantindens egen, med det isvrigt Dplysle stemmende Tilfæaelse ere Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestantinden, der tidligere har født 2 uægte Børn, som endnu leve, efter hvad der maa antages, i October Maaned s. A. var bleven besvangret udenfor Egteffab af en Medtjener, besluttede hun, efter i April Maaned d. A. at have havt en Samtale med BARNEFADEREN, under hvilken denne efter Arrestantindens Forklaring, men hvis Rigtighed BARNEFADEREN isvrigt ikke har villet erkjende, skal have opfordret hende til at holde det Hele skjult, da han ellers vilde gjøre en Ulykke paa sig selv, med Tilspøiende, at han aldrig vilde see BARNET — hvilket hun vil have opfattet som en Opfordring til og Anmodning om at søde i Dølgemaal og dræbe BARNET — sig ogsaa til dette, og hun begav sig derfor den 29de Juni d. A., da hun mærkede, at Føbsfelen nærmede sig, ud i en Mark ved den Gaard, hvor hun tjente, hvilken Mark er bevoget med høi Rug; her satte hun sig ned i Bunden af en Ørøst paa Hug og søbte BARNET i denne sidbende Stilling, idet hun berhos lod sine Klæder henge ud over til alle Sider i den Tanke, at BARNET, som vel ikke græb, men som rørte sig mellem hendes Been, hvoraf hun mærkede, at det var levende, skulde qvæles, naar det faldt imod Jorden og blev liggende i hvad der gik fra hende, hvorfor hun ogsaa lod Esterbyrden, der gik fra hende omtrent $\frac{1}{2}$ Time efter Føbsfelen, falde paa BARNET, som hun ikke rørte ved eller tog frem, førend hun var overbevist om, at det var dødt, hvorefter hun skjulte det paa Gaarden til den næste Dag, da hun nedgravede det i en ved Gaarden

værende Skov, hvor Liget ogsaa efter hendes Paaviisning er fundet den 25de Juli d. A. i en stærkt forraabnet Tilstand.

Arrestantinden har vedholdende nægtet at have tilføiet Barnet nogen directe Bولد, hvad heller ikke er oplyst.

Det af Obducenterne afgivne Conclufum gaar ud paa:

- 1) at Barnet har været fuldbaaret og levedygtigt,
- 2) at det med den høieste Grad af Sandfynlighed kan antages, at det har aanded, altsaa levet efter Fødselen, og
- 3) at Døden rimeligviis er forarsaget ved Dvælning (maaskee derved, at Barnet lige efter Fødselen er kommet til at ligge med Ansigtet nedad).

At Obducenterne ikke have kunnet udtale sig bestemt om Hensyn til Post 2 og 3, maa antages grundet i, at Liget, da Obductionsforretningen foretoges den 26de Juli d. A., som alt bemærket, var i en stærkt forraabnet Tilstand, men isørigt indeholder Conclufum Intet, der taler mod Rigtigheden af Arrestantindens Tilstaaelse, der tværtimod i høi Grad bekræftes ved det afgivne Conclufum, hvorfor ogsaa Tilstaaelsen vil være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, og Arrestantinden maa derfor, som ogsaa i Underretsdommen antaget, anses tilstrækkelig overbevist at have gjort sig skyldig i Fødselmord efter en længere Tid før Fødselen fattet Beslutning.

Efter det Anførte maa det billiges, at Arrestantinden, der er født den 21de Juli 1840 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, hvorimod der er meddeelt hende fordeelagtige Vidnesbyrd om hendes tidligere Forhold navnlig ogsaa ligeoverfor hendes Børn, ligesom hun har følt megen Anger over Gjerningen, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 192 2det Led, hvorefter der ikke bliver Spørgsmaal om at idømme hende nogen særlig Straf for Børnefødsel i Dølgemaal, og da Straffen passende findes bestemt til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste."

Nr. 222.

Statsraad Bungen

contra

Arrestantinden **Johanne Jørgensen, Petersens** separerede Hustru (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de October 1874:
„Arrestantinden Johanne Jørgensen, Petersens separerede Hustru bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og

Defensor, Procuratorerne Maag og Rode med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom omhandlede Borttagelse af en Laaneseddel efter de derom fremkomne Oplysninger findes at maatte tilregnes Tiltalte som Tyveri, men isvrigt i Henhold til de i Dommen ansførte Grunde kjendes for Ret: Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Foraauidt Arrestantinden Johanne Jørgensen, Petersens separerede Hustru under nærværende, mod hende for Tyveri anlagte Sag er ved egen Tilstaaelse og det isvrigt i saa Henseende Oplyste overbevist at have i sidstafvigte Sommer hemmeligen uden Smedesvend Jørgensens separerede Hustru Wilhelmine Abilbe Werrings Vidende og Billie sat sig i Besiddelse af en denne tilhørende, til 2 Rd. vurderet Laaneseddel, vil hun under denne Sag ikke kunne drages til Ansvar, idet bemeldte hendes Forhold ikke kan blive at betragte som et under offentlig Paa-tale hørende Eiendomsindgreb som Følge af, at Arrestantindens Forklaring, at hun, da hun bemægtigede sig den omhandlede Laaneseddel, som hun strax efter vil have revet itu, alene gjorde det for at hævne sig paa Jørgensens separerede Hustru, efter det isvrigt herom Oplyste ikke findes at kunne forkastes.

Derimod er det ved Arrestantindens egen, af det isvrigt Oplyste beskrevne Tilstaaelse beviist, at hun har gjort sig skyldig i Tyveri ved ligeledes i sidstafvigte Sommer, medens hun tjente Thora Caroline Andrea Hallager, hemmeligen at have fravendt denne og tilegnet sig deels en til 3 Mk. vurderet Sag, som hun tog fra et Meubel i Vestjaaens for hende aaben staaende Leilighed, paa hvilket Meubel hun selv havde lagt den for, efter at have havt den tiltaans i nogle Dage, derved at tilbagelevere den, deels nogle tilfammen til 2 Rd. vurderede Photographier, som hun bemægtigede sig i et til Vestjaaens Bopæl hørende Episkeammer, medens hun var beskæftiget med at rømme dette Kammer, og da Arrestantinden, der er født den 27de Januar 1846, tidligere, foruden at være strøffet 2 Gange for Tyveri mellem hendes 15de og 18de Aar, er ved Sunds og Gudme Herretets Extrarets Dom af 21de August 1869 ansæet efter Straffelovens § 228 cfr. § 57 med Kængel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og ved Vedelsborg Birls Extrarets Dom af 24de October

1871 efter bemeldte Lovs § 230 cfr. § 57 og efter Loven af 3die Marts 1860 § 3 med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned, saa vil hun nu blive at dømmes efter forstævnte Lovs § 231 1ste Led efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Mandagen den 30te November.

Nr. 221.

Advocat Hindenburg

contra

Arrestanten Niels Jørgen Alfred Engersløv

(Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri og Forsøg paa Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de October 1874: „Arrestanten Niels Jørgen Alfred Engersløv bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lange og Seibelin med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afserb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Statsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Niels Jørgen Alfred Engersløv, der er født den 10de December 1841 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende, mod ham for Tyveri og Forsøg paa denne Forbyrdelse ondtogte Eog ved egen md det iøvrigt Dplvste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have i April Maaned d. A., medens han havde Bopæl i Bagstuen i Tiendenmen Nr. 32 i St. Peterstræde hos Arbeidsmand Hansens Enke Karen Hansen, irasjoaler denne 3 til ialt 3 Rd. 4 sk vurderede Assistenthuusfædler og Tjenestekarl Niels Peter Jensen i 2 forskellige Gange 4 Rd., den første Gang 3 Rd. og den anden Gang 1 Rd. samt at

have i den paafølgende Juni Maaned Njaalet 6¹/₂, § samt et Uhr, 2 Kjølesnederbøle og 2 Pommetsørkæber, hvilke ialt til 9 Rd. 1 Mk. 8 § vurdere Gjenstande saavelsom Pengebøbet tilhørte ovennævnte Arbeidsmand Hansens Enke, og forsøgt at stjæle hos sin paa Bdie Sal i Eiendommen Nr. 1 i Larsleistræde boende Faber, Liggører Niels Jørgen Engersløv. Af de 3 først omtalte Forbrydelse begik Arrestanten Tyveriet fra Arbeidsmand Hansens Enke paa en Tid, da han opholdt sig alene i hendes Værelse, idet han tilvendte sig Assistentbunnsedlerne i en aflaaet Dragliste, som han aabne med den til samme hørende, i Værelset beroende Nøgle, og Tyverierne fra Tjenestekar Niels Peter Jensen i det af dem begge i Forening benyttede Værelse, hvor han om Natten, medens sidstnævnte Bestjaalne sov, tog de 3 Rd. ud af en denne tilhørende Kasse, som han aabne ved Hjælp af Nøglen til samme Laas, efter at have ubtaget denne Nøgle af Bestjaalnes i hans Beenklæder liggende Portemonnaie, og den ene Nøgledaler ud af selve Portemonnaien. De to sidstomhandlede Forbrydelse udførte Arrestanten derimod indbrudsviis, Tyveriet fra Arbeidsmand Hansens Enke paa den Maade, at han, som dengang ikke længere boede hos hende, i det Niemed at bestjæle hende om Natten, den foregaaende Aften, medens Stedets Gadedør, som lukkedes Klokken mellem 10--11 om Aftenen, endnu stod aaben, sneg sig ind i Stedet, hvor han skjulte sig til om Natten Klokken omtrent 2, og derefter gjennem Døre, der vare uafslaaede, gik ind i hendes Leilighed, hvor hun og 2 af hendes Børn laae og sov, og tilvendte sig Kosterne, der hang eller laae paa forskellige Steber i Leilighedens Værelser, og det forsøgte Tyveri saaledes, at han, der nogle Dage, forinden dette Forsøg gjordes, havde sat sig i Besiddelse af en Nøgle, som han fandt siddende i den Dør, der fra Trappegangen førte ind til en hos Faberen boende Persons Værelse, i den Hensigt at benytte denne Nøgle til et Tyveri hos Faberen, lod sig om Natten af en Privatvægter lukke ind i Stedet, hvor Faberen boede, og efter saaledes at være kommen ind i dette først prøvede paa at aabne den til Faberens Deel af Leiligheden førende Dør med den ommeldte Nøgle og, da dette ikke lod sig gjøre, oplukkede med samme Nøgle Døren til den af Faberen udleiede Deel og begav sig ind i denne for derfra at gaae ind i Faberens Værelser og stjæle, hvilket imidlertid ikke lykkedes Arrestanten, fordi Faberens Veier vaagne og ved sin Indskriben foranledigede, at Arrestanten uden at have faaet Tid til at tilvende sig Noget blev anholdt af Politiet.

Som Følge af det Foransførte vil Arrestanten blive at dømme efter Straffelovens § 228 og efter sammes § 229 Nr. 4 jfr. tilbeets § 46, efter Omstændighederne til Forbringingsbunnsarbejde i 18 Maaneber."

Tirsdagen den 1ste December.

Nr. 174.

Advocat Klubien

contra

Christen Pallesen (Defensor Overretssagfører Almusfen),
der tiltales for falsk Forklaring for Retten samt for falsk An-
givelse og Klagemaal.

Silleborg Birkis Exrærets Dom af 2den Juni 1874: „Til-
talte Christen Pallesen af Rye bør straffes med 4 Gange 5 Dages
Fængsel paa Vand og Brød samt udrede alle af denne Sag
flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad,
Procurator Zielian 6 Rd. og til Defensor, Procurator Bjerre-
gaard 5 Rd. At efterkommes under Afmærk efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 27de Juli 1874: „Tiltalte
Christen Pallesen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i
1 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter
Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor
og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad
Neckelmann 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter
Loven.“

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, tilbeels efter den indankede Doms Af-
sigelse erhvervede Oplysninger tør det ikke med Sikkerhed an-
tages, at det er mod bedre Vidende, at Tiltalte i Skrivelse til
Narhuus Stiftamt af 28de Marts d. A. har angivet Peder
Sørensen for at have mishandlet sin Stiffader saaledes, at dennes
nogle Dage derefter indtrufne Død formodedes at være en Følge
deraf, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at der ikke blot har
gaaet et Rygte om saadan Mishandling, men at Peder Sørensen
desuden selv har erkjendt ikke længe før Stiffaderens Død at have
stødt saaledes til ham, at han faldt omkuld.

Derimod maa det i Henhold til den i Dommen derom inde-
holdte factiske Fremstilling, der i alt Væsentligt tiltrædes, og idet
der intet Hensyn vil kunne tages til, at Tiltalte efter Dommens
Affsigelse tilbeels har tilbagefaldt sin Tilstaaelse, antages, at han
har gjort sig skyldig i falsk Forklaring for Retten. For dette
Forhold vil han, da Straffelovens § 147 ikke findes at kunne

komme ham tilgode, være at ansee efter samme Lovs § 146, og Straffen vil efter denne § sammenholdt med § 23 kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

. Thi kendes for Ret:

Christen Pallesen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Klubien og Overretsagsfører Asmussen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

(Den indankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Doms Præmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb. og for Udenbøes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 s. om Aaret. — Subcriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (F. Høgel).
Kjøbenhavn & Wandrup's Bogtrykkeri.

Høiesteretsfidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 28.

Den 31te December.

1874.

Anden ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 1ste December.

Nr. 174.

Advocat Klubien

contra

Christen Pallesen. (see forrige Nr.).

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Indsidder Christen Pallesen for falsk Forklaring for Retten samt for falsk Angivelse og Klagemaal.

Efter Sagens Oplysninger var der, efterat Anders Jensen i Aye henimod Midten af Marts Maaned d. A. var afgaaet ved Døden, opstaaet et Rygte paa Steedet om, at han ikke var død en naturlig Død, om hvilket Rygtes Tilværelse Sognefogden gjorde Indberetning til Politimesteren, og da den af Districtsøgen efter Politimesterens Foranstaltning den 16de Marts foretagne Undersøgelse af Liget ikke bekræftede Rygtets Sandhed, paalagde Politimesteren Sognefogden at indberette, om Formodningen om A. Jensens Dødsmaade havde Andet at støtte sig til end Rygte, hvorefter Sognefogden under 20de s. M. blandt andre Personer, der skulde kunne afgive Forklaring om, at der kort før A. Jensens Død var blevet tilføiet ham BOLD af hans Stifføn Peder Sørensen, opgav Tilstaite, der navnlig skulde have udtalt sig i denne Retning for Sognefogden. Under 28de s. M. indgav Tilstaite imidlertid til Amtet et Andragende, hvori han, næst bl. A. at angive, at ovennævnte Peder Sørensen havde mishandlet sin Stiffader, saa at det formodedes, at dennes 5 Dage efter paafølgende Død var en Følge deraf, i denne Anledning begjærede retslig Undersøgelse indblebet, idet han derhos bemærkede, at de Anmeldelser, der vare gjorte til Steedets nærmeste Øvrighed, hidtil havde været uden

Birkning. Da Tiltalte derpaa den 31te Marts blev stillet for Forhør, forklarede han bl. A., at han omtrent for 3 Uger siden, da han stod udenfor det af ham saavelsom af Anders Jensen og Peder Sørensen beboede Hus, havde hørt Anders Jensen udstøde et Skrig, og at Peder Sørensen strax efter var kommen ud fra A. Jensens Leilighed, idet P. Sørensens Kone da sagde til denne, at det skulde han ikke have gjort; samme Dag gik A. Jensen tilfjængs og laa 5 à 6 Dage berester og stod ikke mere op, hvorhos han i den sidste Tid, han levede, i hvilken Tid Tiltalte oftere var hos ham, og navnlig ogsaa i Tiltaltes Paahør klagede over, at Sygdommen hidrørte fra, at P. Sørensen havde stukket ham i Siden med knyttet Næve, og da der den næstsidste Nat bragtes A. Jensen Noget at drikke fra P. Sørensen, stød A. Jensen det, efter at have smagt derpaa, fra sig, idet han sagde, at det var salt og efterlod en græselig Smag, men at Tiltalte dog ikke bestemt vilde sige, at det var Gift. Efterat Peder Sørensen imidlertid i samme Forhør havde forklaret, at han en af de sidste Dage, medens A. Jensen levede, havde ved en Feiltagelse rakt ham et Kruus Saltlage istedetfor Alkrukken, men strax, da den Syge sagde, at det var salt, havde opdaget sin Feiltagelse og bragt ham Al, erkjendte Tiltalte Rigtigheden heraf, og i et senere samme Dag optaget Forhør forklarede han endvidere, at han med Hensyn til den Mishandling, der skulde være overgaaet A. Jensen Søndagen, før han døde, vel troede at have hørt et Skrig fra Huset, men at han dog ikke vidste, hvorfra det kom, og ligeledes kun havde hørt et Rygte om, at P. Sørensens Kone skulde have sagt til denne, at det skulde han ikke have gjort, ligesom Tiltalte ei heller havde hørt A. Jensen i de sidste Dage af sit Liv udtale sig om, at Stifsonnen havde flaaet ham, eller selv erfare, hvorvidt A. Jensen havde ligget stadig tilfjængs siden den ommeldte Søndag — hvilket efter Sagens Oplysninger ikke har været Tilfældet, idet det navnlig er oplyst, at han den paafølgende Onsdag var paa Arbejde i Skoven — men at han alene havde hørt Saabant af et quindeligt Fattiglem, der passede A. Jensen i den sidste Tid, og hvis Upaalidelighed isøvrigt var Tiltalte bekjendt.

Under den nærmere Afhøring forklarede Tiltalte fremdeles, at han slet ikke havde befattet sig med de ommeldte Rygter før den 22de Marts, da han i Kroen havde et Sammenstød med P. Sørensen, der ved denne Leilighed efter Tiltaltes Formening havde søgt at gjøre ham latterlig i Fleres Paahør, hvorefter Tiltalte i den Hensigt at stabe P. Sørensen havde saadet det ommeldte Andragende til Amtet affattet hos en Sagsfører. Tiltalte har derhos erkjendt, at, forinden han afgav sin førstnævnte Forklaring i Retten, blev Eedsformaningstalen tydelig oplæst for ham, samt at han blev gjort opmærksom paa, at han skulde søres som Vidne, og af Dommeren indtrængende opfordret til kun at sige, hvad han selv havde hørt og seet, og ikke bryde sig om løse Rygter, men isøvrigt har han paastaet, at han, saafremt han var bleven opfordret til at beedige sin ommeldte Forklaring, ikke vilde have gjort det.

Efter hvad saaledes er anført, maa Tiltalte anses at have i den Hens-

figt at Stede ovennævnte Peder Sørensen angivet denne for Dyrigheden som skyldig i et volbeligt Forhold mod sin nævnte Stiffader, der efter Angivelserne formodedes at have medført dennes Død, og ligesom denne Sigtelse mod Peder Sørensen efter Sagens Oplysninger maa betragtes som aldeles ubesøjet, saaledes kan Tilstalte, hvem der ikke var Noget bekendt, der væsentlig kunde begrunde nogen Mistanke mod Peder Sørensen, ei heller anses at have troet paa Angivelserens Rigtighed.

For det ommeldte Forhold vil Tilstalte være at ansee efter Straffelovens § 225, hvorimod der i Henhold til Straffelovens § 147 ikke vil kunne idømmes ham noget Ansvar for at have afgivet den ovenommeldte urigtige Forklaring i det første Forhør den 31te Marts d. A. idet han, der dengang havde indfendt sin falske Angivelse til Amtet, havde Føie til at antage, at Sagen gjaldt ham selv, og Straffen for ham, der er sødt i Aaret 1810, og som med Undtagelse af, at han har været mulcteret deels for ulovlig Sagt deels for politistridigt og fredsforsyrrrende Forhold ved at affyre en Bøsse, ikke sees tilbligere at have været tilstalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i et Aar."

Nr. 227.

Advocat Levinfen

contra

Arrestanten **Jerome Vandermelba** (Defensor Klubien),
der tistales for Bedrageri.

St. Thomæ Politirets Dom af 9de Juli 1874: „Arrestanten Jerome Vandermelba bør hensættes til Tvangsarbejde i 144 Dage samt betale Sagens Omkostninger. Saa bør han og til A. Pereira betale i Erstatning Doll. 23. Den idømte Erstatning at udrede inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 27de August 1874: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factistiske Fremstilling maa det billiges, at Tilstalte for det ham overbeviste

bebragelige Forhold er anseet straffskyldig efter de i Dommen citerede Lovbestemmelser, og da den valgte Straf findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Sagens Omkostninger ligeledes bifalbes, kunne stadfæstes.

Med Hensyn til Dommens Udtalelse angaaende det af Politiaffsistent Petersen den 23de Juni d. A. affagte Arrestdecret bemærkes, at den ham meddeelte Constitution ikke findes blandt de Høiesteret forelagte Actstykker, og det ansees ufornødent at opholde Sagen efter nærmere Oplysninger om dette Punct.

Thi kjendes for Ret:

Rands overrettens Dom bør ved Magt at stande.
 3 Salarium til Advocaterne Levinus og Klubien
 for Høiesteret betaler Tilkalte 8 bestindiske
 Daler til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hebbes det: „Arrestanten Jerome Baubermelba, der under nærværende, fra St. Thomæ Politiret saavel efter Arrestantens Begjæring som fra det Offentliges Side indankede Sag sigtes for Bedrageri, har, efterat der fra Adolph Pereira den 9de Juni d. A. var gjort Anmeldelse til Politiet om, at Arrestanten, da det franske Dampskib sidst havde været i St. Thomæ Havn, havde under Foregivende af, at nogle Passagerer ombord i Damperen ønskede Cigarer, erholdt udleveret fra ham Cigarer til en Værdi af Doll. 28, som han hverken betalte eller tilbageleverede, vedgaaet baade, at han under det nævnte Foregivende har faaet Cigarerne ialt 6 Kæsker á 100 Stk. udleverede, og at Foregivendet var falsk. Cigarerne havde han paa en Kasse nær, som han havde givet en Anden for at sælge for ham, og som er kommen tilstede og udleveret Pereira, efter sit Angivende solgt paa Credit i Smaapartier til forskjellige Personer, af hvilke han dog ikke har kunnet opgive nogen; og Pereira har paastaet sig Værdien af de manglende Cigarer erstattet med Doll. 23. Ved dette Forhold er Arrestanten i den indaulede Dom med Rette anset for at have gjort sig skyldig i Bedrageri, medens det, forsaavidt Arrestanten desuden har været sigtet for bedragerisk Forhold med Hensyn til nogen Frugt, han havde faaet sig overdraget af en Sælgekone, ogsaa med Rette er antaget, at der ikke foreligger Beviiis for, at det Angivende, isølge hvilket han fik Frugten udleveret, var falsk, saa at han i dette Punct ikke har paadraget sig Strafsansvar, og endelig en imod Arrestanten rettet Angivelse om, at han under et urigtigt Foregivende havde erholdt en Skinke udleveret, efterat Arrestanten havde forklaret, at han havde

kjøbt Skinken paa Credit og tilfredsstillt Anmelderen, ikke er yderligere forfulgt.

Arrestanten, der er Indfødt og omtrent 27 Aar gammel, har foruden for Politioordener ogsaa tidligere været straffet for Eiendomsindgreb, men kun i Henhold til Anord. 6te Januar 1852 § 2, senest ifølge St. Thome Politirets Dom af 3die Marts s. A. for bedragerisk Forhold med Tvangsarbejde i 144 Dage, og han vil saaledes efter nyhævnte Anordning for det ham nu overførte bedragelige Forhold alene blive at anses efter Ford. 11te April 1840 § 41, og findes hans Straf herefter samt Anord. 6te Januar 1852 § 2 Nr. 2 ved den indlaede Dom passende bestemt til Tvangsarbejde i 144 Dage. Da ogsaa bemeldte Doms Bestemmelser om Sagens Omkostninger og Erstatningen til Pereira billiges, bliver den i det Hele at stadfæste.

Ved Sagens Behandling ved Politiretten bemærkes med Hensyn til, at det over Tilstalte den 23de Juni d. A. affagte Arrestdecret er affagt af Politiaffistent Petersen, der i Politimesterens Embedsforfald administrerede Retten, at den Politiaffistent Petersen den 27de Januar d. A. af Gouvenementet givne Bestikelse indeholder, at han i Egenkab af Politifuldmægtig skal være bemyndiget til i Politimesterens Forfald at optage Politiforhør paa dennes Ansøgning og Tilsvær samt at modtage Forlig i Gjælds- og andre saavel private som offentlige Politisager saavel som til at lede Forhandlingerne og modtage Vidneforklaringer i disse; men ligesom den i Coloniallovens § 73 omhandlede Dommerfunction, der selvfølgelig ikke hører med til Politiaffistentens Stilling, hverken efter Ordene falder under den Politifuldmægtigen tillagte Bemyndigelse til at optage Politiforhør eller kan siges at følge deraf, saaledes har heller ikke hidtil Praxis hjemlet Bemyndigelsen til at optage Forhør, hvilken er tillagt alle Politiaffidenter som Politifuldmægtige her paa Øerne, en saadan Udstrækning; og der er ved Politiaffistent Petersens Bestikelse saameget mindre Grund til at lægge videre, end Ordene og den hidtil fulgte Praxis tilsiige, ind i hiin Bemyndigelse, som der specielt er nævnet Bemyndigelse til at lede Forhandlingerne og modtage Vidneforklaringer i Politisager. Men nogen anden eller videre Bemyndigelse sees Politiaffistent Petersen ikke i nærværende Tilfælde at have havt. Da der imidlertid findes at have været tilstrækkelig Grund til at belægge Tilstalte med Arrest, er det ikke sundet nødvendigt at opholde Sagen efter nærmere Undersøgelse i dette Punct saalidt som med Hensyn til den Uregelmæssighed, at Retten den 7de Juni angives som administreret af Politimesteren, medens Protocolen og det i Retten Fremlagte sees at være underskrevet af Politiaffistenten, hvilket antages simpelthen at hidrøre fra en Usigtighed ved Beskrivelsen."

Onsdagen den 2den December.

Nr. 156

Advocat Lebinsen

contra

Besidder af Stamhuset Benzon, Højjægermester **Ernst August Vermont Benzon** (Defensor Brod),
der tiltales for Overtrædelse af Forordningen 9de Februar 1820 § 7.

Norre og en Deel af Sønder Herreds Extrarets Dom af 9de Marts 1874: „Tiltalte, Højjægermester Benzon bør bøde 50 Rd. til Randers Amts Fattigtaske og betale Sagens Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Møller 15 Rd. At efterkommes under Afværk efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 18de Mai 1874: „Besidderen af Stamhuset Benzon, Højjægermester E. Benzon bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være: Actionens Omkostninger, hvorunder der i Salair tillægges Actor for Underretten 10 Rd., Defensor sammesteds 8 Rd. samt Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Fasting hver 10 Rd., udredes af det Offentlige.“

Højesterets Dom.

Skjønbt den Omstændighed, at den under Sagen omhandlede Attest af 24de Mai 1872 er indført i Stamhuset Benzons Fæste-protocol i Anledning af dennes Indsendelse til det befalede Efter-syn af Amtmanden, og at Frdn. 9de Februar 1820 udtrykkelig deri er paaberaabt, kunde give Grund til at antage, at den er udsærdiget for at slybestgjøre Forstriften i den nævnte Forordnings § 7, findes dog i Betragtning af Attestens øvrige Indhold i Forbindelse med de under Sagen tilveiebragte Oplysninger Tiltaltets Forklaring, at Attesten kun er udstedt for at efterkomme Amtets Paalæg i Skrivelse af 22de December 1869, og at det er blevet glemt tillige at afgive den i Frdn. 9de Februar 1820 § 7 befalede Attest, ikke at kunne forkastes, og der vil derfor være at tillægge ham Frifindelse for Actors Tiltale, dog at han efter Omstændighederne vil have at tilsvare Actionens Omkostninger, derunder de ved Overrettens Dom bestemte Salavier med Unbtagelse af det Defensor for Underretten tillagte, da han kun

har paastaet saabant for det Tilfælde, at det blev at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Tiltalte bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Actionens Omkostninger, derunder i Salarium til Procurator Møller for Underretten og Procuratorerne Isaacsen og Fasting for Overretten 10 Rd. til hver samt til Advocaterne Levinsen og Brock for Høiestret 20 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Besidderen af Stamhuset Benzou, Hofjægermester E. Benzou for Overtrædelse af Forordning 9de Februar 1820 § 7.

Efterat Indenrigsministeriet under 23de October 1869 havde samtykket i, at der maatte finde en Omlægning og Udstykning Sted af de til Stamhuset Benzons Gods hørende Gaarde Matr.-Nr. 3a, 4a og 5a i Emmesbo saaledes, at der for Gaardene bleve Hovedparceller tilbage, medens første Delen af den frastilte Jord stilledes til Stamhuusbesidderens Raadighed for at indtages til Frestov, anmode Ministeriet i Skrivelse af 15de December s. A. Amtet om at give Stamhuusbesidderen Paalæg om i sin Tid at gjøre Indberetning til Ministeriet, naar Fæstebighed for Gaardene var indtraadt, hvorefter Amtet ved at communicere dette Paalæg for Stamhuusbesidderen anmode ham om i den aarlige Attest i Fæsteprotocolen at oplyse, om Fæstebighed var indtraadt. I Aaret 1871 bleve de to førstnævnte af bemeldte Gaarde fæstebige, og da Stamhusets Fæsteprotocol den 24de Mai 1872 indsendtes til det aarlige Eftersyn af Amtet, var den forsynet med en af den da værende Godsforvalter samme Dag meddeelt Attest, hvori han ved under Henviisning til Indenrigsministeriets ovennævnte Resolution af 23de October 1869 at meddele Oplysning om disse 2 Gaardes Fæstebighed samt om, hvorledes der berester var forholdt med dem, sluttelig tilføiede: „hvilket her ved bevidnes i Henhold til Forordning 9de Februar 1820 og Lov 25de Juni 1870 § 10.“ Attesten indeholdt derimod Intet videre om Fæstebighed paa Godsjet, og da det senere oplystes, at foruden de to nævnte Gaarde endvidere den Stamhuset tilhørende Gaard Matr.-Nr. 12 i Gjerrib var bleven fæstebig paa Grund af vedkommende Fæsters Død den 29de December 1871, er efterat han har vægret sig ved at gaae ind paa et Tilbud af Ministeriet om at maatte afgjøre Sagen i Mindelighed ved til Amtets Fattiglasse at erlægge en Bøde af 50 Rd., sat under Tiltale for Attestens formeentlige Urigtighed.

Det fremgaaer af Sagens Oplysninger, at den paagjældende Gaard, efterat Fæsteren, som meldt, var død den 29de December 1871, blev af hans Arvinger afleveret til Godsbesidderen den 27de Februar 1872, og at den samme Dag blev afleveret til den Forpagter, hvem den var overdraget paa 50 Aar i Genhold til en den 11te Januar s. A. med denne truffen Overenskomst. Da den daværende Godsforvalter paa Benzon, som det maa antages, paa Grund af Svagelighed ikke er bleven afhørt under Sagen, er Sammenhængen med, at den ommeldte Erklæring i Fæsteprotocollen ifkun umiddelbart omhandler Gaardene Matr.=Nr. 3a og 4a i Emmedsbo, men ikke tillige indeholder, hvorvidt der isøvrigt paa Gudsjet fandtes fæstelelige Gaarde, ikke bleven nærmere oplyst, men Stamhuusbesidderen har i saa Henseende paa-beraabt sig, at det maa antages, at Godsforvalteren, hvad Attestens hele Indhold formeentlig tyder paa, alene har tilfattet ved samme at gjøre Rede for de i Ministeriets Resolution af 23de October 1869 ommeldte Gaarde i Emmedsbo, men derimod har glemt samtidig at give den i Forordning 9de Februar 1820 § 7 paabudte almindelige Attest om samtlige i Aarets Løb ledbiglevede Fæstegaarde, ligesom han har gjort gjældende, at den paagjældende Gaard, der som meldt først blev afleveret af den afdøde Fæsters Do efter Udgangen af Aaret 1871, og som allerede var bortforpagtet og tiltraadt af vedkommende Forpagter, inden Attesten af 24de Mai 1872 blev meddeelt, i hvert Fald af den ene eller den anden af disse Grunde ikke behøvede at nævnes som fæstelebig i bemeldte Attest.

Ligesom nu Erklæringen af 24de Mai 1872 efter sit udtrykkelige Indhold kun omhandler de to ovenommede Gaarde i Emmedsbo og for disses Vedkommende indeholder en i Genhold til Forordning 9de Februar 1820 og Lov 25de Juni 1870 § 10 afgiven Bevidnelse angaaende Fæstelebigheid, saaledes mangler der efter samtlige de foreliggende Oplysninger, og navnlig naar denne Bevidnelse sammenholbes med de Attester, der i de foregaaende Aar og af den samme Godsforvalter ere meddeelte angaaende Fæstelebigheid paa Gudsjet i det Hele, og som alle gaae ud paa, at der i det paagjældende Aar med de Undtagelser, som særlig fremhæves, ingen Gaarde have henstaaet fæstelelige paa Gudsjet, hvortil for Aarene 1869 og 1870 er søiet en særlig Attest med Hensyn til de ovenomhandlede Gaarde i Emmedsbo, al Føie til at ansee Godscontoirets Erklæring af 24de Mai 1872 som indeholdende en middelbar Bevidnelse af, at der med Undtagelse af Gaardene i Emmedsbo ikke fandtes fæstelelige Gaarde paa Gudsjet. Den foreliggende Erklæring indeholder saaledes ingen Urigtighed og end mindre nogen saadan, hvorved en Tilfidsættelse af Fæstelovgivningens Forrifter kunde antages tilfattet, og idet det maa blive uden videre Betydning, at den i Forordning 9de Februar 1820 § 7. foreskrevne almindelig Attest angaaende Fæstelebigheid for Aaret 1871 maa antages overhøvedet ikke at være afgivet af Godscontoiret, uden at Sammenhængen hermed isøvrigt nærmere er oplyst, vil der allerede som Følge af det Anførte ikke kunne være Spørgsmaal om at bringe den i bemeldte Lovbud indeholdte Straffebestemmelse til Anvendelse.

Som Følge heraf vil Stamhuusbesidderen være at frifinde for Actors Tiltale, og efter Sagens Omstændigheder findes Actionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Actor for Underretten i Salair 10 Rd., Defensor sammesteds 8 Rd. samt Actor og Defensor for Overretten hver 10 Rd., at burde udredes af det Offentlige.

Nr. 223.

Advocat Brock

contra

Arrestantinden **Jacobine Marie**, kaldet **Peteresen**, **Ablers** Hustru (Defensor **Henrichsen**),
ger tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de October 1874:
„Arrestantinden **Jacobine Marie**, kaldet **Peteresen**, **Ablers** Hustru bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne **Jacobsen** og **Alberti** med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne **Brock** og **Henrichsen** for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten **Jacobine Marie**, kaldet **Peteresen**, **Ablers** Hustru, der er født den 19de December 1834 og forhen straffet 4 Gange for Tyveri, de 3 første Gange i Forbindelse med for Bedrageri og 4de Gang alene for simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder, samt ved Høiesterets Dom af 9de Februar 1872 efter bemeldte Lovs § 253 cfr. § 60 sidste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, er under nærværende, mod hente for Bedrageri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Oplyste tilbeeds be-
styrkede Tilnaaelse overbevist at have i indværende Aar uden de Bedkom-

menbes Vidende og Villie til egen Fordeel solgt en til 2 Rd. vurberet Handstemaakine, som hun havde leiet af Snektermester Holm, og 4 tilsammen til en Værbi af 1 Rd. ansatte Par Handster, som hun havde modtaget til Syuing af Handstemaaker Hans Mortensen.

Som Følge heraf vil hun nu blive at dømme efter fornævnte § 253 efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedes.

Torsdagen den 3die December.

Nr. 77. Kjøbmand **Lh. Bubde Lunds Concurso**

(Overretssagsfører Almusfen)

contra

Firmaet **C. L. Olsen & Søn** (Advocat Brock),
betræffende Tilbagebetaling til Concursoet af en af Fallenten til
de Indstævnte kort før Concursoens Udbrud ydet Dækning.

Sø- og Handelsrettens Dom af 5te Februar 1874: „De
Indstævnte, Firmaet C. L. Olsen & Søn bør for Tiltale af
Sagsøgeren, Kjøbmand Lh. Bubde Lunds Concurso i denne
Sag frie at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til det i den indankede Dom Anførte maa
Spørgsmaalet, om de Indstævnte skulle betale de paastaede
642 Rd. 15 s, som i Dommen udtalt, beroe paa, hvorvidt de
have afkræftet den Formodning om, at de have været vidende om
Kjøbmand Lh. Bubde Lunds Insolvents, der ifølge Concursoen
af 25de Marts 1872 § 22 i et Tilfælde som det foreliggende
skal ansees at være tilstede. En saadan Afkræftelse skjønnes
imidlertid efter de Høiesteret forelagte, tildeels efter Dommens
Affsigelse erhvervede Dplysninger ikke at være tilveiebragt. I saa
Henfeende kan særlig bemærkes, at de med den omhandlede Be-
talings Erlæggelse forbundne nærmere Omstændigheder vidne om,
at de Indstævntes Befuldmægtigede, Grosferer Davidsen nærede
Frygt med Hensyn til Bubde Lunds Solvents, og at han, for-
uden at udspørge selve Debitor, kun sees at have søgt Dplysning
om dennes Vedberghed hos Kjøbmand Martin Meyer, der
selv har erklæret, at hans i Dommen nævnte Udtalelse til David-

fen ikke var begrundet i noget personligt nøiere Kjenbftab til Budde Lunds Forhold, medens det derimod ifølge flere efter Dommens Affigelse førte Vidners overensstemmende Forklaringer maa antages, at det paa den Tid allerede var almindelig omtalt i Horsens, at han sandsynligviis snart vilde gaae fallit. Herimod vil det ikke kunne komme i videre Betragtning, at Banken for Horsens og Omegn endog senere har disconteret en af Budde Lund til Trediemands Ordre trukken Vexel paa 150 Rd., der kun kan antages at være benyttet til Indfrielse af en ældre Vexel for samme Beløb.

Forfaavidt de Indstævnte subsidiairt have for Høiesteret paa=staaet, at 200 Rd. skulde afgaae i den ovennævnte Sum for et under de ubleverede Varer indbefattet Parti Cherry, fordi dette Parti tidligere skal være kjøbt hos dem selv, og dets Tilbagelevering derfor kun kan betragtes som steet ifølge en Ophævelse af den tidligere Handel, berettigede de foreliggende Oplysninger ikke til at give denne Paastand Medhold.

Ifølge det Anførte vilde de Indstævnte have at betale til Budde Lunds Concurssbo hele det paa stævnte Beløb med Renter. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændig=hederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Kjøbmand Th. Budde Lunds Concurssbo betale 642 Rd. 15 β med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 14de November f. A., indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitsklassen betale de Indstævnte 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „De Indstævnte, Firmaet C. L. Olsen & Søn, der den 14de Juli f. A. til Betaling af 642 Rd. 15 β , som Kjøbmand Th. Budde Lund i Horsens skulde dem, men hvoraf en Deel dog ikke endnu den Gang var forfaldet, have erholdt ubleveret Varer, bestaaende af Caffe, Viin og Cigarer, søges under nærværende Sag, da Kjøbmand Lund er erklæret fallit den 12te August f. A., og Betalingen altsaa er steet i det i Concursslovens § 20 ommelte Tidsrum, af Kjøbmand Budde

Lunds Concurso tilspilte, da Varerne, efter hvad Varterne ere enige om, ikke længere ere i de Indskæntes Besiddelse, at betale til Boet 642 Rb. 15 $\frac{1}{2}$ med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra Fortligsslagens Dato den 14de Novbr. f. A., indtil Betaling steer, og Sagens Omkostninger Stadesløst, hvorimod de Indskænte have paastaet sig frifundne og tillagte Sagens Omkostninger.

Det er ikke oplyst, at Boet, hvad de Indskænte gjøre gjældende, var solvent, da Betalingen skete, hvorimod det meget mere af den fremlagte Statusoversigt og Indberetning fra Creditorudvalget fremgaaer, at Budde Lund allerede dengang maa have været insolvent.

Seller ikke kan der gives de Indskænte Medhold i, at de ubleverede Varer skulde kunne ansees for et sædvanligt Betalingsmiddel, og Sagens Udsald vil derfor heroe paa, om de Indskænte have afkræftet den Formodning om, at de have været vidende om Splydernes Insolvents, som isølge Concursovens § 22 skal ansees for at være tilfede.

Foreløbig bemærkes, at det fremgaaer af Creditorudvalgets Indberetning, at Fallenten, der kun i kort Tid har været i Virksomhed, i de første Maaneder kun har haft en daglig constant Omsætning af ca. 10 Rb., men at denne har været i jevn Stigning, saa at den i Juli Maaned f. A. udgjorde ca. 25 Rb. daglig. Det fremgaaer endvidere af Indberetningen, at Fallenten har orbineret Varer i en altsor stor Maalestok, navnlig af ucrante Ting, inden han havde prøvet, hvorledes det kunde ventes, at Forretningen vilde gaae, og da Omsætningen ved Forretningens Begyndelse var ringe, var han ikke istand til, da den første Creditid var udløben, at dække de indløbende forsalbne Poster.

En af de Indskænte fremlagt, under Eeds Tilbud afgiven Erklæring fra Kjøbmand Martin Meyer i Horsens, til hvem de Indskæntes Besuldmægtigede, Grosferer Davidsen henvendte sig, forinden han af Kjøbmand Budde Lund modtog de heromhandlede Varer i Betaling, gaaer ud paa, at han til denne udtalte, at han ikke troede, at der var Noget ivorien med Budde Lunds Soliditet, hvilket efter hans Erklæring dengang var den almindelige Mening i Horsens.

Det maa fremdeles ansees for at være in confesso, at der, da Betalingen fandt Sted, ikke var anlagt noget Søgemaal mod Budde Lund for Gjæld, og at der ikke for ham var protesteret nogen Bærel.

Grunden til, at de Indskænte modtog Betaling i Varer ikke blot af den forsalbne Gjæld, men ogsaa af den ikke forsalbne, var efter den ebelige Forklæring, der er afgiven af Grosferer Davidsen — der dog, da han lønnes af de Indskænte med en Andeel af Nettogevinsten, ikke kan ansees som et upartist Vidne — at Budde Lund, da Davidsen var gaaet hen til ham for at afkræve ham Betalingen, sagde, at han havde Varer nok, men manglede Penge, og at hans Creditorer kunde assistere ham betydeligt ved at modtage Varer istedetfor Penge, hvorhos Davidsen ved at tale med Budde Lund fik det Indtryk, at han var en daarlig Disponent. Davidsen, der forinden han gik hen til Budde Lund, havde forhørt sig hos flere Mænd i Horsens, deriblandt hos den ovennævnte Martin Meyer, om Budde Lunds Soliditet og af disse havde modtaget Bekræftelse paa, at han ansaaes for at være solid, modtog dog ikke strax

Tilbudet, men henvendte sig til Procurator Lauritzen for at faae Sagen endelig ordnet, og først efter at denne ogsaa havde uds purgt Budde Lund, om han var solvent, og faaet et bekræftende Svar derpaa, blev Handelen affluttet. Procurator Lauritzen, der ligeledes er ført som Vidne, har forklaret sig overensstemmende hermed, idet han har tilføiet, at han ingen Grund havde til at betvivle Rigtigheden af Budde Lunds Udsagn, og at han opfattede Budde Lunds Udtalelse saaledes, at denne havde tilstrækkelige Bærbier til Fyldestgjørelse af sine Forpligtelser.

I Genhold til samtlige de anførte Omstændigheder skjønnes det ikke rettere, end at de Indstævnte, da de modtog den omhandlede Betaling, maae antages at have været ubidende om Kjøbmand Budde Lunds Insolvents, og de Indstævnte ville derfor være at frifinde for Sagsøgerens Tiltale i denne Sags Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Det stemplede Papir er rigtig forbrugt under Sagen."

Mandagen den 7de December.

Nr. 218.

Advocat Levinsen

contra

Muursvend **Niels Jensen** (Defensor Henriksen),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 176 eller § 185.
Odense Herreds Exrærets Dom af 30te Juli 1874: „Til-
talte, Muursvend Niels Jensen bør at hensesættes i Fængsel paa
Bånd og Brød i 4 Dage samt at betale i Erstatning til Pigen
Frederikke Louise Knudsen 2 Rd. Saa bør han og at betale alle
af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til
Actor, Procurator S. S. Hansen 6 Rd. og til Defensor, Cancelli-
raad Borch 5 Rd. Det Idømte udredes og betales inden
15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i
det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Oc-
tober 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at
Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Pro-
curatorerne Nissen og Borch her for Retten betales Tiltalte,
Muursvend Niels Jensen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning
at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse
og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsover, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Henriksen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved den i nærværende, imod Tilstalte, Muurboend Niels Jensen for Overtrædelse af Straffelovens § 176 eller 185 anlagte Sag ved Odense Herreds Extraret affagte Dom er Tilstalte ikke funden skyldig i noget under den forstnævnte § hørende Forhold, men anset efter § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, og denne Dom er alene efter hans Begjæring indanket hertil.

Den af Tilstalte, der er født den 27de October 1845 og ikke findes tidligere straffet, afgivne Forklaring gaaer ud paa, at han den 28de Juni d. A. om Aftenen imellem Kl. 10 og 12, efter paa Veien fra Odense til hans Hjem i Sneestrup tilfældig at være kommen i Følgeklub med en 18aarig Pige, har, da de vare komne nær til Sneestrup, taget fat paa hende for at kyse hende og, da hun ikke gjorde Modstand derimod, begjært at besøge hende samt stukket sin Haand op under hendes Klæder, men at han, da hun stred imod, hvorved hendes Parasol knækkedes, og vedblev med at gjøre Modstand og strige om Hjælp, slap hende og gik til sit Hjem.

Den paagjældende Pige har vel under Eed forklaret, at hun vægrede sig ved at lade sig kyse, og at han holdt den ene Arm for hendes Mund for at forhindre hende fra at strige, samt at hun under Striden med ham faldt, og at han først slap hende, da tvende Personer kom til, men det findes dog ikke beviist, at han har gjort sig skyldig i andet Forhold end det af ham vedgaaede. Derefter findes han imidlertid med Føie anset efter den citerede § 185, men Straffen findes at burde fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorfor Dommen, hvis Bestemmelse om Erstatning og Actionens Omkostninger bifaltes, forsaavidt vil blive at forandre, men igrigt at stadfæste.“

Nr. 231.

Advocat Henrichsen
contra

Jens Andreas Christensen (Defensor Nellemann),
der tiltales for at have stjaalet Frugt.

Horns Herreds Politirets Dom af 17de August 1874:
„Tjenestefarl Jens Andreas Christensen bør til Statskassen bøde
5 Rb. eller i Mangel af sammes fulde Betaling at hensesættes
i simpelt Fængsel i 2 Dage. At efterkommes under Afærd efter
Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 12te October 1874: „Politi-
retsdommen bør ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og
Sagens Omkostninger og berunder i Salair til Actor og De-
fensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Nede-
mann 5 Rb. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger
efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes
under Afærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da det ikke er godtgjort, at de Stikkelsbær, som Tiltalte ved
de i den indankede Dom omhandlede Leiligheder har forteret i
sin Huusbonds Have, have havt nogen Pengeværdi, vil der være
at tillægge ham Frisindelse for det Dffentliges Tiltale, hvorhos
Sagens Omkostninger blive at udrede af det Dffentlige.

Thi kjendes for Ret:

Jens Andreas Christensen bør for det Dffent-
liges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens
Omkostninger, berunder de i Landsoverrettens
Dom bestemte Salarier samt i Salarium til Ad-
vocaterne Henrichsen og Nellemann for Høiesteret
10 Rb. til hver, udredes af det Dffentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag til-
tales Tjenestefarl Jens Andreas Christensen for at have stjaalet Frugt.

Ved Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Dplysninger er det
godtgjort, at han deels Natten mellem den 6te og 7de August d. A. i Fore-
ning med et Par Drengs og deels en Aften ved Solnebgang alene er gaaet
ind i den Proprietair Kähler til Lengsholm tilhørende Frugthave, idet han,

som maa antages da at have haft Tjeneste paa Gaarden, begge Gange havde den Hensigt at stjæle Stikkelsbær, og at han derefter af disse har tilvendt sig og spist nogle, indtil han blev overrasket af Gartneren, og da Proprietair Købler, der har frasaldet Krav paa Erstatning, derimod har forlangt Tiltalte straffet, maa det billiges, at denne, der er født i Aaret 1854 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Politiretsdommen er for sit ommeldte Forhold anseet efter Straffelovens § 235 med en Straf, der findes passende bestemt til en Bøde til Statskassen af 5 Rd. eller, naar Bøden ikke fuldt betales, simpelt Fængsel i 2 Dage. Bemeldte Dom vil derfor være at stadfæste."

Nr. 224.

Advocat Nellesmann

contra

Ane Marie Jensen (Defensor Hindeburg),

der tiltales til Straf efter Straffelovens § 182 samt til at have sin Næringsadkomst til Værtshuushold forbrudt.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de October 1874:
 „Tiltalte Ane Marie Jensen bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage samt have det hende under 21de October f. A. meddeelte Næringsbevis til Værtshuushold forbrudt. Saa bør hun og udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bøger og Herforth med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Hindeburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 29.

Den 8de Januar.

1875.

Anden ordinaire Sædion.

Mandagen den 7de December.

N°. 224.

Advocat Nellesmann

contra

Ane Marie Jensen (see forrige N^o.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Eltalte Ane Marie Jensen, der siden i forrige Aars Eстераar har drevet Værtshuushold i Soldsbogade Nr. 4 i Kjøbenhavn i Henhold til Næringsbeviis af 21de October forrige Aar og i Forbindelse dermed Herbergeri efter Bevilling af 18de November næstefter, er under nærværende mod hende til Straf og Undgiælbelse efter Straffelovens § 182 samt til at have sin Næringsadkomst til Værtshuushold forbrudt anlagte Sag ved egen af det isvrigt for saavidt Dpflykte bestyrkede Tilslaaelse overbeviist at have været vidende om, at de Piger, som tjente hende indtil Begyndelsen af April Maaned d. A., pleiede legemlig Omgang med de i hendes Værtshuus søgende Gæster, samt at have opfordret 2 af disse Piger til at drikke med Gæsterne, kjæle for og være venlige mod disse, og ikke alene været bekendt med, at bemeldte 2 Piger i hendes Værtshuus laae hos Gæsterne og pleiede legemlig Omgang med dem, men endog siittende samtykket i, at saadan Omgang fandt Sted, hvorhos hun ikke bestemt har kunnet modsigte at have, som forklaret af de 2 Piger, endogsaa opfordret disse til at lade sig bruge af Gæsterne til Utugt, Alt i det Siemed at trække Gæster til sit Værtshuus og at faae dem til at bruge flere Drikkevarer, end de i andet Falb maatte antages at ville, navnlig til dermed at traktere Pigerne.

Spvad berimod det paafølgende Eidskrum indtil denne Sags Paabegyndelse i sidstafvigte Juni Maaned angaaer, saa har Eiltalte vedblivende

XVIII, Aargang.

forklaret, at hun, der ikke tidligere vil have vidst, at et Forhold som hendes ovennævnte var strafbart, ikke efter den 8de April næstforhen, da hun af 3die Politiiinspecteur blev tilkjendegivet, at hun ikke maatte beholde de hos hende da tjenende Piger, fordi samme vare mistænkte for Udsagtighed, har bragt i Erfaring, at de Piger, som hun paa den Tid havde i sin Tjeneste, førte et uordentligt eller usædeligt Levnet, men derimod tilholdt dem om at afholde sig fra et saadant samt truet dem med sæbtillig Afstedtagelse, dersom hun kom til Kundskab om, at de tog imod Besøg af Mandfolk, og da Rigtigheden af dette hendes Afgivne ikke kan ansees tilstrækkeligen modbevist ved de i saa Henseende i Sagen fremkomne Oplysninger, hvoraf følger, at samme ikke kan forlæstes, kan [hun] saaledes ikke ansees overbevist at have i det sidstnævnte Tidrum gjort sig skyldig i nogen under Actionsordren indbefattet Lovovertrædelse.

Da imidlertid Tilstaates formeentlige Uvidenhed om de ovenomhandlede hende overbeviste Handlingers forbryderiske Character, dens Rigtighed endog forudsat, ifølge Straffelovens § 42 ikke kan fritage hende for Ansvar, og hendes Straffskyld, som gjort gjældende af Defensor, ei heller kan være bortfalden ved det fornævnte hende af 3die Politiiinspecteur givne Tilhold, hvormed end ikke var forbundet noget saadant almindeligt eller formelt Forbud, som omhandles i § 182 af Straffeloven, saa vil Tilstaate, der er født den 6te Juli 1840 og ikke sunken forhen straffet, ikke kunne undgaae at dømmes efter Analogien af den sidstnævnte Lovbestemmelse 2det Led, efter Omstændighederne til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage samt i Henhold til § 9 i Lov af 23de Mai forrige Aar om Forandring i og Tillæg til Lov om Haandværks- og Fabrikvæsen m. m. af 29de Decbr. 1857 til at have sit ovennævnte Næringsbeviis forbrudt."

Mandagen den 14de December.

Nr. 43. Gaardeier **Christian Pedersen Hjulet**

(Advocat Heinrichsen)

contra

Gaardeier **Otto Larsen** (Advocat Nellesmann),

betræffende en af Indstævnte paaستاافت Veiret over Citantens Grund.

Dronninglund Herreds Rets Dom af 2den Februar 1871:
„Indstævnte, Gaardmand Christian Pedersen (Hjulet) af Tryr hør for Tiltale af Citanten, Gaardeier Otto Larsen af Holt i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves saavel i Hoved- som i Continuationsfølgemaalet. Statskassens Ret for-

beholdes med Hensyn til, at en af Indstævnte fremlagt, af Peder Rasmussen med flere Beboere af Volle Fjerding udstedt Declaration er skrevet paa ustemplet Papir."

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste September 1873: „Indstævnte, Gaardeier Christian Pederjen Hjulet af Tryh bør som Eier af Lodbden Matr.=Nr. 62a af Tryh Mose taale, at Citanten, Gaardeier Otto Larsen af Holt vedbliver at benytte den paa det under Sagen fremlagte Situationskort affatte Bei, der fra den saakaldte „Blødengsvase“ fører i sydbøstlig Retning over Tryh Mose, til Færdsel til og fra de ham tilhørende Englobder Matr.=Nr. 97, 96, 95a, 93a og 94 i Thorup Laenge. Saa bør Indstævnte og under en Mulct af 1 Rbd. til Hjørring Amts Fattiggæse for hver Dag, han i saa Henseende sidder nærværende Dom overhørig, sætte bemeldte Bei i samme Stand, som den var, førend han lod den under Sagen omhandlede Grøft grave. Endelig bør han i Erstatning for Affavnet af den omhandlede Bei fra den 30te Januar 1870, indtil den igjen sættes i den tidligere Stand, til Citanten betale et saadant Beløb, som af uvillige, dertil at Retten ubmeldte Mænd bestemmes, dog ikke over 200 Rbd. aarlig. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke, og idet de Høiesteret forelagte nye Dphsninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, men tilbeels endog bestyrke dette, vil den være at stadfæste. Vel har Citanten for Høiesteret subsidiairt paastaet den omhandlede Færdsel, forsaavidt den gaaer over de nord for hans Moselod liggende Lodder, henviist til den i Dommen omtalte nye Bei, der nu skal være sat i farbar Stand; men om det end maatte antages, at Indstævnte er uberettiget til at modsætte sig en saadan Forklæggelse af Færdselen, kan dog Spørgsmaalet herom ikke finde sin Afgjørelse under nærværende Sag allerede af den Grund, at der mangler Sikkerhed for, at de nævnte Lodders Eiere, der ikke have Deel i Sagen, for deres Bedkommende ville tilstede Indstævnte Færdsel paa den nye Bei.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve.

Fristen med Hensyn til den i Dommen nævnte Dagmulct bliver at bestemme til 4 Uger efter nærværende Doms Forkyndelse.

Thi kendes for Ret:

Randsverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen med Hensyn til Dagmulcten bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Eterat Eieren af Lobben Matr. Nr. 62a af Try Mose, Indstævnte Gaardeier Christian Pedersen Hjulst af Try havde i Skjellet mellem bemeldte ham tilhørende Løb og den nord for samme liggende Moseløb Matr. Nr. 46a ladet grave en 3 Alen bred Grøft tværs over en Bei, der fra den saakaldte „Bløengsvase“ fører i sydsøstlig Retning over Try Mose til Lobben Matr. Nr. 61b af de saakaldte „Thorup Naenge“ og derefter over denne Løb til de Citanten, Gaardeier Otto Larsen af Holt tilhørende, ligeledes til Thorup Naenge hørende Englobber Matr. Nr. 97, 96, 95a, 93a og 94, idet han tillige lod den af Grøften oplastede Fyld bortkjøre og berved forhindrede Citanten, der havde ladet en af Indstævnte tidligere sammesteds gravet Grøft tilkaste, i ogjaa at tilkaste den nye Grøft — har Citanten, der formener, at der ved Hævd, ialfald ved Alderstidshævd er erhvervet Ret for ham som Eier af bemeldte Englobber til Færdsel af den nævnte Bei, og som ved Grøften hindres i denne Færdsel, under nærværende Sag i 1ste Instants paastaet sig ligeoverfor Indstævnte som Eier af Lobben Matr. Nr. 62a kendt berettiget til Færdsel til og fra de nævnte Englobber af den omhandlede, paa et af ham under Sagen fremlagt Situationskort nærmere betegne Bei, og Indstævnte deels tilspigtet under en passende daglig Mulct at sætte Beien i samme Stand som tidligere, deels ibømt Mulct for at have afspærret Beien og Erstatning til Citanten af mindst 200 Rd. aarlig eller efter uwillige Mænds Skjøn for Afsvænet af Beien fra Forligssklagens Dato, indtil Beien sættes i den tidligere Stand.

Ved Underrettsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, og denne har nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande. Indstævnte procederer derimod til Underrettsdommens Stabsæstelse.

Efter en af Citanten fremlagt Copi af Matriculskortet, hvorpaa den Deel af den omhandlede Bei, der fører over Try Mose, findes affat, maa det

formodes, at Veien allerede eksisterede paa den Tid, dette Kort blev optaget, hvilket maa antages at være skeet senest i 1822, da Optagelsen af Kortene til den nye Matricul efter Citantens uimodfagte Anbringende tilendebragtes, og af 5 af Citanten i 1870 førte Vidner, der havde kjendt vedkommende Eiendomme i Tidsrum, der varierede mellem 25 og 40 Aar, og af hvilke det ene dengang var 78 Aar gammelt, er det beebiget, at Veien i al den Tid, Vidnerne have kjendt bemeldte Eiendomme, uafbrudt har eksisteret og været benyttet høert Aar af Citanten og tidligere Eiere af Thorup Naenge til Hjemkjørsel af Hø og anden Færdsel til og fra Engene, samt at Eierne af bemeldte Enge ikke i den Tid havde benyttet anden Wei til og fra Engene. Under et under Sagens Behandling for Overretten efter Citantens Foranstaltning i 1871 optaget Tingsvidne har derhos et Vidne — der i 1870 har forklaret, at det, der dengang var 74 Aar gammelt og havde været bosat i Thorup i 30 Aar, kun havde kjendt vedkommende Eiendomme i dette Tidsrum — udsagt, at denne Forklaring beroede paa en Misforstaaelse, idet det havde kjendt Eiendommen i 60 Aar, og at Veien i hele dette Tidsrum havde eksisteret og været benyttet af Eierne af Thorup Naenge som eneste Wei til og fra disse Enge, samt at Vidnets Formand havde fortalt det, at han ikke havde benyttet anden Wei til Engene. Af 3 andre under det sidste Tingsvidne afførte Vidner, af hvilke det ene Vidne dengang var 61 Aar gammelt og havde kjendt vedkommende Eiendomme i 38 Aar, det andet var 72 Aar gammelt og havde kjendt Eiendommene i 46 Aar, medens det tredje var 69 Aar gammelt og havde kjendt dem fra sit 13de eller 14de Aar og indtil for ca. 40 Aar siden, er der derhos med Hensyn til de Tidsrum, i hvilke disse Vidner have kjendt Eiendommene, afgivet Forklaringer angaaende den omhandlede Weis Tilværelse og Benyttelse af Citanten og tidligere Eiere af Thorup Naenge, der stemme med de tidligere afførte Vidners, hvortil de sidst afførte Vidner endvidere have føiet, at de ogsaa have hørt af ældre Folk — det sidstnævnte Vidne navnlig af sin Fader, der havde kjendt vedkommende Eiendomme 7 à 8 Aar tidligere end Vidnet — at Veien ogsaa tidligere har eksisteret og været benyttet af Engenes Eiere.

Efter de ommeldte Vidners Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger maa det isøvrigt antages, at den omhandlede Wei vel er bleven vedligeholdt ved Paakjørsel af Fyld og Ujævning af Huller i Veien, men at den isøvrigt i det Væsentlige kun har bestaaet af et enkelt ved Kjørsel dannet Spor eller paa sine Steder, navnlig over Indstævntes Løb, af flere Spor, der dog altid ere synlige, og at Veien, der ikke ved nogen synbar Indretning staaer i Forbindelse med Citantens Eiendomme, ikke blot er bleven benyttet af Eierne af Thorup Naenge, men ogsaa er bleven brugt til Tørvelkjørsel af Løbseierne af Try Mose, der bog i den senere Tid have anlagt en ny Wei, som fører over Mosen i en anden Retning, men efter Vidnernes Forklaring maa antages endnu ikke at kunne besøges, ialfald ikke med Læs.

Efter hvad der er oplyst om Veiens Bestaaenhed og da det er godtgjort, at den ikke har været i Citantens ubesluttede Besiddelse, idet den, som

melbt, ogsaa er bleven benyttet af Lodbøierne i Try Mose til Tørvekjørsel, kan den nu vel ikke statueres at henhøre til de Servituter, paa hvilke der efter Lovgivningen kan vindes Hævd ved 20 Aars Brug, men derimod skjønnes det ikke rettere, end at der ved de afhørte Vidners Forklaringer i Forbindelse med den fremlagte Copi af Matriculskortet maa ansees tilveiebragt tilstrækkelig Beviis for, at den har eksisteret og været benyttet af Titanten og tidligere Eiere af Thorup Naenge i et saadant Tidrum, som i Almindelighed maa ansees tilstrækkeligt til Stiftelse af Veiservituter ved Alderstidshævd; og vel har Indskævnte under Henvisning til, at den ikke findes affat paa et af ham fremlagt Kort, om hvilket en Landinspecteur har attesteret, at det er en Copi af et ældre Kort, der har Paategning „Aahedens Mose“ — hvorved, efter hvad der er in confesso under Sagen, siges til den Mose, der nu benævnes Try Mose — „udstiftet Aar 1813 af Jens Groules“, og som efter Landinspectorens Formening antoges at være det originale Udstiftningskort, medens dette Kort derimod viser en anden, ikke over Try Mose forende Bei til de omhandlede Englobder, der ogsaa er affat paa Matriculskortet, men om hvilken det er in confesso, at den ikke eksisterer i Marken — villet gjøre gjældende, at det herved maatte ansees godtgjort, at Beien ikke har eksisteret i 1813; men det maa herved bemærkes, at de omhandlede Vidneforklaringer omfatte et Tidrum, der gaar længere tilbage end til 1813, idet Beien efter et Vidnes Udfagn allerede har eksisteret 60 Aar før 1871, medens den efter et andet Vidnes Forklaring, der selv havde kjendt Beien fra 1815 eller 1816, er bleven afbenyttet af Vidnets Fader i 7 à 8 Aar før Vidnet selv kjendte den, og ligesom for disse Vidneforklaringer findes der ikke at kunne tillægges den Omstændighed, at Beien, der, som melbt, i det Væsentlige kun er et ved Kjørsel dannet Veispor, ikke er optaget paa det af Indskævnte fremlagte Kort, nogen videre Betydning.

Idet der nu Intet er fremkommet til Styrke for Indskævnets Paastand om, at den af Vidnerne omskrevne Færdsel ifkun har fundet Sted med hans Tilladelse og som en Billighed fra hans Side, og da der ikke kan gives hans Medhold i, at Titanten skulde være uberettiget til at modsætte sig, at den omhandlede Bei afløses af den nævnte nye, af Lodbøierne i Try Mose anlagte Bei, i hvilken Henseende bemærkes, at den sidstnævnte Bei — som ovenfor melbt — efter Vidnernes Forklaringer ikke i dens nuværende Tilstand kan befærdes med Fæs, og at Indskævnte efter Titantens uimodsigte Anbringende ikke har villet efterkomme hans Opfordring om at faae den sat i farbar Stand — vil Indskævnte, der erkjender, at han har ladet grave den under Sagen omhandlede Grøft over den ældre Bei, efter Titantens Paastand være at kjende pligtig til at taale, at Titanten fremdeles benytter den ældre Bei til Færdsel til og fra de ham tilhørende Englobder i Thorup Naenge samt til under en daglig Mølt af 1 Rd. til Hjørring Amtsfattigkæse at sætte Beien i samme Stand, hvori den var, førend han lod den omhandlede Grøft grave, hvorhos han vil have at betale Titanten Erstatning for Afsvænet af Beien fra Forklægslagens Dato d. 30. Januar 1870, indtil den igjen sættes i den tidligere Stand, hvilken Er-

Staining vil være at bestemme ved dertil af Retten ubemlede uvilige Mænds Skjøn, dog at den ikke kommer til at overstige 200 Rb. aarslig.

Derimod findes der ikke tilstrækkelig Anledning til efter Citantens Paastrand at idømme Indstævnte en Mulct for Veiens Afspæring.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen fremsagte Documenter sees ingen Stempelovertræbelse at være begaaet."

Nr. 146.

Advocat Klubien

contra

Gaardbestyrer **Johannes Mortensen** (Defensor Levinson),
der tiltales for voldeligt Overfald og Legemsbestadigelse.

Sunds Gubme Herredets Extrarets Dom af 26de Februar 1874: „Tiltalte Johannes Mortensen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Christen Hansen 400 Rb. og udrede alle af sin Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Schandorff og til Defensor, Procurator Hansen 5 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Juni 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen til Christen Hansen bestemmes til 300 Rb. Saa betaler Tiltalte Johannes Mortensen af Krarup og i Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Casse og Justitsraad Petersen 8 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, hvorved intet Væsentligt findes at erindre, maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 203, og da der særligen med Hensyn til de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes tilstrækkelig Tvivl til at forhøje den ham idømte Straf, vil

Dommen, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actiønenes Omkostninger bifalbes, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Revinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indkomne Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Sunds Gudme Herreders Extraret paakjendte Sag tiltalte Johannes Mortensen af Krarup for voldeligt Overfald og Legemsbestabigelse.

Det er i denne Henseende oplyst, at Tiltalte omtrent Kl. 10 om Aftenen den 31te August f. A. efter at have nydt et Par Snapse og et Glas Punsch kom ind til Hans Larsen og Hustru paa Hundtofte Mark, hvor han traf sammen med Ungkarl Christen Hansen. Efterat der her var drukket noget Brændeviin, opstod der en Ordstrid mellem Christen Hansen og Tiltalte. Efter Christen Hansens Forklaring opfordrede tilsidt Hans Larsens Hustru Mette Kirisfine Nielsen ham til at tie stille, hvad han da ogsaa gjorde; men Tiltalte opfordrede ham nu til at komme udenfor og faae Prygl, kastede Mette Nielsen, der vilde gaae imellem, tilside og trak ham, der, som han har forklaret, strittede imod, ud i Forsluen. Her stod han endnu et Dieblit opreist, ibet Tiltalte holdt ham fast i Skuldrene, men i det Samme blev hans høire Been brækket, som han antager, ved et Slag, Tiltalte tilføiede ham ved et Spark med sin Træsko, hvorpaa han faldt omkuld. Medens de nu Begge laae paa Gulvet, tog Tiltalte ham fat i Haaret og slog hans Baghoved flere Gange mod Muursteensgulvet, saa at han tilsidt blev heelt bevidstløs.

Denne Forklaring stemmer med, hvad fornævnte Mette Nielsen har udsagt, ibet hun forklarer, at hun, da hun mærkede, at Ordstriden gjorde Tiltalte mere og mere hidsig, holdt Chr. Hansen for Munden og bad ham tie stille, hvad han ogsaa gjorde, hvorpaa hun, da Tiltalte opfordrede Chr. Hansen til at prøve Styrke, søgte at holde ham borte fra denne, men blev kastet tilside af Tiltalte, der greb fat i Chr. Hansens for at trække ham med sig. Svad der i de næste Dieblitte stede, saae hun ikke, men strax derpaa saae hun, at Chr. Hansen var kastet til Gulvs i Forsluen, og at Tiltalte stod over ham og hamrede løs med hans Hoved mod Steengulvet. Hun søgte nu at stille dem ad og fik Tiltalte stødt ud af Døren og denne lukket.

Efter at Chr. Hansen havde saaget Blødet afvadset, kom han til sig selv, blev bragt i Seng og først om Morgenen bragt hjem. Her hensees han til den 7de September uden

Lægetilsyn, da en tilfaldt Jordemøder erklærede, at hans Been neppe var i Stykker; men da hans Tilstand ikke forbedredes, hentedes der en Læge, der ved Undersøgelsen fandt Chr. Hansens høire Skinnebeen brækket ca. 3 Tommer over Fodlebet samt talrige Strammer i hans Ansigt og flere Buler paa Baghovedet. Efter henved 6 Ugers Forsløb erklærede Lægen Bruddet for helbredet, og at det ikke vilde medføre nogen blivende Banziir eller Lyde. Saavel denne Læge som vedkommende Districtslæge, hvis Erklæring senere er indhentet, have udtalt, at Bruddet er foranlediget ved directe Vold, og har sidenævnte Læge i sin Erklæring, der er dateret 7de Februar d. A., blandt Andet bemærket, at det endnu vilde være en Lid, inden Venets fuldstændige Brugbarhed var tilbagevunden.

Tiltalte selv erklærer, at han nok kan erindre, at han sloges med Chr. Hansen, men at han havde nydt saamegen Spiritus, at han efterhaanden havde tabt Bewiisigheden om, hvad der gik for sig, og han kan derfor ikke huske, hverken hvad der gik forud for Slagsmaalet, eller hvorledes dette gik for sig. Denne hans Paastand om at have været utilregnelig under selve Begivenheden er imidlertid i Modstrid med, hvad der isvrigt er oplyst. Om det end maa antages, at Tiltalte har været noget beruset ved den paagjældende Leilighed, skjønnes det dog ikke, at der er Føie til at hense på hans Forhold under § 39. Tiltalte, der er født i Aaret 1837 og ikke forhen har været tiltalt eller straffet, er ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 203, og skjønnes det at maatte have sit Forblivende ved den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, naar hensees til den betydelige Bestaaelse, der er tilføjet, og som, selv om det ikke er godtgjort, at Beenbruddet er bevirket ved et Spar af Tiltalte, dog maa ansees foraaarsaget ved Tiltaltes volbelige Overfald. I Erstatning til Christen Hansen er det ved Underrettsdommen paalagt Tiltalte at udrede 400 Rd. for Helbredelsesudgifter og Næringsstab samt Livelse, hvilken Erstatning findes passende at kunne ansættes til ialt 300 Rd., hvorimod Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilfjendte Salairer, billiges. Med den anførte Modification i Henseende til Erstatningen vil Underrettsdommen saaledes være at slufæste. "

Tirsdagen den 15de December.

Nr. 216.

Advocat Lebinsen

contra

Jørgen Andersen (Defensor Bungen ved Hindenburg),
der tiltales for Bedrageri.

Kronborg vestre Virks Extrarets Dom af 18de April 1874:
„Tiltalte, Forretningsfører Charles Johannes Alexander Flint af

Helsinge bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte, Gaarbeier Søren Andersen af Balbby bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør de Tiltalte udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, berunder Salairer til Actor, Procurator Langkilde 30 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne Lund og Wobschou 20 Rd. til hver, saaledes at Tiltalte, Gaarbeier Søren Andersen deraf betaler de to Trebiedeles og Tiltalte, Forretningsfører Flint den ene Trebiedeel. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 25de September 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at de Tiltalte, Gaarbeier Søren Andersen af Balbby og Forretningsfører Charles Johannes Alexander Flint af Helsinge in solidum udrede Actionens Omkostninger, berunder det Actor for Underretten, Procurator Langkilde tillagte Salair 30 Rd., men hver for sit Vedkommende Salairerne til deres Defensorer, Procuratorerne Lund og Wobschou 20 Rd. til hver. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sørensen og Alberti betale de Tiltalte Een for Vegge og Vegge for Een 15 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Søren Andersens Vedkommende anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at bemærke, kendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Levinsen og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De med nærværende, fra Kronborg vestre Virks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder de Tiltalte, Gaarbeier Søren Andersen af Balbby og Forretningsfører Charles Johannes Alexander Flint i Helsinge actioneres for Bedrageri, forbundne Omkænbigheder ere i det Væsentlige følgende.

Ved Kjøbecontract af 22de Januar 1869 solgte Tiltalte Andersens Bro-

der Lars Andersen til Slagter Peder Mortensen af Kagerup Eiendommen Torneballkellobben kaldet i Endrup By for en Kjøbesum, der i Contracten opgives til 1675 Rb., men, efter hvad der senere er oplyst, udgjorde 2175 Rb., idet Mortensen ved Handelens Afslutning contant strax udbetalte 200 Rb. med Fradrag af en Douceur til Kjøbereren og for 300 Rb. udstebte et den 11te Juni s. A. dateret Revers. Af den opgivne Kjøbesum 1675 Rb. skulde 669 Rb. 1 $\frac{1}{2}$ afgjøres ved Overtagelse af Prioritetsskjælb, medens Resten 1005 Rb. 95 $\frac{1}{2}$ skulde betales inden 4 Aar fra 11te Juni 1869 at regne. Den 8de August s. A. blev der mellem Lars Andersen og Tilstalte Andersen oprettet en Aftægtscontract, hvorved Førfærdte mod frit Ophold hos Sidstnævnte og 40 Rb. contant aarlig overlod denne samtlige sine Eientele og berunder ogjaa Restkjøbesummen efter Kjøbecontracten 1005 Rb. 95 $\frac{1}{2}$, der blev ham overbragt ved en paa en Gjenpart af Contracten tegnet Transport af samme Dag, forfattet af Tilstalte Flint og af denne medundertegnet som Bitterlig-hedsvidne. Denne Transport blev efter Foranstaltning af Tilstalte Flint uden Tilstalte Andersens Vidende under 25de Novbr. 1869 forkyndt for Slagter Mortensen.

Da imidlertid Lars Andersen ved Kjøbecontracten havde indfæaaet for, at Torneballkellobben skulde indeholde 5 Tdr. 6 Skpr. Land, og Mortensen ved en af ham foranstaltet Opmaaling havde bragt i Erfaring, at Eienommens Areal var betydelig mindre, indklagede han ved en den 13de Novbr. 1869 udtagen Klage Lars Andersen for vedkommende Forligscommission, hvorfra Sagen efter at være foretagen den 19de s. M. den 10de Decbr. næstefter henvistes til Retten, men her blev Sagen ved dens første Foretagelse den 21de Decbr. s. A. forligt saaledes, at Lars Andersen forpligtede sig til at erstatte Mortensen 300 Rb. pr. Td. Land af det Areal, som der efter en naangiven Landmaalers Opmaaling maatte findes at mangle. Efterat det ved denne Opmaaling havde viist sig, at Arealet i Virkeligheden kun udgjorde $3^{13550/14000}$ Tdr. Land, vare Mortensen, Lars og Jørgen Andersen den 23de Febr. 1870 samlede ved et Møde hos Procurator Holch i Helsingør, hvor Handelen i det Hele blev endelig ordnet, og Kjøbecontracten forsynet med trende Paategninger. Ved de tvende første af disse qvitterede Lars Andersen deels for 534 Rb. 3 M. 9 $\frac{1}{2}$, der i Genhold til Forliget skulde aflortes som Erstatning for manglende Areal, deels for Resten af de 1005 Rb. 95 $\frac{1}{2}$ eller 471 Rb. 38 $\frac{1}{2}$, for hvilket Beløb Mortensen samtidig til Tilstalte Andersen som Transporthaver paa Restkjøbesummen udstebte et Gjældsbeviis, som er indfriet i Juni Termin 1871. Ved den tredje Paategning erklærede Tilstalte Andersen, at han som Transporthaver paa de 1005 Rb. 95 $\frac{1}{2}$ var fyldsiggjort for dette Beløb ved det nyssnævnte Gjældsbeviis, og at han fremdeles var fuldkommen enig i den af hans Broder ifølge Forligsstedsbundne Afkrivning i hans Tilgodehavende som Erstatning for den manglende Jord og saaledes ingen Indsigelse havde mod det truene Arrangement.

Imidlertid forblev Tilstalte Andersen i Besiddelse af den ovennævnte Gjenpart af Kjøbecontracten, hvorpaa Lars Andersen havde skrevet Transporten

paa Kjøbsbesummen til ham, og har den 24de April f. A. ved en af Tilstalte Flint skreven Paategning paa Sjerpapir, næst at bemærke, at han af den ham tiltransporterede Capital 1005 Rd. 95 ð har erholdt udbetalt 475 Rd., transporteret Capitalens Restpaalydende tilligemed de ham tilkomne Renter til Tilstalte Flint med Tilføiede, at denne har sydfestgjort ham for Beløbet. Da Tilstalte Flint, som forgjæves saavel skriftlig som mundtlig havde anmodet Mortensen om at forevise sig de Sagen vedkommende Documenter, og hvilke Mortensen maatte være i Besiddelse, søgte denne til at betale de ham efter Transporterne fra Brørene Andersen skyldige 530 Rd. 95 ð med Renter og Omkostninger, blev nærværende criminelle Undersøgelse paa Anledning fra Mortensens Sagsfører indledet.

Under denne har Tilstalte Andersen vedgaaet, at han, som var misforstået over, at der for den manglende Sord var affrevet saa Meget paa Kjøbsbesummen, og vilde forsøge paa, om han ikke kunde faae flere Penge, foreviste Documentet for Tilstalte Flint, og at han, da denne yttrede, at der efter samme tilkom ham et større Beløb end de 475 Rd., der vare betalte, har overdraget Fordringen til Flint til Incassation, uagtet han var sig bevidst, at Fordringen efter Forhandlingerne hos Procurator Holck var aldeles afgjort paa en for ham forbindende Maade; men da der nu var hengaaet saa lang Tid, og da der var skrevet til Mortensen om at komme frem med Papirerne, uden at han havde gjort dette, antog Tilstalte, at Mortensen havde forkommet det Papir, hvorpaa de 534 Rd. af Kjøbsbesummen vare affrevne, og derfor ikke vilde være istand til at bevise, at der var gjort Nødvendighed for Beløbet, som han saaledes vilde komme til at betale. Da Tilstalte Andersen efter det Fremkomne er overbevist om at have mod bedre Vidende ladet indtale en Forbring, som allerede var afgjort, maa det billiges, at han, der er født den 24de Mai 1831 og ikke findes tidligere straffet, herfor er anseet ved Underrettsdommen efter Straffelovens § 252, og findes den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage påsende.

Hvad dernæst angaaer Tilstalte Flint, har denne påstaaet, at Tilstalte Andersen, som frygte for, at et Søgemaal vilde medføre for store Omkostninger, har overdraget ham Fordringen til Eienendom uden Wederlag, idet Flint dog lod nogle Ord falde om, at han skulde have ham i Erindring, dersom det gik godt med Forbringens Inddrivelse, og han har derhos vedholdende benægtet, at han vidste eller havde Formodning om, at Fordringen var afgjort.

Der er under Forhørene fremkommet forskjellige Data, som tyde paa, at han har havt en saadan Kundskab men naar det paa den anden Side tages i Betragtning, at Tilstalte Andersen end ikke har påstaaet, at han fuldstændig har underretet Tilstalte Flint om Sagens Sammenhæng, og at det navnlig var hans Agt at gjøre en uretmæssig Forbring gjældende i den Tante, at Mortensen havde forkommet Beviset for Forbringens Afgjørelse, og at Tilstalte Flint, forinden han paabegyndte Retsagen, baade mundtlig og skriftlig forgjæves har henvendt sig til Mortensen for at blive bekendt med de vedkommende Documenter, hvorfor han under et Søgemaal først kunde tvinge

Den 15de December.

denne til at komme frem med dem, findes der dog at være Betænkelighed ved at statuere, at Tiltalte har været fuldstændig beskændt med Sagens Sammenhæng, og at han har handlet i bedragerisk Niemed ved at anlægge Sag mod Mortensen, og det maa derfor billiges, at der er tillagt Tiltalte Flint Frisindelse for Actors Tiltale.

Svad endelig angaaer Underrettsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Langkilde 30 Rd. og til Defensjorerne, Procuratorerne Lund og Bodschou 20 Rd. til hver, er Tiltalte Anderfen tilsligtet at betale $\frac{2}{3}$ og Tiltalte Flint $\frac{1}{3}$, men de Tiltalte findes at burde in solidum udrede Omkostningerne, derunder Salairet til Actor, hvorimod de Enhver for sit Vedkommende bør betale Salairet til deres Defensjor. Med denne Modification vil Underrettsdommen være at stadfæste."

Tirsdagen den 22de December.

Nr. 19. **Heden Sogneraad** (Advocat Hindenburg
efter Ordre)
contra

Gaardmand **Mads Nielsen** af Heden (Advocat Henriksen),
betræffende Indstævntes Forpligtelse til at fravige nogle Sognet
tilhørende Gruusgravarealer.

Callings Herreds Rets Dom af 22de Mai 1871: „Indstævnte, Gaardmand Mads Nielsen bør for Tiltale af Citanterne, Heden Sogneraad i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Juli 1873: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betale Citanterne, Heden Sogneraad til Indstævnte, Gaardmand Mads Nielsen med 30 Rd., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afværk efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger kan det ikke antages, at den i Delingsplanen for Heden By af 14de Mai 1799 indeholdte Bestemmelse om, at der skulde udlægges en fælleds Gruusgrav paa de saakaldte Degnehuller i „hderste Røllenberg“, er

bragt til Udførelse; navnlig sees en saadan Gruusgrav ikke at være affat paa det under Udførelsesforretningen fremlagte Kort, hvorhos det er givet, at der ingenfinde er gravet Gruus sammesteds, og om der end til enkelte Tider maatte være gravet Gruus af Bymændene i det i Dommen omtalte, i „forreste Røllenberg“ liggende Areal, som Citanterne alternativt have paa-
 staaet udlagt, mangler der dog al Oplysning om, at den paa-
 tænkte fælles Gruusgrav er udlagt paa dette Sted istedetfor ved „Degnehulkerne“. Ikke heller tør det med Sikkerhed antages, at Delingsplanens Bestemmelse om, at der skulde udlægges en fælles Gruusgrav paa „smaa Allested Skjel“, er traadt i Kraft, i hvilken Henseende bemærkes, at den specielle Udførelse af det Fæstegods, hvortil Indstævntes Gaard da hørte, først senere kan antages at være foregaaet, at Gruusgraven, efter hvad der er givet, ikke er bleven affat i Marken, og at der ingenfinde dersteds er blevet gravet Gruus, hvorimod det paagjældende Areal steds ubelukkende har været benyttet af Indstævnte og hans Formand til Agerbrug i Forbindelse med Gaardens øvrige Jorder, samt at der mangler tilstrækkelig Oplysning om, at den Kjendelse, der bestandig har været erlagt til Byen af Arealen, er en Leieafgift.

I Henhold hertil maa det have sit Forblivende ved den Indstævnte ved Overretsdømmen tillagte Frifindelse. Efter Sagens Omstændigheder findes dog Processens Omkostninger at burde op-
 hæves ikke blot for Underretten, men tillige for Overretten saa-
 velsom for Høiesteret.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Om-
 kostninger for bemeldte Ret ophæves. Ligeledes
 ophæves Processens Omkostninger for Høiesteret.
 Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under Angivende af, at Indstævnte, Gaardmand Mads Rielsen havde leiet tvende ved Udførelsen Heden By udlagte fælles Gruusgravarealer, betegnede Degnehullerne og smaa Allested Skjel med ialt Areal 12000 Qv. Alen, nemlig ca. 6000 Qv. Alen hvert Sted, og nægtebe at tilbagelevere Byen disse Arealer, uagtet de vare

Byens Eiendom og ham opfagte til Aflevering den 1ste Mai 1867, søgte Titanterne, Heden Sogneraad ham dømt til under en daglig Muct at fravige Gruusgravarealerne og tilpligtet at betale Erstatning fra 1ste Mai 1867, til Afleveringen skeer, for Arealernes Benyttelse samt Sagens Omkostninger Stadesløst, og da Indstævnte ved Salling Herredstings Dom af 22de Mai 1871 blev frifunden for deres Tiltale i Sagen, hvis Omkostninger derhos ophævedes, have Titanterne nu indbragt Sagen her for Retten, hvor de have paastaet Dommen forandret i Overensstemmelse med deres for Underretten neblagte Paastande, idet de dog under Sagens Drift, efter at have erhvervet allerhøieste Bevilling til at fremslægge nye Beviisligheder, have modificeret Paastanden derhen, at Indstævnte tilpligtes efter eget Valg at fravige enten det under Sagen omhandlede Areal paa Degnehullene eller det paa et her for Retten fremlagt Kort med Bogstaverne a, d, o betegnede Areal. Titanterne have derhos paastaet sig Sagens Omkostninger i begge Instanser tilkjendt Stadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Forelsbig bemærkes, at der ikke, som Indstævnte har formeent, findes nogen Anledning til ex officio at afvise Sagen paa Grund af Mangel ved Forklæmning, og naar Indstævnte har paastaet Sagen afviist, fordi hans Eiendomsret til de omhandlede Arealer allerede skal være erkjendt ved Salling Herreds Politirets Dom af 25de Juni 1868, hvorved han frifandtes for Tiltale af Heden Bymænd, der havde søgt ham til Undgåelse efter Frdn. 29de October 1794 § 22, fordi han havde forhindret dem i at lade opføre et Hegn omkring det i hans Mark beliggende Gruusgravareal ved Alsted Skjel, findes der heller ikke at kunne gives ham Nebhold, da Spørgsmaalet om Eiendomsretten over Arealerne ikke derved har fundet Afgjørelse.

Af samme Grund vil den af ham paastaede Frifindelse, fordi Sagen skalde være afgjort ved en usvækket Dom, ikke kunne tillægges ham.

Indstævnte har benægtet, at nogen endelig Utsiftning paa den Maade, som af Titanterne foregivet, har fundet Sted, og at der findes Gruus eller nogenfinde er gravet Gruus paa de paagjældende Steder. Derimod har han paastaet, at de paagjældende Arealer bestandig upaatakt have været benyttede og bevæget af Besidderen af hans Marklod, og han benægter, at enten hans Fader, der tidligere havde Gaarden i Fæste, men i 1803 fik Arvesætte paa den, og efter hvem han selv i 1841 erhvervede den, eller han nogenfinde have leiet disse Arealer eller erholdt dem overdragne af Sognemændene eller Communen, men at der kun har været svaret en Kjendelse af 3 Mk. 8 f aarlig, der i en Række af Aar skal have været nebsat til det Halve, til Bymændene, uden at Dprindelsen eller Aarsagen dertil kjendes, og uden at den efter sin Ubetydelighed kan constatere eller lede Formodningen hen paa, at der engang i ældgammel Tid er oprettet et Slags Forhold, der atter kunde hæves ved Opsigelse, medens der, da Gruusgravningen aldrig har fundet Sted, er Rimelighed for at antage, at Bymændene, da der ikke fandtes Gruus, have renunceret paa den mulig vundne Ret til Gruusgravning, og at denne Renunciation er Grunden til den aarlige Afgift, der er betalt, saa langt erindres.

Indstærnte har i hvert Fald formeent, at han, da Arealerne bestandig have været benyttede af hans Faber og senere af ham selv, paa Grund af Hævd er uindskrænket Eier af Arealerne og kan fordre den hidtil i saa mange Aar bestaaende Eiendomsret respecteret imod at betale den stadigt erlagte Kjenndelse.

Ved de navnlig for Retten fremkomne Oplysninger maa det vel ansees godtgjort, at der ved Udskiftningen er udlagt til almindelige Gruusgrave for Byen 2de Arealer hvert af c. 6000 Qv. Alens Størrelse i de Indstævnte tilhørende Zorber, men at Eiendomsretten til disse Arealer derved er tillagt Byen, sees ikke at være godtgjort, og det maa i den Henseende fremhæves, at Arealerne ikke ere betegnede i Marken, og at Citanterne under Sagen have maattet erkjende, at i det mindste det ene af Arealerne efter Udskiftningskortet skulde ligge paa et andet Sted i Marken end der, hvor de først have fordrat sig det udeleveret.

Det er in confesso, at Indstævnte og hans Faber uindtrede have benyttet Gaardens Zorber uden Hensyn til Gruusgravarealet, og om det end ved tvende af de afhørte Vidners Forklaringer maatte ansees godtgjort, at der til enkelte Tider er gravet Gruus i det ene Areal, er dette dog kun skeet i en meget indskrænket Grad, og uden at det i hvert Fald kan constatere Citanternes Eiendomsret til Arealerne ligeoverfor Indstævnte.

Det er heller ikke imod Indstævntes Benægtelse beviist, at der er sluttet nogen Overeenskomst om Leie af Arealerne eller Brugen af dem enten med hans Faber eller med ham, og da Oprindelsen til den Kjenndelse, der er erlagt til Bymændene, ikke har kunnet ophyses, skjønnes den ialfald ikke at kunne betragtes som en Leieafgift.

Citanternes Paastrand om Forandring af den paaanlede Dom findes derfor ikke at kunne gives Medhold, hvorimod den efter Indstævntes Paastrand vil blive at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes Citanterne at burde betale Indstævnte med 30 Rb.

Stempelovertræbelse foreligger ikke under Sagen."

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedseiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de inbankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, ugaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb. og for Udenbys, der søfte Bladet med Posten, 6 Rb. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Igl. Postcontoirer.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 30.

Den 15de Januar.

1875.

Anden ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 22de December.

Nr. 244.

Advocat Levinsen

contra

Arrestanten **Jens Pedersen** (Defensør Hallier),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Nykjøbing Herreds Extrarets Dom af 16de October 1874: „Arrestanten Jens Pedersen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og betale i Erstatning til Huusmand Rasmus Olsen Buk i Gjedeshj 8 Rd. 64 f. Saa betaler han og alle af denne Sag lovlig flyvende Omkostninger og derunder Salarium til Sagsfører Holst og Kammerassessor, Procurator Blæsberg 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de November 1874: Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten Nissen og Simonsen betaler Arrestanten Jens Pedersen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

XVIII. Aargang.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover-, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinjen og Halkier for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende, imod Arrestanten Jens Pedersen for Tyveri og Bedrageri anlagte og fra Nykjøbing Herreds Extraret hertil indankede Sag er det ved egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilskaaelse beviist, at Arrestanten, der er sødt i 1835 og, foruden i militair Tjeneste at være straffet arbitrært for uberigtiget Flytning, ostere har været anset for Tyveri og Bedrageri, sidst ifølge Høiesteretsdom af 5te November f. A. efter Straffelovens § 231 for 3die Gang begaaet Tyveri samt efter §§ 251, 253 og 257 med 1 Aars Forbedringshussarbejde, paany har gjort sig skyldig saavel i Bedrageri som Tyveri.

Efter i Juli Maaned b. A. at være løsladt fra Straffeanstalten og at have brevet omkring uden Beskjæftigelse tingede han sig uden den Hensigt at betale, hvad han vidste, at han ikke var istand til, og under flere falske Foregivender, navnlig at han skulde have Arbejde ved Digerne, den 14de August i Kost og Logis hos Huusmand Rasmus Olsen Buk i Gjedesby for en Betaling af 4 Mk. daglig, men gik efter 4 Dages Forløb bort for at undgaae Betalingen, hvorhos han benyttede Leiligheden, medens han var ene i Huusmandens Stue, til at stjæle en Fembalersfeddel af en uafloaset Dragtstykke og en Sølvadaler af en aaben Bordstykke, hvilke Penges han har forbrugt til Fortæring.

For dette sit Forhold er Arrestanten rettelig ved Underrettens Dom dømt efter Straffelovens §§ 232 og 251 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og da den valgte Straf af 2 Aars Forbedringshussarbejde findes passende, ligesom og Dommens Bestemmelser angaaende Erstatningen til den bebragne og besjaaalne Huusmand samt angaaende Actionens Omkostninger, beriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, bifaldes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 240.

Advocat Brock

contra

Arrestantinden **Ane Dorte** eller **Dorthea Madsen**

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri og det i Straffelovens § 180 omhandlede Forhold.

Vordingborg søndre Birk's Extrarets Dom af 2den September 1874: „Arrestantinden Ane Dorthea Madsen af Bonderup bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa bør hun og ubrede i Erstatning til Arbeidsmand Lars Nielsens Hustru af Røstræde Banker 36 β , til Pigen Ane Lisbeth Jensen af Klovby Mark 7 Rd., til Pigen Ane Cathrine Jensen af Forsinge 2 Rd. og til Pigen Maren Pedersen af Nyrop 2 Rd. 32 β samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Actor, Sagsfører Schwensen og Defensor, Procurator Petersen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at ubredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die November 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Raadsloff og M. Møller betaler Arrestantinden Ane Dorte eller Dorthea Madsen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at ubredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indante Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 18 Maaneber.

Thi kjendes for Ret:

Landsover-, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneber. I Salarium til Advocaterne Brock og Henrichsen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Ane Dorte eller Dorthea Madsen, der under nærværende, fra Borningborg søndre Virks Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri og det i Straffelovens § 180 omhandlede Forhold, er ved egen af det isvrigt Oplyste beskjæftede Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i de hende paasigtede Forbrydelser, idet hun d. 4de Mai d. A. har frestjaalet Huusmand L. Nielsens Hustru af Kofstræde Banker et til 2 Mk. 4 f. vurderet Torklæde, d. 26de Juni s. A. paa Postgaarden i Kallundborg har sjaalet 3 Portemonnaier, tilhørende Pigerne Ane Lisbeth Jensen af Kløvby Mark, Ane Cathrine Jensen af Forsinge og Maren Petersen af Nyrop og indeholdende, de to tvende Sidstnævnte tilhørende henholdsvis 1 Rd. 48 f. og 1 Rd. 80 f., medens den Ane Lisbeth Jensen frestjaalet efter Arrestantindens Opgivende indeholdt ca. 10 Rd., men efter Besjaaelses ifkun 7 Rd., samt d. 26 Juni s. A. ved Baabenbrødrenes Ffest i Sorø har sjaalet fra Bager Nielsens Hustru af Steentille en Portemonnaie med 2 Rd. 1 Mk. Arrestantinden har derhos forklaret, at hun endvidere ved Ffesten i Sorø har frestjaalet en ubekjendt Pige en Portemonnaie med et Par Mark, samt at hun ved en Dyrskueffest i Stokkebjerg d. 29de Juni d. A. fra tre forskjellige Bønderpiger har sjaalet 3 Portemonnaier, som hver indeholdt indtil omtrent 3 Mk., uden at der dog om disse Tyverier har kunnet erholdes nærmere Oplysning. Endelig har Arrestantinden vedgaaet, at hun mod et hende til Dønsse Kjøbstads Politiprotocol d. 25de Juni 1868 givet Tilhøb flere Gange har ladet sig bruge til Utugt for Betaling. Det maa derfor billiges, at Arrestantinden, der er født d. 4de Mai 1842 og senest ved Bjeverskov Herreds Extrarets Dom af 9de Juli 1872 anseet efter Straffelovens §§ 230 og 180 med Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, nu ved Underretsdommen er dømt efter bemeldte Lovs § 231 og § 180, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 1 Aar findes påfende, og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger og de tilkjendte Erstatninger ligeledes bifaldes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 236.

Advocat Heinrichsen
contra

Arrestanten **Hans Rasmussen** (Defensor Brod),
der tiltales for Tyveri, Deelagtighed heri samt Løsgængereri.

Besterflakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 3die October 1874: „Arrestanten Hans Rasmussen bør hensættes til Tugt-
huusarbejde i 9 Aar og Arrestantinden Ane Marie Pedersdatter
i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Actionens
Omkostninger, derunder i Salair til Procuratorerne Jacobsen og

Strøbeck af Korsør 6 Rd. til hver, udredes af Arrestanten, saaledes at Arrestantinden in solidum med ham deraf tilsvare 1/3. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de November 1874: „Arrestanten Hans Rasmussen bør straffes med Tugthuusarbejde i 6 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Lehmann og Herforth betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Brock for Højesteret betaler Tilstalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende, fra Vesterflakkebjerg Herreds Extraret her til Retten indankede Sag, der i Ite Instants tillige angik et medtiltalt Fruentimmer, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, actioneres Arrestanten Hans Rasmussen for Tyveri, Deelagtighed heri samt Løsgængeri og er ogsaa ved egen af det isvrigt Oplyste bestrakte Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser. Medens Arrestanten i afovte Sommer i nogle Uger drog omkring i Syd-sjælland med Medtiltalt uden lovligt Erhverv og uden at søge Arbejde, har han den 22de August om Eftermiddagen Kl. 2 à 3 fraaaleet Gartner H. A. Hansen i Skyttehuset ved Jægershuus endeel til ca. 40 Rd. vurderede Gjenstande, meest Klædningsstykker, hvilket Tyveri Arrestanten udførte paa den Maade, at han itusflog en Kude i Sovekammervinduet, aabnede Vinduet og steg gjennem dette ind i Sovekammeret, hvorfra han begav sig ind i det Bærelse, hvor Kosterne beroede, og samme Dags Aften har Arrestanten deeltaget i et af Medtiltalt forøvet Tyveri i Lundforslund, hvor hun fra et uafaalet Brændehuus stjal 2 Skjorter og 2 Særte, sammen vurderede til 3 Rd., i hvilket Tyveri Arrestanten efter sin Forklaring, der maa lægges til Grund ved Paadømmelsen, dog først deeltog ved at borthære Kosterne, efterat Tyveriet var fuldført af Medtiltalt.

Efter det Anførte vil Arrestanten, der er født den 9de Februar 1822

og tidligere straffet 5 Gange for Løsgængeri samt 4 Gange for Tyveri, senest ved Svenstrup Birkis Extrarets Dom af 4de Mai 1861 efter Frd. 11te April 1840 §§ 16, 58, 6 2det Membr. og 12 2det Membr. cfr. § 78 med Tugthuusarbejde i 12 Aar, være at anses efter Strfs. § 232 for 5te Gang begaaet grovt Tyveri, efter samme Lovs § 238 cfr. § 241 som for 5te Gang begaaet Haleri samt efter Lov 3die Marts 1860 § 1 for Løsgængeri, og findes Straffen at kunne under Et bestemmes til Tugthuusarbejde i 6 Aar. Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten efter Strfs. § 232 er idømt Tugthuusarbejde i 9 Aar, hvorved Straffen for Løsgængeri er absorberet, vil altsaa for saavidt være at forandre, hvorimod den med Hensyn til Actionens Omførelser, deriblandt de Underretsfagførerne tillagte Salairer, vil være at fastsætte."

Nr. 230.

Advocat Brock

contra

Arrestanten **Christen Larsen** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 6de November 1874:
„Arrestanten Christen Larsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder samt udrede denne Actions Omførelser og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Engberg og H. H. Nyegaard med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afbærd efter Loven.“

Høiestret's Dom.

Forsaauidt Sagen ifølge den fete Indstævning foreligger Høiestret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiestret betaler Tilkalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Forsaauidt Arrestanten Christen Larsen under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag er bleven sigtet for at have begaaet et Tyveri, hvorved Arbeidsmand Svend Jonsen eller Johansen i sidst afoigte August Maaned vil være bleven fravendt en Sæt

med heri værende Klædningsstykker m. m., er der mod Arrestantens Benægtelse ikke tilveiebragt noget Beviis for hans Skyld.

Derimod er det ved Arrestantens egen af det isvrigt Dplyste tildeels bestrykede Tilstaaelse tilstrækkeligen godtgjort, at han den 23de fornævnte Maaned eller muligen den paafølgende Dag har hemmeligen sat sig i Besiddelse af og tilegnet sig en Muursvend Benjamin Meyer tilhørende, af noget Arbeidstøi og noget Værktøi bestaaende Pakke, hvilkten i det Hele til 1 Rd. 1 Mk. 8 ſj vurbereede Pakke Arrestanten vil have taget i den aabenstaaende Port til Eiendommen Nr. 4 i Rigensgade, hvori han antog at Pakken var lagt af dens i Stedet arbejdende Eier, medens denne i nogen Tid var gaaet bort, og da dette Forhold, uanseet at Arrestanten vedblivende har benægtet at have taget Pakken i et til ovennævnte Port stødende uafaaet Rum, hvor den efter Beskjaalnes Paastrand af denne var bleven lagt, samt at have tilvendt sig en Nattrøie og et Tørklæde, som Beskjaalne vil have mistet samtidigt med den foran omtalte Pakke, om hvilkten de skulle have været bundne, maa blive at tilregne Arrestanten som Tyveri, idet Pakken, selv forudsat at en Anden end Arrestanten havde flyttet den fra Rummet ud i Porten og af Pakken tilvendt sig Tørklædet og Nattrøien, dog ikke kan siges herved at være kommen ud af Eierens Besiddelse, saa vil Arrestanten, der er født den 1ste October 1818, da han forhen er dømt 2 Gange for Tyveri, senest ved denne Rets Dom af 6te Januar d. A. efter Straffelovens § 230 1ste Led til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, nu være at dømme efter nyseævnte Lovs § 231 1ste Led, efter Omstændighederne til Forbedringhuusarbeide i 8 Maanedere.“

4

Onsdagen den 23de December.

Nr. 241.

Advocat Hindenburg
contra

Uhrmager **Poul Josephsen Frængler** (Defensor Brod),
der tiltales for Vold mod en Politibetjent i Function.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 24de November 1873: „Tilfalte, Uhrmager Poul Josephsen Frængler bør at hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage samt at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actar, Procurator Brendstrup 5 Rd. og Defensor, Overretssagfører Høegh-Guldberg 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 9de November 1874: „Under-

retsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Uhrmager Poul Josephsen Frængler for Vold mod en Politibetjent i Function.

Efterat Tiltalte, der i over et Aars Tid factist havde levet separeret fra sin Hustru, i den nærmest forudgaaende Uge flere Gange havde indfundet sig hos hende i et af hende leiet Værelse i Aarhus og ved disse Leiligheder havde udviist et ssiende og brutalt Forhold ligeoverfor hende, vilde han atter den 19de September s. A. henad Aften besøge hende, og da hun, der ikke vilde høre ham ind til sig og derfor havde aflaaet Døren, ikke vilde lufte ham ind, søgte han først ved Trusler at formaae Hustruens Hustru til at staafe ham Afgang til bemeldte Værelse og vilde derefter have en Dirk eller andet Redskab for med Magt at aabne Døren til samme, og ved denne Leilighed udviste han et saadant tumultuariff og tildeels voldseligt Forhold, at Hustruarten lod hende Gub efter en Politibetjent for at faae Tiltalte ud af Huset.

Efter bemeldte Politibetjents edelige Forflaring søgte denne, da han var kommen tilstede, forgjæves at faae Tiltalte til at være rolig, og efterat han derpaa ligeledes forgjæves havde opfordret Tiltalte til at følge med til Politistationen, tog han for at give sin Opfordring mere Eftertryk Tiltalte i det ene Brallearme for at lede ham hen til Porten, men i samme Dieblif sprang Tiltalte ind paa ham og greb ham med begge Hænder i Brystet og gjorde Forsøg paa at kaste ham til Jorden, hvilket imidlertid ikke lyktes fuldstændigt, og ved Andres Hjelpe fik Politibetjenten ham derefter bragt ud af Huset og hen til Politistationen, ved hvilken Leilighed Tiltalte først søgte med al Kraft at holde sig tilbage og slide sig løs samt i det Hele gjorde al den Modstand, han kunde, men da han dog Intet kunde udrette, fulgte han tilsidst roligt med til Politistationen.

Tiltalte har nu vel anbragt, at han ved den ommeldte Leilighed ikke

vidste, hvad han gjorde, i hvilken Henseende han først har udfagt, at han var i høi Grad bestjænket, medens hans senere Forklaring gaaer ud paa, at han ved Uegrelse og Harme over sin Hustrus formeentlig urigtige og ubillige Opførelse mod ham skulde være kommen i en saadan Tilstand, at han ikke var sig selv kommen bevidst eller mægtig; men ligesom det ved flere Vidners edelige Forklaringer er godtgjort, at Politibetjentens ovennævnte Fremstilling af det Passerede i alt Væsentligt er rigtig, saaledes er der efter Sagens Oplysninger i det Hele heller ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at Tiltalte ved den ommeldte Leilighed, om han end har været i høi Grad ophidset, har besundet sig i en Tilregneligheden ubelukkende Tilstand.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født den 30te Mai 1839 og tidligere ifølge Aarhus Kjøbstads Extraræts Dom af 26de Marts 1868 og Ring Herreds Extraræts Dom af 9de Juni 1873 har for Bedrageri været anset med Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 8 Dage og 6 Gange 5 Dage, nu være at ansæe efter Straffelovens § 100 cfr. § 98 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste."

Nr. 228.

Advocat Hindenburg

contra

Arrestanten **Peter** eller **Peder Sophus Biggo Larsen**
(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Viborg Kjøbstads Extraræts Dom af 2den September 1874: „Arrestanten Peder Sophus Biggo Larsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned. Saa udreder han og alle af hans Arrest og nærværende Action flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Overretsprocurator Møller 8 Rd. og til Defensor, Overretsprocurator Isaacsen 6 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 19de October 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Morville betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tilstales Arrestanten Peter Sophus Biggo Larsen for Tyveri, Bedrageri og Falst.

Arrestanten, der er født den 21de November 1857, har tilføaaet, hvad ogsaa bekræftes ved Sagens andre Oplysninger, at han deels i en Alder af 12 à 14 Aar har gjort sig skyldig saavel i simpelt Tyveri som i Bedrageri — det Sidste navnlig ved uden sin Moders Vidende hos enkelte Kjøbmænd i Viborg at tage Silfferier o. desl. paa hendes Regning — for hvilket Forhold der imidlertid i Henhold til Straffelovens § 66 ikke bliver Spørgsmaal om nu at idømme ham Straf, deels efterat han, som det maa antages, i Midten af October Maaned 1872, var bleven anbragt i Lære hos en Photograph Møller i Viborg, jevnlig har tilvendt sig Penge af en i Møllers Atelier henstaaende utilaaet Veste, ligesom han ogsaa oftere har beholdt Pengene, som han med eller uden Møllers Vidende havde hævet i Byen for denne, eller som i Møllers Fraværelse bleve betalte i Atelieret, samt en Gang, da han blev sendt til Posthuset med et Brev, der skulde frankeres, undbladt at aflevere dette og beholdt den medgivne Porto. Af de Penge, han paa den anførte Maade tilvandt sig, leverede han sin Møder 4 Mk. ugentlig, idet han foregav, at han fik et saadant Beløb af Møller, og forbrugte Resten til Silfferi, men isøvrigt har det ikke kunnet oplyses, hvormeget han i det Hele har fravendt Møller, eller hvormange af Tyverierne og Bedragerierne han har begaaet i Lidsrummet fra den 21de November 1872, da han fyldte sit 15de Aar, og indtil han henimod Junt s. A. blev bortjaget af Møller.

Efterat Arrestanten derpaa i Mai Maaned s. A. var kommen i Lære hos nu afsbøde Maler Sæger i Viborg, efter hvis Død han forblev i Huset hos dennes Søn, Photograph Sæger, har han her begaaet en Mængde Tyverier, idet han deels, naar den gamle Sæger under sin sidste Sygdom sendte ham i Byen for at gjøre Indkjøb og lod ham tage Pengene hertil i hans paa et Bord ved Sengen liggende Portemonnaie, som oftest benyttede Leiligheden til at tage flere Penge, end han skulde, hvilke han da beholdt, deels efterhaanden har tilvendt sig forskellige Ting, saasom Sneklerværktøi, Malerredskaber m. M., ialt af Værdi c. 7 Rd., ligesom han ogsaa har gjort sig skyldig i forskellige Bedragerier blandt Andet ved at beholde Penge, som han modtog for Portraiter, der bleve afhentede i Atelieret, eller som vare medgivne ham, naar han for sin

Principal eller Bestyreren af denne Atelier skulde besørge Indtægter i Byen, idet han da lod Bøgerne blive paa Bedkommendes Regning, eller ved at tage mere paa Regning, end han havde Ordre til, og selv beholde det Overflødende, og endelig har han, navnlig i den sidste Tid, sør Underfølgelsen i nærværende Sag paabegyndtes den 13de Mai d. A., jøvnlig, naar han blev sendt i Byen med kvitterede Regninger for at incassere Beløbet, affkrævet disse Regninger paa Blangsetter, som han tog i Atelieret, og forsynet Affskrifterne med falske Dvitteringer, idet han skuffende efterlignede den Maade, hvorpaa den omtalte Bestyrer med fornøden Bemyndigelse pleiede at underskrive Firmaets Navn „A. F. Jøger & Søn“, hvorefter han havde Pengene mod Aflevering af de falske Dvitteringer og ved sin Hjemkomst tilbageleverede de rigtige under Paastud af, at Beløbet af en eller anden Grund ikke var bleven betalt, ligesom han derhos, naar han paany blev sendt hen til de paagjældende Debitorer, hemmelig udfærdigede andre Regninger af Jøgers Bøger og forsynede dem med falske Dvitteringer samt indkrævede Beløbene, hvoraf han da dækkede de tidligere Regninger. Efter Arrestantens Opgivende har han paa denne Maade i det Hele tilvendt sig et Beløb af 20 Rd. som han har forbrugt til Siltkerier, og af de af ham forfærdigede falske Dvitteringer er der under Sagen tilføede bragt 8 Stykker tilsammen lydende paa 13 Rd. 8 ß, men om Erstatning er der hverken i denne Henseende eller med Hensyn til Arrestantens øvrige ommeldte Forhold Spørgsmaal under Sagen.

For sit Forhold i de anførte Henseender vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens §§ 228, 251, 253 og 268, sammenholdte med § 37 og tildeels § 36, med en Straf, der efter Sagens samtlige Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og med den heraf flydende Forandring i Henseende til Straffetiden, der ved Underrettsdommen er bestemt til 8 Maanedes, vil saaledes den indkomne Dom, mod hvis Bestemmelse i Henseende til Actionens Omkostninger Intet findes at erindre, være at stadfæste.“

Nr. 26. **Skelby Sogneraad** (Høiesteretsagsfører

Bagger)

contra

Godseier de Neergaard (Ingen),

betræffende en Indstævnte som Eier af Gundersløvholm Gaard og Gods tilkommende Byggesgift af Skoleboden i Sagstrup By.

Østerflakkebjerg Herreds Rets Dom af 11te September 1872:
„Indstævnte, Skelby Sogneraad paa Communens Vegne bør til Citanten, Godseier de Neergaard til Gundersløvholm betale

60 Rd. 5 Mk. 10 ð tilligemed Rente deraf à 5 pCt. p. a. fra den 31te Mai 1870, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærb efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de October 1873: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at det ganske stemmer med den herhen hørende Lovgivnings Forfrifter, cfr. navnlig Placat 7de October 1784, Frdn. om Jords Fratagelse fra Fæstegaarde n. m. af 8de Juni 1787 § 1c og Placat 25de November 1801 § 2, at fastsætte Godtgjørelsen for en til Skolen ublagt Jordlob til en vedvarende aarlig Afgift til vedkommende Lodsseier, vil Dommen være at stadfæste, idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne føre til andet Resultat end det i Dommen antagne.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Titanterne 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Lybjerg Herredsting anlagte Sag har Indsævnte, Godseier de Neergaard til Gundersløvholm paaftaaet Titanterne, Skelby Sogneraad tilpligtede at betale den ham som Eier af Gundersløvholm Gaard og Gods for Aaret 1869 formeentlig tilkommende Afgift af Skolelobden i Kagstrup By, Skelby Sogn, nemlig 13 Tdr. Byg at betale med Penge efter Capitelstaxten for bemeldte Aar til Beløb herefter 60 Rd. 90 ð. tilligemed Rente heraf 5 pCt. p. A. fra Forligsklagens Dato den 31te Mai 1870, indtil Betaling skeer, saavel som Sagens Omkostninger skadesløst. Ved den d. 11te Septbr. j. A. affagte Herredstingsdom gaves der denne Paastrand Medhold, dog saaledes at Sagens Omkostninger hævdes.

Denne Dom har Skelby Sogneraad nu indanket her for Retten og paaftaaet den forandret herhen, at det fristubes for Indsævnets Tilfale i

benne Sag, og at Indskævnte idømmes Processens Omkostninger i begge Instanser. Indskævnte procederer derimod til Underretsbdommens Stabskasselle med Tilfjendelse af Appellens Omkostninger.

Det er under Sagen oplyst, at den nævnte Skolelob i Kagstrup i Henhold til en den 30te Mai 1829 afgiven Landvæsenkommissionseragtning er bleven udtagen af Fordtilliggenbet til en under Gundersløvholm hørende Fæstegaard, som da havde i Fæste af Anders Sørensen, dog at — som det hedder i Eragtningen — „saavel bemeldte Størrelse (nemlig Loddens) som Godtgjorelses Beløb vil, da mindelig Forening herom ikke var at træffe med Bekommende, blive at bestemme ved uvillige Mænds Skjøn.“ Af en under Sagen fremlagt Udskrift af Lybjerg Herreds Justitsprotocol sees det fremdeles, at der under 7de October s. A. ifølge Begjæring af den, der, efter hvad der er in confesso, dengang var Forvalter paa Gundersløvholm, er blevet udmeldt tvende Mænd til at tagere, „hvad Godtgjorelse der bør udredes paa den paa Kagstrup Mark udlagte Skolejord“, samt at der under 18de Novbr. næstefter er blevet afsjæmlet en af de udmeldte Mænd den 13de s. M. under Beileedning af en Landinspæcteur foretagen Taxationsforretning „over Fæstegaardmand Anders Sørensens Jorber i Kagstrup, hvoraf en Skolelob skal udtages“. Selve Taxationsforretningen har imidlertid hverken in originali eller i Gjenpart været at tilveiebringe, men det er in confesso mellem Parterne, at Godtgjorelsen under samme er bleven fastsat til en aarlig Afgift af 13 Edr. Byg, at betale med Penge efter Capitelstart, ligesom og at denne Afgift senere aarlig er af Eskelby Commune bleven erlagt indtil Dphøret i 1869 af det Fæste paa den paagjældende Gaard i Kagstrup, som ved Fæstebrev af 20de September 1833 omdroges fornævnte Anders Sørensen Søns Hans Andersen. Efter Citantens Formenting medførte denne Begivenhed imidlertid, at Forpligtelsen til at svare Afgiften nu bortfaldt, da denne alene var bestemt som Erstatning til Fæsteren for den Tid, hans Fæste varede, medens Indskævnte forandrede Afgiften fremdeles erlagt til sig som et Eieren tilkommende stedsvarende Beberlag for den affaaede Jord, og som ovenfor anført har Underretsbdommen givet Indskævnte Medhold i denne Forbring.

Det skjønnes nu heller ikke rettere, end at Erlæggelsen af den ommeldte Afgift, efter hvad der foreligger, maa ansees for i sin Tid at være fastsat som et Beberlag til Godseieren for den affaaede Jord. Deels er Beberlaget hidtil factisk kun kommet Godseieren tilgode, da det er in confesso mellem Parterne, at Jordloddens Udlæggelse ikke har bevirket noget Afslag i Landgilden af Fæstegaarden, samt at Afgiftens Beløb svarer til, hvad den aarlige Indtægt af Lodden kunde anslaaes til, deels blev Taxationens Foretagelse requireret af Forvalteren paa Gundersløvholm, deels tyde de ovenfor citerede Udtryk i Landvæsenkommissionseragtningen og Udskriften af Lybjerg Herreds Justitsprotocol hen paa, at det har været Formaalet for den afsjedte Taxationsforretning at fastsætte et saadant Beberlag, og deels maa der gives Indskævnte Medhold i, at, ifald Afgiften var fastsat som et Fæstebonden personlig tilfaldende Beberlag, kunde den kun være tilkommen Anders Sørensen, der var

Fæster paa den Tid, Vederlaget blev fastsat, og ikke Hans Andersen, selv om denne — hvad af Titanten er paasaaet — skulde have været Fæster af Gaarden, allerede dengang Afgiften første Gang forfaldt til Betaling, nemlig for Aaret 1830, endstjøndt hans Fæstebrev først er udfædt i 1833; naar nu ikke desto mindre sidstnævnte Fæster dogigen har oppebaaret Afgiften i Henhold til, hvad Lagationsforretningen havde bestemt, synes heri at ligge et afgjørende Datum imod, at Ydelsen skulde være bleven fastsat med den af Titanten paasaaede Character som kun tilsigtende et Vederlag til den daværende Fæster. Men naar det saaledes maa antages, at Afgiften er bleven fastsat som et Vederlag til Godseieren, hvad ogsaa maa ansees som det Naturligste ifølge dennes Stilling som Eier af den affaaede Jordlod, maa det, som af Underrettsdommen antaget, have Formodningen for sig, at den skal være vedvarende, og Beviisbyrden for en saa særegen Bestemmelse, som at den skulde ophøre ved det dengang aldeles ubestemmelige Tidspunct, Fæstets Ophør, paahvoiler selvfølgelig Afgiftsbyrden.

Da det endelig maa staae i Godseierens Magt at bestemme, at han, naar det tidligere Fæste et ophørt, nu selv vil oppebære Afgiften, kommer Overretten saaledes til det samme Resultat som den indankede Dom, og denne vil derfor være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelavgivningen er ikke overtraadt under Sagen herfor Retten."

Nr. 237.

Advocat Halkier
contra**Christiane Olsdatter og Kirsten Olsdatter**

(Defensor Bungen ved Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri og Meddeelsagtighed i Tyveri.

Beldsborg Birkis Extrarets Dom af 25de August 1874: „De Tiltalte Kirsten og Christiane Olsdatter bør straffes med Forbedringshussarbejde, den Første i 18 Maanedes og den Sidste i 2 Aar, samt udrede hver for sit Vedkommende de af deres Arrest og Gen for Begge og Begge for Gen de øvrige af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schmidt og Møller henholdsvis 8 og 6 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die November 1874: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog

at Straffetiden for hver af de Tiltalte Kirsten Olsbatter og Christiane Olsbatter af Møllerknappehuus bestemmes til 1 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bøcher og Tvermoes betale de Tiltalte Een for Vegge og Vegge for Een 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indtænkte Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Halkier og Etatsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Vegge og Vegge for Een 20 Rd. til hver.

I den indtænkte Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Vebelsborg Virls Extraret hertil indtænkte Sag actioneres de Tiltalte Kirsten Olsbatter og Christiane Olsbatter af Møllerknappehuus for Tyveri og Meddeeltighed i Tyveri og ere ved egne, af det iøvrigt Dphyste bestyrkede Tilslaaelser overbeviste at have gjort sig skyldige i de dem paafigtede Forbrydelser.

De Tiltalte, som i Forening med deres under Sagens Drift ved Døden afgaaede Søster beboede et Tiltalte Kirsten Olsbatter tilfæstet Hus ved deres Fødegård Møllerknappegaarden og levede under trange Kaar, ere saaledes skyldige i de i Underrettsdommen nærmere refererede Tyverier, der ere begaaede i Løbet af de sidste Par Aar og hovedsageligen udførte af Christiane i Forening med den afdøde Søster, men efter foregaaende Aftale med Søsteren Kirsten, som paa Grund af Svagelighed ikke kunde være med i Udførelsen, men iøvrigt har erkjendt at have taget Deel i Beslutningen om Foretagelsen af det aldeles overveiende Antal af Tyverierne i sælles Interesse og i Forbruget samt Anvendelsen af de staaende Gjenstande. Ved disse Tyverier er der dels i forskjellige Gange stjaalet Mælk, som blev mælk af Køer, der tilhørte Pastor Høgh i Kjerte og Eierinden af ovennævnte Gaard og henstode paa Marken, dels stjaalet Sibstaaende Korn, Uld, Havre- og Hvedenæg fra Marken, nedfalden Frugt, Brændsel, et Lam og en Gaas m. v., samt Voetsmand Larsen i Kollerhuus 1/4 Pd. Uld, som blev klippet af hans paa Marken henfattede Faar, og endelig fra Drøbjerg Skov 2 Dragter Dvas, der bleve hjembragte af Christiane i Forening med hendes afdøde Søster, uden at der dog herom var truffet nogen foregaaende Aftale med Kirsten, som kun har truffet saadan Aftale med Hensyn til de i Vinteren 1873 begaaede Tyverier af Brændsel, medens

hun med Hensyn til det til andre Liden sjaalne Brændsel kun har indrømmet, at hun har været med at forbruge det, skøndt hun antog det for sjaalet.

Værdien af det Sjaalne kan i det Hele anslaaes til ca. 50 Rd.

Af de begaaede Tyverier findes tvende at være kvalificerede, idet Lammet, som er vurderet til 6 Rd., er sjaalet paa Marken, og Tilstalte Christiane Dalsbatter, da hun tilkendte sig den til 3 Rd. 2 Mk. vurderede Gaas, der var sat paa Sti i Gaardens Kosteald, skaffede sig Afgang til denne ved at krybe gjennem en 1½ Alen høi og ¾ Alen bred Luge, der benytttes til at udsføre Gjødningen fra Stalben og saaledes ikke er bestemt til Indgang.

For det de Tilstalte, af hvilke Kirsten er født den 21de October 1815 og Christiane den 15de Juni 1824, medens Jagen af dem findes tidligere tiltalt eller straffet, saaledes overbeviste Forhold ville de være at anses efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 1 og Nr. 4 [samt] § 234, for Tilstalte Kirsten Dalsbatters Vedkommende cfr. § 54, og denne Tilstalte tillige efter § 238, og findes Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Forbedringshuusarbejde for Kirsten i 18 Maaneber og for Christiane i 2 Aar, at kunne sættes til lige Arbejde i 1 Aar for hver. Med den heraf flydende Modification vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste."

Hermed endte Høiestrets 2den ordinaire Sessjon.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).
Hjelsør & Gandrup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 31.

Den 22de Januar.

1875.

Tredie eller ekstraordinaire Sæktion.

Mandagen den 4de Januar 1875.

Nr. 256.

Advocat Klubien

contra

Virgithe Olesdatter, Schrøders Hustru (Def. Halkier),
der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 26de October 1874: „Tiltalte, Snektersvend Joachim Frederik Schrøders Hustru Virgithe Olesdatter bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Larsen 5 Rd. og til Defensor, Kammerassessor, Procurator Johansen 4 Rd. At efterkommes under Afbærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 30te November 1874: „Tiltalte Virgithe Olesdatter, Snektersvend J. F. Schrøders Hustru bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at hun udreder Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Fasting 5 Rd. til hver. Det Bødte at efterkommes under Afbærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold findes efter de dermed forbundne Omstændigheder at maatte henføres under Straffelovens § 228, hvorved tillige bliver at tage Hensyn til Bestemmelsen i samme Lovs § 60 1ste Led. Straffen findes passende at kunne fastsættes, som i Underrettsdommen er steet, til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Bttingsdommen, men iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Halkier for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Snektersvend J. F. Schrøders Hustru Birgithe Olesdatter for Tyveri.

Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa bestrykes ved Sagens andre Oplysninger, at hun en Dag i Juli Maaned b. A., medens hun var en i samme Huus som Tiltalte boende Enke, der var i Begreb med at tiltræde en længere Reise, behjælpelig med at indpakke dennes Tøi, hemmelig har sat sig i Besiddelse af 2 bemeldte Enke tilhørende Kjoler af Værdi ialt 13 Rd., der hang i Eierindens Klædeskab, samt en paa en Seng liggende Pude af Værdi 3 Rd., hvilke Gjenstande hun derpaa til forskjellig Tid pantsatte. Da Enken den 15de September kom tilbage fra sin Reise og den følgende Dag talte til Tiltalte om, at hun savnede de ommeldte Gjenstande, svarede Tiltalte, at hun blot skulde have Laalmodighed, saa fik hun nok sine Sager igjen, og indløste derpaa samme Dag den ene Kjole samt hængte den ubemærket ind i Enkens Klædeskab og et Par Dage derefter de øvrige Gjenstande, som hun ligeledes hemmelig bragte ind i Eierindens Leilighed, enduu inden denne havde gjort Anmeldelse til Politiet.

Tiltalte har imidlertid udsagt, at det, da hun tilvendte sig Kosterne, ikke var hendes Hensigt at berøve Enken disse, men alene, da hun var i Pengeforlegenhed, at pantsætte dem og derefter igjen indløse dem og bringe dem tilbage, hvor hun havde taget dem, og at hun efter Enkens tidligere Ytringer til hende om, dersom hun var i Forlegenhed for Et eller Andet, stod det til

Tjeneste, antog, at Enken ikke vilde have Noget imod at laane hende de ommeldte Gjenstande, men at hun ikke havde havt Mod til at bede hende derom eller, da Enken efter sin Hjemkomst savnede Gjenstandene, at uderrette hende om, at hun havde taget dem.

Vel findes nu efter Tilstaltes hele Fremgangsmaade hendes Anbringende om at have staaet i den Tro, at Enken, hvad denne ogsaa har nægtet, vilde samtykke i, at Tilstalte paa den anførte Maade disponerede over hendes Eiendele, ikke at kunne tillægges nogen afgjørende Betydning, men derimod maa det efter Sagens Omstændigheder i det Hele ansees betænkeligt at forlæste hendes Anbringende om, at hendes Hensigt alene gik ud paa et midlertidigt Brug af de paagjældende Gjenstande, medens Eierinden var traværende fra sit Hjem, og idet Tilstaltes Forhold herester findes at maatte henføres under Straffelovens § 236, vil Tilstalte, da Eierinden af Tingene har erklæret, at hun ikke ønskede denne straffet, efter Slutningsbestemmelsen i den nævnte Lovbestemmelse være at frifinde for Actors Tilstalte, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at ubrede Actiøuens Omkostninger.“

Nr. 234. Statsraad Bungen (ved Hindenburg)

contra

Jens Gotfredsen (Defensor Klubien),

der tilstales for Hæleri og for at have gjort sig skyldig i et Forhold, der formeentlig henhører under Straffelovens § 274 jfr. § 52.

Stads Herreds Extrarets Dom af 4de August 1874: „Tilstalte, Arbejder Jens Gotfredsen af Esbjerg bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage samt ubrede alle af hans Arrest, Straffens Fuldbyrkelse og nærværende Action lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Smith 5 Rd., Defensor, Procurator Poulsen 4 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 28de September 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Isaacsen og Fasting betaler Tilstalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Klubien for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arbejder Jens Gotfredsen for Hæleri og for et Forhold, der, som det i Actionsordren hedder, formeentlig henhører under Straffelovens § 274 jfr. § 52.

Med Hensyn til Sigtelsen for Hæleri har Tilstalte vedgaaet at have været i Besiddelse af et Vaterpas af Værdi 1 à 2 Rd., om hvilket Muurmester Geert i Eshjerg, der ved Bidner har godtgjort sin Eiendomsret til samme, edelig har forklaret, at det den 7de Marts d. A. eller den paafølgende Nat mod hans Vidende og Villie er borttaget fra Stationsforvalterboligen i Eshjerg, hvor det benyttedes af hans Svende, og da der ikke findes at kunne tages videre Hensyn til Tilstaltes Anbringender om at have kjøbt det af en ham ukendt Dreng og frivilligt at have leveret det tilbage til Geert, efterat han ved at frabrække en samme paaslaet Blikplade af et derunder anbragt Mærke havde seet, at det tilhørte denne, i hvilken Henseende bemærkes, at Martin Jensen, der arbejdede som Muursvend hos Geert, og et andet Bidne edelig have forklaret, at Tilstalte, da Martin Jensen, der havde gjenkjendt Vaterpasset, som Tilstalte havde ublaant til det andet Bidne, som sin Mesters Eiendom, og efter at have frabrækket den ovenmeldte Blikplade viste Tilstalte sin Mesters Mærke, for Bidnerne opgav at have kjøbt det af Murer Svend Perke, vil Tilstalte i Overeensstemmelse med D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 være at dømmes for sit Forhold med Hensyn til Vaterpasset, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Tilstalte har derhos vedgaaet at have for at forbedre sine Studsmaal foranlediget Tilførselen af de Attestationier om Flid og Trostak, der ere tilføiede 4 hans Studsmaalsbog henholdsvis den 1ste November 1861, den 1ste November 1863, den 1ste November 1869 og den 1ste November 1870 af vedkommende Gneebønder givne Paategninger om den Tid, i hvilken han havde tjent dem, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at dette er skeet den

1ste November 1870, efterat han havde fratraadt sin Tjeneste hos Jensenius Lehn, og at Tilførselen er foretaget efter hans Anmodning af en sammesteds tjenende Dreng eller, som han senere har udsagt, Tjenestekarl, og maa det derhos antages, at Tiltalte, der isøvrigt efter sin Forklaring strax overstregede den Paategningen af 1ste November 1870 tilsiøiede Attestation, har foreviist den saaledes forfalskede Skudsmaalsbog paa de Steder, hvor han senere søgte Tjeneste.

For sit Forhold i de anførte Henseender vil Tiltalte, der er født i 1841 og, foruden i sin Militairtjeneste at være straffet for Tjenesteforsøelser, isølge Hjern Ginding Herredets Rets Dom af 2den Mai 1871 har været straffet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, være at ansee som for anden Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 jfr. § 241 samt efter § 270 jfr. §§ 274 og 52, og da hans Straf ved Underretsdømmen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omtøfninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste."

Tirsdagen den 5te Januar.

Nr. 238.

Advocat Klubien

contra

Tjenestepige **Ane Margrethe Christensen** og Gaarbeier **Jørgen Frederiksen** (Høiesteretsfagsfører Wagger som privat engageret Defensor),

der tiltales, Førstnævnte for falsk Ublæggelse af BARNEFADER og Sidstnævnte for at have forlokket til denne Forføelse.

Holsteinberg Virks Extrarets Dom af 27de Marts 1874: „Tiltalte, Pige Ane Margrethe Christensen og Gaarbeier Jørgen Frederiksen af Hyllested bør til Statskassen hver at betale en Bøde af 30 Rd. eller, saafremt den ikke fuldt betales, at hen-sættes i simpelt Fængsel hver 8 Dage. Saa betale de Een for Begge og Begge for Een alle med denne Sag forbundne Omtøfninger, derunder Salair til Actor, Procurator Simmelhag 10 Rd. og Defensor, Procurator Larsen 8 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de December 1874: „Tiltalte, Gaarbeier Jørgen Frederiksen af Hyllested

bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte, Pigen Ane Margrethe Christensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at Salairerne til Procuratorerne Simmelhag og Larsen bestemmes til 5 Rd. for hver. I Salarium til Procuratorerne Bøcher og Leth for Overretten betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte Sorgen Frederiksen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 179 sammenholdt med § 52, idet navnlig bemærkes, at Bestemmelsen i den førstnævnte Paragraph ikke, som i Dommen forudsat, alene kan antages at sigte til den Udlæggelse, der stæer for vedkommende Kirkebetjent. Denne Tiltaltes Straf findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til den Tiltalte Ane Margrethe Christensen tilfundne Straf vil Overrettens Dom kunne stadfæstes i Henshold til de for hendes Vedkommende i samme anførte Grunde, ligesom ogsaa dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges.

Chi kendes for Ret:

Sorgen Frederiksen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Klubien for Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 30 Kroner.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Holsteinborg Virks Extraret hertil indankede Sag tiltales Pigen Ane Margrethe Christensen og Gaarbeier Sorgen Frederiksen af Hylsted, den Første for falsk Udlæggelse af Børnesaber og den Sidste for at have forlokket hende til denne Forseelse.

Hvad Tiltalte, Pigen Christensen angaaer, er hun ved egen, med det iøvrigt Dplykte stemmende Tilsaaelse overbeviist om til Indspørelse i Kirke=

bogen at have udlagt Ungkarl Ole Peter Larsen, hvis Navn isøvrigt feilagtig er blevet indført som Ole Pedersen, som Fader til et af hende den 28de September forrige Aar sødt Drengebarn Ole Peder Christensen, uagtet bemeldte Ole Peter Larsen, med hvem hun vel tidligere havde haft legemlig Omgang, men dog ikke til en saadan Tid, at han kunde være Fader til Barnet, saaledes ikke var Barnefader, og anlagde hun derefter AlimentationsSag mod Ole Peter Larsen, hvilken Sag hun dog efter at have vedgaaet Sigtelsens Urigtighed frafaldt.

Efter Tiltalte Christensens Forklaring er hun til den fakkte Ublæggelse af Barnefader bleven forlebet af sin daværende Huusbond, Tiltalte, Gaardeier Frederiksen, med hvem hun siden Sommeren 1872 havde staaet i utugtigt Forhold og jevnlig pleiet legemlig Omgang.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte Christensen, der er sødt i Aaret 1854 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 179, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Hvad angaaer Tiltalte, Gaardeier Frederiksen, har han vel vedgaaet at have opfordret Pigen Christensen til at ublægge Ole Peter Larsen som Barnefader, uagtet han, efter hvad der foreligger, ingen rimelig Anledning havde til at antage, at denne skulde være Fader til Barnet, men da han under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har forklaret, at han, da han stillede denne Opfordring til Pigen Christensen, slet ikke tænkte over, at det var til Ansørelse i Kirkebogen, at Ole Peter Larsen skulde opgives som Barnefader, hvori det Strafbare efter Lovgivningen maa antages at ligge, og denne hans Forklaring ikke findes at kunne forkastes, vil han, der er sødt i Aaret 1838 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag.

Overeensstemmende hermed vil Underrettsdommen, der har anseet begge Tiltalte efter Straffelovens §§ 179, 52 og 30 og bestemt Straffen for hver af dem til en Bøde til Statskassen af 30 Rigsdaler eller simpelt Fængsel i 8 Dage, være at forandre, hvad Straffen angaaer, hvorefter den vil være at stadfæste i Henseende til Actionens Omkostninger, der retteligen ere paalagte de Tiltalte in solidum, dog at Salairerne til Sagførerne for Underretten, Procuratorerne Simmelhag og Larsen bestemmes til 5 Rigsdaler for hver.

De Tiltalte ville derhos ligeledes in solidum have at betale Salairerne til Actor og Defensor for Overretten med 6 Rigsdaler til hver."

Nr. 257.

Advocat Brod
contra

Arrestantinden **Karen Hansdatter** (Defensor Klubien),
der tiltales for Løsgængeri og Væleri.

Lunde Stam Herreders Politirets Dom af 17de October 1874: „Arrestantinden Karen Hansdatter bør hensesættes til Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage; saa bør hun og at tilsvare alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de November 1874: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten H. H. Nøregaard og Winther betaler Arrestantinden Karen Hansdatter 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende, imod Arrestantinden Karen Hansdatter for Løsgængeri og Væleri anlagte og fra Lunde Stam Herreders Politiret hertil indankede Sag er det ved egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilskaaelse beviist, at hun, der er født den 28de Mai 1830 og mange Gange tidligere har været straffet for de ovennævnte Forseelser, sidst ifølge Sunds Gudme Herreders Politirets Dom af 20de Februar d. A. med 180 Dages Tvangsarbeide, paany har gjort sig skyldig i begge Forseelser ved den 3die September sidstleden at forlade det hende af vedkommende Fattigvæsen anviste Opholdssted og begive sig til Odense, hvorefter hun drev omkring paa Landet og ernærede sig ved Væleri, indtil hun den 25de s. M. blev anholdt.“

For dette Forhold vil Arrestantinden være at anses efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1 og 5, og da den i Politiretsdommen valgte Straf af 180 Dages Arbeide i Odense Tvangsarbeidsanstalt findes påseende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse angaaende Sagens Omkostninger ligeledes bifaldes, i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 261.

Advocat Hindenburg
contra

Arrestantinden **Kirsten Madsbatter** (Defensor Brod),
der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Bjerge Masum Herredens Politirets Dom af 17de October 1874: „Arrestantinden Kirsten Madsbatter af Lumby Arbeidsanstalt bør hensættes til Arbejde i Odense Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afbærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste December 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Justitsraad L. Nyegaard og Bøcher betaler Arrestantinden Kirsten Madsbatter 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afbærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

3 den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende, fra Bjerge Masum Herredens Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Kirsten Madsbatter for Løsgængereri og Betleri, og hun er ogsaa ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt oplyste Omstændigheder tilstrækkelig overbeviist at have gjort sig skyldig i disse Forseelser.“

Efterat nemlig Arrestantinden, som oftere tidligere har været indbømt til Arbejde i Odense Tvangsarbeidsanstalt for de nævnte Forseelser, senest ifølge Binding Herredens Politirets Dom af 31te Januar d. A. i 180 Dage, og som den 5te August d. A. blev løsladt og afgiven til Lumby Arbeidsanstalt, den 6te September s. A. havde forladt denne sidste Anstalt med Udgangstilsættelse, undlod hun at vende tilbage til samme og har derefter vanket om som Veilerfse i 23 Dage, indtil hun den 29de s. M. blev anholdt.

For dette sit Forhold findes Arrestantinden, der er født den 14de August 1809, ved den indankede Politiretsdom af 17de October d. A. rettelig at være

ansæet efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5, og da ogsaa den valgte Straf af Hensættelse i Tvangsarbeidsanstalten i Odense i 180 Dage findes passende, og det ligeledes billiges, at Arrestantinden er tilpligtet at udbræbe Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Nr. 259.

Advocat Halkier

contra

Arrestantinden **Christine Andersen** eller **Calum**

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af et hende af Politiet givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste December 1874:
 „Arrestantinden Christine Andersen eller Calum bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 90 Dage samt tilsvare denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Afseer efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Halkier og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Christine Andersen eller Calum, der er født den 23de December 1832 og tidligere blandt Andet oftere dømt efter § 1 i Lov 3die Marts 1860, jensef ved denne Rets Dom af 26de August 1871 til Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 60 Dage samt ved Høiesterets Dom af 22de Mai 1872 efter Straffelovens § 231 1ste Led og efter § 1 jfr. § 5 i fornævnte Lov 3die Marts 1860 til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, ved egen af det isøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have mod et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 27de August d. A. under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold undbraget sig Fattigvæsenets Forsjorg ved den 19de November d. A. uden Tilladelse at

udeblive fra Læbegaarden, hvor hun af Fattigvæseret var anbragt, vil hun paa ny være at ansæe efter ovennævnte Lov 3die Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeidsanstalt i 90 Dage."

Nr. 242.

Advocat Nellesmann
contra

Anders Pedersen Grimstrup (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Pengeafpresning.

Hjerm Ginding Herrebers Extrarets Dom af 5te Juni 1874: „De Tiltalte Niels Christian Jensen af Stenumgaard og og Anders Pedersen Grimstrup af Mindum bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, Sidstnævnte med simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa bør de og in solidum udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Kammerraad Repsdorph 8 Rd. og Defensor, Procurator Braff 6 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 21de September 1874: „Tiltalte Anders Pedersen Grimstrup bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Niels Christian Jensen bør hensesattes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Actionens Omkostninger udrede de Tiltalte hver for sit Vedkommende og derunder hver med det Halve i Salair til Actor og Defensor for Underretten 5 Rd. til den Første og 4 Rd. til den Sidste samt til Actor for Overretten, Cancelliraad Møller 5 Rd., hvorhos Tiltalte Niels Christian Jensen betaler i Salair til Defensor sammesteds, Justitsraad Nellesmann 2 Rd. 3 Mk. Det Idømte at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom for Anders Pedersen Grimstrups Vedkommende anførte Grunde vil den, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste. De Sagførerne for Højesteret tilkommende Salarier findes efter Omstændighederne at burde udredes af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande. Advocaterne Mellemann og Hindenburg tillægges i Salarium for Høieste- ret hver 20 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indantele Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag til- takes Niels Christian Jensen for Tyveri og Anders Pedersen Grimstrup for Pengeafpresning.

Ved Tiltalte Niels Christian Jensens egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 1ste November f. A. har i Skjænkstuen i Ydom Kro sjaalet en Medtaltale J. P. Grimstrup til- hørende Regnskrætte, som han efter sin Forklaring nærmest bemægtigede sig for at bruge den undervejs fra Ydom Kro til Høstebro, men beholdt, da han, der Natten mellem den 2den og 3die November paa Tilbageveien fra Høstebro atter kom til Ydom Kro, ikke traf Noget oppe sammesteds. Frakken, der havde en Værdi af 14 Rd., og som var mærket med Besjjaalnes Navn, islebetfor hvilket Tiltalte aubragte sit eget, salbød han senere paa Stenumgaard, hvor han tjente, dog uden at faae den solgt, og da Besjjaalne, der havde faaet at vide, at det var Tiltalte, der havde sjaalet hans Frakke, den 4de næstefter om Aftenen i denne Anledning indjauddt sig hos ham paa Stenumgaard, ud- leverede Tiltalte, der efter nogen Nægtlen tilfiod Tyveriet, Frakken i uforringet Stand til Besjjaalne, der ikke under Sagen har gjort Krav paa videre Erstatning. For sit omhandlede Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 228 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Baud og Brød i 5 Dage.

Hvad dernæst angaaer Tiltalte Grimstrup, da maa det vel ved to Vidners beedige Forklaringer, der i det Væsentlige stemme med Tiltalte Jensens og de øvrige under Sagen afhørte Vidners Forklaringer, ansees tilstrækkelig godt- gjort, at han, efterat Jensen ved den ommeldte Leilighed havde tilskaaet Tyveriet og udleveret Frakken, har sagt til ham, at nu kunde han vælge, hvad han vilde, enten betale 30 Rd: eller blive arresteret, og at han, da Jensen gif ind paa at betale 20 Rd., har modtaget 10 Rd. contant og truffet Aftale med Jensen og dennes Husebond om, at Sidstnævnte til den næstkommande 1ste Mai skulde indeholde Resten af Beløbet i Jensens Løn; men ligesom Grimstrup, der har indbrømmet at have afgjort Sagen paa den ovennævnte Maade, hvilket han dog nu vil have gjort efter nogle af de Tilsedeværendes, navnlig Jensens Husebonds Opsfordring, har paastraaet, at det var hans Hensigt at lade de 10 Rd., Jensen skulde betale til 1ste Mai, tilfalde en offentlig Kasse, og at Resten af Beløbet efter hans Formening var et passende Vebertag for en af ham i Anledning af Tyveriet foretagen Reise og for Afsvænet af Reisetappen,

saaledes er der ogsaa isøvrigt efter Sagens Omstændigheder Høie til at antage, at Grimstrup, der har forbeelagtige Vidnesbyrd om sin tidligere Vandel, og som ved den ovennævnte Leilighed tilkjendegav Jensen, at, dersom han atter skjal, skulde denne Sag staa aaben, ikke har handlet i nogen bevidst lovstridig Hensigt, og da hans Forhold ikke findes at kunne henføres under Bestemmelserne i Straffelovens § 245, vil han være at frifinde for Actors Tiltale.“

Nr. 47. Administrator for Munkathveraa Klosters Boder
Eggert D. Gunnarsson (Advocat Nellesmann efter Ordre)
 contra

Sigurjon Magnusson (Ingen),

betræffende en efter Appellantens Requisition hos Indstævnte foretagten Fogedforretning.

Den islandste Landsoverrets Dom af 15de Mai 1871:
 „Den appellerede Fogedforretning bør uefterrettelig at være. Indstævnte, Godsadministrator Eggert Gunnarsson bør til Appellanten Sigurjon Magnusson udrede Erstatning efter uvillige, lovlig udmeldte Mænds Skjøn for alt det Tab, som Appellanten har lidt ved den indankede Fogedforretning, saavel som Processens Omkostninger her for Retten med 25 Rd. Indstævnets bekliftede Sagsfører, Organist P. Gubjohnsen tilkomme 10 Rd. i Salair, der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Henviisningen i det i den indankede Dom omhandlede Byggselsbrevs § 12 til Rescriptet af 11te April 1781 § 9 — hvis Forfrist om, at Udstælsesdomme bør exequeres uden Appel, isøvrigt er hævet ved Forordning 11te Juli 1800 § 10 — maa nærmest forstaaes saaledes, at der, naar Opfigelse finder Sted formeibest Mangel paa Opfyldelse af Byggselsbrevets Vilkaar, og der fremsættes Indsigelse mod Udbygningen, maa erhverves Udbyggselsdom, saaat Indstævnte først derefter ved Execution endeligen kan udsættes af Gaarden, og denne Opfattelse bestyrkes ogsaa ved Byggselsbrevets øvrige Indhold, navnlig sammes § 5.

Som Følge heraf findes Citanten at have været uberettiget til ved en saadan Ublastelsesforretning som den den 7de Juni 1870 afholdte uden forudgaaet Dom at betage Indstævnte Gaardens Brug og Besiddelse, og det maa derfor billiges, at Overretsdømmen efter Indstævntes Paastand har kjennt bemelte Fogedforretning uefterrettelig og tillagt ham Erstatning for det Tab, han ved Forretningen har lidt.

I Henhold hertil vil Dommen være at stadfæste, saaledes at Processens Omkostninger for Overretten findes at kunne ophæves, hvorhos Salairt til Citantens befalede Sagfører for Overretten maa bortfalde som uhjemlet i Lovgivningen. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjenDES for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Processens Omkostninger for Overretten ophæves, samt at det Organist Gub-johnsen tilkjennte Salarium bortfalder. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Ved et af daværende Administrator for Munkathveraa Klostergods Nordpart Stefan Jonsen under 28de Juni 1856 udstedt, af vedkommende Amtmand under 12te November s. A. approberet Byggselsbrev blev den halve Gaard Erskælur i Afjord tilbygget Sigurjon Magnusson paa Livstid paa de i Byggselsbrevet fastsatte Vilkaar, hvorefter han beholdt Brugen af bemelte Gaardparcel, indtil den nuværende Administrator for Munkathveraa Klostergods Eggert Gunnarsson ved et Document dateret den 18de September 1869 udbyggede ham fra Gaarden til næstpaafølgende Farbag (1870) paa Grund af, at han havde nægtet at betale Landsskylden for samme Aar og ei heller isvrigt opfyldt Byggselsvilkaarene. Da Sigurjon Magnusson protesterede imod denne Udbygging, der blev forkyndt for ham ved Stævningmændene den 30te September 1869, som ulovmedholdelig og vægrede sig ved at frastytte Gaarden, henvendte Godsadministrator Eggert Gunnarsson sig til vedkommende Foged med Begjæring om, at denne i Farbag 1870 vilde udsætte Sigurjon eller indsætte Vonde Johannes Pålsson, som dengang havde den anden halve Deel af Gaarden Erskæl til Brug og nu havde erholdt hele Gaarden

tilbygget, i Gaardens Besiddelse, og den 7de Juni f. A. blev denne Godsadministratorens Requisition effectueret paa den Maade, at Fogden i Things Sæstel satte Fogedretten paa Erklæring og uanset Sigurjons Indsigelser samt uden ved Decission at afgjøre, hvorvidt disse vilde kunne tages tilfølg, vandrede med Retsvidnerne tilligemed Johannes Pålson og Sigurjon Magnufson gjennem de til Gaarden Erklæring hørende Bygninger og hjemlede Johannes enhver Benyttelse af disse saavel som Brugen af hele Gaarden Erklærings Tilligende, hvorimod han forbad Sigurjon fra den Tid af at udøve nogenformhelt Benyttelse af Gaardens Bygninger eller nogen Brug af Jordens Tilligende, idet han betydede Sigurjon, hvilke følger Ulydighed herimod vilde paadrage ham.

Ved Stævning dateret den 26de October f. A. har Sigurjon Magnufson indanket denne Fogedsforretning for Landsoverretten samt neblagt Paastand paa, at den indankede Fogedsforretning maa blive sat ud af Kraft, og at den indstævnte Godsadministrator maa tilpligtes at udrede fuld Skadeserstatning efter uvillige Mænds Skjøn saa og Processens Omkostninger skadesløst eller med et passende Beløb. Paa den anden Side har Indstævnte, Godsadministrator Eggert Gunnarsson efter at have erholdt Bevilling til fri Proces neblagt Paastand paa, at den indankede Fogedsforretning maa blive stadfæstet, og at Appellanten tilpligtes at betale ham Processens Omkostninger med 25 Rd.

Retten skal forudskikke den Bemærkning, at, da Appellanten ikke er fremkommen med nogen Indsigelse imod den her foreliggende Fogedsforretning, forsaavidt dens Formalitet angaaer, finder Landsoverretten ifølge Sagens Bestaaenhed ikke tilstrækkelig Høie til ex officio at indlade sig paa de formelle Feil, hvoraf Forretningen maatte lide, eller af den Grund at kjende den uefterrettelig. Hvad dernæst Sagens Realitet angaaer, saa indeholder Appellantens Byggselsbrev i bets § 12 den Bestemmelse, at, saafremt han i nogen Henseende overtræder de i Byggselsbrevet indholdte Villkaar, vil en saadan Overtrædelse have Udbyggsling tilfølg, hvilken Udbyggsling vil være at forkynde for ham inden Begyndelsen af den Winter, der gaaer forud for den Farbag, da han har at fraflytte Gaarden, og hvis han fremsætter Indsigelser imod Udbyggslingen, vil denne blive forfulgt i Overensstemmelse med allerhøieste Rescript af 11te April 1781 § 9, der handler om Execution af Udbyggslings- og Udkastelsesdomme. Vel maa det antages, at bemeldte allerhøieste Rescript for længe siden er ophævet jfr. Frd. 11te Juli 1800 § 10, men da Byggselsbrevet udtrykkelig forudsætter, at Udbyggslingen alene, saafremt Leilændingen protesterer imod samme, ikke kan berøve ham hans Byggselret, samt henviser til fornuvte allerhøieste Rescript med Henhu til, hvorledes Godsadministratoren i saa Fald bør forfølge Udbyggslingen, kan denne Henvisning ikke fortaaes anderledes, end at Godsadministratoren i saadant Fald har at anlægge Sag imod Leilændingen for Misligholdelse af Contracten og søge ham dømt til at have sin Byggselret forbrudt eller, med andre Ord, maa hænde en Udbyggslings- eller Udkastelsesdom over Leilændingen, saaledes som forudsat er i det allerhøieste Rescript, hvis ikke, saa at lade ham beholde Brugen af Gaarden, og at denne Forstaaelse af Byggselsbrevets § 12 er rigtig, fremgaaer klart af sammes § 5, hvor der siges,

at, saafremt Godsadministratoren hos Leilæbningen opbager nogen Brøde eller Efterladenhed i Henseende til de i Paragraphen omhandlede Puncter, kan Leilæbningen forvente at blive sagsøgt til sin Byggesrets Forbrudelse. Landsoverretten kan derfor ikke skjønne rettere, end at den imod Appellanten i det foreliggende Tilfælde brugte Fremgangsmaade, at udkaste ham af hans Brugsjord alene i Henhold til vedkommende Godsadministrators Udbygging, er ulovmæssig og uforenlig med de Rettigheder, som hans Byggesbrev hjemler ham, hvorfor den appellerede Fogedforretning vil være at kjende uøstrettelig, ligesom den indstævnte Godsadministrator ifølge dette Sagens Udsald vil have at udrede til Appellanten en ved uwillige Mænds Stjøn fastsat Erstatning for alt det Tab, som den appellerede Fogedforretning har paaført ham, saa og at betale ham Processens Omkostninger for Landsoverretten med 25 Rd. Salairt til Indstævntes bestillede Sagsfører, der bestemmes til 10 Rd., udredes af det Offentlige.

Foraaabidt Sagen har været beneficeret, attesteres, at Sagsførelsen her for Retten har været forsvarlig."

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indtænkte Dømmes Præmisseser, foraaabidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbves, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aarqang og modtages i alle Boglaaber og paa de kongl. Postcontoirer.

Forlagt af den **Gyldendalffe Boghandel** (K. Høgel).
 Juelboe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 32.

Den 29de Januar.

1875.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 5te Januar.

Nr. 247.

Advocat Henriksen
centra

Arrestantinden **Thora Eleonora Henriksen** eller **Thelin**,
(Defensor Nellesmann),

der tiltales for Tyveri.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 21de October 1874:
„Arrestantinden Thora Eleonora Henriksen eller Thelin bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator 5 Rd. og til Defensor, Procurator Møller 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de November 1874: „Underretsbommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Steinthal og Salomonsen for Overretten betaler Arrestantinden Thora Eleonora Henriksen eller Thelin 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

XVIII. Kavgang.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Nellesmann for Høiesteret betales Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Thora Eleonora Henriksen eller Thelin, der under nærværende, i 1ste Instans ved Helsingør Kjøbstads Extraret paakjendte Sag tiltales for Tyveri, ved egen, af de iøvrigt fremkomne Oplysninger bestyrkede Tiltalæelse er overbevist den 12te September d. A. at have frastjaaet Emilie Andersen et til 3 Mk. vurderet Par Guldbrenringe, maa det billiges, at hun, der er født den 2den December 1849 og ifølge Kronborg østre Virks Politirets Domme af 11te November 1872, 11te Juni 1873 og 29de September s. A. har været straffet i Henhold til Lov 3die Marts 1860 § 2 med Fængsel paa Bånd og Brød henholdsvis i 4, 8 og 12 Dage, ved den indbankede Dom er ansæet efter Straffelovens § 228 cfr. § 60 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den blive at slabsætte.“

Dagsbagen den 6te Januar.

Nr. 235.

Advocat Klubien

contra

- 1) **Frederik Wilhelm Christensen**, 2) **Jacob Jens Hansen**, 3) **Peder Andreas Thorsen** og 4) **Ole Nielsen** (Defensor Nellesmann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Criminal= og Politirettens Dom af 3die November 1874: „De Tiltalte Frederik Wilhelm Christensen, Jacob Jens Hansen, Peder Andreas Thorsen og Ole Nielsen bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød, de Tiltalte Christensen og Hansen hver især i 6 Gange 5 Dage og de Tiltalte Thorsen og Nielsen hver især i 4 Gange 5 Dage. Saa bør og de Tiltalte Christensen og Hansen Een for Begge og Begge for Een udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Nielsen og Bøcher med 10 Rd. til hver, dog saaledes

at de Tilstalte Thorsen og Nielsen Een for Begge og Begge for Een in solidum med dem deraf tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Afkørb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Klubien og Mellemann tillægges i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tilstalte paa samme Maade som Actionens øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod de Tilstalte Frederik Wilhelm Christensen, Jacob Jens Hansen, Peder Andreas Thorsen og Ole Nielsen for Overtrædelse af Straffelovens § 210 anlagte Sag er det beviist ved de Tilstalte Christensens og Hansens egne, af det iøvrigt Dplysle bestyrkede Tilfæelser, at disse, som tilfeligemed de Medtilstalte og flere andre Arbeidere sidstafvigte 18de Juli havde neblagt det Arbeide, de dengang havde ved Kullosning paa Kjøbenhavns Gasværk mod en Løn af 2 Rd. daglig, fordi deres Forbring paa, at Arbeidet skulde ophøre Kl. 6 om Eftermiddagen istedetfor Kl. 7, ikke blev tagen tilfølge, havde bemeldte Dags Eftermiddag begivet sig ind paa fornævnte Gasværk for at see, hvormange og hvilke af deres tidligere Medarbeidere der ikke havde fulgt deres Exempel, og da de sammesteds traf Arbeidsmændene Jens Madsen, Frederik Jacobsen, Johan Larson og Niels Christian Frederiksen ved deres Arbeide, i den Hensigt at tvinge disse til ogsaa at neblægge Arbeidet, hvis den forfordede Arbeidstid ikke blev indbrømmet, først paa selve Gasværket stammet dem ud, forhaaenet dem og udffæjldt dem samt brugt Uttringer, hvormed de efter deres egne Forklaringer tilsigtede at true de 4 Arbeidsmænd med Pnygl, og navnlig den Uttring, at de skulde tale nærmere med disse, naar de om Aftenen kom udenfor Porten, hvormed meentets Gasværkets Port, samt umiddelbart derefter fra en til Gasværket stødende Plads paa lignende Maade udstammet, forhaaenet og truet de ommeldte 4 Arbeidsmænd.

Paa samme Maade er det beviist, at samtlige 4 Tilstalte fornævnte Dags Aften havde sluttet sig til omtrent 50 andre af de Arbeidere, der havde neblagt Arbeidet, medens denne Mængde eller ialfald en stor Deel af den havde samlet sig udenfor Gasværkets Port for, naar de tidnævnte 4 Arbeidsmænd forløbe Gasværket, at stamme dem ud og derved bevirke, at ogsaa disse neblagde Arbeidet, og ibet de tænkte sig, at dette Siemed skulde opnaaes

ved Forhaanelser og Haandgribeligheder, bestaaende i at trænge sig ind paa de 4 Arbeidsmand paa en truende Maade, beeltaget i den mod disse, da de efter endt Arbejde kom ud fra Gasværket, af den omtalte Mængde udviste Udfærd, hvorunder de bleve omringede, spyttede paa, udskjældte, truede og forfulgte henad Gasveien, indtil de ved Politiets Tilstedekomst bleve befriede, Tiltalte Christensen ved at spytte efter Arbeidsmand Madsen, skamme ham ud og true ham med opløstet Haand, Tiltalte Nielsen ved først at trænge sig ind paa Arbeidsmand Madsen og true denne med opløstet Haand, hvori han holdt sin Portemonnaie, men alene for at skræmme ham, og senere, da han samtidigt med, at Arbeidsmand Madsen slog fra sig med en Flaske, var kommen ind paa Livet af Arbeidsmand Frederiksen, ved at bibringe denne uden rimelig Anledning et Slag med Portemonnaien i Hovedet saaledes, at deraf fremkom en Bule, men dog ingen for Arbeidsmand Frederiksens fremtidige Helbred skadelige Følger, og Tiltalte Thorsen ved at trænge sig ind paa og forfølge Arbeidsmand Madsen, mod hvem han flere Gange truende opløstede Haanden, medens Tiltalte Hansen, der isøvrigt har erkjendt, at han var en af dem, der opmuntrede Mængden til at træde op mod de 4 Arbeidsmand, hvilket han antog ikke vilde gaae af uden Bryggl, berimod ikke fik Leilighed til at deeltage i den omhandlede, mod de 4 Arbeidsmand brugte Fremgangsmaade, fordi han blev trængt saaledes tilbage, at det blev ham umuligt.

Det ved den ovenfor fremstillede Optræden tilsigtede Formaal blev imidlertid ikke opnaaet, idet ingen af de 4 Arbeidsmand deraf lode sig bevæge til at opgive deres Arbejde paa Kjøbenhavns Gasværk.

3 Mædfor af det Foransførte ville de Tiltalte, af hvilke Christensen er født den 26de November 1843, Hansen den 7de Juni 1829, Thorsen den 6te Juni 1842 og Nielsen den 22de April 1848, samt Ingen funden forhen straffet, blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 210 jfr. § 46, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Baud og Brød, for de Tiltalte Christensen og Hansen i 6 Gange 5 Dage hver især og for de Tiltalte Thorsen og Nielsen i 4 Gange 5 Dage hver især."

Fredagen den 8de Januar.

Nr. 51. Procurator **Hjerno** som Fuldmægtig for **Charlotte Frederikke Sagen**, født **Søbøtke**, med Mand og Børge **P. M. Sagen**, **Ida Augusta Arenfeldt**, født **Søbøtke**, med Mand og Børge, Oberst **Arenfeldt**, **Annette Emilie Pingel**, født **Søbøtke**, Enke efter Lieutenant **Alexander Pingel**, **Julie Theodora**

Søbøtfer, Laurentius Søbøtfer og Johannes Adam Søbøtfer (Advocat Henrichsen efter Ordre)

contra

St. Croix Oверformynderi og Executor i afsbøde Kammerherre Johannes Søbøtfers Bo, Justitsraad, Byfoged **Sarautw** (Statsraad Bunzen ved Advocat Klubien, for Doets Vedkommende som constitueret Kammeradvocat paa Statskassen Vegne),
betræffende en i bemeldte Oверformynderi indstaaende Capital af 6,400 Doll.

Christiansted Bytings Dom af 20de August 1872: „Indstævnte, St. Croix Oверformynderi bør til Intervenienten, Justitsraad, Byfoged Sarautw som Executor i Johannes Søbøtfers Bo betale $\frac{2}{3}$ af Doll. 6,400. med Renter af den ene Trediedeel fra 3die Mai 1861 og af den anden Trediedeel fra 4de August 1861, men iøvrigt for Intervenientens Tiltale i denne Sag for Tiden fri at være. Indstævnte frifindes for Hovedcitantens, Procurator Hjernø's Tiltale, og bør denne erstatte Indstævnte Sagens Omkostninger stadesløst. Iøvrigt ophæves Sagens Omkostninger. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærb efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 23de April 1873: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Processens Omkostninger for Underretten i det Hele ophæves. Processens Omkostninger for Oверretten ophæves. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at erindre, vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kjenbes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten een vestindisk Daler.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Den 22de Januar 1823 gav Generalrigscommissair Adam Søbøtker en ham tilhørende Obligation fra E. Sarqny, oprindelig for Ps/8 42,522. 5., med Pant i Plantagerne Hope og Carlton en Paategning, der i den for Overretten fremslagte autoriserede Oversættelse lyder saaledes:

„Saldoen af ovenstaaende Obligation Ps/8 11,916. 1. 4¹/₂, Elleve Tusinde, Ni Hundrede og Særtten Rigsbaler dansk vestindisk Courant, en Real og fire og en halv Styver, transporterer jeg herved for Valuta modtaget paa følgende Maade:

Til Fripigen Elizabeth den Sum Ps/8	500. " "
med skadesløse Renter fra 1ste Februar d. A., at udbetales hende, naar hun fylder sit fire og tyvende Aar. Til Carl Wilhelm Platfuns, Hans Christian Platfuns og Ernst Platfuns, Sønnen af Mary Ann Platfuns	1,416. 1. 4 ¹ / ₂ ,
hvor af dem en Trededeel af Ps/8 1,416 1. 4 ¹ / ₂ er Ps/8 472.	
„ 3 ¹ / ₂ med skadesløse Renter fra den 1ste Februar d. A. at udbetales dem, efterhaanden som de fyldte deres 24de Aar.	
Til Augusta Platfuns, Mary Ann Elizabeth Platfuns og Susanna Platfuns Renterne af	10,000. " "

Ps/8 11,916. 1. 4¹/₂,

Renterne fra 1ste Februar d. A. at betales aarligen til Mary Ann Platfuns, de nævnte Børns Moder, til deres Underhold og Opdragelse og til dem selv eller deres Børger efter hendes Død i samme Diemed, men i Tilfælde af enten af disse Børns Død, da skal saadan (rigtig oversat: saadant, dettes) Part strax tilfalde mine Arvinger betalbar efter denne Obligations Indhold, som følge hvoraf, da hvert af Børnene besidder og eier en Trededeel i nævnte Ps/8 10,000 i det nyssnævnte Diemed, den hele Capital Ps/8 10,000 endelig vil tilfalde mine Arvinger i Lobber efter disse Mary Ann Platfuns's Børns dødelige Afgang. Capitalen skal forblive i Eendommen, hvor den for Tiden henstaaer, hvis den nuværende Skyldner, Hr. Elias Sarqny eller hans Efterfølger eller Efterfølgere ønske saadant, men i modsat Fald anbringes i anden god og lignende Sikkerhed i samme Diemed og Hensigt som bestemt i denne Overdragelse.

Den i Paategningen nævnte Capital Ps/8 10,000 eller efter nu gjældende Mønt Doll. 6,400 — de øvrige Beløb bekommer nærværende Sag ikke — har derefter været under St. Croix Overformynderis Bestyrelse.

Da nu Ann Elizabeth og Augusta Platfuns (eller Søbøtker, som de sædvanlig kaldes) derefter vare afgaaede ved Døden, den Første paa Puertorico den 3die Mai 1861, den Sidste i Port au Prince paa Hayti den 4de August 1861, gjorde Procurator Hjernø af St. Thomas som Besuldmægtiget for Fru Charlotte Hagen, sødt Søbøtker, med Mand og Børge P. M. Hagen, Fru Ida Augusta Arenfeldt, sødt Søbøtker, med Mand og Børge, Oberst Arenfeldt, Fru Annette Emilie Pingel, Enke efter Lieutenant Alexander Pingel, Frøken Julie Theodora Søbøtker, Hr. Laurentius Søbøtker og Hr. Johannes

Abam Søbstker, der angive sig som de eneste levende Descendenter efter Generalkrigscommisair Abam Søbstker, Forbring paa de to Trediedele af Capitalen; og da Overformynderiet ikke har villet udbetale ham denne, sag gav han, efterat der først paa afgangne Kammerherre Johannes Søbstkers, Generalkrigscommisair Abam Søbstkers Søns under Executorbehandling staaende Bo, i hvilket Governementet paa Doets Creditors, Statsklasens Begne har forbrødt Capitalen indbragen, har været tvistet derom, efter foregaaende forsøgt Forligsmægling Overformynderiet ved Christiausted Byting for at faae det ved Dom tilpligtet at betale ham i hans ovennævnte Egenkab de $\frac{2}{3}$ af de hos Samme beroende Doll. 6,400 med samtlige siden Mary Ann Elizabeth og Augusta Platnuus's respective Dødsbøge paaløbne og i Overformynderiet beroende Renter og Renters Renter isølge Regnskab og endvidere kjendt pligtig til i sin Tid, naar Susanna Platnuus maatte afgaae med Døden, at udbetale til ham eller til den, som til den Tid maatte være hans Committenters Fuldmægtig her paa Den, den sidste Tredieedel af de Doll. 6,400, hvilken Paa stand han dog senere under Proceduren modificerede derhen, at Overformynderiet dømmes til at udbetale Capitalen med videre paa den Betingelse, at hans Mandanter bringe Beviis tilveie for, at de ere de eneste levende Descendenter af Kammerherre Johannes Søbstkers Ægteffab med hans Hustru Johanne Margreth.

Executor i afsøde Kammerherre Johannes Søbstkers Bo, Justitsraad Saraau intervenerede derefter i Sagen og paastod med Tilfidsbetættelse af Hovedcitantens Paa stand Overformynderiet paalagt at indbetale til ham for bemeldte Bo de omhændede Midler, salbne og salbende, med Renter fra de tre Fruentimmer Platnuus's respective Dødsbøge og fremtidige Dødsbøge.

Overformynderiet paastod sig kun frifunden for en af Parternes Tiltale, saa at Capitalen tilskjendes en af Parterne, som dertil maatte være berettiget.

Ved den den 20de August f. A. af den i Sagen bestilte Sættebommer, Politimester Egge affagte Dom blev derefter Overformynderiet dømt til til Intervenienten at betale to Trediedele af Doll. 6,400 med Renter fra de ovennævnte Dødsbøge, men isøvrigt frifundet for hans Tiltale, ligesom det ganske frifandtes for Tiltale af Hovedcitanten, der derhos tilpligtedes at betale det indstævnte Overformynderi Sagens Omkostninger skadesløst, medens disse — som alle Parter havde paastaet sig tilkjendte skadesløst med Sagsførerfalsair, Hovedcitanten hos Overformynderiet, Intervenienten hos Hovedcitanten enten alene eller in solidum med Overformynderiet eller hos dette alene eller hos hver for sig, og Overformynderiet hos den af Parterne, der kjendtes uberettiget til Capitalen — forøvrigt ophævedes.

Denne Dom har nu Procurator Hjerns med beneficium paupertatis og efter Stævning baade til Overformynderiet og til Intervenienten i Underretssagen, Justitsraad Saraau som Hovedbeerparter indanket for Overretten og paastaet Overformynderiet dømt i Genhold til hans ved Underretten nedlagte Paa stande, hvorhos han paastaer Overformynderiet og Justitsraad Saraau tilpligtede in solidum eller en af dem eller hver af dem for sin Part

at betale Stempelpapir og Retssomkostninger, som om Sagen ikke havde været beneficeret, samt Sagsførersalair for Overretten.

Indskævnte, Justitsraad Sarauw har derimod påstaaet Underrettsdommen stadfæstet og Citanten tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger med Sagsførersalair, hvornæst endelig Overformynderiet i Overensstemmelse med sin Paafland for Overretten har påstaaet sig frifundet for en af Parternes, enten Citantens eller Medindskævntes Tiltale, saaledes at Overrettsdommen kommer til at gaae ud paa, at Overformynderiet tilpligtes at udlevere den omkvæstionerede Capital til den af disse Parter, som dertil maatte ansees berettiget, og at det tilkjendes Sagens Omkostninger skadesløst hos den af Parterne, som kjendes uberettiget til Capitalen.

Citantens Argumentation gaaer da fornemmelig ud paa, at den i den saatalte Transport af 22de Januar 1823 indeholdte Disposition er en dispositio inter vivos, hvorved Generalfrigscommissair Søbøtker har afhandlet samtlige de deri omhandlede Besøb, saa at navnlig ogsaa de Ps/ø 10,000 overdroges de 3 Søstre Platfuss til Eiendom kun med den Indskrænkning, at efterhaanden, som nogen af dem afgik ved Døden, skulde dens Anpart tilfalde Generalfrigscommissair Søbøtkers Arvinger; og anfører han til Støtte herfor fornemmelig: at der til Documentet er brugt det høiere stempede Papir som til Afhændelser i levende Live, ikke det lavere som til Testamenter, at der er brugt Benævnelsen „Transport“, „transportere“, at Vedkommende allerede saa Dage efter Udfærdelsen skulde begynde at nyde godt af Overdragelsen, at det, uagtet det i Documentets 3die Post hedder „Renterne af Ps/ø 10,000“, hvorved man mulig kunde bringes til at troe, at det alene var Rentenydelsen, der afhændedes, dog af Documentets øvrige Udtryk bestemt skulde fremgaae, at det var selve Eiendomsretten, der overdroges til de Platfuss'ſke Børn for ved deres Død at tilfalde de efter dem substituerede Søbøtkers Arvinger, hvorved da Capitalen ikke kunde komme til at høre til Generalfrigscommissair Søbøtkers Efterladenskaber eller ved hans Død tilfalde Nogen. Ved Fleertalsudtrykket „mine Arvinger“, cfr. Ordene „tilfalde mine Arvinger i Lodder“, skulde fremdeles være udelukket, at der kunde være meent Generalfrigscommissair Søbøtkers eneste ægte Barn, Sønnen, Kammerherre Johannes Søbøtker, men der maatte være sigtet til hans Børnebørn, Johannes Søbøtkers Børn med hans Hustru Johanne Margrethe, om hvem det i Generalfrigscommissair Søbøtkers den 13de Januar 1823, altsaa kun 9 Dage tidligere, oprettede Testament bestemmes, at dem, 8 i Tallet, og dem, der fremdeles i samme Ægteſkab maatte avles, og ingen Andre skulde Eiendomsretten over alle Testators Eiendele tilfalde, hvorimod Sønnen Johannes Søbøtker alene skulde have Nyttelses- og Brugsretten, og skulde den Omstændighed, at Testamentet efter Testators Død kun erholdt Kgl. Confirmation med væsentlige Forandringer, saa at navnlig Alt, hvad der ikke tilhørte Plantagerne Høgensborg og Constitutionhill, blev Sønnen Johannes Søbøtkers uindskrænkede Eiendom, blive uden Betydning ligeoverfor den Kjendsgjerning, at det havde været Fa-

berens Hensigt at ubefukke ham, hvilken Hensigt maatte antages ogsaa at have dicteret Bestemmelsen i Documentet af 22de Januar.

Af disse 8 Børnebørn ere de 5 i Forening med en Sønnesønsøn Citantens Mandanter, medens to angives som døde uden at have efterladt sig Livsarvinger, og Citanten har for det Tilfælde, at det maatte antages, at de tvende Afdødes Andele burde tilfalde deres Boer og Arvinger, her for Overretten aldeles in subsidium modificeret sin Paastand derhen, at kun $\frac{5}{8}$ af Capitalens $\frac{2}{3}$ Dele tilfjendes hans Mandanter.

Der er endnu af Citanten henviist til, at Capitalen efter Adam Søbøtters Død blev indskreven i Overformyndriet og siden er bleven benævnt og behandlet, som om den tilhørte de Plattsuus'ske Børn, uden at der enten af Kammerherre Johannes Søbøtter eller først af den vestindiske Regjering, siden af Gouvernementet, der, medens det repræsenterede Statskassen, ogsaa sanctionerede Overformyndriets Transactioner, er foretaget Noget som helst, der kunde tyde paa, at Capitalen ansaaes for Johannes Søbøtters eller hans Bos.

Fra den anden Side er det derimod gjort gjældende, at det sienslyntig kun er Rentenydelsen af de Ps $\frac{8}{10}$ 10,000, der er transporteret til de Plattsuus'ske Børn, og at Documentet ved Siden deraf, hvis det overhovedet indeholdt Noget, indeholdt en testamentarisk Declaration, der imidlertid, idet den ikke i noget Punct opfyldte Fordringerne til et Testament og stred imod Testamentet af 13de Januar, saaledes som dette blev confirmeret, ikke kunde forhindre, at Eiendomsretten til Capitalen, ligesom den forblev hos Generalkrigscommissair A. Søbøtter, saalænge han var i Live, ved hans Død maatte med det derpaa lagte Baand gaae i Arv til hans Søn Johannes, der var hans nærmeste Arving baade efter Loven og Testamentet, saaledes som dette traadte i Kraft.

Medens det nu ikke skønnes at kunne være underkastet Tvivl, at den Overdragelse, der ved Udstedelsen af 22de Januar fandt Sted til de Plattsuus'ske Børn, var en Afhændelse i levende Live, synes det derimod lige saa klart, at det kun var Renterne af den omkvæstionerede Capital, der overdroges dem. For det Første hedder det jo ligesrem, efterat de to Capitalbeløb, der ikke vedkomme nærværende Sag, ere ansførte:

„Til Augusta Plattsuus, Mary Ann Elizabeth Plattsuus og Susanna Plattsuus, tre Døttre af Frøkenen Mary Ann Plattsuus Renterne af Ps $\frac{8}{10}$ 10,000“,

med yderligere Tilføielse af Diemebet; men det sees dernæst ikke, med hvad Føie det kan siges, at det ikke var den blotte Rentenydelse, men selve Eiendomsretten, der overdroges dem, naar det paa samme Tid maa indrømmes, at det alene var Renterne, de skulde nyde, og at selve Capitalen ikke under nogen Betingelse kunde komme til at tilhøre dem, end ikke hvis Arvingerne efter Generalkrigscommissair A. Søbøtter saldt bort; og det bliver heroverfor af uvæsentlig Betydning, om Betegnelsen „transportere“, „Transport“ meer eller mindre passende kan anvendes paa den blotte Renteoverdragelse, eller om der i den øvrige Deel af Documentet maatte kunne paavises Udtryk, der kunde

tyde paa en Eiendomsoverdragelse, eller om der ved Documentets og senere ved Capitalens Behandling maatte være Omstændigheder, der i det Høieste kunne vise, at Vedkommende, der havde dermed at bestille, ikke havde gjort sig Forholdet klart. Men naar saaledes Overdragelsen til de Plafuus'ste Børn som af blot usufructuarisk Natur ikke har bragt selve Capitalen ud af Generalrigscommissair Søbstøters Bo og altsaa heller ikke har kunnet overføre den paa Andre, maatte det paa anden Maade af Documentet fremgaae, at der var disponeret over den i Faveur af Citantens Mandanter, uafhængig af hvad der ellers maatte blive af Generalrigscommissair Søbstøters Efterladenskaber.

Det kan nu imidlertid end ikke paa nogen Maade ansees for afgjort, at der overhovedet ved Documentet har været paatænkt nogen Disposition ud over den, der, afseet fra de to Poster, der ikke vedkomme Sagen, gif ud paa at overdrage de tre Plafuus'ste Børn Renterne af Ps/ø 10,000, idet Udtrykkene ikke gaae videre end til, hvad der meget let lader sig forstaae som en yderligere Forklaring og Indskjærpelse af, at de Plafuus'ste Børn i Modsetning til, hvad der var Tilfældet med de to andre Capitaler, der omhandles, kun fik Renterne og hver af dem kun for en Trededeel, cfr. Ordene „som Folge hvoraf . . . den hele Capital Ps/ø 10,000 endelig vil tilfalde mine Arvinger“, hvorefter Capitalen kom ind under Udfæderens øvrige Arvesforhold. Det er jo vistnok saa, at Udtrykket „mine Arvinger“ tyder paa, at Generalrigscommissair Adam Søbstøter ikke har tænkt sig, at det skulde blive Sønnen, hvem Capitalen endelig vilde tilfalde, og det er vel ogsaa rimeligt nok, at han, da han understregede Paategningen af 22de Januar, har havt den samme Tanke, som ligger til Grund for Testamentets Affattelse; men ligesom en Slutning derfra til Sønnens Udelukkelse er saa meget mere usikkert, som Generalrigscommissair Søbstøter efter Naturens Orden maatte vente, at det ikke vilde blive i Sønnens, men først i hans næste Descendenters Levetid, at nogen Deel af Capitalen blev disponibel, saaledes tør det ikke oversees, at der ikke her er Tale om at fortolke en Disposition, hvis Tilværelse er givet, men at Spørgsmaalet er, om der overhovedet ikke blot har været tilstigtet, men foreligger en gyldig Disposition, som hjemler en undtagen Behandling af Capitalen; men lige saa usikkert det, som nys bemærket, maa ansees for at være, om en saadan har været tilstigtet, ligesaa sikkert synes det, at den ikke foreligger. Da det nemlig ikke lader sig gjøre at underlægge Betegnelsen „Arvinger“ visse bestemte Personer uden Hensyn til, om de virkelig maatte blive Arvinger eller ikke, vil der ikke have kunnet finde nogen Overdragelse i levende Live Sted, og forsaavidt man i Documentet skulde ville — hvad dog Citanten ikke har villet — see en testamentarisk Disposition, hvorunder der, uafhængig af hvem der ellers maatte findes at være Generalrigscommissair Søbstøters Arvinger, var indsat Arvinger, der ved Hjælp af Testamentet af 13de Januar skulde udfindes, da mangle ialtsald de fornødne Betingelser for at tillægge samme Gyldighed.

Der bliver herefter kun tilbage at antage, at Capitalen som fremdeles

tilhørende Generalrigscommissair A. Søbsters Bo maatte overgaae til den, der ellers som Arving tiltraadte Boet, altsaa Sønnen Johannes Søbster, og vil den saaledes nu, da det ikke kan gjøre nogen Forandring, at den først efter hans Død kommer til Udsæg, naar dog Arven alt ved Generalrigscommissair A. Søbsters Død er falben, ligesom selvsjælgelig den Omstændighed, at Johannes Søbster Intet maatte have foretaget for at fikke sig Capitalen, ikke kan komme Creditorerne paa hans Bo til Stæde, tilkomme hans Bo, og vil der da, selv om Citantens Mandanter maatte findes at være actores competentes i Sagen, ikke kunne gives nogen af de paa deres Begne neblagte Paaastande Medhold.

Da Underrettsdommen har samme Resultat, og der efter Justitsraad Sarauus Procedure for Overretten ikke her bliver Spørgsmaal om den Tredebeel af Capitalen, hvoraf Susanna Platsuus endnu nyder Renter, vil bemeldte Dom, som paaastaaet, kunne stadfæstes med den Modification, at Processens Omkostninger for Underretten i det Hele ophæves.

Processens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne ligeledes at ophæve. Og bemærkes det endnu, at der, uagtet der har været meddeelt Citanten beneficium paupertatis for Overretten, dog ikke har været beskiftet nogen Sagsfører."

Mandagen den 11te Januar.

Nr. 255. Etatsraad Bunken (ved Advocat Nellesmann)

contra

Arrestanten **Niels Johan Johansen** eller **Johannesen**
(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Hirschholm Birk's Extrarets Dom af 4de November 1874: „Arrestanten Niels Johan Johansen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 4 Aar. Saa betaler han ogsaa alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procurator Langkilde og Sagsfører Naaschou 5 Rbd. til hver foruden Diæter til Begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. Alt efterkommes under Afseer efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de December 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Mählery og Lehmann for Over-

retten betaler Arrestanten Niels Johan Johansen eller Johannesen 5 Rigsdaler til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Henriksen for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Kroner til hver.

3 den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Johan Johansen eller Johannesen, der under nærværende, fra Hirschholm Birks Extraret hertil inbankede Sag tiltales for Tyveri, har vedgaaet, hvad stemmer med det iøvrigt Oplyste, Natten mellem den 7de og 8de September dette Aar fra 2 Karlekamre paa Teglværket „Søstn“, til hvilke Kamre der var uflaaet Afgang, at have stjaalet 2 Sølvblommenhæ af Værdi henholdsvis 14 og 10 Rigsdaler, en til 4 Mark vurderet Portemonnaie med deri værende Penge samt et contant Pengebeløb, som han udtog af en i et Par Beenklæder beroende Portemonnaie. Efter de Bestjaalnes Opgivende udgjorde de af Arrestanten stjaalne Beløb henholdsvis 10 Mark og 8 Rd. 40 Skilling, medens Arrestanten ikke vil have lagt Mærke til Størrelsen af Beløbene videre, end at det ene af disse udgjorde 6 Rd. foruden mindre Penge.

Efter Arrestantens Forklaring havde han ikke begivet sig til Teglværket, hvor han tidligere havde tjent og saaledes var bekendt med Localiteterne, for at stjæle, men for at afhente nogle Klæder af hans der beroende Kiste, og var det først, da han kom ind i Karlekamrene og saae, at Beboerne sov, at Lykken til at begaae Tyveri opstod hos ham. Arrestanten, der er søbt den 14de August 1833, er tidligere straffet:

1) ifølge Kronborg østre Birks Extrarets Dom af 12te November 1812 efter Forordning 11te April 1840 § 1 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød;

2) ifølge Helsingør Rådsheds Extrarets Dom af 12te April 1854 efter Forordning 11te April 1840 § 13 cfr. § 12 1ste Membrum med Forbedringshussarbejde i 2 Aar og 6 Maanedg;

3) ifølge Kronborg vestre Birks Extrarets Dom af 23de April 1865 efter Forordning 11te April 1840 § 15 cfr. § 12 1ste Membrum med Forbedringshussarbejde i 5 Aar samt

4) ifølge Helsingør Rådsheds Extrarets Dom af 16de August 1871 for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 med 2 Aars Tugthussarbejde,

foruden at han ved samme Rets Dom af 17de Marts 1862 kun er frifunden for Actors videre Tiltale for Tyveri.

Arrestanten vil saaledes nu være at dømmes for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, da det sidst begaaede Tyveri er stumpest, efter §'s 1ste Led, og da den ved Underretsdommen valgte Straf af 4 Aars Tugthuusarbejde findes passende, og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste."

Nr. 126. Værnepligtig **John David Bertram Kosoed**
(Advocat Brod efter Ordre)

contra

**Justitsministeren paa Udskrivningsvæsenets
Regne** (Sngen),

betræffende Citantens Ret til Overtførelse i Sørullen med Halv-
befarenheds Grad.

Kjendelse, affagt af Sæssionen i 1ste Udskrivningskreds den 13de November 1873: „Den Værnepligtige af Lægdsrullen for Kredens 1ste Lægd, Bogstav Y Nr. 3199 John David Bertram Kosoed vil ikke kunne forfremmes til Halvbefaren og tilføres Sørullen og følgerig ei heller beregnes Togter.“

Høiesterets Dom.

Hverken i Loven om Værnepligt af 6te Marts 1869 § 8 1ste Punctum, der fastsætter Reglen for Optagelse i Sørullen, eller i samme Lovs § 31 1ste Stykke, der opstiller Betingelserne for Forfremmelse i Befarenhed, findes nogen Anthynding af, at den paagjældende Værnepligtige paa den Tid, da han begjærer saadan Forfremmelse eller Optagelse i Sørullen, skal beskæftige sig med Søfart, og de øvrige Forkrifter i disse Lovbud i Forbindelse med Lovens andre Bestemmelser og Sagens Natur berettiger ikke til desuagtet at opstille denne hyderligere Betingelse, især naar hen-
sees til, at den ældre Lov om Værnepligt af 2den Marts 1861 i dens 8de § udtrykkelig betingede Optagelse i Sørullen af, at den befarne Værnepligtige søgte Livsberhøved ved Søfart, men at dette er ubeladt i Loven af 6te Marts 1869 § 8, hvis 2det Punctum derhos kun har gjort det til en Ret for den i Sørullen

Optagne, der ikke længere beskæftiger sig med Søfart, at overføres til Lægsrullen. Som Følge heraf og da det fra Udskrivningsvæsenets Side maa ansees erkjendt, at Citantens i den indankede Kjendelse omhandlede Begjæring om at forfremmes til Halvbefaren og optages i Sørullen med 3 Togter forøvrigt er tilstrækkelig hjemlet ved de af ham gjorte Farter, vil der være at give hans Paastand herom Medhold. Det Citantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salair, der bestemmes til 60 Kroner, bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør være berettiget til at forfremmes til Halvbefaren samt at tilføres Sørullen med 3 Togter. Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Kjendelses Præmisses hedder det: „Det maa under den foreliggende Sag betragtes som givet, at den Værnepligtige Kosoeb, efter hvad der derom er oplyst, har faret saa længe, i en saadan Egenstaa og paa saadanne Reiser, at han i Overensstemmelse med Værnepligtslovens § 31 har spildegjort de Forbringere, som i de nævnte Henseender betinge Forsremmelsen til Halvbefaren, ligesom det maa ansees utvivlsomt, at de af Kosoeb som Elev af Søofficeerksolen udførte Drøgtstoure maatte, naar han som Halvbefaren blev tilført Sørullen, regnes ham tilgode som frivillig Tjeneste paa Flaaden i Henhold til Justitsministeriets Skrivelse af 22de Juni 1871 og Værnepligtslovens § 32. Derimod indseer Sessjonen ikke rettere, end at man foruden de allerede nævnte Betingelser for Forsremmelse til Befaren endvidere maa fordre, at den Værnepligtige, som attraaer Forsremmelse, beskæftiger sig med Søfart. Det følger saaledes af Sagens Natur, at den for Flaaden anvendelige Dygtighed, hvoraf den Befarne er i Besiddelse, gaar tabt, naar han opgiver at beskæftige sig med Søfart, og der kunde derfor for Lovgivningsmagten være god Grund til at knytte Forsremmelsen til Befaren til den Betingelse, at de vedkommende Værnepligtige paa det Tidspunct, da der er Spørgsmaal om Forsremmelsen, fare til Søes. I Værnepligtslovens § 8 findes da ogsaa en Bestemmelse, som peger hen til, at Lovgivningsmagten har havt sin Opmærksomhed henvendt i den her omhandlede Retning, idet det hedder, at den i Sørullen optagne Værnepligtige, der ikke længer beskæftiger sig med Søfart, har Ret til at føres over til Lægsrullen.

Det maa imidlertid indrømmes, at den omhandlede § 8 i Værnepligtsloven af 6te Mars 1869 ikke — saaledes som § 8 i

Værnepligtsloven af 2den Marts 1861 — udtrykkelig fordrer, at man for at kunne afstjene Værnepligten ved Søværnet som Befaren skal have Livserhverv ved Søfart, men der kan neppe paa denne Udeldelse lægges ret megen Vægt, idet Motiverne til den nugjældende Værnepligtslov Intet indeholde om, at man i den foreliggende Henseende havde til Hensigt at forandre de tidligere bestaaende Regler, saa at det synes at maatte antages, at man ved at omredege Paragraphen enten har overseet, at det tidligere udtrykkelig var opstillet Fordring om Livserhverv ved Søfart, eller mulig har udeladt Udtalelsen derom som overflødig.

Det synes da ogsaa klart, at man, ganske afseet fra, hvilken Vægt der kan tillægges den omhandlede Udeldelse i Værnepligtslovens § 31, som netop omhandler Betingelserne for Fremfremmelse til Befaren, og hvor sælgelig en Udtalelse af den ovenberørte Bestaaenhed rettelig bør have Plads, har tilstrækkelig Hjemmel til at forandre, at den Værnepligtige, der attraaer at fremmes til Befaren, beskæftiger sig med Søfart; thi det hedder i Paragraphens 2de Stykke, at den, der har oplyst de i første Stykke stillede Betingelser, fremmes i Befaren enten af Chesen for det Orlogstib, paa hvilket han gjør Tjeneste, eller af vedkommende Udførelseschef, der har at paasee, at enhver søfarende Værnepligtig (men ogsaa kun disse) fremmes, naar han dertil egner sig.

Naar man nu spørger, om den Værnepligtige Kosoed oplyser den omhandlede Betingelse for Fremfremmelse til Befaren, saa behøver Sektionen itkun at henholde sig til, at Kosoed i sit Indlæg vedgaaer, at han for Tiden ikke farer til Sø, og saaledes selv besvarer Spørgsmaalet benægtende. Det kan i denne Henseende ikke tillægges mindste Vægt, at Kosoed udtaler, at han ingenlunde har opgivet Søfart som Erhverv, idet han ikke har søgt noget andet, da der kun er Spørgsmaal om, hvorvidt han for Tiden beskæftiger sig med Søfart eller kan henregnes til søfarende Værnepligtige. I Anledning af de nys citerede Udtalelser fra Kosoed er det derhos oplyst af Udførelseschefen, at Kosoed i sin Tid gjentagne Gange har erklæret for Udførelseschefen — i Overværelse af sammes Contoirpersonale — at han ikke længer vilde beskæftige sig med Søfart, og at han, der siden den 7de Marts d. A. ikke har været i Søfart, senest den 23de September dette Aar ved Afleveringen af et Flyttebeviis til Krebsen har paa Forespørgsel om Livsstilling angivet „Student.“

Hvad endnu angaaer den Værnepligtige Kosoeds Udtalelser om, at 4de Udførelseskreds har vægret sig ved at efterkomme hans Begjæringer, da maa Sektionen formene, at den Omstændighed, at der af en anden Udførelseskreds nærværende Sektion, mulig er begaaet en Feil, ikke kan have tilfølg, at den Værnepligtige ligeoverfor Sektionen for den første Udførelseskreds, under hvilken han nu henhører, skulde have erhvervet Ret til, at hans Forhold til Udførelsesbænet skulde bedømmes paa noget andet Grundlag end de nuværende Forhold.

I Hensid til det Udvalgte maa Sektionen antage, at den af den Værnepligtige Kosoed nedlagte Paastand ikke vil kunne tages tilfølg.

Nr. 268.

Advocat Klubien

contra

Arrestanterne **Herman Martin Vilhelm Petersen** og
Søren Andreas Weng (Defensor Halkier),
 der tiltales henholdsvis for Tyveri og Deelagtighed i Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te December 1874:
 „Arrestanten Herman Martin Vilhelm Petersen og Tiltalte Søren
 Andreas Weng bør straffes med Forbedringshuusarbeide, Arre-
 stanten i 1 Aar og Tiltalte i 8 Maaneber samt Een for Begge
 og Begge for Een ubrede denne Actions Omkostninger og ber-
 under Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hedscher og
 Lange med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter
 Loven.“

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med ved-
 søiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes
 Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
 Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
 Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for
 Udenbys, der sælge Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. —
 Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og
 paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den **Gyldendal'ske Boghandel** (F. Høgel).
 Hjelbør & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 33.

Den 5te Februar.

1875.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Mandagen den 11te Januar.

Nr. 268.

Advocat Klubien

contra

Arrestanterne Herman Martin Wilhelm Petersen og Søren
Andreas Weng (see forrige Nr.).

Høiesterets Dom.

De af de Tiltalte begaaede, i den indbankede Dom ommelbte Tyverier findes begge at maatte betragtes som simple, i hvilken Henseende bemærkes, at den benyttede Nøgle efter Tiltalte Wengs Forklaring om Grunden til, at han, da han forlod Tjenesten, ved hvilken Leilighed den ikke blev ham affordret, undløb at aflevere den, end ikke med Hensyn til det derefter forøvede Tyveri vil kunne betragtes som tilløstet. De Tiltalte blive derfor at dømmes, Weng efter Straffelovens § 228 og Petersen efter § 230 1ste Led, og deres Straffe findes at kunne bestemmes for Førstnævnte til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage og for Sidstnævnte til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stabsæste.

Thi kjendes for Ret:

Søren Andreas Weng bør hensesættes i Fængsel
paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage og Herman

Martin Vilhelm Petersen til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Halkier for Høiesteret betale de Tilstalte Een for Begge og Begge for Een 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Herman Martin Vilhelm Petersen, der er født den 24de December 1854 og ved denne Rets Dom af 16de Mai dette Aar anseet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og Tilstalte Søren Andreas Weng, der er født den 14de November 1854 og ikke funden forhen straffet, ere i nærværende, mod Arrestanten for Tyveri og mod Tilstalte for Deefaglighed i denne Forbrydelse anlagte Sag ved deres egne, med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelser overbeviste at have i sidstnævnte October Maaned frastjålet Conditør Niels Peter Dyresen nogle Sengklæder og en Sæk i det Hele af Værdi 5 Rd.

Disse Gjenstande sjal Arrestanten og Tilstalte efter foregaaende Aftale og til fælleds Forbeel i 2 forskjellige Gange.

Den første Gang tilvænte Tilstalte, som dengang var i Være hos Besjjaalne, sig i dennes Vægeri den omhandlede, til 1 Mk. vurderede Sæk, og efterat denne tilligemed Nøglen til det Værelse, der af Besjjaalne var anvist Tilstalte til Natteophold, var overleveret til Arrestanten, bemægtigede denne sig af en i nyssnævnte Værelse staaende ubenyttet Seng en Dyne og en Pude tilssammen ansatte til en Værdi af 4 Rd. Det Sjjaalne blev derefter pantfat, og Udbyttet blev deelt lige mellem Arrestanten og Tilstalte.

Den sidste Gang, efterat Tilstalte var bleven afstediget af Besjjaalne og havde forladt dennes Huus, men uden at aflevere den ham betroede Nøgle til det ovenomtalte Værelse, hvilket han vil have inbladt nærmest for at kunne benytte Værelset til Natteophold den første Nat efter hans Afstedigelse, gif de begge en Aften Kløkken mellem 8 og 9 for at stjæle ind i tidnævnte Værelse efter at have aabnet Værelsets aflaaede Dør med den dertil hørende, endnu i Tilstaltes Besiddelse værende Nøgle og sjal en til 5 Mark vurderet Pude, som Arrestanten tog af den i Værelset staaende Seng, som han tidligere selv havde benyttet. Denne Pude blev derpaa ogsaa pantfat og de derved tilveiebragte Penge ogsaa deelte i to lige Dele mellem Arrestanten og Tilstalte.

I Medfør af det Foransførte ville Arrestanten og Tilstalte nu blive ad domme efter den ovenansførte Lov, Arrestanten efter § 230 1ste Led og § 230

2det Led jfr. § 229 Nr. 4 og Tiltalte efter § 228 og § 229 Nr. 4, jfr. for Begges Vedkommende med § 54, efter Omstændighederne til Forbebringelsesarbejde, Arvrentanten i 1 Aar og Tiltalte i 8 Maaneber."

Torsdagen den 14de Januar.

Nr. 5. Proprietair **D. Hansens Enke** deels paa egne Vegne som Eier af Matr.-Nr. 244 af Rødbby Fælånd deels ifølge Fuldmagt fra Handelshuset **Puggaard og Hage** som Eier af Matr.-Nr. 246 sammesteds m. Fl. (Advocat Brock)
centra

Besidderen af Stamhuset Engestofte, Kammerherre **Wichfeld**
(Høiesteretsfagfører Reif),

betræffende Eitanternes Eiendommens Tiendefrihed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de December 1871: „Indstævnte, Besidderen af Stamhuset Engestofte, Kammerherre Wichfeld bør for Tiltale af Eitanter, Proprietair D. Hansen (eller nu hans Do) af Linelyst deels paa egne Vegne som Eier af Matr.-Nr. 244 af Rødbby Fælånd deels for d' Hrr. Puggaard & Hage for Matr.-Nr. 246, Carl Joseph Hansen for Matr.-Nr. 246c og 247, Thomas Hansen for Matr.-Nr. 244b, Tørgen Jacobsen (tidligere Peder Pedersen Ladefoged) for Matr.-Nr. 248, 251 og 252, Niels Ploug for Nr. 249, Johannes Hansen for Nr. 250 og 255, Christian Sørensen for Nr. 253 og 263, Christian Elholm for Nr. 257 og 258, Peder Christensen for Nr. 259, Wilhelm Rauch for Nr. 260, Rjøbmand J. Rister for Nr. 261, Valdemar Holm for Nr. 262 og 268, Niels Hansen for Nr. 264, Jens Pedersen for Nr. 265, Hans Tørgensen for Nr. 266, Christian Erreboes Enke for Nr. 267, Knud Knudsen for Nr. 269, Niels Nielsen for Nr. 270 og Peder Marcusen for Nr. 272, Alt paa Rødbby Fælånd, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves."

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, blev der i Aaret 1847 i Anledning af Andragender fra Eierne af de omhandlede Torber,

hvoraf tidligere ingen Tiende vides at være ydet, fra det Offentliges Side med Hensyn til Kirke- og Præstetienden og fra Indstævntes Side med Hensyn til Kongetienden samtykket i, at ingen Tiende krævedes af disse Jorder, der antoges at kunne stilles i Klasse med Mose- og Kjørjorder, cfr. Forordning 8de Januar 1810 § 3, i 20 Aar fra den Tid, Udstiftningen var foretagen. Nu er det vel oplyst, at der i senere Tid og navnlig forinden den 1ste Januar 1856 — cfr. § 22 i Lov 14de April 1852 om Konntiendens Forandring til faste aarlige Afgifter — paa Dele af de ommeldte Jorder har været dyrket tiendepligtig Sæd; men da der efter Indstævntes ovenberørte Anerkjendelse om Tiendefriheden ikke kunde kræves nogen Tiendeafgift af Jorderne forinden Fristens Udløb, og da endvidere den Omstændighed, at der ved den i Dommen nærmere omhandlede Commissionsforretning af 1855 under Forbehold af Domstolenes Afgjørelse af Spørgsmaalet om Jordernes Tiendepligt eventuelt blev fastsat et Tiendevederlag, maa være uden Indflydelse i den omspurgte Henseende, findes den ovenciterede Lov og særlig dens § 22 at afgive foruøden Hjælp til den af Citanten paastaede Tiendefrihed, idet til det i fornævnte § bestemte Tidspunct ingen Tiendeforpligtelse med Hensyn til de omhandlede Jorder var traadt i Virksomhed. Citantens Paastand om, at Indstævnte maa kendes uberettiget til at oppebære Kongetiende af bemeldte Eiendomme og derhos tilpligtes paa egen Bekostning at lade de i Henhold til Lov 23de Januar 1862 paa Eiendommenes Folier i Pantebogen antegnede Bemærkninger om Tienden udslette, vil derfor være at tage tilfølg, saaledes at der bestemmes en Frist, inden hvilken Indstævnte under en Dagmulct vil have at opfylde fornævnte Forpligtelse.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at opheve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte bør som Eier af Rødbb Sogns Kongetiende være uberettiget til at oppebære Tiendeafgift af de under Sagen omhandlede Eiendomme, hvorhos han inden 4 Uger efter denne Høieste-

retsdoms Forkyndelse under en Mulct af 10 Kroner til Amtsfattigkassen for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, bør være pligtig paa sin Beføstning at lade de paa Eiendommenes Folier i Pantebogen antegnede Bemærkninger om Tienden udskrive. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indante Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Proprietair D. Hansen (eller nu hans Storbø) af Linessø deels paa egne Vegne som Eier af Matr.-Nr. 244 af Rødbby Fælånd deels ifølge Fuldmagt fra d'Fr. Puggaard og Hage for Matr.-Nr. 246, Carl Joseph Hansen for Matr.-Nr. 246c og 247, Thomas Hansen for Matr.-Nr. 244b, Søren Jacobsen (tidligere Peder Pedersen Ladefoged) for Matr.-Nr. 248, 251 og 252, Niels Ploug for Matr.-Nr. 249, Johannes Hansen for Nr. 250 og 255, Christian Sørensen for Nr. 253 og 263, Christian Elholm for Nr. 257 og 258, Peder Christiansen for Nr. 259, Wilhelm Rauch for Nr. 260, Kjøbmand J. Rister for Nr. 261, Valdemar Holm for Nr. 262 og 268, Niels Hansen for Nr. 264, Jens Pedersen for Nr. 265, Hans Sørensen for Nr. 266, Christian Erreboes Enke for Nr. 267, Knud Knudsen for Nr. 269, Niels Nielsen for Nr. 270 og Peder Marcusen for Nr. 272, Alt paa Rødbby Fælånd, søger under nærværende Sag Indstævnte, Besidderen af Stamhuset Engestofte, Kammerherre Wijsfeld til at bære fornævnte Eienomme kjennte tiendefrie og tilpligtet under en daglig Mulct at lade de paa bemeldte Eiendommes Conti i Pantebogen noterede Bemærkninger om Tiende, som han som Eier af Rødbby Sogns Kongetiende i Henhold til Loven af 23de Januar 1862 har ladet tinglyse paa Eiendommenes Folier, afskrive samt at betale Citanten Sagens Omkostninger skadesløst.

Citanten har villet gjøre gjældende, at det paa gjældende saakaldte Rødbby Fælånd deels er stenet, saa at det maa være tiendefrit efter Frdn. Sde Januar 1810 § 2 Litra B, deels indbundet fra Havet, forsaavidt det kan siges allerede nu at være indbundet, saaat dets Tiendefrihed ogsaa er hjemlet ved bemeldte §'s Litra C, idet Terrainet, førend Dæmninger bleve anbragte, laa aldeles ubrugt og ubrugeligt, idet det egentlig kun ved Lavvande blev tørrt og afgav en daarlig Græsgang. Da man i 1847 tænkte paa at indvinde Jorden til Dyrkning, søgte man af Forsigtighed at faae Tiendefriheden erkjendt, men det daværende kgl. danske Cancelli fandt kun at kunne erklære Friheden for 20 Aar fra Udflytningens Foretagelse, formenende, at Jorderne maatte sættes i Klasse med Kjerjorder, hvorefter Spørgsmaalet stod hen indtil i 1855, da i Henhold til Lov 14de April 1852 en Tiendecommission traadte i Virksomhed

ogsaa for det omhandlede Terrains Vedkommende. For denne Commission protesterede Titanten og de øvrige Lodsieiere mod enhver Ansættelse af Tiendevederlag, fordi Forberne efter deres Formening vare tiendefrie, men da Indenrigsministeriet paa Anledning resolverede, at det, da Spørgsmaalet om Tiendepligten ikke var klart, ansaaes rigtigst, at samtlige Forber ansattes til Tiendevederlag, og at det overlodes Parterne at søge Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene, blev Tiendevederlaget under Protest fra Lodsieierne bestemt, uden at der imidlertid er fundet Anledning til at indbringe Sagen for Domstolene før nu, da de Vedkommende efter Udløbet af de 20 Aar fra Udskiftningens Foretagelse ansee sig berettigede til at fordrø Tiende. Titanten har endvidere anført, at, da der ikke har været ydet Korntiende af Terrainet, kunde der i Henhold til Lov 14de April 1852 § 22 ikke være Tale om at bestemme noget Vederlag for den, og at det, da Arealet ved Gjennembrud af Digerne i 1867 og 1868 blev oversømmet, er indlysende, at Terrainet kun kan betragtes som en Indvinding fra Havet.

Indsævnte, der procederer til Frisindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger Stadestøst eller med noget Tilstrækkeligt, har benægtet, at der tilkommer det omhandlede Terrain den paastaede Tiendefrihed. Han har anført, at det af en Tiendecommissionsforetning fra Aaret 1811 sees, at Grunden til, at der dengang ingen Tiendeansættelse fandt Sted, ikke var den, at Forberne betragtedes som Hav eller indbundne fra Havet, men alene, at de dengang kun benyttedes til Græsning, saavel som at den daværende Eier af Kongetienden ubtalte, at han kun kunde staae sig ved den vedtagne Ansættelse af Tiendevederlaget for det øvrige af Sognets Hartkorn, naar der ogsaa af de ca. 80 Lbr. Hartkorn, hvorunder Fællandet hørte, der dengang benyttedes til Græsning, blev svaret Tiende, saasnart de bleve indtagne til Kornjød, og at den Besuldmægtigede for Regjeringen, der dengang eiede Røbbj Rjbsstads Forber, tiltraadte denne Erklæring, saa at Arealets Tiendepligtighed, naar der dervedes Sød derpaa, blev erkjendt af rette Vedkommende. Titanten og de øvrige Lodsieiere, der senere have erhvervet „Fællandet“, indgik, for Udskiftningen fandt Sted, med et Andragende til det kgl. danske Cancelli om Tiendefrihed for Arealet, som da agtedes indtaget til Dyrkning, forsaavidt det blev taget under Plov, og efterat Cancelliet under 14de September 1847 havde resolveret, at man efter de oplyste Omstændigheder for Kirke- og Præstetiendernes Vedkommende Intet havde imod, at Eierne i Analogi af Frdn. 8de Januar 1810 § 3 fritoges for at svare Tiende af de ommeldte Forber i 20 Aar at regne fra den Tid, Udskiftningen er foretagen, anholdt Titanten for samtlige Eiere af Fællandet i et Andragende af 26de November 1847 hos den daværende Eier af Kongetienden om Fritagelse for at svare Kongetiende i 20 Aar, hvilket tilstodes dem at regne fra den Tid, Udskiftningen af Fællandet var foretagen. Indsævnte har derhos benægtet, at Terrainet er stenet eller indbundet fra Havet paa en saadan Maade, at Tiendefrihed i Henhold til Frdn. 8de Januar 1810 § 2 Lit. B eller C derved kan være hjemlet, og Titanten har ikke ført noget Beviis derfor, medens det derimod er klart, at Forberne ikke, som af

Citanterne paaflaet, først skulde være komne til Existent's ved Indbæmningen i 1857, da de fra gammel Tid have været satte i Hartkorn og i hvert Fald benyttedes til Græsning samt før 1847 have været Gjenstand for Handel og Wandel.

Det sees nu heller ikke rettere, end at det af rette Vedkommende er erkjendt saavel for Tiendecommissionen i 1811 som ved de nævnte Andragender om Tiendefrihed af 1847, at det omhandlede Areal er tiendepflichtigt, naar det indtages til Kornsæd, hvilket af Tiendecommissionens Forretning af 30te Dec- tober 1855 sees bengang i det Mindste for en Deel at have været Tilfældet, og om der end paa Grund af de særegne Forhold og navnlig Tiendeiernes Renunciation ikke hidtil har været ydet Tiende af Torberne, er det ikke nogen ny Tiendepflicht, der vilde være i Strid med Lov 14de April 1852 § 22, hvorom her er Spørgsmaal.

Indflaavnte vil derfor blive at frifinde for Citantens Tiltale.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen."

Mandagen den 18de Januar.

Nr. 262.

Advocat Nellesmann

contra

Peder Larsen (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri.

Haale med flere Herreders Extrarets Dom af 16de September 1874: „De Tiltalte Nicolai Anton Marinus Carl la Cour Christian Nielsen og Arrestanten Peder Larsen bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte til Tugthuusarbejde i 2 Aar. Saa bør de og Een for Begge og Begge for Een til Peter Thorildsen af Vestereng betale 3 Rd. saavel som tilsvare denne Sags Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Knudsen 6 Rd. og til Defensor, Overretsfagfører Kier 5 Rd. Det Ibømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkomme under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 23de November 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at staae. 3 Salair til Actor

og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Cancelliraad Møller betale de Tilstalte Een for Begge og Begge for Een 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udbredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Peder Larsens Vedkommende anførte Grunde vil den, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salarium til Advocaterne Mellemann og Levinsen for Høiesteret betaler Tilstalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Peder Larsen og Nicolai Anton Marinus Carl la Cour Christian Nielsen for Tyveri.

Ved de Tilstaltes egne Tilskaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligen godtgjort, at de en Dag i Juni Maaned b. A., da de sammen med Karlen Peter Thorkildsen vare gaaede fra Gaarden Krammestrup, hvor de arbejdede, og Sidstnævnte, efterat de havde været inde hos en Høker i Grundsfør, i beruset Tilstand havde lagt sig ned i en Hugmark, have frataget ham et Uhr af Værdi 11 Rd. med en vedhængende Messingskæde og en Pengepung med de deri værende Penge, der efter Peter Thorkildsens Forklaring udgjorde 4 Rd., men, efter hvad Tilstalte Chr. Nielsen — der beholdt Pungen med Pengene — har udsagt, kun 9 à 10 Mk. Iøvrigt er det ikke nærmere oplyst under Sagen, fra hvem af de Tilstalte Beslutningen om at fratage Peter Thorkildsen de ommeldte Gjenstande er udgaaet, eller hvilken Virksomhed enhver af dem har uøvet under Udførelsen af Gjerningen, idet de Tilstaltes Forklaringer i disse Henseender ere indbyrdes uoverensstemmende, men efter de Tilstaltes Forklaringer maa det dog statuere, at ibetmindste Bemægtigelsen af Pungen med Pengene — hvilken Chr. Nielsen i Peder Larsens Paasyn udtog af Peter Thorkildsens Bugelomme — er foretagen af begge de Tilstalte i Forening, og endvidere maa det efter Sagens Oplysninger antages, at de

ommeldte Gjenstande ere blevne fratagne Peter Thorkilfsen uden benægtelse Vidende, idet han, om han end ikke — saaledes som han har udsagt — har sovet, da Gjerningen blev udført, i ethvert Fald maa antages at have været saa beruset, at han Intet mærkede dertil og ikke gjorde nogen Modstand. Det ommeldte Uhr, som Peder Larsen beholdt, er bragt tilstede under Sagen og udleveret Besjæerne, der har paastaet sig tilkjendt en Erstatning af 3 Rd.

For deres ovenangførte Forhold ville de Tiltalte — af hvilke Christian Nielsen er født i Aaret 1851 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, medens Peder Larsen, der er født i Aaret 1828, tidligere gjentagne Gange har været straffet, senest isølge Ringsted Herreds Extrarets Dom af 5te Mai 1870 for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 samt for Bedrageri efter § 253 med Tugthuusarbejde i 4 Aar — være at ansee, Chr. Nielsen efter Straffelovens § 228 og Peder Larsen efter § 232 for 5te Gang begaaet Tyveri, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage for Chr. Nielsen og Tugthuusarbejde i 2 Aar for Peder Larsen, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste."

Nr. 232. Statsraad Bungen (ved Advocat Nellesmann)

contra

Arrestanten **Peter Andersen** (Defensor Levinson),
der tiltales for de af ham siden Affigelsen af Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te November 1873 begaaede Forseelser, nemlig Mishandling af sin Hustru, Udbøvelse af Vold i Forbindelse med Skjældsord og Trusler samt anden Opsættighed imod Politiets Betjente, Arrestforvareren og dem, der af Politiet vare tilkaldte for at yde Assistance ved hans Anholdelse og Paagribelse, under Udførelsen af deres Function samt Forstyrrelse af den offentlige Fred.

Nyborg Rådstads Extrarets Dom af 14de Juli 1874:
„Arrestanten, Bødker Peter Andersen af Nyborg bør af Øvrigheden at sættes i Forvaring. De af hans Arrest under Sagen og af den sidstnævnte i det Hele lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt 5 Rd. i Salair til Actor, Procurator S. S. Hansen af Odense og 4 Rd. til Defensor, Procurator P. Hein udredes af det Offentlige.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die November 1874: „Underrettsdommen bør ved Magt at staude.

Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Gottschalk og Herforth tillægges i Salair hver 8 Rigsdaler, som udredes af det Offentlige."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Vandsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Etatsraad Bunken og Advocat Levinsen tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Nyborg Kjøbstads Ertraret her til Retten indankede Sag tiltales Arrestanten Peter Andersen for de af ham siden Afgivelsen af denne Rets Dom af 11te November forrige Aar begaaede Forseelser, nemlig Mishandling af sin Hustru, Udøvelse af Vold i Forbindelse med Skældsord og Trusler samt anden Opsætighed mod Politiets Betjente, Arrestforvareren og dem, der af Politiet vare tilkaldte for at yde Assistance ved hans Anholdelse og Paagribelse, under Udørelsen af deres Function samt Forstyrrelse af den offentlige Fred.

Ved bemeldte Dom af 11te November forrige Aar blev Arrestanten, der var sat under Tiltale deels for Mishandling af sin Hustru deels med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt den i Straffelovens § 299 omhandlede Forebyggelsesvang vilde være at bringe til Anvendelse imod ham i Anledning af en af ham fremsørt Trusel, frifunden, dog at han skulde være Dvrighedens særlige Tilfald undergivet, idet det kongelige Sundhedscollegium i en af det under en tilbligere imod Arrestanten for Mishandling af sin Hustru og utilbørligt Forhold imod Politiet anlagt Sag i Skrivelse af 10de August 1872 blandt Andet havde erklæret, at han led af kronisk Alkoholisme med jævnlig indtrædende acute Anfald, delirium tremens af større og mindre Intensitet, og at de Exceser, hvorom Sagen dreiede sig, vare begaaede under et saadant Anfald, altsaa under et Sygdomsanfald, i hvilket den Syge var utilregnelig, til hvilken Udtalelse Collegiet i en af det under den senere Sag indhentet Erklæring af 14de August 1873 henholdt sig med Hensyn til Spørgsmaalet om Arrestantens Tilregnelighed. Efter denne Doms Afgivelse blev Arrestanten den 13de November forrige Aar løsladt af Arresten, men har han efter den af hans Hustru, fra hvem han imidlertid, inden der blev beordret Tiltale imod ham i nærværende Sag, er bleven separeret, afgivne Forklaring, hvis Rigtighed bestyrkes ved det under Sagen isøvrigt Oplysse samt er erkjendt af Arrestanten, forsaavidt den gaaer ud paa, at han har lagt Haand paa hende, siden den Tid næsten hver anden Nat jaget hende og deres 4 Aar gamle Barn ud af deres

Leilighed under frygtelige Skjældsord; tibt og ofte havde han revet hende og Barnet ud af Sengen, ja endog engang truffet hende ved Haarene ud af Sengen og i en Vinternat jaget hende ud af deres Bolig, ligesom han ogsaa havde stødt og stukket til hende, saa at hun gjentagne Gange var falden over imod Mønblerne i Stuen, hvorved hun havde slaaet sig i Ansigtet og Hovedet. Da hun saaledes ogsaa den 12te Februar dette Aar i en Frostnat paa Grund af Arrestantens uslyrlige Adfærd havde seet sig nødsaget til at forlade Huset og henvende sig til Politiet om Bistand, og Politibetjentene Petersen og Hansen med Hjælp af Uhrmager Petersen og Snekker Nørby søgte at bringe ham til Politistationen, har Arrestanten efter det Oplysse deels udfjældt Betjentene navnlig for Nøvere, Randbitter og Lyveknagte samt slaaet ud imod dem og deres Lebsagere, hvem han derhos søgte at sparke. Allerede forinden har Arrestanten en Aften i Januar Maaned yppet Klammeri paa Gaden i Nyborg med nogle Personer, som gik hjem fra en Sangprøve, og da han i denne Anledning blev anholdt, sparkede han ligeledes Betjentene og Skrædder Kielberg, der assisterede dem. Fremdeles er Arrestanten den 5te Februar om Aftenen bleven anholdt af Politiet efter Begjæring af Reebflager Poulsen, der havde begjært Politiets Bistand paa Grund af Arrestantens Opsørsel imod ham og hans Hustru i deres eget Hjem, som han efter Opfordring ikke vilde forlade, ved hvilken Leilighed han atter slog fra sig, da Betjentene vilde indsætte ham i Arresten. Den 10de Mai har Arrestanten indfundet sig paa Snekker Nørbys Bopæl, hvor han efter dennes Hustrus Udsagn truede hende med at slaae hende fordærvet, og da Politiet indsendt sig for at anholde ham, brugte han atter Skjældsord imod Politibetjentene Petersen og Piil, ligesom han ogsaa sparkede efter dem, og to Aftener senere, da han gjorde Forskyrrelse i Hotel „Postgaarden“ i Nyborg, og Politiet indsendt sig, udfjældte han atter Betjentene Hansen og Piil og sparkede dem saaledes, at Piil efter sin Forklaring endnu havde Meen deraf i September Maaned.

Arrestanten, der var bleven indsat i Arresten, undløb imidlertid, og da han den 16de Mai atter blev anholdt af Arrestforvarer Sibbernsen og Betjentene Hansen og Piil, søgte han at forsvare sig imod dem navnlig ved at slaae efter deres Hoveder med en tyk Stok og, da denne var taget fra ham, at sparke og slaae saaledes, at han ramte baade Betjentene og Arrestforvareren, som vil have faaet et Slag af Stokken ned ad Nakken og Ryggen, ligesom Arrestanten efter at være bleven bragt til Arresten truede med at klove Hovederne paa dem alle. Næste Morgen har Arrestanten igjen sparket Arrestforvareren og Betjent Hansen over Benene og i Underlivet.

Der foreligger ingen Grund til at antage, at Arrestantens mentale Tilstand er forandret siden Sundhedscollegiets Erklæring af 14de August 1873, som tillige ubtalte, at det maatte tilraades, at Arrestanten blev tagen i Forvaring af Vriggheden, da hans Tilstand under hans nuværende Livsforhold viste sig usforbederlig, og de stædig tilbagevendende Paroxysmer ved den dermed forbundne uslyrlige Voldsomhed gjorde ham til en for sine Omgivelser farlig Person, medens Districtslægen i en under nærværende Sag afgiven Erklæring

af 21de Mai dette Aar blandt Andet har yttret, at Arrestanten er et mageløst voldsbomt Menneſte og i beruſet Tilſtand, ſom for ham er dagligt Befindende, en farlig Perſon for Alle, der komme i Berøring med ham, hvorfor Districts-lægen anſeer det betænkeligt at lade ham gaae frit om; Reſultatet vilde efter Lægens Formening blive, at han i Drukkenſkab vilde begaae Handlinger, ſom vilde have ſtræffelige Følger for dem af hans Medmenneſter, han tilfølbigt vilde falbt over.

Det maa herefter billiges, at Arrestanten ved Underrettsdommen ikke er belagt med Straf, men efter Straffelovens § 38 er dømt til at ſættes i Forvaring af Øvrigheden, ſamt at Sagens Omkoſninger ere paalagte det Offentlige.“

Tirsdagen den 19de Januar.

Nr. 253.

Advocat Nellesmann

contra

Maren Jensdatter Tommelbak og **Thomas
Christian Christensen**, kaldet **Gasfe-Thomas**
(Defensor Levinſen),

der tiltales for Tyveri.

Bennebjerg Herreds Extrarets Dom af 29de Mai 1874: „De Tiltalte, ngift Fruentimmer Maren Jensen (Tommelbak) og Th. Christensen (ogsaa kaldet Gasfe-Thomas), Begge af Sindal bør henſættes i Fængſel paa Vand og Brød i reſpective 5 og 3 Gange 5 Dage. Saa bør Sidſtævnte ogsaa udrede de med hans Arreſt og med Indhentelſen af den ommeldte Lægeatteſt forbundne Omkoſninger og i Forening med Førſtævnte at afholde ſamtliche øvrige, af Underſøgelſen og Actionen lovligt flydende Udgifter, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lund og Winther 4 Rd. til hver, ſaaledes at han deraf udreder $\frac{2}{3}$ og hun $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Udſærd efter Loven.“

Viberg Landsøverrets Dom af 24de Auguſt 1874: „Tiltalte Maren Jensdatter Tommelbak bør henſættes i ſimpelt Fængſel i 8 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at ſtande. Saa betale de Tiltalte og i det ved bemeldte Dom med Henſyn til Salairerne beſtemte Forhold i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faſting og Cancelliraad Møller 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udſærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte Thomas Christian Christensen overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han retteligen anseet efter Straffelovens § 228; men da denne Tiltalte er over 60 Aar gammel, vil der ved Straffens Bestemmelse blive at tage Hensyn til Forfkrifterne i samme Lovs § 23, udenat det kan komme i Betragtning, at han har rustet Straffen fastsat til Fængsel paa Vand og Brød, og at vedkommende Districtslæge i en under 18de April f. A. udstedt Attest har erklæret, at Tiltaltes daværende Helbredstilstand ikke var til Hinder for Anvendelsen af saadan Straf. Straffen for bemeldte Tiltalte bliver efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 60 Dage.

Hvad den Tiltalte Maren Jensdatter Tommelbak idømte Straf angaaer, vil Dommen i Henshold til de for hendes Vedkommende deri ansførte Grunde være at stadfæste, ligesom det og vil kunne have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Thomas Christian Christensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 60 Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Advocaterne Nellesmann og Levinson tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salarier bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Maren Jensdatter Tommelbak og Thomas Christensen, kaldet Gasse Thomas for Tyveri.

Ved førstnævnte Tiltaltes egen Tilslæelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at hun i afvigte Vinter har deels flere Gange i den Proprietair Nyholm til Baggeøvn tilhørende Slotved Skov tilvundet sig Dvaas og nedfaldne Grene og en Dag i Slutningen af Februar eller Begyndelsen af Marts d. A., da hun i saadant Viemed havde indfundet sig i Skoven, tillige fra en der henstaaende Stabel favnbrændte 2 Stykker af dette, hvilke tilsammen

havde en Værdi af 1 Mk., deels enkelte Gange borttaget noget Qvass fra det til Sindal Præstegaard hørende Krat. De Besjaaerne have frataltet Krav paa Erstatning, hvorimod Proprietair Nyholm har forlangt hende straffet for de ommeldte, mod ham forøvede Tyverier, og hun, der er født i Aaret 1816 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for disse være at ansee efter Straffelovens § 235 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Paa lignende Maade er det om Tiltalte Thomas Christensen godtgjort, at han en Dag isjor Efteraar, da han var gaaet ind i Slotved Skov for at skjære nogle Kosteris, der har bemægtiget sig et ca. 12 Alen høit, til 2 Mk. vurderet Grantræ, der var blæst overende, samt at han endvidere mange Gange i Vinterens Løb har fra den anden af de fornævnte Skove tilvundet sig hver Gang en god Dragt Bøgerobstved af indtil 2—3 Tommers Tykkelse og 2—3 Alens Høide, som han assavebe nebe ved Roden, og hvoraf han nedgravebe nogle og tyve — der som Brændsel havde en Værdi af ialt 2 Mk., medens den ved deres Borttagelse bewirkebe Skade maa antages at have været betydelig større — udenfor sit Huus for at hange Løi paa dem til Tørring, medens han brugte den største Deel som Brændsel og folgte det Øvrige til Forffjellige i Knipper for 6—8 ø hwert.

For dette Forhold, med Hensyn til hvilket Erstatningskrav ligeledes er frataltet, er Tiltalte Christensen — der er født i Aaret 1800 og tidligere, efter 2 Gange at være straffet for Tyveri, er ved Høiesteretsdom af 4de Februar 1847 bleven anseet efter Frd. 11te April 1840 § 22 jfr. § 25 for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar og ved nærværende Rets Dom af 6te Marts 1854 efter samme Forordnings § 58 sammenholdt med §§ 30 og 50 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorefter han ved Høiesteretsdom af 23de Januar 1856 under en mod ham for Tyveri anlagt Sag blev frifunden for Actors Tiltale, dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger undtagen Salairerne ved Høiesteret — nu ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 228, og da Straffen for ham, der har ønsket denne fastsat til Fængsel paa Vand og Brød, og hvis Helbred efter vedkommende Districtslæges Erklæring maa antages at tilfløde Anvendelsen heraf, findes passende bestemt til bemeldte Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage, samt da det vil kunne have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelse om Actionens Omkostninger for begge Tiltaltes Vedkommende, vil den i disse Henseender kunne stadfæstes.“

Nr. 258.

Advocat Nellesmann

contra

Arrestantinden **Marie Johanne Caroline Madsen**

(Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 28de November 1874: „Arrestantinden Marie Johanne Caroline Madsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og tilsvare Sagens Omkostninger.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Marie Johanne Caroline Madsen, som er født den 28de Januar 1858, og som ved Hirsøholm Birkis Exrars Dom af 28de Januar 1873 har været anseet efter Straffelovens § 233 med simpelt Fængsel i 3 Uger samt ved denne Rets Dom af 18de Juli dette Aar efter Straffelovens § 228 jfr. §§ 37 og 21 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, ved egen, med det Oplyste fremmende Tilstaaelse er overbevist at have den 30te September sidstleden fra Aarsaaret Dagmar Sørensen i Fattiggaarden i Veile et Skjort og en Raabe til sammen vurderede til 12 Rd., at have Dagen efter fra Borgerstolelocalet i Horsens Aarsaaret 3de Overstykker, en Tofte og en Hat, ialt vurderede til 19 Rd. 1 Mk., tilhørende henholdsvis Kjøbmand Agerbecks, Skræbber Hedemarks, Lærer Sommers, Bærtshuusholder Madelaires og Bærtshuusholder Bøghalles Døttre i Horsens, og endelig at have i Tidrummet fra 3die til 10de Dec- tober heri Staden i flere forskjellige Gange fra naalaaede Tørreløfter fra Aarsaaret Fyrboer Jacob Brøndum, Brændehandler Mads Jørgensen, Instru- mentmager Meyers Hustru Caroline Larsen, Malermester August Nierberg og Arbeidsmand Hansens Hustru Marie Larsen Klæbningsstykker, Lagener og bes- lige, Alt til en Værdi af 12 Rd. 5 Mk., vil hun paany være at ansee efter sidstnævnte Lovbestemmelser efter Omstændighederne med lige Fængsel i 60 Dage og have at tilsvare Sagens Omkostninger.“

Nr. 198.

Advocat Brock
contra

Georg Abraham alias **half inch** (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Politirets Dom af 20de Juni 1874: „Arrestanten Georg Abraham alias half inch bør hensesættes til 60 Dages Tvangsarbejde og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 5te August 1874: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Foruden det i den indankede Dom ommeldte Tyveri af en Plank er Tiltalte endvidere ved egen Tilstaaelse overbevist at have efter bemeldte Doms Uffigelse frastjaalet Fyrværker Leo, hvem han hjalp med at flygte, en Rebelem og en Lorgnet af ubetydelig Værdi, hvilke sidstnævnte Tyverier Højesteret ved kongelig Ordre af 7de October f. A. er bemyndiget til under nærværende Sag at paakjende a prima instantia. Straffen for de saaledes forøvede Tyverier findes i Henshold til Forordning 11te April 1840 § 1 jfr. Anordning 6te Januar 1852 § 2 Nr. 2 og 3 at kunne bestemmes, som i den indankede Dom er steet, til Tvangsarbejde i 60 Dage, hvorhos Tiltalte vil have at tilsvare Sagens Omkostninger og derunder de Sagsførerne for Højesteret tilkommende Salarier.

Den i Overretsdommen indeholdte Bemærkning med Hensyn til den affagte Fængslingskjendelse maa som ikke tilstrækkelig begrundet bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Georg Abraham bør hensesættes til Tvangsarbejde i 60 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Højesteret 8 vestindiske Daler til hver.

(Den indankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.).

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N°. 34—35.

Den 12te Februar.

1875.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 19de Januar.

Nr. 198.

Advocat Brod

contra

Georg Abraham alias half inch (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisjer hebdet det: „Arrestanten Georg Abraham alias »half inch«, der under nærværende, i 1ste Instants ved St. Thomæ Politiret den 20de Juni d. A. paadømte Sag sigtes for at have frastjålet Kjøbmand Abbott en til 1 Doll. vurderet Plante, har vedgaaet, at han, der i nogen Tid havde pleiet at tilbringe Natten i Vaabehuset ved Kjøbmand Abbotts Gaard, har tilvendt sig den omhandlede Plante, der efter hans Forklaring i længere Tid skulde have ligget i Gaarden, saaledes at han først en Aften bragte Planken, om hvilken han, da Kjøbmand Abbott ellers havde sine Planter i Huset, vil have antaget, at Ingen belymrede sig om den, fra Gaarden ind i Vaabehuset, hvorfra han da nogle Uger senere, Eftermiddagen forinden Tyveriet den 12te Juni d. A. anmeldtes, førte den bort og solgte den for 35 Cents. Og er det imod denne Arrestantens Forklaring ikke godtgjort, at han, hvad ellers Omstændighederne maatte kunne tyde paa, har stjalet Planken ud af Abbotts Pakhuus, paa hvilket Laasen efter en Handelsbetjents Forklaring en Morgen var funden itubrækket.

Det maa herefter billiges, at Arrestanten, der er sødt paa St. Jan, fjønnet at være 22 Aar gammel og ifølge St. Thomæ Exrrets Dom af 19de Februar s. A. har været straffet med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar for uæderligt Forhold, ved den indankede Dom er anseet efter § 1 i Forbn. 11te April 1840; da ogsaa Arrestantens Straf herefter samt i Henhold til Auordn. 6te Januar 1852 § 2 efter Omstændighederne findes passende bestemt til

Evangsarbejde i 60 Dage, og Sagens Omkostninger rettelig ere ham paalagte, bliver saaledes Politiretsdommen i det Hele at stadfæste.

Ved Sagens Behandling ved Politiretten bemærkes, at der for Arrestantens Fængsling vel er anført fyldestgjørende Grund, men ikke givet en saadan formelig Kjendelse, som i Coloniallovens § 73 tilfigtet; forøvrigt har den været lovlig.“

Den omhandlede Fængslingekjendelse lyder saaledes: „Da Anholdte Georg Abraham alias half inch har afgivet Tilstaaelse om at have gjort sig skyldig i Tyveri, og det maatte anses nødvendigt at sikkre hans Tilstaaelse under Undersøggelsens videre Fremme, decreteredes Arrest paa hans Person, hvilket blev ham betydet.“

Onsdagen den 20de Januar.

Nr. 245. Etatsraad Bunken (ved Advocat Henriksen)

contra

Bærtshuusholder **Niels Christian Jensen** (Def. Levinson), der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182 sammenholdt med § 9 i Lov 23de Mai 1873 om Forandring i Næringsloven af 29de December 1857.

København's Rådhusets Extrarets Dom af 9de October 1874: „Arrestantinden Rosalie Elvine Petrea Steenberg bør hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage og Tiltalte, Bærtshuusholder Niels Christian Jensen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos Tiltalte vil have sin Næringsadkomst som Bærtshuusholder forbrudt. Arrestantinden og Tiltalte udrede dernæst in solidum med hinanden samtlige denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Jacoby 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Bredstrup 4 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 16de November 1874: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procurator Fasting og Cancelliraad Møller 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsverretens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Revinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag, der i første Instants tillige angik et mebtaltat Fruentimmer, for hvis Bedkommende Sagen ikke er appelleret til Overretten, tiltales Værtshusholder Niels Christian Jensen for Overtrædelse af Straffelovens § 182 sammenholdt med § 9 i Lov 23de Mai 1873 om Forandring i Næringsloven af 29de December 1857, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen, med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligen godtgjort, at han i sit Værtshuus i Randers har — for at trække Gjæster til Huset og for da at tjene ved, hvad disse nøde særlig af Drikkevarer — holdt Opvarmingspiger, der med hans Vidende og Samtykke af Gjæsterne lode sig bruge til Utugt for Betaling, medens han iøvrigt har benægtet at have modtaget Noget af Pigernes ved Utugt erhvervede Fortjeneste.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er sødt i Aaret 1811 og tidligere ifølge Høiesteretsdom af 4de Juni 1869 har været straffet for falsk Angivelse med Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage, være at anses efter Straffelovens § 182 2det Membrum cfr. § 23, og findes hans Straf passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 60 Dage. Med denne Forandring i Straffeloven, der ved Underrettsdommen er bestemt til 40 Dage, vil denne Dom, mod hvis Bestemmelser om Forbrydelsen af Tiltaltes Næringsadkomst i Henhold til Lov 23de Mai 1873 § 9 in fine samt om Actionens Omkostninger i første Instants for Tiltaltes Bedkommende Intet findes at erindre, være at stadfæste, forsaavidt den er paaanlet.“

Nr. 263.

Advocat Revinfen

contra

Arrestantinden **Karen Kirstine Andreasen, Hansens**
Enke (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te December 1874:
„Arrestantinden Karen Kirstine Andreasen, Hansens Enke bør

straffes med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lassen og Berggreen med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Udførd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Karen Kirstine Andreaen, Hansens Enke, der er født den 7de Marts 1847 og senest anset ved denne Rets Dom af 25de October f. A. efter Straffelovens § 230 1ste Led med Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, er under nærværende, mod hende for Tyveri, Bedrageri og Løsgængeri anlagte Sag ved egen, med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have i indværende Aar, medens hun tjente Skuespiller Johan Daniel Bauer og senere Slagtermester Wilhelm Ludvig Scheibel, frastjaaet den Fjerdnævnte et til 1 Mk. vurderet Bidstykke, som laa i denne Besjaaelses Kistellen, og den Sidstnævnte i mange forskjellige Gange paa Steder, hvortil Udgangen stod hende aaben, en Deel Klædningsstykker, et Uhr, en Kniv, et Stykke Bockskin med Mere, i det Hele anset til en Værdi af mellem 19 og 20 Rd.

Det er derhos bevist ved Arrestantindens egen, af det isvrigt for saavidt Oplyste tilbeels bestyrkede Tilstaaelse, at hun har tilegnet sig et til 1 Mk. vurderet Lommertørklæde, som hun i Begyndelsen af September Maaned f. A. vil have faaet tilloans af en hende ubekjendt, ikke tilstedekommet Dame, med hvem hun paa Frederiksberg var kommen i Selskab, samt at hun har overtraadt et hende til Protocollen over mistænelige Personer den 2den December f. A. under sædvanlig Straffetruffel givet, den 9de f. M. modificeret Tilhold deels ved ikke siden den 16de sidstnævnte Maaned at have meldt sig ved den omhandlede Protocol for at give Oplysning om, at hun ernærede sig paa lovlig Maade, deels ved den 16de September d. A. at være afreist her fra Staden til Svendborg uden derom at gjøre Anmeldelse til Protocollen.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu blive at dømmes efter Straffelovens § 231 1ste Led og § 256 samt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri, og findes Straffen under Tet at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaned."

Nr. 267.

: Advocat Henriksen
contra**Peder Christensen** (Defensor Levinfen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 8de August 1874:
„Tiltalte Peder Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage; saa bør han og ubrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Lund med henholdsvis 4 Rd. og 3 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 28de September 1874:
„Tiltalte Peder Christensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa betaler han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Fasting 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Henriksen og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Peder Christensen for bedrageligt Forhold, og maa det i denne Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 30te April b. A. har hos Kjøbmand Holm i Emb forlaugt og erholdt udsleveret en Flaske Brændeviin og 1 Pd. Tobak af Verbi ialt 3 Mk. 5 S, idet han, da han ingen Penge havde og ikke troede selv at kunne faae Credit hos Kjøbmanden, foregav at være sendt af Tjenestekarl J. Chr. Svendsen, hvem han formodede at Kjøbmanden maatte kjende, og som derpaa ogsaa blev skrevet for Barerne. Tiltalte har herhos erkjendt, at han ikke af J. Chr. Svendsen havde faaet nogen Bemyndigelse til at tage Barer paa hans Navn og heller ikke senere havde omtalt til denne, at han havde gjort det, men isvrigt har han anbragt, at, da han kjendte J. Chr. Svendsen godt, troede han ikke, at han vilde tage det ilde

op, og desuden meente han snart selv at kunne betale Pengene, hvad han dog først under Sagen har gjort.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1839 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 256 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger."

Nr. 248.

Advocat Hindenburg
contra

Lars Christian Christensen (Defensor Levinson),
der tiltales for Tyveri.

Bølling Nørre Herreders Exraters Dom af 15de October 1874: „Tiltalte Lars Christian Christensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar; saa bør han og udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salairer til Actor, Søgrikscommissair, Procurator Bagge og Defensor, Kammerraad, Procurator Krarup 5 Rd. til hver foruden Diæter til Begge efter Oversørighedens Bestemmelse. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 16de November 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Cancelliraad Møller betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Lars Christian Christensen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han den 16de September d. A. om Aftenen, da han ved at trække hjem efter med et Faar — som han havde tilbyttet sig mod et af ham til en Værdi af 5 Rd. ansat Ubr, saaledes at han havde faaet 1 Rd. i Bytte — kom forbi en Mark, hvor nogle Gaardmand Niels Chr. Madsen af Sønderby tilhørende Faar stode tørede, har efter en pludselig Indskydelse tilvendt sig et af disse og isædetsfor somme efterladt sit eget Faar, hvorefter han bragte det sjaalne Faar hjem. Dette Faar, der saavel af Vestsjaalne som af Tiltalte er ansat til en Værdi af 6 Rd., og som derhos maa antages at have været 2 Rd. à 15 Mk. mere værdt end Tiltaltes eget Faar, er bragt tilstede under Sagen og udleveret til Vestsjaalne, der har frataltet Krav paa Erstatning.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født i 1837 og tidligere har været straffet 3 Gange for Tyveri, senest ifølge Ulfborg Hind Herredets Extrarets Dom af 19de September 1865 efter Frdn. 11te April 1840 § 15 cfr. § 13 for 3die Gang begaaet Tyveri med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar og derefter ifølge Ringkjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 10de April 1872 efter Straffelovens § 253 cfr. § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, nu være at anses for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 2det Led med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes være at stabsætte.“

Nr. 265.

Advocat Hindenburg

contra

Arrestantinden Christiane Engelse Mikkelsen

(Defensor Brock),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de December 1874: „Arrestantinden Christiane Engelse Mikkelsen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Bloch og Lassen med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Kroner til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Christiane Engelke Mikkelsen, som er født den 8de December 1836 og senere anset ved en inden den kongelige Landsøver- samt Hof- og Stabret i Kjøbenhavn den 1ste Mai 1866 affagt Dom efter Forordning 11te April 1840 §§ 16 og 43 med Tugthuusarbejde i 8 Aar, af hvilken Straf der ved kongelig Resolution af 22de Mai 1872 er estergivet hende den tilbagestaaende Deel, under nærværende, med hende for Bebrageri aulagte Sag er ved egen, af det isørigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i Slutningen af September eller Begyndelsen af October Maaned d. A. uden vedkommende Tiers Bidende og Billie folgt 12 tilfammen til 16 Rd. vurderede Stole, som hun havde modtaget til Polering af Stolemagermester Lars Jensen, vil hun være at ansee efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Nr. 46. Virkedommer **H. B. Fiedler** (Etskraad Bungen)
contra

Enkefru **de Neergaard** med Lavværge, Kammerherre

J. Bruun de Neergaard (Advocat Levinson),

betræffende Indfrielsen af en af Indstævntes afbøde Mand indgaaet Selvfryltdnercaution.

Han Herrebernes Rets Dom af 29de Marts 1873: „Indstævnte, afbøde Godsøier H. B. de Neergaards Enke bør for Citantens Tilstale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 100 Rd.; saa betaler hun og i Mulct til Justitskassen for unødigt Trætte 10 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsøverrets Dom af 22de December 1873: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. Det Idømte udredes inden

8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Indstævntes afsøde Mand ved som mindreaarig at indgaae den i Dommen omhandlede Caution ikke har paataget sig nogen retsgyldig Cautionforpligtelse; og efter hele Indholdet af de i Dommen nævnte Breve af 18de December 1866 og 26de Juli 1869 kan han heller ikke ved noget af disse anses at have paadraget sig eller sit Bo nogen juridisk Forpligtelse til at betale det paastævnte Beløb til Citanten i hennes levende Live. Som Følge heraf og da det ikke for Tiden foreligger til Afgjørelse, hvorvidt efter Citantens Død hans Bo eller Arvinger maatte kunne begrunde noget Retsskrav mod Indstævnte paa de ommeldte Breve, maa det have sit Forblivende ved den Indstævnte tillagte Frisindelse for Citantens Tiltale under nærværende Sag. Overrettsdommen, hvis øvrige Bestemmelser tiltrædes, vil derfor være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Chi kendes for Ret:

Landsovektrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.
Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmissér hebdet bet: „Under denne Sag har Citanten, Birkebommer S. B. Fiebler i Sterrebe i 1ste Instants paasaet Indstævnte, Enkesru Neergaard til Dyholm tilpligtet at indstrie en af hendes afsøde Mand, Godeieier S. B. de Neergaard — efter hrem Indstævnte hendsidder i uskiftet Bo — med Curator indgaaet Selvskyldnercaution for en af senere afsøde Proprietair Jacob Hlinbt den 16de Juli 1861 udsedt Panteobligation for 12,500 Rd. ved til Citanten at betale bemeldte Beløb med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra 11te December 1861 til Forligsslagens Dato den 3die Juni 1870 og derefter 6 pCt. aarlig af hele Beløbet, indtil Betaling skeer, Alt efter Fradrag af den paa Forbringeren i Hoveddebitors Bo i Aaret 1862 ublagte Dividende 137 Rd. 2 Mk., og da Indstævnte ved Underrettsdommen er friunden for Citantens Tiltale, idet hun dog som udebleven fra

Forligsmæglingen i Sagen er tilpligtet at betale Citanten i Processomkostninger for Underretten 100 Rd. samt idømt en Bøde af 10 Rd. til Justitskassen, har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han principaliter har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastaaende og subsidiairt paastaet Sagens Udfald gjort afhængigt af Ced. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Indstævntes afsbøde Mand var født den 9de October 1839 og saaledes ikke havde opnaaet 25 Aars Alderen, da han underkrev den ovennævnte Obligation af 16de Juli 1861 som Cautionist og Selskabslydner; der maa derfor i Henhold til Lovens 1-23-12 gives Indstævnte Medhold i, at hendes afsbøde Mand paa den ommeldte Tid end ikke med Curators Samtykke kunde paatage sig nogen retsdygtig Cautionforpligtelse. Citanten har imidlertid villet gjøre gjældende, at Indstævntes afsbøde Mand oftere og navnlig ogsaa efter at være bleven fuldmyndig skal have erkjendt sig pligtig at indfri den paagjældende Caution og særlig forpligtet sit Bo til at betale Citanten, hvad han derefter maatte have at fordrø, i hvilken Henseende Citanten har fremlagt en Række med den Afsbødes Navn underkrevne Breve, hvis Vægtighed der, skjøndt Indstævnte ikke har villet erkjende samme, ikke findes nogen Foie til at drage i Tvivl. Blandt disse Breve har Citanten særlig paaberaabt sig et, der er dateret den 18de December 1866 — altsaa efterat Neergaard havde fyldt sit 25de Aar — og tilfjendegiver sig som Besvarelse af en gjentagen Erindring fra Citantens Side om en Ordning af deres Mellemværende i Anledning af den af Neergaard for Flindt indgaaede Caution, i hvilket Brev Neergaard har erklæret, at han betragtede dette Mellemværende som et fra Citantens Side uopfigeligt Beløb, som Neergaard var ham skyldig, og som han paa Grund af, de dermed forbundne særegne Omstændigheder ansaae Citanten forpligtet til at menagere ham lidt med, indtil han uben for megen Droffelse fra sin Side kunde affee Beløbet; imidlertid vilde han dog give Citanten den Forsikkring, at han i Tilfælde af Citantens Død vilde henvende sig til hans Bo og ordne Sagen saa godt, som det var ham muligt, selv om det skulde skee med Pengeopoffrelse, ligesom Beløbet i Tilfælde af Neergaards Død vilde blive udbetalt Citanten, saasnart hans Bo blev sluttet. Ligesom imidlertid denne Skrivelse ikke kan ansees at indeholde en saadan bindende Willieerklæring, som kunde afgive retligt Fundament for en af det tidligere, i og for ugyldige Contractsforhold uafhængig Fordring paa Neergaard eller hans Bo, saaledes har Neergaard i en anden af Citanten fremlagt Skrivelse til Citantens Reisconsulent af 26de Juli 1869 — i hvilken Skrivelse det udtrykkelig fremhæves, at Cautionen er indgaaet under Neergaards Mindreaarighed — bestemt erklæret, at han ikke vilde indlade sig paa nogen „juridisk Forpligtelse“ til at betale en saa stor Sum, medens han iøvrigt har udtalt, at Citanten kunde være rolig for sine Penge, og at Fordringen navnlig i Tilfælde af Neergaards Død vilde blive anerkjendt af hans Bo, i hvilken Henseende Neergaard var villig til, dersom Citanten snffede det, at udfæde en Declaration.

Noget saadant Document er nu ikke senere blevet oprettet, ligesom det ikke er oplyst, at Neergaard før sin Død har truffet noget anden lovformelig Disposition med Hensyn til det paagjældende Forhold, og idet der herester ikke kan ansees at være paadraget hans Bo nogen retsdyldig Forpligtelse til at betale den under Sagen paastævnte Fordring, maa det have sit Forblivende ved den Indstævnte ved Underrettsdommen tillagte Fristudelse for Citantens Tiltale. Bemeldte Dom, der ikke fra Indstævnets Side er contrapaaanket, vil saaledes i det Hele være at slaa afse, og efter dette Udfald af Sagen, samt da Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilfjendelse af Processomkostninger her for Retten.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet."

Fredagen den 22de Januar.

Nr. 25. Gjortler **C. Ugerlin** (Advocat Levinfen)

contra

forhenværende Birkefoged, Kammerjunker **Serene d'Acqueria**
og Birkefoged, Lieutenant **Svalfs-Møller**

(Advocat Brock efter Ordre),

betræffende en Veiret.

Halsnæs og Frederiksbævt Birketings Dom af 22de Juni 1870: „Indstævnte, Gjortler C. Ugerlin af Frederiksbævt bør fravige og afstaae fra enhver Brug og Benyttelse af den Eyd for hans Eiendom Matr.-Nr. 86a fra Landeveien til den saakaldte Birkefogedbolig førende Veiret, derunder indbefattet den Deel af Veien, hvorpaa Træer ere plantebe, samt inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulct af 1 Rd. til Frederiksborg Amts Fattigkasse for hver Dag, denne Frist overskjedes, sætte denne Veiret og sammes Rabat i samme Stand, som den var, forinden han indrettede Overkjørsel over den. 3 Salair til Citanten, Kammerjunker, Birkefoged Serene d'Acquerias bestiftede Sagfører, Justitsraad Glud bør Indstævnte betale 30 Rd. samt til den bestiftede Sættefoged i Diæter 20 Rd. og i Befordringsogdtgjørelse 43 Rd. 2 Mk., hvorhos han bør betale det Retsgebyr, der skulde have været erlagt, og det Stempelpapir, der skulde have været forbrugt, dersom Sagen

ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret. Forøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag frie at være. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Randsver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Januar 1873: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves, og at det Justitsraad Glud tillagte Salair 30 Rd. udredes af det Offentlige. I Salair for Overretten tillægges Justitsraad, Procurator Petersen 30 Rd. og fornævnte Justitsraad Glud endvidere 2 Rd. ligeledes af det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der ikke kan tillægges de Høiesteret forelagte nye Oplysninger nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, hvorhos Fristen til Udførelse af den Citanten paalagte Foranstaltning bliver at bestemme til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det de Indstævntes befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salarium bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Randsver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, hvorhos den ovennævnte Frist bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Advocat Brod tillægges i Salarium for Høiesteret 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Ved Halsnæs og Frederiksværk Birketings Dom af 22de Juni 1870 er Citanten, Gjørtler E. Ugerlin af Frederiksværk tilpligtet at fravige og afstaae fra enhver Brug og Benyttelse af den Syd for hans Eiendom Matr.-Nr. 86a fra Landeveien til den saakaldte Birkedommerbolig førende Wei, derunder indbefattet den Deel af Veien, hvorpaa Træer ere plantebe, samt til inden 4 Uger efter Dommens Forkyndelse under Mulct at sætte denne Wei og sammes Rabat i samme Stand, hvori den var, forinden han indrettede Overtjersel over den. Han blev derhos tilpligtet at betale Salair til den for Indstævnte, Birkedommer, Kammerjunker Serene d'Acqueria bestilte Sagsfører samt Diæter og Rejseomkostninger til Sættedommeren og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorimod Parterne forøvrigt frisaandtes for hinds Tilstaaelse.

Denne Dom har Citanten paastaet forandret derhen, at der i det Hele tillægges ham Frisindelse for Indstavnets Tilstaaelse, og at denne idømmes en passende Straf efter Straffelovens § 116 samt tilpligtes at udrede til Citanten Erstatning efter uwillige Mænds Skjøn for egenmægtigen at have afspærret den ommeldte Wei, nedrevet Steen, som Citanten havde opsat i det Næved at indrette sig en ny Indtjersel og for at have afspærret ham fra Nedtjerselen til denne nye Indtjersel. Citanten har derhos paastaet sig hos Indstævnte tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser.

Indstævnte procederer til Dommens Stadsæstelse med Tillæg af Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Indstavnets bestilte Sagsfører, og til denne Paastand har den efter Indstavnets Entledigelse bestilte Birkedommer, Lieutenant Hvalsø-Møller sluttet sig paa sit Embedes Vegne, hvorhos han har paastaet Citanten tilpligtet at betale de i saa Henseende foranledigede Omkostninger samt Salair saavel som Salair, Diæter og Rejsegodtgjørelse til Justitsraad, Procurator Stud i Anledning af en foretagen Afsædsforretning samt Diæter og Befordringsgodtgjørelse til den til Afsædsforretningens Foretagelse bestilte Sættedommer.

Af det samlede Matr.-Nr. 86 haves Jordlobden Nr. 86b i Leie af Indstævnte, og de paa samme opførte Bygninger benyttes som Embedsbolig. Løbden Nr. 86a blev ved offentlig Auction i Aaret 1868 solgt af Statskaasen til Citanten. Sagens Udsald maa i det Væsentlige beroe paa, om Veien, der fører over den samlede Løb, har været indbefattet under det Areal, der ved Auctionen solgtes til Citanten. Overretten maa nu være enig med Underdommeren i, at den Omstændighed, at et Citantens Skjøde vedhæftet Kort, der er fremsagt under Auctionen til Efterretning om Grændserne af den Eiendom, der solgtes, ikke betegner Veien som indbefattet under denne, taler afgjørende imod at betragte den som hørende til den Citanten solgte Løb, og at det ikke herimod kan komme i Betragtning, om det end antages, at Veien er angiven som hørende til Matr.-Nr. 86a paa en i Aaret 1859 foretagen Udskyningsforretning, der ikke er produceret under Auctionen eller under samme paaberaabt, og som iøvrigt viser, at Veiens Areal ikke er indbefattet i

bet Hartkorn, hvortil Parcelen er ansat. Da nu Citanten ikke har oplyst, at der tilkommer ham nogen Ret til at bruge og benytte denne Wei, i hvilken Henseende det maa blive uden Indflydelse, hvorledes en tidligere Bruger af den samlede Pøb Matr.-Nr. 86 har benyttet Weien, og da Citanten ei heller har oplyst at have nogen Ret med Hensyn til de paa Weien værende Kobatter og Træer, vil Underretsdommen være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger for begge Retter findes at maatte ophæves.

Det Justitsraad Klub for Underretten tillagte Salair 30 Rd. samt 2 Rd. for hans Møde under Aastedsforretningen og 30 Rd. i Salair til Indstævntes befalede Sagsfører for Overretten, Justitsraad Petersen udredes af det Offentlige.

Forsaauidt Sagen i 1ste Instants har været beneficeret, attesteres, at dens Behandling ligesom og den befalede Sagsførelse for begge Retter har været lovlig.

Ser for Retten foreligger ingen Stempelovertrædelse."

Nr. 250.

Advocat Brod

contra

Slagtersevend Hans Christian Adolf Menne

(Defensor Klubien),

der tiltales for bebrageligt Forhold.

Rougsø med flere Herreders Extrarets Dom af 28de September 1874: „Tiltalte Hans Christian Adolf Menne bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Han bør derhos i Erstatning til Gaardmand R. Seiersen i Drammelstrup betale 8 Rd. Han bør endeligen udrede Actionsomkostningerne, derunder Salair til Actor, Cancelliraad Bredstrup 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Olsen 4 Rd. Den idømte Erstatning at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 16de November 1874: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Slagterjvnd Hans Christian Adolf Menne for bedrægeligt Forhold.

Ifølge Sagens Oplysninger indsendt Tiltalte sig den 10de August d. A. hos Gaarbeier Rasmus Seiersen i Drammelftrup og affjøbte denne en Kalv og 3 Lam, efter sit Anbringende for 23 Rd. 3 Mk., efter Seiersens Opgivende derimod for 30 Rd., idet det isvrigt aftaltes, at Tiltalte strax skulde have Kalven med, samt at Pengene skulde betales og Lammene ubleveres den 13de s. M. Tiltalte modtog derefter Kalven og solgte den endnu samme Dag for 8 Rd., hvilket Beløb han modtog den følgende Dag og derefter indbetalte paa Politikammeret i Randers til Dækning af et Erstatningsbeløb, som han foruden en Bøde paa 20 Rd. under en mød ham for Vold anlagt Sag havde vedtaget at betale, hvorimod han ikke til den fastsatte Tid betalte Pengene til Seiersen eller afhentede Lammene.

Tiltalte har vedgaaet, at han, saaledes som af Gaarbeier Seiersen forklaret, ved Handelens Afslutning brugte det urigtige Foregivende, at han havde udgivet sine Penge til Indkjøb af de Lam m. v., som fandtes paa den Vogn, med hvilken han havde været kjørende, indtil han stod af ved Drammelftrup, og at han derfor ikke havde Penge at betale med, ligesom han har erkendt, at det er meget muligt, at Seiersen, som af denne forklaret, har antaget, at Tiltalte, der engang tidligere samme Sommer, medens han var Svend hos Slagter Aakvist i Randers, for denne havde kjøbt Lam m. m. af Seiersen, afsluttede Handelen paa Aakvists Vegne, idet Tiltalte dog har benægtet Seiersens Forklaring om, at Aakvists Navn udtrykkelig skulde være blevet nævnt under Handelens Afslutning. Isvrigt gaaer Tiltaltes Forklaring ud paa, at han kjøbte Kalven og Lammene af Seiersen i den Hensigt at skaffe Penge tilveie til Betalingen af det nysnævnte Beløb paa Politikammeret, hvortil han — der efter Sagens Oplysninger ikke havde haft fast Arbejde eller Fortjeneste, siden han i Midten af Juli Maaned d. A. mistede sin Tjeneste hos Aakvist — ikke vidste nogen Udvei, samt at han var sig bevidst, at han ikke til den fastsatte Tid kunde betale Seiersen Pengene, og at han navnlig, efter at have solgt Kalven og brugt det derved indkomne Beløb som foransført, ikke havde

nogen Udfigt til at betale Seiersen, hvad han skulde ham for Kalven. Tiltalte, hvis Anbringende om, at han dog havde til Hensigt engang at betale Kalven, naar han igjen kunde faae Arbeide og gjøre Udvei for Pengene, her-
 efter ikke findes at kunne komme i nogen Betragtning, maa saaledes ansees tildeels ved Anvendelse af urigtige Foregivender at have skaffet sig den ommeldte Kald udleveret paa Credit uden Hensigt at betale den, og for dette sit Forhold er han, der er født i Aaret 1845 og med Undtagelse af, at han under en privat Politisag har været ikkændt en Bøde af 15 Rd. for reelle Injurier, ikke tidligere har været idømt Straf, ved Underrettsdommen retteligen anset efter Straffelovens § 251, og da den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billige, vil den saaledes være at stadfæste.“

Tirsdagen den 26de Januar.

**Nr. 7. Sogneraadet for Gloslunde og Græshave
 Sogne (Advocat Brock efter Ordre)**

contra

**Sogneraadet for Skovlænge og Gurreby Sogne
 (Høiesteretsagsfører Ledison),**

betræffende den fremtidige Vedligeholdelse af den saakaldte Havrevængebro.

Vollands Sønder Herreds Rets Dom af 27de Juni 1872: „De Indstævnte, Skovlænge og Gurreby Sogneraad bør til Citanterne, Gloslunde og Græshave Sogneraad betale 2 Mk. 8 p samt Halvdelen af de Omkostninger, der siden Emanationen af Lov af 21de Juni 1867 om Bestyrelsen af Veivæsenet m. m. ere medgaaede og fremtidigen ville medgaae til Istandsættelse og Vedligeholdelse af den over Vandløbet imellem Græshave og Gurreby Sogne anbragte saakaldte Havrevængebro. Processens Omkostninger ophæves. At udredes og efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de December 1872: „Citanterne, Skovlænge og Gurreby Sogneraad bør for de Indstævnte, Gloslunde og Græshave Sogneraads Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves for begge Retter.“

Høiestrets Dom.

Som i den indankede Dom anført, beroer Sagens Afgjørelse paa Spørgsmaalet, om den deri omtalte Jordlod Matr.-Nr. 18 maa henregnes til Gurreby eller til Græshave Sogn. I saa Henseende bemærkes, at Lodden vel ved de i Aaret 1808 paabegyndte Forarbejder til den nye Matriculering saavel som ved den i Aaret 1815 i Gurreby Sogn foretagne Udskiftning ikke blev henregnet til dette Sogn; men af de Høiestret forelagte, for en stor Deel først efter Overrettsdommens Affigelse tilbeiebragte Oplysninger fremgaaer det, at der, da Udskiftningens Resultater skulde optages i Matriculens Documenter, i det kongelige Renteskammer blev foretaget en Berigtigelse, hvorved Lodden nu blev henført under Gurreby Sogn som Matr.-Nr. 18. At denne Berigtigelse skulde beroe paa en Feiltagelse, mangler der tilstrækkelig Føie til at antage, og det maa dernæst ansees godtgjort, at Lodden, da Sagen anlagdes, i en længere Arrække factist var bleven behandlet som henhørende til Gurreby Sogn, der har oppebaaret Communeskatterne og derhos vedligeholdt den over Lodden løbende Bei lige indtil Havrebængebroen.

I Betragtning af det Anførte findes det i Mehfør af Roven om Bestyrelsen af Veivæsenet m. m. af 21de Juni 1867 § 5 at maatte billiges, at det ved Underrettsdommen er paalagt Skovlænge Gurreby Sogneraad at udrede Halvdelen af Omkostningerne ved den nævnte Broes Istandsættelse og Vedligeholdelse, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiestret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Citanernes befalede Sagfører for Høiestret tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiestret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner. Advocat Brod tillægges i Salarium for Høiestret 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Efterat Titanterne, Stobtlænge og Gurreby Sogneraad overeensstemmende med den Paastand, de Indstævnte, Stoklund og Græshave Sogneraad i nærværende, ved Hollands Sønderherreds Ret paafjendte Sag havde nedlagt, vare ved Herredsstingets Dom af 27de Juni d. A. bønne til at betale de Indstævnte 2 Mk. 8 ß samt Halvdelen af de Omkostninger, der siden Emanationen af Lov 21de Juni 1867 om Bestyrelsen af Bevæsenet m. m. ere medgaaede og fremtidigens vilde medgaae til Istandsættelse og Vedligeholdelse af den mellem Græshave og Gurreby Sogne anbragte saakaldte Havrevængebro, have Titanterne ifølge Stævning af 26de Juli bragt Sagen ind for Overretten, hvor de have procederet til Fristundelse for de Indstævntes Tiltale med Tillæg af Sogswaalets Omkostninger saavel for Underretten, hvor disse ved Dommen vare blevene ophævede, som ved Overretten med noget Tilstrækkeligt.

De Indstævnte ere, skjøndt lovligen varslede, hverken mødte eller have ladet møde her ved Retten, hvor da Sagen i Medfør af L. 1—4—30 og Frdn. 3die Juni 1796 § 2 bliver at paafjende efter de fremlagte Breve og Beviisligheder navnlig Underrettsacten.

Uf denne sees det, at de Indstævntes Fordring stottes paa det Afcertum, at det Vandløb, hvorover Havrevængebroen gaaer, udgjør Grændsen mellem de tvende opennævnte Sogne, saa at altsaa Broen danner Overgangen fra det ene Sogn til det andet, og have de Indstævnte til Styrke for dette Afcertum fremlagt dels en Copi af Matriculskortet over en Deel af de til begge Sider af Vandløbet stødende Forder, nemlig Volskhave Bys Forder i Gurreby Sogn paa den nordlige Side og Mlingsøgaard's Forder i Græshave Sogn paa den sydlige, dels et af Landinspecteur Jensen paa Afsædet optaget Kort over det samme Terrain tilligemed en Erklæring fra ham, hvori han blandt Andet udtaler, at det ved en Betragtning af Forholdene paa Stedet viser sig efter Matriculskortet, at Broen danner Overgangen fra det ene Sogn til det andet over det Vandløb, som gaaer umiddelbart langs den sydlige Grændse af Volskhave Bys Forder. I Henhold til det saaledes formeentlige Oplysne og med Bemærkning om, at en paa Broen i 1869 foretagen Reparation havde medført en Udgift af 5 Mk., have de anset deres Fordring hjemlet ved Lov 21de Juni 1867 § 5.

Titanterne have derimod benægtet, at det omhandlede Vandløb danner Grændsefjeldet mellem de to Sogne, eller at nogen Deel af Gurreby Sogn støder til dette Vandløb, og have til Støtte herfor produceret et Tingsvidne, hvorved de formene det oplyst, at det Jordareal, der paa Kortene er betegnet som liggende Nord for Vandløbet, ikke ligger i Gurreby, men i Græshave Sogn, ligesom de have henviist dels til Maribo Amtsraads Forhandlinger i 1848, hvori det udtales, at Havrevængebroen ifølge Udrisende af et Kort, som var i den daværende Eier af den Syd for Vandløbet og i Græshave Sogn liggende Mlingsøgaard Vilhelms Besiddelse, ikke ligger i Sognefjeldet, dels til, at Amtsraadet i 1869, da der debatteredes mellem Sognene herom, ikke ansaae det godtgjort, at Broen laa eller tidligere havde ligget i Grændse-

ffjellet, saa at det ikke efter de da tilveiebragte Oplysninger kunde paalægges Gurreby Sogn at deeltage i Udgifter til Broens Istandsaettelse, hvorhos de og finde det klarligen at fremgaae af et af dem produceret, med Hensyn til den i 1815 og 1816 iværksatte Udfistning af Gurreby og Bolsøhave Byens Forder forfattet Kort samt af den til dette Kort hørende Udfistningsberegning over kemlede Forder, at Jordlobden qv. (Matr.-Nr. 18) o: den Løb, der støder umiddelbart til den nordlige Side af Vandløbet, ikke har været medindbefattet under det Areal, som blev udfistet, hvilket altsaa viser, at den ei henhørte under Gurreby. Da nu saaledes de Indskævnede formeenlig ikke have tilveiebragt Beviis for deres af Citanterne hængte Paastrand, men Citanterne tværtimod antage at have oplyst, at det factiske Forhold ikke er et saadant, at der kan paahvile Gurreby Sogn nogen Forpligtelse til at deeltage i oftnævnte Bros Vedligeholdelse, formene de, at deres Frifindelse heraf maa blive Følge.

Overretten skjønner heller ikke bedre, end at Citanterne maa tillægges den af dem paaftaaede Frifindelse. Beviisbyrden paahviler selvfølgelig de Indskævnede med Hensyn til den af dem gjorte Paastrand, saa at Sagens Afgjorelse maa beroe paa, om de have tilveiebragt Beviis for, at den omhandlede Jordlob, Matr.-Nr. 18 ligger i Gurreby Sogn; men ligesom de af dem fremlagte Kort ikke skjønnes i saa Henseende at afgive tilstrækkelig Sikkerhed, saaledes findes den af Landinspecteur Sensen udtalte Formening, der væsentlig støtter sig til Kortene, heller ikke at kunne begrunde nogen Overbeviisning om, hvad der hører til ethvert af Sognene, og ved Siden af det i og for sig Uuisstrækkelige, der saaledes fra de Indskævnets Side er fremkommet til Støtte for deres Paastrand, maa der tillægges de Momenter, som Citanterne have gjort gjældende til Styrke for, at Jordlobden qv. hører under Græshave Sogn, betydelig Vægt. Endnu bliver det kun efter den Anledning, som Proceduren dertil giver; at bemærke, at, da det omhandlede Vandløb, efter hvad der er oplyst, tidligere endog er gaaet længere mod Syd, end det nu gaaer, og altsaa ei heller tidligere har ligget i Grændseffjellet, vil Lov 21de Juni 1867 § 5 ikke in casu kunne faae nogen Anvendelse.

Som allerede anført, ville Citanterne i Hensjold til Ovenstaaende være at frifinde, medens Sagens Omkostninger saavel for Overretten som Underretten efter Omstændighederne blive at ophæve.

Stempelovertræbelse foresligger der ikke."

Onsdagen den 27de Januar.

Nr. 279.

Advocat Levinfen

contra

Jens Peter Nielsen (Defensor Bungen ved Halkier),
der tiltales for Vold mod Politiet.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de December 1874:
„Tiltalte Jens Peter Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Leth og Sørensen med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afseer efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levinfen og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Tiltalte Jens Peter Nielsen, som er sødt den 15de Februar 1844 og ikke funden forhen straffet, for Vold mod Politiet anlagte Sag er det ved hans egen af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilskaaelse bevist, at han den 31te August d. A. om Morgenen har uden nogen ham dertil givne Anledning i Droningens Evergade bibragt den i denne Gade posthavende uniformklædte Politibetjent Nr. 213 Jepsen med en med Messingdupsko forsynet Paraply 2 Slag i Ansigtet og derved tilføiet ham Læsioner, der efter en fremlagt Lægeerklæring have bestaaet i et omtrent $\frac{1}{4}$ Tomme langt Saar i den venstre Einding ved Beenranden, ubetydelige Hudaffrabninger omkring Saaret og Svulst af den nederste Deel af Rinden og Eindingerne, hvorhos venstre Djes underste Dielaag var ehympatiff. Disse Læsioner vare den 14de September derefter lægte uden at efterlade skadelige Følger for Fremtiden.

Som Følge heraf vil Tiltalte være at ansæe efter Straffelovens § 100 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og have at udrede denne Actions Omkostninger.“

Fredagen den 29de Januar.

Nr. 30. **Nysted Byraad** (Høiesteretsfagfører Reib)

contra

forhenværende Kammertjener **Christian Griffen**

(Advocat Henriksen efter Ordre),

betræffende Eiendomsretten over Grundstykket Matr.-Nr. 108 i Nysted.

Nysted Btings Dom af 10de Marts 1873: „Indstævnte, Nysted Byraad bør for Paatale af Citanten, forhenværende Kammertjener Griffen af Grænge i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Citantens befalede Sagfører, Cancelliraad, Procurator Müller tillægges i Salarium 20 Rd., der udredes af det Offentlige.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de November 1873: „De Indstævnte, Nysted Byraad bør under en Mulct af 5 Rd. til Nysted Kjøbstads Fattigkæse for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, fravige og til Citanten, forhenværende Kammertjener Christian Griffen af Grænge overlevere Grundstykket Matr.-Nr. 108 i Nysted samt give Citanten for Grundens Bestadigelse og Delæggelse af Hegn og Plantning saavel som for Afavn en saadan Erstatning, som uvillige, af Retten udmeldte Mænd maatte bestemme. I Henseende til Processens Omkostninger i 1ste Instants bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves, og tillægges Procurator Simonsen i Salair af det Offentlige 20 Rd. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte, tilbeels først efter den ind-
 ankede Doms Affigelse tilveiebragte Dplysninger blev den deri
 nævnte Lov, der nu har Matr.-Nr. 107, allerede i Maret 1825
 overdragen Snekker Møller, medens det under Sagen omtvistede
 Grundstykke, nu Matr.-Nr. 108, maa antages først i 1832 af
 Nysted Communalbestyrelse at være blevet overladt ham til Af-
 ttelsebeny med Forpligtelse til at afgive det igjen, saasnart det af
 Communalbestyrelsen forlangtes, og det kan ikke ansees indbefattet
 under det Stjøde, som først i 1838 medbeeltes ham paa Lødden

Nr. 107, ligesaa lidt som det omtales i de senere Aftømsbocumenter paa denne, særlig ikke i Indstævntes. Vel er det nu oplyst, at, efterat Eodden Nr. 107 med derpaa værende Huus i Maret 1840 var tilkjøbt Grev Raben, og denne derpaa havde overladt Brugen af samme til Betty Weberkinch, benyttede denne Grundstykket Nr. 108 til Have, ikke blot medens Grev Raben eiede Nr. 107, men ogsaa efterat han havde skænket samme til Indstævnte ved Gavebrev af 8de Februar 1852, hvori det dog bestemtes, at Indstævnte ingen Raadighed skulde have over Huset, saalænge hun vilde boe deri. Men de foreliggende Oplysninger give ikke tilstrækkelig Føie til at antage, at det var som Bruger af Eodden Nr. 107, altsaa paa dennes Eiers Vegne, at hun tillige benyttede Nr. 108, der ikke staaer i nogen udvortes Forbindelse med Eodden Nr. 107 eller kan anses paa anden Maade at fremtræde som Tilbehør dertil, hvorimod forskjellige Omstændigheder tale for, at hun benyttede Nr. 108 i Genhold til et dertil af Communalbestyrelsen meddeelt Samtykke. Tidligere end i Maret 1863, da Betty Weberkinchs Besiddelse af dette Grundstykke ophørte, kan Indstævnte derfor ikke anses at være kommen i Besiddelse af samme, og han kan saaledes ikke antages at have vundet Hævd derpaa.

Som Følge af det Anførte vil der efter Citanternes Paa-stand være at tillægge dem Frifindelse for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve, og de Salairer, der tilkomme Cancelliraad Müller for Underretten og Overretsforsøger Jensen, der efter Overretsdommens Afgivelse har mødt for Indstævnte under et Tingvidnes Optagelse, maae udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Der tillægges Cancelliraad Müller og Overretsforsøger Jensen i Salarium, den Første 40 Kroner og den Sidste 10 Kroner, hvilke Salairer udredes af det Offentlige.

I den indkøbte Doms Præmisser hedder det: „Efter meddeelt fri Proces paaanter Citanten, forhenværende Kammertjener Christian Eriksen af Grønge under nærværende Sag ved sin befalede Sagsfører, Procurator Simonsen en inden Nysted Byting af den bestilte Sættedommer, Cancelliraad, Herredsfoged Platon den 10de Marts d. A. affagt Dom, hvorved de Indstævnte, Nysted Byraad, der af Citanten søgtes deels til at fravige og overlevere ham et ham formeentligen tilhørende Grundstykke, hvoraf de Indstævnte i April Maaned f. A. havde sat sig i Besiddelse, deels til i den Anledning at give ham Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn, ere frifundne for hans Tiltale, og Processens Omkostninger bævede, samt Citantens bestilte Sagsfører tillagt i Salair 20 Rd. af det Offentlige; og har Citanten her for Retten paaftaaet bemeldte Dom derhen forandret, at hans i 1ste Instants neblagte Paastrand toges tilfølg, hvorhos han har paaftaaet de Indstævnte paalagt at udrede Sagens Omkostninger for begge Retter Efter Reglerne for benificerede Sager, derunder Salair til Procurator Simonsen, hvilket Salair er paaftaaet ialfsld udredet af det Offentlige.

De Indstævnte ere, skjønt lovligten stævne, hverken mødte eller have ladet møde for Overretten, og Sagen vil derfor i Medfør af L. 1—4—30 cfr. Frdn. af 3die Juni 1796 § 2 være at paaftjende efter de fremlagte Breve og Beviieligheder navnligten Underretsacten.

Det ommeldte Grundstykke af Areal 233 Qvadraten er beliggende i Nysted under nyt Matr. Nr. 108 ligeoverfor Citantens Eiendom nyt Matr. Nr. 107, afstilt fra denne ved en offentlig Spadserevei.

Det maa, efter hvad der under Sagen ved Tingvidne er oplyst, antages, at bemeldte Grundstykke i Aaret 1832 blev af den daværende Eier af Citantens Sted, Suedler Møller med Dyauctoriteternes Samtykke — dog uden at noget Skriftligt herom foreligger — ommaant til Have, og det maa derhos ansees beviist, at denne Have siden Aaret 1842, da Stedet Nr. 107 solgtes til Grev Raben, er bleven vedligeholdt og benyttet af Eierne eller Beboerne af bemeldte Sted, indtil den, som ovenansført, i April 1872 toges i Besiddelse af de Indstævnte som Byens Eiendom, og navnligten har en saadan Benyttelse fundet Sted i hele den Tid, Citanten har været Eier af Nr. 107, nemlig fra 8de Februar 1852.

Det er nu ikke under Sagen oplyst, at de Indstævnte i den saaledes forløbne Tid have udøvet nogen Disposition over Grundstykket eller have foretaget noget rettligt Skridt for at forhindre, at dette frahævedes Communen, og ei heller er der med Hensyn til Citantens Besiddelse af det omtvistede Areal oplyst nogen Omstændighed, der maatte ubesulle Erhvervelse ved Hævd. Citanten — der altid vil have staaet i den Formening, at Nr. 108 var et Appendix til Nr. 107, og at han sølgelig som Eier af det sidste ogsaa eiede det første — har nemlig benægtet, at Eierne eller Beboerne af Nr. 107 siden Aaret 1842 have besiddet Nr. 108 i anden Egenstøb end som Eiere eller Beboere af Nr. 107, og de Indstævnte have ikke modbeviist dette Afserum, og

Høiesterets Dom.

Ved i den i den indankede Dom ommeldte Bekjendtgjørelse af 4de Mai 1872 at henvise til Grundlovens § 88 og Lov angaaende Omordning af Kjøbenhavns Politi af 11te Februar 1863 § 9 findes Citanten tilstrækkeligt at have tilkjendegivet, at det ved det i Bekjendtgjørelsen indeholdte Forbud mod ethvert offentlig Møde under aaben Himmel, som maatte blive berammet af Bestyrelsen for den saakaldte internationale Arbejderforening her i Staden eller af Andre paa dens Vegne, kun har været tilfigtet, at samme skulde have Gyldighed, saalænge de omhandlede Møder maatte være at ansee som farlige for den offentlige Fred og Sikkerhed.

I det Indstævnte som Følge heraf har været uberettiget til at betegne Forbudet som en Grundlovsovertrædelse, en Krænkelse af vore helligste Love og en ulovlig Politiplacat, ville disse for Citanten fornærmelige Ubladelser, om hvilke der efter Proceduren for Høiesteret alene er Spørgsmaal, efter hans Paastand være at mortificere, ligesom Indstævnte for sammes Fremsettelse vil være ifalden Strafsansvar efter Straffelovens § 217. Efter Omstændighederne findes det dog ikke nødvendigt at forhøje den Indstævnte ved den indankede Dom tilfunde Bøde til Statskassen og den subsidiaire Straf af simpelt Fængsel, saa at Dommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger og Salairret til Citantens i den foregaaende Instantz befalede Sagsfører bifaldes, med den ovenberørte Tilspøining vil kunne stadfæstes. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Citantens befalede Sagsfører her for Retten tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at tillige de ovennævnte, for Citanten fornærmelige Ubladelser bør døde og magtesløse at være. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Advocat Klubien tillægges i Salarium for Høiesteret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indbante Doms Præmisjer hedder det: „I Slutningen af 1872 udkom paa Indstævnte, Boghandler E. S. Lorias Forlag en anonym Piece med Titel: „Louis Pio, en biografisk Skizze“, i hvilken der forekommer forskjellige Udtalelser, som Citanten, Etatsraad Trone, Politidirecteur i Kjøbenhavn efter foregaaende Klage til Forligscommissionen af 16de Januar s. A. og efter dertil meddeelt fri Proces har gjort til Gjenstand for nærværende Injuriefag, hvori han har paastaet Indstævnte for de i den ommeldte Piece imod Citanten fremførte fornærmelige Sigtelser anseet med Straf efter Lovens Strængthed og tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, deriblandt Salair til Citantens bestfittede Sagsfører, Overretsprøcurator Gottschalk, samt de paagjældende Udtryk ved Rettens Dom mortificerede, saa at de ikke komme Citanten til Skade paa gode Navn og Rygte.

De af Citanten paaklagte Udtalelser ere disse:

Side 15 siges, at en større Politistyrke, som om Natten Kl. 2 arresterede Pio, samtibigt beslaglagde Bladet (o: „Socialisten“), der endnu ikke var trykt, sendte et Exemplar til Politidirecteuren til Censur og holdt Trykkeriet besat hele næste Dag, hvorved Politiet altsaa gjorde sig skyldig i en ny Grundlovsovertrædelse.

Paa den følgende Side udtales det, at man chicanerede de Fængslede paa den hensynsløseste og smaaligste Maade, hvorhos Citanten betegnes som en Mand, der af Stjæbuen snarere synes at være bestemt til at være Bestyrer af Ladegaarden, men som Tilfældet har gjort til Politidirecteur, og endelig udtales Forbauselse over, at saa skammelige Krænkelser af vore helligste Love som de, det kjøbenhavnske Politie har begaaet, kunne hengaae upaataalte, medens de Tilfælde, der kun have vægret sig ved at adlyde en ulovlig Politiplacat, endnu uden Dom vaansmagte i Fængslet.

Indstævnte har paastaet sig frikuuden under denne Sag og Citanten tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst eller dog med noget Tilstrækkeligt.

hvad nu Udbladsen Side 15 angaaer, formener Indstævnte, at Bemærkningen om „en ny Grundlovsovertrædelse“ har sin Rigtighed, idet Beslaglæggelse strider imod § 86 i Grundloven af 1866 som hørende til de der forbudte forebyggende Forholdsregler, selv om den, hvad Indstævnte har indbrømt nok at have været Tilfældet, hidrørte fra en Misforstaaelse af en given Ordre.

Den paagjældende Nat havde to af Politiets Betjente nemlig faaet Ordre til at forhindre, at noget af ovennævnte Pios Tilhørende, navnlig Papirer, bragtes fra hans Leilighed, og opholdt sig til den Ende i det Trykkeri, hvor Bladet „Socialisten“ trykkes, og hvortil der var let Afgang fra Pios Bærelse, hvoraf Følgen blev, at saavel Bogtrykkeren som flere af de Tilstedeværende i et Par Timer antog, at Bladet var lagt under Beslag. Denne Misforstaaelse blev dog fjernet fra Politiets Side, ligesom det ogsaa fremgaar af de fremkomne Oplysninger, at ingen Beslaglæggelse af Bladet har

fundet Sted eller har været tilfigtet, at intet Exemplar af samme blev sendt til Politidirecteuren til Censur, samt at Trykkeriet ikke med Føie kan siges at have været besat til nogen Tid af Politiet, i alt Fald ikke imod Bogtrykkerens Billie. Men om det nu endog maatte kunne siges, at Bogtrykkeren og hans Folk ikke uden Anledning have antaget, at der fandt en Beslaglæggelse Sted, havde Politiet ialfald ikke givet en tilstrækkelig Grund til en sliq Antagelse, ligesom ikke heller Bladets Udgivelse til sædvanlig Tid sees at være bleven forhindret enten ved den omtalte Opfattelse eller derved, at Politiets Betjente opholdt sig i Trykkeriet, og i ethvert Tilfælde maatte det være Indskævntes Sag, forinden han offentliggjorde Beskyldningen, at forviise sig om dens Sandhed, der selvsølgelig ikke kan søges deri, at Bladets Distribution dog factist var forhindret i den korte Tid, Misforstaaelsen varede.

Naar Indskævnte fremdeles har paaberaabt sig, at hans Hensigt ikke har været at fornærme, er denne Indsigelse uden Betydning, da den paaklagede Udtalelse i sig selv er fornærmelig, ligesom og den af ham benyttede *exceptio actoris incompetentis* er ubesriet, idet den imod Kjøbenhavns Politis rettede Beskyldning naturligtviis vedkommer Citanten, da der ikke er udtalt Noget, der kan bringe Læseren til at gjøre en Adskillelse imellem Politiet i Almindelighed og dets Directeur.

Som Exempler paa, at Pio, Brix og Geleff, efterat de vare blevne Arresteranter, bleve „Hicanerede paa den hensynsløseste og smaaligste Maade,“ har Indskævnte navnlig anført, at der nægtedes dem visse Friheder, til Exempel at røge Tobak, tale med Slægt og Venner, læse Bøger og Blade, in specie Socialisten, at det nægtedes dem at tale i Centrum med deres privat engagerede Defensor og at offentliggjøre deres kristlige Arbejder, hvilket sidste skulde være stridende imod Grundlovens § 86, at de holdtes i daarlige Arrestlocaler, samt at Citanten skulde have truet Pio med Rottingslag og har ladet ca. 200 Rb., som tilhørte „Socialisten“, beslaglægge. De paaklagede Udbladelser formener Indskævnte herefter at være bespøiede, hvorhos han ogsaa under denne Deel af Sagen paaberaaber sig, at de ikke ere rettede imod Citanten personlig.

Det maa imidlertid efter de her i Sagen fremkomne Oplysninger antages, at en Deel af de Facta, hvortil der sigtes, ere usande, en Deel i det Væsentlige usande, og at forøvrigt den imod Arresteranterne brugte Behandlingsmaade har fuldkommen Hjemmel i det gjældende Arrestreglement, uden at det paa nogen Maade fra Indskævnets Side er oplyst, at Citanten har ladet sig lede af andet end Hensynet til, hvad han ansaae for sin Embedspligt ligeoverfor de Paagjældende efter Bestaaenheden af de Forbrydelser, hvorfor de vare tiltalte, hvad in specie maatte besøie til at udelukke dem fra Læsningen af Bladet „Socialisten“ og fra Fortsættelsen af en Virksomhed, der havde antaget en forbryderisk Character og saaledes ialfald ikke kunde tilføies dem uden et særdeles besværligt Tilsyn, hvorhos tilføies, at det ikke i nærværende Sag kan bestemmes, om Beslaglæggelsen af de ovennævnte 200 Rb. har været loelig eller ikke. Udbladelserne, der indeholde en Sigtelse

for, at Citanten i Udførelsen af sin Embedsgjerning har ladet sig lede af personlig Uvilje imod Arresterne eller dog imod Socialisterne i Almindelighed, maae derhos betragtes som strafbare Injurier, der kunne paatales af Citanten.

Til Forsvar for den Side af de paatalte Udtalelser har Indsævnte alene anført, at Ladegaarden er en autoriseret Statsindretning, hvis Bestyrer udnævnes af Statsmyndigheden og bør besidde de samme almindelige Egenskaber som enhver anden Embedsmand, samt at det, seruden at enhver Embedsbefættelse meer eller mindre afhænger af Tilfældet, udtrykkelig er blevet fortalt, at et Tilfælde gjorde Citanten til Politidirecteur. Det er imidlertid en Selvsølge, at Indsævntes Opfattelse af Citantens personlige Qualificationer til Politidirecturembedet ikke kan berettige ham til en Udtalelse, der efter den Forbindelse, hvori den forekommer, udtrykker Haan og Ringeaagt, og Indsævnte vil derfor ikke kunne udbgaae juridisk Ansvar for samme.

Hvad endelig angaaer den sidste af de paalagte Udtalelser, har Indsævnte anført, at deri sigtes deels til den ovenfor omhandlede formeentlige Grundlovsovertrædelse ved Beslaglæggelsen af Bladet „Socialisten“ deels til Besjendtgjørelse fra Kjøbenhavns Politi af 4de Mai 1872, hvorved ikke blot et af Bestyrelsen for den internationale Arbejderforening her i Staden berammet Møde paa Nørresølle d. 5te s. M., men ethvert andet offentlig Møde under aaben Himmel, der af den nævnte Bestyrelse eller af Andre paa dens Vegne maatte blive besemt, blev forbudt i Henshold til Grundlovens § 88 og Lov angaaende Omordning af Kjøbenhavns Politi af 11te Februar 1863 § 9 som farligt for den offentlige Fred og Sikkerhed.

Angaaende den formeentlige Overtrædelse af Grundloven ved Beslaglæggelse af Bladet „Socialisten“ kan Retten henvise til, hvad ovenfor herom er anført, og hvoraf det fremgaaer, at ingen Krænkelser af Grundloven da kan siges at være begaaet.

Derimod maa der gives Indsævnte Medhold deri, at den ommeldte Besjendtgjørelse af 4de Mai 1872, der efter sin Ordlyd forbyder ethvert fremtidigt offentlig Møde under aaben Himmel, som maatte blive berammet af den paagjældende Bestyrelse eller paa dens Vegne, uden at dens midlertidige Character antydes med udtrykkelige Ord, ikke har Hjemmel i Grundlovens § 88 og altsaa kan kaldes en Krænkelser af samme eller en Ulovlighed, uden at noget Strafsansvar derfor vil kunne paahvise Indsævnte; men anderledes forholdes det sig med Tilførsordet „samme“, der i sig selv er et fornærmeligt Udtryk og saa meget mere ubesøiet, som Politiet under de givne Tidsumstændigheder ikke kunde have indskrænket sig til et Forbud imod det enkelte Møde, men maatte give det en midlertidig, efter disse Omstændigheder afpasset Varighed, hvoraf Lovligheden ikke med Føie kan beskrives og da heller ikke af Indsævnte er bestridt. Det er selvsølgelig uden Betydning, om animus injuriandi har været tilstede eller, som af Indsævnte anført, har manglet, naar dog et fornærmeligt Udtryk er blevet brugt.

Der vil derfor være at give Mortification paa de ovenfor [nævnte], for Citanten

for nærmelige Ubladesser, der findes at maatte henføres deels under Straffelovens § 216 jfr. § 215 deels under bemeldte Lovs 217, og skjønnes Straffen at kunne bestemmes til en Bøde af 200 Rd., der tilfalder Statskassen, eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales, til simpelt Fængsel i 60 Dage.

Indskævnte vil derhos have at betale Processens Omkostninger efter de for beneficerede Sager gjældende Regler og deriblandt Salair til Procurator Gottschalch med 15 Rd.

Det til Sagen, forsaavidt den ikke har været beneficeret, hørende stempede Papir har været forbrugt.

Den befalede Sagsførelse har været lovlig."

Nr. 2. **Asurancemægler Edo. J. Hvidt** og **Højesteretsadvocat C. S. Heinrichsen** som **Skiftecommissairer** i **Grosserer P. J. Agiers** — **Firma J. J. Hansens** — **Fallitbo**
(Advocat Heinrichsen)

contra

Christiansted Skifteret, der behandler **Kjøbmand J. J. Lunds** Fallitbo, samt **Gouvernementet for de dansk-vestindiske Der paa Colonialkasserne for St. Croix og St. Thomas, deres Begne m. Fl.** (den const. Kammeradvocat, **Statsraad Bungen** for **Colonialkasserne**, **Advocat Brod** for de øvrige **Creditorer** i **Kjøbmand J. J. Lunds** Fallitbo), **betræffende Appellanternes Paastand om Betaling i sidstnævnte Fallitbo af 253,272 Rd. 4 ß som Haandskriftskrav m. v.**

Christiansted Skifterets Decision af 17de November 1869:
„Den af Skiftecommissairerne i **J. J. Hansens** Bo gjorte Paa-stand om **Betaling af Rd. 253,272 4 ß R. M.** som **Haandskriftskrav** kan ikke tages tilfølge.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 14de September 1870:
„Af de paa den ovenomhandlede, af **Citanterne**, **Skiftecommissairerne** i **Grosserer P. J. Agiers**, **Firma J. J. Hansens** **Fallitbo**, **Højesteretsadvocat C. S. Heinrichsen** og **Asurancemægler og Consul E. J. Hvidt** paa **J. J. Lunds** **Fallitbo** fremlagte **Contourant af 22de December 1866** opførte **Debetposter** bør de henholdsvis under **17de Mai** og **9de Juli 1866** opførte **Beløb** for de ovenfor specificerede **5 Bxler Rd. R. M. 42,205. 3 Mk. 10 ß** ved den endelige **Opgjørelse af Doet** behandles som **Haands-**

skriftskrav, men forøvrigt bør Skifterettens Decision ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves."

Høiesterets Dom.

Da den af den indstævnte Skifteret udtagne Contraappellstævning til Høiesteret først er udtagen efter Udløbet af den ved Rescript 30te Mai 1823 § 1 jfr. Pl. 2den Juni 1819 for Skiftesager foreskrevne Appellationsfrist, uden at Opreisning er erhvervet, og Rescriptet af 26de Januar 1775 1ste Stykke ikke kan omfatte en af Skifteretten iværksat Appel, maa bemeldte Stævning afvises. Heraf maa følge, at Colonialkasserne for St. Croix og St. Thomas, der, uden selv at have udtaget Appelstævning, kun med Titanernes Samtykke ere optraadte som Deeltagere i Skifterettens Appel, heller ikke kunne betragtes som Contraappellanter.

Ved kongelig Ordre af 14de Februar 1874 er Høiesteret be-
myndiget til, uanset at nærværende Sag ikke i alle Puncter maatte være paakjendt i Realiteten af Overretten, at tage samme fuldstændigt under Paakjendelse i Realiteten, saafremt det maatte findes, at saadan Paakjendelse af bemeldte Ret burde være foretagen. Da imidlertid Skifterettens Decision ikke har indladt sig paa Bedømmelse af det i den indankede Dom omtalte saakaldte Regreskrav, har Overretten med Føie unbladt at paakjende dette. Hvad derimod angaaer det Spørgsmaal, om de af Titanerne endvidere forbrede 253,272 Rd. 4 $\frac{1}{2}$ virkelig skyldes, bemærkes, at det i Skiftedecisionen udtrykkelig udtales, at Retten først vil have at undersøge, om J. J. Lunds Bo skylder J. J. Hansens Bo det paastaede Beløb eller hvor meget deraf, og herpaa maa den ogsaa, ved deels at forlaste de Indstævntes Hovedindsigelse mod hele Fordringens Gyldighed deels at omhandle Indsigelserne mod de forskjellige Grupper af Skyldposter, ansees at have indladt sig paa en efter Skifterettens Opfattelse af Sagen saa tilstrækkelig Maade, at der Intet kan være til Hinder for, at Høiesteret i Henhold til fornævnte kongelige Ordre nu paakjender det nævnte Spørgsmaal, hvis Afgjørelse eiter Forholdets Natur maa gaae forud for Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt det Beløb, der maatte skyldes, er Haandskriftskrav.

Ligesom der imod de Indstævntes Protest intet Hensyn vil kunne tages til de af Citanterne først med deres 2det Indlæg for Høiesteret fremlagte nye Documenter, men kun til de med deres første Indlæg iifølge de Indstævntes Samthkke fremlagte, saaledes kan der paa den anden Side imod Citanternes Protest heller ikke tages Hensyn til forskjelligte, af de Indstævnte for Høiesteret fremsatte nye Indsigelser og Paastande, der savne tilstrækkelig Hjemmel i Proceduren for de foregaaende Instantser.

Efter de foreliggende Oplysninger mangler der al Høie til at antage, at der mellem Firmaet S. S. Hansen og Kjøbmand S. S. Lund bestod noget Interessentskab, paa Grund af hvilket der ikke kunde blive Tale om et virkeligt Gjældsforhold mellem dem; og det Fuldmagtsforhold, hvori Lund stod til S. S. Hansen, kan ikke medføre, at Sidstnævntes Bo skulde være ubeluffet fra at optræde som Creditor i Lunds Bo eller dog være ringere stillet end detses øvrige Creditorer. Hvad særligt angaaer Rettsforholdet til de i Dommen nævnte 7 Plantager, for hvilke særskilte Conti førtes, da er det uomtvistet for Høiesteret, at de alene tilhørte Lund, hvis Bo ogsaa har taget hele Udbyttet af deres Salg til Indtægt, og der mangler ganske Hjemmel til desuagtet at antage, at de bleve drevne for S. S. Hansens eller dog for Begges fælles Regning, eller at S. S. Hansen for sit Tilgodehavende paa Plantagernes Conti ikke skulde kunne holde sig til disses Eier Lund. Denne var bleven Eier af Plantagerne eller Størstedelen af dem ved at overtage de forrige Eieres Gjæld til S. S. Hansen, for hvilken han iifølge sin i Dommen nævnte Skrivelse af 27de Januar 1857 var ansvarlig, og Plantagerne fik da vel særskilte Conti i S. S. Hansens Handelsbøger i Henhold til Lunds Begjæring i Skrivelse af 13de Juni 1857, hvori han bad S. S. Hansen om overhovedet at betragte de da overtagne Plantager som sine Kunder; men ligesom S. S. Hansen hidindtil havde haft Ret til for sit Tilgodehavende at holde sig til Plantagernes Eiere og desuden til Lund i Medfør af fornævnte Skrivelse af 27de Januar 1857, saaledes maatte han efter Forholdets Natur ikke mindre have Ret til efter Lunds Overtagelse af Plantagerne at holde sig til Lund for sit Tilgodehavende paa disses Conti. At dette ogsaa har været Meningen, bekræftes ganske af den frem-

lagte Brevvevling og hele Bogføringen; navnlig er det aldeles uantageligt, at S. J. Hansen skulde have inbladt sig paa at belaste Plantagernes Conti og samtidigt godskrive Lunds personlige Conti for de store Beløb, denne paa egen Haand udgav til Plantagernes Drift m. v. og derpaa under Tæt opgav S. J. Hansen til Bogføring, naar Firmaet, der ikke engang havde Pant i Plantagerne, ikke for sit Tilgodehavende paa disses Conti skulde kunne holde sig til Lund personlig og ved en endelig Opgjørelse liquidere dette med Lunds Tilgodehavende hos Firmaet ifølge andre Conti.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedsejede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indbankede Dommers Bræmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 Sk. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Guldendalffe Boghandel (F. Hegel).
 Jielbise & Wandrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 36.

Den 19de Februar.

1875.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Fredagen den 29de Januar.

Nr. 2. Assurancemægler Edd. S. Hvidt og Høiesteretsadvocat
C. S. Henrichsen som Skiftecommisairer i Grosferer P. S.
Agiers — Firma S. S. Hansens — Fallitbo

contra

Christiansted Skifteret, der behandler Kjøbmand S. S. Lunds
Fallitbo, samt Gouvernementet for de dansk-vestindiske Der paa
Colonialkasserne for St. Croix og St. Thomas, deres Begne m. Fl.
(see forrige Nr.).

Ifølge det Anførte og da Rigtigheden af de Lund under
11te Januar 1866 af S. S. Hansen tilfillede Contocouranter for
1865 maa ansees anerkjendt ved Lunds Svarskrivelse af 12te Fe-
bruar s. A. og heller ikke er bestridt i de foregaaende Instanser,
maa det antages, at Lund den 1ste Januar 1866 personlig havde
at tilsvare S. S. Hansen det Beløb, der ved en Sammenstilling
af alle Contocouranters Saldi udkom som Tilgodehavende for
Firmaet, eller 384,562 Rd. 2 s. Ligeledes have Citanterne været
berettigede til efter Lunds Fallissement at sammenstille det hele
Mellemværende paa en samlet Contocourant for 1866 og deri at
optage alle de Plantagerne vedkommende Credit- og Debetposter.
Ifølge denne Contocourant er S. S. Hansens Tilgodehavende i Løbet
af Aaret 1866 bragt ned til de af Citanterne anmeldte 253,272 Rd.

4 f , og de Indsigelser, der ere gjorte med en stor Deel af dens Debetposter, maae efter de Høiesteret forelagte Oplysninger ansees ubegrundede. Hvad saaledes angaaer de 13 i Overretsdømmen nævnte Vexler paa ialt 250,000 Rd. , der ere trukne af Lund som S. S. Hansens Fuldmægtig, samt den 14de Vexel paa 10,000 Rd. , om hvilken efter det nu Oplyste det Samme gjælder, da vare disse alle trukne til Lunds egen Ordre og bleve af ham afhændede i Vestindien, hvorfor han maa antages selv at have oppebaaret Udbyttet af deres Discontering; da han desuden for hver enkelt Vexels Vedkommende har anmodet S. S. Hansen om at besygte den og belaste Lunds Conto for dens Beløb, og S. S. Hansen har gjort dette og derom strax underrettet Lund samt derefter har indfriet Vexlerne, have Citanterne været fuldt berettigede til at opføre disse 14 Vexler, ialt 260,000 Rd. , paa Debetsiden. Angaaende de i Overretsdømmen nævnte 13 Vexler til Beløb 112,135 Rd. 5 Mk. 1 f , der ere trukne af Lund for ham tilhørende Plantagers Regning, er det opløst, at S. S. Hansen vel har besørget dem disconterede i Kjøbenhavn, men de derved ubbragte Beløb ere hver Gang crediterede Lund, der samtidigt debiteredes for Vexlernes Paalydende, og om disse Begføringer underrettede S. S. Hansen strax Lund, uden at denue derimod gjorde nogen Indsigelse; da nu Firmaet har indfriet Vexlerne, er disses Beløb med Føie optaget paa Contocourantens Debetside, medens Udbyttet af dem er optaget paa dens Creditside, og det maa selvfølgelig blive uden Indflydelse paa Spørgsmaalet om denne Posteringes Rigtighed, at Vexlerne, efter at være indfrie, ere tilbagesendte til Lund. Med Hensyn til de i Overretsdømmen nævnte 5 Vexler paa ialt 42,205 Rd. 3 Mk. 10 f , der ligeledes vare trukne af Lund for ham tilhørende Plantagers Regning, men ikke efter Indfrielsen endnu vare tilbagesendte Lund, kan Høiesteret endelig henholde sig til det om disse Vexler i Dømmen Anførte med Tilføiende, at det ved deres Discontering fremkomne Udbytte i Citanternes Contocourant er godskrevet Lunds Bo.

Fra de ovennævnte 253,272 Rd. 4 f findes imidlertid at maatte drages et Beløb af 52,210 Rd. for 3 Ladninger Sukker g Rom, som Lund havde sendt S. S. Hansen til Forhandling,

og for hvilke nærmere Afregning var forbeholdt paa Contocouranten for 1866; thi der kan ikke gives Titanterne Medhold i, at dette Beløb, der maatte være opført blandt Contocourantens Creditposter, dersom dets Størrelse havde været bekendt, da den udfærdigedes, nu skulde kunne tilbageholdes for at afskrives paa deres ovenberørte Regreskrav. Det bliver herefter 201,062 Rd. 4 $\frac{1}{2}$ med Renter, der ville tilkomme Titanterne i Lunds Bo.

Ved sin ovennævnte Skrivelse af 12te Februar 1866. sammenholdt med J. J. Hansens Skrivelse af 11te Januar s. A., hvori alle de Lund personligt vedkommende medfulgte Contocouranters Saldi vare sammenstillede, maa Lund anses at have givet en saadan Anerkjendelse af at skyldes J. J. Hansen det denne derafter tilkommende Beløb, ovenansførte 384,562 Rd. 2 $\frac{1}{2}$, som maatte være tilstrækkelig til at hjemle J. J. Hansen Haandskriftsret for dette Beløb; og denne Ret maa anses at være bevaret for den Deel af Beløbet, der efter det Ovenansførte endnu skyldes, 201,062 Rd. 4 $\frac{1}{2}$, under hvilken Sum J. J. Hansens Tilgodehavende ingenstinde var gaaet ned i Tiden indtil Lunds Fallissement. Som Følge heraf og idet bemærkes, at Anordning 3die August 1872 § 1 her er uanvendelig, da Lunds Bo var overgivet til Skiftebehandling før denne Anordnings Udstedelse, vil J. J. Hansens Bo være at kjende berettiget til for den det tilkjendte Fordring at erholde Udlæg som for Haandskriftskrav.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den af den indstævnte Skifteret udtagne Contrastævning til Høiesteret afvises. Firmaet J. J. Hansens Bo bør være berettiget til i Kjøbmand J. J. Lunds Bo at nyde Udlæg for 201,062 Rd. 4 $\frac{1}{2}$ med Renter deraf 6 pCt. aarlig fra den 1ste Januar 1867, indtil Betaling skeer, som for Haandskriftskrav. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Titanterne 3 vestindiske Daler og de Indstævnte ligesaa meget.

beefs at den, selv om den skyldes, ikke her paa Boet kan gjøres gjældenbe som Haandskriftskrav.

Paastanden, at J. J. Hansen ikke har eller kan have noget Krav paa J. J. Lund ubestaaende fra den Handel, de drev her paa Den — og hele deres Mellemværende, paa nogle ubetydelige Poster nær, udflod, som Contocouranterne vise, fra denne Handel — stottes principaliter paa den Forudsætning, at denne Forretning drevs à conto meta, at den var en fælles Forretning, der ikke kunde medføre, at den Ene blev den Andens Creditor eller Debitor for Bøxer eller Anvisninger, den Ene trak paa den Anden til Forretningens Fremme, hvilket forøvrigt ikke ubetviler en Regnskabsopgjørelse ved Forretningens Ophør og mulig Gjæld, skyldig af den ene Interessent til den anden. Uagtet det nu vistnok forholder sig saa, at man her almindelig har antaget, at den Forretning, som drevs her paa Den under Firmaerne J. J. Hansen og J. J. Lund, var en fælles Forretning, og at den Naade, hvorpaa disse Forretninger drevs, kan have givet Anledning til en saadan Antagelse, der desuden bestrækkes ved flere af den fremlagte Contocourants Poster, kan Retten dog ikke tiltræde denne Paaastand, der ikke er godtgjort ved noget derom udstedt offentligt Document og nægtet saavel af J. J. Lund som af Chæfen for Firmaet J. J. Hansen.

Naar det saaledes antages, at J. J. Hansen var et fra J. J. Lund forskjelligt Firma, vil Retten have at undersøge først, om J. J. Lunds Bo skylder til J. J. Hansens Bo det Beløb, som paaastaaes betalt af Boet, eller hvor meget deraf, dernæst hvad Plads i Concurssordenen det, der maatte skyldes, bliver at anvise.

Den ovennævnte Contocourant, der omfatter Transactionerne for Aaret 1866, udviser en Debetside stor 1,243,846 Rd. 1 Mk. 3 ß R. M. eller, naar frabrages en Deel paa Debetsiden opførte Beløb, som i selve Contocouranten atter ere crediterede med 193,553 Rd. 5 Mk. 7 ß R. M., en Debet af 1,050,292 Rd. 1 Mk. 12 ß. Denne Summa bestaar af en Mængde Poster, men som alle kunne opføres under trende Hovedposter:

	Rd.	Mk.	ß
1) Forskjellige Udlæg, J. J. Hansen har gjort for J. J. Lund mellem 11te Januar og 27de Septbr., heri indbefattede nogle til J. J. Lund udsendte vestinbiste Penge	4,129.	„	12
2) 32 Tratter indfrieede i Aarets Løb, de sidste i Juli Maaned	414,841.	2	11
3) Saldoerne af Contocouranterne med 7 Plantager, som alle ved disse Contocouranters Afflutning tilhørte J. J. Lund, og som i den omtvænte Contocourant findes debiterede under 31te Decbr.	631,821.	4	5
	<hr/>		
	1,050,292.	1	12

Rd. Mk. §
1,050,292. 1 12

Herpaa er krediteret S. S. Lunds Tilgodehavende:		
1) En Saldo i hans Faveur fra forrige Aars Conto- courant	100,621 Rd. 2 Mk. 5 §	
2) Et hos S. S. Hansen fra tid- ligere Aar staaende Depositem i Contocouranten, overført under 15de November	100,000 — " — "	
3) De i Aarets Løb gjorte Remisser, hvoraf de sidste findes krediterede i November, samt en Deel andre Poster, deriblandt Fragt for Barkskibet „Flora“, Beløbet af samme Salg m. m.	596,398 — 5 — 3 -	
		797,020. 1 8

Hvorefter bliver tilbage i S. S. Hansens Faveur. 253,272. " 4,
som er det Beløb, som paa staaes betalt af Boet som Haandskriftskrav.

Spødgaaer det Beløb paa Debetsiden af 4,129 Rd. 12 §, som oven
er opført sub Nr. 1, da ere Parterne enige om, at samme ikke er Haandskrifts-
krav, men fra S. S. Hansens Vos Side er den Paa stand gjort gjældende, at
samme er berettiget til forlobsd at affrive dette Beløb paa Remisserne, efter-
som Lund aldrig har opgivet, paa hvilke Debetposter disse Remisser særlig
skal affrives. Denne Argumentation kan Retten imidlertid ikke tiltræde;
der gives to Maader, hvorpaa en Opgjørelse retfærdigen kan finde Sted, enten
den Chronologiske, saa at de ældste Poster først anses liquiderede, eller saaledes
at Totalsummen af Remisserne affrives pro rata paa Totalsummen af de
Forbringinger, der i Concursoordenen have forskjellig Plads; hvis den første Frem-
gangsmaade følges, maa den naturligtvis følges for det hele Mellemværende,
hvoraf Følgen vilde blive, at ei blot det her nævnte Beløb var afgjort, men
ligeledes Eratterne, og at det, der skyldtes, saaledes ene skyldtes paa den under
31te December debiterede, oven sub Nr. 3 anførte Sum af 631,821 Rd.
4 Mk. 5 §.

Det næste Beløb paa Debetsiden, opført sub Nr. 2, er Summen af
32 Eratter, andragende til 414,341 Rd. 2 Mk. 11 §. Af disse Vexler ere
13 ikke længere eksisterende; efter Procurator Lemmings Indlæg, fremlagt her
paa Boet sub Nr. 275, og det dermed fulgte Bilag Nr. 6 vare disse Vexler,
hvis samlede Beløb androg til 112,135 Rd. 5 Mk. 1 §, transfereede af S. S.
Lund som Eier af de Plantager, hvormed der holdtes særlige Conto-
couranter, blevne betalte af S. S. Hansen og i original qvitteret Stand til-
bagesendte til S. S. Lund, og den ligeledes af Procurator Lemming fremlagte
Erklæring fra S. S. Lund, acteret sub Nr. 293, gaar ud paa, at disse Vexler,
saavidt han erindrer, ere ham tilbage sendte og tilintetgjorte ligesom andre ham
ligeledes tilbage sendte Vexler, da der ingen Grund var til at bevare disse ind-

indfriede Bexler. Selv om det nu forudsættes, at disse Bexler have været en lovlig Gjæld af Lund til Hansen, hvilket ikke indrømmes hverken af curator bonorum eller af de Creditorer, for hvem Procurator Jürs har givet Møde, er det dog i hvert Fald klart, at de ere betalte og følgelig ikke kunne udgjøre en Deel af den Saldo, der paastaas at skyldes til J. J. Hansen. Der bliver saaledes tilbage 19 Bexler, hvoraf Afkrister bleve tilstedebragte paa Sessjonen den 6te November 1867, og hvilke Afkrister ere i Rettens Besiddelse. Fem af disse Bexler ere trukne som følger:

- 1) Bexel, dateret 20de April 1866 af J. J. Lund til J. J. Lunds Ordre paa J. J. Hansen, at debiteres i Regning med Plantagen Granard & Diamond, flor 8,733 Rb. 39 f
- Denne Bexel er af J. J. Lund endosseret for Valuta i Regning til J. J. Hansen.
- 2) Bexel af samme Dato, trukket og endosseret paa samme Maade, at debiteres i Regning med Plantagerne Anguilla, Annaberg og Shannongrove, flor 8,863 — 23 -
- 3) Bexel af 11te Juni 1866, trukket og endosseret paa samme Maade, at debiteres i Regning med Plantagerne Solitude og Pleasant Valley, flor 7,901 — 33 -
- 4) Bexel af samme Dato, trukket og endosseret paa samme Maade, at debiteres i Regning med Plantagerne Profit og Spanishtown, flor 8,840 — 19 -
- 5) Bexel af samme Dato, trukket og endosseret paa samme Maade, at debiteres i Regning med Plantagen Funch, flor 7,867 — 40 -

Salt . . . 42,205 Rb. 58 f

Disse Bexler ere saaledes trukne af J. J. Lund i Faveur J. J. Lund; de ere trukne paa J. J. Hansen og endosserede til J. J. Hansen for Valuta i Regning; efter curator bonorum og Procurator Jürs's Paastand var J. J. Lunds og J. J. Hansens Forretning en conto meta Forretning, og disse Bexler følgelig i Gjældsforholdet mellem disse to Interessenter kun en Fiction; med Henjyn til tredje Mand, som ved Transport erholdt dem ihænde, vare de gyldig Valuta, hvorpaa Interessenterne kunde rejse Penge, og hvorpaa Penge bleve rejste, som det paa Bexlerne tegnede yderligere Endossement viser. Da Retten imidlertid ikke har tiltraadt denne Paastand, opstaaer Spørgsmaalet: hvad Valuta er der givet for disse Bexler? De ere førte J. J. Lund til Debet i den oftnævnte Hovedcontoconrants for 1866 under 27de Mai og 9de Juli, men Regnskabet viser ikke, hvori den Valuta bestaar, J. J. Lund erklærer at have modtaget i Regning, og J. J. Hansens Væs Fuldmægtig eller Sagsfører har ikke fundet sig foranlediget til at give nogen Oplysning herom. Det ligger nær at antage, at disse Bexler burde have været tilbagefendte Lund i quitteret Stand ligesom de nævnte 13 Bexler, og at saadant kun ved Overfugt ikke er steet; disse Papirer vilde Lund da have kunnet tilintetgjøre som værbilse ligesom de øvrige, men her at gaae videre ind paa

Sagen vil for Liden være overskødig efter det Resultat, Retten kommer til med Hensyn til Boernes Mellemværende i det Hele. Der staar saaledes kun tilbage at omhandle de resterende 14 Exakter, der tilsammen andrage til den Summa Rd. 260,000, ikke 250,000, som anført i Parternes Procedure, og som forøvrigt stemmer med den Opgjørelse, som antages at være gjort af J. J. Hansens Bogholder, og som alt oven er citeret som Nr. 6 til Procurator Lemmings her paa Boet sub Nr. 275 acterede Indlæg. Disse 14 Bæxler ere nemlig følgende:

1.	Bæxel af 6te December 1865 for	20,000 Rd.
2.	— af 13de — — for	10,000 —
3.	— af 23de — — for	20,000 —
4.	— af 6te Januar 1866 for	20,000 —
5.	— af 15de — — for	20,000 —
6.	— af 24de — — for	10,000 —
7.	— af 30te — — for	20,000 —
8.	— af 20de Februar — for	20,000 —
9.	— af 12te Marts — for	20,000 —
10.	— af 27de — — for	20,000 —
11.	— af 10de April — for	20,000 —
12.	— af 23de — — for	20,000 —
13.	— af 17de Mai — for	20,000 —
14.	— af 9de Juni — for	20,000 —

Tilsammen som ovenanført . . . 260,000 Rd.

Samtlige disse Bæxler, der findes J. J. Lund debiterede i Hovedcontocouranten for 1866 (Nr. 3 feilagtigen anført som trukket den 13de ifølgelig for den 23de December) ere trulne af J. J. Hansen ved Fuldmægtig J. J. Lund paa J. J. Hansens og kunne selvfølgelig ikke af J. J. Hansens gjøres gjældende mod Lund eller hans Bo; vel have Skiftecommisfairesne i J. J. Hansens Bo anført til Styrke for deres Paastrand, at Pengene for disse Bæxler ere komne J. J. Lund tilgode; men selv om en saadan Paastrand forholdt sig rigtig — Beviis for samme er ikke ført — vilde Kravet mod Lund kun blive Regningskrav, men ingenlunde Bæxel- eller Haandskriftskrav, og er saaledes den hele Saldo af Rd. 253,272 4 $\frac{1}{2}$ R. M., der paaftaas betalt af dette Bo, hermed forfunden, i hvert Tilfælde som Haandskriftskrav.

Den sidste oven sub Nr. 3 opførte Hovedpost paa Debetsiden er Saldoerne af Contocouranter med 7 Plantager, hvormed J. J. Hansen stod i Regning, og som alle, da Contocouranterne afsluttedes, tilhørte J. J. Lund; Summen af disse Contocouranters Saldo mod Eieren androg den 31te December 1866 til Rd. 631,821 4 $\frac{1}{2}$ R. M. Denne Post hidrører fra, at J. J. Lund efterhaanden overtog en Deel Plantager, der skyldte Penge til J. J. Hansen, og ved Overtagelsen anmodede denne om at debitere ham med de af disse Plantagers tidligere Eiere skyldige Beløb, deruæft fra, at J. J. Hansen har gjort disse Plantager Forstud, efterat Lund havde overtaget dem, og endelig fra Rentor, debiterede paa den af J. J. Lund overtagne Gjælb samt paa

de Plantagerne gjorde Forstkud; hvor meget hver af disse Poster andrager, er ikke opgivet, og Retten anseer det unødvendigt at udbrage dem af de enkelte Plantagecontocouranter, men af en paa Voet sub Nr. 261 fremlagt Opgjørelse, hvorpaa de Beløb, der kaldes Forstkud, ikke findes opførte, ialfald ikke under denne Benævnelse, er Rentebeløbet af J. J. Hansen opgivet til omtrent Rb. 173,000 R. M. og den af J. J. Lund overtagne Gjæld til omtrent Rb. 57,000 R. M. Efter de fremlagte Extracter af J. J. Lunds Breve andrage de saaledes overtagne Summer omtrent Rb. 73,000, uden at det dog udtrykkelig er angivet, at dette hele assummerede Beløb skyldes til J. J. Hansen. Ved denne Post — Plantagecontocouranterne — kan endnu anmærkes, at der ogsaa i Hovedcontocourantens Debetside findes Poster, der angaae Plantagerne, nemlig de 18 ovenomtalte Bezler, truffne af J. J. Lund for Regning Plantagerne, hvoraf de 13 til Lund opleverede andrage Rb. 112,135 5 Mk. 1 ½ R. M. og de 5 ikke opleverede Rb. 42,205 3 Mk. 10 ½.

Det vil imidlertid være overflødig for Tiden nærmere at gaae ind paa en Undersøgelse af, hvormegret af denne Post af Rb. 631,821 4 Mk. 5 ½ der ubestaaer fra den af J. J. Lund assummerede Gjæld og hvormegret fra de af J. J. Hansen J. J. Lund som Eier af Plantagerne gjorde Forstkud, da ingen af disse Poster, forsaavidt de skyldes, kunne gøres gjældende i Voet som Haandskriftskrav, og sølgelig ei heller de samme vedhængende Renter; vel have Commissairerne i J. J. Hansens Bo ladet paastaae, at den Omstændighed, at J. J. Lund i sine Breve til J. J. Hansen skal have anerkjendt Contocouranternes Rigtighed, foruden at han skriftligen har begjæret sig debiteret med Forstkudene samt med den Gjæld, Plantagernes tidligere Eiere skyldte J. J. Hansen, maa bevirke, at den hele efter Contocouranten skyldige Saldo er Haandskrift, men heri kan Retten ikke give dem Medhold.

Endnu saaer tilbage at omtale det paa Hovedcontocouranten af 1866 gjorte Forbehold af Credit for de med Skibene „Europa“, „Courier“ og „Beatrice“ hjemsendte Ladninger Sukker og Kom, der efter J. J. Hansens Opgivende paa Contocouranten ere Privatbanken overdragne til Sikkerhed; under Proceduren er det Beløb, disse Ladninger have realiseret, opgivet til Rb. 52,210, samtibid som der er blevet paastaet, at dette Beløb nu ikke længere skal crediteres paa Contocouranten, men at samme skal tilbageholdes til Dækning af eventuelle Regreskrav, som J. J. Hansens Bo muligens maatte have imod J. J. Lunds Bo. Fra dette Bos Side paastaaes, at disse Ladninger af Lund ere skibede til Dækning først og fremmest af visse af J. J. Lund paa J. J. Hansen truffne og af denne accepterede Bezler, som bleve solgte til Privatbanken i Kjøbenhavn, og da de ikke bleve betalte af J. J. Hansen, anmeldte her paa Voet, andragende i det Hele til Rb. 35,799 51 ½ R. M.; Voet har endnu ikke saaet nogen Opgjørelse fra Privatbanken; af de med Procurator Lemmings Indlæg af December 1868 fulgte Bilag Nr. 7 og 8 maa man antage, at ogsaa J. J. Hansens Bo først i Juli Maaned samme Aar har kunnet saae en delvis Opgjørelse af, hvad disse Ladninger have udbragt. Saalænge det mellem J. J. Lunds Bo og Privatbanken i Kjøben-

haan verserende Spørgsmaal er uafgjort, kan dette Bo ikke indbrømme J. J. Hansens Bos Berettigelse til at creditere den hele Sum af Rd. 52,210 paa Saldoen af Contocouranten for 1866, men kan for Tiden kun tage det fornødne Forbehold saavel med Hensyn til den fra J. J. Hansens Bo først gjorte Paa-stand at creditere denne Summa paa nævnte Contocourant som med Hensyn til den senere forandrede Paa-stand.

Da det saaledes, efter hvad oven under de forskjellige Poster er anført, ikke for Tiden er godtgjort, at J. J. Lunds Bo skylder Noget til J. J. Hansens Bo, og da i hvert Tilfælde det, der ved en endelig Regnskabsopgjørelse muligen maatte skyldes, ikke vil skyldes som Haandskriftstrav, vil Retten ikke kunne tage den af Skiftecommissairerne i J. J. Hansens Bo nedlagte Paa-stand om Betaling her paa Boet af Rd. 253,272 4 f R. M. som Haandskriftstrav tilfølgte."

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag paaank Eitanterne, Skiftecommissairerne i Grosferer P. J. Agiers, Firma J. J. Hansens, Fallitbo, Høiesteretsadvocat E. S. Henriksen og Assurancemægler, Consul E. S. Hvidt, Begge af Kjøbenhavn, en iuden Christiansteds Skifteret paa Kjøbmand og Planter J. J. Lunds Fallitbo den 17de November s. A. affagt Decision, hvorved blev saaledes decideret:

„Den af Skiftecommissairerne i J. J. Hansens Bo gjorte Paa-stand om Betaling af Rd. 253,272 4 f som Haandskriftstrav kan ikke tages tilfølgte,“ hvilken Decision de paaftaae enten annulleret eller underkjendt og forandret i Overensstemmelse med deres Paa-stand for Skifteretten og nærmere Paa-stand her for Retten, hvorhos de paaftaae sig tilkjendte Appellens stadesløse Omkostninger med Sagsrørersalair.

Som Vederparter ere herfor Retten indstævnte, foruden Christiansteds Skifteret som behandlende J. J. Lunds Bo, som optraadte som Parter paa Boet under Sagens Behandling her, efternævnte Creditorer, nemlig Gouvernementet for de dansk-vestindiske Der paa St. Croix og St. Thomæ Colonialkassers Begne, Colonialbanken paa St. Croix ved sin herværende Bestyrer og Privatbanken i Kjøbenhavn ved Fuldmægtig, Planter R. A. Finlay, af hvilke Skifteretten og Gouvernementet paa St. Croix Colonialkassers Begne samt Colonialbanken have ladet møde og paaftaaet Skifteretsdecisionen stadfæstet samt Appellanterne idømte Sagens stadesløse Omkostninger og Sagsrørersalair, medens de to andre ikke have mødt eller ladet møde.

Med Hensyn til de af Eitanterne paa Boet nedlagte Paa-stande ansøres følgende:

Den 30te Januar 1867 lode Eitanterne ved deres herværende Fuldmægtig, Politimester Forsberg møde paa Boet og paafødd stadesløst betalt med 6 pCt. Rentur fra 31te December 1866 et Beløb af Rd. 253,272 4 f, der

udvises som Saldo i Faveur af S. S. Hansens Bo efter en den 22de December 1866 opgjort Contocourant imellem sit anmeldte Bo og Lund, og reservederes Boets Ret i alle Henseender -og navnlig til at fremkomme med yderligere Paastande; den paafølgende 22de Mai lode derefter Titanterne yderligere anmelde som Forbringer paa Boet:

- a) N. 193,553 5 Mk. 7 ø for 15 Vexler, trukne af Lund paa S. S. Hansen, som efter paa den ovennævnte Contocourant at være Lund debiterede igjen ere ham krediterede, fordi de ikke af Hansen vare betalte, hvorimod de som af ham accepterede ere gjorte gjældende imod hans Bo;
- b) v. D. 5,000 isølge en af Lund til Colonialbanken transporteret Forfrivning, der er anmeldt paa Hansens Bo;
- c) endvidere Doll. 8,110 i Recambio af Vexler, trasserede af Lund paa Hansen i Faveur af Colonialbanken, ligeledes anmeldte paa Hansens Bo, og endelig
- d) N. 49,259 26 ø efter 4 Sæt Vexler, der ikke ere blevne accepterede af Hansen, men som trukne af Lund som hans Besuldmægtigede ere gjorte gjældende imod Hansens Bo,

hvilke samtlige Beløb paastodes betalte med stadesløse Renter.

I et følgende Møde paa Boet fremsatte dernæst Politimester Forsberg Paastand om, at Kravet efter Contocouranten erholdt Udlæg paa Boet som Haandskriftskrav, hvornæst i et Møde den 19de Februar 1868, hvor foruden Titanterne ogsaa samtlige de her under Sagen indnævnte Creditorer havde ladet møde, curator honorum i Boet fremlagde Status, hvorefter der ansloges at ville blive i Behold Doll. 53,794 14 cts. til Deling imellem Haandskriftscreditorerne, i hvilken Egenskab de tvende Colonialkassjer og Colonialbanken betegnes som anerkjendte til et Beløb af Doll. 117,316, og foruden Hansens Bo med N. 253,272 4 ø eller ca. Doll. 130,000 Privatbanken angives som præsumtiv med ca. Doll. 20,000, ledsaget af et Memorandum, hvori han bestred Titanternes Forbring overhovedet og navnlig, forsaavidt den søgtes gjort gjældende som Haandskriftskrav; der udviklede sig derefter den ved den nu indseende Decision afsluttede udsørgelige Procedure paa Boet.

Forsaavidt nu denne har dreiet sig om de den 22de Mai anmeldte forskjellige Forbringere, hvortil ogsaa Forbringeren om Haandskriftskret er ubstrakt, har Skifteretten nægtet for Tiden at inkludere sig paa dette Krav som et alene eventuelt og ikke documenteret Regreskrav, og naar Titanterne ikke bestomindre igjen her for Retten ere komne tilbage til dette Krav, er det dog atter kun som et eventuelt, forsaavidt S. S. Hansens Bo vil komme til at betale en Dividende derpaa, forbeholdt senere Dpgjørelse, saa Overretten vil med Hensyn til denne Forbring Intet have at paafjende. Men det Somme gjælder, forsaavidt der overhovedet spørges om, hvorvidt ved en endelig Dpgjørelse Noget maatte tilkomme Hansens Bo, idet der — efter den Stilling, Sagen har faaet ved Skifterettens Decision og den Maade, hvorpaa den, ikke contraappelleret af Modparten, er indbragt for Overretten — navnlig heller ikke foreligger det paa Boet omtvistede Punct, om mulig Forholdet imellem de to Forretninger,

Hansens og Lunds har været et saadant, at der ikke bliver Tale om virkelig Gjældsforhold imellem dem, men det, der bliver at afgjøre, er alene, hvorvidt Titanernes Forbring paa Rb. 253,272 4 f, Salboen efter Contocouranten, bliver at behandle som Haandskriftskrav eller ikke.

Denne Saldo viser sig som Resultatet af de to Huses hele Mellemværende i Arrækken fra 1859 til Udgangen af 1866, i hvilket Aar begge Forretninger stansede og kom under Skiftebehandling; og Resultatets udbortes Rigtighed er ikke fra nogen Side bestridt. Til Oplysning om det hele Mellemværendes Natur er der af Titanerne produceret 2 Rækker Contocouranter, den ene for hvad der kaldes Lunds personlige Mellemværende med Hansen, den anden for de Lund tilhørende Sukkerplantager paa St. Croix, af hvilke de første, medens de sidste vise en Aar for Aar større og større Saldo i Hansens Faveur, gjennemgaaende vise en Saldo i Lunds Faveur, hvorved dog er at mærke den Særegenhed, at de betydelige aarlige Forstrækninger til Plantagernes Drift m. v., der paa disses Contoer ere debiterede, ere krediterede Lund paa hans personlige Conto, idet Plantagerne ere behandlede som Lunds Debitorer, hvoraf Følgen, naar begge Arter Forretninger betragtes under Et, bliver, at den aarlige Saldo i Lunds Faveur forsvinder og kommer over paa Hansens Side. Titanerne have i saa Henseende, idet ellers, som nedenfor vil sees, hele Plantage-Mellemværendet er optaget paa Hovedcontocouranten for 1866, fremlagt en Opgjørelse, hvorpaa alle de saakaldte Berurposter eller alle saadanne, som paa de aarlige Contocouranter ifkun ere krediterede Lunds egen Conto imod at debiteres de ham tilhørende Plantager, ere ubefadte, og hvorefter den af Lund igjennem Aarene 1859—66 remitterede Baluta andrager de omkvæstionerede Rb. 253,272 4 f mindre end hvad der er ham debiteret; og ville de da gaafe i Almindelighed mene, at, hvad der saaledes kommer tilfort, maatte anses at komme S. S. Hansen tilgode som efter Haandskrift som, ialfald paa et forholdsvis ubetydeligt Beløb nær, grundet paa indfrieede Bøxler, honorerede Anviisninger og Udbetalinger efter skriftlige Ordre.

Hvormeget der nu end mulig maatte kunne synes at tale for en saadan revideret Opgjørelse, hvorefter de til Lunds Credit opførte Plantageforstrækninger ikke skulde komme Boet til Credit, medmindre de paa den anden Side igjennem Plantagecontocouranterne kom det til Laft, da ellers i Virkeligheden Plantagerne vilde være brevede for Hansens Regning, saa maa dog, naar Mellemværendet er af de Paagjældende opgjort anderledes paa den Tid, Forretningen førtes, saaledes som Tilfældet er ved de aarlige Contocouranter, og navnlig Contocouranten for 1865, med hvis Saldo i Lunds Faveur den fremlagte Hovedcontocourant aabnes, denne Opgjørelse lægges til Grund.

Contocouranten ubviser et Debet for S. S. Lund til Beløb Rb. 1,243,846 1 Mk. 3 f, der, naar det ovenfor som paa anden Maade anmeldt paa Boet nævnte Beløb Rb. 193,533 5 Mk. 7 f, der igjen er krediteret, fraregnes, med det Tiloversblevne Rb. 1,050,292 1 Mk. 12 f som steeet i Decisionen i Overensstemmelse med den ogsaa i Proceduren brugte Sondring kan henføres under 3 Hovedklasser:

	Rb.	Mt.	ß
1) Forskjellige Udlæg, S. S. Hansen har gjort for S. S. Lund mellem 11te Januar og 27de September, heri indbefattet nogle til S. S. Lund udsendte vesindiffe Penge	4,129	"	12
2) 32 Tratter, indfriebe i Aarets Løb, de sidste i Juli Maaned	414,341	2	11
3) Saldoerne af Contocouranterne med 7 Plantager, som alle ved disse Contocouranters Afslutning tilhørte S. S. Lund, og som i den oftnævnte Contocourant findes debiterede under 31te December	631,821	4	5
	<hr/>		
	1,050,292	1	12

Herpaa er krediteret:

1) En Saldo i S. S. Lunds Faveur fra forrige Aars Contocourant	100,621	Rb. 2	Mt. 5	ß
2) Et hos S. S. Hansen fra tidligere Aar staaende Depositum i Contocouranten, overført under 15de November.	100,000	—	"	—
3) De i Aarets Løb gjorte Remisser, hvoraf de sidste findes krediterede i November, samt endeel andre Poster, deriblandt Fragt for Barkskibet „Flora“, Beløbet af sammes Salg m. m.	596,398	—	5	—
	<hr/>			
	797,020	1	8	

Hvorefter bliver tilbage i S. S. Hansens Faveur . 253,272 " 4

Medens nu Citanterne, idet de ville hævde S. S. Hansens Bos Ret til at betragte Beløbet Rb. 4,129 12 ß, som de indrømme ikke at have noget særligt Haandskrift at støtte sig til, som afgjort, o: forløbs dækket ved Remisser fra Lund, ville have hele Saldoen som hidrørende fra de øvrige Poster, der skulle være støttede paa Haandskrift, anseet som Haandskriftstrav, menes det fra den modsatte Side at være paaviist, at der udgoer saa store Beløb, der, om de overhovedet styttes, ialfald ikke styttes efter Haandskrift, at den hele Saldo forsvinder, ialfald som Haandskriftstrav, og Skifteretten kommer i sin Decision ved at gjenneengaae de forskjellige Classer Forbringinger til det Resultat, at ingen af dem kan ansees for Haandskriftstrav, saa at i ethvert Fald hvad der ved endelig Regnskabsopgjørelse mulig maatte styttes, ikke styttes som Haandskriftstrav.

Overretten vil altsaa, idet det endnu bemærkes, at en i et Brev fra Lund til Agier af 27de Januar 1857 indeholdt Erklæring om, at han, Lund, skabesløst indstaaer Agier for ethvert muligt Tab, som maatte opstaae deels ved de af Firmaet S. S. Hansen allerede erhvervede Forbringinger paa St. Croix

deels ved de nye, som maatte erhverves ved Forretninger paa hans Vegne, indlede af Lund, hvilken Erklæring han betegner som ligesaa bindende for ham, som om han havde udsædt et forformeligt Skadesløsbrev, hvortil Citanterne have henviist, ikke findes at være af en saadan Natur, at der paa den ligeoverfor andre Creditorer paa Voet skulde kunne bygges en Forbring om at faar alt Krav, firmaet J. J. Hansen maatte kunne fremsføre imod Lunds Vo, anerkjendt isæcielt som Haandskriftskrav, nu have at undersøge de enkelte Kravs Bestaaffenhed.

Som Følgen maatte blive, naar en endelig Opgjørelse imellem J. J. Hansen og J. J. Lund skulde finde Sted, ophørte ved deres Fallissement den igjennem alle tidligere Opjørelser fortsatte Fiction, at det var Plantagerne selv, der vare Debitor for den ved dem stiftede Gjæld, og Lund deres Creditor, og den efter de aarlige Plantage-Contocouranter imod Plantagerne kommende Saldo maatte, forudsat at det var for Lunds egen Regning alene, de dreves — hvilket Spørgsmaal, som det erindres, ikke foreligger Retten — først Lund selv eller nu hans Vo tillast, som stæet er med Nb. 631,821 4 Mk. 5 þ. Ifølge Citanternes Formening maatte denne Forbringings Egenkab som et Haandskriftskrav, dersom den ikke erkjendtes at følge af selve Gjældens Oprindelse, hvad de principalkter have ment, og hvorom nebensfor, blive en Følge af, at J. J. Lund hvert Aar efter fra Agier at have modtaget de paagjældende Contocouranter havde i Breve til Agier anerkjendt deres Rigtighed, senest den for Aaret 1865, ved hvis Udgang Saldoen i Hansens Faveur var Nb. 585,336 1 Mk. 5 þ. Men Lunds Erkjendelser med Hensyn til disse Contocouranter ere ingenlunde præcise og navnlig af en ganske anden Art end hans i de samme Breve indeholdte Aerkjendelser af de personlige Contocouranter; thi medens han med Hensyn til disse, eller navnlig, hvad det kommer an paa, om Contocouranten for 1865 udtrykker sig derhen, at den stemmer nøie med hans Bøger, og at han har noteret den ham tilkommende Saldo, hedder det videre: alle de øvrige Contocouranter (o: de andre ham ved samme Leilighed tilsendte, deriblandt Plantagecontocouranterne og forøvrigt nogle, vedrørende Fremmede) stemte ogsaa med den af mig derover holdte Bogføring og ere samtlige Vedkommende tilstillede, saa at deri egentlig stæet ingen Erkjendelse foreligger af hans Skyld derefter. Paa Affristen af Contocouranterne, ogsaa af den for 1865, findes nu rigtignok paa Foden paasørt Plantage-Contocourant-Saldoen, men er det herved af Modparten uimodfagt avanceret, at den ikke var paasørt Originalen, og ialfald indskrænket, som det sees af Noteringen af Saldoen, Lunds Aerkjendelse sig til den personlige. Hvad Betydning der altsaa end maatte være at tillægge en saadan i et Forretningsbrev udtalt Aerkjendelse, naar dens Hensigt at erkjende Gjælden er klar, kommer dette i nærværende Tilfælde, da saadan Hensigt ikke ligger usorbeholdent for, ikke til Anvendelse.

Der vil altsaa blive at see hen til, om Plantagegjælden mulig allerede er stiftet som Haandskriftsgjæld. Den har sin Oprindelse fra følgende Aarsager: a) Gjæld, som Lund overtog med Plantagerne, b) Forstrækninger eller

Forstrib til Plantagernes Drift, efterat de vare komne i Lunds Besiddelse, og c) Renter. Ligesom nu Eitanterne ved den med Plantagerne overtagne Gjæld have villet gjøre gjældende, at den er paastreven Lund efter hans ved hver ny Overtagelse for det nøiagtig opgivne Beløb givne skriftlige Ordre, og i saa Henseende henvide til en Række Breve fra Lund til Agier, saaledes ville de ogsaa støtte Forstrækningernes Haandskriptsret derpaa, at Lund hvert Aar, under Opgivende af det for hver Plantage medgaaede Beløb, der forøvrigt indbefattede ikke blot Drifts-Forstrækninger, men ogsaa Renter og Afbetalinger paa Kjøbesummen, gav Ordre til at føre Plantagerne, hvad med andre Ord skulde mene ham selv, dem til Debet; men medens det derimod er anført, at slige skriftlige Anmodninger ikke kunne constituere et Haandskriptskrav, kommer hertil, at Lunds Breve ikke klart og usorbeholdent gaar ud paa, at den de tidligere Eiere af vedkommende Plantager, hvis Contoer i Brevene begjæres affluttede paa Hansens Bøger, paahvilende Gjæld, om hvilken det end ikke altid er givet, at det var S. S. Hansen, den skyldtes (i det fremlagte Brev af 12te October 1860 kaldes saaledes Højes Gjæld for Plantagen Granard Gjæld til Lund) skulde søres Lunds Conto til Last, men de gaar ud paa, at Plantagernes Contoer skulle belastes dermed, og hvad Forstrækningerne angaaer, da ere Ordrene givne under den fra Betragtningen af Lund som Creditor hidrørende Form, at han begjærer sin Conto krediteret med de Beløb, hvortil han opgiver Forstrækningerne. Der bliver da her raabende et lignende Hensyn som det, der traadte iveien for at betragte Plantagecontocouranterne som anerkjendte af Lund, det, at der fattes en utvetydig Erkjendelse fra Lund af Gjælden som hans egen; og denne Mangel afhjælpes ikke ved en senere efter Fallitten af Lund gjort Udtalelse om, at han i sin Tid har anerkjendt Contocouranterne, og at S. S. Hansens Tilgodehavende som grundet i Vexeltransactioner efter hans Mening maatte nyde lige Ret med andre Vexelcreditorers. Men kunne saaledes de fra Plantagetransactionerne stammende Fordringer ikke selv faae Haandskriptsret, tilkommer saadan heller ikke de deraf beregnede Renter, der opføres med Rd. 173,461 4 f, og den hele under denne Post opførte Fordring vilde altsaa, om den overhovedet skyldes, kun kunne bringes i Beregning som Regnskabskrav.

Af de 47 paa Contocouranten opførte Vexler udgaae, som allerede leilighedsviis omtalt, de 15 med det Beløb af Rd. 193,553 5 Mk. 7 f, der vare accepterede af S. S. Hansen, men retournerede med Protest de non solutions. De tiloversblevne 32 ere som indfriede af S. S. Hansen debiterede Boet med Rd. 414,341 2 Mk. 11 f. Af disse 32 Tratter, hvoraf de 19 ere producerede i Afskrift, præsentere de efternævnte 13

1.	Vexel 90 D. D. 6te December 1865 for	20,000 Rd.
2.	— 90 D. D. 13. (23.) — — for	20,000 —
3.	— 90 D. D. 6te Januar 1866 for	20,000 —
4.	— 90 D. D. 15de — — for	20,000 —
5.	— 6 M. 24de — — for	10,000 —
6.	— 60 D. D. 30te — — for	20,000 —

7.	Begel 90 D. D. 20de Februar 1866 for	20,000 Rb.
8.	— 90 D. D. 12te Marts — for	20,000 —
9.	— 90 D. D. 27de — — for	20,000 —
10.	— 90 D. D. 10de April — for	20,000 —
11.	— 90 D. D. 23de — — for	20,000 —
12.	— 90 D. D. 17de Mai — for	20,000 —
13.	— 90 D. D. 9de Juni — for	20,000 —

Tilfammen . . . 250,000 Rb.

fig som trukne af J. J. Lund som Fuldmægtig for J. J. Hansen paa J. J. Hansen for Valuta modtaget, Ordre J. J. Lund, af hvem de atter ere endosserede deels in blanco og deels for Valuta modtaget, og er det da af curator bonorum og de under Sagen optraadte Creditorer paa Boet befridd, at Hansens skulde for deres Indfrielse kunne fordre Dækning paa Boet, da de ikke vare trasferede af Lund, men netop af Hansen selv ved Lund som Fuldmægtig, og have de herved udhævet, at de ovenfor nævnte 4 Sæt protesterede Begjærligheder til Betsl. No. 49,259 1 Mt. 10 § efter Citanternes eget Opgivende ere anmeldte paa Hansens Bo i Kjøbenhavn, fordi han var Traasent ved Lund som Fuldmægtig, hvorimod Citanterne atter ville gjøre gjælden, da Lund, naagtet han paa Traatterne kun fremtræder som Befuldmægtiget for J. J. Hansen, dog har truffet alene i egen Interesse, og at det kun var en Forsag for at lette Begjærlighedernes Afsetning, naar han trasferede som Fuldmægtig for Hansen, idet de henvise til, at det skulde være tilstrækkeligt bekjendt, at J. J. Hansen ikke drev nogen Forretning her paa Den, hvortil han skulde behøve Fuldmægtig, hvorfor det maatte være Bederpartens Sag at bevise, at Begjærlighedernes Betsl. ikke var kommet Lund tilgode. Ibet det imidlertid findes at maatte paahvile Citanterne at oplyse de Omstændigheder, der skulde give Forholdet en anden Character end den, det aabenlyst fremtræder med, og hvorefter Begjærlighederne ere Hansens egne, trukne for Valuta modtaget, hvilket de end ikke have forsøgt, vil der ikke kunne tillægges J. J. Hansens Bo den paastaede Udgang til med samme Ret, som om Begjærlighederne vare trukne af Lund for egen Regning, at erholde Dækning paa Boet.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedtagne Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indkomne Dommers Præmisses, forjaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalkænge Rettens Sessionser holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Aft. — Prisen er 6 Rb. og for Udenbørs, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 §. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Udgang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldenløvske Boghandel (S. Høgel).
 Jægersløv & Wandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 37—38.

Den 26de Februar.

1875.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Fredagen den 29de Januar.

Nr. 2. Assurancemægler Ebb. J. Hvidt og Høiesteretsadvocat
C. C. Henriksen som Skiftecommissairer i Grosserer P. J.
Agiers — Firma J. J. Hansens — Fallitbo.

contra

Christiansted Skifteret, der behandler Kjøbmand J. J. Lunds
Fallitbo, samt Gouvernementet for de dansk-vestindiske Der paa
Colonialkasserne for St. Croix og St. Thomas, deres Vegne m. Fl.
(see forrige Nr.).

En 14de Bægel, trukken den 13de December 1865, 90 D. D. for Nb. 10,000 er — skjøndt den i den i Acten indførte Afstrift fremtræder som trukken af J. J. Lund uden Tilføielsen as your attorney, forøvrigt endosseret som de nys omhandlede uden nogen Bemærkning — i Decisionen flaaet sammen med disse, og vil Overretten, da Citanterne Antet her for Retten herimod have indvænt, men i deres Indlæg ogsaa selv nævne 14 Bæglar til Beløb Nb. 260,000 som henhørende under denne Categorie, og da derhos en af Citanterne ved deres Sagsfører for Skifteretten fremlagt Opgivelse af samtlige 32 Bæglar ogsaa nævner Antallet af de af Lund «as attorney» trukne Bæglar som 14 (rigtignok med Beløbet Nb. 250,000), medens den af Modparternes Sagsfører, netop i det Siemed, at han kunde sættes ifstand til at stjelne, hvilke Bæglar der vare trasferede qua Befuldmægtiget, gjorde Provocation om at fremlægge samtlige Bæglar enten in originali eller i notarialiter bekræftede Afstrifter ikke er efterkommet, maae Citanterne bære Følgen af, at denne Bæglars Bestaaenhed ikke ligger utvetydig for, og Alt, hvad der med Hensyn til de sidstomhandlede 13 Stykker er bemærket, vil da ogsaa finde Anvendelse paa den.

De øvrige 5 af de 19 i Afskrift fremlagte Bexler findes paa Contocouranten debiterede under 17de Mai og 9de Juli og ere følgende:

1) 90 D. D., den 20de April 1866 trukken af J. J. Lund til J. J. Lunds Ordre for Valuta modtaget at debiteres Plantagerne Granarb og Diamond i Regning for	Rd. 8,733	2 Mt.	7 f.
2) 90 D. D., 20de April 1866 trukken som først- nævnte at debiteres Plantagerne Anguilla, Annaberg og Shaunongreve i Regning for . .	— 8,863	1	— 7 -
3) 90 D. D., 11te Juni 1866 trukken som oven- nævnt at debiteres Plantagerne Solitude og Pleasant Valley for	— 7,901	2	— 1 -
4) 90 D. D. f. D. trukken paa samme Maade at debiteres Plantagerne Profit og Spanishtown for	— 8,840	1	— 3 -
5) 90 D. D. f. D. trukken som ovennævnt at debiteres Plantagen Punch for	— 7,867	2	— 8 -
Salt . . . Rd. 42,205 3 Mt. 10 f.			

De ere alle af J. J. Lund endosserede til J. J. Hansen, Valuta i Regning, af ham igjen til Privatbanken i Kjøbenhavn og af Hansen indfrieede. Imod disse Bexler er der ikke reist nogen speciel Indsigelse, medens Modparterne have henholdt sig til den almindelige, ostere ovenfor berørte, at Forretningsforbindelsen mellem de to Firmaer var en saadan, at egentligt Gjældsforhold imellem dem var ubeløst, men Skifteretten har, skjøndt den forfaster denne Opfattelse, ikke heller villet admittere Kravet efter dem, da der ikke er givet Oplysning om, hvori den Valuta, Lund ved sit Endossement erklærer at have modtaget i Regning, bestaaer, og antager, at det alene er ved en Oversigt, at Bexlerne ikke som nogle andre lignende, hvorom nedensfor, ere tilbagefendte Lund med Dwittering. Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at Bemærkningen Valuta i Regning i Forbindelse med Ordren til for Valuta modtaget at debitere dem paa vedkommende Plantagers Regning indeholder Tilstrækkeligt til at give Hansens Bo Afgang til, hvis ellers efter dets Stilling til Lunds Bo Noget kan tilkomme det der, derfor at søge Dækning som Haandkristkrav.

De endnu tilbagestaaende 13 af de 32 Bexler til Beløb Rd. 112,135 5 Mt. 1 f. have ikke været bragte tilstede paa Boet, hvortil efter Provocation fra den anden Side Citanterne fremkom med en Fortegnelse over dem, hvorefter de alle ere ligesom de ovennævnte 5 transferede af Lund som Eier af Plantagerne til hans egne Ordre paa J. J. Hansen, der har indfriet dem; hvorhos det blev opgivet, at de ikke kunde bringes tilstede, da de i sin Tid i original dwitteret Stand bleve tilbagefendte J. J. Lund, der dernæst i en under Sagens Forhandling afgiven Erklæring har angivet, at han, som han pleiede at tilintetgjøre saadanne indfrieede Bexler, naar de sendtes ham af Ugier, saa-

ledes, saavidt han erindrede, ogsaa i sin Tid har faaet de omhandlede 13 Stykker sig tilstillede og har tilintetgjort dem; og findes det herefter tilstrækkelig begundet, at Boet ikke har villet admittere noget Krav efter dem.

Følge alt Ovenstaaende bliver det da af hele det paa Contocourantens Debetside Opførte N°. 1,243,846 1 Mk. 3 $\frac{1}{2}$ eller, med Fradrag af de tidnævnte N°. 193,553 5 Mk. 7 $\frac{1}{2}$, N°. 1,050,292 1 Mk. 12 $\frac{1}{2}$, alene Beløbet af de 5 Bøxler, der egner sig til at behandles som Haandkriftskrav paa Boet. Da det nu ikke foreligger til Afgjørelse under nærværende Sag, hvad Indskydelsen deraf vil blive ved den endelige Opgjørelse af de to Boers Mellemværende, bliver det, idet det endnu skal bemærkes, at hverken den Formening, hvorefter Alt, hvad der ikke fandtes at være Haandkriftskrav, maatte afskrives paa Salboen, indtil den var forbunden, eller dens Modstykke, hvorefter Alt, hvad der blev erkjendt for Haandkriftskrav, maatte blive tilbage paa Salboen, kan tiltrædes, ved Dommen alene at bestemme, at hiint Beløb ved den endelige Opgjørelse bør behandles som Haandkriftskrav og den indankede Decision forøvrigt at stadfæste.

Processens Omkostninger for Oberretten findes efter Omstændighederne at maatte ophæves."

Nr. 278.

Advocat Halkier
contra

Arrestanten **Franz Gustav Leopold Sundberg**

(Defensor Mellemann),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksted Exrærets Dom af 16de September 1874:
„Arrestanten Franz Gustav Leopold Sundberg bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar. Saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende lovlige Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 11te November 1874:
„Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansøgte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Halkier og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 8 bestindiske Daler til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hebber det: „Arrestanten Frank Gustav Leopold Sundberg, der under nærværende, fra Frederiksted Extraret indankede Sag tiltales for Tyveri, er ved egen Tiltalelse i Forbindelse med hvad ellers under Sagen er oplyst overbevist om Ratten mellem den 1ste og 22de August d. A. omtrent Kl. 2 at være brudt ind i Stueetagen af et af Jane Govern beboet Huus i Dronningensgade i Frederiksted, hvor, som Arrestanten, der, da han nogle Dage forinden havde gjort noget Sommerarbejde ved Huset, var bekendt med Localiteterne, vidste, nogle Jane Govern tilhørende Høiervarer opbevarede, og der at have stjaalet en Blitspand med Fedt i og et Stykke Flæsk, begge Dele tilsammen til en Værdi af Doll. 3 80 ots. Han skaffede sig Indgang i Stuen, hvor Ingen havde Natteleie, men som igjennem Døre, der ikke vare aflaaede, og en Trappe indvendig staaer i Forbindelse med den øverste Etage, hvor Jane Govern tilligemed en lille Dreng laae og sov, paa den Maade, at han strabøllede Hængslet paa et Binduesklobbe med en Øxe, han i det Diemed havde taget med sig.

Besjaaelse har, forsaavidt som de stjaalne Roster ikke gaaft ere komne tilstede og hende tilbageleverede, frafaldet Erstatning.

Arrestanten, der er født i 1831 og, efter 2de Gange isølge Politiretsdomme at have været straffet for Tyveri med Fængsel paa Band og Brød, ved Overrettens Dom af 10de October 1866 efter Frdn. 11te April 1840 § 12 1ste Membrum har været anseet med Straf af Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, vil saaledes nu blive at dømmes efter nysnævnte Forordnings § 12 2det Membrum samt § 13 og § 14, og findes hans Straf ved den inbankede Dom rettelig bestemt til Tugthuusarbejde i 8 Aar. Bemældte Dom, hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger ligesledes maa billiges, bliver saaledes at fadsætte.“

Mandagen den 1ste Februar.

Nr. 249.

Advocat Halkier

contra

Arrestanten **Anders Hansen** (Defensor Nellemann),
der tiltales for Brandstiftelse.

Salling Herreds Extrarets Dom af 19de Juni 1874:
„Arrestanten, Røgter Anders Hansen af Nordbov bør hensesættes

til Tugthuusarbejde i 6 Aar samt ubrede i Erstatning til Consul Kruse paa Nordstov 10,000 Rb., til det sjeneste Brandassuranceselskab for Løspore og Effecter 13,684 Rb. 64 β , til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 24,517 Rb. 85 β og til Tjenestepige Ane Rasmussen paa Nordstov 5 Rb. Saa bør han og at betale alle af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Groth Petersen 10 Rb. og til Defensor, Procurator Hoffmeyer 8 Rb. Den idømte Erstatning at ubredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de November 1874: „Arrestanten Anders Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag. fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdømmen tilkjenbte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Salomonsen og Beth 10 Rb. til hver, ubredes af det Offentlige."

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Halkier og Mellemann tillægges i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, der ubredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Salling Herreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Anders Hansen tiltales for Brandstiftelse, er der vel oplyst nogle Data, der kunde vække Mistanke mod Arrestanten for at have forårsaget den Ildbrand, ved hvilken den Consul Kruse tilhørende Hovedgaard Nordstovs Ladebygninger om Aftenen den 27de Februar d. A. nedbrændte, men imod Arrestantens vedholdende Benægtelse kan der ikke — som i Underretsdømmen antaget — ansees tilveiebragt et efter Bestemmelserne i Frdn. 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis imod ham. Arrestanten, der er sødt i Aaret 1812 og ikke tidligere har været straffet, vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, og Underretsdømmen, ved hvilken han i Genhold til Straffelovens § 281 jfr. § 57 er anset med Straf af Tugthuusarbejde i 6 Aar og tilpligtet

at ubrede forskjellige Erstatningsbeløb tilfammen 48,207 Rd. 53 $\frac{1}{2}$, vil for saavidt være at forandre, hvorhos Actionens Omkostninger, berunder Salairerne til Underretssagsførerne, hvis Størrelse ligeledes bifalbes, ville være at ubrede af det Offentlige."

Onsdagen den 3die Februar.

Nr. 29. Godsbestyrelsen for det Classenske Fideicommiss (Høiesteretsagsfører Reiff)

contra .

Sogneraadet for Horbelev Falkerslev Sogne

(Advocat Nellesmann),

betræffende Citanternes Ret til at affpærre en gennem Bregninge Skov løbende Vei.

Stubbeljøbing Herreds Rets Dom af 10de Juni 1873: „Indstævnte, det Classenske Fideicommisses Godsbestyrelse ved Geheimeraad P. H. Classen bør for Tiltale i nærværende Sag af Citanterne, Horbelev Falkerslev Sogneraad fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die November 1873: „Den indstævnte Godsbestyrelse for det Classenske Fideicommiss bør under en daglig Mulct af 2 Rd. til Maribo Amts Fattiggæsse for hver Dag, nærværende Dom siddes overhørig, borttage den omhandlede, paa det under Sagen fremlagte Situationskort med e—f betegnede Bom, men iøvrigt for Citanternes, Horbelev Falkerslev Sogneraads Tiltale i nærværende Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Den i den indantebe Dom ommeldte Vei fra Bregninge til Stranden — der ifølge de Høiesteret forelagte, tilbeels først efter Dommens Affigelse tilveiebragte Dphøisninger allerede før 1842 var offentlig Bivei og da kaldtes „Strandveien fra Bregninge til Stranden“ — maa efter den Maade, hvorpaa den betegnes i

Veiregulativet af 1842 saavel som i de senere Regulativer, nærmest antages at strække sig heelt ned til Stranden og saaledes at omfatte den omtvistede, ca. 80 Alen lange Nedkjørsel til denne. At dette har været Meningen, stemmer ogsaa ganske med det Niemed, hvori Veien maa antages at have eksisteret og været benyttet, nemlig for at Beboerne kunde komme til Strandbredden og der hente Sand og Gruus m. m. De fremkomne Oplysninger tale derhos for, at Nedkjørselen virkelig er bleven behandlet som en Deel af den offentlige Vei og navnlig baade før og efter 1842 undertiden er bleven istandsat som saadan, medens derimod det Classenske Fideicommis ikke sees at have udøvet nogen særlig Raadighed over den. I Betragtning heraf og af det i Dommen forøvrigt Anførte maa det billiges, at Titanterne ved Overrettsdommen ere tilpligtede at borttage den af dem for Nedkjørselen anbragte Bom, og denne Dom, der ikke er contrapaaanket, vil derfor efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste, saaledes at Fristen for Bommens Borttagelse bestemmes til 4 Uger efter Høiesteretsdommens Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Titanterne 10 Kroner.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Titanterne, Forbelev Falkerslev Sogneraad paaanket under nærværende Sag en ved Stubbe- løbing Herreds Ret den 10de Juni d. A. affagt Dom, hvorved de Indstævnte, det Classenske Fideicommis ses Godsbestyrelse ved Geheimeraad, Kammerherre P. S. Classen er frifunden for deres Tiltale i en Sag, hvor- under de søgte Indstævnte tilpligtede under en daglig Mulet at borttage en efter deres Paastand paa en offentlig Vei anbragt Bom, der paa et under Sagen fremlagt Situationskort er betegnet med s—f, og at bøde efter Straffe- lovens § 116 for den uberettigede Affpærring af Veien samt at betale Sagens Omkostninger stadesløst.

Da Indstævnte, der findes lovligen stævnet, hverken er mødt eller har

tabet maa her for Retten, vil Sagen i Medfør af L. 1—4—30 og Frdn. 3die Juni 1796 § 2 være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevistligs-
heder navnlig Underretsbomsacten.

Det er oplyst, at den paagjældende Bei, der tidligere var privat og gik paa Fideicommissets Grund, i et Sogneforstanderskabsmøde, hvor Indstævnte var repræsenteret, den 24de September 1842 blev optagen blandt de offentlige Biveie, og det maa ansees erkjendt, at den siden stadigen har været opført paa Veiregulativerne under Benævnelse „Veien fra Bregninge til Stranden“ eller „fra Veien Nr. 3 i Forbelev Sogn forbi Skovfoged Hans Haubergs Huus til Stranden“, uden at Indstævnte har reist nogen Indsigelse derimod.

Der, hvor den Deel af Fideicommissets Skovvei, der er erklæret for offentlig, ophører, er en Redkjørsel til Stranden, for hvilken Indstævnte har anbragt den paalagte Bom, medens Eitanterne paastaar, at denne Redkjørsel er en Deel af hin offentlige Bei, og at dette netop er tilfjendebegivet ved Benævnelsen „Bei til Stranden“, da Veien i modsat Fald ikke fører til selve Stranden, hvor Beboerne pleie at hente Sand, Gruus og deslige.

Indstævnte har derimod meent, at Betegnelsen „til Stranden“ alene er brugt for at vise den Retning, hvori Veien gaaer fra Bregninge, og anført, at den Fideicommisset tilhørende Strimmel Jord, der er imellem Veien og Stranden og kun har en Bredde af ca. 80 Alen, ikke nogensinde er iflandsat eller indgrøftet paa nogen Deel som en offentlig Bei, samt at Længden af det Stykke af Veien fra Bregninge, der er optaget som offentlig, af Eitanterne i 1860 er opgivet til 1209 Favn, medens Længden af Veien til Redkjørselen er 1219 Favn.

Det skjønes imidlertid ikke rettere, end at, naar Veien i samtlige Veiregulativer siden Aaret 1842 er bleven betegnet som Bei „til Stranden“, maa herved med tilstrækkelig Tydelighed være tilfjendebegivet, at Veien skulde være lige til Stranden og ikke, som Resultatet vilde blive efter Indstævntes Procedure, ende i en privat Skovvei ca. 80 Alen fra Stranden. Da nu derhos ingen Indsigelse er bleven fremsat fra Indstævntes Side mod Beiens Optagelse paa Regulativet — uanset at dette oprindelig skete i et Sogneforstanderskabsmøde, i hvilket Indstævnte var repræsenteret — eller imod dens Optagelse paa den ifølge Lov 21de Juni 1867 § 6 affattede Veifortegnelse, ved hvis Bekjendtgørelse den lovbefalede Fremgangsmaade er iagttaget, maa til Veien antages at henhøre Strækningen lige til Stranden, altsaa ogsaa den omhandlede Redkjørsel, og heri findes den Omstændighed, at denne Deel af Veien ikke er bleven anlagt som andre offentlige Biveie eller vedligeholdt som diise, ikke at kunne medføre nogen Forandring, da Beiens Egenkab som offentlig Biveie ikke kan præjudiceres herved, at dens Anlæg og Vedligeholdelse er noget mangelfuldt, navnlig hvor dette, som in casu, maa antages at hidrøre fra de locale Forhold, der ere til Hinder for Beiens Indgrøftning.

Ei heller skjønes der at kunne tillægges den Omstændighed nogen afgjørende Vægt, at Beiens Længde paa en af Amtet udgiven Fortegnelse over de offentlige Veie i Maribo Amt er angiven til 1209 Favne, medens Bei-

længden til Bommen efter en af en Landinspecteur foretagen Opmaaling udgjør 1219 Favne, efter som den til Efterretning for Sognebeboerne af Sogneraadet bekendtgjorte Veisfortegnelse, der maa være Rettesnoren for Forholdet mellem Sognet og den Private, ikke har nogen saadan Angivelse af Veilængden, og det i Amtets Fortegnelse optagne Maal, efter hvad der er oplyst, støtter sig til en af vedkommende Sognesoged foretagen Opmaaling, som selvfølgelig i Nøjagtighed ikke kan stilles ved Siden af den af en Landinspecteur foretagne.

Som Følge af alt Anførte maa den indstævnte Godsbestyrelse anses at have været uberettiget til paa det paaklagede Sted at anbringe den omhandlede Bom, og den vil altsaa være at tilpligte at borttage denne under en daglig Mulet af 2 Rd. til Maribo Amts Fattigtæsse, hvorimod den paa Grund af den Bilshærelse, hvori den efter Omstændighederne kan have svævet med Hensyn til Veiens Længde, ikke findes at have paadraget sig Strafsansvar for Selvtægt efter Straffelovens § 116 og altsaa for saavidt vil være at fristude.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve.

Stempelovertræbelse foreligger ikke her for Retten."

Nr. 286.

Advocat Hindenburg
contra

Niels Christensen (Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den Januar 1875: „Arrestanten Niels Christensen bør straffes med Forbebringehuusarbejde i 18 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Justitsraad Peterfen og Kalko, med 12 Kroner til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanten Niels Christensen, som er født den 5te Mai 1829 og senest anset ved Højesteretsdom 31te October 1866 efter Straffelovens § 230 1ste Led sammenholdt med § 241 2det Stykke med Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneer og ved en inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 18de Januar 1869 affagt Dom efter Lov 3die Marts 1860 § 1 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 12 Dage, for Tyveri og Røsgængeri anlagte Sag er det ved hans egen, af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilskaaelse beviist, at han sidstafvige 6te October har fra et naaflaaset Contoirlocale i en Eiendom paa Christianshavn stjaalet en Grosferer Michael Marcus Hartvig tilhørende, til 15 Rd. vurderet Frakke, i hvis Lommer beroede et Lommetskræde og 4 Abonnementsbiller til Styrtebade paa Nørstiensteens Badeanstalt tilsammen af Værdi 4 Mk. 8 ø samt efter Besjaaelses Paastrand et Cigarforberal af Værdi 1 Rd. 3 Mk., hvilket Arrestanten, der ikke har kunnet benægte, at det beroede i Frakken, da han tilvændte sig den, ikke har villet bemærke, men antager muligviis at have tabt ud af dens Lommer, da han bortbar den fra Gjerningsstedet.

Paa samme Maade er det beviist, at Arrestanten har overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige hjemsendte Personer den 2den Marts 1869 under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold ved at have taget Ophold her i Staden fra August Maaned dette Aar, indtil han anholdtes i Anledning af nærværende Sag den 6te October derefter, uden derom at have gjort nogen Anmeldelse til fornævnte Protocol.

Han vil som Følge heraf være at ansee efter Straffelovens § 231 1ste Led eller i Nebstør af samme Lovs § 241 efter dens § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri samt efter § 1 i Lov 3die Marts 1860, og findes Straffen efter Omstændighederne under Tret at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneer.“

Nr. 269.

Advocat Levinson

contra

Bigfus Gudrunarson eller **Hansson** (Defensor Bunken
ved Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Snefeldsnæs og Snappadals Systsels Extrarets Dom af 10de August 1872: „Tiltalte Bigfus Gudrunarson bør at straffes med 3 Aars Forbedringshuusarbeide. Desuden udreder han alle af denne Sag og dens Undersøgelse lovligten flydende Omkostninger, derunder Salair af 2 Rd. til sin Defensor her for Retten,

Amtscontoirist Gudmundur Pálsson. At efterkommes efter Øvrigheds Foranstaltning under Afsærd efter Loven."

Den islandske Landsoverrets Dom af 12te Mai 1873: „Tilfalte Vigfus Gudrunarson eller Hansson bør at straffes med 40 Slag af Riis og staae under Politiets specielle Opsyn i 1 Aar; saa betaler han og alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Jón Gudmundsson og Páll Melsted 6 Rd. til hver især og til Defensor for Underretten, Amtscontoirist Gudmundur Pálsson 2 Rd. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

For den Tilfalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forbrydelse er han retteligen anseet efter Straffeloven af 25de Juni 1869 § 231 Nr. 4, og hans Straf findes ifølge dette Lovbud, sammenholdt med Anordning af 28de Februar 1874 angaaende deelviis Ophøvelse af bemeldte Straffelovs § 307, at kunne bestemmes til 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Vigfus Gudrunarson eller Hansson bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedes. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Ledvinsen og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tilfalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses heber det: „Ved Tilfalte Vigfus Gudrunarson eller Hansson paa Steingrimsbnd i Rifi's egen Tilfælde og andre under Sagen fremkomne Oplysninger er det lovligen bevist, at Tilfalte, som er langt over criminel Aalder, for Natten mellem den 17de og 18de September 1870 brudt ind i et Tremestueur paa Gaarden Munadarhof i Nørre-Næsrep inden Snefjeldsnæs Syssel paa den Maade, at han brækkede

2 Tremmer i Skuret og Krøb saa ind igjennem Aabningen og skjal der 3 Skjorter, 1 Gruentimmertrøie, 1 Par Underbukser, 2 Skjorter, 5 eller 6 Strimler af Haakals og 2 smaa Stykker af Langer, samtlig vurderet 6 Rd. 72 ß, og ere disse Ting for største Delen tilbageleverede Eieren, Bonden Elias Kjærnested paa Munnarhol, som har frasølet Erstatning for det, som ikke blev tilbageleveret, saa at her er ikke Spørgsmaal om nogen Erstatning. For denne Forbrydelse er Tiltalte inden Snefjeldsnæs Systsels Extraret 10de August f. A. dømt til 3 Aars Forbedringshuusarbejde overeensstemmende med Straffelovens § 233 Membrum 2. Den Tiltalte er tidligere bleven dømt, først ved Reykjavik Kjøbstads Extrarets Dom af 6te October 1846 til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for første Gang begaaet Tyveri og dernæst ved Landsoverrettens Dom af 3die October 1853 for 2den Gang begaaet Tyveri til 2 Gange 27 Slag af Riis og til at staae under Politiets specielle Opsyn i 16 Maanedes; men eftersom den sidstnævnte Dom er bleven fuldbyrdet 15de Marts 1854, og der saaledes er hængaaet mere end 10 Aar, siden han har udsaaet Straffen ifølge den, og indtil han begik den heromhandlede Forbrydelse, saa bør Tiltalte nu overeensstemmende med Straffelovens § 62 cfr. § 309 ikke dømmes for itereret Tyveri, hvorimod han vil være at domme efter Straffelovens § 231 Membrum 4 cfr. § 58, og synes Straffen passende bestemt til 1 Aars Strafarbejde, som ifølge Forordning 24de Januar 1838 § 4a afføyes med 40 Slag Riis og at staae under Politiets specielle Opsyn i 1 Aar. Saa bør Tiltalte ogsaa udrede alle af Sagen lovligen flydende Domkostninger, derunder i Sakair til Actor og Defensor for Overretten 6 Rd. til hver især og til Defensor ved Underretten 2 Rd.

Med Hensyn til Sagens Drift og Behandling for Underretten bemærkes, at den har optaget betydelig lang Tid, som for en Deel retfærdig gjøres ved Anstæffelsen af de nødvendige Opslysninger, som Underdommeren fra forskjellige Steder har maattet anstæffe; derimod er den lange Tid, som er bleven brugt til Expeditionen af Underretsdommen til Forlyndelse fra 10de August til 1ste November f. A., ikke bleven retfærdiggjort; men eftersom Tiltalte ikke var arresteret, og det ikke kan sees af Acten, naar Dommen er bleven tilsendt Stævnevidnerne til Forlyndelse, saa synes der ikke tilstrækkelig Anledning til at drage Dommeren til Ansvar herfor.

Det bør ogsaa bemærkes, at Underdommeren ikke har anstæffet og fremsagt de Tiltalte tidligere overgaaede Domme, hvilket han dog burde have gjort. Proceduren for Overretten har været lovlig."

Torsdagen den 4de Februar.

Nr. 281.

Advocat Mellemann

contra

Thomas Mikfelsen og **Peder Thomsen** (Def. Brod), der tiltales for falsk Forklaring for Retten og Førstnævnte tillige for at have forledet til denne Forbrydelse og for ved Uagtsomhed at have foranlediget Ildsbaade eller ialfald for Overtrædelse af Bestemmelserne i Lov om Brandpolitiet paa Landet af 2den Marts 1861 § 20.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 28de August 1874: „De Tiltalte Thomas Mikfelsen og Peder Thomsen af Lyngbytorp bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5, Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage, hvorhos de Een for Begge og Begge for Een bør udrede alle af Undersøgelsen og Actionen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winthor og Lund med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 23de November 1874: „De Tiltalte Thomas Mikfelsen og Peder Thomsen bør hensættes i simpelt Fængsel hver i 2 Maaned, hvorhos Thomas Mikfelsen til Jurisdictionens Politikasse bør bøde 20 Rd. Saa udrede de Tiltalte og Een for Begge og Begge for Een Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten Procuratorerne Isaacsen og Fasting 8 Rd. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Da den Mulct, som er idømt Thomas Mikfelsen for Overtrædelse af Lov om Brandpolitiet paa Landet af 2den Marts 1861 § 20, ikke udgjør summa appellabilis, vil Sagen, der alene efter hans Begjæring er indanket for Højesteret, med Hensyn til denne Deel af Sigtelsen være at afvise.

Forsaaavidt Sagen iøvrigt efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil den

være at stadfæste, dog at Straffen for Mikkelsens Vedkommende efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Lov af 2den Marts 1861 § 20 afvises Sagen. Thomas Mikkelsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nellemann og Brock for Høiefsteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Kroner til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sog tiltales Gaardmand Thomas Mikkelsen af Lyngbytorp og hans Søn, Ungkarl Peder Thomsen sammesteds for falsk Forklaring for Retten samt Forstærkede tillige for at have forledet til denne Forbrydelse og for ved Uagtsomhed at have foranlediget Ibsvaade eller ialfald for Overtrædelse af Bestemmelserne i Lov om Brandpolitiet paa Landet af 2den Marts 1861 § 20.

Den 21de Juni d. A. om Morgenen opstod der under en Vagning Ild i Stuehuset til Tiltalte Mikkelsens Gaard, og afbrændte dette aldeles ligesom ogsaa et til en anden Gaard hørende, ved Siden deraf beliggende Baaningshuus, og efter de under det i den Anledning optagne Forhør afgivne Forklaringer havde Ilden først viist sig i Taget tæt ved Skorstenen. Under det første Forhør forklarede Tiltalte Mikkelsen, at det ikke var ham bekjendt, at der var Mangler ved Dønen eller Skorstenen, hvis Røge dog var daarlig og derfor taget ned, og efterat et Vidne havde forklaret under Branden at have seet et Hul af omtrent 1½ Dvarteers Størrelse paa Skorstenen omtrent midt imellem Skorsteensankeret og Møningen, forklarede denne Tiltalte, at han ikke vidste, at dette Hul havde været der, men at han heller ikke kunde benægte det, og Tiltalte Peder Thomsen forklarede ligeledes, at han ikke havde seet det ommeldte Hul paa Skorstenen, idet han tilføiede, at det jo meget godt kunde være, at et saadant Hul kunde være fremkommet under Branden paa en eller anden Maade, da det var en gammel og ikke stærk Skorsteen af raae Steen. Efterat imidlertid Huusmand Anders Pedersen Toft, der nogle Dage før Branden havde tækket paa Tiltaltes Baaningshuus, i et følgende Forhør havde forklaret, at der paa Skorstenen omtrent midt imellem Møningen og Skorsteensankeret var et Hul saa stort, at man i hvert Fald nok kunde jage en Arm derigjennem, samt at der derom var blevet talt imellem ham og begge de Tiltalte, af hvilke Thomas Mikkelsen havde ytret, at han vilde have Noget

sat i Hullet, inden de skulde bage, vedgik Tilstalte Mikkelsen paa Forehold heraf, at Tosts Forklaring var rigtig, og at han altsaa vidste, at der var Hul paa Skorfstenen, men at der ingen Steen havde været at faae ved nærmeste Teglværk, og at han derefter havde forglemt at faae Mangelen ubbedret inden Bagningen, samt at han saaledes ikke kunde nægte at have gjort sig skyldig i en ikke ringe Uforsigtighed, og at hans tidligere Forklaring var fremkommen, fordi han saalænge som muligt vilde skjule den begaaede Uforsigtighed. Tilstalte Mikkelsen vedgik da ligeledes, at, da han efter Branden kom til at tale med Tilstalte Peder Thomsen om det ommeldte Hul i Skorfstenen, og de ikke vidste, hvad de skulde svare dertil, bleve de enige om, at de helst skulde tie stille dermed, og at Opforbringen hertil jo nok var udgaaet fra ham. Tilstalte Peder Thomsen erkjendte ligeledes paa Forehold af Tosts og sin Faders Forklaring disses Rigtighed, samt at hans Fader havde sagt til ham, at det var bedst at tie stille om Hullet paa Skorfstenen, og at han derfor fortaug, at han vidste Besked om Hullet, om hvilket han antog, at isvrigt ingen Anden i Huset vidste Besked. Medens nu Tilstalte Thomas Mikkelsen i Medfør af Straffelovens § 147 første Led ikke vil kunne straffes for den af ham selv afgivne urigtige Forklaring, vil han derimod ikke kunne undgaae Ansvar efter Straffelovens § 146 cfr. § 51 for hans ommeldte Opforbring til Sønnen om at fortie, hvad han vidste med Hensyn til Hullet i Skorfstenen, idet denne Opforbring maa betragtes idetmindste tildeels at have haft Hensyn til den Forklaring, der i Retten maatte blive afkrævet Sønnen, ligesom den ogsaa har haft til Følge, at Sønnen afgav den ovenangførte urigtige Forklaring. Ligeledes vil Tilstalte Peder Thomsen for sit Forhold i denne Henseende være at ansee efter Straffelovens § 146, og Straffen findes under denne Deel af Sagen efter samtlige Omstændigheder for hver af de Tilstalte, af hvilke Thomas Mikkelsen er født i Aaret 1818 og Peder Thomsen i Aaret 1849, og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneeder.

Der er nu vel tillige en ikke ringe Formodning for, at Branden er afstedkommet ved den Tilfidsættelse af almindelig Forsigtighed, som Tilstalte Mikkelsen har udvist ved at lade foretage Bagning, naagtet han var bekendt med, at der fandtes det ovenomhaandte Hul paa Skorfstenen, men det findes dog betænkeligt at ansee det tilstrækkeligt oplyst, at denne Mangel ved Skorfstenen har foranlediget Branden, hvorimod Tilstalte ved at lade Skorfstenen i denne dens mangelfulde Tilstand benytte i hvert Fald maa ansees at have gjort sig skyldig i en Overtrædelse af Lov om Brandpolitiet paa Landet af 2den Marts 1861 § 20, der maa paadrage ham Ansvar efter samme Lovs § 24, og Straffen for dette hans Forhold findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde til Jurisdictionens Politistas af 20 Rd.“

Nr. 284.

Advocat Brock

contra

Anders Christian Nielsen eller Møller

(Def. Klubien ved Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 31te Octbr. 1874: „Arrestanten Anders Christian Nielsen eller Møller bør straffes med 10 Aars Tugthuusarbeide. Saa bør han endvidere udrede samtlige Actionens Omkostninger, deriblandt de ved hans Anholdelse, Transport og Arrest foranledigede, samt i Salair til Actor, Procurator Valeur 5 Rd. og til Defensor, Procurator Braff 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 7de December 1874: „Arrestanten Anders Christian Nielsen eller Møller bør hensættes til Tugthuusarbeide i 4 Aar. Saa udreder Arrestanten og Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Cancelliraad Møller 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I, Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I Den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Anders Christian Nielsen eller Møller, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligen godtgjort, at han den 14de Septbr. d. A., da han i Morgenstunden passerede ad Landveien fra Gjelleruplund nordpaa, har tilvendt sig 2 Faar, der stode tøjrede paa Marken, med hvilke han, idet han medtog Tøjret, derpaa trak nordpaa; ved et Forsøg paa at sælge dem fattede imidlertid Kjøberen Mistanke og foranledigede Arrestanten anholdt. Faarene, der ere vurderede til 10 Rd., og som tilhørte Gaardmand Peder Jensen i Braa, ere udleverede denne, der har frasaldet Krav paa Erstatning.

For sit ovenanførte Forhold vil Arrestanten, der er født den 4de Octbr.

1816 og tidligere gjentagne Gange har været straffet for forskellige Forbrydelser, senest ifølge Helsing Næs Herredets Extrarets Dom af 14de Juli 1866 iblandt Andet for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 med Tugthuusarbejde i 8 Aar, være at ansee for 5te Gang begaaet Tyveri efter samme Straffebestemmelses 2det Mbr. med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 4 Aar.“

Nr. 229.

Advocat Nellesmann

contra

Hans Frederik Mortensen (Def. Bunken ved Hindenburg),
der tiltales for ulovlig Dyrlægepraxis.

Baag Herreds Politirets Dom af 10de April 1874: „Tiltalte, Huusmand Hans Frederik Mortensen af Bukkerup Mark bør til Amtsfattigkassen erlægge en Bøde af 10 Rd. samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Landslover, samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de September 1874: „Tiltalte, Huusmand Hans Frederik Mortensen af Bukkerup Mark bør til lige Deling mellem Søllested Sogns Fattigkasse og Angiverne bøde 100 Rd., men igrigt for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Raasløff og J. Meyer betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Ved den indankede Dom er Tiltalte med Føie anseet efter Frdn. 8de Mai 1795 § 18 for at have kastreret Grise, Lam og Bæddere, men Straffen findes efter den nævnte Paragraph at maatte bestemmes til en Bøde af 100 Roner, der blive at forebele paa den i Dommen bestemte Maade.

Derhos har Tiltalte paabraget sig Ansvar, forsaavidt han har vedgaaet at have taget Heste under Behandling bl. A. for Dværte, Mundsyge og Lungekræft, der ifølge § 10 i Lov af 29de December 1857 ere at betragte som smitsomme Sygdomme, hvilket han ogsaa selv maa ansees for at have erkjendt under et efter Dommens Afvigelse optaget Forhør. For dette Forhold, hvortil den i Dommen nævnte Amtsresolution ikke kan have givet ham nogen Hjemmel, vil Tiltalte være at ansee med en Bøde til vedkommende Politikasse, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 20 Kroner. I Henseende til Sagens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Hans Frederik Mortensen bør bøde 20 Kroner til vedkommende Politikasse og 100 Kroner til lige Deling mellem Sognets Fattigkasse og Angiverne. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Nellesmann og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Baag Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Huusmand Hans Frederik Mortensen for ulovlig Dyrlægepraxis deels ved at tage Heste under Cuur, deels ved at fastre mindre Huusdyr.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der bestrækes af det iøvrigt Dplyste, maa det ansees godtgjort, at han, der ikke er examineret Dyrlæge, i en Række af Aar har behandlet Heste for allehaande almindelige Sygdomme, navnlig for mild Dværte, Forsloppelse og andre Mave- og Tarmsygdomme samt Volbenstab og udbortes Stabe; fremdeles for Mundsyge og milbere Tilfælde af Lungekræft, hvorimod han vil have henviist saavel heftige Tilfælde af denne Sygdom som qværfagtig Strengel til de examinerede Dyrlæger. Fremdeles er det paa samme Maade oplyst, at Tiltalte har fastretet Griise og Lam og nogle Bæddere.

Hvad nu først angaaer Tiltaltes Forhold ved at tage Heste under Cuur, da maa det vel statueres, hvad ogsaa i Politiretsdommen er antaget, at Tiltalte ved sit i saa Henseende uviste Forhold har gjort Indgreb i den de examinerede Dyrlæger ved Fundats for Veterinairstolen af 23de Juli 1777 § 9 forbeholdte Eneret til at ernære sig ved Hestecure; men da Kjøens Stifamt

voa et af Tiltalte i sin Tid til Stiftamtet indgivet Andragende om Tillæbelse til at belbrede syge Creaturer under 3die August 1865 har ladet ham tilkjendegive, at han efter flere af Indenrigsministeriet afgivne Resolutioner maatte ansees berettiget til at tage Huusdyr under Cuur, naar Sygdommen ikke var smitsom, og det ikke er oplyst, at dette har været Tilfældet med Hensyn til de Sygdomme, hvorom der her i Sagen er Spørgsmaal, findes Tiltalte efter Sagens Natur og Analogien af Frdn. 26de Marts 1845 § 17 ikke for det heromhandlede Forhold at burde ansees med Straf, og han vil derfor for saavidt være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Forsaavidt Tiltalte derimod har givet sig af med at kastrere Dyr af den ovennævnte Art, vil han ikke kunne undgaae Ansvar efter Frdn. 8de Mai 1795 § 18, da han ikke har Bestikelse som Hestfærer, og Defensørs For-
mening om, at der ved de „andre Creaturer“, som det i bemeldte Lovbud for-
bydes Ubertigede at skære, kun skalde være sigtet til større Creaturer, der
kunde sættes i Klasse med Heste, er ubegrundet, hvilket navnlig tydelig
fremgaaer af den ældre Bestemmelse i Pl. 19de September 1781 § 3, der netop
forklarer Udtrykket „andre Creaturer“ ved Tilføningen: „saasom Kalve, Lam,
Sviin og Grise“, ligesom det ei heller vil kunne frie Tiltalte for Straf, at
han ikke har taget Betaling herfor. Tiltalte, der er søbt den 22de April 1816
og ikke forhen funden straffet, vil altsaa herfor være at ansee med en Bøde
af 2 Rb. — der tilfalder Sognets Fattigkasse og Angiverne hver med det
Halve — for hvert Creatur, han har kastreret, og da det Antal, han har
behandlet, efter de under et isølge Overrettens Kjendelse optaget Reasumtions-
forhør fremkomne Oplysninger maa antages at udgjøre mindst 50, vil Bøden
saaledes være at fastsætte til 100 Rb.

Den indankede Politiretsdom, hvorved Tiltalte er anset efter Fundats
af 23de Juli 1777 §§ 8 og 9, Frdn. 8de Mai 1795 § 18 og Analogien af
Næringsloven af 29de December 1857 med en arbitrair Straf af 10 Rb.
til Amtsfattigkassen, vil saaledes for saavidt være at forandre, hvorimod den
vil være at stadfæste i Henseende til Sagens Omkostninger, der retteligen
findes paalagte Tiltalte.“

Fredagen den 5te Februar.

Nr. 272. Etatsraad Bungen (ved Levinfen)

centra

Arrestantinden **Christiane Nielsdatter** eller **Nielsen**,
Hansens Hustru og Tiltalte **Andrea Christine Hansen**,
Larsens Hustru (Defensor Nellesmann),

der tiltales henholdsvis for Tyveri og Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de December 1874:
„Arrestantinden Christiane Nielsdatter, Hansens Hustru og Til-

talte Andrea Christine Hansen, Larsens Hustru bør straffes, den Førstnævnte med Tugthuusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar og den Sidstnævnte med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør og Arrestantinden udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Møller og Raasløff med 6 Rd. til hver, dog saaledes at Tilstalte deraf in solidum med hende tilsvarer samme for sit Vedkommende og derunder $\frac{1}{4}$ af de ommeldte Salairer. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Statsraad Bungen og Advocat Nellesmann tillægges i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, der udredes af de Tilstalte paa den med Hensyn til de øvrige Salairer bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, mod Arrestantinden Christiane Nielsdatter, Hansens Hustru for Tyveri og mod Tilstalte Andrea Christine Hansen, Larsens Hustru for Hæleri anlagte Sag er det beviist ved Arrestantindens af det iøvrigt Oplyste beskryvede Tilstaaelse, at hun sidstafvigte Løbe Suli har frastjaalet Ejeneskepige Ane Marie Frederiksen en Deel Klædningsstykker, en Muffe, en Parasol, en Uste med en deriværende Ring og et Lommeørklæde, i det Hele ansat til en Værdi af 28 Rd. samt 1 Rd. 4 ß i Penge. Efter hendes Forklaring, der ikke kan forlastes, var hun den ovennævnte Dag ved at søge efter en Kone kommen op i Eiendommen Nr. 3 i Nicolajgade, og da hun sammesteds paa Døisten fandt Døren til Besjaaetnes Værelse, hvori Tugen dengang var tilstede, uafslaaet, var hun gaaet ind i dette Værelse og havde da besluttet at begaae Tyveri og straf udført dette Forfæet.

Om Tilstalte er det paa samme Maade som ovennævnt beviist, at denne, der er Arrestantindens Datter, og som, kort efterat det foran omhandlede Tyveri var blevet begaaet, traf sammen med Arrestantinden og af denne, medens de fulgtes ad til Christianshavn, var bleven meddeelt, at Arrestantinden havde fundet noget Tøi, hvoraf hun var i Besiddelse, paa en Trappe, har, uagtet Tilstalte antog, at dette Tøi, der hørte til det Ejeneskepige Ane Marie Frederiksen fravendte, var stjaalet, paataget sig af samme, hvoraf hun havde seet en Muffe, en blaastribet og en sort Kjole, at bære den blaastribede,

til 2 Rd. vurdere Skole og, da hun, ventende paa Arrestantinden, der var gaaet ind til en Pantelaaner for at pantsætte nogle af sine Koster, bemærkede den hende bekendte Politibetjent Nr. 79 Christensen, af Frygt kastet denne Skole ind i et Hul ved en Trappegang, samt noget senere af Arrestantinden modtaget 1 Rd. 1 Mk. 8 ß, som denne sagde hende var Halvbelen af de Penge, hun havde faaet af den omtalte Pantelaaner, og altsaa vare tilveiebragte ved Pantsætningen af Sjaalet Gods.

Arrestantinden, der er født den 5te Februar 1826, er tidligere anseet ved Høiesterets Dom af 12te April 1865 efter Frdn. 11te April 1840 § 1, § 12 1ste Membrum og § 58 med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar og ved samme Rets Dom af 18de Januar 1872 efter Straffelovens § 230 1ste Led med Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes, og Tilstalte, der er født den 4de October 1850, senest anseet ved sidstnævnte Dom efter bemeldte Lovs § 228 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage, men iøvrigt ikke straffet efter sit fylgte 18de Aar.

I Medfør af det Foransførte ville de nu blive at dømme efter Straffeloven, Arrestantinden efter § 231 1ste Led og Tilstalte i Overensstemmelse med denne Lovs § 241 1ste Led efter sammes § 238 som for 2den Gang begaaet Væleri, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestantinden til Forbedringshuusarbeide i 2½ Aar og for Tilstalte til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage.“

Nr. 277.

Advocat Hindenburg
contra

Arrestantinden **Wilhelmine Caroline Hansen** eller **Gad**,
Frederiksens Hustru (Defensor Levinson),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de December 1874:
„Arrestantinden Wilhelmine Caroline Hansen eller Gad; Frederiksens Hustru bør straffes med Tugthuusarbeide i 5 Aar samt udsætte denne Actions Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Suel og Jacobsen med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinson for Høiesteret betaler Tilstalte 30 Kroner til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Arrestantinden Wilhelmine Caroline Hansen eller Gad, Frederiksenes Hustru, som er født den 16de November 1823 og senest anseet ved Høiesteretsdom af 14de Januar 1867 i Henhold til Straffelovens § 229 med 4 Aars Tugthuusarbejde og ved denne Rets Dom af 15de April 1871 efter Lov 3die Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 12 Dage, for Tyveri anlagte Sag er det ved hendes egen, af det isvrigt Dylfste bestrufede Tilskaaelse beviist, at hun fra Begyndelsen af sidstafvigte Juni Maaned indtil sin Anholdelse den 26de August derefter har i 4 forskjellige Gange fraaaleet Cantor Hans Soetmann, dennes Svigerinde Mathilde Jensen og Tjenestepige Laura Frandsen Betslædningsgjenstande og et Lagen, tilsammen af Værdi 14 Rd. 4 Mk., Johanne Margrethe Smidt, Møllers Enke og hendes Søn, Student Peter Møller en Pude, et Par Lagen, et Tæppe, et Par Sko, en Skjorte m. m. til en samlet Værdi af 14 Rd. 3 Mk., forhenværende Landmand Ludvig Theodor Schreiber og Tjenestepige Emma Emilie Buch et Par Lagen, Betslædningsgjenstande samt Døkketsø af Værdi tilsammen 22 Rd. 5 Mk. samt 3 Mk. 7 f i Penge og Capitain Fritz Georg Nielsen og Tjenestepige Lydia Elisabeth Margrethe Johansen en Deel Klædningsstykker og Pinned samt et Sølvuhr tilsammen af Værdi 23 Rd. Disse 4 Tyverier har Arrestantinden forøvet ved om Dagen, i den Hensigt at stjæle, med falskt Nøgler at bane sig Adgang til aflaaede Døkketsøer, i hvilke de stjaalne Gjenstande beroede aabenlyst eller i uafaaede Gjemmer.

For dette sit Forhold vil Arrestantinden, mod hvis Benægtelse der ikke har kunnet tilveiebringes Beviis for, at hun endvidere har begaaet 2 Tyverier, for hvis Udsørelse Mistanken har været rettet mod hende, være at ansee efter Straffelovens § 230 2det Led sfr. § 229 Nr. 4, efter Omstændighederne med Tugthuusarbejde i 5 Aar.“

Nr. 254.

Advocat Levinfen

contra

Jens Olsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Volb.

Veire Herreds Extrarets Dom af 19de September 1874: „Tiltalte, Jernbanearbejder Jens Olsen af Ribserup bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bør han betale forhenværende Jernbanearbejder Hans Nielsen, nu af Møllehusene, i Erstatning til Dækning af Omkostningerne ved hans Befordring til Koeskilde, Lægetilshj og hans Henliggen paa Sygehuset ialt 11 Rd. 2 Mk. 11 f samt udrede Sagens Omkostninger, berunder Salairerne til Actor, Procurator Jacobsen

og Defensor, Procurator Hude, 6 Rbd. til hver af dem. Erstatningen at betale inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de November 1874: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lassen og B. Christensen betaler Tiltalte Jens Olsen af Ribserup 6 Rbd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Chi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Levinson og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 30 Kroner til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Leire Herreds Exraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jens Olsen af Ribserup, der actioneres for Vold, ved egen, af det iøvrigt Oplyste beskryede Tilfælde overbevist at have den 22de Juni sidstleden i Blasenborg Kro med en Kniv tilføjet Jernbanearbejder Hans Nielsen 2 Saar i Hovedet, som efter fremlagt Lægeerklæring bestode i et Saar, der strakte sig fra Forhovedets Ise-deel ned over Tindingeregionen tæt foran Underlæbeledet ned over Lateralbelen af Underlæben, og som trængte i Tindingeregionen gennem Hud, Bindevæv, Senehinde og dybt ind i Muskelen, i Egnet af Underlæbeledet forbi Ledet i Dybden og længere nede i Lyggemuskelen, og et andet Saar omirent 1½" i Længde, som var en Fortsættelse af det første Saar, men meget mere overfladigt. Hans Nielsen, hvis Tilstand paa Grund af det store Blodtab var meget svag, blev samme Dag indlagt paa Roeskilde Amts Sygehhus, men udfroven som helbredet den 4de Juli, idet han dog under Forsøerne har forklaret, at han idelig havde stærk Hovedpine, men efter den

under 22de s. M. afgivne Erklæring fra Amtspsykiatrlægen maa det dog antages, at de tilspiede Saar ingen blivende Indflydelse ville have paa Hans Nielsens Helbredstilstand.

Efter hvad Tiltalte har forklaret, opholdt han, som allerede i Hjemmet havde drukket noget Brændeviin og fik flere Drikkevarer i Kroen, sig med en anden Mand, som ikke har kunnet afhøres, i Kroens Kjælderstue, da nogle Jernbanearbejdere, hvoriblandt Hans Nielsen, kom tilstede. En af disse be-
skyldte denne for at have frataget ham 8 β , og da Tiltalte blandede sig i denne Strid, opstod der Mundhuggeri mellem ham og Nielsen. Da Nielsen tog fat i Skulderen paa ham, kastede Tiltalte ham omkuld paa Gulvet, og idet Nielsen, medens Tiltalte holdt paa ham, fremtog en Joldekniv, som Tiltalte antog, for at bruge den mod ham, tog han Kniven, der var oplukket, fra ham og gav ham, der laa underst eller ved Siden af ham — som han under Forhøret har udtrykt sig — nogle Hug med Kniven i Ansigtet, uden dog at tænke over, hvor han der traf ham. Tiltalte gav derefter strax slip paa Nielsen, hvis Ansigt bløtte stærkt, og sjernede sig fra Kroen, idet han kastede Kniven, som han havde beholdt i Haanden, fra sig i Kjælderstuen, hvor den dog ikke har været at finde. Denne Forklaring staaer vel i flere Puncter i Strid med, hvad Nielsen har ansørt, idet denne navnlig har benægtet at være i Besiddelse af nogen Kniv; men ligesom han selv har erkjendt, at han ved den omhandlede Leilighed var meget beskjæmt og derfor ikke saa nøie kan erindre det Paasæde, saaledes er der efter de fremkomne Oplysninger, der isøvrigt lade formode, at Tiltalte har benyttet sin egen Kniv, dog ikke tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis, hvorefter Andet end Tiltaltes egen Tilstaaelse kan lægges til Grund for Sagens Paadømmelse.

Doverretten maa derfor billige, at Tiltalte, som er født i Aaret 1843 og ikke findes tidligere straffet, og som ikke kan antages at have været i nogen beruset Tilstand, der skulde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed, ved Underretsdømmen er anset efter Straffelovens § 203 med en Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da Dømmens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger og den tilkjendte Erstatning ligeledes bifalbes, vil den i det Hele være at stadfæste.“

Fredagen den 12te Februar.

Nr. 4. **Knud Pedersen Jensen** og Hustru **Une Margrethe**, født **Terkelsen** (Advocat Henriksen)

contra

Ole Madsen Jensens Enke Une Marie Jensen

(Advocat Hindenburg efter Ordre),

angaaende Eiendomsretten til Gaarden Matr.-Nr. 20 i Duntjør.

Hers Herredstings Dom af 18de Januar 1871: „Det af Rasmus Jensen Winther til de Indstævnte Knud Pedersen Jensen og Hustru Ane Margrethe, sødt Torkelsen, under 27de April 1869 udstedte og den 28de f. M. tinglæste Skjøde paa Gaarden Matr.-Nr. 20 i Dunkjær bør være dødt og magtesløst, og de Indstævnte bør ved en Mulct af 50 Rd. for hver Uge, de sidde denne Dom overhørige, udløvere bemeldte Gaard med Tilbehør og de fra 12te December f. A. af den høstede Frugter til Citantinden, men bør iøvrigt for hendes videre Tiltale i denne Sag frie at være. Den i Citantindens Sagførers Indlæg af 7de November f. A. om de Indstævnets Sagfører, Procurator Gregersen brugte Yttring, „at denne ikke selv troede, hvad han i et tidligere Sublæg havde fremfat, men at han havde lært det af en Gudsmand fra Landet“, bør være dødt og magtesløst. Denne Sags Omkostninger ophæves. Salaret for Citantindens bestfittede Sagfører, Procurator Steenstrup, bestemmes til 20 Rd., som blive at udrede af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkærd efter Loven.“

Randsbover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 27de Januar 1873: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at den deri bestemte Mulct tilfalder Svendborg Amts Fattigkæsse. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Overretsprocurator Suel tillægges i Salair 15 Rd., der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter den i den indankede Dom omhandlede Contract af 15de Marts 1819 og efter Bestemmelserne i jydsk Lov, navnlig første Bog Capitel 6, cfr. Frdn. 18de Juni 1777 § 5 maatte det Halvboel i Dunkjær, der ved Magestifte var traadt istedetfor det i bemeldte Contract omhandlede Boel, som erhvervet under Ægteffabet paa anden Maade end ved Arv, paa det den 29de October 1825 afholdte Skifte behandles som Fællesgods. Dette sees nu ogsaa at være steet, idet Bolets Forber tilligemed det øvrige Bo, deriblandt det i Dommen ommeldte Husested, der, efter hvad der for Højesteret er opløst, ogsaa var fælles, bleve

taxerede, og af Taxationssummen ublagt Ellen Dlesbatter en Broderlob, hvorpaa hun efter den da paa Trø gjældende Lovgivning alene kunde have Krav.

Men medens bemeldte Halvboel for saavidt behandlebes som Fællesgods, blev der paa Skiftet med Hensyn til Enkens fremtidige Stilling til Bolet truffet en Overenskomst, som efter Alt, hvad der foreligger, maa antages at være gaaet ud paa, at hun istedetfor i Medfør af Bestemmelsen i § 5 af ovennævnte Forordning af 1777 at modtage Bolet i Sættebestyrelse erholdt en saadan Raadighed derover, som Forordningens § 6 cfr. § 1 hjemler, dog med den Indskrænkning, at den ældste Søn af første Ægteskab ikke kunde forbigaaes som Gaardarving. At Gaarden ikke ved den i Dommen fremhævede Pasfus af Skiftebrevet kan antages at være bleven overdraget Enken og hendes Fæstemand blot til Sættebestyrelse, fremgaaer navnlig deels deraf, at der i Skiftebrevet ikke indeholdes nogen af de Bestemmelser med Hensyn til Udøvelsen af en saadan Brugsret og til den Afstået, der efter Gaardens Aflevering blev at udrede, som ifølge Lovgivningen og — efter hvad der er oplyst for Høiesteret — ifølge Sædvane ellers vedtoges ved dette Forholds Stiftelse, deels deraf, at Skifteforvalteren som Overformhnder ifølge Frdn. 22de Juli 1796 § 1 var uberettiget til at stadsfæste en Overenskomst om en Sættebestyrelse, der ikke skulde gjælde for bestemte Aar, men for Moderens Livstid, medens han derimod ifølge Frdn. 18de Juni 1777 § 8 kunde ansee sig for besøiet til at samthkke i, at der paa Sønnens Vegne blev givet Afkald paa dennes Fortrins- og Udløsningsret til Fordeel for Moderen. At den trufne Overenskomst gaaer ud paa dette Sidste, maa saa meget mere antages, som der i Skiftebrevet som Grund til at overdrage Ellen Dlesbatter Gaardens Besiddelse anføres, at Bolet hidrører fra Enken, „siden hun har tilbyttet sig det for det i Oldau beliggende, efter hendes Fader arvede halve Boel“, hvilken Betragtning naturligen maatte føre til at give hende Eiendomsretten over og ikke blot Bestyrelsen af Stedet. Som Arv i Ordets egentlige Forstand kan nu vel Bolet ikke siges at være tilfaldet hende, men af hele Indholdet af Documentet af 1819 fremgaaer det klart, at Over-

dragelsen er skeet i Henhold til Forordningen af 1777 § 1 og saaledes i Virkeligheden har været en anteciperet Arbejdning.

Ifølge det Anførte maa Ellen Olesdatter antages ved Skiftet i 1825 at have erhvervet Eiendomsretten til Gaarden i Duntjør og kun til Fordeel for Ole Madsen Jensen at have frastrevet sig Retten til at designere nogen Anden til Gaardbarving. Da nu den Afgang, Sidstævnte saaledes havde til at blive Eier af Bolet efter Moderen, ikke kan ansees ved hans Død at være gaaet over til hans Arvinger, cfr. Forordningen af 1777 § 4, vil Indstævntes Paastand om, at det af hendes Mand efter Ole Madsen Jensens Død under 27de April 1869 til Eitanterne paa bemeldte Gaard udstedte Skjøde erklæres for ugyldigt m. m., ikke kunne tages tilfølg.

Der vil derfor være at tillægge Eitanterne Frisindelse for Indstævntes Tiltale. I Henseende til den givne Mortification vil Overrettsdommen efter Eitanternes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve, og det Overrettsfagfører Steenstrup for Underretten tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Eitanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. I Henseende til den givne Mortification bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Overrettsfagfører Steenstrup tillægges i Salarium for Underretten 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indantebe Doms Præmisses hedder det: „Under 15de Marts 1819 blev imellem Halvboelsmand i Odhav Ole Madsen Hansen paa den ene Side og hans Svigersøn Jens Hansen Jensen, Huusmand i Duntjør paa den anden Side oprettet en saakaldet Overladelses- og Affnaelsescontract, hvori Førnævnte erklærede, at, da han formedelsi Alverdom og dermed forbundne Svagheder ikke længere uden Hjælp og Bistand kunde forestaae sit Afs- og Huusvæsen, havde han med sin Hustru og samtlige sine Børns

Samtykke overladt og afflaaet, ligesom han og hermed gaafte og aldeles overlod og afflod fra sig og sine Arvinger til sin Svigersøn Jens Hansen Jensen, som var gift med hans ældste Datter Ellen Diesbatter, og deres Arvinger det ham tilhørende halve Boel i Oldau med dets Bygninger, Forder og Besslag samt Indbo og Udbo samt endvidere en tilkjøbt Jord i Stotkeby, Alt for den accorderede Overladelssesum af 1600 Rd., men saaledes at Stedet først skulde tiltrædes, naar Ole Madsen Hansen ved Døden var afgaaet eller fandt for godt at overlade samme til bemeldte sin Svigersøn og hans Hustru, som imidlertid skulde komme ham til Hjælp ved Stedets Bestyrelse. Overladelssesummen 1600 Rd. skulde efter Contractens Indhold berigtiges derved, at Svigersønnen overtog den i Stedet protocollerede Gjæld 560 Rd. saavelsom Svigersfaderens Kladdegjæld 80 Rd., medens Resten 960 Rd. skulde udbetales til hans Hustru eller tilkommende Enke og deres 3 Døtre, hvoriblandt og saa Ellen Diesbatter nævnes, med $\frac{1}{4}$, eller 240 Rd. til hver. I Contracten erklærede endelig Svigersønnen Jens Hansen Jensen, at han i Henseende til denne Overladelse og Afflaaelse forpligtede sig, sine Arvinger og Efterkommere paa Bolet i alle Maader rigtig at opfylde og yde alt det, som af hans Svigersfader i de forestkrevne Poster var blevet ham paalagt. Det nævnte Halvboel i Oldau, af hvilket Jens Hansen Jensen ved Svigersfaderens kort efter indtraadte Død var kommen i Besiddelse, bortbyttede han endnu i samme Aar med et Halvboel i Dunkjær, og hedder det iblandt Andet i den med Eieren af sidstnævnte Boel Peder Madsen under 7de Juni 1819 oprettede Byttecontract, at den var oprettet med deres Hustruers Billie og Samtykke, ligesom Jens Hansen Jensen deri erklærede, at han afflod det af ham eiede og i hans Besiddelse værende Halvboel til Peder Madsen med samme Kettigheder, som han isølge Overladelssescontracten af 15de Marts s. A. fra sin afdøde Svigersfader havde overtaget og hidtil eiet og besiddet det, medens Peder Madsen ligeledes afflod til Jens Hansen Jensen og dennes Arvinger Halvbolet i Dunkjær. Noget Aar efter afgik Jens Hansen Jensen ved Døden, og da hans efterladte Enke, Ellen Diesbatter agtede at indlade sig i nyt Ægtefælskab, blev der efter hendes Forlangende under 29de October 1825 foretaget Skifte mellem hende og de med Afstode afledte umyndige Børn. Under Skiftet, paa hvilket Børnenes Bærger vare nærværende, blev Boets saavel faste som løse Gienbæle, deriblandt Halvbolet i Dunkjær — dette dog vurderet til en langt ringere Sum, end den i Contracten af 15de Marts 1819 fastsatte Kjøbesum — samt et Husested, inventerede og vurderede til 929 Rd. 1 $\frac{1}{2}$, medens Gjælden og andre Udgifter beregnedes til 662 Rd. 55 $\frac{1}{2}$, og den beholdne Formue 266 Rd. 42 $\frac{1}{2}$, der sagdes at salde i Arv efter Fradrag af Halvprocentafgift 1 Rd. 32 $\frac{1}{2}$, eller 265 Rd. 10 $\frac{1}{2}$, blev derefter deelt saaledes, at Enken og hendes 2 Sønner erholdt hver en Broderlob 75 Rd. 71 $\frac{1}{2}$, og Datteren en Søsterlob 37 Rd. 83 $\frac{1}{2}$. Skiftetbrevet indeholder dernæst følgende Bestemmelse:

„Da det halve Boel hidrører fra Enken, siden hun har tilbyttet sig det for et i Oldau beliggende efter hendes Fader arvet halvt Boel, saa overbrages

samme tilligemed Husfædet og det øvrige inventerede Bo til bemeldte Enke Ellen Olesdatter og hendes forlovede Kæstemand Rasmus Jensen Winther, Ungkarl af Storerise, dog paa Vilkaar, at, hvis hun ved Døden skulde afgaae, førend den ældste Søn Ole Madsen Jensen har fyldt sit 25de Aars Alder, hendes efterlevende Mand da indtil denne Tid bliver i Besiddelse af det halve Boel."

I Forbindelse hermed blev det paalagt Enken og hendes tilkommende Mand at tilsoare den paa Bøet hæftende Gjæld og at forsyne Børnene med en fri og forsvarlig Opdragelse, indtil disse selv kunde fortjene deres Brød, hvorhos det bestemtes, at Børnenes Arvepenge skulde indestaae rentefrit mod Pant i Boet indtil deres 16de Aar, samt at der foruden Arvepengene i sin Tid skulde udleveres til ethvert af Børnene visse nærmere angivne Løssørgjenstande. Skiftet slutter endelig med en Bemærkning om, at Skiftet, da Ingen noget Mere havde at erindre, saaledes i al Venlighed blev sluttet, af samtlige Vedkommende understrevet og af Øvrigheden som Skifteforvalter stabsfæstet.

Efter hvad der under Sagen er oplyst, afgik Sønnen Ole Madsen Jensen i Februar Maaned 1869 ved Døden førend Moderen og dennes fornævnte Mand, der lige siden Aaret 1825 havde beholdt Besiddelsen af Halvboet i Dunksjør, uden at det navnlig sees, at Sønnen i sin Tid, da han fyldte 25 Aars Alderen, har gjort nogen Fordring paa at tiltræde Eendommen. Uagtet Sønnen efterlod sig Hustru og Børn, bestemte Rasmus Jensen Winther og Hustru Ellen Olesdatter sig da til at træffe en forandret Bestemmelse med Eendommen, hvorefter den skulde overdrages deres fælles Søn Knud Pedersen Jensen, og blev der under 27de April 1869 udstedt et Skjøde, hvori Rasmus Jensen Winther erklærer at have solgt og afhændet den ham og hans Hustru Ellen Olesdatter, med hvem han levede i sædvanligt Formuesælleskab, ifølge Skiftet af 29de October 1825 tilhørende Eendomsgaard i Dunksjør By med Bygninger og tilliggende Gorder, skuldtat under Matr.-Nr. 20 med tilhørende Besætning og Inventarium, til deres nævnte Søn og dennes Hustru Ane Margrethe, født Terkelsen, Alt for en Kjøbesum af 5000 Rd. samt imod Udredelsen af en Aftægt til Forældrene.

Da Indstævnte, Ole Madsen Jensens Enke Ane Marie, født Olesdatter i Besterbregninge paa Værø, der hensejder i udfattet Bo efter nævnte sin Mand, anstaae den saaledes stete Overdragelse til Eitanterne, Knud Pedersen Jensen og Hustru, for sitidende imod hendes og Børns Ret, søgte hun ved Underretten Eitanterne til at høre Skjødet af 27de April 1869 kjendt ugjældigt, saaledes at de under Mulet tilpligtedes at udlevere til hende Gaarden Matr. Nr. 20 i Dunksjør med Tilbehør saavelsom at udrede Erstatning for de efter Gaardens Modtagelse oppebaarne Frugter m. v. Ved den inden Værø Herreds Ret den 18de Januar 1871 assagte Underretsbom er det antaget, at den paa Skiftet i Aaret 1825 med samtlige Vedkommendes Samtykke truffne Ordning væsentlig havde Characteren af en saakaldet Sættecontract, eller en efter den da gjældende Lovgivning i Skesvig brugelig Overenskomst, hvorefter Gaarbeierens efterladte Ægtefælle og hendes anden Mand i en vis Tid kunde

beholde Besiddelsen af Gaarden, uagtet Eiendomsretten til samme ved Gaardeierens Død strax var gaaet over til den indsatte eller fødte Gaardarving. Den ovennævnte Bestemmelse i Skiftebrevet af 29de October 1825 er derfor forstaaet saaledes, at Eiendomsretten til Gaarden, skjøndt det ikke udtrykkelig siges, maatte være forbeholdt Ole Nadsen Jensen som ældste Søn og Gaardarving, medens Moderen Ellen Niesbatter og hendes anden Mand Rasmus Jensen Winther alene erholdt en Brugsret over Gaarden, der for Førstnævntes Vedkommende, da der ikke var foreskrevet hende nogen Tidsfrist, ansaaes for livsvarig, hvorimod Brugsretten for Mandens Vedkommende var indskrænket til Ole Nadsen Jensens 25de Aar, saafremt Ellen Niesbatter døde forinden dette Tidspunct. Som Følge heraf har Underdommeren anseet Rasmus Jensen Winther og Hustru for uberettigede til at disponere over Gaarden til Fordeel for Citanterne, og det af bemeldte Egtefolk under 27de April 1869 udfærdigede Skjøde er derfor ved Dommen erklæret dødt og magtesløst, hvorhos Citanterne, efterat Ellen Niesbatter og Mand allerede i Aaret 1870 vare afgaaede ved Døden, ere tilpligtede under en ugentlig Mælt af 50 Rd. at udløse Gaarden med Tilbehør og de fra Ellen Niesbatters Død den 12te December 1870 af den høieste Frugter til Indstævnte.

Denne Sag have nu Citanterne indbragt her for Retten, hvor de have paastaet Underretsdommen forandret derhen, at de frifindes for Indstævntes Tiltale, og at Indstævnte tilpligtes at godtgjøre dem Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst. Indstævnte, hvem der er meddeelt Bevilling til fri Proces, har ved sin beskikkede Sagsfører, Overretsprocursor Suel, paastaet Underretsdommen stadfæstet og Citanterne tilpligtede at udrede Omkostningerne ved Sagens Appel efter de for beneficerede Sager gjældende Regler, berunder Salair til Procurator Suel, eller at dette ialfsld tillægges ham af det Offentlige.

For at begrunde deres foransførte Paastrand have Citanterne søgt at bestride Rigtigheden af den i Underretsdommen antagne Forudsætning, at der paa Skiftet i Aaret 1825 kun skulde være tillagt Ellen Niesbatter en Brugsret over Halvbolet i Dunkjær, hvilket de have anseet. stridende imod de for Slesvig da gjældende Forordninger af 18de Juni 1777 og 22de Juli 1796 angaaende en særegen Afgangret til Selveierbønderfæder paa Gøsten. Ifølge disse Lovbestemmelser havde Besidderen af en saadan Eiendom, hvad enten den var arvet eller erhvervet, Ret til som Fader og Eier at bestemme, hvilket af hans Børn Gaarden skulde tilfalde, og til at fastsætte dette Punct enten ved en Contract, hvorved han, som det hedder i Frdn. 1777 § 1, allerede i levende Live overlod og aflod Gaarden eller Huset til et af sine Børn, eller ved en sidste Villieserklæring med Forbehold af kongl. Stadsfæstelse. Mangslede en saadan Bestemmelse, var der i Frdn. 1777 § 2 foreskrevet en særegen Orden, hvori Børnene vare abgangsberettigede til Gaarden imod at udløse Medarvingerne, navnlig saaledes at Sønnen havde Fortrinet for Døttre, og i hvert Fald for sig den ældre for den yngre, alt dog med det i Frdn. 1777 § 5 ubtalte Forbehold, at den efterlevende Enke, og, dersom hun

giste sig paany, hendes anden Mand kunde, saafremt der var Umyndige, med Formyndernes og de eventuelle Medarvingers samt Overformyndernes Samtykke forblive i Besiddelse af Gaarden i visse Aar, de saakaldte Sættaar, hvis Varighed isølge den senere Frdn. af 22de Juli 1796 i Reglen ikke maatte strække sig udover Gaardarvingens 25de Aar, fra hvilken Regel der kun under overordentlige Omstændigheder kan tilføjes en Afvigelse med Overformyndernes Samtykke. Egnende Bestemmelser vare derhos i Frdn. 1777 § 6 anordnede med Hensyn til saadanne Gaarde, til hvilke Møderen havde Eiendomsret, kun at det her var Møderen, der kunde disponere over Gaarden til Fordeel for et af sine Børn, medens i Mangel af en saadan Disposition den ovenangivne Arvegangsorden skulde følges. Eitanterne have nu formeent, at den under 15de Marts 1819 oprettede Contract om Halvbolet i Oldau maatte betragtes som en Overladelses- og Afstaaelsescontract af den Art, der ommeldes i Frdn. 18de Juni 1777 § 1, og hvorved Hæderen Ole Madsen Hansen i levende Live havde anordnet, at Gaarden skulde tilfalde hans ældste Datter i Arv, hvorfor Gaarden maatte siges at være overdraget til hende, uanset at det efter Contractens Ordlydende var Manden, til hvem Afstaaelsen skete, idet de brugte Udtryk formeentlig skulde kunne forklæres deraf, at Manden var sin Hustrus Børge og som saadan afsluttede Handelen paa hendes Begne. Hvad der saaledes gjaldt om Halvbolet i Oldau, maatte da og finde Anvendelse paa Gaarden i Duntjør, der efter Byttecontracten af 7de Juni 1819 traadte istedet for førstnævnte Eiendom. Denne Opfattelse have Eitanterne fundet bestyrket derved, at det i Skiftebrevet af 1825 siges, at det halve Boel hidrører fra Enken, siden hun har tilbyttet sig det for det i Oldau beliggende, efter hendes Faders arvede halve Boel, hvilken Udtalelse Eitanterne tillægge saameget større Vægt, som samtlige Vedkommende ved deres Understrift paa Skiftet maa antages at have anerkjendt dens Rigtighed. Men naar Gaarden i Duntjør saaledes tilhørte Enken, vilde det efter Eitanternes Formening være unaturligt at forstaae den paafølgende Udtalelse i Skiftebrevet om Gaardens Overdragelse til hende som en Bestemmelse om, at hun mistede sin Eiendomsret til Gaarden og for Fremtiden kun bevarede en Brugsret over samme. Meningens af denne Udtalelse kan, efter hvad Eitanterne have anført, derfor ikke være anden, end at Enken for sit Vedkommende beholdt den Eiendomsret over Halvbolet, hun tidligere havde, og heri kan det formeentlig ikke gjøre nogen Forandring, at Enkens anden Mand Rasmus Jensen Winther i det i Skiftebrevet forudsatte Tilfælde, at hans Hustru døde sjørend Sønnens 25de Aar, kun fik en Besiddelsesret over Halvbolet indtil det nævnte Tidspunct, idet Hætesjællernes Stilling for saavidt antages at have været forskjellig, saa at Manden kun skulde være at betragte som Sættemand, medens Hustruen var Eier, og hun maatte da i denne sin Egenkab fremdeles være besjæret til, saaledes som sket er ved Skjædet til Eitanterne, at gjøre Brug af den hende isølge Frdn. 18de Juni 1777 § 6 tilkommende Ret til at vælge sin Eftersølgjer iblandt hendes andre Børn, uden at hun kunde være bunden til at overlade Gaarden til det i Skiftebrevet nævnte Barn.

Det findes imidlertid ikke, at Titanernes foransførte Formening har Hjemmel enten i Skiftebrevet eller det tidligere Passerebe. At Ellen Dlesbatter ved Contracten af 15de Marts 1819 skulde have erhvervet Halvbolet i Oldau som sin særegne Eiendom, staaer i bestemt Strid med Ordene i denne Contract, der netop lyde paa, at Gaarden afstaaes til Udfederens Svigersøn Jens Hansen Jensen, om hvem det kun siges, at han er gift med Ellen Dlesbatter, ligesom det i det Hele er ham, der efter Documentets øvrige Indhold personlig overtager Forpligtelsen til at berigtige Overlæbessummen og navnlig at udrede den Deel af Summen, der tilkommer Udfederens Enke og hans 3 Døttre, blandt hvilke ogsaa Ellen Dlesbatter nævnes med sin særlige Andpart, hvad der ikke lader sig forene med den Antagelse, at hun selv blev Eierinde af Gaarden. I Byttecontracten af 7de Juni 1819 omtales ogsaa Halvbolet ligesom det, der eies og besiddes af Jens Hansen Jensen, om han end i Contracten erklærer, at han har foretaget Mageskiftet med sin Hustrus Billie og Samtykke. Selv om det dernæst paa Grund af den fibst berørte Udtalelse i Forbindelse med, at det i Contracten af 15de Marts 1819 siges, at Gaarden i sin Tid skulde udleveres til Svigersønnen og deunes Hustru, kunde være tvivlsomt, om Gaarden var i Mandens Særeie, eller om ikke Hustruen havde Medieendomsret til samme; maa denne Tvivl dog bortfalde som Følge af, hvad der passerebe paa det i Aaret 1825 efter Manden afholdte Skifte.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der søgte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 39.

Den 5te Marts.

1875.

Tredie eller extraordinaire Sæffion.

Fredagen den 12te Februar.

Nr. 4. Knud Pederfen Jensen og Hustru Ane Margrethe,
født Lerkelsen

contra

Ole Mathsen Jensens Enke Ane Marie Jensen (see forrige Nr.).

Under dette er nemlig Gaarden i Dunsjø ligefrem medtaget under de inventerede Giendele, hvis Værdi maatte medregnes ved Ansættelsen af Boets Formue, og efterat Gjælden er frabragen, er den behølbne Formue, som siges at falde i Arv, fordeelt imellem Ellen Olesdatter og hendes 3 Børn, saaledes at hun alene deraf erholder den lovbestemte Broderlod. Ligesom nu en saadan Inddragelse af Gaarden under Skiftebehandling er usforenelig med det Antagende, at Gaarden var Enkens Særeie, i hvilket Fald den selvfølgelig maatte holdes aldeles udenfor Skiftet, saaledes vil det efter den brugte Forbelingsmaade — idet Gaardens Værdi i det Hele medregnes for at finde Arvens Størrelse, uden at der forlods udlægges nogen Anpart til Enken som hendes Boeslod. — ei heller kunne statueres, at Gaarden var i Sameie imellem Egteskællerne. Ivertimod maa det ligefrem ansees forudsat, at Gaarden var den afdøde Mand's særlige Eiendom som kjøbt og erhvervet af ham, cfr. Frdn. 1777 § 1, hvilket ikke ubeløffes derved, at Gaarden hidrørte fra Hustruens Slægt, aldenstund det desuagtet kan have været Tilfældet, at den er bleven kjøbt af Manden for hans egne Penge og for fuld Betaling paa Salgstiden. Det vil under disse Omstændigheder ikke kunne tillægges nogen Betydning, naar det i Skiftetbrevet udtales, at Halvbolet i Oibau var arvet af Ellen Olesdatter efter hendes Fader, hvad der efter det Ansørte staaer i Strid med det tidligere Påskereede og selve Skiftebehandling. Derimod maatte

det, naar Gaarden saaledes havde været Mandens Særeie, blive en ligefrem Følge af Forfristerne i Frdn. 18de Juni 1777 § 2 cfr. § 1, at hans ældste Søn Die Madsen Jensen, da Faderen ikke havde truffet nogen anden Bestemmelse i levende Live, blev Arving til Gaarden, og at hans Moder og dennes anden Mand alene erhvervede en Ret til overensstemmende med Frdn. 1777 § 5 og Frdn. 22de Juli 1796 at erholde Gaarden i Besiddelse og Brug, indtil den blev tiltraadt af Sønnen, der, naar han nævnes paa Skiftet, ogsaa derved tilfrækkelig betegnes som Gaarbarving, cfr. den nyseiterede § 5 in fine. At dette har været Meningen, bekræftes da ogsaa derved, at Halvbolet i Duntjær behandles paa samme Maade som det paa Skiftet omtalte Husfæd, med Hensyn til hvilket det maa anses in confesso, at det var i den første Mandes Særeie; at Overdragelsen skete under Æt til Enken og hendes anden Mand, flødt Sibstnevnte, efter hvad Titanterne selv have erkjendt, i intet Tilfælde kunde betragtes anderledes end som Sættemand paa Gaarden, samt at der endelig for det Tilfælde, at Enken døde før end Sønnens 25de Aar, er forbeholdt denne en ubetinget Ret til at tiltræde Gaarden ved dette Tidspunct, uden at det paa nogen Maade er antydet, at Enken skulde kunne berøve ham denne Ret ved at disponere over Gaarden til Fordeel for et af sine andre Børn. Hvad der iøvrigt fra Titanternes Side er anført imod Rigtigheden af dette Resultat, findes ikke at være af væsentlig Betydning. Naar saaledes Ellen Diesbatter og hendes anden Mand paa Skiftet overtog at tilsvare Gælden og Børnens Arvpartier, kan dette, som i Underrettsdommen bemærket, alene antages sket under Forbehold af Regres til Gaarbarvingen ved den endelige Overlevering til ham, og at Bestikkelsen til Gaarbarvingens Forpander ikke omtaler Gaarden, men kun den ham paa Skiftet tillagte Pengesum, samt at endelig Enkens anden Mand Rasmus Jensen Winther og ikke Gaarbarvingen i Skjødeprotocollerne staaer anført som Eier af Gaarden, kan selvfølgelig ikke medføre nogen Forandring i den Ordning, som i Virkelighed maa antages at være truffen paa Skiftet. Hvorvidt iøvrigt Enken efter det paa Skiftet Passerede havde Ret til, saaledes som sket er, at forblive i Besiddelse af Gaarden udover Sønnens 25de Aar, bliver det usornsdent at afgjøre her under Sagen, da dette Spørgsmaal ikke vil kunne influere paa Parternes indbyrdes Retstillig. Derimod er det en Følge af alt Foransøgte, at den ved Skjødet af 27de April 1869 skete Overdragelse af Gaarden i Duntjær til Titanterne, til hvilken Ellen Diesbatter og Mand have været uberettigede, ved Underrettsdommen rettelig er kjendt ugyldig, og da denne Doms svrige Bestemmelser deels angaaende Udredelsen af Sagens Omkostninger, der ere ophævede, og af Salaret til Indstævntes bestfikkede Sagsfører, Procurator Steensrup, deels angaaende Mortification paa en af bemeldte Sagsfører imod Modpartens Sagsfører under Proceduren brugt fornærmelig Udblivelse ligeledes bifaldes, vil Dommen i det Hele være at slabsæfte.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der være at tillægge Overretsprocurator Suel et Salair af 15 Rd., der udredes af det Offentlige.

Foraaibdt Sagen i 1te Instants har været beneficeret, attesteres, at Sagens Behandling og den befalede Sagsførelse sammesteds har været lovlig, hvilket ligeledes er Tilfældet med den befalede Sagsførelse for Overretten.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertræbelse."

Nr. 6. Fuldmægtig **J. Thomsen** (Advocat Levinfen)

contra

Bogbinder **Th. Meyer** (Ingen),

betræffende et Tilgodehavende af 6360 Rd. m v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Januar 1873: „Indstævnte, Fuldmægtig J. Thomsen bør til Citanten, Bogbinder Th. Meyer betale de paastævnte 6360 Rd. med Rente deraf 5 pCt. p. a. fra den 11te Juni f. A., til Betaling steer, og Sagens Omkostninger stadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Procurator Beher en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afvigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 28de Octbr. f. A. fremlagte Indlæg, og Statskassens Ret forbeholdes, foraaibdt den fremlagte Kjøbecontract-Transport af 21de Decbr. 1868 ikke maatte være Gjenpart af en paa behørigt stemplet Papir skreven Original.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Indstævnte alene kan anses optraadt under Sagen som Fuldmægtig for Møller Jensen, om end i egen Interesse, men at Søgmaalet dog ifølge Forholdets Bestaffenhed med Høie gaaer ud paa, at Citanten skal betale til Indstævnte personlig, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste, idet Citantens Hensigt for Høiesteret om, at han kun dømmes til at betale det paastævnte Beløb, imod at der meddeles ham lovligt Skjøde paa Eiendommen Matr. Nr. 95 i Gjentofte, mangler tilstrækkelig Hjæmmel i den tidligere Procedure.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

I den indkøbte Doms Præmisser hedder det: „Ved en saakalbet Trans-
port-Contract af 15de October 1868 overdrog Citanten, Bogbinder E. H. Meyer
til Møller Jens Jensen sin Ret til at erholde Skjøde paa Eiendommen Matr.
Nr. 95 under Gjentofte, blandt Andet paa Vilkaar, at af Kjøbsfejden, der
var fastsat til 9,000 Rd., de 6,000 Rd. skulde forblive indstaaende i Eiendommen
uopffigelig til 11te December Termin 1873, og derfor Paanteobligation udfædtes
ved Skjødets Tegnelse; udeblev Renten, der skulde svares fra 11te December 1868
med 4 pCt. p. a., 14 Dage efter rette Forfaldstid, skulde Beløbet strax være
forfaldet til Stadesløs Betaling. Ved Transport af 21de December f. A. overdrog
Jens Jensen sin Ret til Eiendommen til Indstævnte, Fuldmægtig J. Thomsen
for en Kjøbsfejden af 9,500 Rd., hvoraf de 3,500 Rd. erklæres at være afsjorte
ved Contractens Underskrift, hvorimod Resten skulde afgjøres ved, at Indstævnte
uden Ansvar for Jensen overtog, som det hedder, de paa 1ste Prioritet til
Bogbinder Meyer indstaaende 6,000 Rd. I Henhold til disse Documenter
og en af Jens Jensen den 24de Mai f. A. til Citanten udfædte uigenkaldelig
Fuldmagt til at søge og inddrive hos Indstævnte de omtalte 6,000 Rd., søger
Citanten under nærværende Sag Indstævnte tilpligtet at betale ham 6,360 Rd.,
som angives paa Grund af Rentens Udbetaling i 1½ Aar at være forfaldne
til Udbetaling, nemlig de nævnte 6,000 Rd. og 360 Rd. i Rente fra 11te De-
cember 1870 til 11te Juni f. A. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte
Dato, til Betaling stæer, og Sagens Omkostninger stadesløst. Indstævnte pro-
cederer, efterat en af ham nedlagt Afvisningspaastand var forkastet ved Rettens
Kjendelse af 8de Juli f. A., til Frikendelse med Tilkendelse af Sagens Om-
kostninger.

Denne Indstævntes Paastand er støttet dels paa, at der overhovedet
aldrig har tilkommet Citanten Meyer nogen Ret overfor Indstævnte i dette
Forhold, hvorimod Indstævnte ialfald nu har været forpligtet overfor Jens
Jensen og denne overfor Citanten, dels paa, at under alle Omstændigheder
den Ret, Jens Jensen maatte have haft overfor Indstævnte, skal være bortfalden,
idet Contracten mellem dem ved Overenskomst skal være ophævet. Hvad nu
den første Indsigelse angaaer, er det af Citanten med Føje herimod bemærket, at
han optræder væsentlig som Fuldmægtig for Jens Jensen og indtaler den denne over-
for Indstævnte tilkomne Ret, hvilken gaar ud paa at fordrer, at Indstævnte skal
overtage og afgjøre den oprindelig Jensen paahvilende Forpligtelse overfor Citanten,
hvilken Forpligtelse nu, efterat Indstævntes Forsømmelse af at betale Renter har
bevirket Capitalens Forfalden, gaar ud paa at betale til Citanten Capitalen og de
forfaldne Renter; Citanten indtaler altsaa paa Jensens Begne dennes Ret til at
fordre, at Indstævnte betaler til Citanten, om han end tillige optræder som den,
der ifølge Forholdets Bestaaenhed skal modtage det paastævnte Beløb. Da
nu Indstævnte ikke findes at kunne modsætte sig, at Jensen indtaler den af ham
ved Contracten af 21de December 1868 mod Indstævnte erhvervede Ret, for-
saavidt den endnu bestaaer, idet navnlig den af Indstævnte paaberaabte § 63
i Stempeloven af 19de Februar 1861 ikke indeholder Noget, der kunde være
til Hinder derfor, og da Indstævnte ikke imod Citantens Benægtelse har beviist

fit Anbringende om, at Contracten mellem Jensen og Indstævnte skulde være hævet ved Overenskomst, vil Citantens Paastrand, imod hvilken isvrigt ingen Indsigelse er fremsat, og som, forsaavidt Omkostningerne ere paastraaede tilkjendte skadeløst, har Hjemmel i de fremlagte Documenter, være at tage tilfølg.

Der vil være at foreslægge Procurator Deyer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgielse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 28de October f. A. fremlagte Indlæg, og Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt den fremlagte Kjøbecontract=Transport af 21 December 1868 ikke maatte være Gjenpart af en paa behørigt stemplet Papiir skreven Original. Isvrigt er ingen Stempelovertrædelse begaaet under Sagen."

Nr. 24. Gaarbeier **Ole Johansen** (Advocat Nellesmann)
contra

Sognepræst for Farum og Værløse Menigheber, Pastor **C. Mau**
paa **Farum-Værløse Sognekalds Begne**
(Advocat Levinsen efter Ordre),

betræffende Parternes Mellemværende i Anledning af en Handel om et Areal af Farum Præstegaards Jorder.

Frederiksberg Birketings Dom af 30te November 1871:
„Indstævnte, Sognepræst C. Mau af Farum, paa Farum-Værløse Sognekalds Begne, bør inden 6 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Bøde til Frederiksborg Amts Fattigtasse af 1 Rd. for hver Dag, han oversidder denne Frist, at overlevere Citanten, Gaarbeier Ole Johansen af Farum, det Stykke af Parcellen Matr. Nr. 1e af Farum Præstegaards Jorder, som ligger Syd for den paa den under Sagen fremlagte Copi af Matriculskortet af Landinspecteur Waltz affatte blaae Linie, der betegner et Vandløb, samt at betale Citanten Erstatning efter uvillige, inden Retten udmeldte Mænds Skjon for Affavnet af dette Jordstykke fra den 1ste April 1865 og for den Forringelse, det har lidt ved den Brug, Indstævnte har gjort heraf, navnlig til Tørvestjæring, indtil Afleveringen skeer. Derhos bør Indstævnte inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Bøde til Frederiksborg Amts Fattigtasse af 1 Rd. for hver Dag, han oversidder denne Frist, at foranstalte og bekoste den det Citanten af ham meddeelte Skjøbe paa Parcellerne Matr. Nr.

1e-h af Farum Præstegaards Jorder ved Tinglæsningen givne Retsanmærkning annulleret samt derhos at godtgjøre Citanten for Retsanmærkningen betalte 3 Rd. 4 Mk. 13 ß. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. Indstævntes befalede Sogfører, Procurator Schmidt eller nu dennes Bo tillægges et Salair af 40 Rd. og hans subsidiairt befalede Sagfører, Cancelliraad, Procurator Jørgensen et Salair af 4 Rd., der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de October 1873: „Forsaauidt angaaer Paastanden om, at Hovedcitanten, Sognepræst for Farum og Bærlose Menigheder E. Mau tilpligtes at foranstalte og bekoste den Contracitanten, Gaardeier Ole Johansens Stjøde af 19de Juni 1866 paa Parcellerne Nr. 1e-h af Farum Præstegaardsjorder ved Tinglæsningen givne Retsanmærkning annulleret og at godtgjøre Contracitanten de for Retsanmærkningen betalte 3 Rd. 4 Mk. 13 ß, afvises Sagen fra Underretten. Hovedcitanten bør inden 6 Maanedes fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Frederiksborg Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 1 Rd. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, enten lade paa egen Bekostning foretage en Udstykning af den af ham til Contracitanten solgte Parcel Matr. Nr. 1e efter den oven omhandlede Kende eller Vandløb, der paa den under Sagen fremtagne Copi af Matriculskortet er betegnet ved en af Vandinspecteur Walz affat blaa Linie, eller til Contracitanten udløvere det Stykke af Parcellen Matr. Nr. 1e, som ligger Øst for denne Kende eller Vandløb, samt derhos i første Tilfælde inden samme Frist erstatte Contracitanten den paa det næsnævnte Stykke faldende Andeel af de af ham fra 1ste April 1865 udredede Skatter og Afgifter. Iøvrigt bør Hovedcitanten for Contracitantens Tilstale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges Procurator Simonsen for Overretten et Salair af 30 Rd., der tilligemed de ved Underretsdommen Procurator Schmidt eller nu dennes Bo samt Cancelliraad, Procurator Jørgensen tillagte Salairer af henholdsvis 40 Rd. og 4 Rd. udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den Deel af Sagen, som ved Overrettens Dom er afviist fra Underretten, ikke foreligger Høiesteret til Paafjendelse, samt at den tidligere fremsatte, paa Frd. 10de Juli 1795 § 21 grundede Afviisningspaastand ikke her for Retten er gjentagen, ligesom der ikke findes Grund til Afviisning ex officio, maa Høiesteret i Henhold til de i den indankede Dom derfor anførte Grunde, og idet den i Kjøbecontracten af 13de April 1865, hvortil Skjødet slutter sig, givne Betegnelse af Salggjstanden ved Anførsel af Matriculnummerne med Tilføining af Hartkornet og det omtrentlige Areal maa antages at være brugt som eensthybig med den umiddelbart foran anførte, i en bestemt Angivelse af Grændsestjeldet indeholdte Betegnelse, tiltræde det i bemeldte Dom antagne Resultat, hvis Rigtighed yderligere bestrykes ved de Retten forelagte nye Dphlysninger. Dvereensstemmende med Citantens her for Retten nedlagte subsidiaire Paa-stand vil det derhos være at fastsætte, at Indstævnte, saafremt han vælger ikke at udløvere Citanten det under Sagen omhandlede Stykke Jord, tillige bør betynde Udstedelsen og Tinglæsningen af et saadant Document, som udfordres, for at Citantens Adkomst kan blive berigtiget paa Grundlag af den ved Overretsdømmen for det nævnte Tilfælde bestemte Udshyning. Med dette Tillæg vil saaledes den indankede Dom være at stadfæste, hvorhos Fristen bliver at bestemme til 6 Maaneder efter Høiesteretsdømmens Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til 6 Maaneder efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse; og bør Indstævnte, saafremt han vælger ikke at udløvere Citanten det under Sagen omhandlede Stykke Jord, tillige betynde Udstedelsen og Tinglæsningen af et saadant Document, som udfordres, for at Citantens Adkomst kan blive

berigtiget paa Grundlag af den ved Overretsbommen for det nævnte Tilfælde bestemte Udskiftning. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Advocat Levinsen tillægges i Salarium for Høiesteret 160 Kroner, som udredes af det Offentlige.

3 den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Efter meddeelt Tilladelse fra Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet afhændede Citanten, Sognespræst for Farum og Børnløse Menigheder C. Mau ved Kjøbecontract af 13de April 1865, der fuldbyrdes ved Skjøde den 19de Juni 1866, til Indskævnte, Gaardeier Ole Johansen til Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte Parcellerne Nr. 1e, 1f, 1g og 1h af Farum Præstegaards Jorder, hvilke Parceller ved en af Landinspæteur Seerup i Januar 1865 foretagen, af Indenrigsministeriet den 4de Februar s. A. approberet Udskiftningsforretning vare ansatte til Hartkorn 1 Td. 2 Skpr. 2 Fdfr. 1 $\frac{1}{4}$ Alb. med et Areal af 28¹⁰/₁₄₀₀₀ Tønder Land geometrisk Maal.

Allerede den 1ste April 1865 vare Parcellerne blevne overleverede Indskævnte og af denne tagne i Besiddelse, saaledes at Parcellen Nr. 1e overleveredes ham indtil en paa Parcellen værende Kende eller Græst, der tjener til Afsløb for Vandet fra den endeel Lodsieiere i Farum tilhørende „Præstegaardsmose“ til Farum-Villesø, idet denne Kende antoges at udgjøre Skjellet mod Vest mellem Parcellen Nr. 1e og Parcellen Nr. 1d, der forblev ved Præstegaarden.

Da Indskævnte imidlertid senere var bleven opmærksom paa, at det af Landinspæteur Seerup paa Udskiftningskortet affatte Skjel mellem Parcellerne Nr. 1e og 1d formeentlig ikke faldt sammen med Kenden, henvendte han sig i Aaret 1867 til Citanten om at erholde udleveret det mellem Kenden og Parcelskjellet liggende Jordstykke af 3 à 4 Skpr. Lands Størrelse, men da Citanten vedblivende paastod, at Kenden dannede Skjellet, og at der i hvert Fald kun var folgt til denne, vilde han ikke gaae ind derpaa.

Efterat derpaa forskjellige Forligsunderhandlinger havde fundet Sted, men uden Resultat, anlagde Indskævnte efter Forligssklage af 8de September 1868 og Stævning af 26de October 1869 ved Frederiksborg Birketing som 1ste Instants nærværende Sag mod Citanten, hvem der blev meddeelt Bevilling til fri Proces, til Udlevering af det omhandlede Jordstykke og Erstatning for dets Affavn og Forringelse, og ved Birketingets den 30te November 1871 affagte Dom blev Citanten ogsaa tilpligtet under en daglig Mulct af 1 Rd. til Frederiksborg Amtsfattigkasse inden 6 Uger efter Dommens Forkyndelse at overlevere Indskævnte Jordstykket samt at betale ham Erstatning efter

uvillige Mænds Skjøn for Affæret af Jordstykket fra den 1ste April 1865 og for den Forringelse, det havde lidt ved den Brug, Citanten havde gjort deraf, navnlig til Tørveffæring, indtil Afleveringen skeer, ligesom Citanten endvidere blev tilpligtet inden 8 Uger efter Dommens Forkyndelse ligeledes under en daglig Mulet af 1 Rd. til Amtsfattigkassen at foranstalte og betale den Indskævntes Skjøde paa Parcellerne Nr. 1e—h ved Tinglæsningen givne Retsanmærkning (om nogle Behæstelser) annulleret samt at godtgjøre Indskævnte de for Retsanmærkningen betalte 3 Rd. 4 Mk. 13 ß.

Endelig bleve Sagens Omkostninger ophævede, og Citantens befalede Sagfører, Procurator Schmidt eller, da han under Sagens Drift var død, hans Vo samt Cancelliraad, Procurator Jørgensen, der efter Ordre havde givet Møde for Citanten under et Tingvidne, tillagte i Salair henholdsvis 40 Rd. og 4 Rd. af det Offentlige. Denne Dom har Citanten derefter ved Stævning af 20de Februar s. A. indanket her for Retten, hvor der ligeledes er meddeelt ham Bevilling til fri Proces, og gaaer hans Paastand ud paa, at han tilpligtes at lade den ved Tinglæsningen af Skjødet paa Parcellerne givne Retsanmærkning annullere paa sin Bekostning og godtgjøre Indskævnte de for Anmærkningen betalte 3 Rd. 4 Mk. 13 ß — forsaavidt maa han altsaa antages at procedere til Stadsfæstelse af Underretsdømmen — men at iøvrigt Sagen, forsaavidt angaaer Indskævntes Fordring med Hensyn til det omgvaestionerede Jordstykke, enten afsies fra Underretten, eller at der for saavidt tillægges Citanten Frisindelse, i ethvert Fald imod at han holdt med Indskævnte bærer Omkostningerne ved Kortets Regulering overensstemmende med Forholdene i Marken og en eventuel forandret Hartkornsansættelse.

Saa har Citanten ogsaa paastaet sig — som det hejder — tillagt Sagens Omkostninger for begge Instanser, som om Sagen ikke havde været beneficeret, derunder Salair til hans for Overretten bestillede Sagfører, Procurator Simonsen, hvilket denne eventuelt har paastaet sig tillagt af det Offentlige.

Derimod har Indskævnte efter udtagen Contraappellstævning paastaet: principaliter, at Underretsdømmen stadfæstes, og at Hovedcitanten tilpligtes at betale Contracitanten Sagens Omkostninger for begge Instanser stadsøst eller med noget Tilstrækkeligt, derunder 7 Rd. 32 ß for en Landmaalerforretning, og subsidialiter at Contracitantens subsidiaire Paastand for Underretten — der gik ud paa, dels at Hovedcitanten tilpligtes paa egen Bekostning at lade foretage en Udskiftning af Parcellen Nr. 1e efter den nævnte Kende som Skjel eller, hvis Indenrigsministeriet nægtebe en saadan ny Udskiftning, at overlevere Contracitanten det omhandlede Jordstykke, dels at Hovedcitanten tilpligtes at erstatte Contracitanten de Skatter og Afgifter, han fra 1ste April 1865 havde betalt formeget af Jordstykket, samt at tilbagebetale Contracitanten en forholdsmæssig Deel af Kjøbesummen og Arefæstefgiften for hvad Parcellerne Nr. 1e—h efter den nye Udskiftning kom til at indeholde mindre end 28 Tdr. Land geometrisk Maal — tages til Følge, men at Underretsdømmen iøvrigt stadfæstes, og at Hovedcitanten tilpligtes at betale Omkostninger som ansøet.

Da Contracitantens ved Underrettsdommen til Følgetagne Paastrand om, at Hovedcitanten tilpligtes at betale den Skjødet paa Parcellerne ved Tinglæsningen givne Rettsanmærkning annulleret og at godtgjøre Contracitanten de for Anmærningen betalte 3 Rd. 4 Mk. 13 ß, imidlertid ikke sees at have været Gjenstand for Forligsmægling, idet Paastranden ligger udenfor Forligsskagen af 8de September 1868, og Continuationsskage ikke sees at være udtagen, vil denne Deel af Sagen, uanset at Hovedcitanten, der ingen Indsigelse har fremsat mod Paastranden, for saavidt procederer til Underrettsdommens Stadsfæstelse, ex officio være at afvise fra Underretten. Hovedcitantens Paastrand om Sagens Afvisning fra Underretten, forsaavidt angaaer Contracitantens Forbring med Hensyn til det omhandlede Jordstykke, er støttet paa, at Angivelsen paa den under Sagen fremlagte Copi af Matriculskortet af de forskjellige Stjellinier og disses Paaviisning i Marken først med retlig forbindende Virkning for Hovedcitanten kan ansees at have fundet Sted ved en af Landinspector Bentzen henimod Slutningen af Underretsproceduren foretagen Forretning, hvorfor der formeentlig efter Bestemmelsen i Frdn. 10de Juli 1795 § 21 ikke kan antages at have fundet nogen gyldig Forligsmægling Sted.

Da det imidlertid saavel af Beskrivelsen i Forligsskagen som af det ovennævnte Kort, der, efter hvad der er in confesso, har været tilstede under Forligsmæglingen, og paa hvilket Rendten, hvorom der alene kan være Spørgsmaal, alt dengang var assat saaledes, som den ved Landinspector Bentzens Forretning er befunden at ligge i Marken, med tilstrækkelig Tydelighed maatte fremgaar, hvilket Areal det var, Contracitanten gjorde Forbring paa, kan Forligsmæglingen ikke siges at have lidt af nogen Mangel, der skulde kunne bevirke Afvisning enten ex officio eller efter Hovedcitantens Paastrand, hvilken sidste isvrigt heller ikke har været fremsat for Underretten.

Hvad da angaaer Realiteten af denne Deel af Sagen, bemærkes, at det for Overretten er in confesso, hvad Hovedcitanten idetmindste under Begyndelsen af Underretsproceduren ikke havde villet erkjende, at den omhandlede Rende er beliggende i Marken saaledes, som den i Aaret 1868 af Landinspector Walsh er assat paa den under Sagen fremlagte Copi af Matriculskortet, hvor den er betegnet med en blaa Linie og assat saaledes, at den mod Nord ved Udsøbet fra „Præstegaardsmosen“ stjaeres af det paa Kortet affatte Parcelstjæl i en spids Vinkel af ubetydelige Grader og derefter fortsættes i en temmelig lige Linie, men i sraa Retning mod Parcelstjællet indtil henimod Farum Villersø, hvor den gjør en mindre Bugt og derpaa udmunder paa en Side af Søen, omtrent 50 Alen Nord for Parcelstjællet, hvilket sidste derimod udmunder i en Vinkel, der bannes af Søens Sider.

Efter denne Beliggenhed affjærer Rendten isølge en under Sagen fremlagt Afteft fra Landinspector Bentzen deels ca. 200 □ Alen af Parcellen Nr. 1d deels ca. 6360 □ Alen af Parcellen Nr. 1e, og er det dette sidste Areal, som Contracitanten har anseet Hovedcitanten pligtig at ublevere, og hvorfor han ved Underretten har faaet Dom.

Hovedcitanten har imidlertid gjort gjældende, at, ligesom han altid, ialfald indtil Contracitanten i Aaret 1867 begyndte at omtale, at det ikke skulde være Tilfældet, har staaet i den Formening, at ved Udskyfningen af Præstegaardsjørderne i 1865 Skjeldet mod Nst mellem Parcellerne Nr. 1ø og 1d var lagt i Renden som et naturligt Skjel mellem disse 2 Parceller, fra hvilken Forudsætning han derfor ogsaa ved Handelens Afslutning med Contracitanten er gaaet ud, saaledes maa Sidstnævnte ogsaa, efter hvad der dengang forelaa, antages at være gaaet ud fra den samme Forudsætning, og da Handelen mellem dem saaledes kun kan ansees afsluttet om Parcellerne med Renden som Grændse mod Nst mellem Parcellerne Nr. 1ø og 1d, kan den Omstændighed, at det senere har vist sig, at Skjeldet mellem disse Parceller, som det af Hovedcitanten paastaas ved en Misforstaaelse af Landinspecteur Seerup — der isørigt, efter hvad Hovedcitanten uimodsat har anført, nu skal opholde sig i Amerika, hvorfor han ikke har kunnet søres som Vidne — dog ikke paa Kortet er blevet affat i Renden, formeentlig ikke bevirke, at han skulde være pligtig at udlevere et Jordstykke, som hverken han har villet sælge eller Contracitanten kjøbe.

At nu Hovedcitanten — uanset Kortets Udvisende, hvilket han ikke kan antages at have været i Besiddelse af nogen særegen Kundskab til at bestemme, hvorfor der heller ikke kan tages noget videre Hensyn til de Argumenter, som Contracitanten navnlig for Overretten har villet hente fra Kortets Bestaaenhed mod Hovedcitantens gode Tro — virkelig kan have staaet i den af ham paaberaabte Formening, at Parcelstykke ved Udskyfningen var henlagt i Renden, findes heller ikke at kunne forkastes, navnlig naar hensees til, at Renden, selv om den ikke maatte være af den Bredde og Dybde, som antages i en af Hovedcitanten under Sagens Drift for Underretten foranstaaet Opmaalingssforretning, hvis Rigtighed Contracitanten imidlertid ikke har villet erkjende, ialfald naar der maales udenfor Overlanterne, dog efter hele sin Bestaaenhed som et større Vandløb, der tværs over Præstegaardsmarken leder Vandet fra „Præstegaardsmosen“ til Farum Lillesø og som saadant ikke kan aflægges, vel synes at egne sig til at afgive et naturligt Skjel mellem Parcellerne, samt til, at det ved et af Hovedcitanten optaget Tingvidne maa ansees tilstrækkelig oplyst, at der ved den af Landinspecteur Seerup til Udseelse af Udskyfningen foretagne Forretning i Marken hverken ved Pæle eller paa anden Maade er blevet affat nogen Grændse i Marken mellem Parcellerne Nr. 1ø og 1d, uagtet saadant skete mellem de andre Parceller, ialfald efter det ene Vidnes Forklaring med Undtagelse af den nordlige Grændse for Parcellen Nr. 1h, der grændsede til Contracitantens Jorder, hvor der var en gammel Jordbold, hvilken Undtæelse efter Hovedcitantens Paastand, der vel mod Contracitantens Benægtelse ikke kan ansees beviist, men dog bestrækes ved den af Vidnet, Høker Peder Christian Hansen afgivne Forklaring, netop skete efter Hovedcitantens Forlangende til Landinspecturen om, at Renden skulde afgive Grændsen.

Naar dernæst hensees til, at det i Hovedcitantens Skrivelse af 2den

Marts 1865, der indlebede Forhandlingerne med Contracitanten om Salget, udtrykkelig hedder, „om De (Contracitanten) vil gjøre noget Bud, og i saa Fald hvilket, paa det Yderste af Præstegaardsmarken indtil Renden“, at Contracitanten, efter hvad han selv har indbrømt, var fuldkommen bekendt med Terrainet i Marken og saaledes ogsaa vidste, hvor Renden laa, at Contracitanten, da det, som ovenfor bemærket, er oplyst, at der ved Udskyfningen ikke var affat nogen Grændse i Marken mellem Parcellerne Nr. 1e og 1d, overhovedet ikke kunde vide, hvor Grændsen for de til Salg udbudte Parceller var, naar det ikke var Renden, samt endelig at Contracitanten den 1ste April 1865 uden Indsigelse har ladet sig overlevere Parcellerne indtil Renden som Grændse mod N, findes det heller ikke med Føie at kunne betvivles, at saavel Contracitanten, hvad han isvrigt heller ikke for Overretten kan ansees med Bestemthed at have benægtet, som Hovedcitanten, efter hvad denne har paastaet, ved Handelsens Afslutning ere gaaede ud fra den Forudsætning, at Handelen kun angik Parcellerne indtil Renden som Grændse mod N, og at det derfor ogsaa kun er Parcellerne indtil denne Grændse, som Hovedcitanten har villet sælge og Contracitanten købe.

Da det herefter maa ansees stemmende med hvad der efter Parternes Villiesbestemmelse var Gjensind for Handelen, naar det i Kjøbecontracten af 13de April 1865 hedder, at Hovedcitanten overdrager Contracitanten til Arvesfæste med Ret til at sælge og pantsætte „den yderste Deel af Farum Præstegaards Jorder indtil den store Rende eller Grøft som naturligt Grændseffjel mod N ved Præstemosen“, er det usornødent at undersøge, hvilken Betydning der under en modsat Forudsætning maatte kunne tillægges den Omstændighed, at Contracitanten efter sin Paastand — hvis Rigtighed Hovedcitanten hverken har turdet benægte eller bekræfte, men uden at han dog har villet have dette betragtet som en Indbrømmelse — vil have understrevet denne Contract uden at gjenemlæse den i Tillid til Hovedcitantens Forsikring, at Contracten, alene med Undtagelse af en af Stiftsøvrigheden begjært Forandring med Hensyn til Betalingsfristen og det stemplede Papir, isvrigt var ordlydende med den tidligere af Parterne understrevne Contract af 30te Marts s. A. — i hvilken, efter hvad der er in confesso, den ovenfor citerede Sætning ikke fandtes — og at det derfor var overskødt, at den blev oplæst for Understriften.

Contracitanten har nu vel formeent, at Hovedcitanten i hvert Fald paa Grund af, at Indenrigsministeriet har approberet Udskyfningen og Kirke- og Underviisningsministeriet Salget af Parcellerne saaledes, som de vare affatte paa Udskyfningskortet, maatte være pligtig at afhænde dem med den paa Kortet affatte Grændse; men dette beroer paa en Misfjendelse af den retlige Betydning, der maa tillægges en saadan Approbation, idet der ikke herved tilfigtes at give Retshandelen noget nyt af Parternes Villiesbestemmelse uafhængigt Indhold, men derimod kun at give Retshandelen den efter Lovgivningen nødvendige Sanction fra det Offentliges Side, for at den kan opfylde, som den af Parterne er indgaaet.

Ligeaa lidt kan der, hvad Contracitanten endvidere har paaberaabt,

hjemles ham nogen Ret til det omhandlede Jordstykke herved, at Parcellernes Areal indtil Renden som Grændse kun vil blive noget over 27 $\frac{1}{2}$ Td. Land eller, som det af Contracitanten selv er opgivet, 27 Tdr. 8650 □ Aken, medens derimod Arealet i Hovedcitantens Skrivelse til Contracitanten af 2den Mars 1865 er opgivet til 28 Tdr. 1 $\frac{1}{2}$ Stp. Land og i Kjøbecontracten af 13de April 1865 til omtrent 28 Tdr. Land; thi foruden at den sidstnævnte Arealangivelse — omtrent 28 Tdr. Land — vel ogsaa kan siges at passe paa 27 Tdr. 8650 □ Aken, er det i hvert Fald klart, at, naar Parterne kun have contraheret om Parcellerne indtil Renden som Grændse, maa den af Landinspecteur Seerup i Henhold til Udslykningskortet foretagne Arealberegning, der, efter hvad der maa ansees in confesso, er lagt til Grund for Hovedcitantens Opgivelse af Arealet, reduceres med det Areal, der ligger mellem Renden og Parcellfjeldet, idet Contracitanten under den ovennævnte Forudsætning ingen Ret har til dette Areal, men kun til Arealet indtil Renden, og han maa derfor, naar han faaer det sidstnævnte Areal, der, som bemærket, af ham selv er opgivet til 27 Tdr. 8650 □ Aken, ansees at have erholdt hele det omcontraherede Areal.

Efter det Anførte kan Hovedcitanten saaledes ikke ansees pligtig at udlevere Contracitanten det omhandlede Jordstykke eller at give Erstatning for dets Afsvan og Forringelse. Derimod maa der gives Contracitanten Medhold i, at den af Hovedcitanten foretagne Overdragelse maa medføre en Forpligtelse for ham til at forskaffe Contracitanten behørig Afkomst paa det, der maa antages at have været Gjenstand for Overdragelsen, og denne Forpligtelse har Hovedcitanten ikke fyldbesgjort ved Meddelelsen af det foreliggende Skjøde til Contracitanten, aldenstund dette omfatter hele Parcellen 1o, hvorimod det maa paahvile Hovedcitanten at foranstalte en ny Udslykning, hvorved det, som han paastaar at have solgt, kommer til at fremtræde som en selvstændig Eiendoms-gjenstand. Naar Hovedcitanten har villet gjøre gjældende, at det skulde sælges af Post g i Kjøbecontracten af 13de April 1865, hvorefter Halvdelen af Omkostningerne ved Præstegaardens Udslykning i Anledning af Salget skulde bæres af Kjøbereren, Contracitanten, at denne maatte bære Halvdelen af Omkostningerne ogsaa ved denne nye Udslykning, da kan dette ikke billiges, eftersom hiin Bestemmelse kun kan antages at have Hensyn til den for Salgets Skyld i og for sig nødvendige Udslykning af Præstegaarden, men ikke til Udslykninger, der foranlediges ved Møbler i denne, for hvilke Sælgeren ifølge sin Hjemmelspligt maa bære Ansvaret overfor Kjøbereren. Ligeledes bør Hovedcitanten godtgjøre Contracitanten de Skatter og Afgifter, som denne fra 1ste April 1865 har betalt for meget af Jordstykket. Contracitantens hertil sigtende subsidiaire Paa-stand vil derfor være at tage tilfølgende, idet den Omstændighed, at han har overladt Hovedcitanten som et andet Alternativ at vælge at udlevere det omstridte Jordstykke, ikke findes at være til Hindrer derfor, dog med Undtagelse af den Deel deraf, der gaaer ud paa Tilbagebetaling af en Deel af Kjøbesummen, hvorpaa Contracitanten efter det Ovenansførte intet Krav har. Fristen

findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til 6 Maanedes og Tvangsmidlet til en Amtsfattigkassen tilfaldende Mulct af 1 Rd. daglig.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Hovedsagantens befalede Sagsfører for Overretten, Procurator Simonson et Salair af 30 Rd., der ligesom de ved Underrettsdommen Procurator Schmidt eller nu dennes So samt Cancelliraad, Procurator Jørgensen tillagte Salairer af henholdsvis 40 Rd. og 4 Rd. blive at ubrede af det Offentlige.

Foraaibidt Sagen i 1te Instants har været beneficeret, attesteres, at Behandlingen sammesteds, ligesom den befalede Sagsførelse for begge Retter har været loblig.

Det fornødne stemplede Papiir er her for Retten forbrugt."

Tirsdagen den 16de Februar.

Nr. 9. Korsør Byraad paa Korsør Communes Vegne
(Advocat Klubien)

contra

Directionen for de sjællandske Jernbaner
(Advocat Brock),

angaaende Communens Ret til Benyttelse af den af det sjællandske Jernbaneselskab anlagte Bro over Korsør Noer som Forbindelse mellem de til Broen stødende, Communen tilhørende Veie.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de April 1872: „De Indstævnte, Korsør Byraad paa Korsør Communes Vegne bør være uberettigede til at benytte den det sjællandske Jernbaneselskab tilhørende Bro over Korsør Noer til en hvilken som helst Passage som Forbindelse mellem de til Broen stødende, Communen tilhørende Veie, og bør Jernbaneselskabet derimod være berettiget til uhindret af Communen eller Byraadet naarsomhelst at aflukke Broen for den ovennævnte Passage. Sagens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at erindre, og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Dpløsninger ikke kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Ihi kjendes for Ret:

Vandsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Titanterne 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efter Hovedskævning af 20de April 1869 have Titanterne, Directionen for de sjællandske Jernbaner under nærværende, efter Overenskomst her ved Retten som Iste Instantis anlagte Sag paastaet de Indstævnte, Korsør Byraad paa Korsør Communes Vegne kjendte uberettigede til at benytte den det sjællandske Jernbaneselskab tilhørende Bro over Korsør Noer til en hvilkenkomhelst Passage som Forbindelse mellem de til Broen støbende, Communen tilhørende Veie, og Jernbaneselskabet derimod kjendt berettiget til ubindret af Communen eller Byraadet naarsomhelst at afslutte Broen.

Forsaavidt denne Paastand ikke maatte blive tagen tilfølge, have Titanterne under et anlagt Continuationsøgemaal paastaet, at Korsør Communes Beboere ifkun under Vetingelse af, at Communen udreder et passende Bidrag til en eventuel Ombygning af Broen og dennes fremtidige Vebligehølbelse, kjendes berettigede til almindelig Færdsel over Broen.

De Indstævnte procedere derimod til Frisindelse for Titanternes Tiltale med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger, hvilke Titanterne ligeledes have paastaet sig tilkjendte.

Indenrigsministeriet har efter litis denunciatio fra de Indstævntes Side ladet møde ved den constituerede Kammeradvocat, der uden at nedlægge nogen Paastand i Sagen væsentligen har indskrænket sig til at forbeholde alt Fornødent, forsaavidt der fra nogen Side maatte blive reist Krav mod Statskassen, hidrørende fra det til Brosagens Ordning Passerede.

I den under 27de October 1852 angaaende Fulbsørelsen af den Kjøbenhavn-Korsørske Jernbane mellem det sjællandske Jernbaneselskab og Entreprenneurerne for Arbeidets Udførelse afsluttede, af Regjeringen approberede Contract blev det i § 15 blandt Andet bestemt, at Entreprenneurerne Ost for den Bro, som fra Halkføv (Villes) fører til Korsør By — hvilken Bro, der benævnedes Halkføvbroen, efter Oplysningerne i Sagen blev opført i 1846 af Korsør Commune og Lodsieerne i Halkføv tildeels ved et Laan af Statskassen, som det væsentligste Forbindelsesled mellem Korsør By og dens Opland og Forder paa den nordre Side af Korsør Noer — skulde opføre en anden forfvarlig Træbro paa Pæle og med 2 Spor, hvilken Bro maatte være af en saadan Styrke, at den egnede sig til Hestebane med svære Godsvogne, og gives en saadan Construction, som af Korsør Kjøbstads Communalbestyrelse og af Marineministeriet med Hensyn til den paatænkte Udvidelse og Forbedring af Havnen

og dennes Afbenyttelse i Krigstid maatte blive anseet foruden til Gjenuefsart for Skibe, af hvilken Grund Nabningen under Broen skulde have en Vidde af idetmindste 30 Fod. Det tilføies deshos, at hvis Selskabet maatte kunne opnaae Overenskomst med den nuværende Bros Eier om dennes Overtagelse for Selskabets Regning, skulde Entreprenøren istedetfor at opføre en ny Bro forandre den ældre, saaledes at denne opfyldte de Fordringer, som vare stillede til en ny.

Smidkærlid blev Spørgsmaalet om den gamle Bro — Hællbroens — Borttagelse og Expropriation bragt paa Bane under de Forhandlinger, som i den første Halvdeel af Aaret 1853 fandt Sted i den af Regjeringen nedsatte Commission til at tage Planen om Korsør Havns Udvidelse i Anledning af Jernbaneanlægget under Overveielse, og Resultatet af disse Forhandlinger, i hvilke Jernbaneselskabets Committee for Banens Fuldførelse og den i Genhold til Frd. 5te Marts 1845 § 5 udnævnte Besigtigelsescommission for Jernbanelinien sees at have deeltaget, blev, forsaavidt Brospørgsmaalet angik, i det Væsentlige, at det ansaaes nødvendigt, at den gamle Bro, der antoges at ville genere Banegaarden, borttoges, og at den nye Bro opførtes af Jernbaneselskabet Sydfost for den gamle Bro med et Skiuespor og en Passage for Bogne og Fodgængere, hvorhos man var enig i, at denne Forlæggelse af Broen maatte betragtes som en af de Forandringer af tidligere Veiforbindelser i Anledning af Banens Anlæg, som omhandles i Frd. 5te Marts 1845 § 5, ligesom det udtages som billigt, at den fremtidige Udgift ved Broens Vedligeholdelse overtoges af Korsør Commune med $\frac{1}{4}$ Deel og af Staten og Jernbaneselskabet hver med Halvdelen af Resten, Staten nemlig paa det almindelige Veivæsens og med Hensyn til Broaabningen paa Marinens Vegne.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indskæbte Dommers Præmissjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledtaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der søgte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Guldendalke Boghandel (S. Høgel).
Hjelmsø & Ganderup Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 40—41.

Den 12te Marts.

1875.

Tredie eller extraordinaire Session.

Lirsdagen den 16de Februar.

Nr. 9. Korsør Byraad paa Korsør Communes Vegne
contra

Directionen for de sjællandske Jernbaner (see forrige Nr.).

Med det saaledes Vedtagne blev Korsør Communalbestyrelse gjort bekendt i et den 2den Mai 1853 afholdt Møde, og opfordret til at ytre sig, hvorvidt den maatte være villig til at overtage $\frac{1}{4}$ Deel af Udgifterne til den fremtidige Vedligeholdelse af den nye Bro, som agtedes opført mellem Korsør og Halskov, for at sikkes en afgiftsfri Passage over den. Communalbestyrelsen erklærede imidlertid hertil med Bestemthed, at den under ingen Omstændigheder kunde forpligte Byen til at yde noget Bidrag til Banens [Broens] Vedligeholdelse, og fremsatte derpaa efter Opfordring de Vilkaar, under hvilke den under Forudsætning af, at Passagepengees Oppebørsel for Fremtiden kunde bortfalde, var villig til frivillig at aflaae den gamle Bro, men om disse Vilkaars Antagelse samt iøvrigt ingen videre Forhandling Sted.

Forinden det ovennævnte Møde af 2den Mai 1853 blev afholdt, var der samme Dag afholdt en Forretning af Liniebesigtigelsescommissionen, som overværede af Delegerede fra Korsør Havnecommission, ved hvilken det vedtoges, som det i den fremlagte Udskrift hedder, at Broen fra Korsør til Halskov med tilhørende Veidæmninger bliver at borttage paa Grund af, at den vilde særdeles genere en hensigtsmæssig Benyttelse af Banegaarden, og fordi den var for svagt bygget til at kunne benyttes til Jernspor og heller ikke paa hensigtsmæssig Maade kunde umiddelbart sættes i Forbindelse med en ny Bro for Jernsporet, som muligen kunde bygges langs med den, samt at der gives Byen Afgang til og Benyttelse af den nye Bro, som Jernbaneforslaget

løb bygge, og at Veien til Halkov forlægges Øst om Banegaarden til en nærmere angivet Niveauoverførsel over Banen. Med Hensyn til den Ret, der saaledes blev reserveret Korsør Kjøbskab til Benyttelse af den nye Bro, erklærede imidlertid den tilseebvarende Directeur Rothe, at han paa Jernbaneselskabets Vegne maatte forlange Selskabet forbeholdt Ret til at hæve de samme Bropenge for den almindelige Passage paa den nye Bro, som nu hævedes paa Byens Bro, hvis Byen ikke paa antagelige Betingelser vilde afstaae den gamle Bro og i passende Forhold deeltage i Udgifterne til den nye Bros Vedligeholdelse.

I Henhold til det ved dette Møde Passerede blev det i et af Expropriationscommissionen den 19de August 1853 afholdt Møde, der overværedes af Korsør Communalbestyrelse paa Communens og Halkov Lodsieres Vegne som Ciere af den gamle Bro, bestemt, at denne Bro skulde exproprieres og borttages, naar den nye Bro mellem Byen og Halkov af Entreprenøren for Jernbanearbeidet var fuldført og aabnet for Færdselen for Fodgængere, Heste og Vogne, og blev Communalbestyrelsen derefter opfordret til definitivt at erklære, paa hvilke Betingelser Cierne af Broen vilde afstaae deres Eiendomsret til den. Communalbestyrelsen erklærede hertil, at den paa det Kraftigste maatte protestere imod, at Broen exproprieres, og fremsatte derpaa de Betingelser, under hvilke Broens Ciere frivillig vilde afstaae Eiendomsretten til Broen, hvilke Betingelser omtrent svarede til de i Mødet den 2den Mai 1853 fremsatte. Da Entreprenørens Fuldmægtig nu forlangte Protocolen tilført, at han i Henhold til Contracten om Jernbanens Bygning ansaae sig fritagen for enhver Udgift, der kunde følge af Broens Expropriation, og derfor heller ikke kunde erklære sig over eventuelt at kunne gaae ind paa de af Communalbestyrelsen fremsatte Betingelser, faubt Commissionen sig foranlediget til at henstille Spørgsmaalet, om det kunde paalægges Entreprenøren at betale Expropriationssummen for Broen, og om hvorledes der burde forholdes i Anledning af hans Protest, til Indenrigsministeriet.

I Skrivelse af 22de November 1853 til Jernbaneselskabets Committee for Jernbanens Fuldsørelse begjærede derpaa Indenrigsministeriet, der i Skrivelsen udtalte, at Ministeriet efter det Oplyste var enig i, at Broen burde exproprieres, og Erstatningen bestemmes ved Taxation, sig meddeelt Committeeens Erklæring om Ordningen af denne Sag; men forinden denne Erklæring blev afgiven, tilfrev Ministeriet under 29de s. M. den 1gl. Commissarius ved Jernbanen, at det, efterat Forslag om Udsørelsen af Havneanlægget ved Korsør efter en udbudet Maalestok havde været overveiet og forhandlet med Finants- og Marineministeriet, var fundet rigtigst, at man holdt sig til den afsluttede Contract og altsaa lod det beroe ved de Arbeidsforetagender, som Contracten foreskrev, hvilken Skrivelse den 1ste December s. A. af Commissarius blev meddeelt Committeeen for Banens Fuldsørelse, som derpaa under 5te s. M. tilfrev Ministeriet, at da det fremkomne Forslag om en Forandring af den oprindelige Plan til Indretningen af Korsør Havn, hvilket gjorde Borttagelsen af den gamle Bro nødvendig, isølge Ministeriets ovennævnte Resolution af

29de November s. A. var opgivet, og der saaledes skulde vendes tilbage til den første Plan, ifølge hvilken Broen skulde blive staaende, vilde Spørgsmaalet om Broens Expropriation formeentlig kortfalde, og Committeeen haabede derfor, at Ministeriet vilde billige, at den for Tiden undlob nærmere at udtale sig derom.

I et den 8de December 1853 afholdt Møde, der overværedes af Jernbanecommitéen, den tgl. Commissarius og den controllerende Ingenieur ved Jernbanen, blev det derpaa vedtaget at svare Entreprenuren for Jernbanearbejdet paa en af ham gjort Forespørgsel, om hvorvidt den tidligere Expropriationsforretnings Bestemmelser angaaende Broen fra Korsør til Halkov maatte ansees annulleret, samt om hvad der ønskedes med Hensyn til den nye Bro, at, da den Forudskætning, hvorfra man ved den tidligere Expropriationsforretning var gaet ud, var forandret, maatte den ved samme tagne Bestemmelse ansees som bortfalden, og at en ny Bestemmelse derfor vilde kunne ventes tagen af Expropriationscommissionen i Henhold til den nu tagne nye Bestemmelse om Korsør Havn, samt at man ønskede den nye Bro opført saaledes, at der blev et Spor for Jernbanevogne og en 16 Fod bred Brobane for almindelige Vogne, men at Broen iøvrigt blev i Overensstemmelse med Contracten og den controllerende Ingenieurs Skrivelse af 2den Juni 1853, der gaar ud paa, at Broen ikke kunde have en ringere Bredde end 32 Fod banst Maal, deraf Halvdelen for Jernbanean og Halvdelen for almindelige Vogne og Fodgængere.

Overensstemmende hermed er ogsaa Broen senere bygget af Jernbaneselskabet med Regjeringens Approbation.

I Aaret 1855 blev imidlertid Spørgsmaalet om, hvorledes der vilde være at forholde med Broen, paany bragt paa Baue af den tgl. Commissarius ved Jernbanen, og Indenrigsministeriet resolverede da, efter over Sagen at have indhentet Betænkning hos Kammeradvocaten, Committeeen for Jernbanens Fuldsørelse og den technische Consulent i Jernbanesager, i Skrivelse af 29de Septbr. 1855 til Sorø Amt til videre Betsjendtgjørelse for Korsør Communalbestyrelse, at, da Borttagelsen af Broen ikke vilde være fornøden for den egentlige Jernbanes, Banegaardens og det dertil hørende Bolværks Styld, fandt Ministeriet ikke, at der var tilstrækkelig Grund til at paalægge Jernbaneselskabet mod dets Protest at expropriere Broen for Selskabets Regning, og det saameget mindre, som Jernbaneanlæget paa Lilleøen ikke vilde være til Hinder for, at Passagen mellem Korsør og Halkov fremdeles vilde kunne skee ad den gamle Bro; det tilspøiedes derhos, at, da der ikke heller for Tiden fra Regjeringens Side var Grund til at ønske Broen borttagen for i offentligt Dødsmed at kunne benytte Nabningen i den nye Jernbanebro, havde Ministeriet ikke fundet Anledning til at foretage videre i Sagen, og at som Følge heraf Korsør Commune og Ebskeierne i Halkov kunde vedblive i Besiddelse af den dem tilhørende Bro med den forundte Ret til at opkræve Bropenge for Passagen over den.

I Skrivelse af 3die October 1855 meddelte Ministeriet den tgl. Com-

misfarius ved Jernbanen ovennævnte Resolution til Efterretning og Bekjendtgjørelse for Commiteen for Banens Fuldførelse med Anmodning om at paalægge Commiteen ufortøvet at træffe alle fornødne Foranstaltninger, for at Passagen fra og til Broen kunde fortsættes uhindret af Jernbaneanlægget lige som hidtil.

Efter den Tid har ingen Forhandling fundet Sted med Jernbaneselskabet om den gamle Broes borttagelse; men i Aaret 1856 indlebede Korsør Commune, der maa antages at have været misfornøiet med Indenrigsministeriets Resolution af 29de Septbr. 1855, Forhandlinger med dette Ministerium om Broens borttagelse, under hvilke Ministeriet tilbød at forskaffe Kommunen et Tilskud af Statskassen af 3000 Rbd. til Hjælp til Afbetaling af Broens Gjæld, under Betingelse, at ethvert Erstatningskrav, der af Korsør Commune og Broens Eiere maatte kunne fremsættes i Anledning af Jernbaneanlægget paa Lillesøen derved af Erstatningsforbringere, der alt vare fremsatte og indrømmede ved de afholdte Expropriationsforretninger, frasaldtes.

Da Kommunen i Skrivelse af 17de Februar 1856 til Sørs Amt erklærede sig villig til at gaae ind paa disse Vilkaar under Forudsætning af, at Kommunens Indvaanere ligesom enhver Anden indrømmedes Passage uden Betaling over Jernbanebroen, blev Resultatet af disse Forhandlinger, at Korsør Commune med Indenrigsministeriets Tillæbelse i Aaret 1857 borttog den gamle Bro, hvorefter den uden at erhverve nogen Tillæbelse dertil fra Jernbaneselskabet har benyttet Jernbanebroen, som blev fuldført i Aaret 1856, til almindelig Veipassage isætedes for den Passage, som tidligere fandt Sted ad den gamle Bro.

Efterat der i Aaret 1868 forgjæves havde været indledet Forhandlinger af Jernbaneselskabet med Korsør Commune om Udredelse af et passende Bidrag til Jernbanebroens eventuelle Ombygning og fremtidige Vedligeholdelse, have nu Citanterne anlagt nærværende Sag mod de Indrævnte.

Som det fremgaaer af den under Hovedspørgsmaalet neblagte Paastand, angaaer Spørgsmaalet i Sagen ikke Korsør Communes Berettigelse til ligesom enhver Anden at benytte Jernbanebroen som almindelig Communicationsvei til og fra Jernbanen, men derimod, hvorvidt Kommunen, naaget den har vægret sig ved at bestaae i Udgifterne til Broens Vedligeholdelse og heller ikke har bidraget til dens Opførelse, kan være berettiget til mod Jernbaneselskabets Villie at benytte Broen til Passage som Forbindelse mellem de til Broen støbende, Kommunen tilhørende Veie — hvilken Forbindelse Broen foruden at tjene som Communicationsvei til Jernbanen paa Grund af sin Belliggenhed tillige kan afgive — under hvilken Passage da navnlig vil være indbefattet den, som tidligere fandt Sted ad den gamle Bro til Byens Opland og Forder Nord for Noret.

Da det nu er in confesso, at Jernbanebroen er opført af Jernbaneselskabet for egen Regning, og at den ligeledes vedligeholdes af dette for egen Regning, samt da den af Kommunen prætenderede Ret til Færdsel over Broen

som almindelig Veiforbindelse mellem Korsør og Haffsob isætedfor den Færdsel, som titligere gif ad den gamle Haffsobbro, er Jernbanens Wiemed som saadan uvefkommenbe, fjønnes ikke rettere, end at det maa være de Indstævntes Sag at godtgjøre, at Communen enten ved Dvereenskomst med Jernbaneselskabet eller paa anden Maade, nemlig ved de angaaende Jernbanebroens Dpførselse ftedfundne Forhandlinger har erhvervet Ret til denne Færdsel.

At der nu i denne Henseende ikke er truffet nogen directe eller udtrykkelig Dvereenskomst mellem Jernbaneselskabet og Korsør Commune, maa ansees tilstrækkeligt oplyst under Sagen og fremgaaer navnlig ogsaa af den fremlagte Skrivelse fra Korsør Communalbestyrelse af 27de Januar 1856 — ved hvilken Communalbestyrelsen, efterat Indenrigsministeriets Resolution af 29de September 1855 var falben, indledebe Forhandlinger med Ministeriet om den gamle Bros Borttagelse — forfaavibdt det nemlig her udtales, at der vel, da Jernbaneanlægget begyndte, foregik en Forhandling med Jernbaneselskabet om Broens Affaaelse, men at der ikke i saa Henseende blev truffet nogen Dvereenskomst, da Selskabet paastod, at Communen enten skulde deeltage i Befotningen ved Selskabets nye Bro eller ogsaa betale en aarlig Godtgjørselse af 500 Rd. til Selskabet.

Denne Udtalelse af Communalbestyrelsen strider ogsaa mod, hvad de Indstævnte have villet gjøre gjældende, men hvad Citaterne have benægtet, at Bestemmelsen i Contracten af 27de October 1852 § 15 om Jernbanebroens Dpførselse skulde hidrøre fra en af Jernbaneselskabet og Regjeringen overtagen Forpligtelse at ftaffe Korsør By en ny Bro over Noret som en Concessjon til Byen, fordi Banegaarden blev anlagt paa den nordre Side af Noret isætedfor, som Byen ønskede, paa den søndre Side i umiddelbar Forbindelse med Byen, ligesom ogsaa den Indretning, Broen efter Contracten skulde gives, nemlig med 2 Skinnespor, hvorefter den ikke vilde egne sig til almindelig Afbenyttelse for Veifarende, taler mod Rigtigheden af de Indstævntes ovennævnte Anbragte.

Jøvrigt er det ogsaa af den const. Kammeradvocat nægtet, at Regjeringen skulde have paataget sig nogen juridisk Forpligtelse til at ftaffe Korsør Commune en ny Bro over Noret i Erstatning for skuffede Forhaabninger, og efter hvad der er yttret i en under Sagen fremlagt Skrivelse fra den lgl. Commissarius ved Jernbanen til Indenrigsministeriet af 23de September 1861 maa det antages, at den Concessjon, der blev indrømmet Korsør Commune, fordi Banegaarden ikke blev anlagt paa den søndre Side af Noret, har bestaaet i Havnens Forbindelse med Jernbanen ved et Skinnespor.

Naar de Indstævnte dernæst have formeent, at det i Contracten af 27de Octbr. 1852 § 15 maa antages bestemt forudfat, at Anlægget af den nye Bro krævede den gamle Bros Borttagelse, da Bestemmelsen om, at der i den nye Bro skulde anbringes en Abning til Gjennemfart for Stibe, vilde blive unyttig, naar ikke den ældre Bro, hvori ingen saadan Abning var, borttoges, og at det derfor, da den gamle Bro dannebe det eneste Forbindelsesled mellem Korsør By og Veien paa den anden Side af Noret, der førte til Haffsob, maatte paaligge Jernbaneselskabet i Genhold til Frbu. 5te Marts 1845 § 5

at bringe den saalebes afbrudte Veiforbindelse ifaand, da skjønnes det dog ikke, at en saadan bestemt Forudsætning om Nødvendigheden af den gamle Bros Borttagelse paa Grund af den nye Bros Anlæg kan forenes med Bestemmelsen i §en om Broens Indretning med 2 Stinnespor, uden at der er bestemt nogen Bane for almindelig Færdsel, hvilket snarere synes at tale for, at man er gaaet ud fra, at den gamle Bro ialfsald indtil videre kunde blive staaende, og det hvad enten Jernbaneselskabet opnaaede Overenskomst med Communen om dens Overtagelse eller ikke. Da der nu derhos i § 15 kun er forbeholdt Communalbestyrelsen i Forening med Marineministeriet Ret til at paasee, at Broen i Anledning af den paatænkte Udvidelse af Havnen og dennes Afbenyttelse i Krigstid indrettebes saalebes, at den kunde benyttes til Gjennemfart for Skibe, kan det ikke statueres, at det har været tilfiet ved Bestemmelsen i § 15 om Jernbanebroens Anlæg isøvrigt at give Communen nogen Rettighed med Hensyn til Broen og navnlig ikke til almindelig Veipassage.

Derimod maa der vel gives de Indskævnte Medhold i, at man under Forhandlingerne i Commissionen for Havnens Udvidelse og de sig dertil knyttende, ovenfor refererede Expropriationsforretninger er gaaet ud fra den bestemte Forudsætning, at den nye Bro, Jernbaneselskabet skulde opføre over Møret, skulde tjene til almindelig Færdsel ikke alene til og fra Jernbanen, men ogsaa som en almindelig Veiforbindelse mellem Korsør og Halskov, hvilken Forudsætning endog i det ovenfor nævnte Møde af Liniebefigtigelsescommissionen af 2den Mai 1853 — og herpaa have de Indskævnte særlig lagt Vægt — er udtalt som en Betsagelse af, at Byen gives Afgang til og Benyttelse af den nye Bro; men ligesom det dog efter Udtalelserne i disse Forhandlinger maa antages, at en saadan Afgang til og Benyttelse af Broen som almindelig Veiforbindelse mellem Korsør og Halskov ikke vilde være bleven tilstaaet Communen, uden at den paatog sig at udrede en vis Andeel af Omkostningerne ved Broens Vedligeholdelse — hvortil Directeur Rothe i Mødet den 2den Mai 1853 utrykkelig refererede Selskabet Ret — saalebes fremgaaer det paa den anden Side ligesaa bestemt af disse Forhandlinger, at den ovennævnte Forudsætning var knyttet til Bestemmelsen om den gamle Bros Borttagelse som nødvendig for Jernbaneanlægget, navnlig som dette vilde blive, naar den paatænkte Udvidelse af Korsør Havn kom ifaand. Selv om der derfor endnu kunde tillægges disse Forhandlinger nogen Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om Communens Ret til at benytte Jernbanebroen til almindelig Færdsel, efterat Indenrigsministeriet under 29de November 1853 havde resolveret, at man skulde holde sig til Contracten af 27de October 1852 og lade det beroe ved de Arbeidsforetagender, denne Contract forekrev — idet nemlig de Indskævnte have formeent, at herved kun skulde være sigtet til den Deel af Contractens § 15, der omhandler Havneforholdene, og at derimod Spørgsmaalet om Broerne fremdeles skulde staae aabent for Forhandlinger, forsaavidt angik Jernbaneforholdene, hvilket dog strider mod den Opfattelse af Resolutionen, hvorfra Jernbaneselskabet er gaaet ud i dens Skrivelse til Ministeriet af 5te Decbr. 1853, mod hvilken Ministeriet ikke sees at have indvendt

Noget — maa der dog gives Titanterne Mebhold i, at der, efterat Ministeriet i sin ovennævnte Skrivelse af 29de Septbr. 1855 havde resolveret, at Borttagelsen af den gamle Bro ikke var nødvendig for Jernbanens Styr, og at Korsør Commune og Lodsieerne i Haffov kunde vedblive i Besiddelse af Broen, ikke paa de ovennævnte Forhandlinger kan bygges nogen Adkomst for Communen til at benytte Jernbanebroen til almindelig Færdsel, men at Communens Retsstilling med Hensyn til Jernbanebroen, efter at Ministeriets Resolution af 29de September 1855 er falden, ganske er bleven som tidligere efter Contracten af 27de October 1852 § 15, der, efter hvad ovenfor er bemærket, ikke kan antages at have hjemlet Communen nogen Rettighed over Broen til almindelig Veifærdsel.

De Indstævnte have nu vel fremdeles formeent, at Bestemmelsen i Contracten af 1852 § 15 i hvert Fald maa anses modificeret ved den senere i Overensstemmelse med Tilfjendegivelse til Entreprenuren i Mødet den 8de Decbr. 1853 med Regjeringens Approbation tagne Bestemmelse, hvorefter Broen skulde bygges saaledes, at den foruden et Spor for Jernbanevogne skulde have en 16 Fod bred Bane for almindelige Vogne, idet der efter de Indstævnets Formening herefter ingen Tvivl skulde kunne være om, at det har været Regjeringens og Jernbaneselskabets endelige Villie, at Jernbanebroen, aldeles uafhængig af den gamle Bros Skjæbne, skulde indrettes og derfor ogsaa benyttes til almindelig Færdsel. Det skjønnes imidlertid ikke, at man af denne senere Bestemmelse om Jernbanebroens forandrede Indretning, der, efter hvad der er ytret i den ovennævnte Skrivelse fra den kgl. Commissariats af 23de September 1861, væsentlig skuldes Jernbaneselskabets egen Foranstaltning, kan være berettiget til at slutte Videre, end at det har været Hensigten, at Broen, istedetfor at den efter Bestemmelsen i Contractens § 15 kun kunde benyttes som Sporbro for Jernbanevogne, nu efter den forandrede Indretning tillige skulde kunne benyttes som Passage for Fodgængere og almindelige Vogne til og fra Jernbanen, altsaa som en almindelig Communicationsvei til og fra Banen, hvilket, som ogsaa ytret af Titanterne i den under Sagen fremlagte Skrivelse fra dem til Indenrigsministeriet af 8de August 1861, kunde antages at være af væsentlig Betydning for Broens Afbenyttelse, navnlig da der for Passagen over den gamle Bro erlagdes Bropenge.

Da det nu isøvrigt ikke under Sagen er opløst, at den ovennævnte Bestemmelse om Jernbanebroens forandrede Indretning skulde være tagen af Hensyn til en Korsør Commune eller det offentlige tilkommende Ret til almindelig Veipassage over Broen, eller at der af Regjeringen er givet Jernbaneselskabet noget Paalæg om Broens Afbenyttelse i dette Diemed — hvorfor det ogsaa bliver usornsdent at undersøge, hvorvidt Regjeringen, hvad Titanterne ikke ville erkjende, skulde kunne anses competent til at give Selskabet et saadant Paalæg — kan den Omstændighed, at Broen, saaledes som den nu er indrettet, paa Grund af, at den til begge Sider udmunder i Communen tilhørende Veie, kan benyttes af Communen til almindelig Veipassage, selvfølgelig ikke give Communen nogen Ret hertil, naar saadan Ret ellers ikke

vilde tilkomme den. Selsb om det nu ogsaa maatte antages, at Indenrigsministeriet saavel som Korsør Commune under de i Aarene 1856 til 1857 fæd- fundne Forhandlinger mellem Ministeriet og Communen om den gamle Bro's borttagelse ere gaaede ud fra den Forudsætning, at Jernbanebroen skulde være til almindelig Veifærdsel — hvorved dog bemærkes, at Kammeradvoca- ten her under Sagen har benægtet, at Ministeriet har tilskrevet Communen fri Passage over Broen — kan der, da Jernbaneselskabet, som bemærket, ikke har beeltaget i disse Forhandlinger, hvad ogsaa er erkjendt af den kgl. Commissarius i hans ovennævnte Skrivelse af 23de Septbr. 1861, dog af dem ikke ubledes nogen Forpligtelse for Selskabet til at aabne Broen for Com- munen til almindelig Færdsel, og de kunne derfor heller ikke paaberaabes som stiftende nogen Ret for Communen i denne Henseende overfor Selskabet. For- saavidt de Indstævnte endnu have fremhævet, at Jernbaneselskabet ingen Ind- sigelse har fremsat mod den af Indenrigsministeriet i en under Sagen frem- lagt Skrivelse til Sørø Amt af 5te October 1861 yttrede Formening, at Selskabet, efterat den gamle Bro var borttagen, ikke kunde være berettiget til, saaledes som af Directionen i dens ovennævnte Skrivelse til Ministeriet af 8de August s. A. formeent, at nægte Afbenyttelsen af Jernbanebroen som offentlig Vei, i hvilket Tilfælde Ministeriet dog har formeent, at det ikke kunde forbrø, at Selskabet ene skulde afholde Udgiften ved Broens Vedligeholdelse, be- mærkes, at Fremsettelsen af en saadan Indsigelse maatte anses saameget mere ufornøden for at bevare Selskabets Retshilling til Broen, som Directionen i sin Skrivelse af 8de August udsærligen havde motiveret, hvorfor Selskabet ikke an- saae sig pligtigt til at tillade Broens Afbenyttelse som offentlig Vei, og Skri- velsen af 5te October 1861 derhos ikke er rettet til Selskabet, men til Sørø Amt.

Da det det nu endelig heller ikke kan komme i Betragtning til at be- grunde nogen Ret for Korsør Commune til at benytte Jernbanebroen til al- mindelig Veipassage, at Jernbaneselskabet, efter hvad der er in confesso, efter at den gamle Bro er borttagen, har sløiset Veien til samme og indbraget denne under Jernbanens Terrain samt anlagt et Slæbested i den gamle Broaabning, ligesaa tidt som det i denne Henseende kan tillægges nogen Indflydelse, om end Selskabets administrerende Directeur under mundtlige Samtaler med For- manden for Korsør Byraad skal have yttret Luste om den gamle Bro's bort- tagelse og endog ligefrem tilskyndet hertil, skjønnes det ikke, at de Indstævnte kunne siges at have ført det dem efter det Ovenansførte paahvilende Beviis for at have erhvervet Ret til at benytte Jernbanebroen til almindelig Veipassage, navnlig som Veiforbindelse mellem Korsør og Halskov.

Som Følge heraf vil Citanernes Paastand under Hovedsøgsmaalet være at give Medhold, hvorefter det bliver ufornødent at gaae ind paa en Undersøgelse af den under Continuations søgsmaalet nedlagte subsidiaire Paastand.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Under Sagen er ingen Stempelovertrædelse begaaet."

Nr. 48. Forhørbærende Overretssæfessfor **Benedikt Sveinson** (Seld)
contra

Rjøbmand **H. Th. A. Thomsen** (Advocat Brod),
betræffende Lagessiferi i Ellibaaen paa Island.

Gullbringe Rjose Sjøfjels Ertrarets Dom af 3die October 1870: „Det imod Digers Opkastelse i Ellibaelvene af Gullbringe og Rjose Sjøfjels Fogedret den 3die Juli 1869 nedlagte Forbud bliver at stadfæste saaledes, at det, saaledes som i bemeldte Forbud bestemt, gjælder, forsaavidt en væsentlig Forandring af Ellibaelvenes Vandmængde angaaer. Hovedcitanten, Rjøbmand Thomsen er under en daglig Mulct af 3 Rd., hvoraf Hælsten tilfalder Seltjarnarnes Kæps og Hælsten Mosfellsveits Fattigtasse, pligtig til af Ellibaelvene at optage de af ham til Lagefangst deri nedlagte Tvergerdinger. Forøvrigt bør Parterne hver for sig for hinandens Tiltale i denne Sag frie at være. Den stærvte Foged H. E. Clausen bør for Contracitansens, Sæfessfor B. Sveinsons Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger bør Hovedcitanten, Rjøbmand H. Th. A. Thomsen udrede til Contracitanten, Sæfessfor B. Sveinson med 50 Rd. Rigmønt. Den stærvte Fogeds befalede Talsmand, Organist P. Subjohnsen tilkommer et Honorar af 5 Rd., der udredes af det Essentielle. Det Bømte at udrede og Dommen at efterkomme inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Den islandfke Landsoverrets Dom af 18de September 1871: „Det af Gullbringe og Rjose Sjøfjel den 3die Juli 1869 nedlagte Fogedforbud tilligemed Politiforretning af 9de s. M. bør ved Magt at stande, dog saaledes at Forbudet ikkun gjælder for Tidrummet fra 1ste Juni til 30te September aarlig. Forøvrigt bør Hovedappellanten og Contraappellanten hver for hinandens Tiltale i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.“

Høiefterrets Dom.

Efter de foreliggende, tilbeels efter den indankede Doms Afsigelse tilveiebragte Dplysninger har det i Dommen omhandlede, Indstærvte tilfjøbede Lagessiferi i Ellibaaen fra gammel Tid været behandlet som en særilig, fra de til Aaen stødende, Staten

tilhørende Gaarde affondret Rettighed, der siden Midten af forrige Aarhundrede blev Gjenstand for særskilt Bortforpagtning; det er derhos, i hvert Fald fra nævnte Tidspunct, og saaledes ogsaa da de Citanten nu tilhørende Gaarde Ellibaravn og Helligstot samt Gaarden Årbær, hvoraf han eier Halvdelen, henholdsvis i 1815, 1837 og 1839 af Kongen bortsolgtes til Private, blevet udøvet blandt Andet ved Anbringelsen af Gjerder tværs over Aaen, med Laxefister i Gjerderne, uden at det kan antages, at Bestaffenheden af disse Indretninger, hvorved Laxen forhindres i at gaae høiere op i Aaen, tidligere og navnlig paa de Tider, da bemeldte Gaarde bortsolgtes, har i nogen væsentlig Grad været forskjellig fra de i de senere Tider anvendte, ligesom de ogsaa maa antages, i det mindste siden ca. 1780, at have været anbragte i begge Aaens Arme. Den af Staten saaledes brugte Fiskemaade findes ikke at have staaet i Strid med Fiskelovets Landseleiebalks Cap. 56, der indeholder et Forbud mod Tvergjerder i en Aa, idet denne Bestemmelse kun kan ansees at gaae ud paa at værne om de Andre tilhørende, høiere oppe til Aaen stødende Eendommers Fiskerettigheder, hvorimod den ikke kunde komme til Anvendelse, hvor, som her, den Samme var Eier af samtlige til Aaen stødende Forde. Efter Indholdet af de for de ovennævnte Gaarde udstedte kongelige Skjøde er der nu ikke tilstrækkelig Tvivl til at antage, at disse gaae ud paa at afhænde dem med større Ret til Fiskeri i Aaen udfor deres Grunde, end der indtil den Tid havde fulgt Gaardene eller var bleven udøvet af de kongelige Leilændinge paa samme, og saaledes at indstrænke det for Statens Regning derne, paa den Tid særligt bortforpagtede Laxefisteri i Aaen; og da Fiskeriet derefter maa ansees ved Skjødet af 11te Decbr. 1853 i sin fulde hidtilværende Udstrækning at være overdraget til Indstævntes Faber, findes Citantens Paastand om, at Indstævnte tilpligtes at borttage de i Aaen anbragte Tvergjerder, ikke at kunne tages tilfølgende. Da det derhos maatte paaligge Citanten ikke at lægge Hindringer i Veien for den Ret til Fiskeri i Aaen, som efter det Anførte tilkom Indstævnte, maa det i Dommen omhandlede Forbud af 3die Juli 1869, hvortil Citanten havde givet Anledning ved sin Benyttelse af Aaens Vand paa den Tid, ansees vel grundet, naar Forbudet, med Hensyn til hvilket det i

Høgedkjendelsens Præmisser tilstrækkeligt er antydet, at samme alene gaar ud paa, at der ikke steer nogen væsentlig Forandring i Aaens Vandstand, efter Dommens Bestemmelse indskrænkes til at gjælde for Tiden fra 1ste Juni til 30te September hvert Aar.

Efter det Anførte vil der, saaledes som Sagen foreligger for Høiesteret, alene kunne være Spørgsmaal om en Ret for Citanten til Erstatning i Anledning af bemeldte Forbud, forsaavidt dette har staaet ved Magt i Tidsrummet fra 1ste October 1869 til 1ste Juni 1870, paa hvilken sidste Dag Indstævnte først indskrænkede sin Paastand om Forbudets Stadsfæstelse til ikkun at gjælde for det ovennævnte kortere Tidsrum af Aaret. Men om det end antages, at Citanten, ved i det paagjældende Tidsrum ikke at have haft uindskrænket Raadighed over Aaens Vand til sine Engvandingforetagender, kan have lidt noget Tab, hvad der iøvrigt endog efter Citantens egne Anbringender, navnlig om det rette Tidspunct for slige Foretagender, maa ansees for tvivlsomt, vil en Erstatning i den ommeldte Henseende dog ikke kunne tilkjendes ham af Retten, idet de fornødne Oplysninger til en nærmere Bestemmelse af sammes Størrelse mangle, og der ei heller foreligger et tilstrækkeligt Grundlag for dens Fastsættelse ved Stjøn. Da Indstævnte for Høiesteret paa Grund af Citantens Nægtelse af at have haft Deel i Opførelsen af den Dæmning, som ved den af Overretten stadsfæstede Politiforretning af 9de Juli 1869 blev borttagen, har frasaldet Paastand om denne Forretnings Stadsfæstelse, bliver Dommen at forandre i dette Punct. Men forøvrigt maa Høiesteret i Henhold til det Ovenanførte tiltræde det i Overrettens Dom antagne Resultat, navnlig ogsaa med Hensyn til Processens Omkostninger, hvortil dog Underrettsdommens Bestemmelse om det Organist Gudjohnsen tilkommende Salarium maa spies, og Overrettsdommen vil derfor med de nævnte Modificationer være at stadsfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Stadsfæstelsen af Politiforretningen af 9de Juli 1869 bortfalder, hvorhos der tillægges Organist Gudjohnsen i Salarium for

Underretten 10 Kroner, som ubredes af det Offentlige. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitsklassen betaler Citanten 10 Kroner.

I den indkæbte Doms Præmisses hebdet det: „Denne Sag er foranlediget derved, at Hovedcitanten, fhv. Assessor Bened. Sveinsson paa Ellibavatin i Sommeren 1869 snart lod Vandet i Ellibaekvene, hvor denne Sags Contracitant, Kjøbmand H. Th. A. Thomsen har Lagveide nedenfor, opdæmme, snart igjen give frit Løb i sin Flobseng, saa at Elvene derved snart bleve halvt optørrede, saa at Lagen formeblst Vandmangel ikke kunde gaae op ad samme, eller Elvene, naar Dæmningerne borttoges, fik en saa umaabelig Vandhyske nedenfor Dæmningerne, at Strømmen flød høit opover de Gjerder og Lagelister, som Contracitanten har i Elvene for Lagveidens Skyld; da nu Contraappellanten herved ansaae sin Ret traadt for nær og sin Lagveide for spildt, opfordrede han vedkommende Foged til at tage sig af Sagen og nedlægge Forbud imod Hovedappellantens Diger og Dæmninger i Elvene. Den 3die Juli 1869 nedlagde Fogden lovligt Forbud imod, at Hovedappellanten ved Diger, Dæmninger eller paa anden Maade hindrede Vandets Løb i Ellibaekvene, hvilket Forbud Kjøbmand Thomsen siden paa den af Loven foreskrevne Maade for Underretten forfulgte til Justification, hvorhos han nedlagde Paa-stand om, at Hovedappellanten skulde tilpligtes at erstatte ham Reidespilbe, Tort og Græmmelse med 500 Rd. samt Sagens Omkostninger med 50 Rd., samt at det Offentlige reserveres sin Ret imod Hovedcitanten til Mulct, Ansvar og Sagsomkostninger, fordi han havde ladet Contraappellantens Reidegerdinger spille. Indstævnte, fhv. Assessor B. Sveinsson anlagde Contræjssmaal imod Kjøbmand Thomsen og paastod, at Fogedforbudet fra 3die Juli 1869 skulde blive annulleret og han fridsmt for Hovedcitantens hele Liktale, at Politiforretningen af 9de Juli 1869, hvorved Fogden overeensstemmende med Forbudet fra 3die s. M. havde ladet optage nogle Dæmninger, som han (Hovedappellanten) havde ladet opføre i Elvene, bliver kjendt uefterrettelig, og Contraappellanten mulcteret for den Tort og Nedsættelse i Publicums Være, som der herved var blevet ham (Hovedappellanten) foraarsaget, og endvidere paastod han i Skadeserstatning samt for Tort og Creditspilbe m. v. 1222 Rd. 64 s aarlig fra 3die Juli 1869 og indtil Forbudets Ophævelse og endelig Sagens Omkostninger skadesløst. Under Sagens Drift udtog Hovedappellanten, Assessor Sveinsson Continuations=Contræjssmaal og paastod endvidere, at der skulde fradømmes Kjøbmand Thomsen al Ret til Tvergerdinger i Ellibaekvene, og denne under daglig Mulct tilpligtes at optage dem (Tvergerdingerne) og desuden at erstatte ham fra 6te Juli 1863 Reidespilbe og Weideran for Hovedcitantens tre eiende Gaardestil Elvene grændsende Grunde efter uvillige Mænds Stjøn, ikke mere end 600 Rd. og ikke

mindre end 300 Rd. Ved Underrettens Dom af 3die October f. A. blev Fogedforbudet af 3die Juli stadfæstet, saaledes at det gjælder, som i Forbudet bestemt, forsaavidt angaaer en væsentlig Forandring af Ellibaelvnes Vandmængde, men Kjøbmand Thomsen (Contraappellanten) tilpligtet under en daglig Mulet af 3 Rd. af Ellibaelvne at borttage de Tvergerdinger, som han der havde til sin Lagveide, samt at erstatte Næssesfor Sveinson (Hovedappellanten) Sagens Omkostninger med 50 Rd. Den nævnte Foged, Sjøfældmand Clausen blev derimod frikendt og hans Sagsfører tilkjendt Honorar af 5 Rd. af det Offentlige.

Denne Dom appellerede saavel Næssesfor Sveinson som Kjøbmand Thomsen, denne som Hovedappellant, hiin som Contraappellant, derefter for Landsoverretten, men paa Grund af Formseil bleve saavel Hovedappellations- som Contrastævningerne afviste fra Overretten ved Dom af 6te Marts d. A.; derpaa indstævnedes saavel Næssesfor Sveinson som Kjøbmand Thomsen Sagen paany til 1ste Mai næstfølgende, og efterat Sagen paany var bleven afviist ved Overrettens Dom af 19de Juni d. A., udtog Parterne den 23de f. M. Stævninger til Landsoverretten i Sagen til 17de Juli næstfølgende, Næssesfor Sveinson som Hovedappellant og Kjøbmand Thomsen som Contraappellant, og have Parterne hver for sig i alt Væsentligt holdt sig til de før fremfattede Paastande, idet Hovedappellanten appellerer Sagen for at erholde endelig Dom i Et og Alt overeensstemmende med hans forrige Contrastævninger, Procedure og Paastande, hvorimod Contraappellanten paaftaaer, at Underrettens Dom, forsaavidt den angaaer selve Fogedforbudet og Politiforretningen af 9de Juli 1869, bliver stadfæstet, dog saaledes at Forbudet ifkun strækker sig over Tidrummet fra 1ste Juni til 30te September hvert Aar, men at Underrettens Dom forøvrigt bliver tilfidsat og forandret derhen, at han frifindes for den Modpartens Paastand at borttage sine Tvergerdinger af Ellibaelvne, men at ham tilbømmes Ret til Veide i Elvene paa samme Maade som hidtil, ifølge hans Skjøde af 11te December 1853 og Forpagtningsconditioner af 1ste August 1791 og 4de Juli 1828 altifra Storarchyl ud til Årboejarhøfde og Gelgjutange, samt sig tillagte Sagens Omkostninger for Underretten med 50 Rd., men for Overretten stadesløst, samt Erstatning for Veidespisbe osv. med den af ham for Underretten paaftaaede Sum.

Betræffende dernæst Sagens Realitet eller Hovedgjenstand saa fremgaaer det af Acterne, at den før Kongen tilhørende Veide i Ellibaelvne blev ved Igl. Skjøde af 11te December 1853 afhændet til Contraappellantens Fader, Kjøbmand D. Thomsen fra Storefjøs foroven nedtil Søen mellem Gelgjutange og Årboejarhøfde med alle de Retligheder, som Veiden fra gammel Tid fulgt haver, endnu følger og med Rette følge bør, og hjemles der Kjøberen, at han maa gjøre sig Veiden saa nyttig, som han best veed, vil og kan. Førind Salget sandt Sted, havde Lagveideretten en Tidlang været særskilt, Kongen tilhørende Eiendom, adskilt fra de til Elvene grændsende Gaarde, der ogsaa vare kongelig Eiendom, men som senere ere gaaede over i privat Besiddelse, uden at dermed fulgte nogen Lagveideret i Ellibaelvne, hvilken Ret, med

Ubelukkelse af de til Elvene grændsende Gaardes Eiere, ifkun var i den Mand's Hænder, som paa Auction havde erholdt Veiden til Forpagtning, og han havde Lov til at drive Veiden paa hvilkenksomhelst Maade, han fandt for godt. Det er ikke underkastet nogen Tvivl, at Veidemaaden siden i det atten- de Aarhundrede har været den samme som den nu brugelige, nemlig at Elvene ere blevne tvergerdebe og opdæmmebe, samt Rister (Laxelister) deri neblagte, og Laxen blevet veidet i Risterne, og denne Veidemaade har Contraappellanten og hans Fader, af hvem han erholdt Laxveiden i Ellidaelvene, udøvet paa samme Maade som brugeligt var, medens Veiden blev bortforpagtet. Dette vise Forpagtnings- conditionerne for Veiden i Ellidaelvene fra 1791 og fra Aaret 1828 og den under Nr. 19 fremlagte Extract af Hornebow's Skrift: „Tilforladelige Efter- retninger om Island“ fra Anno 1752, jfr. Extract af Landsfoged Skule Mag- nusens Skrift, der siger, at 3 faste Rister da ere blevne anvendte ved Lax- veiden i Ellidaelvene af den Mand, som da var Forpagter af Veiden.

Den af Contraappellanten i Ellidaelvene nu anvendte Veidemaade er saaledes den samme, som i umindelige Tider er bleven brugt, nemlig at Elvene ere blevne opdæmmebe og tvergerdebe, og Laxen veidet i Laxelister, hvorimod den gamle Veidemaade, som oprindelig synes at være bleven anvendt (see „Maalbagen“ om Bids Klosters og Kirkes Eienomme, fra det 13de Aar- hundrede, Nr. 27 i Underrettens Actis) nemlig ved aftagenbe Bænde og med Ebbe at opføre Sædiger i Elvens Munding og trække Garn og aflede Elvene, er derfor meget tidlig bleven aflagt og den nu brugelige Veidemaade optagen, og er den nu bleven saa gammel, at dens Ophav ikke kan paavises. Da det nu forholder sig saa, at Contraappellanten i ingen Henseende har gjort For- andring i den før brugelige Veidemaade i Elvene, men ifkun vedbleven med den Veidemaade, som var brugelig, dengang han blev Eier af Elvene, d. v. s. ved at tvergerde og opdæmme Elvene og neblægge Rister deri, og da dette har gaaet saaledes i flere Menneskealder, saa kan der ikke blive Spørgsmaal om at tage den Hovedappellantens Paastand tilfølg, at Contraappellanten bliver tilpligtet at borttage af Elvene sine Tvergerbinger og de Laxelister, han deri har neblagt for Veidens Skyld; thi saavel Tvergerbingerne som Laxeli- sterne have umindelige Tiders auctoritatem, ligesom Contraappellanten derved vilke blive berøvet den Ret til Veiden, som han paa lovlig Maade har er- hvervet, og som Regjeringen har hjemlet ham med de Rettigheder, som (den) fra gammel Tid fulgt haver. Dette kan Landsoverretten saa meget mindre give Medhold, som det af den citerede „Maalbage“ om Bids Stads Eien- domme maa anses beviist, at Laxveiden var bleven Gaardene fraskilt allerede i det 13de Aarhundrede og var — paa en lignende Maade som Kirkers „Stater“ og Rettigheder — bleven offentlige Stiftelsers Eienom ved Gave eller Salg, in casu: Bids Laugarnæs- og Næs-Kirker, og det er des- uden beviist, at Veideretten i Ellidaelvene aldrig, efterat Bids-Kloster, Laugarnæs- og Næs-Kirker samt de Hovedappellanten tilhørende, til Elvene grændsende Gaarde kom under Kongen, har tilhørt eller er bleven tillagt disse

Gaarde, hvilket ogsaa laa i Sagens Natur, eftersom der her var Tale om Kirkers Rettigheder; men da disse Gaarde ikke siden i Begyndelsen af det 13de Aarhundrede have eiet nogenstomhelst Laxveide i Ellibaelvne, hvorimod denne har været en fra Gaardene afstilt særlig Eiendom og er bleven solgt og kjøbt som saadan med de Rettigheder, som den fra gammel Tid fulgt haver, saa følger deraf, at Hovedappellanten for bemeldte sine Gaarde ikke kan gjøre nogetstomhelst Tilfald til Laxveide i Ellibaelvne, omendstjændt disse Gaarde grændse til bemeldte Elve. I intet af Stjødterne for de af Kongen solgte, til Ellibaelvne grændsende Gaarde er der heller tillagt disse nogen Andeel i Laxveiden i Ellibaelvne, men kun i sædvanlige og almindelige Udtryk udtalt, at Gaardene skal medfølge det, som dem fulgt haver, ikke fra Arilds Tid, men fra gammel Tid, samt endnu følger og med Rette følge bør, hvorfor Hovedappellanten Intet kan bygge paa disse Stjøder.

Efterform det saaledes maa ansees tilstrækkelig beviist, at Contraappellanten eier eksklusiv Ret til Laxveide i Ellibaelvne inden de ovenfor nævnte Grændser og med den i umindelige Tider anvendte Veidemaade, og da det ogsaa maa ansees beviist, at de af Hovedcitanten i 1869 anlagte Dæmninger og Engvandinger har væsentlig skadet Contraappellantens Laxveide, saa følger det af Landløvens almindelige Regel: „Ngen maa spille Veide for en Anden,“ at Fogedforbudet af 3die Juli 1869, som ifkun gaar ud paa, at Hovedappellanten ikke maa forandre Vandets naturlige Løb i Ellibaelvne, maa ansees bygget paa gyldige Grunde, hvorfor det bliver at stadfæste, dog saaledes at Forbudet ifkun gjælder for Tidsrummet fra 1ste Juni til 30te September aarlig, og bliver da Politiforretningen af 9de Juli 1869 ogsaa at stadfæste, samt at Contraappellanten bliver at fristude for Hovedappellantens Tilale og Paastande i denne Sag. Hvad Contracitantens Stadeserstatningskrav angaar, saa ligge de ikke her saaledes for, at Retten kan tage dem tilfølg. Sagens Omkostninger for begge Instanser synes efter Omstændighederne at burde ophæves.“

Onsdagen den 17de Februar.

Nr. 11. Ole Madsen Jensens Enke **Ane Marie**, født **Olsen**
(Advocat Hindenburg efter Ordre)

contra

Knud Pedersen Jensen (Advocat Henrichsen),
betræffende Erstatning for en paabegyndt Udsættelsesforretning.

Højesterets Dom af 18de Januar 1871: „Indstævnte bør til Citanten udrede for den ham ved Fogedforretningen den 11te Juli f. A. tilføiede Tort og Creditspilde i Er-

statning en saadan Sum, som uvillige, inden Retten udmeldte Mænd maatte ansætte samme til, dog ikke udoer 1000 Rd., med 5 pCt. pro anno Renter af Erstatningssummen fra 29de Juli f. A., til Betaling steer, og desuden erstatte ham denne Sags Omkostninger med 20 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Juni 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citantinden, Ole Madsen Jensen's Enke Ane Marie født Olsen af Vesterbregninge til Indstævnte Knud Pedersen Jensen i Dunkjær med 20 Rd. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at der, efterat Sagen mellem Parterne om Gyldigheden af Indstævntes Skjøde er afgjort ved Højesterets Dom af 12te d. M., ikke er Spørgsmaal om den i den indankede Dom sidst omtalte, af Citantinden paaberaabte Frifindelsesgrund.

Den i Dommen omhandlede paabegyndte Udsættelsesforretning, der var fremkaldt ved den mellem Parterne opstaaede Meningsforskiel om, hvem af dem der efter Citantindens Mand's Død og de hidtilværende Besidderes Fratrædelse var berettiget til Besiddelsen af den paagjældende Eiendom, findes ikke efter Forholbets Natur i og for sig at have maattet paaføre Indstævnte Tort og Creditspilbe; og ligesom den ikke henhører under de i Lovens 1—21—4 og 21 omtalte Fogedforretninger, saaledes kan den heller ikke ganske stilles ved Siden af disse. Da nu de forhaandenværende Omstændigheder ikke skjønes at give tilstrækkelig Føie til at antage, at Indstævnte ved den her omhandlede paabegyndte Udsættelsesforretning har lidt nogen Tort og Creditspilbe, vil der være at tillægge Citantinden Frifindelse for hans Tiltale i denne Sag. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve, og det Citantindens befalede Sagsfører for Højesteret tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjenbes for Ret:

Citantinden bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen' betaler Indstævnte 10 Kroner. Advocat Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citantinden, Ole Madsen Jensen's Enke Ane Marie, sødt Oljen af Vesterbregninge paa-aner under nærværende Sag en den 18de Januar 1871 inden Værs Herreds Ret affagt Dom, hvorved hun for den Indstævnte Knud Pedersen Jensen i Dunkjær ved en efter hendes Requisition afholdt Fogesforretning tilføiede Tort og Creditspilbe er tilpligtet at betale Indstævnte en saadan Erstatning, som uovillige, inden Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke ud over 1000 Rb., med 5 pCt. Rente p. a. af Erstatningssummen fra Klagens Dato den 29de Juli 1870, til Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger med 20 Rb., og gaaer Citantindens Paastand her for Retten ud paa, at Underretsdommen derhen forandres, at hun frifindes for Indstævntes Tiltale, samt at denne tilpligtes at godtgjøre hende Sagens Omkostninger skadesløst for begge Retter. Indstævnte procederer derimod til Dommens Stabæstelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger skadesløst.

Det er in confesso i Sagen, at Citantinden, som formeente, at Indstævnte uden Hjemmel var kommen i Besiddelse af Gaarden Matr.-Nr. 20 i Dunkjær, hvilken hun paa Grund af i sin Tid foregaaende Skifteforhandlinger ansaae for sin Eiendom, den 8de Juli 1870 requirerede Indstævnte ved Fogedrettens Foranstaltning sat ud af Gaardens Brug og Besiddelse og sig igjen indsat i samme.

Det er fremdeles in confesso, at Fogden i Henhold til bemeldte Requisition den 11te s. M. indsendt sig i Gaarden og sammesteds satte Retten for at foretage den begjærte Ud- og Indsættelsesforretning, samt at Fogden, da Indstævnte producerede behørigt tinglæst Skjøde paa Gaarden, ved en samme Dag affagt Kjenndelse eragtede, at den requirerede Forretning ikke kunde nyde Fremme.

Forlaavidt Citantinden har villet grunde sin Frifindelsespaastand paa, at Indstævnte ikke har beviist at have lidt nogen Tort og Creditspilbe ved den forommeldte Forretning, hvilket Beviis hun anseer fornødent in casu, saa meget mere som Forretningen ikke blev fremmet, da vil Citantinden ikke

heri kunne gives Medhold. Ligesom det nemlig er en i Loven forudsat Følge af en ulovlig Fogedsforretning, cfr. L. 1—21—4 og 21, at der herved paaføres Reqvistus Tort og Creditspisbe, saaat det ikke kan paaligge ham at føre noget særligt Beviis herfor, saaledes maa ogsaa den paabegyndte Forretning, navnlig naar Fogden, som in casu, indfinder sig paa Reqvistiti Bolig for at iværksætte hans Udsættelse af denne, antages i og for sig at medføre Tort og Creditspisbe for Reqvistitus og sølgelig, naar Forretningen findes uden Grund requireret, paadrage Reqvirenten Erstatningsansvar.

Naar Titantinden endvidere har forment, at hendes Frisindelse i nærværende Sag ialfsald maatte blive en Følge af, at en ved Erøs Herreds Ret den 18de Januar 1871 affagt Dom i en af hende imod Indstævnte anlagt Sag har erklæret Indstævntes Skjøde paa Gaarden ugyldigt og paalagt ham at udlevere Titantinden Gaarden med Tilbehør, da findes denne Titantindens Formening ei heller at kunne tiltrædes, aldenslind denne i en senere anlagt Sag affagte Dom, endog affeet fra, at bemelte Dom, efter hvad her i Sagen er in confesso, er appelleret, ikke findes at kunne ophæve Følgerne af en tidligere afholdt ulovlig Fogedsforretning, undtagen forsaavidt at Dommens Resultat i Forbindelse med den Omstændighed, at Forretningen kun paabegyndtes, men ikke fuldførtes, maatte kunne tages i Betragtning som et Moment af Betydning ved Bestemmelsen af Erstatningsansvarets Størrelse.

Efter alt foransførte vil det have sit Forblivende ved den indankede Dom, hvorhos Titantinden vil have at betale Indstævnte Sagens Omkostninger her for Retten med 20 Rd.

Det forudsædne stemplede Papir er for Overretten forbrugt."

Torsdagen den 18de Februar.

Nr. 42. **Sogneraadet for Bisby og Seltborg Sogne**
(Advocat Henriksen efter Ordre)

contra

Sogneraadet for Bedsted og Grurup Sogne

(Statsraad Bungen efter Ordre ved Advocat Levinson),

betræffende Spørgsmaalet om, under hvilket af de nævnte Sogne Hebelodden Matr.-Nr. 43 henhører.

Hæsking Kefs Herredstings Dom af 3die November 1870:
„Den nedlagte Afviisningspaaastand kan ikke tages tilfølgte. Den

under nærværende Sag omhandlede Hædelob, der ved den nye Matricul er indmatriculeret under Grurup Sogn under Nr. 43 med Hartkorn 1 Album og beboes af Morten Pedersen Kappel, skal henhøre under Grurup Sogn, og dens Beboere nu og til enhver Tid ansees som henhørende til dette Sogn saavel i skole- som i fattigretlig Henseende. Processens Omkostninger ophæves, og bør det de Substævntes befalede Sagfører, Procurator Vech tilkommende Salair 15 Rd. udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærb efter Loven."

Viborg Landsoverretts Dom af 25de Marts 1872: „Denne Sag afvises fra Underretten. Der tillægges de for Citanterne, Sogneraadet for Vebsted og Grurup Sogne for Underretten og Overretten befalede Sagførere, Kammerraad Lykke i Thisted og Procurator Fasting i Salair hver 20 Rd., der udredes af det Offentlige."

Højesterets Dom.

Ifølge kongelig Ordre af 8de December 1873 er Højesteret bemyndiget til at paakjende nærværende Sag i Realiteten, saafremt det befindes, at saadan Paakjendelse i Overretten burde have fundet Sted. Der findes nu ikke at have været tilstrækkelig Føie for Overretten til Sagens Afvisning fra Underretten, da Spørgsmaalet om, til hvilket Sogn den i den indankede Dom omhandlede Hædelob, efter hvad der maa ansees for nugjældende Ret, henhører i communal Henseende, maa betragtes som et Rets-spørgsmaal, der efter dets Bestaffenhed og Lovgivningens Forskrifter ikke kan ansees udelukket fra Afgjørelse ved Domstolene.

Ved Sagens Paakjendelse i Realiteten ville imidlertid de i Dommen nævnte Cancellirevolutioner af 22de September 1846 og 13de Januar 1848 være afgjørende, idet Cancelliet maa ansees at have været competent til at træffe bindende Bestemmelser angaaende Sogneinddelingen, og de nævnte Resolutioner ikke, som af Citanterne formeent, blot indeholde en Meningstilkjendegivelse, men maae antages at gaae ud paa retsghldigt at fastsætte,

at den paagjældende Rod herefter skulde høre under Heltborg Sogn. Der bliver som Følge heraf ikke Spørgsmaal om at undersøge, hvorvidt bemeldte Resolutioner vare overeensstemmende med den tidligere Retstilstand.

Da saaledes Citanternes Paaftand om, at den omhandlede Hæbelod skal henregnes til Grurup Sogn, ikke vil kunne tages tilfølgelge, bliver der at tillægge de Indstævnte Frisindelse for Citanternes Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve, og de de Indstævntes befalede Sagsførere tilkommende Salaries at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør for Citanternes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner. Kammerraad Lykke for Underretten, Procurator Fasting for Overretten og Etatsraad Bungen for Højesteret tillægges i Salarium, de tvende Første hver 40 Kroner og den Sidstnævnte 120 Kroner, hvilke Salaries udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag have de Indstævnte, Sogneraadet for Bisby og Heltborg Sogne, i 1ste Instants sagst Citanterne, Sogneraadet for Vedsted og Grurup Sogne, til at høre Dom for, at en Hæbelod, der tidligere har været underlagt Gaarden Nr. 9 i Heltborg By og Sogn, men i den nye Matricul findes ansøet som Matr.-Nr. 43 i Grurup By og Sogn med særskilt Hartkorn 1 Album, skal henføre til Grurup Sogn, og at Loddens Beboere nu og til enhver senere Tid skulle anses at henføre til dette Sogn saavel i skolesom i fattigretlig Henseende, og da denne Paaftand er tagen tilfølgelge ved Underrettsdommen, have Citanterne nu indanket denne Dom for Overretten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instants neblagte Paaftande om Sagens

Afvisning fra Underretten eller Fristabelse for de Indrævntes Tilfælde. De Indrævnte have paastaet Underrettsdommen stabsfæstet. Efter Sagens Oplysninger blev den paagjældende Løb, der tidligere havde været ubeboet, i Aaret 1845 bortleiet eller bortfæstet og bebygget, og da der nu opstod en Meningsulighed imellem de vedkommende Sogneforstanderskaber om, til hvilket Sogn Lødden med det paa samme opførte Huus skulde henhøres, blev det ved Cancelliskrivelse af 22de Septbr. 1846 resolveret, at dette Spørgsmaal maatte afgjøres i Overensstemmelse med Canc. Circulaire af 19de Marts s. A., saaledes at den paagjældende Eiendom skulde henhøres til det Sogn, hvortil den tidligere var henregnet, uden at den Omstændighed, at den i den nye Matricul maatte være opført under et andet Sogn, deri kunde gjøre nogen Forandring, hvilket ved Cancelliresolution af 13de Januar 1848 blev nærmere forklaret saaledes, at den ommeldte Løb skulde henhøre under Heltborg Sogn, hvortil den efter den af Amtsforbalteren afgivne Erklæring i den gamle Matricul var henregnet. Denne Afgjærelse vilde Sogneforstanderskabet for Bisby og Heltborg Sogne imidlertid uagtet gjentagne Paalæg fra Amtets Side ikke underkaste sig, fordi Communen herved udsattes for at erholde den paa Lødden bosatte Familie paa Fattigvæsenet og at yde Familiens Børn Skoleundervisning, og lod i Henhold til en Erklæring fra Amtet om, at dette Intet havde imod, at Forstanderskabet indbragte Spørgsmaalet under Domstolenes Afgjærelse, forsaavidt det maatte egne sig hertil, i November Maaned 1855 Sogneforstanderskabet for Vedsted og Ørurup Sogne indtalte til Forligsmægling angaaende Spørgsmaalet om, hvilken Commune bemeldte Families Forsørgelse og Undervisningspligt maatte paahvile, men stillede derefter Sagens videre Forfølgning i Bero for at afvente, om Løddens Beboere maatte blive trængende. Dette er senere blevet Tilfældet, og de Indrævnte have derefter, som meldt, indbragt Sagen for Domstolene.

Da Sagen efter det Anførte imidlertid alene angaaer Spørgsmaalet om, til hvilket af de paagjældende Sogne den omhandlede Løb nu og i Fremtiden anses at skulle henhøre i communal og navnlig i skole- og fattigretslig Henseende, men dette Spørgsmaal maa betragtes som et Øvrighedsanliggende, der som saadant ikke egner sig til Paaljendelse af Domstolene, og som desuden allerede ved de ovenfor nævnte Cancelliresolutioner maa betragtes som afgjort af den dertil kompetente Autoritet, vil Sagen være at afvise fra Underretten, hvorhos der vil være at tillægge Citanternes befalede Sagførere for Under- og Overretten i Salair hver 20 Rd., der ville være at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet."

Nr. 270.

Advocat Halkier

contra

Arrestanten **Jens Peter Knudsen** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de December 1874:
„Arrestanten Jens Peter Knudsen bør straffes med Forbebringelsesarbejde i 18 Maaneder samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Gottschalk og Rothe med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Halkier og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanten Jens Peter Knudsen, som er født den 1ste Marts 1848 og senest ansæet ved Aris og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 25de November 1872 efter Straffelovens § 229 Nr. 1, 2 og 4 jfr. § 46 samt § 62 med Forbebringelsesarbejde i 1 Aar, for Tyveri og Løsgængeri anlagte Sag er det ved hans egen, af det isørigt Oplyste bestyrkede Tilskaaelse beviist, at han sidstafvigte 12te September om Aftenen Kl. mellem 9¹/₂ og 10 har stjaalet omtrent 10 til 6 p. Stykke vurderede Flaster, som han tilvænte sig i et ovenpaa Sandkisten ved Nyhavn anbragt aflaaet Skur, der benyttedes til Opbevaring af Lædningsstykker m. m. af de ved Sandkisten beskæftigede Arbeidere, hvem de stjaalne Flaster tilhørte. Dette Tyveri udførte Arrestanten paa den Maade, at han, i den Hensigt at stjæle i Skuret, bandede sig Afgang til dette ved med Vold at ndtage dets Bindue og krybe ind igjennem den derved frembragte Aabning, hvornæst han, da det, efterat han var kommen ind i Skuret og havde besluttet at stjæle Flasterne, faldt ham lettere at tilvænde sig disse ndefra, atter krøb ud ad samme Vei og udtog dem ved at vælle Armen ind igjennem Binduesaabningen. Han bortbar dernæst Flasterne og raadede til egen Fordeel over en Deel af dem, medens nogle, efter hvad han, der vil

have befundet sig i en noget beruset Tilstand, som imidlertid efter hans egen Erkjendelse og det isørigt Oplyste ikke har haft nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed, har forklaret, ere gaaede istykker ved, at han tabte dem, da han bortbar dem fra Gjerningsstedet. Paa samme Maade er det beviist, at Arrestanten har overtraadt et ham den 24de October s. A. til Kjøbenhavns Politiproto- col over mistænkelige hjemsendte Personer under sædvanlig Straffetruffel- givet Tilhold ved at have taget Ophold heri Staden siden den 3die August d. A. uden at have gjort nogen Anmeldelse derom til bemeldte Protocol indtil den 15de September derefter, da han anholdtes i Anledning af nær- værende Sag. Som Følge af Foransførte vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 230 2det Led jfr. § 229 Nr. 4 samt efter Lov 3die Marts 1860 § 1, og findes Straffen under Tæt at kunne bestemmes til Forbedrings- huusarbejde i 18 Maanedes.

Herved endte Høiesteretsaaaret 1874.

Forlagt af den Gyldenløvske Boghandel (K. Pegel).
Hjelsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

